ERIC V. LUSTBADER

Autorul romanelor NINJA și INIMA DRAGONULUI

NINJA ALB

EDITURA ELIT

– Eric Van Lustbader –

ERIC V. LUSTBADER

NINJA ALB

(NINJA 3)

Titlul original: White Ninja by Eric V. Lustbader

ERIC V. LUSTBADER

NINJA ALB

*Lui **Henry Morrison,***
prietenul şi agentul meu literar;
fără de care...

– Eric Van Lustbader –

Vânturi care bat întreabă:
Ce frunză oare
Va să cadă?

Soseki[1]

Cel ce va scăpa de groază
va cădea în groapă; şi cel ce va
scăpa de groapă va cădea în laţ...

Ieremia 48,44

TOAMNA

TOKIO

Se trezi în întuneric. Afară era deja miezul zilei, dar în jurul lui era beznă ca într-un mormânt. Se afla în hotelul Kan, într-o periferie mizeră din Tokio, o clădire cu ferestrele acoperite cu obloane de oţel menite să descurajeze orice intrus. Un hotel frecventat de oameni de afaceri cărora le plăcea să vină să-şi facă de cap aici, la adăpost de cine ştie ce priviri prea curioase.

Iar camera în care se trezise abia dacă era mai mare decât un sicriu. Tavanul şi podeaua erau de aceeaşi culoare, un cenuşiu stins şi bolnăvicios şi cum încăperea nu era mai înaltă de un metru şi jumătate, orice rază de lumină

[1] **Natsume Soseki** (pseudonimul lui **Kinnosuke Natsume,** 1867-1916) - proeminent prozator şi poet japonez, autor al unor *haiku* (scurte poeme alcătuite din câte 17 silabe) de mare rafinament poetic. Din creaţia sa în proză a apărut în limba română romanul *Motanul are cuvântul,* **[n. ed.]**

care pătrundea înăuntru oferea privitorului neavizat un tablou sufocant.

Senjin se ridică din pat fără să aprindă lampa. Dar nu de teama spectacolului care i s-ar fi înfăţişat înaintea ochilor. Avea un motiv mult mai convingător şi mai important ca să prefere întunericul din jurul lui. Se gândea la mama sa, aşa cum făcea de fiecare dată când era beat sau cuprins de porniri ucigaşe. Avusese în realitate două mame, una care-l adusese pe lume şi alta care-l crescuse. Cea de-a doua fusese mătuşa lui, sora mamei bune, dar pentru el aceasta fusese întotdeauna Haha-san, fusese Mama. Ea îl luase la sânul ei când mama lui adevărată avusese neruşinarea să-l părăsească, murind la o săptămână după ce-l adusese pe lume, răpusă de o infecţie ivită în urma naşterii nemăsurat de grele şi de istovitoare. Haha-san fusese cea care-i răcorise fruntea în copilărie de câte ori avusese febră şi îl încălzise în braţele ei când îi fusese frig. Sacrificase totul pentru Senjin, pentru ca în cele din urmă el s-o părăsească fără să-i spună măcar la revedere. Fiindcă de mulţumiri nici nu putea fi vorba.

Asta nu însemna că Senjin nu se gândea la ea. Îşi aducea aminte cu ochii deschişi cum îşi vărsa furia asupra sânilor ei blânzi şi albi ca florile de nalbă, cum ea dădea tot timpul de la ea, din tot sufletul, pe când el primea şi numai primea, lovind-o cu furie, cu duşmănie crâncenă, la care ea răspundea doar cu un zâmbet înţelegător şi drăgăstos. O lovea cuprins de dorinţa aprigă ca ea să-i răspundă la fel, însă ea se purta de fiecare data cu blândeţea nesfârşită pe care încerca să i-o insufle şi lui, înconjurându-l cu liniştea ei sufletească, crezând că astfel îi va putea domoli furiile.

O părăsise stăpânit de acest vis rămas în ungherele sufletului lui ca zgura înnegrită şi pietrificată de pe buza unui vulcan de mult stins. Senjin privind cu ochi lacomi cum Haha-san era în mod repetat violată. Senjin copleşit de o imensă satisfacţie, vecină cu extazul, care îl ducea rapid la un orgasm puternic, deşi lipsit de orice suport fizic.

O bună bucată de timp Senjin privi cu ochii minţii picăturile lăptoase ale spermei lui care se prelingeau pe

perete. Îşi spuse că poate visase. Apoi se întoarse pe spate şi se ridică. Se îmbrăcă într-o clipă, mişcându-se fără zgomot în întuneric, ca o fantomă şi ieşi fără să se mai sinchisească să încuie uşa în urma lui.

După amiază târziu. În stradă, cerul ca de zinc avea parcă densitatea metalului şi moliciunea masticului. Cenuşa industrială părea că prefăcuse aerul într-un sirop otrăvit. Peste tot puteai vedea măştile albe purtate drept filtre peste nas şi gură – şi nu le purtau doar bicicliştii care forfoteau pedalând cu nădejde în toate părţile, ci şi pietonii care se temeau să nu-şi distrugă plămânii doar respirând otrava care stăpânea peste tot.

Lumina zilei stinsese luminile de neon ale nopţii, însă numai spre a le înlocui cu o obscuritate incoloră, apoasă şi înţepătoare la gust, ca un fiind de mare lipsit de razele soarelui.

Avea destule ore înaintea lui şi trebuia să-şi omoare într-un fel timpul, dar asta nu era o nenorocire. De fapt aşa şi plănuise să facă, să iasă dintr-un bârlog anonim, să hoinărească singuratic pe jos la fel de anonim, croindu-şi o potecă a lui prin labirintul oraşului. O potecă pe care numai el s-o ştie şi s-o poată urma.

În ciuda atmosferei care devenise densă, aproape ca o mocirlă, se simţea parcă electrizat, înalt de trei metri şi monstruos de puternic. Recunoscu îndată semnele acestor senzaţii, familiare şi confortabile ca o cămaşă bine croită şi zâmbi în sinea lui. Simţea micile bucăţele de metal lipite pe sub haine, direct pe piele. Încălzite de puterea trupului lui, păreau să pulseze cu o viaţă proprie a lor, ca şi când forţa emanată de el le transmitea o anumită facultate de a simţi. Şi se simţea ca un zeu, ca o spadă eroică şi răzbunătoare care trecea vijelios de-a lungul străzilor imensului Tokio, gata să extirpe o cangrenă ce rodea oraşul până în străfundurile lui.

Trecu de-a lungul străzilor înguste, un om tăcut, un simbol însingurat şi rău al brutalităţii şi al morţii. Trecu nepăsător prin bălţi de apă stătută din care se ridica un miros fetid de măruntaie stricate de peşte, care împrăştiau

culorile irizate ale amurgului fluorescent, asemeni petelor de ulei mineral de pe asfalt.

Se făcuse deja seară când ajunse la uşa clubului *Calea de Mătase.* Intrarea era înconjurată de ghirlande de tuburi multicolore de neon, cu flori din plastic de prost gust şi cu poleială ieftină lipită pe hârtie creponată decolorată. Văzută de la distanţă, întreaga intrare părea că fusese concepută să semene cu petalele interioare ale unei imense orhidee, sau, pentru cineva cu o imaginaţie mai puternică, putea chiar să sugereze partea intimă a unei femei.

Senjin trecu de uşile din sticlă şi ajunse într-o încăpere în care lumina se reflecta din toate părţile. Era ca în interiorul unei prisme. Luminile rotitoare ale discotecii se răsfrângeau în oglinzile care placau pereţii şi tavanul. Pentru câteva momente Senjin fu la fel de dezorientat cum fusese acolo, în camera de hotel. Dar după puţin timp se simţi aici ca acasă.

Muzica rock americană izbucnea la un asemenea volum încât diafragmele boxelor vibrau la limita maximă a rezistenţei. Ceea ce era oferit aici publicului sub numele de muzică era de fapt un sunet violent şi confuz, plin de duritate agresivă, vuind greoi de bufnetul înfundat al başilor şi chiţăind din cauza distorsiunilor care apăreau la notele înalte ale instrumentelor electronice.

Senjin păşi pe podeaua acoperită cu cauciuc negru, ca acela cu care sunt aşternute locurile de joacă pentru copii. Trecu pe lângă un bar numai nichel şi plexiglas, înţesat de coloane de apă colorată bolborosind prin tuburi de plastic. Prinse privirea patronului stabilimentului, care imediat se întoarse cu spatele şi se grăbi spre sanctuarul biroului lui, aflat undeva în fundul clădirii. Senjin găsi o masă liberă aflată chiar lângă scenă şi se aşeză pe scaun, îndepărtând-o cu o fluturare de mână pe chelneriţa care se şi îndrepta în grabă spre el.

Privi în jur. Localul era plin până la refuz, în special cu oameni din lumea afacerilor, veniţi aici pe banii companiilor lor. Atmosfera era grea de fum de ţigară şi mirosea a

whisky marca Suntory şi a sudoare. Se linse pe buze, încet, parcă încercând să guste aromele amestecate din aer.

Scena minusculă din faţa lui Senjin era lucrată numai din plexiglas şi avea formă de lacrimă. Era de fapt numai una dintre scenele aflate pe trei niveluri diferite şi scăldate în luminile rotative de discotecă, ce scoteau în evidenţă suprafaţa zgâriată a plexiglasului, aruncând scântei ascuţite prin toată sala.

În cele din urmă apărură şi fetele. Erau îmbrăcate în nişte mantii surprinzător de modeste, care dădeau fiecăreia un aer de prezicătoare, sau de sibilă, din gura căreia bărbaţii din sală aveau să afle peste numai câteva clipe ce soartă îi va paşte în viitorul apropiat.

În afară de feţe nimeni nu putea vedea mai mult la ele. Nu puteai decât să te uiţi la acele figuri blânde şi zâmbitoare care mai curând păreau să emane o aură maternă şi plină de bunătate, astfel încât ţi-era cu neputinţă să te simţi în faţa lor intimidat sau înspăimântat. Şi desigur, acesta le era şi scopul. Ai încredere în mine, păreau să spună expresiile de pe chipurile lor. Şi automat, nu puteai decât să te conformezi. Până şi Senjin, care nu avea încredere în nimeni. Însă în definitiv el era japonez şi indiferent dacă ar fi vrut să creadă sau nu, în multe privinţe făcea parte din această mulţime omogenă.

Senjin îşi concentră atenţia asupra unei anumite fete, cea aflată cel mai aproape de el. Era surprinzător de tânără şi surprinzător de frumoasă. Senjin nu fusese pregătit să o găsească atât de tânără, dar vârsta ei fragedă, departe de a-l tulbura, nu făcu decât să-i ascută nerăbdarea. Îşi linse buzele de parcă ar fi fost pe punctul de a se aşeza la un festin de mult aşteptat.

Muzica se schimbase. Acum era mai insinuantă, desigur cu tonalităţi mai sexy, atât ca ritm cât şi ca aranjament al instrumentelor de suflat. Fetele îşi deschiseră toate o dată mantiile şi le lăsară să cadă pe scena din plexiglas. Purtau diferite modele de haine de stradă, sugestive într-un fel sau altul. Fulgerele stroboscoapelor sclipiră şi fetele începură să se dezbrace toate în acelaşi timp, dar nu în acel stil

european, fad şi lipsit de atracţie, cu mişcări languroase care sfârşesc prin a plictisi, ci executând o serie de tablouri cu opriri şi continuări fotografice, de parcă s-ar fi derulat o bandă video cadru cu cadru. Pe măsură ce hainele se împuţinau, mişcările lente ale fetelor deveneau tot mai impudice, până când în cele din urmă rămaseră goale.

Muzica încetă, la fel cum de altfel se stinseră şi mai toate luminile, iar Senjin auzi freamătul agitat al publicului. Mirosul de transpiraţie devenise acum mai pătrunzător, acoperindu-le pe toate celelalte.

Fata din faţa lui avea o carnaţie fără cusur. Muşchii ei aveau fermitatea şi rotunjimile tinereţii. Sânii micuţi îi veneau aproape perpendicular pe piept, iar linia îngustă a părului pubian ar fi dezvăluit mai multe dacă n-ar fi fost ascunsă cu abilitate în spatele umbrei.

Fata se lăsă pe vine. Avea în palme o mulţime de lanterne gen pix care aveau imprimate numele clubului *Calea de Mătase.* Îi oferi una şi lui Senjin, care refuză. Imediat însă se produse o învălmăşeală în spatele lui în clipa în care mai mulţi inşi se întinseră disperaţi să înşface lanterna pe care tocmai o refuzase el.

După ce distribui toate lanternele, fata se lăsă pe spate până când sânii ei mici şi tari ajunseră să fie îndreptaţi direct spre tavanul placat cu oglinzi, unde se multiplicară de zeci, sute de ori. Imaginea bizară semăna cu statuia lupoaicei care-i hrănise cândva pe Romulus şi pe Remus, aşa cum o văzuse Senjin cu mult timp în urmă.

Balansându-se pe călcâie cu dexteritatea unui acrobat, dansatoarea începu să-şi desfacă picioarele. Acesta era punctul culminant al programului ei, *Tokudashi,* figură cunoscută în limbajul familiar al lumii interlope sub numele pudic, dar foarte sugestiv, de *deschiderea.*

Senjin auzi peste tot în jurul lui declicul lanternelor care sclipiră imediat ca nişte ochi de insecte într-un lan de grâu copt şi auzi în ceafa lui o respiraţie grea, dar nu se întoarse. Era sigur că toţi bărbaţii din sală erau cu privirile aţintite spre un anumit punct dintre picioarele fetei. Razele lanternelor sfredeleau acele sanctuare ascunse în timp ce

toate celelalte fete se mişcau pe scenă reuşind să-şi menţină picioarele desfăcute. Era nevoie de multă disciplină pentru a putea merge în felul acesta, care părea un sport la fel de greu ca golful sau ca săriturile de la trambulină. Şi nu mai puţin demn de admiraţie.

Senjin privi mişcările muşchilor fetei în timp ce aceasta trecea încet acoperind întreg perimetrul scenei cu uşurinţa unui contorsionist de circ. Şi în tot acest timp, faţa ei rămânea senină, liniştită, emanând o putere de stăpânire demnă de o regină sau de o zeiţă, de sub a cărei vrajă se născuseră toţi muritorii din acest club. Atâta timp cât îşi ţinu picioarele desfăcute pentru inspecţie, fata, precum celelalte din jurul ei, menţinu o atracţie magnetică, pe atât de greu de explicat, pe cât de definit. Senjin, total dezinteresat de acel punct al sexului femeii, era fascinat de atracţia pe care o exercita acesta asupra celor din jurul lui.

Brusc, luminile se aprinseră orbitor, rupând liniştea cu greu reţinută. Muzica rock izbucni din nou şi fetele îşi luară mantiile pe ele devenind încă o dată misterioase, având acum figurile total lipsite de orice emoţie sau preocupare.

Însă în clipa aceea Senjin era prea preocupat ca să poată aprecia splendida abilitate a dansatoarelor în a manevra emoţiile bărbaţilor. Pornise deja agale prin labirintul coridoarelor iluminate de becuri roşii, aflate în spatele scenei.

Găsi nişa pe care o căuta şi se strecură înăuntru, contopindu-se cu întunericul de acolo. Singur în spaţiul minuscul, începu să facă inventarul încăperii. Pe peretele din fund văzu o fereastră jegoasă şi stropită cu vopsea, care se vedea că nu mai fusese deschisă de mult timp. Era mică, dar putea fi de folos. Încercă să vadă dacă era înţepenită. Nu era satisfăcut de constatarea asta, deşurubă becurile din jurul oglinzii de pe perete. Becurile acelea erau singura sursă de lumină din toată încăperea. Rămase o clipă preocupat, apoi se răzgândi şi înşurubă la loc unul din becuri.

Când Mariko, dansatoarea care fusese obiectul atenţiei lui Senjin, intră în cabina ei, îl văzu ca pe o siluetă plată şi

ireală, părând mai curând o fotografie decupată. Singurul bec aprins arunca umbre ascuţite pe obrazul lui şi pe moment fata nu înţelese ce era cu imaginea asta şi se gândi că probabil era vorba de un poster pus de celelalte fete în cabină în lipsa ei. Nu era prea atentă, se gândea la puterea pe care o exercita aici, o putere cu atât mai mare cu cât raza ei de acţiune era limitată la pereţii localului. Era limpede, undeva în această enigmă a puterii se afla un paradox ascuns, dar ei îi era cu neputinţă să descopere în ce consta paradoxul acesta, sau, lucru şi mai important, cum să facă să-i fie de ajutor în încercarea ei de a atinge o treaptă mai înaltă în drumul ei spre desăvârşire.

Mai avea încă de învăţat secretul răbdării. Însă peste câteva clipe avea să înţeleagă că acum era oricum prea târziu.

Când Mariko deschise uşa, Senjin se desprinse dintre umbrele care acopereau pereţii şi se propti lângă ea presând-o cu tot trupul, ca un lichid ucigător scurs de pe pereţi.

Mariko, buimăcită la vederea posterului de lângă perete care se însufleţise pe neaşteptate şi se năpustea spre ea, deschise gura să ţipe după ajutor, dar Senjin o reduse la tăcere cu o lovitură cumplită de pumn şi fata se prăbuşi inertă în braţele lui.

Senjin o târî într-un colţ şi îi desfăcu poalele mantiei. În palma lui apăra o lamă mică de oţel, caldă încă de la căldura trapului lui. O folosi pentru a tăia hainele fetei cu mişcări scurte, dezbrăcând-o la piele, îndepărtând pătrate precise de material. Apoi aranjă bucăţile parcă după un plan anume.

Pentru o clipă ochii lui răutăcioşi măsurară de sus până jos făptura de o frumuseţe orbitoare, ca şi când ar fi vrut să-şi întipărească imaginea ei în minte. Apoi îngenunche şi-i prinse repede mâinile de la încheieturi, ducându-i-le deasupra capului şi legându-le cu o fâşie de cârpă albă. Celălalt capăt îl legă în jurul unei ţevi, trăgând tare de fâşie până ce trupul fetei se întinse la maximum.

Scoase o altă fâşie identică şi şi-o înfăşură în jurul

gâtului, apoi o petrecu pe după ţeavă şi calculând distanţa, o înnodă strâns. Cu un gest scurt, îşi desfăcu fermoarul de la pantaloni şi se năpusti asupra fetei, dar fără dorinţa care ar fi trebuit în mod normal să-l stăpânească în asemenea momente. Nu-i fu uşor să o pătrundă însă, lucru curios, acest gen de durere începu să-l înfierbânte.

În cele din urmă Senjin începu să respire greu, ca bărbaţii din club în timpul reprezentaţiei lui Mariko, însă nu simţea nimic, nici de la trupul lui, nici de la al ei. Nici un stimul senzual. Mai degrabă se afla ca de obicei prins în capcana propriei lui minţi şi ca un şobolan într-un labirint, gândurile lui se învârteau nebuneşte în jurul unui miez hidos.

Fulgerele morţii şi ale vieţii, ale întunericului şi ale luminii, i se împleticeau în minte într-un amalgam de imagini bolnave pe care el le recunoştea foarte bine, ca pe o piele moartă zăcând gâfâind şi pulsând de o viaţă înveninată sub pielea lui cea de toate zilele, făcută din ţesuturi şi sânge.

Incapabil să mai suporte imaginile şi vălmăşagul de gânduri, Senjin îşi lăsă brusc în jos pieptul şi capul. Acum, cu fiecare zvâcnire cu care intra în trupul fetei, nodul de la gâtul lui se strângea mai tare şi mai tare.

Pe măsură ce se apropia de punctul culminant, corpul lui era lipsit din ce în ce mai mult de oxigen şi în cele din urmă, plăcerea simţurilor se trezi şi începu să-l inunde ca un val copleşitor al unei maree, iar extazul mlăştinos pur şi simplu începu să-i toarne plumb încins în stomac şi în vintre.

Numai în acest punct vecin cu moartea se simţea Senjin în siguranţă, ferit de primejdii, pe această inefabilă muchie de spadă, acest tot organic al vieţii şi al morţii apărând terifiant de real. Era temelia puternică şi firavă în acelaşi timp pe care fusese clădită *Kshira,* întreaga instruire a lui Senjin. Învăţase că numai când ajungea în pragul morţii totul devenea posibil. O dată ce-ai privit moartea în faţă eşti în stare să distingi realitatea sfărâmată şi liniile ei noi, de-a lungul cărora trebuie reconstruită. Această manifestare divină îşi pusese adânc amprenta asupra vieţii lui Senjin încă din fragedă copilărie şi îl schimbase pentru totdeauna.

Păşind pe tărâmul morţii, Senjin ejaculă. Lumea se topi în jurul lui şi el, inhalând adânc aerul din gura deschisă a dansatoarei, adună în el susurul unic fiecărei fiinţe omeneşti. Lacom, ca un animal de pradă, îi sorbi cu nesaţ toată respiraţia.

Apoi se întoarse din tărâmurile întunecate. Se ridică, desfăcu cu o mână cârpa de la gât, iar cu cealaltă îşi încheie în mod mecanic fermoarul. Faţa îi rămăsese ca împietrită, încercând într-un chip sinistru să imite expresia de pe faţa fetei când ea îşi privise publicul la sfârşitul spectacolului.

Acum, o dată actul terminat, Senjin simţea pierderea ca pe o acută depresiune nervoasă, ca pe o durere adâncă şi difuză. Se gândi că cel ce se întoarce dintr-o stare de graţie trebuie în mod necesar să se simtă neîmplinit.

Între degete îi apărură din nou micile bucăţi de oţel care fuseseră până adineauri lipite de trupul lui asudat, ca nişte prieteni intimi. Porni să facă şi cu pielea fetei ce făcuse mai înainte cu hainele ei, sfâşiind-o în fâşii precise, trecând artistic cu lamele de oţel în sus şi în jos, peste ceea ce până adineauri fusese imaculat, iar acum devenea irevocabil distrus. Senjin se surprinse îngânând în surdină un cântecel în timp ce lucra la trupul fetei, ţinând ochii aproape închişi, astfel încât păreau doar nişte linii orizontale pe faţa lui împietrită. Aşa cum stătea ar fi putut fi luat drept un preot în timpul unui ritual sacru.

Când termină, pe el nu se vedea nici o picătură de sânge. Scoase din buzunar o foaie de hârtie şi luând o altă lamă mică şi călduţă încă, îi vârî vârful într-o baltă de sânge. Apoi scrise repede pe hârtie „AR FI PUTUT FI SOŢIA TA”. Trebui să înmoaie vârful lamei de două ori pentru a-şi termina mesajul. Terminând, suflă cu mâinile tremurânde peste cuvintele sângerii, apoi rulă hârtia şi o îndesă în gura deschisă a dansatoarei.

Înainte de a pleca spălă lamele în mica chiuvetă din cabină, urmărind sângele care se prelingea în vârtejuri rozalii în jurul scurgerii pline de rugină.

Tăie cârpa cu care se legase de ţeavă, apoi se îndreptă

spre fereastra murdară şi o deschise. Într-o clipă fu dincolo.

Senjin călători schimbând întruna autobuzele cu metroul şi ajunse în centrul oraşului. În umbra Palatului Imperial fu înghiţit de mulţimea de pietoni care viermuia în toate părţile sub un cer de neon, amintind de bobocii înfloriţi ai unui pom fructifer nevăzut. Era un anonim amestecat omogen în miezul societăţii, aşa cum îşi dorea de altfel fiecare japonez.

Senjin mergea cu pas apăsat şi totuşi fără vreun efort. Îşi simţea mersul aproape fluid. Ar fi putut fi dansator, dar nu era. Trecu pe lângă Teatrul Naţional din Hayabusa-cho, oprindu-se să studieze afişele de afară, pentru a vedea dacă se juca vreo piesă care l-ar fi putut interesa. Se ducea la teatru cât de des avea ocazia. Era întotdeauna subjugat de emoţia pe care o încerca în timpul spectacolelor şi de nenumărate ori îşi spunea că ar fi putut fi actor. Dar nici actor nu era.

Trecând pe lângă curba din partea de sud a şanţului cu apă din jurul Palatului Imperial, Senjin intră pe marele bulevard Uchibori-dori în punctul pe care occidentalii l-ar fi numit piaţetă, dar pentru care nu exista un corespondent în limba japoneză. Lăsă în urmă Ministerul Transporturilor şi intră în marea clădire ce adăpostea Forţele Poliţiei Metropolitane, care ca de obicei la această oră era cufundată în linişte.

Zece minute mai târziu, îşi vedea încordat de treabă la biroul lui. Pe uşa încăperii în care se afla stătea scris:

Căpitan SENJIN OMUKAE
COMANDANT DE DIVIZIE
POLIŢIA CRIMINALĂ METROPOLITANĂ

* * *

Sub tăieturile bisturiului, Nicholas Linnear înota într-o mare de amintiri. Anestezia operaţiei, rupându-l de realitate, îi distrusese barierele timpului şi ale spaţiului,

astfel că Nicholas se afla peste tot în aceiaşi clipă, asemeni unui zeu.

Amintirea a ceea ce fusese în urmă cu trei ani devenise un moment al zilei de azi, o picătură de esenţă distilată din anotimpurile înceţoşate care trecuseră prea repede.

Nicholas, desfăcându-şi braţele cu palmele în sus. *Mă uit la mâinile astea, Justine şi mă întreb la ce sunt ele bune în afară de a aduce durere şi moarte.*

Justine, strecurându-şi o mână în palma lui. *Dar mâinile tale sunt şi blânde, Nick, atât de blânde! Ele mă mângâie, iar eu mă topesc toată pe dinăuntru.*

Nicholas, scuturând din cap. *Asta nu-i de ajuns. Nu reuşesc să nu mă gândesc la ce-am făcut. Nu vreau să mai ucid iar.* Apoi tot el, cu un tremur în voce. *Nici nu-mi vine să cred că am putut s-o fac vreodată.*

Justine, încercând să-l motiveze. *N-ai căutat niciodată moartea, Nick. Totdeauna ai ucis în legitimă apărare, atunci când dementul tău văr Saigo ne-a urmărit pe amândoi şi-apoi când amanta lui, Akiko a încercat să te seducă şi să te ucidă.*

Nicholas, continuând să se întrebe. *Şi totuşi, înainte de asta am căutat să mă pregătesc, mai întâi în* bujutsu, *calea războinicului samurai, apoi în ninjutsu. De ce?*

Justine, blândă ca totdeauna. *Ce răspuns crezi că te-ar putea satisface?*

Nicholas, plângând plin de amărăciune. *Tocmai asta e. Nu ştiu!*

Justine, în chip de concluzie. *Cred că nu ştii pentru că de fapt nu există un răspuns.*

Înotând în marea agitată a amintirilor, Nicholas se gândeşte: *Dar trebuie să existe un răspuns. De ce am devenit eu ce am devenit?*

Şi răspunsul soseşte ca o străfulgerare din negura amintirilor: *Pentru a fi un adevărat campion, Nicholas, trebuie să explorezi şi partea întunecată.*

Imediat însă Nicholas respinge cuvintele aduse brutal în amintire. Vede bazinul mic din piatră de forma unei monede vechi din curtea casei lui. Îşi aminteşte printr-o puzderie de

stele reprezentând fiecare câte o amintire, cum ridică polonicul din bambus pentru a potoli setea Justinei. Pentru o clipă pântecele întunecat al bazinului e mai mult de jumătate gol. Apoi vede cioplită pe fund ideograma japoneză pentru *michi.* Simbolizează o cale; şi totodată o călătorie.

Călătoria lui de la starea de copil până la rangul de *ninja.* Cât de nesăbuit fusese să se avânte într-o beznă atât de hâdă! Ce pripit se arătase când luase hotărârea să înfrunte o astfel de primejdie de moarte! Se gândise oare c-ar fi putut deprinde formidabilele arte marţiale atât de întunecate fără să suporte anumite consecinţe? Copilul nechibzuit şi neştiutor aruncă o piatră în mijlocul unui eleşteu liniştit din pădure şi e surprins de schimbarea pe care piatra lui o stârneşte în undele lacului. Coaja copacului şi pânza cerului, care adineauri se oglindeau liniştite în apă, se sparg amândouă în ţăndări pe măsură ce undele înaintează pornind din mijlocul unui epicentru tremurător. Imaginea copacului şi a cerului se clatină distorsionată şi ruptă de realitate, apoi se dezintegrează înghiţită de haos. Iar jos, în adânc, un peşte misterios stă ascuns în spatele vălurilor de umbre, apoi se mişcă rapid şi se precipită către suprafaţă.

Oare nu la fel s-a întâmplat şi atunci când Nicholas a decis să studieze *ninjutsu?*

Pluteşte. Timpul ca senzaţie e total absent, surghiunit într-un alt tărâm, însă Nicholas îşi aminteşte de *michi* şi se gândeşte la bazinul de piatră din curtea casei copilăriei lui. Până să fie a lui, aparţinuse lui Itami, mătuşa lui. Mama lui Saigo. În bătălia lui cu Akiko, ea îl adăpostise şi îl ajutase, iar el ajunsese să-i spună *Haha-san*; Mamă.

Itami l-a iubit pe Nicholas chiar dacă – şi poate într-o oarecare măsură chiar din acest motiv – el l-a ucis pe Saigo, cel care îl hărţuise ucigându-i prietenii, apropiindu-se din ce în ce mai mult de scopul pe care-l urmărea: uciderea lui Nicholas.

Saigo a fost o adevărată fiară, spuse Itami. *Avea o anumită puritate supranaturală, care în alte circumstanţe ar*

fi putut fi de admirat. I-am dorit moartea. Cum altfel putea fi? Tot ce atingea se veştejea şi murea. Era un spirit distrugător.

Dacă la fel ar fi stat lucrurile şi cu Akiko, ea ar fi reuşit cu siguranţă să-l distrugă pe Nicholas, însă puritatea scopului ei, flacăra ei, a întâlnit spiritul lui Nicholas şi şi-a pierdut din puteri.

Akiko reuşise cu ajutorul chirurgiei plastice să ia înfăţişarea lui Yukio, prima iubire a lui Nicholas. Dar, împotriva voinţei ei, Akiko s-a îndrăgostit de Nicholas. Apoi, fiindcă făcuse un jurământ în faţa lui Saigo, s-a trezit prinsă în capcană: trebuia să-l ucidă pe Nicholas. Până când, în cele din urmă, el şi-a dat seama că pentru a se salva trebuia s-o ucidă pe Akiko. Însă în timp ce o înfrunta era sfâşiat de întrebarea dacă avea să fie capabil să atingă acea treaptă de voinţă ca să o poată omorî, căci şi fata sădise în sufletul lui sentimente puternice, care acum deveneau primejdioase pentru el.

Chiar şi acum, suspendat în nimicnicie, Nicholas nu e sigur de ce ar fi făcut atunci dacă n-ar fi intervenit zeii. Cutremurul care a lovit imensul Tokio a spintecat pământul pe care stătea Akiko. El a încercat s-o salveze, dar mâna ei a alunecat şi ea a căzut în întuneric, tot mai jos, acolo, sub crusta pământului, în lumea umbrelor mişcătoare.

Nu mă simt mândru că l-am distrus pe Saigo, fiul tău, spune cu amărăciune Nicholas.

Bineînţeles că nu răspunde Itami. *Ai acţionat mânat de simţul onoarei. Eşti fiul mamei tale.*

Itami avea optzeci de ani când a rostit cuvintele acestea, adică acum trei ani, cu o oră înainte ca zeii s-o ia pe Akiko la sânul lor, în străfundurile pământului. Şase luni mai târziu Itami murea, iar Nicholas plângea în hohote la înmormântare, gândindu-se la florile de cireş care cad la pământ de la înălţimea frumuseţii lor eterice şi sunt călcate în picioare de copiii zburdalnici şi nepăsători.

Tristeţea, spre deosebire de senzaţie, rămâne în el, forţându-l să-şi plece privirea sufletului la inima abia pulsând a micuţei sale fiice, cu pielea ei vineţie şi fragilă ca

un vas din timpul dinastiei Ming, menţinută în viată cu ajutorul tuburilor cu oxigen şi toate astea timp de săptămâni cumplite de-a lungul cărora micuţa s-a luptat cu deznădejde, agăţându-se de firul de viaţă care-i mai rămăsese, până când în cele din urmă şi-a dat sufletul.

Şi parcă urmărind un film, Nicholas asistă mut de disperare la durerea Justinei. Nu crezuse vreodată că poate fi posibil ca o fiinţă omenească să verse atât de multe lacrimi. Timp de luni de zile suferinţa ei a fost dincolo de orice închipuire, izolând-o total de lumea din jurul ei.

Şi cum îşi manifestă Nicholas durerea? Nu cu lacrimi şi nu cu acel refuz total faţă de trup şi de spirit, cum face mama în al cărei trup firava viaţă a-nflorit şi căreia i-a împărtăşit deja acea intimă legătură misterioasă de la suflet la suflet. Nu. Nicholas visează.

Visează la vârtejuri de abur. Pierdut, rătăcit de drumul spre casă, se prăbuşeşte la nesfârşit printre ele. Gravitaţia îl absoarbe cu o forţă inexorabilă, iar el e conştient că va cădea pe o distanţă mare. Ştie că prăbuşirea lui abia a început. Şi mai ştie că ceea ce-şi doreşte cel mai mult e să se oprească din cădere. Şi nu poate. Cade. Şi căzând, ţipă.

Apoi se trezeşte cu trupul chircit lac de transpiraţie şi nu mai e în stare să adoarmă la loc. Noapte de noapte, ţâşnind în sus din somn, lingându-şi buzele sărate, privind ţintă în tavan la vârtejurile de abur care dăinuie şi după întoarcerea din vis.

Nicholas vine în Japonia împreună cu tatăl Justinei pentru a definitiva fuziunea dintre compania lor producătoare de cipuri pentru computere şi marele concern japonez Sato International. În disperarea care-l macină, Nicholas se aruncă pur şi simplu asupra noii sale munci, adevăratul motiv care l-a reţinut în Japonia după moartea lui Akiko. O dată realizată fuziunea, rămânea să se pună la punct strategia după care urmau să fabrice cipurile împreună cu noii lor asociaţi, Sato International. Şi Nicholas Linnear se împrieteneşte astfel cu Tanzan Nangi, şeful marelui conglomerat japonez.

Împreună, se apucă de fabricarea unui cip de-a dreptul

revoluţionar, cunoscut apoi sub denumirea de Sphinx *T-PRAM,* un cip total programabil cu acces aleator. Efectele unei astfel de descoperiri asupra industriei producătoare de calculatoare au fost covârşitoare şi au revoluţionat pur şi simplu noţiunea de profit. IBM au încercat şi ei să intre în afacere, oferindu-şi serviciile exepţionalului lor departament de cercetare în schimbul secretului miraculosului cip; la fel, Motorola le-a oferit un parteneriat avantajos. Însă design-ul cipului era acoperit cu patente foarte restrictive şi spre surprinderea lui Nicholas şi a lui Nangi, nimeni nu reuşea nici măcar să copieze micul lor Sphinx. Nicholas şi Nangi hotărăsc să continue ei singuri. Justine e tot mai mult retrasă în carapacea ei, aşa că Nicholas începe să-şi petreacă tot mai mult timp cu Nangi şi consideră că ar fi continuat încă mult timp s-o facă dacă n-ar fi apărut durerile de cap. De fapt nu durerile, ci cauza lor: tumoarea.

Care, chiar dacă e benignă, creşte permanent şi prin urmare e necesar să fie îndepărtată. Acest semnal de alarmă reuşeşte să rupă vraja fiicei moarte care o paralizase pe Justine. Descoperind că încă mai este nevoie de ea, Justine se reîntoarce la viaţă. Aşteptând rezultatul analizelor şi apoi al operaţiei, cei doi descoperă o nouă intimitate. Dar, după cum spune Justine, ea trebuie să fie precaută. Nu e încă pregătită pentru a trece din nou prin calvarul psihic al maternităţii.

Anestezia e ca un covor pe care Nicholas păşeşte într-o direcţie necunoscută. Din punctul acesta de vedere e la fel ca viaţa şi altfel decât *michi,* calea sau călătoria, care sunt lucruri cunoscute.

Nicholas, privind fix la figura angelică a fiicei lui care trăieşte din nou şi pentru totdeauna în amfiteatrul minţii lui, pentru prima dată îşi doreşte fătiş să abandoneze *michi,* calea lui, călătoria lui. Îşi doreşte să-şi schimbe *Karma.* În trecut soarta lui unduise ca o ramură de alun, dar acum îşi doreşte să o rupă în două preschimbând-o într-un instrument al propriei voinţe.

După asta tânjeşte cel mai mult în timp ce cu inima deschisă încearcă să surprindă spiritul fetiţei lui moarte, să

observe în aceeaşi manieră în care îi monitorizase bătăile plăpânde ale inimii. Să adune la pieptul lui ca pe nişte boboci fragezi sărmanele zile puţine care mai rămăseseră din viaţa ei pentru a putea afla ce o făcuse să fie aşa de puternică, ce o făcuse să plângă, ce o făcuse să râdă.

Însă aşa ceva îi este cu neputinţă. Chiar şi plutind dumnezeieşte deasupra timpului şi spaţiului, substanţa ei i se prelinge printre degetele tremurânde, ca firele de nisip ce se pierd în inima deşertului. Şi aici, în faţa unui singur martor – el însuşi – face ceea ce n-a putut să facă timp de trei ani.

Plânge cu lacrimi amare după fetiţa lui...

Se trezi într-o lumină albă şi atât de pură încât pentru o clipă sângele lui păru să se coaguleze; se gândea la vârtejurile de aburi şi cădea într-un picaj fără sfârşit, ca o piatră aruncată într-o fântână fără fiind.

Ţipătul lui le aduse pe surorile care veniră în goană; cu încălţămintea lor cu tălpi din cauciuc chiţcăind ascuţit pe podeaua acoperită cu linoleum lucios. O trezi brusc pe Justine, căreia îi sări inima din loc mustrându-se pentru că aţipise lângă el ţinându-l de mână. Îi luase inconştientă mâna într-a ei şi îşi ţinea degetul mare pe vena albastră de la încheietura mâinii lui, simţind pulsul slab la fel cum cu trei ani în urmă ascultase pulsul palid al fetiţei sortite morţii.

Surorile o dădură la o parte pe Justine fără răutate, dar cu acea răceală izvorâtă din nevoia de a fi eficiente, lucru cu atât mai greu de suportat cu cât din gestul lor înţelegea limpede cât era de inutilă.

Nicholas îşi veni în fire şi porni să se zvârcolească frenetic, smulgându-şi tuburile pentru perfuzii şi cateterul. Surorile se aruncară peste el ca să-l imobilizeze, şoptindu-i în japoneză, limba din care în trei ani Justine reuşise să deprindă doar câteva rudimente. Observă că deodată îi displace intimitatea acestor tinere femei japoneze faţă de Nicholas, pe care îl spălaseră, îl bărbieriseră şi se ocupaseră de nevoile lui fireşti.

Justine se retrase într-un colţ şi profitând de faptul că era mai înaltă decât surorile japoneze, se uită peste umerii lor, îngrozită şi în acelaşi timp furioasă la gândul că ceva neprevăzut se petrecuse cu Nicholas şi că ea fusese adusă în situaţia de a sta deoparte neputincioasă.

Şi dacă murea? Îşi încleştă mâna în jurul gâtului, simţind în inimă un ghimpe de gheaţă. Era iarnă şi afară era zăpadă. Nu-şi scosese paltonul, deşi în salon era cald, dar acum i se făcuse dintr-o dată îngrozitor de frig.

Bunule Dumnezeu, salvează-l, se rugă ea. Nu fusese niciodată prea religioasă, nici măcar nu ştia dacă credea în Dumnezeu, dar acum nu vedea ce altceva ar fi putut face în

afară de a se ruga, iar asta îi dădea cel puţin o infimă mulţumire de sine şi mângâierea că era ceva ce numai ca putea face pentru Nicholas. Şi se agăţa de gândul acesta la fel cum un copil îşi strânge ursuleţul de pluş la piept când noaptea îi aduce lângă pat umbre mişcătoare.

— Soţul meu e bine? întrebă ea într-o japoneză poticnită.

— Nu e nici un motiv de alarmare, răspunse sora şefă.

„Spitalele sunt la fel peste tot în toată lumea, se gândi Justine. Nimeni nu-ţi spune niciodată nimic sigur.”

În timp ce privea la surorile care-şi vedeau de îndeletnicirile lor de neînţeles, se întrebă ce mai căuta ea de fapt în Japonia. La început fusese de acord să stea aici. Fusese de altfel dorinţa lui Nick, dar şi a şefului ei, Rick Miliar, care voise să deschidă la Tokio o filială a agenţiei lui de publicitate. Totul fusese perfect, ca un final fericit de roman.

Însă realitatea se dovedise a fi cu totul alta. În primul rând ea era o străină şi ca să deschidă o afacere – orice afacere – care nu era pe de-a-ntregul japoneză, era un lucru extraordinar de greu şi de complicat. De fapt, privind în urmă, Justine îşi dădea acum seama că n-ar fi fost în stare să deschidă agenţia dacă n-ar fi beneficiat de influenţa exercitată de Tanzan Nangi şi de Nick.

Fusese uimită de câtă putere avea Nick aici. În definitiv şi el era un străin. Cu excepţia faptului că japonezii pe care îi întâlnise îl tratau cu o stimă arătată de regulă numai celor din lumea lor. În mare parte asta se datorase desigur talentelor personale ale lui Nick, dar şi faptului că era fiul Colonelului.

Colonelul Denis Linnear comandase o secţiune a forţelor armate britanice în Singapore în timpul celui de-al doilea război mondial. Acolo o întâlnise pe Cheong, care avea să fie mama lui Nicholas. După război fusese detaşat la cartierul general din Tokio al generalului MacArthur[2], numire

[2] **Douglas MacArthur** (1880-1864) – comandantul forţelor aliate în Pacific în cel de-al doilea război mondial şi apoi, în perioada 1950-1951, al trupelor ONU în războiul din Coreea, **[n. ed.]**

pe care o datora în mare măsură şi talentului său de a înţelege spiritul japonez.

Colonelul fusese un om extraordinar, iar japonezii i-au recunoscut adevăratele calităţi. Miniştrii lor gravitaseră în jurul lui ca sateliţii în jurul planetelor. Când a murit, i s-au făcut funeraliі măreţe, demne de un membru al familiei imperiale.

În al doilea rând, Justine era femeie şi indiferent cât de mult se scria pe tema emancipării femeii în Japonia, ele erau încă tratate drept cetăţeni de mâna a doua. Erau tolerate la locurile lor de muncă, dar nu beneficiau decât foarte rar de avansări. Iar faptul că ea, o femeie, conducea o companie, făcea ca angajările să fie aproape imposibile. Nici un bărbat japonez cât de cât talentat nu cerea angajarea la firma ei, fiindcă nu găsea afacerea îndeajuns de serioasă şi astfel Justine descoperise repede că după ce angajase numai femei, nu reuşea să aibă nici un client. Produsele unei asemenea firme păreau tuturor ciudate, dacă nu chiar de-a dreptul suspecte, astfel încât nimeni nu le lua în serios. Şi aşa, în nici optsprezece luni fusese nevoită să închidă afacerea, rămânând pe drumuri în urma unui faliment pe care, iarăşi, nici măcar nu se ostenise cineva să-l ia în seamă.

- Îmi pare rău, puştoaico, îi spusese Rick Miliar la telefon. Ştiu că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă. Nu e cazul să-ţi faci probleme. Oricând vrei să te întorci acasă ai înapoi vechea ta slujbă. Ştiu eu că vicepreşedinţi buni se găsesc greu.

Acasă.

Uitându-se la faţa palidă a lui Nick, atât cât putea vedea printre fâşiile misterioase de bandaj, Justine ştiu că-şi dorea din toată inima să se întoarcă acasă.

– Eric Van Lustbader –

CARTEA ÎNTÂI

AMURGUL – USUAKARI

Printre obloanele de la fereastră
Intră toamna, în forma ei firească,
Făcând să tremure a lumânării flacără
albastră.

Raizan

TOKIO – EAST BAY BRIDGE
VARA, ÎN PREZENT

Tanzan Nangi, preşedintele lui Sato International, ar fi putut stabili cu o precizie de ordinul secundelor momentul începerii atacului.

În biroul lui, aflat în vârful uimitorului zgârie-nori triunghiular Shinjuku Suiryu Building, la cincizeci şi două de etaje deasupra vuietului străzilor din centrul Tokio-ului, Nangi privea pe fereastră clădirile vecine din beton şi sticlă. Cuprinse cu privirea şi planta din glastra de pe pervaz, cu frunze verzi şi mici boboci purpurii: un rododendron purpuriu pitic. Primii boboci ai verii. Îi remarcase mai de dimineaţă, exact în momentul atacului.

Asta se întâmplase când tocmai adusese nişte date pe ecranul terminalului calculatorului lui. Exact în clipa aceea virusul începuse să se desfăşoare. Într-un fel sau altul, se reuşise deci injectarea lui în memoria centrală a calculatorului principal al firmei şi împânzirea lui în întregul sistem de programe, apoi, la o comandă numai de el ştiută, s-a dezlănţuit începând să înghită datele din inima sistemului.

Chiar şi în timp ce forma numărul pentru a-şi chema specialiştii, Nangi urmărea cu oroare cum datele care

apăreau pe ecran începeau să se dezmembreze transformându-se într-o înşiruire de semne venite parcă de pe altă planetă, astfel încât nu le mai putea folosi nimeni din compania lui.

Iar tehnicienii lui nu erau deloc pregătiţi să combată un astfel de virus.

— E ca un ucigaş nemilos care distruge tot, fără discriminare, i-au răspuns ei, adică se schimbă tot timpul. E un mutant. Chiar dacă am reuşi să-i găsim punctul slab, până să apucăm noi să-i aplicăm antidotul, virusul se şi transformă în altceva.

— Dar cum a pătruns în sistem? a întrebat Nangi. Credeam că dispunem de cea mai puternică protecţie antivirus din lume.

— Păi aşa şi e, l-au informat tehnicienii ridicând din umeri. Însă tipii de afară dispun de un timp nemăsurat şi se pare că şi de o inepuizabilă foame de a sparge sistemele de protecţie.

Nangi era cât pe ce să facă o remarcă usturătoare în legătură cu foamea propriilor lui tehnicieni, când, exact în clipa când se pregătea să deschidă gura, datele pe care le avea în lucru au început să se târască din nou pe ecran. Le-a parcurs repede, verificând dacă erau intacte, apoi a cerut la întâmplare altele.

După ce le-a verificat singur, i-a lăsat pe tehnicieni să se ocupe ei de toate şi spre uşurarea tuturor, aceştia au ajuns curând la concluzia că softul era din nou în bună stare. Virusul pur şi simplu se dezintegrase. Nangi n-a putut decât să considere că de data asta a avut noroc. Pe de altă parte datele de bază din sistem fuseseră penetrate. Nu fusese apelat nimic din afară, aşa că un presupus raid al vreunui profesionist era exclus; probabil că singura teorie valabilă era cea în legătură cu indivizii de afară care se jucau doar încercând să spargă sistemele de protecţie fără vreo intenţie malefică. Totuşi, Nangi a rămas foarte tulburat şi neliniştit, chiar dacă oamenii lui se apucaseră imediat să verifice întreg sistemul. Sato International nu-şi putea permite ca întreaga sa reţea să fie compromisă încă o dată.

– Eric Van Lustbader –

Atacul virusului se produsese la prima oră a dimineţii. Apoi întreaga zi se derulase într-o adevărată frenezie.

Nangi îşi împreună mâinile noduroase pe capul de jad al bastonului lui şi strânse până când i se albiră falangele degetelor şi vinele albastre i se umflară ca nişte funii marinăreşti pline de noduri, parcă ar fi voit să-i spargă pielea şi să sară afară.

În spatele lui, şedinţa săptămânală a directorilor de la Sato International îşi derula mai departe agenda de lucru. La sugestia lui Nicholas această întâlnire avea ca principal obiectiv analizarea problemelor dezbătute în cadrul şedinţei de ieri a şefilor diferitelor departamente, iar în al doilea rând trebuiau analizate şi puse de acord problemele referitoare la succesele, eşecurile şi nevoile firmei, cu obiectivele generale ale conglomeratului din care făceau parte. Obiective care se schimbaseră radical de când câştigaseră dreptul de a fabrica nişte componente cheie pentru modelul de producţie al aşa-numitului calculator Hive, al firmei *Hyrotech-inc,* care în momentul de faţă se afla doar în faza de prototip. Exista fără îndoială perspectiva unor profituri frumoase, dar nu aceasta fusese obiectivul principal al afacerii; era vorba în primul rând de enormul prestigiu pe care urma să-l câştige Sato International, singura companie japoneză care era implicată în proiectul Hive.

Nangi se gândi la Nicholas, care fusese negociatorul afacerii cu firma americană *Hyrotech-inc,* aleasă de guvernul federal să producă noul computer care să revoluţioneze informatica. Însă contribuţia lui Nicholas depăşise cu mult înţelegerea iniţială cu *Hyrotech-inc* înainte ca Nicholas să vină la Sato International, Nangi înţelesese nevoia de a integra companiile individuale ale concernului Sato într-un tot unitar în care toate compartimentele să meargă ca nişte rotiţe perfect reglate ale unui mecanism uriaş cu o precizie de ceasornic. Şi tocmai Nicholas insistase că în privinţa asta trebuia mers chiar cu un pas mai departe, până la integrarea perfectă a obiectivelor departamentelor de la sediul central al firmei din Tokio.

Într-un fel, înţelegea acum Nangi, asta fusese de fapt o idee foarte japoneză pentru că astfel fiecare departament avea posibilitatea să simtă că face cu adevărat parte dintr-un întreg. După trei luni de la punerea în aplicare a acestei idei, concretizată în întâlnirile care deveniseră o regulă, Nangi fusese plăcut surprins să remarce o creştere cu douăzeci la sută a producţiei în cadrul acestor departamente. Fusese mai încântat ca niciodată şi într-un avânt de-a dreptul extraordinar, hotărâse că trebuie să împartă această încântare cu Nicholas.

Îl dusese la restaurantul lui favorit, un local descurajant de scump, de fapt un club particular frecventat de persoanele din eşalonul cel mai înalt al sectorului industrial. Nici măcar miniştrii omnipotentei birocraţii japoneze nu-şi puteau permite preţurile practicate aici. Bucătăria era excelentă, dar nu pentru motivul acesta restaurantul era atât de căutat, ci pentru atmosferă: discretă, dând senzaţia de exclusivitate, confidenţială, perfectă pentru seri lungi de beţie.

Faptul că un japonez îi oferea prilejul unui occidental să se îmbete cot la cot cu el era desigur un mare privilegiu pentru acesta din urmă, căci pentru nişte oameni încorsetaţi într-o atât de rigidă disciplină a comportamentului în societate, beţia reprezenta aproape singura supapă de refulare. Se spunea că japonezului beat i se îngăduia să spună orice, să-şi exprime sentimente care în mod normal erau tabu, să devină sentimental, trist, sau chiar să plângă. Şi toate astea erau puse firesc pe scama alcoolului. Se accepta orice sau aproape orice, iar actele necontrolate erau trecute cu vederea în modul cel mai discret cu putinţă.

Se întâmplase ca în timpul acestei lungi beţii cu Nicholas, Nangi să înceapă să înţeleagă calităţile pe care oamenii mai în vârstă decât el le descoperiseră la colonelul Denis Linnear şi de ce acesta nu fusese considerat un *iteki,* adică un barbar, ca toţi americanii din forţele de ocupaţie. Colonelul Linnear fusese un om deosebit, iar calităţile care îl apropiau atât de mult de psihologia japoneză, reuşind totuşi

să nu-i altereze esenţa de occidental, erau prezente la fel de pregnant şi în firea lui Nicholas, chiar lăsând la o parte faptul că fiul era pe jumătate oriental şi pe jumătate alb.

Tanzan Nangi, erou de război, până în urmă cu zece ani ministru adjunct în atotputernicul Minister al Industriei şi Comerţului Internaţional, fondator şi preşedinte al Băncii de Dezvoltare Daimyo, cea care deţinea de fapt trustul Sato, ajuns acum stăpânul absolut al lui Sato International, nu se gândise niciodată că ar putea nutri atâta afecţiune pentru un occidental. Sincer vorbind, nu crezuse că aşa ceva ar fi fost posibil, nici măcar teoretic, însă în acea lungă noapte şi-a dat seama că pe neştiute ajunsese să-l iubească pe Nicholas aşa cum doar un tată îşi poate iubi fiul care nu i-a dezamăgit aşteptările.

Nangi, unul din cei câţiva care puteau fi consideraţi cei mai puternici oameni din Japonia, nu se simţea de loc ruşinat de această dragoste. Nicholas poseda o mare *hara,* forţa interioară, atât de preţuită de japonezi. Era de asemenea un om de onoare – i-o dovedise lui Nangi cu trei ani în urmă, când făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru a-l proteja pe Seiichi Sato, prietenul de o viaţă al lui Nangi şi când refuzase, chiar sub torturile cele mai sălbatice, să dezvăluie ruşilor secretele în legătură cu Tenchi. Tanzan Nangi ştia că inima lui Nicholas e pură, iar convingerea aceasta era cea mai mare onoare ce putea fi oferită de un japonez unei alte fiinţe umane.

Potrivit spiritului japonez, Nangi nu se arătase de loc îngrijorat când Nicholas intrase în spital, însă evenimentul însemnase pentru el o mare lovitură. Nicholas fusese smuls de lângă el prea brutal. Justine nu înţelesese nici ea atitudinea lui, crezând desigur că locul lui Nangi era lângă patul de suferinţă al lui Nicholas. Această lipsă de înţelegere din partea ei n-a făcut decât să răcească şi mai mult relaţiile şi aşa fragile dintre ea şi Nangi. Pe el îl întristase faptul că ea nu era în stare să înţeleagă că cea mai bună cale de a servi prietenia lui cu Nicholas era să aibă grijă mai departe de interesele firmei şi s-o conducă cu toată abilitatea de care putea să dea dovadă. Cum Nicholas era

incapabil de orice acţiune, era de datoria lui Nangi să-şi dubleze eforturile pentru ca Sato International să meargă mai departe.

Şi îl mai întristase faptul că Nicholas se căsătorise cu o fată ca Justine, care nu era de loc capabilă să înţeleagă nuanţele subtile ale vieţii în Japonia. Şi nici nu se gândea la posibilitatea de a-şi lua răspunderea s-o educe pe Justine în acest sens.

Acum, când se uita pe fereastră, surd la pălăvrăgeala din spatele lui din jurul mesei de şedinţe, simţi o teribilă prevestire rea ca şi când atacul asupra computerului fusese un semn de rău augur, o schimbare a direcţiei vântului. Pentru că acum simţea că se apropie un taifun, negru şi încărcat de duşmănie, care intenţiona să-l distrugă.

De fapt analogia era chiar reuşită pentru că taifunul era ceva specific. Un taifun care avea un nume: Kusunda Ikusa.

Convorbirea telefonică avusese loc doar cu o oră în urmă. O oră cât o viaţă de om, îşi zise Nangi. Acum se schimbase totul. Din cauza lui Kusunda Ikusa.

— Domnul Nangi? Aici Kusunda Ikusa, se auzise în receptor o voce cavernoasă şi impersonală. Vă transmit salutări din partea noului nostru împărat.

Nangi strânsese puternic receptorul în palmă.

— Nădăjduiesc că Majestatea Sa Imperială e bine.

— Destul de bine, mulţumesc.

Urmase apoi o pauză pentru a lăsa să se înţeleagă că schimbul de amabilităţi se terminase.

— Ştiţi, continuase la fel de impersonal Ikusa, e o problemă pe care noi am dori s-o discutăm cu dumneavoastră.

Nangi nu-şi putea da seama dacă prin acest *noi* Ikusa înţelegea persoana împăratului însuşi sau grupul numit Nami. Dar dacă se gândea puţin îşi amintească despre Nami, „Valul”, se spunea că ar fi fost purtătorul voinţei împăratului. Membrii grupului făcuseră desigur la fel cu fostul împărat până în clipa când acesta păşise pe drumul ultimei şi glorioasei recompense a Cerului. Se spunea că Nami era adevărata inimă a Japoniei, care cunoştea voinţa

poporului mult mai bine decât orice prim-ministru sau oricare alt minister birocratic. Nami reprezenta în Japonia puterea, dar asta nu însemna că Nangi trebuia să-i accepte ideile şi voinţa.

Nami era compus din şapte bărbaţi, toţi având legături de sânge cu acele familii care fuseseră cele mai influente în Japonia înainte şi în timpul războiului din Pacific. Nu erau nici oameni de afaceri, nici politicieni, ci mai degrabă se situau undeva deasupra acestor preocupări pământeşti.

Nami era interesat numai în a supraveghea respectarea ideii de *makoto,* asigurarea că puritatea morală şi etică a inimii Japoniei este păstrată intactă. Numai că tocmai ridicarea la putere a lui Nami era un exemplu de cum poate fi compromisă puritatea. La începutul anilor optzeci, economia japoneză în plin avânt se baza într-o proporţie covârşitoare pe succesul mondial al exportului produselor sale, automobile şi tehnică de calcul de vârf. Cu patru ani în urmă yenul începuse să crească, dar în creşterea aceasta nemăsurată Nami a simţit că ceva nu era în regulă. Ei vedeau un lucru la care puţini se gândiseră: un yen prea puternic ar face exporturile mai scumpe, i-ar descuraja pe partenerii străini şi de aici până la căderea ratei exportului nu mai era decât un pas. Iar asta putea însemna ruina.

Pentru a evita o prăbuşire precipitată a economiei japoneze, Nami recomandase sporirea artificială a interesului manifestat pentru piaţa internă, motivând că prin trecerea de la economia bazată pe resurse externe la cea bazată pe resurse interne, se vor putea evita consecinţele nefaste ale inevitabilului şoc al căderii exporturilor.

Şi dacă ceea ce preconizaseră ei se dovedise valabil pe termen scurt, pericolul era acum şi mai mare: saltul economic pe baza resurselor interne ameninţa să se frângă peste noapte. Nangi nu avea câtuşi de puţin încredere în mijloacele artificiale. Ceea ce putea propulsa peste noapte o economie, putea la fel de repede s-o ducă de râpă noaptea următoare. Japonia stătea în momentul de faţă pe ceea ce era echivalentul economic al unui butoi cu pulbere.

Şi dacă Nami se ridicase pe atât de neatinse culmi ale puterii datorită succesului politicii *boom*-ului intern, reuşise să-şi consolideze şi mai tare poziţia anul trecut, o dată cu moartea bătrânului împărat. Nimeni nu era convins că un succesor ar fi capabil să păstreze imaginea împăratului ca fiu pământean al Cerurilor.

Însă amestecul direct al lui Nami în afacerile ţării era prevestitor de rău. În opinia lui Nangi, ascensiunea lor la putere ascundea o clică de indivizi vorace, avizi de putere, care permiseseră puterii de care dispuneau să denatureze adevăratul sens al lui *makoto,* adică puritatea scopului urmărit. Dimpotrivă, tocmai *makoto* îi făcuse pe membrii lui Nami aroganţi, orbi la problema naţională şi la defectele societăţii japoneze ca tot unitar. Aroganţa insuportabilă şi autoamăgirea fuseseră de fapt până atunci trăsături de caracter specifice mai ales americanilor, iar faptul că acestea reuşiseră să se înrădăcineze solid în chiar inima Japoniei îl preocupa pe Nangi mai presus de orice.

Iar acum, că noul împărat avea nevoie de o călăuză, puterea lui Nami ajunsese în sfârşit la apogeu. Succesiunea imperială, deşi fusese un eveniment care în mediile de informaţii avusese un impact fără precedent în Japonia, constituise pentru Nami un element de mică importanţă, fără să-i preocupe prea mult, de altfel ca şi în privinţa noului împărat, fiul lui Hirohito. De fapt, după moartea împăratului, Nami fuseseră aceia care în realitate l-au succedat pe Fiul Cerurilor.

Şi în timp ce occidentalii vedeau în persoana împăratului un conducător doar cu numele, posedând numai o putere simbolică, de ceremonie, la fel cu regina Angliei, Nami ştiau altceva: că voinţa împăratului definea cuvântul putere.

— Bineînţeles că voi considera un înalt privilegiu să servesc voinţa împăratului cât îmi va sta mai mult în putinţă, spusese Nangi aproape fără să respire. Aţi dori să ne întâlnim în biroul meu? Mâine am o oră liberă şi dacă v-ar conveni, să zicem la cinci după...

— Această întrevedere este de o urgenţă maximă, îl întrerupse Ikusa.

Ca fost ministru adjunct al industriei şi al comerţului internaţional, Nangi cunoştea codul ministerial al cuvintelor; îl folosise şi el o dată sau de două ori, în momente extreme. Acum ştia două lucruri de o importanţă vitală: că asta nu era o convorbire prietenoasă şi că prevestea o oarecare situaţie de criză acută. Dar pentru cine? Pentru Nami sau pentru el?

— N-am să vin la biroul dumneavoastră şi nici nu vă sugerez să ne întâlnim în biroul meu, spuse Ikusa. Mai degrabă pot să vă ofer o oră de relaxare la Shakushi, în *juro.* Cunoaşteţi locul unde este situată această baie publică, domnule Nangi?

— Am auzit de ea.

— Aţi fost acolo?

Deodată, de parcă în armura adversarului s-ar fi deschis o breşă, Nangi sesiză tremurul nervos din vocea lui Ikusa.

— Nu.

— Bun, spuse Kusunda Ikusa. Nici eu însumi n-am mai fost, dar ne întâlnim acolo mâine la cinci. E şi pentru mine o oră convenabilă.

În intervalul de timp lăsat de Ikusa, Nangi cugetă la dorinţa de dominare a celuilalt. În acest stadiu al discuţiei, acest fapt era un semn rău. Ikusa rupse tăcerea:

— Vreau să subliniez necesitatea unei discreţii absolute în această privinţă.

Nangi se simţi ofensat, dar îşi păstră tonul calm, lipsit de vreo emoţie vădită. Existau şi alte căi prin care să arate că a fost jignit şi în acelaşi timp să înceapă să-l pună la încercare pe individ.

— Apreciez neliniştea dumneavoastră evidentă, spuse Nangi, ştiind că Ikusa se va urî pur şi simplu pentru că şi-a trădat măcar şi o fărâmă din nervozitatea care-l domina. Fiţi liniştit, voi lua toate măsurile de precauţie.

— Atunci, azi nu mai e nimic de zis. Pe mâine la cinci.

Ikusa întrerupse legătura lăsându-l pe Nangi să se întrebe dacă alegerea locului de întâlnire fusese deliberată. Shakushi însemna cupă sau polonic, un nume tipic pentru o baie publică unde eşti săpunit şi-apoi clătit cu apă vărsată

dintr-un polonic uriaş. Dar Shakushi mai avea şi un alt înţeles: a te comporta strict conform regulilor.

Cotton Branding mergea pe plaja în formă de semilună şi îşi afunda degetele picioarelor în nisipul umed de fiecare dată când valurile oceanului îi treceau peste glezne.

Bătea un vânt sărat. Îşi făcu mâna greblă şi îşi dădu la o parte de pe faţă şi din ochi o şuviţă de păr plin de nisip. Undeva în spate se auzea fâlfâitul rotoarelor helicopterelor, acel zgomot vestitor al venirii verii în partea de est a Long Islandu-lui.

Branding, la aproape şaizeci de ani, era un bărbat înalt, cu umerii uşor aduşi şi cu nişte ochi de un albastru deschis ce dominau o faţă ale cărei trăsături aduceau mai mult sau mai puţin cu cele ale bărbaţilor din familia Kennedy. Avea o privire deschisă, aproape inocentă, foarte asemănătoare cu cea a unui actor de pe un afiş de film din centrul ţării – de fapt avea figura politicianului american tipic. Îşi purta fără disimulare aerul de autoritate, la fel cum un soldat îşi poartă medalia în piept, astfel că oricine ar fi trecut pe lângă el ar fi spus: ăsta e un tip dur, un om de afaceri cum scrie la carte.

Probabil că era mai mult atrăgător decât frumos. Puteai să ţi-l imaginezi stând la comanda unei şalupe rapide în largul coastelor Newportului, cu capul plecat în întâmpinarea vântului scrutând orizontul cu ochi de cunoscător. Emana un miros aparte, asemănător uleiului eteric, care era mai mult ca sigur un produs destinat reprezentării puterii. Bărbaţii de mai mică însemnătate îşi doreau să se afle în preajma lui, măcar şi numai să stea în umbra lui sau, ca ticălosul acela de Douglas Howe de exemplu, să-l doboare coborându-l la nivelul lor. Pe de altă parte femeile voiau să se vâre pe sub pielea lui caldă, ca să inhaleze şi să se intoxice cu aroma supremaţiei.

Dar, aşa cum e de obicei cazul în lumea modernă, în foarte mare parte, Branding îşi datora puterea prietenilor lui. Avea multe cunoştinţe şi relaţii printre cei din breasla politicienilor, dar adevăraţii lui prieteni se aflau în sfera

mediilor de informare. Branding îi cultiva cu exact aceeaşi fervoare cu care ei îl vânau pe el, fiind poate conştient de natura simbiotică a relaţiilor lor, însă el era înainte de toate politician şi intrase de bună voie în această mare a relaţiilor simbiotice încă de la prima campanie electorală la care luase parte.

Mediile de informare îl iubeau pe Branding. În primul rând pentru că el arăta bine la TV, iar în al doilea rând pentru că era excelent cotat la bursă. Dar reporterii îl iubeau şi pentru că el le furniza ştiri din interior, asupra cărora apoi ei se repezeau şi le disecau. Branding se pricepea de minune să-i facă să arate bine în ochii producătorilor sau ai editorilor lor, care la rândul lor arătau şi ei bine în ochii patronilor lor. În schimb, copoii din cadrul mediilor de informaţii îi ofereau lui Branding exact ceea ce îi trebuia lui: expunere în faţa opiniei publice. Toată lumea din ţară îl cunoştea pe Cotton Branding, considerându-l mai mult decât un simplu senator republican al statului New York sau decât preşedintele unui comitet oarecare, chiar dacă acesta era Comitetul pentru supraveghere fiscală al senatului.

Într-un anumit sens Branding nu era conştient de raza de întindere a puterii sale. Mai exact, se putea afirma că nu era obişnuit să profite la maximum de pe urma acestei puteri. Mary, soţia lui, decedată de curând, avusese o plăcere deosebită să-i atragă atenţia asupra efectului devastator pe care îl avea el asupra femeilor, atunci când de exemplu intra într-o sală aglomerată din Washington. Branding n-a crezut-o niciodată sau poate n-a vrut s-o creadă.

Era exact tipul de bărbat care crede neclintit în superioritatea absolută a sistemul american: executivul, judiciarul, legislativul. Un echilibru perfect al puterilor care garanta protecţia libertăţii cetăţeanului. Înţelesese că devenind senator era nevoit să se afle permanent cu un picior într-un soi de Sodon profesional, acolo unde colegi de-ai lui erau în mod regulat acuzaţi pentru tot felul de fraude. Aceşti oameni îl dezgustau şi ca şi cum comportamentul lor odios ar fi constituit un afront personal la adresa încrederii lui nezdruncinate în sistem, convoca de urgenţă conferinţe

de presă în care se desolidariza de ei şi îi înfiera. În privinţa asta legăturile lui cu mediile de informaţii îi ofereau un avantaj enorm.

Traficul mărunt de influenţă în legătură cu care era intervievat regulat, asta era o cu totul altă problemă. Firele nevăzute ale ţesăturii legislative ale guvernului american se torceau după şabloanele tipice ale trocului: tu votezi proiectul meu de lege şi eu îl votez pe-al tău. Altfel nu se făceau afacerile la Capitol Hill[3]. Nu era modul de rezolvare pe care l-ar fi ales Branding, dar nu avusese încotro, se văzuse nevoit să se adapteze. Credea în firescul binelui pe care îl făcea, nu numai pentru contribuabilii lui din New York, ci pentru toţi americanii. Şi deşi nu ar fi admis niciodată deschis că scopul scuză mijloacele, tocmai asta era de fapt calea pe care o alesese ca să-şi desfăşoare cât mai bine forţele în viaţa politică.

Această moralitate strictă, aproape puritană, era în definitiv cauza antipatiei lui Branding faţă de colegul lui senator, Douglas Howe, preşedinte al Comitetului senatorial al serviciilor armate. În opinia lui Branding, de când Howe reuşise să se cocoaţe într-o astfel de poziţie importantă, începuse să tragă sfori peste sfori nu numai pe culoarele Congresului, ci şi pe cele ale Pentagonului. Şi se părea că Howe nu se mulţumea numai cu atâta. Se spunea că licheaua asta adunase cu grijă tot felul de materiale delicate despre viaţa particulară a unor anumiţi generali şi că din când în când exercita asupra lor presiuni la fel de delicate, dar al naibii de eficiente. Din punctul de vedere al lui Branding, şantajul era cea mai odioasă dintre toate crimele şi după cum îi era obiceiul, atrăsese fără reţinere atenţia în nenumărate rânduri asupra deturnării de către Howe a încrederii publice.

Mary desigur avusese o altă şcoală a diplomaţiei. Aşa fusese ea. De câte ori se certaseră o făcuseră în urma diferenţei dintre modurile lor de a aborda viaţa.

Totuşi, Cotton Branding se străduise întotdeauna din răsputeri să separe viaţa profesională de cea personală.

[3] Sediul Congresului Statelor Unite. **[n. ed.]**

Acum însă Douglas Howe amenința să-l tragă în jos pe un drum înșelător și care se anunța de-a dreptul distrugător.

Howe își folosea întreaga capacitate de sensibilizare a opiniei publice pentru a-l denunța pe Branding și sforăriile acestuia de la Agenția pentru cercetări strategice avansate în domeniul calculatoarelor, mai pe scurt ACSAC. În ultimul timp disputa verbală devenise murdară. Afirmații nedovedite legate de tăinuirea adevărului, de manevrarea incorectă a fondurilor publice și de tot felul de alte fraude deveniseră subiectele obișnuite; cei doi acționau după legea talionului, ochi pentru ochi și dinte pentru dinte, iar Branding începuse să se întrebe în sinea lui dacă nu cumva până la urmă lupta asta avea să-i facă pe amândoi să-și frângă gâturile.

În timpul scurs din ultimele două săptămâni, ajunsese la concluzia că, cel puțin în privința asta Mary avusese dreptate. Renunțase așadar la disputa prin intermediul discursurilor, concentrându-și forțele într-o altă direcție. Își unise eforturile cu prietenii lui din lumea informațiilor pentru a aduna date pentru un dosar în legătură cu deturnarea de către Howe a încrederii publice.

Howe și Mary: de luni de zile Cotton nu se gândea decât la ei.

Până să apară Shisei.

A întâlnit-o – se poate oare să fi fost doar noaptea trecută? se întrebă el nevenindu-i parcă să creadă – la una dintre acele nenumărate întâlniri sociale care pentru mulți reprezentau atracția verii aici, în East End. Inevitabil Branding găsea aceste petreceri plictisitoare, însă în lumea lui ele erau de neocolit și tocmai când se afla în asemenea situații simțea el cel mai mult lipsa lui Mary. Numai acum, în absența ei, își dădea seama cât de plăcut știuse ea să facă timpul pe parcursul acestor *măști.* „Masca” era denumirea ironică pe care Branding o dăduse numai pentru el și ai lui acestor petreceri din timpul verii, pentru că totul era numai de poză, artificial; veselia era numai de dragul aparențelor, iar plăcerea și mulțumirea erau practic zero. Dacă unul arăta extraordinar sau dacă altul era văzut că discută cu

anumite persoane potrivite chiar în clipa în care apăreau fotografii, asta era tot ce conta, în afară de cazul în care vreunul mai bădăran încălca eticheta să zicem prin a aduce în mijlocul invitaţilor o persoană indezirabilă cum ar fi un scriitor de literatură comercială sau un evreu.

Aceste reguli draconice îi lăsau lui Branding un gust amar şi de multe ori, atunci când nu mai putea suporta prefăcătoria sau când depăşea numărul paharelor, îşi clădea drumul la gură şi-i mărturisea lui Mary că tare mult i-ar fi plăcut să ţină una din faimoasele lui conferinţe de presă şi să demaşte ceea ce el numea această afurisită de infrastructură medievală.

Şi de fiecare dată Mary izbucnise în râs, reuşind să-l facă să-i treacă nervii şi să râdă împreună cu ea. Însă când se afla într-o stare de spirit proastă, când pleca de acasă şi hoinărea de unul singur, când trebuia să strângă din dinţi şi să reziste să n-o apuce pe calea blestemată pe care o apucase tatăl lui, în toate aceste cazuri tânjea după furia care de abia îl părăsise, iar în adâncul sufletului lui era ruşinat şi supărat pe ea pentru că îi furase pornirile belicoase.

Masca la care a întâlnit-o pe Shisei – sau mai exact unde a remarcat prezenţa ei – a fost o petrecere morbidă la care au luat parte oameni ce se mulţumeau să vorbească la nesfârşit despre amintirile lor în legătură cu Truman Capote[4], a cărui moarte o deplângeau cu infinită distincţie. Ascultând anecdotele lor, care se voiau nostime, dar nu reuşeau să fie decât pur şi simplu triste, Branding răsuflase uşurat la gândul că nu-l întâlnise niciodată pe scriitor.

Totuşi, nici pentru el şederea aici nu însemnase pierdere de vreme. Invitase doi dintre cei mai buni prieteni de-ai lui din presă – pe Tim Brooking, considerat cel mai bun

[4] **Truman Capote** (pseudonimul lui **Truman Streckfus Persons,** 1925-1984) – prozator american de mare prestigiu din „Curentul romantic al Sudului”, autor al unor romane remarcabile sub raportul tehnicii narative *(Alte glasuri, alte încăperi, Harfa de iarbă, Cu sânge rece),* [**n. ed.**]

reporter din New York şi pe unul dintre cei mai de seamă şi apreciaţi reporteri TV, gazda celui mai popular show de televiziune – şi toţi trei discutaseră ore întregi despre posibilităţile pe care le ofereau publicisticii electronica şi informatica.

Erau timpuri grele pentru departamentele de ştiri ale televiziunii, confruntate cu prăbuşirea reţelelor de televiziune care începuseră să fie vândute conglomeratelor din afara sferei informaţiei, avide de profituri şi mai mari, pe care căutau să le obţină cu orice preţ. Personalităţi ale diferitelor canale de televiziune se lamentau dând vina pe marile reţele. Cum televiziunea prin cablu şi aparatura video luaseră o amploare neprevăzută, acestea îşi îndreptaseră atenţia tot mai mult spre producătorii independenţi, pentru a le furniza programe. Tot mai mult, staţiile locale de emisie controlau programele transmise, iar emisiunile gen spectacol-concurs cum ar fi Entertainment Tonight, erau mult mai profitabile decât cele clasice ale marilor reţele, chiar dacă acestea din urmă erau transmise la ore de vârf. Mai mult chiar, emisiunile preluate prin satelit de staţiile locale şi impactul tot mai mare al reţelei de televiziune prin cablu CNN a lui Ted Turner făceau ca emisiunile de ştiri ale celor mai importante trei canale de televiziune să pară de prisos. De acum, toţi ştiau că nici o reţea de televiziune nu-şi mai păstra vreo echipă de noapte specializată în difuzarea ştirilor, iar birourile pentru relaţii externe, cândva mândria televiziunii americane, se închideau unul după altul din raţiuni financiare.

În timp ce-şi împărtăşeau părerile, lui Branding i se păru că cei doi îl priveau într-un fel ciudat. Surprins, îşi dădu seama că maniera lor de a-l privi era asemănătoare cu felul plin de respect în care el însuşi îl privea pe preşedintele Statelor Unite atunci când era primit la Casa Albă.

Branding se simţi mişcat şi onorat. Era perfect conştient că un element important al prieteniei lui cu aceşti bărbaţi era faptul că fiecare avea nevoie de celălalt. Pe de altă parte nu era atât de naiv încât să nu poată vedea deosebirea dintre aceşti reporteri serioşi şi marea masă a

celor din breasla lor care se caracteriza prin lene, blazare sau prostie.

Mama lui îi spusese cândva: *„Alege-ţi prietenii cu grijă, căci ei sunt oamenii care vor vorbi cel mai mult despre tine.”* Iar el se silea să nu uite cuvintele astea.

În cele din urmă ajunseseră la subiectul real al întâlnirii lor: continuarea cercetărilor privitoare la senatorul Howe. Branding ştia că juca pe muchie de cuţit şi că uza de favoruri câştigate cu mare greutate pentru a putea să-şi ducă la bun sfârşit investigaţiile. Până acum însă nu se ivise nici o dovadă cât de cât substanţială, iar prietenul lui din televiziune, cel mai nerăbdător din cei doi, se întrebă cu voce tare dacă vor găsi vreodată aşa ceva.

Branding, care abia aterizase la Washington după interviurile acordate ziariştilor la Clubul Naţional de Presă, îi asigură că dovezile nu vor întârzia să apară. Apoi trecu la subiectul său preferat, la care se referise şi în cuvântarea recentă: proiectul Hive. La Institutul Johnson din Washington o echipă de specialişti aducea ultimele finisări computerului revoluţionar cu funcţiuni strategice pe care proiectul de lege propus de Branding prin intermediul ACSAC avea să-l finanţeze în următorii cinci ani. Proiectul Hive consta într-un model revoluţionar de calculator care putea să fie în stare să judece şi să creeze strategii. Branding spera să poată instala calculatorul Hive în toate agenţiile guvernamentale: Consiliul Naţional pentru Securitate, CIA, FBI, Pentagon şi aşa mai departe. Avantajele folosirii unui astfel de sistem, care depăşea cu mult orice altă realizare a vreunei naţiuni, urmau să fie imediate şi covârşitoare, fără a mai menţiona implicaţiile în legătură cu apărarea naţională sau cu replica dată terorismului internaţional prin controlul tactic asupra lui chiar în Orientul Mijlociu sau oriunde în altă parte, acolo unde ar fi fost nevoie.

Oamenii lui Branding îi furnizaseră nişte informaţii referitoare la cineva care cam îşi cam vârâse nasul în treburile echipei de specialişti de la Institutul Johnson, apropiindu-se nu se ştie cum de baze de date extrem de

secrete: conturi bancare, împrumuturi şi alte asemenea mărunţişuri. Pe Branding informaţia îl făcea să se gândească la Douglas Howe. Le spuse reporterilor că dacă ar fi fost posibilă realizarea legăturii dintre actul de spionaj şi Howe, ar fi putut să aibă o bază pentru continuarea investigaţiilor. Cei doi încuviinţară, iar Branding observă lăcomia din ochii lor: se şi vedeau cu vânatul în gheare.

Petrecerea se desfăşura mai departe, plată şi fără culoare. Abia mult mai târziu seara, după ce se despărţise de cei doi prieteni ai lui, Branding o văzu pe Shisei.

Stătea lângă şemineul placat cu marmură din sufragerie, iar Branding îşi aminti că în acea clipă se gândise ce mult semăna pielea ei cu marmura cea mai pură. Shisei purta o bluză neagră fără mâneci şi lipită de trup şi pantaloni din mătase tot neagră. Talia ei uimitor de subţire era încinsă cu o curea lată din piele de crocodil, încheiată cu o pafta roşu-aurie având sculptată o formă nedefinită, ceva ce părea a fi artă abstractă. Picioarele ei micuţe erau încălţate cu nişte pantofi cu toc înalt, din piele fină de crocodil. Nu era chiar o ţinută tipică pentru o serată de vară în East End, dar chiar pentru asta lui Branding îi plăcură şi îmbrăcămintea şi fata. Îşi aminti că-şi zisese: femeia asta are tupeu. Şi nu numai pentru maniera în care se îmbrăcase. Avea părul lucios, lung şi negru ridicat într-un coc ultramodern şi pe frunte îi cădea o şuviţă subţire vopsită într-un blond şocant.

Când se apropie de ea observă că nu purta cercei şi nici alte bijuterii, în afară de un inel cu un diamant dreptunghiular pe degetul mijlociu de la mâna dreaptă. Iar faţa ei avea o puritate şi o frăgezime nespusă: ori nu se fardase deloc, ori o făcuse cu mare iscusinţă, în aşa fel încât să nu se observe.

Branding îi studie mult timp înfăţişarea. Se considera un bun cunoscător al condiţiei umane, de aceea feţele oamenilor constituiau un element foarte important pentru el. Văzu în Shisei ceva remarcabil. Trupul ei era al unei femei adulte, dar faţa, de un oval perfect, vădea o puritate stranie, care îl ducea cu gândul la inocenţa copilăriei. Branding nu fu în stare să înţeleagă tabloul din faţa ochilor

până când, tresărind cu surprindere, îşi dădu seama că fata avea acea perfecţiune androgină a frumuseţii pe care într-adevăr numai la un copil se putea vedea.

Privind-o, îşi aminti de seara în care mama lui îl dusese pe Broadway la o piesă cu Peter Pan. Cât de captivat fusese de tinereţea şi perfecţiunea lui Mary Martin, cât de ruşinat se simţise de sentimentul avut atunci, ştiind că ea juca un rol masculin, chiar dacă era un rol de basm! Iar acum simţea din nou acea emoţie ciudată înfierbântându-i sângele.

Nu era pur şi simplu tinereţea ei – din punct de vedere sexual, Branding era aproape la fel de indiferent faţă de fetele tinere ca şi faţă de homosexuali – dar acea prospeţime a ei era ceva nou şi deosebit. Deşi încă n-o ştia – şi poate că nu avea s-o ştie niciodată – faţa lui Shisei, privită aşa, pentru o clipă cât o bătaie de inimă, întruchipa tot ce putea o femeie să reprezinte pentru un bărbat: târfă, fecioară, mamă, zeiţă.

Cine-ar fi putut să nu se îndrăgostească de o asemenea icoană tulburătoare? Cu siguranţă că nu Cotton Branding.

— E posibil să nu ni se fi făcut cunoştinţă? spuse el pe un ton cât se poate de afabil.

Shisei îl privi cu ochi mari.

— Orice e posibil. Dar îmi păreţi o figură binecunoscută, adăugă ea rostindu-şi numele.

— Cred c-ar fi trebuit să-mi amintesc, râse el.

Fata zâmbi, parcă surprinsă de ironia lui amuzată.

— Atunci probabil că m-am înşelat, spuse ea. Poate pentru că v-am văzut la televizor. Am senzaţia că parcă v-aş fi cunoscut deja, domnule senator Branding.

Vocea ei era limpede şi muzicală, iar lui îi plăcu, în ciuda accentului puternic datorită căruia i se păruse timp de o clipă că fata spusese *Am senzaţia că parcă v-aş fi* avut *deja.*

— Spune-mi Cook, zise el. Aşa îmi spun toţi prietenii.

Ea îl privi mirată, iar el izbucni în râs.

— E o poreclă[5], continuă el. Am crescut într-o familie numeroasă. Toţi făceam cu rândul la treburile casei dar din

[5] Cook - bucătar, în limba engleză, [n. ed.]

toţi fraţii eu am fost singurul căruia i-a plăcut să gătească şi am făcut-o bine. Aşa că m-am ţinut de ocupaţia asta şi de-aici mi s-a tras şi porecla.

Orchestra cânta pe un podium din cărămidă printre vase mari din teracotă toscană pline cu geranium Martha Washington şi tisă englezească. Ieşiră amândoi afară sub cerul plin de stele. Noaptea era umedă, după clima locului, dar briza adia uşor şi era foarte plăcut.

— Crezi că trăim nişte vremuri disperate? întrebă Shisei în timp ce dansau.

Orchestra interpreta o piesă pe care Branding n-o ştia, ceva cu un ritm unduitor şi insinuant.

— În ce sens disperate?

Shisei îi zâmbi dulce, arătându-i doar o mică parte din dinţii ei micuţi şi albi.

— Nu-i nevoie decât să-ţi arunci o privire în Orientul Mijlociu, în Nicaragua sau în vestul mijlociu, aici în State, unde se zice că se formează un nou nor gigantic de praf, sau în oceanele de aici sau din jurul Europei, unde peştii nu mai pot trăi, iar oamenii nu mai pot înota în siguranţă. Am citit deja vreo duzină de rapoarte despre restricţiile apărute în legătură cu consumul de peşte şi de hrană marină în general.

— Vorbeşti pe de o parte despre antipatii ideologice, iar pe de alta despre catastrofe ecologice, spuse Branding. Singurul element comun în ideile tale e faptul că toate astea fac parte din viaţa noastră încă de la facerea lumii.

— Dar tocmai la asta mă refeream şi eu, spuse ea. Disperarea e periculoasă numai atunci când e privită ca un lucru obişnuit.

— Cred că pui problema greşit, zise Branding. Răul este cel care e periculos când e privit ca un lucru obişnuit.

— Vorbind din punct de vedere practic sau moral? întrebă Shisei.

Trupul ei se lipise de tot de al lui, iar el îi simţea tremurul cărnii prin îmbrăcămintea ei subţire. Îi atraseră atenţia în special muşchii picioarelor şi fierbinţeala de la îmbinarea coapselor, atunci când ea se freca de el ca o pisică.

Branding se uită în jos la ea şi fu din nou surprins de privirea plină de nevinovăţie de pe faţa ei. Expresia aceasta luminoasă şi în acelaşi timp neglijentă era parcă în contradicţie cu manifestarea trupului ei aţâţător. Era ca şi când ar fi ţinut în braţe două fiinţe, una care a existat înainte de zorii apariţiei dorinţei sexuale, cealaltă pe veci înlănţuită în ea.

— Presupun că am spus-o din punct de vedere teoretic, încercă Branding să răstălmăcească puţin ideea. Viaţa reală a dovedit că răul e întotdeauna banal.

Shisei îşi vârî capul în scobitura umărului lui, aşa cum face un copil când e obosit sau are nevoie de afecţiune. Însă ea nu era un copil. Branding îi simţi înfiorat fermitatea sânilor şi impulsul erotic trecu prin el ca un curent electric, zguduindu-l şi făcându-l să greşească un pas şi aproape să se împiedice de picioarele ei micuţe.

Fata îl privi în faţă şi-i zâmbi. Oare îşi râdea de el?

— Când eram copil, zise ea în cadenţa muzicii, de parcă ar fi cântat, am fost învăţată că banalitatea e în sinea ei un rău sau cel puţin că nu poate fi acceptată în nici un fel.

O rază de lumină se aşează pe braţul ei, semănând cu o petală de geranium. Lui Branding i se păru că raza nu făcea altceva decât să accentueze şi mai tare delicateţea şi frumuseţea carnaţiei ei.

— Există un cuvânt japonez, continuă ea, *kata*, care se traduce prin regulă, sau menţinerea formei aşa cum se cuvine. Înţelegi? Banalitatea e în afară de *kata*, nu aparţine lumii noastre.

— Lumii voastre?

— În Japonia, domnule senator, învăţătura e totul. *Kata* e totul. Fără ea, haosul ar coborî cu siguranţă printre noi, iar omul ar ajunge doar ceva mai bun decât o maimuţă.

Branding auzise multe poveşti despre prejudecăţile japonezilor dar niciodată nu le dăduse prea mare importanţă. Acum, auzind asemenea cuvinte, se simţi deodată iritat. El era un om căruia îi repugnau prejudecăţile de orice fel, iar acesta era unul din motivele pentru care ura această mulţime din jurul lui, pentru care avusese multe şi

dureroase conflicte cu tatăl său şi pentru care, după absolvirea colegiului, nu se mai întorsese niciodată la casa părintească. Era în firea lui să lupte împotriva acestei ignoranţe.

— Cu siguranţă că te referi la anumite legi, regulamente sau alte lucruri de soiul ăsta, spuse el încercând s-o înţeleagă. Legile sunt cele care au civilizat omenirea.

— Omenirea, spuse ea, adoptă legi care să servească interesele personale. Kata e egală pentru toţi japonezii.

— Pentru toţi japonezii, poate, zâmbi el. Dar nu pentru toată omenirea.

Branding înţelese prea târziu că tonul şi zâmbetul lui erau exact cele folosite de el cu ani în urmă când fiica lui spunea ceva amuzant dar prostuţ.

Ochii ei sclipiră şi ea se rupse de lângă el.

— Cum sunteţi senator, presupun că sunteţi suficient de inteligent ca să înţelegeţi.

Branding, stând cu ea în curtea interioară în mijlocul forfotei celor care treceau pe lângă ei, era conştient de privirile aţintite asupra lor. Desfăcu braţele.

— Hai să dansăm.

Shisei îl studie fără să se mişte, apoi zâmbi ca şi când prin jena pe care o simţea el, ar fi fost recompensată ea pentru insulta lui neintenţionată. Se mişcă lin, fără efort şi se ghemui în braţele lui, iar Branding simţi din nou fierbinţeala trupului ei infiltrându-se insinuant şi plin de erotism în toate arterele lui.

Orchestra trecuse la un gen de balade pe care de obicei Frank Sinatra le interpreta cu atâta dragoste.

— Ce fel de muzică îţi place? îl întrebă Shisei în timp ce dădeau încet ocol curţii interioare.

— Cole Porter presupun, spuse el ridicând din umeri. Copil fiind îmi plăcea să ascult Hoagy Carmichael. Ştii *Sweet and Low Down?*

— Mie-mi plac Bryan Ferry, David Bowie, Iggy Pop... spuse ea, ca şi când nici nu l-ar fi auzit răspunzându-i. Mă mişc prea repede?

Branding înţelese ce voise ea să spună.

— Am auzit de ei, răspunse el oarecum în defensivă.

— Energia, zise Shisei, e ceva ce se potriveşte cu şampania.

Branding îi studie faţa şi simţind că inima i-o ia razna se miră că adrenalina începuse să lucreze în vinele lui. Era trecut de miezul nopţii, oră la care el de obicei ar fi spus de mult noapte bună şi s-ar fi întors la casa lui bătută de vânturi sărate de pe Dune Road, plictisit şi uşor abătut ca şi când contactul cu astfel de oameni i-ar fi fost vătămător. Descoperi spre surpriza lui că n-avea nici un chef să plece. Voia să danseze, s-o ţină în braţe.

— Mi-e foame, spuse ea.

Moluştele comestibile *a la casino* şi homarii se terminaseră deja, aşa că se mulţumiră cu ce mai rămăsese: pui rece fript la jeratic de mangal, cu o salată care începuse să se cam moleşească şi porumb pe care untul se închegase de-a binelea.

Branding urmări fascinat cum mânca Shisei: ca un mic animal cuminte, aplecată peste farfurie. Degetele ei lungi împungeau pline de neastâmpăr carnea de pui şi ştiuleţii de porumb. Mânca repede şi cu mare poftă, părând că uitase de prezenţa lui sau a altcuiva în jurul ei.

După ce termină îşi supse pe rând toate degetele, prelung, ţuguindu-şi buzele. Lui Branding i se păru un gest de o senzualitate ostentativă care îl surprinse, până când inocenţa expresiei ei îl convinse că în gestul acesta nu era nimic intenţionat. Shisei se şterse la gură cu un şerveţel de hârtie şi ochii ei îi întâlniră pe ai lui.

Branding reacţionă ca un puşti neastâmpărat prins cu mâna în borcanul cu bomboane. Apoi îşi spuse că ea n-avea cum să-i citească gândurile şi zâmbi cu acel zâmbet artificial specific politicienilor.

— Când faci aşa, spuse Shisei aruncând de-o parte şerveţelul mototolit, arăţi stupid ca o marionetă.

Pentru o clipă Branding fu atât de uimit încât nici nu ştiu ce să pună. Apoi se făcu roşu de furie. Împinse farfuria şi se ridică.

— Te rog să mă scuzi, rosti el cu voce înăbuşită.

Ea se plecă spre el şi îi luă mâna într-a ei.

— Atât de repede te aprinzi? Mă gândeam că un atât de proeminent senator al Statelor Unite e mai receptiv la adevăr.

Blând, dar cu fermitate, Branding îi desprinse degetele.

— Noapte bună, spuse el pe un ton de gheaţă.

Acum, a doua zi dimineaţă, pe când se plimba pe plajă cu picioarele deja amorţite de răceala Atlanticului, încercă, dar nu reuşi să-şi desprindă gândul de la Shisei. Oare o va revedea vreodată? Avea senzaţia că simţise în ea ceva periculos, poate chiar destructiv. Dar în acelaşi timp era fermecător să perceapă în sine acest sentiment, asemănător celui pe care îl ai când te afli pe marginea unui abis. Să te apropii mai mult decât oricare altul de dezastru şi să reuşeşti apoi să pleci nevătămat, era la urma urmelor scopul jocului, trofeul pe care el şi alţi adolescenţi ca el încercaseră să-l păstreze cât mai mult posibil. La fel ca Peter Pan încercând cu disperare să-şi păstreze tinereţea lipsită de griji.

Dumnezeule, gândi Branding. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă cu mine?

Dar deja ştia că nu i se întâmplase nimic doar pentru numele lui Dumnezeu...

— E o scrisoare pentru tine, spuse Justine ieşind afară în *engawa.* Are ştampila din Marco Island, Florida. Cred că e de la Lew Croacker.

Nicholas ridică ochii din locul de unde urmărea umbrele după-amiezii târându-se pe pământ. Luă scrisoarea din mâna ei fără să schiţeze nici un gest.

— Nick? Justine se aşeză lângă el în veranda japoneză, fără să-l atingă. Ce se întâmplă cu tine? Ochii ei începură să-şi schimbe culoarea din căprui în verde, aşa cum se întâmpla întotdeauna când era stăpânită de emoţie. Firele de culoare roşie ale irisului ochiului ei stâng străluceau arzător în lumina soarelui. Stătea cu picioarele încrucişate, iar părul negru i se revărsa în spate pe umeri. Avea pielea albă şi plină de pistrui fini, ca o adolescentă. Nasul, poate

puţin prea lat, îi dădea personalitate, iar buzele cărnoase îi adăugau o notă de senzual. Anii fuseseră blânzi cu ea; arăta aproape la fel ca în ziua în care o întâlnise Nicholas, în urmă cu zece ani pe plaja din West Bay Bridge din East End, Long Island, când ea era doar o fetiţă rătăcită. Acum însă era femeie în toată firea şi soţie; şi pentru un foarte scurt timp fusese şi mamă.

Nicholas îi dădu înapoi scrisoarea.

— Citeşte-o, spuse el cu o voce atât de lipsită de inflexiuni încât ea se nelinişti şi mai mult de starea în care îl vedea.

De când se întorsese acasă după operaţie, aproape opt luni de zile, se schimbase de tot, parcă era altcineva. Nu-i mai plăceau felurile de mâncare pe care i le gătea ea şi i se schimbaseră până şi somnul. De unde înainte dormea adânc şi sănătos, acum, mai ales după moartea fetiţei, îl auzea mereu cum umblă prin casă la ora trei noaptea. Şi cel mai rău era că de când îşi revenise după operaţie nu se mai antrena deloc, nici măcar un minimum necesar. În schimb, ieşea în *engawa* în fiecare zi şi se uita ţintă în praful din curte sau hoinărea prin grădină cu privirea goală de orice expresie.

La un moment dat fusese într-atât de preocupată de starea lui încât îi telefonase chirurgului care îl operase şi îi îndepărtase tumoarea, doctorul Hanami. Nicholas îl vedea acum din două în două săptămâni, iar acesta o asigurase că din punct de vedere organic toate erau în regulă.

— Soţul dumneavoastră a suferit o traumă serioasă, chiar dintre cele mai serioase, doamnă Linnear, îi spusese doctorul Hanami cu siguranţa unui profet. Nimic permanent, vă asigur. Nu e ceva provocat de medicaţia prescrisă. Situaţia prin care trece acum este ceva temporar şi numai pe fond nervos. Dar forţa lui de refacere este de-a dreptul remarcabilă. Repet, e vorba doar de o problemă minoră care va trece, e doar o chestiune de timp.

Dar Justine ştia mai bine. Ştia care era capacitatea lui Nicholas de a absorbi stresul psihologic din moment ce fusese lângă el pe vremea când Saigo îi vânase pe

amândoi. Ştia cât de bine pregătit fusese Nicholas pentru a face faţă urmăririi şi asaltului lui Saigo şi cât de inteligent reuşise să dejoace planurile lui Akiko, iubita lui Saigo. Era greu de crezut că o operaţie ar fi putut fi cauza comportamentului lui actual.

Justine deschise plicul şi despături scrisoarea dactilografiată. Era de la Croacker, cel mai bun prieten al lui Nicholas. Când îl întâlnise Justine, Lew Croacker era detectiv cu grad de locotenent la departamentul poliţiei din New York şi avusese de cercetat crimele misterioase pe care le săvârşea Saigo. Apoi, la un an după ce Nicholas l-a ucis pe Saigo, Croacker a venit în Japonia să-şi ajute cel mai bun prieten, pe Nicholas, să captureze un agent rus care voia să pună mâna pe *Tenchi,* proiectul ultrasecret pentru foraj petrolier elaborat de Tanzan Nangi cu sprijinul guvernului japonez. Într-o încleştare pe viaţă şi pe moarte cu agentul Moscovei, Croacker se alesese cu mâna stângă retezată. De atunci, Nicholas n-a mai încetat niciodată să fie zguduit de remuşcări, considerând că din cauza lui îşi pierduse Croacker mâna. Justine ştia mai bine adevărul, după cum nici Croacker nu-l învinuia pe Nicholas pentru cele întâmplate. Nicholas, atât de oriental în foarte multe privinţe, era în privinţa asta absolut occidental.

Dragă Nick şi Justine, citi ea. *Salutări din Marco Island. Presupun că vă întrebaţi de ce nu ne mai aflăm în Key West. Ei bine, adevărul e că pur şi simplu ne-am plictisit acolo la capătul lumii. E un loc ciudat chiar şi pentru Florida, care e un stat al naibii de ciudat, oricum l-ai privi. Trebuie să fii ori beţiv înrăit ori cu mintea aiurea ca sa trăieşti acolo. Aşa că noi ne-am hotărât să plecăm.*

Aici în Marco Island pescuitul merge bine şi Alix începe să devină expertă în prinderea merlinilor. Am cumpărat o mică ambarcaţiune şi ieşim cu ea în larg. Câştigăm ceva, e drept, dar nu e nici un pericol să ne îmbogăţim. Pe de altă parte, am dat peste atâtea bărci care încercau să introducă cocaină în ţară încât Garda de Coastă mi-a dat un grad onorific de comandant. Ştii, presupun, că o dată născut poliţist, poliţist rămâi până la moarte.

Mă tot aştept ca Alix să-mi spună că îi e dor de New York şi de lumea paradelor de modă, dar până acum n-am auzit-o cu aşa ceva.

Nick, noua mea mână funcţionează! Doctorul ăla la care m-ai trimis la Centrul medical Todai din Tokio a fost un adevărat vrăjitor. Nu prea ştiu exact ce am în vârful încheieturii de la mâna stângă, dar e uimitor! Funcţionează atât de bine încât Alix a început să-mi spună Căpitanul Sumo.

Forţa din mâna asta nouă e îngrozitoare! Mi-au trebuit aproape două luni ca să învăţ s-o controlez şi alte patru luni ca s-o mişc cu dexteritate. Se pare că e făcută dintr-un amestec de titan, grafit şi un fel de policarbonat, toate ambalate într-o teacă ermetică. Îmi pare doar nespus de rău că tu şi Justine aţi fost plecaţi când am ajuns eu în Tokio ca să-mi monteze mâna.

Justine făcu o pauză şi riscă o privire către Nicholas. Când se întorseseră din călătoria la Bangkok, unde la o filială a lui Sato International se produceau mai multe componente pentru *Sphynx,* fusese furioasă pentru că lipsiseră tocmai în timpul vizitei lui Croacker. Oare Nicholas nu ştiuse că urma să sosească prietenul lui? În definitiv tocmai el îi aranjase lui Croacker vizita la doctorul de la Centrul Todai. Apoi se gândise dacă nu cumva Nicholas planificase intenţionat plecarea lor la Bangkok tocmai atunci. Începuse să-l suspecteze că nu mai voia să-şi vadă prietenul şi că n-avea nici un chef să se uite la proteza care n-ar fi făcut altceva decât să-i amintească de vina pe care şi-o găsea singur.

Oricum, ajunge acum cu vorba despre mine, continuă Justine să citească. *Ce e cu voi doi? Bănuiesc că aţi depăşit momentele grele prin care aţi trecut.*

Justine se opri, incapabilă pentru moment să citească mai departe. Observă că Nicholas se uită la ea şi zâmbi cât putu mai natural.

Îşi drese glasul şi-şi lăsă privirea pe scrisoare.

Nici nu-mi vine să cred că au trecut luni de zile de când v-am scris ultima dată. Nu-mi vine să cred că nu ne-am văzut de ani de zile! Există cumva vreo şansă să luaţi o

vacanţă? Ştiu o şalupă grozavă pe care aţi putea sta, iar Alix va fi încântată să vă vadă. Ce ziceţi? Cu drag, Lew.

— Ştii, zise Justine sondând terenul, pare o idee grozavă.

— Ce?

— Să acceptăm invitaţia lui Lew. Cred că ar fi minunat să ne întoarcem pentru scurt timp în State.

Nu-i pomeni însă nimic de dorinţa ei din ce în ce mai arzătoare de a se întoarce în America.

— Am putea să pescuim, să înotăm, să ne odihnim. Doar să râdem şi să ne simţim bine. Şi am fi şi cu nişte prieteni foarte buni, adăugă ea arătând cu degetul spre scrisoare. Eu nu ştiu ce părere ai tu, dar eu aş vrea să văd cu ochii mei de ce Alix îi zice lui Lew Căpitanul Sumo.

Justine o spusese cu gândul să-l destindă puţin, să-l facă să iasă din starea aceea apăsătoare, dar îşi dădu seama imediat că nu trebuia să pomenească de mâna lui Croacker. Nicholas tresărise de parcă ar fi primit o palmă peste faţă, se ridică şi intră în casă.

Pentru un moment Justine rămase cu privirea pironită pe umbra unei uriaşe *criptomeria,* foarte îndrăgită de Nicholas. Apoi împături cu grijă scrisoarea lui Croacker şi o puse în plic.

În casă, Nicholas se opri în faţa uşilor glisante care dădeau în sala de antrenament. Avea o statură formidabilă care ar fi putut intimida pe oricine: umeri laţi şi puternici, o talie subţire ca a unui dansator şi nişte picioare lungi şi musculoase, de atlet profesionist. Faţa îi era aspră şi colţuroasă, dar atrăgătoare, fără a fi însă frumoasă în sensul clasic al cuvântului. Avea ochi lungi şi oblici, moştenire a strămoşilor asiatici, dar pometii obrajilor erau înalţi, iar bărbia solidă şi la fel de europeană ca a tatălui lui, englezul. Părul des şi negru căpătase acum şuviţe argintii, care o înduioşau pe Justine şi din toţi porii fiinţei lui iradia un sentiment de linişte, dar şi de pericol.

Chiar când să treacă pragul îi sunară în minte cuvintele lui Lew Croacker, Lew ciungul. „Opreşte-te! îşi spuse iritat. Ai şi aşa destule pe cap şi fără să-ţi mai faci probleme de conştiinţă!” Undeva în adâncul minţii lui sălăşluia gândul că

forma asta de vinovăţie a lui era ciudat de europeană, motiv pentru care se dispreţuia şi se întrebă dacă tatăl lui, colonelul, se simţise vreodată atât de puţin asiatic.

Justine avea dreptate. Ceea ce i se întâmplase lui Croacker fusese *karma* lui. Dar în acelaşi timp şi greşea, deoarece ştia bine că el şi Lew Croacker se născuseră amândoi sub acelaşi semn. *Karma* lor se împletea într-o ţesătură de nedesfăcut. Erau ca nişte fraţi siamezi, ce i se întâmpla unuia părea să-l afecteze negreşit şi pe celălalt. Şi nu i se părea deloc o coincidenţă faptul că scrisoarea lui Croacker sosea tocmai acum, într-un moment atât de critic.

Fără tragere de inimă, intră în sala de antrenament şi îşi puse kimonoul lui negru din bumbac. Parcă nu şi-l mai pusese de-o viaţă. I se păru chiar incomod şi străin şi îl trecură fiorii la gândul că asta putea să fie un semn rău prevestitor. Ce se întâmpla cu el? Nimic nu i se mai părea cum trebuie.

Sala mirosea a paie şi a transpiraţie stătută. Nicholas se uită la sacul de box, aşezat în picioare pe podea, la inelele atârnate în tavan, la spalierul din lemn din tavan până-n podea pe care îl făcuse cu mâna lui şi pe care îl prinsese cu şuruburi de un perete, la barele de lemn aşezate dezordonat, încrucişate deasupra capului, pe care obişnuia să se caţere, să se balanseze şi să se atârne cu capul în jos, ţinându-se în glezne.

Închise ochii încercând să-şi aducă aminte de câte ori intrase aici exersând elemente complicate ale specialităţilor lui din domeniul artelor marţiale: *aikido* şi *ninjutsu.* Îşi amintea limpede antrenamentele grele din sala asta, cum muncise asudând din greu, dar oricât îşi încorda memoria nu fu în stare pentru nimic în lume să-şi aducă aminte ce anume exersase. Cristoase, îşi zise el, simţindu-se dintr-o dată extenuat. Nu e posibil. Aşa ceva n-are cum să se întâmple. Însă iată că se întâmpla şi chiar acum îl năpădea o pâclă tulbure şi grea, care îi fura puterea de a raţiona.

I se înmuiaseră genunchii şi simţi nevoia să se aşeze. Rezemat de sacul de box, Nicholas îşi aduse în sfârşit aminte de câteva crâmpeie din ultima lui luptă, dar erau

numai scene disparate, rupte, fără nici o legătură între ele, îi reveneau pentru o clipă în minte şi apoi se pierdeau, aşa cum îţi aminteşti de o iubire mare, dar de mult stinsă şi se îngrozi la gândul că nu mai putea fi stăpân pe memoria lui.

Îşi aminti de durerea pe care i-o pricinuise Koten, japonezul intrat în slujba ruşilor, luptător de *sumo,* care-i retezase mâna lui Lew Croacker folosindu-se de *dai-katana,* sabia lungă japoneză pe care tatăl lui i-o dăduse când împlinise treisprezece ani. Şi cioburile de amintiri începură să se lipească...

Nicholas fentă la dreapta şi străpunse garda lui Koten însă acesta prinse iute *dai-katana* cu stânga şi îl izbi năprasnic pe Nicholas în capul pieptului cu pumnul lui ca un baros, trântindu-l violent de pământ. Koten izbucni în râs.

— Nu te-am auzit ţipând de data asta, barbarule, dar ai s-o faci curând.

Dai-katana vâjâi prin aer şi vârful ei ascuţit ca un ac spintecă scândurile lustruite de la picioarele lui Nicholas.

Koten râse din nou când se văzu atacat de Nicholas. Un munte atacat de o insectă care putea să înţepe şi nimic mai mult.

Uriaşul pară atacul *oshi* al lui Nicholas, folosind priza săbiei în loc să reacţioneze aşa cum ar fi prevăzut barbarul, adică *oshi* contra *oshi.* Nicholas simţi lovitura cumplită în vârful umărului şi auzi cu o limpezime halucinantă scrâşnetul osului şi pocnetul încheieturii dislocate. Durerea îl fulgeră ascuţit de sus până jos, făcându-l să nu se mai poată folosi deloc de partea dreaptă a trupului.

— Asta e ceea ce Musashi numea *Vătămarea colţurilor,* barbarule, hohoti Koten spumegând de ură. Am să te fac fărâme puţin câte puţin, până te oblig să ţipi de durere.

Se repezi la Nicholas simulând un atac cu sabia, aplicând acum un *oshi* pentru a-l trânti la podea, apoi se lăsă într-un genunchi deasupra lui. Lama coborî despicând un arc de cerc prin aer.

Disperat, Nicholas se zvârcoli ridicând braţul stâng şi reuşi să-l lovească pe Koten sub braţul ridicat, deviindu-i lovitura de sabie, dar din cauza umărului rănit nu fu capabil

să ducă la bun sfârşit atacul *suwari waza.* În schimb fu nevoit să dea drumul prea iute braţului lui Koten pentru a-i aplica un *atemi,* o lovitură percutantă cu cotul stâng. Auzi pe loc pocnetul oaselor crăpate.

Koten scoase un urlet de durere răsucindu-şi trupul uriaş şi desprinzându-se de victima lui, dar în acelaşi timp despică aerul cu sabia direct spre corpul lui Nicholas. Dar braţul acestuia prinse antebraţul lui Koten şi mâna stângă lunecă iute ca un fulger de-a lungul lui, iar la capătul încheieturii apucă spre interior şi răsuci. Osul mâinii uriaşului plesni într-o clipă.

Acum erau chit într-un fel. Braţul drept al lui Koten atârna flasc pe lângă corp şi uriaşul nu mai putea ţine sabia cu două mâini.

Însă Nicholas nu putu opri şi al doilea atac. Koten îşi folosi umărul repezindu-se cu el în partea dreaptă a lui Nicholas, care de data asta nu se mai putu abţine şi urlă de durere. Apoi se rostogoli împleticindu-se, intrând direct într-o puternică *tsuki,* care pur şi simplu îi goli plămânii de aer. Capul îi căzu pe piept şi începu să gâjâie, iar plămânii lui încercau într-un reflex disperat să regăsească oxigenul pierdut.

O a doua *tsuki* primită în stern îl proiectă pe spate şi într-o clipă toată uriaşa masă de carne a lui Koten fu peste el, apăsându-se pe pieptul lui şi împiedicându-l în continuare să înghită aer. Nicholas simţi în gât gustul fierii. Era momentul cel mai periculos în *sumai,* o variantă de luptă *sumo* în care Koten era expert. Ideea era ca atacatorul să-şi poată pune în valoare greutatea asupra unui inamic aflat cât mai aproape de sol, astfel încât forţa luptătorului *sumai* să crească exponenţial.

Koten duse vârful lucios al săbiei spre pieptul lui Nicholas, acoperit de gi-ul lui negru din bumbac, apoi se aplecă în faţă, apăsând şi mai puternic. Execută prima tăietură, despicând pielea şi cojind-o dintr-o mişcare scurtă şi precisă ca pe o coajă de măr. Sângele ţâşni închis la culoare şi fierbinte.

Pentru Nicholas începuse drumul spre moarte, dar

gândurile lui se zbăteau înnebunite, căutând să se împotrivească. Intrând în starea de fără raţiune a Vidului, fiinţa lui acţionă instinctiv. Mâna stângă ţâşni în sus cu degetele rigide şi lipite unul de altul asemeni unei lame de sabie şi se înfipse exact în porţiunea moale dintre bărbia şi gâtul lui Koten. Lovise aşa cum fusese învăţat în tehnica *kenjutsu,* la fel cum ar fi lovit cu o sabie: cu toată forţa muşchilor, a minţii şi a spiritului. O făcuse fără să se gândească la carnea lui Koten, ci la ceea ce era dincolo de ea. Lovitura *Kite* pătrunse prin carne şi cartilaje şi luptătorul de *sumo* fu mort înainte ca senzaţia de durere să apuce să i se înregistreze în creier.

...După aceea, cu spiritul epuizat, cu inima scârbită de câtă violenţă îi adusese viaţa, Nicholas luase sabia *dai-katana* şi o aruncase într-un lac nu prea îndepărtat de locul în care locuia acum, privind cum sabia se scufundase imediat, luând cu ea ultimele rămăşiţe ale unei vieţi pe care voia din tot sufletul s-o lase în urmă.

Nicholas trase de *gi*-ul lui negru din bumbac şi pipăi cu vârfurile degetelor cicatricele orizontale de pe piept, dovadă a rănilor pricinuite de Koten. Căci fără această dovadă cu siguranţă că n-ar fi considerat amintirea asta mai mult decât un vis.

Brusc, auzi un zgomot în cameră şi îşi întoarse capul de parcă s-ar fi aşteptat la un atac din partea vreunui duşman.

O văzu pe Justine intrând desculţă pe saltelele tatami şi venind pre el. Nu spuse nimic când ea se ghemui lângă el. Ochii ei căutau întrebători faţa lui încruntată, dar mâna ei nu-l atinse.

— Dacă eşti atât de îndurerat, spuse ea cu blândeţe, cel puţin poţi a mă laşi să te ajut.

Un timp el nu spuse nimic.

— Nu e nimic din ce ai putea face tu, spuse el în cele din urmă.

— Vrei să spui că nu e nimic din ce m-ai lăsa tu să fac. Nicholas îşi ţinea capul în jos cu privirea ascunsă de umbra

pe care el însuşi o crea.

— Te comporţi prosteşte, Nicholas.

— Din moment ce eşti aşa de sigură pe tine, aşa să fie. Justine se lăsă pe călcâie şi îl privi cu atenţie.

— Tu m-ai ajutat atunci când durerea mă copleşise. De ce nu mă laşi...

— Nu-i acelaşi lucru.

— Zău? Bine, zise ea ridicând din umeri. Poate că n-o fi.

Îl atinse pe frunte cu vârfurile degetelor, doar pentru o clipă.

— Ştii, Nick, mult timp după... moartea... n-am mai fost deloc interesată de sex. Dar cred că lucrul ăsta a fost destul de evident.

— Nici unul dintre noi nu era atunci pregătit să... fie ca mai înainte, spuse el.

Justine aşteptă o clipă pentru a-l lăsa să înţeleagă că acum trebuia s-o lase să-şi ducă ideea până la capăt. Iar el ştia din experienţă cât de greu îi era ei să pună în cuvinte ceea ce simţea.

— Aversiunea mea pentru sex... ei bine, nu atât pentru fructul izvorât din sex, care de altfel mi-a adus atâta durere în loc să-mi aducă bucurie... Aversiunea asta a durat mai mult decât ar fi fost poate normal...

Observă privirea din ochii lui şi continuă.

— Da, Nick, eram conştientă de ceea ce făceam. Dar vezi tu, nu m-am putut opri. Dacă stau acuma să mă gândesc, cred că mi-am autoimpus un fel de pedeapsă perversă, un fel de rău intenţionat care m-a acaparat cu totul. Eram sigură că după tot ce s-a întâmplat n-ai să mă mai găseşti atrăgătoare. Nu, zise ea repede punându-i un deget pe buze ca să-l împiedice s-o întrerupă. Nu-i nevoie să-mi spui că n-a fost aşa, continuă ea zâmbind. E-n regulă. Chiar vorbesc serios. Tot ce am făcut mi-am făcut mie. Nu tu ai fost cauza. Tu ai fost doar efectul. Îmi pare nespus de rău. Aş vrea... aş vrea ca într-un fel să putem să ne întoarcem în timp ca să pot să înfrunt durerea mea altfel şi să n-o las să se reverse şi să te afecteze şi pe tine. Aş vrea să...

— Ai avut toate motivele să fi atât de îndurerată, spuse

Nicholas.

— Dar cu durerea ta cum rămâne, Nick? îl întrebă ea privindu-l pieziş. A fost şi copilul tău, nu?

O spusese pe un ton stins fără să aibă deloc intenţia să dea o notă acuzatoare vocii ei.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Orice aş simţi eu în legătură cu asta e personal.

Justine fu luată total prin surprindere.

— Adică nu vrei să împărtăşeşti cu mine? Sunt soţia ta, Nick!

Era conştientă că ridicase tonul, dar nu se mai putea abţine.

— Am avut un copil împreună. Ea a fost a noastră.

— N-are nici un rost să te chinui să scoţi la iveală ceva ce e atât de evident.

Înfuriată, Justine izbucni:

— Ah, încetează! E atât de ireal felul în care eşti tu în stare să-ţi înăbuşi orice trăire! Iubire, ură, resentiment sau furie... Ia spune-mi ce ţi-ai zis tu despre mine când m-ai văzut tânguindu-mă şi bocind zi după zi? Sigur că din când în când trebuie să fi fost supărat, rănit chiar de faptul că eu mă închideam din ce în ce mai mult în mine şi te respingeam. Şi fiindcă veni vorba de vremurile alea, eu nici măcar acum nu ştiu ce-ai simţit tu după ce a murit copilul. N-ai plâns niciodată, cel puţin nu în prezenţa mea; n-ai vorbit niciodată despre asta, nici măcar când eu am prins destul curaj ca să deschid discuţia. Oare ai îngropat subiectul atât de adânc în sufletul tău încât acum nu simţi nimic la trecerea micului ei spirit?

— Văd că te-ai întors la obiceiul tău de a fi şi judecător şi parte în procesele intentate mie, spuse Nicholas.

— Nu, fir-ar al dracului! Îţi dau o şansă să te explici!

— Păi vezi? spuse el mult mai uşor decât simţea. În ochii tăi sunt deja vinovat, fiindcă pentru a te calma sunt acum obligat să-mi explic acţiunile.

— Sunt perfect calmă! strigă Justine.

— Eşti roşie la faţă de atâta calm, ţinu Nicholas să precizeze.

— Ia mai dute-n mă-ta! zise ea sărind în picioare şi pornind să iasă afară din sală.

În drum se întoarse spre el:

— Ai plănuit înadins cearta asta. Să nu uiţi!

Privirile lor se întâlniră şi Nicholas ştiu că Justine avea dreptate. De ce nu putea să se aducă în starea de a-i spune ce simţise atunci când murise fiica lor sau ce simţea acum, chiar în clipa asta?

Şi deodată înţelese, iar gândul acesta, ca un bolovan atârnat dintr-o dată de gât, îl făcu să transpire brusc. Frica. Îi era frică de frica imensă care creştea în trupul lui ca o fiinţă străină care avea să-l sufoce.

Senjin Omukae ridică receptorul şi trimise după sergentul Tomi Yazawa. În timp ce aştepta îşi aprinse o ţigară şi trase fumul adânc în piept, suflând fumul spre tavan. Se uită afară prin mica fereastră a biroului lui, privind anticul castel imperial unde şogunii Tokugawa întemeiaseră cea mai lungă şi cu siguranţă cea mai frământată domnie din întreaga istorie a Japoniei, o domnie de două secole şi jumătate.

Pe de altă parte, clanul Tokugawa avusese suverani chibzuiţi şi grijulii. Aceştia, conştienţi că trebuiau să distrugă fără milă, încă din faşă, orice încercare de rebeliune împotriva conducerii lor, se siliseră să aducă din China o formă de confucianism potrivită nevoilor lor. Această ramură a religiei impunea simţul datoriei şi al loialităţii mai presus de orice altă trăsătură de caracter. Iniţial, în forma chinezească pură, ideea însemna loialitate faţă de tată şi mamă, dar familia Tokugawa, ca de altfel ca marea majoritate a japonezilor, n-a putut să nu modifice produsul original. Rezultatul a fost că pe lângă tată şi mamă s-a mai adăugat şi şogunul, căruia trebuia să i se arate şi lui deplină loialitate, mai bine zis celor din marea familie Tokugawa.

Asta suna a reciclare a cursului istoriei, totuşi nu era chiar aşa. Senjin ştia că înainte de Ieyasu Tokugawa, primul şogun, Japonia fusese o naţiune sută la sută feudală, lăsată

pradă permanentelor lupte pustiitoare între stăpânii regionali cunoscuţi sub numele de *daimyo.* Ieyasu Tokugawa a schimbat toată starea de lucruri, unind prin sânge şi bătălie o întreagă naţie, reuşind în acest fel s-o întărească mai mult decât ar fi putut să prevadă cineva.

Dar pe de altă parte dependenţa absolută a Japoniei de sistemul rigid al castelor a început o dată cu şogunatul clanului Tokugawa, care vedea şi prin aceasta o măsură efectivă de a controla populaţia.

Într-un fel, meditä Senjin poate pentru a suta oară, cei din neamul Tokugawa fuseseră nişte monştri ai controlului absolut asupra celorlalţi.

„La fel ca şi mine”, îşi spuse el.

Auzi o tuse discretă şi întorcându-se cu faţa spre uşă văzu că sergentul Tomi Yazawa aştepta în prag. Îi făcu semn cu mâna.

— Intră, sergent.

Era obiceiul lui Senjin să nu se adreseze niciodată subordonaţilor lui pe numele lor, ci numind numai gradul. În felul lui de a gândi, asta îi conferea un anumit grad de control, transmiţându-le astfel oamenilor cât se putea de clar că ei nu erau oamenii lui ci ai marii familii a departamentului de poliţie.

— Cum stai cu cazul de crimă cu viol Mariko? Parcă aşa se numea fata aceea, nu?

— O fată sărmană abandonată. Se pare că nimeni de la clubul de streeptease nu-i ştie numele de familie, spuse Tomi.

— Chiar aşa? se încruntă Senjin.

Nu o invită să ia loc. Era, de principiul că subordonaţii trebuiau să stea în picioare în prezenţa lui. Începu să bată darabana pe blatul de oţel al biroului lui.

— Ai ceva progrese de raportat?

— Nu, domnule.

— Nimic?

— Ştiu că aţi citit dosarul şi adnotările mele săptămânale.

— Şi mesajul găsit asupra cadavrului? „AR FI PUTUT FI SOŢIA TA”? Ai făcut ceva progrese în legătură cu el?

— Ceva, ceva... Am stabilit că victima nu era măritată şi că ieşea cu bărbaţi. Prietenii ei bărbaţi nu veneau niciodată la club şi din discuţiile avute cu celelalte dansatoare am înţeles clar că printre ele Mariko n-a avut nici o confidentă. De fapt, celorlalte fete nici nu prea le păsau de ea. Ziceau că ea credea despre ele că sunt nişte javre. Se pare că Mariko avea vise de mărire.

— Atunci e clar că-şi greşise meseria, zise Senjin încruntându-se.

— Se pare că da, domnule.

Senjin se uită la Tomi Yazawa. Era o femeie micuţă, dar puternică, având totuşi toate rotunjimile unei femei frumoase. Faţa hotărâtă era dominată de nişte ochi mari, negri şi strălucitori, mult mai oblici decât ai unui asiatic obişnuit. Părul ei negru, lung şi lucios, era tras pe spate şi împletit într-un nod complicat în creştetul capului, lăsându-i faţa liberă şi luminoasă. Senjin ştia din experienţă că Tomi era o femeie isteaţă, de altfel acesta era şi motivul pentru care îi repartizase cazul Mariko. Căci dacă ea nu descoperea ceva, cu atât mai puţin ar fi făcut-o altcineva.

— Cât timp a trecut? Opt luni? Cred că e timpul să închidem dosarul cazului Mariko, spuse Senjin.

— Domnule, îmi permiteţi să menţionez că am fost singurul ofiţer care s-a ocupat de acest caz, spuse Tomi ţintind cu privirea un punct din perete cam la treizeci de centimetri deasupra locului unde stătea Senjin. Ştiu cum e să fii singur pe lume. Victima Mariko ar putea să vă pară dumneavoastră şi departamentului ca o nimeni, dar ea a fost totuşi o fiinţă omenească în multe privinţe asemănătoare mie. Aş dori foarte mult să continuu să lucrez la cazul acesta până îl rezolv.

— Departamentul Metropolitan al Poliţiei nu se orientează după ceea ce ai vrea dumneata, sergent, spuse Senjin. Are regulamentul lui strict şi interese mai presus de dorinţele dumitale.

Observă cu satisfacţie cum obrajii fetei devin roşii ca focul.

— Trebuie oare să-ţi reamintesc cine anume ţi-a dat

mână liberă în toate lunile astea pentru rezolvarea unei crime pe care amândoi am suspectat-o încă din prima zi ca fiind de nerezolvat? Ar trebui să fii recunoscătoare pentru timpul pe care ţi l-am alocat pentru propria ta cruciadă personală.

— Da, domnule, spuse Tomi. Apreciez înţelegerea de care aţi dat dovadă faţă de mine. Doar că, vedeţi dumneavoastră... cât timp a fost în viaţă, Mariko n-a avut pe nimeni care s-o ajute. Am vrut doar ca ea să ştie că măcar acum a avut totuşi pe cineva.

— Ai făcut tot ce-ai putut, sergent. Acum ai alte îndatoriri.

— Da, domnule.

Senjin se ridică brusc şi se mişcă în aşa fel încât să intre în raza vizuală a lui Tomi.

— Oamenii nu prea mă plac, nu-i aşa sergent? întrebă el.

— Vă rog, domnule?

— Poate din cauza vârstei mele? continuă Senjin pe un ton care excludea orice răspuns. În şase săptămâni împlinesc douăzeci şi nouă de ani. Sunt cumva prea tânăr în ochii lor pentru a fi comandantul diviziei omucideri?

— Vârsta n-are nici o importanţă când e vorba de talent, domnule.

Senjin se uită direct în ochii ei când ea spuse asta şi avu deodată o premoniţie, un sentiment de nelinişte fiindcă permisese unui alt prădător să pătrundă în teritoriul lui şi se întrebă dacă nu cumva judecase greşit inteligenţa lui Tomi Yazawa. Senjin se mândrea cu capacitatea lui de a nu-şi subestima inamicii. Dar dacă stătea bine să se gândească, acest detectiv sergent nu era duşmanul lui. Sau cel puţin nu încă.

— Nu cumva au senzaţia că în ciuda realizărilor departamentului îmi lipseşte talentul de a conduce această divizie, sergent?

— Nu, domnule, nu cred.

Senjin încuviinţă dând din cap.

— Ei, acum ajungem totuşi undeva. Aşteptă un moment. Ei bine, zi sergent, spune-ţi punctul de vedere. Nu suntem

decât noi doi aici.

— Dar cu aparatura de ascultare cum rămâne?

Senjin lăsă capul într-o parte şi zâmbi ca pentru sine. Da, gândi, el, nu-i numai isteaţă, mai e şi iute. Îmi place. Va fi o adevărată plăcere s-o manevrez.

Ieşi de după biroul lui şi se apropie atât de mult de ea încât îi auzi respiraţia şi îi simţi mirosul pielii.

— Nu există aşa ceva aici în birou, zise el cercetându-i privirea. Se găseşte vreunul asupra dumitale?

— Sunt *curată*, domnule.

— Bine... atunci te rog spune ce ai de spus, îi ceru Senjin.

Tomi trase adânc aer în piept însă afluxul de oxigen păru să nu aibă nici un efect pozitiv asupra ei. Apropierea lui o inhibase şi devenise deodată foarte conştientă de persoana lui ca fiinţă umană. O fiinţă umană masculină. Ei îi plăcea să-l observe de obicei de la distanţă. De aproape însă Senjin avea capacitatea s-o facă să se simtă de parcă ar fi băut o noapte întreagă. Nările îi fură cuprinse de freamăt, pline de mirosul trupului lui. Făcu un efort şi reuşi să se reculeagă.

— Cer scuze comandantului că trebuie să-l întreb, ştie dânsul originea numelui său, Omukae?

Senjin zâmbi fără căldură.

— Consideră că nu.

— Un *omukae* e un sol venit din altă lume. Un fel de demon.

— Sau un înger.

— Da, spuse Tomi încercând să-şi umezească gura. Sau un înger. Dar în nici un caz un *omukae* nu e din lumea noastră.

Prin „nu e din lumea noastră” Senjin ştia că ea voise să spună Japonia.

— E părerea multora din subalterni că domnul comandant. ... vru ca să urmeze, dar făcu o pauză, prinsă în capcana rigidei structuri sociale care categorisea critica la adresa superiorului drept păcat.

— Da, sergent, spuse Senjin cu un glas de oţel. După cum am zis, îţi acord permisiunea să spui ce gândeşti.

— E părerea unora dintre subalterni, începu Tomi din

nou, că domnul comandant îşi face uneori datoria de parcă ar fi în realitate un *omukae.* De parcă i-ar păsa mai mult de persoana lui decât de departament sau divizie.

— Spune-mi, sergent, asta e şi părerea ta?

Tomi fu de-a dreptul zăpăcită. Această juxtapunere a conversaţiei formale cu apropierea fizică până la contact vizual intim, o lăsă fără respiraţie.

„Să nu-l las să vadă”, îşi zise ea.

— Ca să vă dau un răspuns foarte cinstit...

— Stai, zise Senjin tăios, întrerupând-o. Asta a fost o întrebare necinstită. O retrag. Vezi dumneata sergent, noi doi avem ceva în comun. Suntem fiecare în felul nostru nişte paria în cadrul departamentului. Seria de decese nefericite şi fulgerătoare ale comandanţilor de divizie, combinată cu ascensiunea rapidă a carierei mele m-au adus în fruntea departamentului omucideri. Poate că a fost vorba de o promovare nedorită din punctul din punctul de vedere al unora, nu?

Tomi nu spuse nimic. Îi era nespus de recunoscătoare şefului ei pentru că nu adusese în discuţie propria ei ascensiune în cadrul departamentului, ştiind că ei amândoi cunoşteau natura acesteia. Se gândi de asemenea la şirul de decese care, aşa cum amintise şi Senjin, îl făcuse pe el să se afirme. De luni de zile un clan sângeros al Yakuzei[6] părea că operează chiar sub nasul poliţiei din Tokio şi toate eforturile pentru capturarea membrilor lui se soldaseră cu eşecuri.

Asta până când Senjin Omukae s-a hotărât să acţioneze clandestin, adică fără ştirea departamentului. Descoperise un păienjeniş uluitor al corupţiei, al extorcării şi muşamalizării şi în cele din urmă al crimei, toate acestea fiind apanajul unor anumiţi ofiţeri din cadrul diviziei omucideri, care conspirau alături de *oyabun,* căpetenia clanului *Yakuza.* De fapt Senjin reuşise de unul singur şi cu mâna goală să-i doboare pe toţi. Departamentul îi rămăsese

[6] Yakuza - vastă grupare a crimei organizate care operează în Japonia, aproximativ echivalentă Mafiei din Europa şi America, [n. ed.].

apoi profund îndatorat şi datorită muncii lui, afacerea se rezolvase din interior, fără ca băgăreţii de reporteri să poată adulmeca vântul scandalului iscat astfel, reuşindu-se în acelaşi timp ca poliţia să nu piardă nimic din prestigiul ei. După câte ştia Tomi, urmaseră multe demisii în întreg departamentul.

Senjin se rupse de scurta relaţie intimă ţesută între ei şi se întoarse în spatele biroului, iar Tomi avu un sentiment de uşurare amestecată cu părere de rău, ceva ce oricum o tulbură foarte mult.

Senjin se gândi un moment trăgând apatic din ţigara care arsese singură în scrumieră şi era aproape pe terminate.

— Individualismul în căutarea dreptăţii, spuse el în cele din urmă, nu mai e deloc o crimă socială. Asta e opinia mea şi eşti liberă să le repeţi asta şi băieţilor.

Şi Senjin trase cu sete un ultim fum, apoi strivi mucul de ţigară în scrumieră.

— Dar din moment ce ai deschis subiectul, aş putea la fel de bine să-ţi comunic ceva interesant. Sarcinile noastre aici sunt foarte variate, dar funcţia noastră cea mai importantă e să nu permitem ca teroriştii să acţioneze în Tokio. Şi dacă n-ai dormit cumva în timpul cursurilor noastre de orientare, ştii atunci că teroriştii nu gândesc la fel ca toţi ceilalţi oameni. Acţionează haotic. Sunt anarhici, ceea ce înseamnă că gândesc ca nişte simpli indivizi. Datoria mea – de fapt datoria noastră, sergent – e să-i prindem pe aceşti terorişti înainte ca ei să producă daune. Am descoperit că de departe, cea mai bună metodă pentru a realiza acest lucru este să înveţi să gândeşti ca un simplu individ. Iar dosarul meu – ca de altfel dosarul acestei divizii de când am venit eu aici acum cinci ani – poartă în el înţelepciunea strategiei mele.

Se uită din nou fix la Tomi.

— Am fost destul de clar?

— Perfect, domnule.

— Bun, spuse Senjin întorcându-se şi aruncându-şi din nou privirea pe fereastră. Acum că am închis dosarul Mariko, am o altă misiune pentru tine. A auzit de un om pe

nume Nicholas Linnear?

— Da, răspunse Tomi. Cred că toată lumea din Tokio a auzit.

— Nu doar toată lumea din Tokio, spuse Senjin cu tâlc, apoi se întoarse cu faţa spre ea. Ei bine, Linnear-*san* e noua ta misiune. Supraveghează-l de aproape. Protejează-l.

— Domnule?

— Şterge-ţi privirea asta uimită de pe faţă, sergent, spuse Senjin, apropiindu-se din nou de Tomi. În dimineaţa asta a fost interceptată o transmisiune codificată a Armatei Roşii, iar acum douăzeci de minute codul a fost spart. Iată mesajul.

Îi întinse o bucată de hârtie şi când Tomi întinse mâna după ea, degetele lor se atinseră. Pentru o clipă se priviră în ochi, apoi grăbită, Tomi îşi concentră atenţia asupra mesajului dactilografiat. În timp ce ea citea, Senjin continuă:

— Se pare că Linnear-*san* e ţinta unei directive de eliminare venită din partea Kremlinului. După cum vezi, ruşii l-au condamnat şi au programat asasinarea lui în decurs de o săptămână.

Furo-ul Shakushi se afla în Roppongi, acel cartier din Tokio unde un străin se simte mai puţin străin şi unde nici un japonez de peste optsprezece ani nu se simte în largul lui.

Baia publică se afla nu departe de biroul lui Nangi, pe o stradă lăturalnică plină de cafenele şi discoteci, care, începând cu miezul nopţii, deveneau inima palpitantă a oraşului. Într-un colţ pe partea cealaltă a străzii se găsea un magazin cu aparatură audio-video, a cărui fereastră înaltă de cinci metri era compusă în întregime din ecrane TV sincronizate în aşa fel încât să redea o singură imagine uriaşă, de obicei a câte vreunei cântăreţe sau a vreunui cântăreţ dornici de afirmare. Aceştia constituiau acea formă ciudată de star japonez al zilelor noastre. Erau îmbrăcaţi şi se comportau în timpul spectacolelor după mofturile şi capriciile tineretului de azi; apăreau pe firmament ca nişte

comete şi tot aşa şi dispăreau.

În interiorul băii publice Nangi plăti o cheie numerotată legată cu elastic, apoi trecu mai departe şi începu încet să se dezbrace. Pentru el ritualul acesta banal nu era la fel de uşor de realizat ca pentru ceilalţi oameni. În timpul războiului se petrecuse ceva cu nervii de la picioare, obligându-l de atunci să facă nişte mişcări bruşte, parcă necontrolate. Ajutându-se de bastonul lui cu cap de dragon, se lăsă încet cu trupul lui firav pe banca din lemn lustruit aşezată în faţa unui şir de dulăpioare metalice.

În timp ce se dezbrăca se gândi cum va reacţiona Kusunda Ikusa când îl va vedea. Fără îndoială că Ikusa primise destule informaţii despre el. Trebuia aşadar să ştie despre ochiul drept al lui Nangi, cu pleoapa îngheţată pe vecie pe jumătate deschisă peste o orbită nefolositoare în care se întrezărea un glob alb-albăstrui şi ceţos. S-ar fi putut foarte bine ca lui Ikusa să i se fi prezentat deja o fotografie a lui, dar ceea ce va conta va fi acel prim moment când Nangi, uitându-se cu ochiul lui bun direct în ochii lui Kusunda, va şti din ce aluat e plămădit acel om şi dacă va fi posibil să-l învingă într-o înfruntare psihologică.

Pentru câteva momente rămase aproape nemişcat. Tânjea după o ţigară, dar din ziua în care fusese îngropat Seiichi Sato se lăsase de fumat. Nu ca să se autopedepsească, ci să aibă o amintire eternă a spiritului prietenului său, ca o flacără arzând deasupra mormântului unui soldat. De aceea de câte ori tânjea după o ţigară îşi amintea de Seiichi. Fratele mai mare al acestuia îşi sacrificase viaţa în timpul războiului pentru a-l salva pe Nangi. Acum Seiichi era şi el mort şi nimeni în afară de Nangi nu mai ştia asta, nici măcar Nicholas.

Nangi îşi aminti de ceremonia buddhistă atât de lipsită de valoare pentru el din timpul înmormântării lui Seiichi, dar atât de necesară în lumea lui Buddha şi a spiritelor Shinto. Îşi aminti cum rostise în gând o rugăciune în latineşte în timp ce beţişoarele aromate erau rând pe rând aprinse şi călugării îşi începeau litaniile melodioase.

Apoi, după ce-şi golise tabachera de argint aruncând

ţigările la coşul de gunoi, luase trenul înapoi spre Tokio şi se trezise că ajunsese la biserică în loc de birou.

Războiul îl schimbase pe Nangi în multe privinţe. Îl costase un ochi şi deplina folosinţă a picioarelor. Îl costase viaţa celui mai bun prieten al lui, însă nimic nu fusese pentru el mai benefic şi mai profund decât trecerea la religia catolică. Plutind singur pe o plută în mijlocul Pacificului, având încă în minte imaginea morţii lui Gotaro ca pe o rană proaspătă, îşi căutase înfrigurat mângâierea şi îşi găsise propriul spirit. Dumnezeu nu era un concept recunoscut nici de buddhism, nici de shintoism, dar Dumnezeu era ceea ce căutase Nangi în tot acel timp şi în consecinţă Dumnezeu fusese cel căruia îi adresase el rugăciunile. După război, primul lucru pe care a căutat să pună mâna a fost Biblia.

După ani şi ani de la funeraliile lui Seiichi, Nangi intrase în biserica lui şi se aşezase în confesional. „Iartă-mă, Părinte, căci am păcătuit...”

Se liniştise atunci, iar tulburarea i se risipise. Fusese trist, dar Dumnezeu fusese cu el, iar el găsise mângâiere la gândul că nu mai era singur. Însă uneori, ca şi acum, în baia plină de abur, Nangi avea îndoielile lui. Nu ştia dacă religia catolică îl făcuse mai puternic sau mai slab. Era adevărat că în clipe de grea încercare credinţa lui în Dumnezeu îl menţinuse la suprafaţă, dar avusese şi momente, ca acum de pildă, când începea să fie preocupat de sprijinul pe care i-l putea oferi litania catolică, de adeziunea lui la învăţătura izvorâtă de la Roma. Aceste lucruri începuseră să nu-i mai dea siguranţa dorită. Pe de o parte înţelegea că parte din credinţa lui consta în supunerea faţă de voinţa Domnului şi de dictatele bisericii; pe de altă parte se simţea uneori ca un individ dependent de droguri conştient de forţa pe care o exercita drogul asupra lui, diluându-i încet, dar sigur, voinţa. Iar toate astea îl înfricoşau.

Şi ce era şi mai rău, era că se abţinea să se confeseze în faţa preotului, fiind convins că însăşi această reţinere era un păcat, dar nu se putea pune de loc în situaţia de a-şi admite eşecul. Oare asta însemna că îl înşelase pe

Dumnezeu? Sau că Dumnezeu îl înşelase pe el?

La asta nu ştia ce să răspundă şi de multe ori se întreba ca şi acum, dacă exista vreo diferenţă între cele două posibilităţi. În confuzia lui, îi era imposibil să găsească comunicarea, fapt care-i sporea şi mai mult senzaţia de izolare, de semn rău prevestitor de provenienţă romană sau de amurg spiritual care pogoară asupra lui şi a celor din jurul lui.

Nangi îşi concentră atenţia ochiului lui bun spre uşa metalică închisă din faţa lui. Se întoarse cu gândul înapoi în prezent şi începu să respire adânc, concentrându-se, ştiind că va avea nevoie de toate resursele pentru a-i face faţă lui Kusunda Ikusa.

Gol puşcă, Nangi răsuci cheia în broasca dulăpiorului, apoi o scoase şi o prinse cu elasticul în jurul taliei. Se rezemă în baston mai mult decât ar fi făcut-o în mod normal, dar acum se afla într-un loc public. Învăţase mai de mult că un om isteţ putea să-şi atragă avantaje sigure de pe urma incapacităţii sale fizice. Eroul de război inspira încă o imagine puternică în Japonia, iar Nangi învăţase să exploateze din plin toate avantajele de care putea beneficia.

Nangi păşea pe coridorul umed, placat cu gresie şi ochiul lui bun, aşezat în ciudata orbită triunghiulară, strălucea parcă ireal. Pardoseala era confecţionată din plăci de lemn pe sub care se aflau canale de drenaj din beton pentru evacuarea apei. În timpul mersului, bastonul lui pocnea pe duşumea şi trimitea ecouri până departe, în hol.

În cămăruţă o tânără îi luă bastonul şi el se aşeză lângă o cadă aburindă, iar fata îngenunche pentru a turna apă peste el cu polonicul. În acelaşi timp o altă fată îl săpunea şi îl freca de zor cu un enorm burete natural. Nangi era astfel înmuiat sub torente de apă fierbinte, într-un ritual care îi dădea furnicături de plăcere.

Curăţat, *purificat,* cum ar fi spus shintoiştii, Nangi fu ajutat să se ridice în picioare, i se înapoie bastonul şi fii îndreptat spre cealaltă parte a încăperii.

Kusunda Ikusa îl aştepta.

Nangi rămase de-a dreptul uluit. Nu s-ar fi aşteptat în ruptul capului ca individul să fie atât de tânăr. Cu siguranţă că nu avea nici treizeci de ani, era pur şi simplu un copil. Putea oare ca cineva atât de tânăr să reprezinte într-adevăr gruparea Nami şi prin aceasta, chiar pe împăratul Japoniei?

Poate că Ikusa fusese cândva luptător de *sumo.* Picioarele lui musculoase erau curbate sub greutatea unui trup masiv. Colaci mari de carne rozalie curgeau în cascade de sub braţele şi de deasupra şoldurilor lui. Dar cu toate astea părea la fel de ucigător şi de aerodinamic ca un glonte. Capul îi era complet lipsit de păr, păstrând doar o umbră întunecată acolo unde ar fi trebuit să i se afle podoaba capilară. Avea urechi mici, feminine, iar arcul gurii amintea de cel al unei gheişe sau al unui bărbat care ar fi interpretat un rol feminin într-o piesă de teatru. Însă ochii negri ca tăciunele, aşezaţi ca nişte pietre preţioase pe figura lui plată şi acoperită cu straturi de grăsime, păreau să genereze raze de lumină invizibilă care pătrundeau până şi în cele mai întunecoase unghere ale sufletului celui privit. Poseda multă *hara,* o mare putere interioară şi Nangi se simţi pe loc îngrijorat.

— Tanzan Nangi, e o onoare să vă întâlnesc, spuse Kusunda Ikusa înclinând formal capul. Sunt aici în calitate de reprezentant al lui Nami, deci când mă adresez dumneavoastră o fac cu vocea lui Nami, toţi uniţi într-o singură voce.

Acest ritual al întâlnirii şi prezentării fii îndeplinit pe un ton grav, aproape aspru, parcă curios infectat de tempoul melodios al unui călugăr shintoist.

— Kusunda Ikusa, e o onoare să vă întâlnesc, replică Nangi pe un ton asemănător. Prezenţa lui Nami se face simţită, iar vocea auzită.

Kusunda Ikusa dădu din cap satisfăcut că ritualul preliminar se derulase după toate regulile etichetei. Ridică un braţ plin de muşchi şi grăsime.

— Am rezervat un spaţiu privat pentru a putea discuta nestingheriţi de nimeni.

Îl conduse pe Nangi în perimetrul bazinului, un spaţiu

enorm acoperit cu o cupolă arcuită al cărui plafon se pierdea din vedere undeva sus. În sală, ecourile vocilor şoptite erau reflectate de colo-colo de zidurile curbate placate cu gresie. Ikusa se opri în dreptul unei nişe, unde valuri mici de apă verde clipoceau lovindu-se de gresia verde. La doi metri în mijlocul apei fusese ridicat un perete din sticlă gofrată. Lumina trecea prin această barieră translucidă aducând o dată cu ea umbre anonime mişcându-se leneş şi somnolente în enormul bazin de dincolo.

Ikusa alunecă fără efort în apă, iar Nangi, punând bastonul pe dalele de lemn de lângă bazin, coborî şi el cu destulă dificultate. Se întrebă dacă Ikusa alesese intenţionat baia asta, care îl punea pe el în situaţia de a-şi expune în public incapacitatea fizică.

Pentru un timp plutiră în apa îmbietor de caldă uitând definitiv de frenezia lumii de afară. Aici se aflau într-o pace deplină, legănaţi pe braţele aproape materne ale apei binefăcătoare. Sau cel puţin aceasta era atmosfera pe care voia Ikusa s-o creeze.

Nangi închise ochiul bun şi se apucă de marginea bazinului, încercând să nu se gândească la nimic. Nu-şi deschise ochiul şi nu se concentră la nimic decât atunci când îl auzi pe Ikusa că-şi drege glasul.

Apoi îi văzu ochii care aruncau parcă raze de foc în timp ce privea şi clipi ca şi când n-ar fi putut suporta privirea. Lumina reflectată de apă ilumina cu mici pete faţa lui Ikusa ca pe un ecran pe care soarele şi norii alergau într-o puzderie de şabloane de forme schimbătoare.

Şi într-adevăr era un fel de ecran care reflecta mai mult decât simpla lumină. Nangi ştia că va avea nevoie să citească pe faţa aceea dacă avea de gând să se păstreze tare în timpul acestei conferinţe.

— Nangi-*san*, începu Kusunda Ikusa, Nami doreşte să vorbească cu dumneavoastră în legătură cu o problemă de cea mai mare urgenţă.

— Aşa m-aţi lăsat să înţeleg din conversaţia de la telefon, spuse Nangi pe un ton neutru, care putea să sune a

încuviinţare.

— Nami are unele motive de îngrijorare... motive semnificative în ceea ce priveşte modul în care vă conduceţi afacerile.

— N-am ştiut că Nami ar avea vreun motiv să supravegheze activitatea lui Sato International, replică Nangi fără să lase să i se citească pe faţă vreo emoţie.

— Au survenit două evenimente care au făcut ca acest lucru să devină imperios necesar, spuse Ikusa. Primul e legat de implicarea dumneavoastră în Proiectul Tenchi. Programul acesta de explorare în domeniul petrolier este sponsorizat de guvern, prin urmare e absolut natural ca Nami să fie interesat în această chestiune.

Nangi văzu că Ikusa nu era pregătit pentru a continua imediat şi îşi închise din nou ochiul sănătos de parcă ar fi fost singur, relaxat şi meditativ. Nu-i păsa deloc de felul în care începuse întâlnirea, simţise deja tonul acuzator al lui Ikusa, care nu avusese nimic specific în el, dar tocmai de aceea era cu atât mai agresiv. Acum Ikusa încerca în mod deliberat să-l momească nespunându-i imediat al doilea eveniment care declanşase interesul lui Nami asupra activităţii lui Sato International.

Lui Nangi i se păru că încă de la bun început Ikusa se purtase aşa fel încât să-l facă să se simtă ofensat. Ce spera să câştige cu asta? Era pur şi simplu o încercare de a prelua controlul în această discuţie sau exista un alt motiv, mult mai alarmant?

Nangi îşi eliberă mintea, conştient că n-avea rost să-şi piardă timpul punându-i tot felul de întrebări lui Ikusa şi că nu-i rămânea de făcut decât să-l asculte şi să caute să-i pătrundă cât mai mult gândurile. Numai după aceea putea să-şi răspundă la întrebări.

— Acum trei ani, spuse în cele din urmă Ikusa, proiectul Tenchi a fost la un pas de a fi compromis de ruşi. De atunci încoace, Tenchi a adus profituri mult mai mici decât fusese iniţial preconizat.

Nangi mişcă apa cu mâinile.

— Foarte adevărat, dar în primul rând trebuie spus că

Nicholas Linnear a fost acela care a apărat secretul proiectului Tenchi de ruşi, chiar şi atunci când a trebuit s-o facă numai cu o mână. În al doilea rând, am descoperit că şisturile de pe fundul oceanului lângă insulele Kurile sunt cu mult mai dense decât ar fi normal pentru roca subterană din largul coastelor. Geologii noştri sunt acum convinşi de acest adevăr din cauza numărului mare de cutremure de aici. Configuraţia şisturilor este deci total diferită.

Un timp nu mai spuse nici unul nimic. Umbrele mişcătoare de pe paravanul din sticlă gofrată se vedeau difuz şi combinate cu clipocitul molcom al apei, produceau o imagine pe care fiecare putea s-o interpreteze în felul lui.

— Nami a citit rapoartele geologilor dumneavoastră, spuse Ikusa pe un ton care interzicea orice dezaprobare.

Nangi simţi că iar era momit. Ikusa nu făcuse nici o afirmaţie împotriva lui Nangi sau a lui Sato International şi Nangi bănuia că nici nu avea să facă vreuna. Ştia oare Ikusa ceva? Sau pornise doar la pescuit? Asta ar explica faptul că-l tot încerca şi-l momea întruna. Poate că nu avea date cât de cât substanţiale şi încerca să-l determine pe Nangi să-i furnizeze elementele care să-i dovedească greşelile.

— În acest caz, spuse Nangi, Nami cunoaşte eforturile deosebite pe care le facem pentru a aduce Tenchi la capacitate maximă.

— Tenchi, zise Ikusa fără tragere de inimă, e doar una din problemele care ne frământă.

Făcu o pauză bătând apa din faţa lui cu picioarele şi împrăştiind unde concentrice la suprafaţă. Când undele ajunseră la Nangi, Ikusa îşi continuă ideea.

— Originea îngrijorării, sau chiar a neliniştii, n-ar fi deloc un termen prea tare în aceste circumstanţe... originea se află în altă parte.

Nangi ştia bine că nu trebuia decât să fie foarte răbdător, căci până la urmă Ikusa îi va dezvălui adevăratul motiv al aceste întâlniri. Nangi avea şi el secretele lui, bine îngropate, e adevărat, dar era vulnerabil ca orice om care are de păstrat anumite secrete importante. În ciuda bunelor lui intenţii, modul specific de interogare al lui Ikusa îl

pătrundea încet, încet, slăbindu-i voinţa. Ştia că trebuia să-şi dubleze eforturile pentru a nu lăsa propriile nelinişti să lucreze în favoarea lui Ikusa.

Nangi îşi scrută interlocutorul cu ochiul său sănătos.

— Orice aţi dori să ştiţi, spuse el, e dorinţa mea să vă dezvălui.

— Chiar dacă filozofia dumneavoastră personală nu se potriveşte de cele mai multe ori cu cea a lui Nami?

— Ştiu care-mi sunt îndatoririle, spuse Nangi pe un ton plat. Tot acolo, în aceleaşi cercuri concentrice unde se află îndatoririle fiecărui japonez: împărat, ţară, companie, familie.

Ikusa dădu din cap.

— Nu încape îndoială, desigur, spuse el. Dar mă întreb oare în ce ordine?

Nangi nu spuse nimic, conştient că Ikusa aştepta ca el să se învinovăţească singur.

— Dacă inima dumneavoastră este pură, spuse Ikusa nepoliticos, nu aveţi de ce vă teme.

Nangi simţi că începuse să se joace cu focul şi observă că tactica lui de a păstra o atitudine neutră nu avea sorţi de izbândă; Ikusa era prea abil pentru asta. Era clar că pentru a-l contracara era nevoie să treacă la ofensivă, însă tactica asta era cu două tăişuri; dacă ar fi vorbit mai mult, şi-ar fi dezvăluit mai mult din gândire şi strategie.

— Sinceritatea în public, spuse el după ce cântări în gând situaţia, nu ţine loc de nobleţe.

Începuse să se cam sature să mai fie el însuşi subiect de discuţie.

— *Iji o haru* e chiar perfectă – zise el folosind termenul japonez pentru a exprima menţinerea cuiva pe poziţie chiar şi după ce aceasta s-a dovedit a fi greşită – e perfectă pentru roninul Tokugawa din secolul şaisprezece sau pentru cei care cochetează cu *Yakuza,* dar în acest prezent atât de complex am găsit o *iji o haru* folosită de foarte multe ori ca un subterfugiu pentru a acumula putere personală.

Ikusa clipi, evident surprins de atacul în forţă al lui Nangi. Îşi dădea acum foarte bine seama că Nangi atinsese nu

numai motivele lui, ale lui Ikusa, ci şi ale lui Nami.

— Nami se află mai presus de critici şi reproşuri, răspunse el pe un ton rigid.

— Trădarea, replică prudent Nangi, trebuie tăiată din rădăcină din prima clipă în care este semnalată.

Kusunda Ikusa se mişcă şi timp de o secundă Nangi crezu că urma să fie atacat, dar celălalt se lăsă din nou în apă. Valurile stârnite de agitaţia lui ajunseră la marginea bazinului, revărsându-se peste ea.

— Adevărat, spuse Ikusa, trădarea nu poate fi tolerată, indiferent la ce nivel s-ar produce.

Nangi remarcă plin de satisfacţie glasul gâtuit al lui Ikusa.

— Iar acesta e chiar motivul pentru care ne-am întâlnit noi acum aici.

— Trădarea, repetă Nangi pronunţând rar cuvântul, de parcă ar fi degustat un vin pentru care trebuia să stabilească proveniența.

Se întrebă despre a cui trădare vorbea Ikusa şi ce anume implica asta. Şi nu avu mult de aşteptat până să afle.

— Preocuparea lui Nami, spuse Kusunda Ikusa împungându-l pe Nangi cu privirea, se îndreaptă spre partenerul dumneavoastră *iteki,* Nicholas Linnear.

Dincolo de paravanul translucid, acum acoperit cu aburi umezi, umbrele continuau să se mişte, cu contururi neclare, în perfectă discordanţă cu strania întrevedere dintre cei doi.

Foarte prudent, Nangi spuse:

— Nicholas Linnear face obiectul preocupărilor lui Nami?

— Chiar aşa, spuse Ikusa parcă puţin cam cu ifos, având intenţia să-l şocheze pe Nangi cu afirmaţia sa, iar acum, o dată asigurat că reuşise, se simţea din nou călcând pe teren solid.

Fu mulţumit de acest sentiment însă Nangi sesiză pe loc slăbiciunea lui.

— Trebuie să înţelegeţi, Nangi-*san*, că timp de zece ani Nami a fost în permanenţă dus în hăţurile americanilor... dar ce spun eu, în hăţurile întregii lumi. Ni s-a tot repetat întruna că suntem o naţiune învinsă, o ţară împovărată de

datorii. Oare nu e asta o formă de spălare a creierului? Şi ce se întâmplă când chiar şi cel mai puternic om cade victimă anilor îndelungaţi de îndoctrinare forţată? Începe să creadă şi el în ceea ce a fost învăţat să creadă. Asta e exact ceea ce s-a întâmplat cu japonezii din generaţia dumneavoastră.

Kusunda Ikusa stătea comod tolănit în apă şi cu cărnurile revărsate ale trupului lui uriaş, arăta ca o broască umflată de prea multe muşte mâncate. Tinereţea lui i se părea acum lui Nangi aproape obscenă, ca şi când pentru Ikusa timpul necesar pentru a câştiga experienţă şi a învăţa trecuse de mult sau nu existase niciodată.

Ikusa îşi continuă monologul.

— Însă oamenii ca mine, aparţinând unei generaţii mai tinere, au crescut cunoscând Japonia numai sub forma unei economii puternice, cu o monedă în continuă creştere. Acum roata s-a întors, Nangi-*san*. Acum noi suntem cei care invadăm America cumpărând proprietăţi acolo, înregistrând companii, deschizând bănci, lansând afaceri în domeniul electronicii de vârf. Japonezii sunt de fapt cei care menţin America pe linia de plutire, în timp ce ea se îneacă din ce în ce mai mult în oceanul datoriei fiscale. Ani de zile am tot cumpărat pachete de acţiuni de ale lor şi foarte curând companiile lor vor fi ale noastre. În toate domeniile vedem lipsa de calitate a produselor americane. Ni s-a spus că americanii ne-au învăţat totul despre tehnologii şi despre controlul de calitate. Găsesc că e greu de crezut aşa ceva.

Faţa lui Ikusa tremura parcă sub impulsul unei furii interioare, ca şi când el personal ar fi fost insultat de aceste evenimente, ca şi când el ar fi întruchipat întreaga Japonie ofensată.

— E adevărat că America posedă încă o imensă gamă şi cantitate de resurse naturale pe care noi nu le vom avea niciodată, iar forţa ei militară e înspăimântătoare. Dar gândiţi-vă, Nangi-san, este oare America aceeaşi naţiune cu cea care ne-a ocupat în 1946? Nu. Analfabetismul şi crima se amplifică la ei an de an. America se luptă să stăvilească corcirea populaţiei, negrii au o natalitate care deja face ca destinul americanilor albi să fie pecetluit. Politica uşilor

deschise faţă de imigranţi nu-i va salva, ci le va da lovitura de graţie. Din punct de vedere fiscal, America e la pământ, are datorii pe care nu le mai poate suporta. Numărul falimentelor băncilor e în continuă creştere şi după cum ştim, vor avea exact efectul bulgărelui de zăpadă. America e o ţară aflată într-un declin grav şi mai mult ca sigur ireversibil.

— Chiar acceptând că tot ce aţi spus e adevărat, spuse Nangi, nu văd ce legătură are asta cu Nicholas Linnear.

Ikusa se încruntă şi uriaşul lui trup se ridică punând în mişcare un nou şir de valuri mici.

— O fi având Nicholas Linnear tată englez şi mamă japoneză, dar acum el e american. Şi încă unul, aş putea să adaug, cu legături în lumea spionilor americani. Sper că ştiţi că la data când a fost capturat şi torturat de ruşi, era angajatul unui important aparat american de spionaj.

Ikusa făcu o pauză, lăsând ca ultimile cuvinte să atârne în aer ca o acuzaţie.

— Linnear-*san* a îndurat multă durere şi suferinţă pentru a păstra secretul proiectului Tenchi sub torturile ruşilor, spuse Nangi.

Ikusa zâmbi ca şi când s-ar fi aşteptat la acest răspuns şi se simţea oarecum recompensat că tocmai fusese formulat.

— Ne este foarte bine cunoscută loialitatea dumneavoastră faţă de această corcitură, Nangi-*san*.

Nangi rămase nemişcat. Trebuia să uzeze de fiecare fir de putere de stăpânire pentru a nu se lansa în vreo declaraţie nesăbuită care ar fi putut să-l condamne în ochii lui Ikusa.

— După cum v-am spus, răspunse Nangi pe un ton calm, cunosc care-mi sunt îndatoririle.

— Americanii, spuse Ikusa de parcă Nangi nici n-ar fi deschis gura, sunt maeştri ai minciunii şi înşelătoriei. Când îţi sunt duşmani, te înfrâng; iar când îţi sunt prieteni, te exploatează şi te vând. Ei şi englezii au perfidia în sânge, e ceva congenital.

Nangi, ascultând cu atenţie, sesiză că Ikusa trecuse de la general la particular: acum vorbea despre Nicholas.

— Fuziunea dintre Sato International şi Tomkin Industries n-ar fi trebuit să fie niciodată aprobată, zise Ikusa întorcându-şi capul cu mişcări mici, cuprinzând cu vederea nu numai pe Nangi, ci şi tot locul din jurul lor. Trebuie să vă fie clar că Tenchi e prea vital pentru securitatea viitorului şi a independenţei Japoniei din punct de vedere al surselor străine de energie. Nu trebuie să vă reamintesc faptul că Japonia a fost total dependentă de alţii în ceea ce priveşte combustibilul, ceea ce ne-a făcut atât de vulnerabili. Ăsta a fost şi motivul pentru care a fost lansat proiectul Tenchi, adăugă Ikusa fixându-şi din nou ochii iscoditori asupra lui Nangi. Un alt motiv pentru care fuziunea a fost o eroare este că firma dumneavoastră, Nangi-*san* deţine prea multe secrete, industriale, guvernamentale, chiar şi militare, pentru a avea în interiorul ei, implicat atât de intim, tocmai un american. Deja ne-aţi pus în mare pericol. Este de neimaginat să continuaţi pe aceeaşi linie.

Nangi nu spuse nimic, deşi acum ştia ce va urma. Lasă-l pe Ikusa să vorbească cu voce tare, îşi zise el. Eu n-am să-l ajut în nici un fel.

— Nami consideră că această asociere nesigură cu americanul, atât din punct de vedere profesional cât şi personal, trebuie să se încheie, spuse Kusunda Ikusa. Şi cu cât mai repede cu atât mai bine.

Nangi nu comentă nimic. Aparent, Ikusa se simţi dator să vorbească pentru el.

— Aveţi treizeci de zile pentru a desface legătura dintre Sato International şi Tomkin Industries. Dar insist ca întreg personalul de la Tomkin să fie imediat exclus de la orice fel de implicare sau apropiere de proiectul Tenchi. Şi bineînţeles că asta îl va exclude şi pe Nicholas Linear.

Nangi se simţi de parcă i-ar fi fost înmânată o condamnare la moarte.

— Şi cum rămâne cu *kobun-ul* care se ocupă cu fabricarea cipului *Sphynx?* Asta e prima şi cea mai completă societate comercială pe care am înfiinţat-o împreună cu Tomkin. Ei ne-au adus tehnologia pentru cipul *T-PRAM.* Profiturile sunt enorme.

— *Kobun-ul* va fi în mod evident dizolvat, spuse Ikusa parcurgând din nou sala cu privirea.

— Fără participarea lui Tomkin, spuse Nangi, rămânem cu mâinile goale. Tehnologia ne-a fost încredinţată pe principiul bunei-credinţe.

Ochii lui Kusunda alunecară spre Nangi.

— Dacă cipul *T-PRAM* Sphinx e atât de profitabil pe cât pretindeţi, spuse el, veţi găsi o metodă să ... ăăă... să vă apropriaţi tehnologia în cauză.

— Eu n-am să fur de la un prieten.

— Consider că aveţi nevoie de ceva timp să meditaţi la această problemă, spuse Ikusa rar şi cu prudenţă, apoi ridică o mână ca şi când ar fi vrut să dea o binecuvântare. Aveţi nevoie să discerneţi cu precizie care vă sunt adevăraţii prieteni.

Nangi rămase mut. Avea senzaţia că fusese răstignit pe o stâncă şi aştepta sosirea păsărilor care se hrănesc cu stârvuri, care să-i dezgolească oasele de carne.

— Deja mi-aţi afirmat de mai multe ori că ştiţi care vă sunt îndatoririle, Nangi-*san*, spuse Ikusa pe un ton care în oricare altă situaţie ar fi putut fi considerat un ton binevoitor, aşa că în actualul context nu e cazul să vi le reamintesc eu. Totuşi, o fac. Datoria faţă de împărat, faţă de ţară, companie şi familie, înşiră el. Asta e ordinea în care trebuie considerate. Ikusa îşi închise ochii de parcă de-abia acum putea să-şi permită să se bucure de apa fierbinte. Faceţi-vă datoria, Nangi-*san*. V-o ordonă Nami şi împăratul dumneavoastră.

Cotton Branding se trezi furnicat de o puternică tensiune sexuală. Avea o erecţie pe care nici măcar urinatul nu i-o putu domoli.

O visase pe Shisei.

Visase muzica şi picioarele ei şi în special locul tainic şi primitor dintre ele. Făcuseră dragoste dansând în ritmul muzicii, dând ocol curţii interioare pavate cu cărămizi, în timp ce orchestra îi privea. Branding roşi la amintirea visului. Îşi vârî capul sub jetul de apă rece, vrând parcă să

alunge prin asta imaginile nebuneşti.

Se gândi la Mary, nevasta lui, decedată doar de două luni, revăzând încă o dată în minte imaginile înregistrate când fusese scoasă din Mercedesul lor distrus, lovit frontal de un camion trailer cu optsprezece roţi, care scăpase de sub control şi sărise peste parapetul dintre sensurile de circulaţie ale autostrăzii 295 care duce la Washington. Reporterul TV ajuns la faţa locului transmisese că poliţia trebuise să recurgă la lămpile cu acetilenă pentru a o scoate din sicriul contorsionat din metal şi sticlă.

Branding, aplecat molatic peste chiuvetă, deschise gura şi vomită puţinul care-i mai rămăsese în stomac de noaptea trecută. Asta puse capăt şi erecţiei care-l chinuia. Visul, la rândul lui, dispăru şi el.

Făcu un duş apoi se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni scurţi, o bluză de polo albastră şi se încălţă cu o pereche de sandale împletite. Se duse la bucătărie. Încăperea era enormă ca de altfel toate celelalte din casă şi deşi era încă devreme, era plină de lumina strălucitoare a soarelui. Dincolo de ferestre şi de dunele din apropiere, Atlanticul albastru se înfăşură şi rodea liniştit din plaja de nisip.

Îşi făcu o cafea şi introduse un corn congelat în cuptorul cu microunde şi când cornuleţul se încălzi îl luă şi-l trânti pe o farfurie de carton presat.

Ieşi pe terasă şi în timp ce stătea la masă sorbind cafeaua şi ciugulind din corn, se uita fix la telefonul portabil. Deasupra capului lui pescăruşii dădeau roată şi ţipau piţigăiat unul la altul. Nu simţi nici gustul cafelei, care de altfel era chiar bună, nici al cornului, care nu era la fel de bun. Se gândea dacă era cazul s-o sune pe Tippy North, gazda „măştii” la care participase şi el şi s-o întrebe dacă ştia numărul de telefon al lui Shisei sau măcar numele ei de familie. Trecuseră trei zile de când o cunoscuse pe Shisei; o eternitate.

În acea clipă auzi soneria de la uşa din faţă. Se uită la ceas. Încă nu se făcuse opt şi era duminică dimineaţă. Oricine-ar fi fost, trebuie că greşise adresa. Continuă să privească telefonul fără să mai fie preocupat de şarada

mâncatului. Se auzi din nou soneria. O ignoră. N-avea nici un chef să vadă pe cineva şi unde mai pui că cel care insista atâta avea un tupeu nemaipomenit ca să-l deranjeze la o astfel de oră.

Pescăruşii plonjau la mică înălţime de-a lungul liniei ţărmului, iar ceaţa plutea printre văioagele dintre dune, aşteptându-şi sfârşitul adus de razele soarelui. Dacă-şi forţa puţin privirea putea vedea rămăşiţele uscate ale unui crab potcoavă, carapacea lui preistorică şi neagră părând parcă rău-prevestitoare pe nisipul alb şi curat.

Auzi paşi pe treptele de lemn ce legau vila cu plaja şi întoarse capul. Cineva venea direct spre casă de-a lungul podeţului pe care ecologiştii îl obligaseră să-l construiască pentru a proteja dunele.

Razele soarelui căzură pe silueta persoanei de cum aceasta apăru din ceaţă, luminând-o pieziş şi dându-i un luciu straniu dar în acelaşi timp făcându-i contururile neclare. La început Branding avu senzaţia că persoana era goală, apoi, pe măsură ce se apropia, observă că silueta purta un costum de baie extrem de sumar, cum nu mai văzuse niciodată. Pur şi simplu silueta era toată numai carne.

Era Shisei.

Branding fii atât de uimit încât nici nu răspunse când ea îi spuse:

— De ce n-ai răspuns la uşa din faţă?

Era ca şi când fata ar fi descins direct din visul lui.

— Cook, spuse Shisei. Ziceai că pot să-ţi zic Cook.

— Aşa am zis? întrebă Branding părându-i-se deja că parcă încălcase un jurământ sacru. Gândindu-se la războiul lui senatorial cu Douglas Howe, ştia bine că n-ar fi trebuit să aibă nimic de a face cu femeia asta. Şi totuşi n-o expedie. În schimb continuă s-o devoreze din ochi.

Văzând privirea de pe faţa lui, Shisei scoase din sacoşa pe care o avea la ea un halat alb şi îl îmbrăcă.

Branding descoperi că nevoia de a o avea era atât de puternică încât era asemănătoare cu durerea pricinuită de muşcătura unui animal. Se simţi îmbujorat şi umflat, plin din

nou de pornirile acelea dureroase pe care le avusese ca adolescent.

— Mai e ceva cafea? întrebă Shisei.

Pe pulpa piciorului ei se lipise o pată de nisip care contrasta cu pielea ei moale. Imaginea aceasta îi produse lui Branding un sentiment erotic atât de puternic încât aproape că-l făcu să se îndoaie de durerea provocată în partea de jos a abdomenului.

— Îţi aduc şi ţie, spuse el cu voce răguşită.

Când se întoarse o găsi răsturnată peste un scaun pe care şi-l trăsese exact în faţa scaunului lui, de partea cealaltă a măsuţei cu blat de sticlă. Branding îi dădu ceaşca şi se aşeză. Halatul ei descheiat se desfăcuse de tot, dezvăluindu-i trupul absolut lipsit de păr. Era cu adevărat ceva fascinant în acea suprafaţă fină, răcoroasă şi parcă nesfârşită. Aşa cum era, arăta mai curând ca un copil, căci Branding, ca mai toţi americanii, asocia părul de pe corp cu maturitatea.

Şi totuşi în acelaşi timp ea era cu atât mai puţin un copil. Bikiniul era compus din trei triunghiuri minuscule de culoare auriu-ciocolatie şi aproape transparente aşa întinse cum erau. Iar dedesubt, totul era ca şi vizibil. Forma corpului ei nu mai avea ce ascunde şi era imposibil să pretinzi că era ceva copilăresc sau imatur în ea.

— Sunt surprins să te văd, spuse el.

Ochii ei negri, mai negri decât cafeaua din ceşti, îl priveau fără să clipească.

— Am vrut să văd unde locuieşti. Astfel am să ştiu mai multe despre tine decât mi-ai spune tu.

Branding observă că Shisei nu scosese nici o vorbă despre cum se sfârşise seara petrecerii. Era clar că nu avea nici o intenţie să-şi ceară scuze.

— De ce eşti atât de interesată de persoana mea? întrebă el.

— Asta e o întrebare suspicioasă.

— Eu nu-s suspicios, spuse Branding. Chiar că nu sunt. Sunt pur şi simplu curios.

— Eşti puternic, arăţi bine şi eşti inteligent, răspunse

Shisei. De ce n-aş fi interesată?

— Soţia mea e moartă de şaizeci de zile.

— Şi ce importanţă ar avea asta pentru amândoi?

— Înainte de toate, ştii că există o perioadă de doliu care trebuie respectată.

Şi Branding, cu abilitatea lui de politician, îi întoarse unul din termenii folosiţi de ea:

— Kata. Comportamentul strict. Iar în momentul de faţă, continuă el, mă aflu în vârtejul unei lupte pe viaţă şi pe moarte cu senatorul Douglas Howe. E un tip deştept şi lipsit de scrupule şi e înconjurat de oameni deştepţi şi lipsiţi de scrupule. Asta e şi aşa destul de rău. Dar şi mai rău pentru mine e că are o grămadă de bani şi multă influenţă. Nu-mi pot permite să-i dau apă la moară ca să bârfească pe socoteala mea.

Shisei zâmbi şi dădu din cap.

— Înţeleg.

Puse ceaşca goală pe măsuţă şi se ridică să plece.

— Îţi mulţumesc pentru cafea şi sinceritate.

Se înşelase. Pielea ei nu era de loc ca marmura. Era ca prima piersică aurie din vară, una în care de-abia aştepţi să-ţi înfigi dinţii, să-i simţi dulceaţa pulpei parfumate în timp ce sucul lipicios îţi curge pe sub bărbie.

Aplecându-se impulsiv peste măsuţă. Branding o apucă de mână.

— Nu pleca, spuse el uimit de propunerea pe care o făcea. Mai stai.

„...au trebuit două ore pentru a descâlci victima din masa informă de fiare”, comenta din nou reporterul în mintea lui Branding, în timp ce camera portativă de luat vederi se mişca pentru un prim-plan pe Mary. *Mary a lui.* Doamne Dumnezeule!

Închise ochii. Opreşte-te, îşi zise el încercând să-şi reprime gândurile. La ce bun toate astea? Mary făcea acelaşi drum cu o conştiinciozitate religioasă de două ori pe săptămână în tot timpul anului. Cum ai fi putut preveni ceea ce s-a întâmplat? Cum ai fi putut s-o protejezi? Răspunsul era că el nu ar fi avut în nici un fel cum să intervină. Ceea

ce de fapt îi şi accentua atât de violent sentimentul de vinovăţie. Uneori se simţea pur şi simplu sfâşiat de remuşcări.

— Am să rămân dacă-ţi place, spuse Shisei făcând ca vorbele ei sune total neutru.

Branding îi dădu drumul la mână.

— Rămâne la latitudinea ta s-o faci sau nu.

Shisei pornise de-a lungul verandei de modă veche. Era locul cel mai iubit de Mary, pe care chiar ea îl proiectase împreună cu arhitectul. Din trei în trei metri se ridicau stâlpi din lemn masiv care susţineau acoperişul ce despărţea veranda de etajul superior al casei.

Deodată, curios, Branding o întrebă pe Shisei:

— Nu mi-ai spus niciodată cu ce te ocupi.

— Lobby[7], spuse Shisei. Lucrez pentru diferite grupuri ecologice internaţionale.

Gândindu-se la toţi lobby-iştii care roiau ca albinele în jurul Nonei politice a Washingtonului, Branding comentă:

— Trebuie să fie o ocupaţie dificilă.

— De-a dreptul imposibilă, zise ea zâmbind. Dar cineva tot trebuie s-o facă şi pe asta. Oricum, noi japonezii avem în spate o istorie lungă în ce priveşte lupta pentru cauze pierdute.

Îşi răsuci braţele pe după un stâlp şi se balansă în jurul lui aproape la fel cum făcea Mary când era fericită de un succes în domeniul actelor de caritate sau de validarea vreunei legi importante.

Branding se ridică urmând-o pe Shisei pe verandă. O observă jucându-se ca un căţeluş cu chipul relaxat şi lipsit de griji şi fu străbătut de un fior de bucurie stranie, ca atunci când te trezeşti dimineaţa şi vezi că a sosit prima zi de toamnă. I se păru o senzaţie atât de ciudată încât i-o spuse şi ei.

Shisei se opri ca şi când el ar fi cuprins-o fizic. Desculţă, veni lângă el.

[7] Termen uzual în terminologia politică americană, desemnând un grup de persoane care influenţează pe membrii Congresului în favoarea unui proiect de lege. [n. ed.]

— În Japonia, spuse ea, toată lumea aşteaptă cele trei zile din aprilie în care poate observa bobocii florilor de cireş. În aceste zile aerul e plin de mireasma lor. Unii se duc în parcuri sau la ţară în prima zi, când bobocii stau de-abia să pocnească. Alţii se duc a doua zi, când vigoarea bobocilor maturi e maximă. Dar toată lumea se duce în a treia zi, când, ca o ploaie cerească, petalele florilor încep să cadă. Le urmărim cum plutesc spre pământ ca să nu uităm niciodată natura trecătoare a celor mai frumoase creaţii ale vieţii. Simţim în egală măsură şi tristeţe şi bucurie. În limba japoneză asta se numeşte *mono no aware,* patosul lucrurilor. Cred că acum ai simţit şi tu acelaşi lucru, încheie ea întinzând mâna şi atingându-l.

Branding nu aşteptă căderea nopţii pentru a-şi duce bobocul lui de floare de cireş în pat. În interior, lumina ceţoasă de afară transformase camera într-o văpaie incandescentă în care ochii fetei luceau şi mai aprins. Shisei se apropie de el şi începu să-l dezbrace încet, fără ca el să facă vreun gest, într-o pasivitate de moment, ţintuit parcă de privirea ei şi probabil de felul ei de a se purta.

Cu mâini agile, Shisei îi scoase bluza şi îi descheie pantalonii. Acum el era gol, iar ea nu. Branding descoperi că-i plăcea să se afle într-o asemenea postură, sorbind din ochi goliciunea ei, atâta câtă era, imaginându-şi în acelaşi timp cum arătau micile bucăţele acoperite ale trupului ei.

Putea să vadă conturul sfârcurilor ei, dar nu ştia culoarea şi textura lor. Putea să vadă sub minusculul slip umbra cutei după care râvnea atât de dureros, dar nu-i ştia adevărata formă. Avea atâtea de aflat şi era atât de puţin timp până ce petalele înmiresmate aveau să cadă la pământ.

Ea îl privi insistent aproape la fel cum un bărbat ar sorbi din priviri formele unei femei goale. Branding nu mai văzuse niciodată o femeie făcând aşa ceva. Se simţi de-a dreptul excitat de atitudinea ei şi se întrebă cum puteau exista femei care să se declare ofensate când erau categorisite ca obiecte de sex. El găsea experienţa asta pur şi simplu măgulitoare.

Shisei se uită în ochii lui captivându-i atenţia. Era foarte

aproape de el; Branding se gândi că putea să-i simtă fierbinţeala corpului şi îşi aminti presiunea plăcută a trupului ei când dansaseră şi începu să se simtă din ce în ce mai tare. Apoi simţi degetele ei pe el, înconjurându-l însă ele nu-l mângâiară, ci îl stoarseră; şi se simţi şi mai puternic, tot mai puternic.

— Eşti gata, spuse Shisei. Atât de repede!

Felul cum rostise aceste cuvinte îl făcu pe Branding să simtă că înnebuneşte de dorinţă.

Shisei îşi scutură halatul de pe umeri şi îşi dădu slipul jos, iar Branding o sorbi din priviri la fel cum făcuse şi ea cu el cu câteva minute mai devreme.

— Întoarce-te, zise el cu vocea gâtuită.

Dar Shisei scutură din cap şi înaintă spre el. Acum o simţi lipită de el fără să se mai interpună nimic între ei. Shisei îşi lăsă capul în jos şi începu să-i sugă un sfârc, iar Branding scoase un geamăt de durere în clipa în care fulgerul erotic îl străbătu din piept până în pântece. Apoi Shisei se urcă peste el încolăcindu-l şi aşezându-se de parcă, aflată în timpul unui ritual religios, s-ar fi închinat unui falus uriaş. Şi Branding gemu de plăcere.

Făcură dragoste pe muzica lui Grace Jones, un album pe care fiica lui Branding îl uitase aici într-o vară. El nu-l mai ascultase niciodată, dar Shisei îl găsise printre nişte discuri cu George Shearing şi Hobby Short şi-l pusese pe platanul pick-up-ului. Vocea solistei era când moale ca pulpa unui fruct, când dură şi stridentă ca suprafeţele nichelate ale unei maşini sport.

Branding nu mai făcuse niciodată dragoste pe muzică; Mary avusese totdeauna nevoie de linişte pentru a se putea relaxa suficient de mult. Iar el descoperi deodată muzica şi antrenantă şi deranjantă, aproape ca şi când ar fi făcut dragoste cu două femei în acelaşi timp sau, mai precis, ca şi când ele ar fi făcut dragoste cu el, una cu gura şi cu sexul, iar cealaltă cu vocea.

Apoi, lucind de transpiraţie, Shisei se aşeză cu totul în el, iar el uită de orice altceva.

Mai târziu Branding îi spuse cu un zâmbet ironic:

— Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi găsit un album cu David Bowie, în locul ăstuia cu Grace Jones.

Se simţea pur şi simplu epuizat, iar ea era uluitor de îndemânatică şi extraordinar de puternică. Avea impresia că parcă petrecuse două ore într-o sală de forţă şi se gândi că în orice caz ăsta era un soi delicios de epuizare.

— Eu mă masturbez pe muzica lui David Bowie, spuse Shisei. Tu te masturbezi, Cook?

— Asta-i o întrebare neobişnuită, zise Branding uimit de capacitatea ei de a-l şoca.

— Crezi? De ce? E doar un parametru care te face să fi unul dintre cei mulţi.

Branding se ridică şi îşi trecu picioarele peste marginea patului, hotărât să curme situaţia în care fusese pus. Nu se simţea de loc în largul lui când ea îi vorbea aşa de-a dreptul, cu o nonşalanţă de copil. Însă ea nu era copil.

— Aici în America, spuse el, ăsta nu e un subiect despre care se vorbeşte cu uşurinţă.

— Nici măcar între soţ şi soţie?

— Noi nu suntem soţ şi soţie, Shisei. Noi suntem străini.

Apoi, pentru că privirea ei străpungătoare îl obliga, continuă:

— Uneori nici măcar între soţ şi soţie.

— E lipsit de sens, spuse ea. E doar ceva natural, ca un trup gol. Ca sexul. Şi totuşi americanii se simt ruşinaţi când vine vorba de aşa ceva.

— Din câte am înţeles eu, sunt multe subiecte despre care nu se discută deschis în Japonia.

— Vrei să vorbim despre toate acum?

Branding nu o crezu.

— Dar despre *kata* ce zici?

Shisei se mişcă în pat, prinse cearceaful înflorat între pulpe şi îl aruncă pe duşumea.

— Am fost învăţată că dacă simţi că e ceva ascuns sub gheaţă, chiar dacă nu-l poţi vedea, acel ceva există, e totuşi acolo, mişcându-se şi împotrivindu-se curenţilor. Îşi desfăcu picioarele şi îşi arcui spatele. Vino-ncoace, Cook. Nu cred că am terminat cu tine. Şi nici tu cu mine.

Când Justine ieşi ca o furtună din sala de antrenament a lui Nicholas, se duse direct la bucătărie. Era aproape ora mesei de seară, dar nu reuşea să-şi aducă aminte ce anume se gândise să pregătească. Şi de fapt nici nu-i era foame; cât despre Nicholas, îşi zise ea, dacă-i era foame, n-avea decât să-şi facă singur de mâncare.

Ajungând la concluzia asta descoperi că nu se mai simţea nicăieri bine în casa lor. Ieşi afară, coborî treptele *engawei* şi trecu de uriaşa criptomeria. Porni să hoinărească prin împrejurimi o dată cu dispariţia ultimelor urme ale luminei zilei şi ajunse la bazinaşul din piatră unde cu mai bine de trei ani în urmă o adusese Nicholas în drumul lor spre casa asta.

„Mi-e sete”, îi spusese ea atunci, iar acum îi era din nou sete. Se opri, luă polonicul din bambus şi bău cu el. Se uită pe fundul bazinaşului şi desluşi ideograma japoneză pentru *michi.* O cale; şi totodată o călătorie.

Urma oare destinul ei să se împlinească aici, în Japonia? Era oare asta singura direcţie în care ducea calea ei, unica destinaţie a călătoriei vieţii ei? Putea fi posibil lucrul ăsta? Totdeauna crezuse călătoria prin viaţă ca având nenumărate căi şi o mulţime nesfârşită de destinaţii. Atunci care era adevărul? Încercă să-şi imagineze viaţa fără Nicholas şi ceea ce simţi fu o singurătate cumplită pe care ştia bine că n-ar putea s-o suporte. Să trăiască undeva, departe de el, ar fi fost o tortură, deoarece gândul şi inima ei erau pentru totdeauna acolo unde era el. N-avea de rând să-şi petreacă tot restul vieţii ca un handicapat psihic.

Însă pe de altă parte ştia că relaţia lor nu putea continua aşa cum era acum. Se bazase pe Nicholas. El fusese ancora ei, raiul ei dătător de speranţă, mai ales aici în Japonia, unde ea nu cunoscuse pe nimeni şi mai mult decât atât, unde începea din ce în ce mai acut să simtă că nu era dorită. La început toată lumea fusese prietenoasă – nu, se corectă ea, politicoasă, acesta era cuvântul potrivit. Fiecare persoană pe care i-o prezentase Nicholas sau Nangi, fusese atât de al dracului de politicoasă, că până la urmă nu mai

putuse să suporte pe nimeni şi începuse să suspecteze că de fapt nimeni nu putea fi în realitate atât de politicos. Şi totuşi Nicholas îi spusese de atâtea ori că virtutea sincerităţii era extrem de importantă pentru japonezi.

Atunci, ce-i scăpa din vedere? Era oare nebună când credea că nu va reuşi niciodată să fie admisă în cercurile sociale? Nici chiar în acelea frecventate de cele mai apropiate cunoştinţe japoneze ale lui Nicholas? Aşa ceva ea nu putea să creadă.

Avu din nou senzaţia că-i scapă ceva vital, ceva ce o dată descifrat i-ar fi putut lămuri inexplicabila mentalitate japoneză. Înţelegea acum că avea nevoie de ajutorul lui Nicholas mai mult ca niciodată. Nu putea să-l lase s-o îndepărteze. Trebuia doar să fie perseverentă. În adâncul inimii ei ştia că greutăţile pe care le-ar întâmpina împreună nu le-ar putea depăşi decât dacă ar rămâne strâns uniţi şi dacă n-ar tolera adâncirea distanţei dintre ei.

Justine îşi permise ca o clipă să simtă frica pe care i-o strecura în suflet înstrăinarea de Nicholas. Apoi făcu tot ce-i stătu în putinţă să se scuture de frica asta şi ascultă în schimb sunetele verii ce răzbăteau de peste tot din jurul ei.

Nu-i mai era sete. Băuse destul. Puse polonicul pe marginea bazinaşului şi imediat idiograma *michi* dispăru. Se întoarse şi porni înapoi spre casă tocmai când se lăsa amurgul, luând-o de data asta pe un drum diferit.

Ajunsă în casă, îl auzi pe Nicholas în sala de antrenament. Îi auzea răsuflarea când inspira în clipa în care lovea sacul de box din nou şi din nou cu articulaţiile degetelor lui tari ca oţelul.

Expiră adânc, de parcă şi-ar fi ţinut mult timp respiraţia, înţelegând cât de multă tensiune nervoasă acumulase în partea superioară a pieptului. De luni de zile îngrijorarea pentru viaţa lui Nicholas îi provoca dureri groaznice. Trecu pe lângă sala de antrenament şi se gândi: în curând avea să fie bine, Nick începe să-şi revină încet-încet şi începe să fie ca înainte.

Totuşi, nimic nu putea fi mai departe de adevăr. Nicholas ştiu asta în clipa cînd trimise primul *atemi aikido.* O făcu

stângaci, ţintind aiurea, rezultat nu numai al ruginei acumulate în muşchi şi nervi, dar şi a ceva mult mai adânc şi mai neîndurător.

Ceea ce era de neimaginat se întâmplase, iar Nicholas suspectase asta de luni de zile. Acum avea certitudinea.

În primele câteva săptămâni de după operaţie avusese nişte dureri cumplite. Din reflex, căutase să şi le astâmpere prin antrenamente. Trebuia să deschidă o cale internă, cea a canalelor endorfine, pentru a zăgăzui durerea bruscă şi de scurtă durată provocată de lupta cu mâinile goale. Dar pentru dureri prelungi, din cele pe care le avea el acum, era nevoie de altceva, de o altă cale.

Getsumei no michi. Calea Luminată de Lună. Akutagawa-*san*, unul dintre *sensei*-i lui, îi spusese: *„În Getsumei no michi vei întâlni două feluri de percepţii interioare. În prima, senzaţia va câştiga în greutate şi semnificaţie şi va avea ca efect faptul că tu vei vedea simultan pielea şi ceea ce se află sub ea. A doua îţi va da puterea să vezi lumina chiar şi atunci când ea nu există.”*

Nicholas înţelesese abia peste un timp la ce anume se referise Akutagawa-*san*, anume că *Getsumei no michi* îi permitea să combine intuiţia cu pătrunderea gândurilor. Putea auzi minciunile plutind în aer; putea să-şi găsească drumul printr-un labirint chiar şi legat la ochi. *Getsumei no michi* era mai întâi de toate o întoarcere la starea elementară a omului, de dinainte de a da peste el avatarurile civilizaţiei care să-i înceţoşeze puterile primare.

Însă *Getsumei no michi* mai era şi altceva şi însenina mult mai mult. Era, de fapt un rai, sursa raţiunii şi a puterii interioare a lui Nicholas. În *Getsumei no michi* totul îi devenea clar ca lumina zilei. Fără *Getsumei no michi* era mai rău decât surd, mut şi orb, luate toate la un loc. Era lipsit total de apărare.

Când avusese dureri în spital căutase alinarea în *Getsumei no michi,* dar n-o găsise. Legătura lui cu acea stare mistică nu numai că-i fusese retezată de tot, dar pierduse cu desăvârşire tot ce ştia despre ea. Nu era doar o simplă chestiune de memorie. Nicholas îşi putea aminti ce era *Getsumei no michi,* putea chiar să recheme senzaţia pe care o avusese ştiind că era acolo, în mintea lui, iar asta se dovedise cea mai dureroasă descoperire dintre toate. O

fiinţă născută oarbă percepe altfel viaţa decât una care a văzut şi şi-a pierdut vederea. Nicholas era conştient, chiar crud de conştient de ceea ce-i lipsea şi acest lucru îl ardea ca acidul sulfuric.

Totuşi, fiindcă rămăsese atât de slăbit după operaţie, nu fusese în stare să-şi dea seama dacă distrugerea era ireparabilă, până când nu se întorsese acasă şi îşi începuse antrenamentele de două ori pe zi. Avusese nevoie de o dovadă fizică a stării de simplu muritor, ceea ce-i afectase stările psihice, creându-i o nelinişte şi o nervozitate permanentă, nemaifiind în stare să doarmă ca lumea nici măcar noaptea. Pur şi simplu era îngrozit la gândul că trebuia să recunoască adevărul. Gândea că atâta timp cât mai exista o fărâmă de speranţă greşea în aprecierea lui şi cu timpul *Getsumei no michi* se va reîntoarce. Era măcar o speranţă de care să se poată agăţa. Dar după ce încercase primul atemi înţelesese că era definitiv abandonat şi că nu mai exista loc pentru speranţă, ci doar pentru realitatea crudă.

Se întâmplase; cel mai groaznic coşmar al lui devenise realitate. Era ca un om gol aflat sub razele nemiloase ale soarelui, neprotejat de nimic şi neavând unde să fugă.

Nu ştiuse niciodată cât de mult se bizuise pe starea lui zeiească până când se trezise că aceasta l-a părăsit. Cât de searbădă şi de neinteresantă părea viaţa reală, cea bazată pe cele cinci simţuri subdezvoltate şi atât de insuficiente!

Cine ştie cât ar mai fi stat Nicholas pe *engawa* lui contemplând lumina şi umbra, refuzând să se împace cu soarta lui, dacă n-ar fi sosit scrisoarea lui Lew Croacker, dacă n-ar fi rugat-o pe Justine să i-o citească şi dacă ea n-ar fi fost curioasă să afle despre noua mână a lui Croacker.

Toate astea puseseră capăt apatiei lui. Pe lângă ceea ce suferise prietenul lui şi încă mai suferea, Nicolas se simţi de-a dreptul abject şi consideră o prostie din partea lui să respingă ceea ce ştia că era de neocolit.

Intrase în sala lui de antrenament uitându-se încruntat la sacul pe care-şi exersa loviturile, începuse apoi exerciţiile preliminare de inspiraţie, îşi luase fără să se gândească

prea mult poziţia potrivită şi lovise.

Primul *atemi,* lovitura de bază, cea mai percutantă din *aikido,* fusese deci expediat. Şi Nicholas o făcuse ca un începător. Forma loviturii se păstrase, implantată adânc în reflexele musculaturii lui, dar în spatele ei nu se aflase nimic: nu convingere, nu hotărâre, nu puritate a motivaţiei. În schimb, în mintea lui Nicholas era un haos de gânduri care se băteau cap în cap şi o amestecătură de imagini care se reflectau şi se întrepătrundeau sălbatic.

Nicholas, lovind mecanic din nou şi din nou sacul de box, era pur şi simplu şocat. Nu-i venea să creadă ce i se întâmpla. *Getsumei no michi* dispăruse. Mintea lui nu mai făcea parte din acel Vid binevoitor care i-o golea pentru a putea să absoarbă din plin şi foarte clar toate gândurile, ci era acum un talmeş-balmeş de curente care se contraziceau şi se înfruntau, fiecare căutând independent calea spre rezolvare.

Şi aşa îl găsi Justine, prăbuşit pe saltelele tatami, cu bărbia căzută moale pe pieptul leoarcă de transpiraţie.

Nicholas o auzi intrând, îi auzi icnetul îngrozit la vederea lui şi ridicând capul văzu privirea plină de milă din ochii ei şi nu fu în stare să o suporte.

— Ieşi afară! ţipă el.

Folosise fără să-şi dea seama *kiai*-ul, ţipătul războinic al samurai lor şi Justine se simţi de parcă fusese asaltată fizic. Se dădu înapoi uluită.

— Pleacă dracului de lângă mine! ţipă iar Nicholas.

Când Tomi Yazawa închise în spatele ei uşa de la biroul comandantului Omukae, observă că tremura. Rămăsese nemişcată câteva clipe bune, încercând să se stăpânească. Înţelegerea faptului că destăinuise unui bărbat, pe care nici măcar nu-l cunoştea bine, mai mult decât destăinuise cuiva vreodată, o îngrozi pur şi simplu. Mai mult chiar, o umplea de ruşine. Nu conta că Senjin Omukae îi dăduse permisiunea să vorbească; trebuia să-şi fi ţinut gura. Atunci de ce vorbise? Şi de ce spusese adevărul când putea foarte bine să-i spună nişte minciuni bine ticluite?

– Eric Van Lustbader –

Tomi nu era sigură, dar bănuia că această slăbiciune a ei avusese ceva în legătură cu faţa atrăgătoare a comandantului Omukae. Se înfioră amintindu-şi clipa în care el se ridicase de pe scaun şi intrase în unghiul ei de vedere. Ştiuse atunci că el o prinsese în capcană de parcă ar fi fost un vânător cu un laţ în mână. Nu avusese de ales decât să-l privească în faţă pe tot parcursul întrevederii.

Experienţa fusese îngrozitoare. Avusese senzaţia că era goală, obscen şi provocator de goală, sub privirea lui sfredelitoare şi deşi avusese foarte clar intenţia să dea întrebărilor lui nişte răspunsuri bine chibzuite, pe măsură ce vorbea, înţelesese că nu era capabilă să-i ascundă adevărul. Fusese ca şi când comandantul Omukae ar fi posedat o mână specială care-i intrase în creier, extrăgând de acolo, împotriva voinţei ei, tot ce voise el să ştie.

Şi totuşi... Tomi era chinuită de sentimentul vinovăţiei. Comandantul Omukae era campionul ei din cadrul departamentului de poliţie, departament care desigur nu era deloc dispus să permită unei femei să se numere printre detectivii cu grad înalt. Dacă ar fi fost bărbat... Tomi era sigură că acum ar fi fost cel puţin locotenent şi ar fi avut conducerea propriei ei formaţii. Asta era o parte din ce voise comandantul Omukae să exprime când spusese: *„Suntem fiecare în felul nostru nişte paria în cadrul departamentului.”*

Faptul că-i fuseseră încredinţate misiuni importante se datora în întregime comandantului Omukae. Din toţi ofiţerii pe care-i întâlnise, el era singurul care o trata ca pe o fiinţă inteligentă. Chiar o lăudase, o dată sau de două ori, ultima dată nu mai de mult decât acum o lună, când perseverenţa ei acţiune de supraveghere se soldase cu capturarea unui întreg transport de arme semiautomate MAC-10 pentru ruşi.

Şi înainte de asta fusese terorista care era cât pe-aci să se îmbarce la bordul unui avion al companiei Korean Air pe aeroportul Narita, înarmată cu exploziv plastic. Tomi o prinsese la toaletă chiar în ultima clipă şi se alesese din încleştarea asta cu o rană de cuţit. Rana fusese superficială, totuşi comandantul Omukae o propusese pentru o

recompensă importantă. Propunerea nu fusese luată în serios de superiorii din cabinetele înalte, dar asta n-avea nici o importanţă, îşi zise Tomi întorcându-se la biroul ei.

Comandantul Omukae era campionul ei din departament, singurul bărbat care-i cunoştea adevărata valoare. Şi totuşi lui Tomi îi era frică de moarte de el. De ce? În primul rând tocmai fiindcă nu era ca toţi ceilalţi şi asta pentru un japonez era ceva care dădea naştere la suspiciuni. În Japonia toţi oamenii se căzneau din răsputeri să rămână anonimi, să fie fiecare o părticică din mulţime. Toţi purtau aceleaşi culori, respectiv negru, nuanţe de cenuşiu, de alb sau crem. Numai când se îmbrăcau pentru anumite ocazii religioase în tradiţionalul port japonez, îşi permiteau să aibă pe ei şi alte culori. Toţi făceau tot ce puteau mai bine pentru ţară şi companiile lor. Acest fapt nu era un sacrificiu de sine, aşa cum auzise Tomi cândva un occidental spunând, ci era pur şi simplu datorie. Fiecare japonez înţelegea natura datoriei lui şi faptul că fără datoria împlinită viaţa lui s-ar fi transformat într-un haos şi ar fi fost astfel fără nici un sens.

Fiecare japonez, în afară de Senjin Omukae. Şi de teroriştii plătiţi de Kremlin, desigur. Pe când muta orbeşte de colo-colo hârtiile de pe biroul său, Tomi analiză legătura pe care comandantul Omukae o făcuse între gândirea lui şi cea proprie Armatei Roşii. Era interesant, chiar intrigant, însă Tomi bănuia că viaţa mai trebuia privită şi altfel, nu numai punându-te în pielea inamicilor tăi.

Asta era de asemenea o parte a ceea ce voise el să spună prin cuvintele acelea, *„Suntem fiecare în felul nostru nişte paria în cadrul departamentului.”*

Îşi aminti întreaga ei viaţă, educaţia riguroasă pe care i-o dăduse mama ei; din câte putea să-şi amintească, acasă la ea fusese întotdeauna pusă la spălatul orezului. La început, când de câteva ori scăpase câteva grăunţe să-i alunece la canal, mama ei, care o urmărea mereu cu ochi de şoim, o trăsese de la chiuvetă şi o plesnise peste faţă.

Apoi, când se mai mărise puţin, ea mânca întotdeauna ultima. Tatăl ei, tăcut şi neatent în timpul mesei şi cu fratele

ei, arogant şi rece, primeau invariabil cele mai mari porţii de mâncare. După ce mâncau ei, ea şi cu mama ei mâncau ce mai rămânea. Şi arareori fusese destul ca să le sature pe amândouă.

Odată, fiindu-i foarte foame chiar şi după masă, Tomi o întrebase pe mama ei de ce trebuie să mănânce în felul acesta. Iar mama ei îi răspunsese: *„Mulţumeşte-te cu ce ai. Tatăl tău şi fratele tău muncesc din greu toată ziua. E de datoria noastră să avem grijă ca ei să fie puternici şi apţi de muncă. Noi femeile nu facem altceva decât să stăm toată ziua acasă. Ce nevoie avem noi de mai multă mâncare?”*

Tomi îşi aduse aminte de o seară când îi sugerase mamei ei să-l pună pe fratele ei să le ajute la treburile bucătăriei, atât de multe şi de anevoioase încât uneori Tomi nu făcea faţă. Mama ei fusese atunci pur şi simplu îngrozită la auzul vorbelor ei. *„Cerule! ţipase ea, cine-ţi bagă-n cap ideile astea? Dacă am permite să se întâmple aşa ceva, vecinii noştri ar presupune că avem nişte obiceiuri atât de înapoiate şi de murdare încât să avem nevoie de ajutorul bărbaţilor!”*

Prezenţa spiritului masculin în gospodăria lor era atât de puternică şi de pătrunzătoare încât parcă oprea şi soarele să intre în casă.

Când Tomi a ajuns *la tekireiki,* vârsta majoratului, se afla la Tokio la şcoală. Într-o seară pe când se pregătea pentru examenele de sfârşit de an, a primit un telefon de la fratele ei. Tatăl lor murise cu câţiva ani în urmă şi fratele ei era acum capul familiei. În multe privinţe el era chiar mai rău decât fusese vreodată tatăl ei. De unde tatăl fusese pur şi simplu mulţumit să menţină familia unită şi să facă astfel încât toate treburile să decurgă de la sine, fratele ei era interesat să-şi exercite un control absolut. Tomi a răspuns la telefon cu un ghimpe în inimă. Fratele ei a informat-o că îi alesese un soţ potrivit şi că o aştepta acasă cât mai curând posibil pentru a pune bine la punct nunta, cu toate formalităţile rituale necesare.

Tomi şi-a dat atunci seama că viaţa ei ajunsese la un punct de cotitură. A înţeles că ce i-a spus fratele ei îi va

schimba viaţa pentru totdeauna. S-a luptat cu demonii din sufletul ei ca şi când mintea ei ar fi posedat propria ei voinţă, s-a dus înapoi la educaţia rigidă pe care i-o dăduse mama ei şi a simţit cum îi slăbeşte hotărârea şi cum îi creşte dorinţa de a se supune autorităţii, de a se preda în faţa structurii vieţii care aproape că o strivea sub forţa ei brută.

Apoi a revăzut chipul palid şi ros de timp al mamei ei care zâmbise rar şi probabil că nu râsese niciodată. Şi atunci Tomi a ştiut că mama ei nu trăise de fapt niciodată. Mai mult chiar, îşi irosise viaţa în serviciul familiei ei, sclavă a nelimitatelor cerinţe ale tatălui şi fratelui ei, prinsă în pânza de păianjen a criticilor permanente ale vecinilor şi rudelor ei. Tomi a înţeles atunci că mai degrabă şi-ar fi tăiat vinele decât să ducă tradiţia mai departe.

Aşa că i-a răspuns fratelui ei cu un „Nu mă-ntorc acasă”, apoi a trântit receptorul în furcă şi a dat fuga la baie, cuprinsă de o violentă senzaţie de vomă. A ajuns exact la timp.

Mai târziu, după ce s-a spălat, s-a urcat slăbită în pat şi a rămas aşa pentru tot restul nopţii, cu pătura trasă până sub bărbie, cu lumina aprinsă în cameră şi tremurând fără contenire, de parcă ar fi fost bolnavă de gripă.

Acea ruptură irevocabilă cu familia ei, cu viaţa ei, la fel de traumatizantă pentru un japonez ca pierderea unei mâini sau a unui picior, îi venise din nou în minte când fusese chemată la locul crimei de la *Calea de Mătase.* Văzând-o pe sărmana Mariko şi ceea ce făcuse din ea o mână necunoscută, Tomi fusese zguduită până în străfundul inimii ei. Iar în timpul investigaţiilor minuţioase din lunile care au urmat, descoperise în mod curios că deşi victima fusese mult mai lipsită de noroc decât ea, spiritele lor se asemănau atât de mult încât se hotărâse fără ezitare să-l găsească pe criminal cu orice preţ.

Deschise dosarul Mariko şi trecu printre paginile lui a câta oară, a mia oară? Cine fusese în stare să-i facă aşa ceva sărmanei fete? Ce fel de minte era capabilă să ascundă atâta bestialitate?

Încercă să procedeze în maniera comandantului Omukae, să se pună în locul criminalului, dar fu incapabilă să conceapă o gândire atât de dezumanizată.

Continuă să întoarcă paginile în disperare, disperarea lui Mariko. Atâtea mistere se ascundeau aici, iar ea n-avea nici o soluţie pentru nici unul. Cine a ucis-o pe Mariko? De ce? Ce voia să însemne mesajul însângerat „AR FI PUTUT FI SOŢIA TA”? Cui îi era adresat? Poliţiei? Se aşteptase criminalul ca fata să fie găsită de altcineva? Exista o semnificaţie în faptul că în raportul medicului legist se spunea că se găsiseră fragmente minuscule, abia perceptibile de rugină în rănile de pe pieptul fetei? Avea Mariko un prieten permanent şi dacă da, cine era acesta?

Iar acum comandantul îi ordonase să pună capăt investigaţiilor ei, punând ştampila CLASAT pe dosarul cazului. Tomi nu credea că va putea face asta. Faţa neatinsă a lui Mariko o privea acuzatoare din fotografiile medicului legist. Oare din ea nu va mai rămâne decât această realitate a groaznicei mutilări? Nu era nici corect şi nici drept.

Datoria, gândi sinistru Tomi, ştergându-şi o lacrimă ce-i aluneca pe obraz, apoi închise dosarul. Introduse numele lui Nicholas Linnear în calculatorul de pe birou şi într-o clipă datele apărură pe ecran. Tastă comanda pentru listare la imprimantă, apoi fără să se uite la foile de hârtie, le luă, le împături şi le băgă în geantă.

Tomi ştia că trebuia să se abţină în ceea ce privea sentimentele ei pentru comandantul Omukae. Îi revăzu faţa, retrăi din nou întrevederea din biroul lui şi înţelese ce porcărie făcuse. Măcar dacă i-ar fi spus ceva inteligent. Ceva, orice...

Îşi cuprinse capul în palme. Se gândi că ar fi trebuit să-şi reprime pornirea asta încă din prima clipă când îl văzuse pe Senjin Omukae, dar acum nu mai putea nega atracţia pe care a simţit-o pentru el încă de la început. Şi oare nu el îi spusese acum *„Suntem fiecare în felul nostru nişte paria în cadrul departamentului?”* Ştia că asta însemna ceva, că nu fusese ceva întâmplător. Dar oare ce prevestea?

Simţi din nou prezenţa lui lângă ea şi-i simţi iarăşi mirosul. Acei ochi aţintiţi asupra ei, pătrunzându-i adânc în suflet şi agitându-i-l. Într-o singură clipă el reuşise să-i sfâşie ţesătura vieţii şi să intre până în cele mai tainice şi vulnerabile unghere ale fiinţei ei. Un fior rece ca gheaţa îi trecu pe şira spinării.

Tomi ştia că era îndrăgostită de Senjin Omukae, ceea ce era foarte rău pentru ea, pentru că ştia în acelaşi timp că potrivit codului departamentului, nici unul din ei nu putea face nimic în această privinţă. Fiind o dată prinsă în capcană de propria ei viaţă, crezuse că devenise deja destul de isteaţă ca de data asta să scape. Dar acum se trezea prinsă din nou într-o capcană.

Justine ieşi împleticindu-se din sala de antrenament, iar Nicholas rămase cuprins de un fel de paralizie. Închise ochii, adormi şi visă. Coşmarurile îi urmăriră somnul neliniştit şi scăldat în sudoare. Neajutorat, înlănţuit de o stâncă, înconjurat de cormorani ţipători cu ochi sfredelitori ce planau deasupra lui şi îl avertizau de pericolul iminent, distinse vag conturul morţii lui ce se apropia ageră, ca silueta suplă a unui vas săltând pe valurile strălucitoare ale mării.

Se trezi abia spre dimineaţă, dominat de gândul că trebuia să se ducă să vorbească cu Justine, dar nu se simţea în stare de aşa ceva. Reluă confruntarea cu cea mai mare pedeapsă a lui, sacul de box, privindu-l acum ca pe un duşman necruţător. Şi nu se înşela prea mult.

Chipul lui Akutagawa-*san* îi apăru din nou în faţa ochilor. „*În clipa în care vei începe să urăşti, îi spusese sensei-ul*, *în clipa aceea vei pierde* Getsumei no mich*i.”*

Era tânăr şi puternic şi se afla pe coasta unui munte înveşmântat într-o ceaţă atât de deasă încât ziua se prefăcuse în noapte. În faţa lui cobora abrupt o prăpastie ce se sfârşea undeva jos, în adâncuri ceţoase, printre bolovani şi grohotiş. Le trebuiseră şase ore de urcuş greu ca să ajungă aici şi Nicholas ştia că era destul un pas greşit ca să

se rostogolească în hăul de dedesubt, zdrobindu-se de muchiile de stâncă ascuţite ca nişte săbii de oţel. *„Nu pot să văd nimic, gândi Nicholas şi totuşi Akutagawa*-san *mi-a spus că trebuie să trec de creasta asta. Găseşte* Getsumei no michi*, îi spusese* sensei. *Găseşte calea şi n-ai să te împiedici şi nici n-ai să cazi.”*

Cu groază în inimă, tânărul Nicholas pornise precaut, punând un picior înaintea altuia. În gură avea un gust metalic, iar inima îi bătea cu o asemenea forţă încât pentru câteva clipe nu mai auzi nici un alt zgomot.

Apoi, treptat-treptat, începu să audă şi alte sunete: şuierul vântului, oftatul blând al ramurilor de deasupra şi din spatele lui, foşnetul unui uliu făcând cercuri pe cer, sprijinit pe curenţii de aer.

Şi brusc, văzu pasărea prin ceaţă, prin pâcla albă şi lăptoasă; nu creatura însăşi, cea reală, ci ceva asemeni umbrei ei pe fundalul unui soare nevăzut. Îşi înălţă capul în clipa în care *Getsumei no michi* îi îngădui să vadă uliul cum se ridică.

Şi acum fu în stare să simtă curenţii şi vârtejurile vântului ca pe mareea unui ocean. Şi înţelegând acest peisaj sculptural, întrezări cu ochii minţii locul exact unde marginea crestei se ridica şi se curba, unde rădăcinile încurcate ale copacilor ţâşneau din povârnişul ros de ploi pentru a-l agăţa pe călătorul neatent, unde o hermelină stătea chircită, prinsă între creastă şi cei doi oameni.

Se apropiau nori şi el îşi întoarse capul, simţind că în mai puţin de un sfert de oră avea să înceapă ploaia. Păşi de-a lungul crestei şerpuitoare, mai sigur acum pe pasul lui decât dacă ar fi fost o zi clară şi senină. Îi comunică lui Akutagawa-*san* tot ce vedea, simţea sau auzea. Se simţea ca un zeu, dar asta nu i-o spuse *sensei*-ului*,* pentru că ar fi însemnat o lipsă de modestie din partea lui, iar esenţa tuturor artelor marţiale presupunea tocmai o modestie adâncă.

Getsumei no michi.

„Asta pot să-mi amintesc, gândi acum Nicholas*. De ce nu-mi pot aminti ce trebuie să fac? Nu gândi, îşi zise. Nu*

pune întrebări la care nu poţi să răspunzi. Goleşte-ţi mintea de toate gândurile străine. Eliberează-te acum de ura provocată de pierderea memoriei. Lasă haragei să-ţi arate michi, calea, Calea către Getsumei no michi*.”*

Luă din nou poziţia de luptă, de data asta dureros de conştient că nu înţelegea nimic din propriile lui acte, că mintea lui confuză nu făcea altceva decât să urmeze încâlcită mişcările trupului, în loc să şi-l subordoneze ca altădată.

Ridică mâinile aliniindu-şi degetele în poziţie, apoi lovi. Din nou şi din nou lovi sacul de box, cuprins de disperare că nu înţelege nimic din tot ce face. Se opri gâfâind şi privi fix spaţiul din faţa lui, de parcă şi acesta s-ar fi transformat într-un duşman.

O auzi pe mama lui, Cheong, spunându-i: „*Trebuie să înveţi să îngădui lucrurilor să ţi se scurgă domol în oase, toate la timpul lor. Răbdare, Nicholas. Probabil că asta e greu pentru tine. Tatăl tău din tine face să fie aşa. El e şi răbdător şi nerăbdător. Foarte inconsecvent, da, da. Pentru mine asta e ceva ciudat.”*

Răbdare. Da. Fii consecvent.

Se pregăti încă o dată şi fără să-şi dea nici măcar o secundă de gândire, lovi sacul. Durerea ţâşni ca o flacără din palme şi se năpusti vertiginos în sus prin braţe, dar el continuă să lovească, mai tare şi mai tare, cu un fel de furie disperată care creştea pe măsură ce se simţea tot mai sleit de puteri, uitând până şi de sfatul înţelept al mamei lui, până când loviturile lui deveniră nişte biete mişcări greoaie şi chinuite, îndreptându-se parcă mai curând împotriva unor demoni interiori care puseseră stăpânire pe el.

Căscând gura după aer, cu transpiraţia şiroind pe trupul sleit de puteri, se prăbuşi în cele din urmă pe salteaua tatami şi îmbrăţişând sacul de box, începu să plângă.

A doua zi după întâlnirea cu Kusunda Ikusa, Nangi veni ca în fiecare dimineaţă la sediul companiei şi se aşeză la birou, apucându-se să deşurubeze capătul bastonului. Capul

dragonului sculptat se dădu la o parte, dând la iveală un microcasetofon.

Luă microcaseta din interior şi o introduse în combina stereo. Vocea lui Kusunda Ikusa ţâşni aspră şi poruncitoare, vorbindu-i despre Tenchi şi despre datoria lui de a-l trăda pe Nicholas Linnear.

Nangi se lăsă pe spate în fotoliul lui pivotant şi îşi reprimă dorinţa de a aprinde o ţigară, gândindu-se în acelaşi timp la prietenul lui, Seiichi Sato. Sato fusese un luptător, un prieten de o loialitate aprigă şi un duşman de temut. Pentru prima dată realiză Nangi acum cât de mult se asemăna Seiichi cu Nicholas. Ştia că n-ar fi putut niciodată să-l trădeze pe Seiichi.

Se bătea ritmic cu degetul arătător peste buze în timp ce asculta din nou cuvintele lui Ikusa, fiind atent acum mai ales la inflexiunile şi la intonaţia vocii. Voia să cântărească bine orice element şi să înţeleagă tot ce era de înţeles. Mulţi încercaseră până acum să-l influenţeze într-un fel sau altul şi toţi dăduseră greş. Dar de data asta era cu totul altceva. Ikusa era Nami, iar Nami însemna Japonia însăşi. Dacă asta era un lucru bun sau rău, mai rămânea de văzut. Deocamdată, important era altceva.

Nangi se simţea ca închis într-o cuşcă cu o singură uşă. Iar uşa asta se deschidea cu o singură cheie: trădarea lui Nicholas Linnear.

Conversaţia înregistrată se termină şi în birou se lăsă o linişte parcă rău prevestitoare. Luă caseta din casetofon şi o strecură în buzunar, apoi înşurubă la loc capătul bastonului şi ieşi din birou.

Pe stradă găsi un telefon public, introduse moneda şi formă un număr. După ce auzi în receptor telefonul sunând o dată, se auzi un mesaj înregistrat. Nangi îl lăsă să se termine, aşteptă precis trei secunde, apoi spuse un cuvânt în microfon şi închise.

Aşteptă cinci minute, timp în care în faţa cabinei telefonice mai apărură doi oameni. Nangi, cu degetul pe furcă, se prefăcu că vorbeşte de zor, până când cei doi se săturară să mai aştepte şi plecară. Atunci eliberă furca şi

formă acelaşi număr. După trei apeluri, în receptor se auzi o voce. Nangi nu-şi dădu numele şi nici nu fu întrebat cine era. Rosti doar o adresă, apoi închise şi porni înapoi spre biroul lui.

Îşi petrecu cea mai mare parte a zilei cu tehnicienii, împărtăşindu-le amărăciunea care îl rodea: nu reuşeau să facă nici cel mai mic pas în descifrarea misteriosului virus care atacase banca de date de la Sato International. Şi-ar fi dorit să-l aibă pe Nicholas lângă el ca să-i poată afla părerea, iar absenţa prietenului lui îl durea ca moartea cuiva apropiat.

După-amiază târziu Nangi îşi părăsi din nou biroul şi traversă oraşul, amintindu-şi cu drag de districtul Akihabara. În zilele cenuşii ce urmaseră sfârşitului războiului din Pacific, aici se născuse rapid o bursă neagră neînchipuit de înfloritoare şi mulţi oameni dezgheţaţi şi cutezători tăcuseră averi peste noapte. Aici îşi începuse Nangi noua viaţă, înainte de a învăţa disciplina *kanryodo,* calea samuraiului birocrat.

Astăzi, Akihabara era un monument viu şi grăitor al economiei japoneze superindustrializate. Magazine tixite de ambele părţi ale străzilor înguste şi şerpuitoare expuneau echipamente electronice de toate mărimile, formele şi funcţionalităţile, cele mai multe din ele fabricate special pentru export.

Din uriaşe postere zâmbeau feţele unor modele *punk* cu părul epos şi obraji vopsiţi ţipător, care făceau reclamă la ultimul model de CD-player sau de componentă a cutărei linii stereo de ultimă oră. Pe ecranele unor televizoare uriaşe, americance superbe îşi dădeau extaziate ochii peste cap la auzul sunetului celor mai noi şi mai uşoare căşti stereo au al celui mai arătos casetofon portabil şi mângâiau minunile acestea electronice ca pe nişte iubiţi. O cacofonie de muzică rock şi pop izbucnea din spatele uşilor deschise ale prăvălioarelor cu intrările ticsite de reclame electronice multicolore care izbeau ochii şi nu puteau să nu atragă atenţia trecătorilor.

Akihabara gemea de lume care viermuia agitată şi zgomotoasă în toate părţile. Tocmai pentru asta Nangi alesese aici locul de întâlnire. În nebunia asta de nedescris nu era nici o primejdie să poată fi auziţi de cine ştie ce curios.

Nangi îl văzu pe Pack Rat căscând gura la o vitrină înţesată de ecrane, urmărind plin de interes un David Bowie care savura o băutură răcoritoare. Apoi imaginea se schimbă şi apăru chipul unei starlete, o imagine perfectă, produs al siliconului şi al galiului.

Pack Rat simţi apropierea lui Nangi fără să fie nevoit să se uite. Era un tip cu o înfăţişare dură, scund, negricios, cu

faţa ciupită de vărsat şi cu fălci proeminente ca de buldog. Numele acesta[8] îl căpătase fiindcă se pricepea de minune să acumuleze tot felul de date confidenţiale, aşa cum alţii acumulau obiecte de artă. La urma urmei, fiecare cu pasiunea lui. Nangi îl cunoştea de ani de zile şi avea toată încrederea în el, fiindcă Pack Rat dovedise de multe ori că era total diferit de colegii lui de breaslă: niciodată nu fusese un mercenar care să se angajeze la cel care oferea mai mult. Şi cine-l angaja nu trebuia să se teamă în vreun fel de integritatea lui profesională.

Lui Pack Rat îi plăcea Nangi. Mai mult chiar, îl admira şi nutrea faţă de el un puternic sentiment de recunoştinţă. Cu mulţi ani în urmă Nangi o salvase pe sora lui dintr-o încurcătură serioasă cu şeful unui clan *yakuza.* Pack Rat îi era dator lui Nangi *giri,* o datorie pe care n-o va putea plăti niciodată.

Pe când Nangi se apropia de el, Pack Rat se desprinse de lângă vitrină şi o luă înainte, fără să se depărteze prea mult de Nangi, care, urmând îndemnul lui nerostit, îl urmă într-un obositor circuit al cartierului. Nangi pierdu numărul magazinelor în care au tot intrat şi-au ieşit şi a cercurilor concentrice pe care le-au făcut.

În cele din urmă Pack Rat se întoarse şi-i zâmbi. Încetiniră amândoi pasul şi porniră agale pe străzi.

— Sunt aici de ceva timp, spuse Pack Rat; am vrut să mă conving dacă mediul înconjurător are nevoie de *curăţenie.*

Voise să spună că trebuise să vadă dacă Nangi era urmărit. Şi fusese nevoie de *curăţenie.* Nami.

— Cunosc sursa, spuse Nangi.

Pack Rat îl privi încordat.

— E vreun pericol imediat? Adică să-l găsesc pe cel care te-a urmărit şi să-l lichidez?

— Încă nu.

Pack Rat se opri un moment, arătându-se brusc interesat de nişte computere portabile expuse într-o vitrină. După atâta vânzoleală de colo-colo, Nangi avea nevoie de o pauză, ca să-şi tragă puţin sufletul. Pack Rat era un om cu

[8] Rat - „şobolan" în limba engleză, [n. ed.]

multă bună creştere şi plin de delicateţe.

— Cu ce pot să vă fiu de folos, Nangi-*san*?

Nangi aşteptă până fu în stare să se mişte din nou. Din moment ce cineva încercase să-l urmărească, era periculos să discute lucruri importante, chiar şi pe străduţele aste a aglomerate. Sigur nu era decât dacă se aflau în mers.

După ce parcurseră câteva sute de metri mergând aproape umăr la umăr cu un grup de germani care parcă aveau de gând să cumpere tot ce era la vedere, Nangi îi răspunse:

— Am avut un incident serios în dimineaţa asta. Calculatoarele noastre au fost contaminate de un virus.

— Dar chiar eu v-am adus sistemul de protecţie anti-virus, spuse Pack Rat surprins. Credeam că e absolut sigur.

— Şi a şi fost, spuse Nangi strecurându-se prin aglomeraţie. Până astăzi, adăugă el, strecurându-i din mers o dischetă. Ai aici o copie a atacului, spuse el.

Pack Rat luă discheta şi o făcu nevăzută în buzunar cu iuţeala şi îndemânarea cu care un *maitre d'hotel* primeşte un bacşiş.

— Mă ocup de ea imediat cum ajung.

— Ştiu că aşa ai să faci. Am destui oameni care lucrează deja la chestia asta, e drept, dar nu se pot compara cu tine, adăugă el încet, bocănind ascuţit cu bastonul pe asfaltul străzii. Şi mai e ceva. Ceva chiar mai urgent decât asta, un lucru asupra căruia vreau să-ţi concentrezi toată atenţia. Kusunda Ikusa.

Pack Rat fluieră o scurtă melodie. Se opriră în faţa unei vitrine şi arătă cu degetul spre un aparat cu ecrane care pâlpâiau, ca şi când el şi Nangi ar fi fost nişte posibili cumpărători. După câteva clipe, trecură mai departe.

— Mai întâi de toate, spuse Pack Rat, vreau să fiu sigur că am auzit bine.

— Dacă te gândeşti la Nami, da, zise Nangi.

Trecură pe lângă un grup de puştani îmbrăcaţi în jachete negre de piele şi tunşi după moda americană a anilor 50, toţi cu un aer foarte băţos şi plini de lanţuri de metal sclipitor. Erau înconjuraţi de un nor de fum de ţigară şi

trecătorii îi ocoleau, lăsându-i parcă într-o insulă la care toţi se uitau curioşi.

Pack Rat le spuse ceva pe când trecură pe lângă ei, iar rockerii izbucniră în râs, făcându-i semn cu degetul mare în sus.

— Vreţi să investighez sursa? îl întrebă el pe Nangi. S-o cataloghez, s-o indexez?

— Nu. Vreau să-l compromiţi.

Pack Rat nu se arătă deloc surprins.

— Am un termen limită pentru treaba asta?

— Da, spuse Nangi. Ieri.

— Ei da, asta-i o sarcină care-mi place, rânji Pack Rat.

Mişcările cele mai simple ale lui Senjin Omukae duceau cu gândul la apele mării. Oasele lui păreau înzestrate cu darul de a se mlădia în loc să se mişte din articulaţii. Femeile remarcau asta în mod special, chiar dacă nu conştient, cu simţurile atrase de comportamentul lui atavic. Bărbaţii spuneau doar că Senjin era periculos, însă femeile vedeau în acel pericol o altă dimensiune, una spre care erau toate atrase, chiar împotriva voinţei lor. Faptul că se puteau afla atât de aproape de pericol le dădea o anumită libertate şi le accentua capacitatea de percepţie a simţurilor. Vedeau mai mult, simţeau gusturi mai diverse şi se simţeau seduse, multe crezându-se îndrăgostite de bărbatul acesta atât de altfel decât ceilalţi.

Cât despre Senjin, el era absolut indiferent şi nu făcea nici o deosebire între dragoste şi atracţia pur fizică. Dragostea era pentru el cel mult o emoţie contrafăcută, plină de autoamăgire şi de pasiuni înşelătoare care până la urmă conduc la lăcomie, gelozie şi invidie. Dacă ar fi fost mai tânăr, îşi imagina cum ar fi arătat ca model care să facă reclamă pentru produsele Hitachi sau Mitsubishi, zâmbind tâmp la lumea adunată în faţa televizoarelor, dansând când i se cerea să danseze, cântând cântece pop cretine în faţa a mii de adolescenţi în delir, dând interviuri la fel de cretine pe canalul TV NHK în cadrul vreunui program tot atât de cretin şi mai aşteptat decât cel mai recent serial de

televiziune.

Avea genul de figură după care companiile de publicitate şi directorii executivi ai marilor concerne japoneze se dădeau în vânt, să o găsească, să o comercializeze şi să o exploateze: frumoasă, fără riduri, cu o umbră de feminitate în blândeţea unghiurilor maxilarelor şi ale frunţii.

Fireşte că aceste calităţi nu-l făceau mai puţin atrăgător pentru sexul opus. Dimpotrivă, Senjin poseda exact trăsăturile fizice atât de admirate de-a lungul secolelor la eroii japonezi.

Avusese iubite multe şi de tot felul şi toate împărtăşiseră alături de el o anumită experienţă. Le dusese pe toate la teatrul *kabuki* ca să vadă *Musame Dodoji.*

Era piesa preferată a lui Senjin, care o urmărea de fiecare dată cu un amestec de fascinaţie şi groază, mai precis cu acea atracţie combinată cu repulsie pe care o simte cineva care se trezeşte fără voia lui martor la un accident sângeros. Ca atunci când, deşi vrei să întorci capul, rămâi cu privirea aţintită, vrăjit parcă, în timp ce stomacul ţi se întoarce pe dos.

Musame Dodoji depăna legenda lui Kiyohime, o vrăjitoare demonică ce se îndrăgosteşte de un tânăr călugăr buddhist. Acesta e sfâşiat între fascinaţia exercitată de vrăjitoare şi jurământul de a se păstra pur. La început se strecoară cu multă subtilitate şi scapă de încercările ei de a-l seduce, apoi, pe măsură ce insistenţele ei sunt tot mai hotărâte, e nevoit să treacă la proceduri mai energice. În cele din urmă fuge din oraşul lui, însă Kiyohime nu se descurajează şi pleacă în urmărirea lui, folosind tot felul de vrăji pentru a-l prinde în capcana dragostei până când, în final, se preface într-un şarpe uriaş. Călugărul, acum înfricoşat, îşi găseşte refugiul sub un clopot gigantic, unde crede că va fi în siguranţă. Însă Kiyohime şarpele se înfăşoară încet în jurul clopotului cu corpul ei lung şi alunecos. Înfuriată că nu poate ajunge la călugăr, se ridică şi scuipă flăcări demonice care topesc metalul clopotului şi-l prefac în scrum şi cenuşă pe iubitul, care fusese atât de imprudent s-o refuze.

De fiecare dată, Senjin urmărea piesa ca şi când ar fi

văzut-o pentru prima oară, prins mereu în mrejele unei senzaţii bolnăvicioase de euforie şi de oroare ce creştea pe măsură ce acţiunea se apropia de înspăimântătorul deznodământ.

După reprezentaţie îşi invita de fiecare dată prietena la masă, luând *fugu* sau friptură *Kobe* şi explorând împreună cu ea aspectele psihologice ale piesei.

Dar subtilitatea psihologiei acesteia – sau mai degrabă a interpretării date de Senjin – îl fascina cel mai mult pe doctorul Muku, un psihiatru foarte căutat. În multe privinţe acesta era, după părerea lui Senjin, la fel de neghiob ca nesfârşitul lui şir de iubite şi se lăsa din ce în ce mai fascinat de obsesia lui Senjin pentru vrăjitoarea Kiyohime.

— Femeia-demon, spuse doctorul Muku, e o figură familiară atât pentru mitologia noastră, cât şi pentru spiritul nostru. N-ar trebui să fie surprinzător faptul că... *subiectul* dumneavoastră are un fix pentru astfel de creatură.

Doctoral Muku nu avea de unde să ştie că Kiyohime îl obseda chiar pe căpitanul Senjin Omukae. Acesta venise la el în calitate oficială, în încercarea de a obţine, aşa cum i-a declarat în modul cel mai politicos, profilul psihologic al unui suspect într-un caz de crimă multiplă. Îi dăduse doctorului Muku un nume fictiv pentru suspectul lui. N-ar fi i trebuit însă să-şi facă probleme. Pe doctor nu-l interesau identităţile ci numai patologia crimei.

Dar desigur că Senjin era cu totul în temă în ceea ce privea identitatea. Primul lui contact cu psihiatrul avusese loc cu mai mulţi ani în urmă prin intermediul telefonului, pe când Senjin lucra la un caz de crime în serie. După aceea, toate întâlnirile cu doctorul avuseseră loc, aşa cum ceruse el, în deplin secret.

— Sper că nu vă veţi simţi jenat, domnule căpitan, dar aş dori să nu intraţi şi să nu ieşiţi din acest birou pe uşa care dă în sala de aşteptare, spusese doctorul Muku în cursul unei convorbiri telefonice. Unii dintre pacienţii mei sunt anormal de sensibili, iar aura dumneavoastră de poliţist s-ar putea nu numai să-i deranjeze pe pacienţi, ci şi să-mi

enerveze angajaţii. Cred că mai nimerit ar fi să folosiţi uşa din spate, cea care dă din cabinetul meu de consultaţii direct afară, în coridorul exterior. În felul acesta vom fi siguri că nu ne va vedea nimeni.

Senjin profita acum din plin de relaţia începută mai de mult cu doctorul Muku, petrecând cu el zilnic mai mult de o oră, adică mai mult decât un pacient, ţesând ca un adevărat dramaturg *kabuki* cercuri concentrice compuse din minciuni şi adevăruri sau din subtile combinaţii între cele două, până când nici măcar Senjin însuşi nu mai putea distinge deosebirea dintre ele.

Piesa de teatru, involuntar şi nevinovat desigur, se potrivea de minune stilului de viaţă al lui Senjin. El îşi clădise existenţa uzând de subterfugii peste subterfugii, fabricând fărâme de artificii şi punându-le unul peste altul ca pe cărămizi, poleindu-le cu culorile imaginaţiei lui şi arzându-le în cuptorul lui *Kshira.*

Ce putea fi mai bun – şi mai periculos, în acelaşi timp – decât să-şi creeze din nou ghemul vieţii ca un film proiectat doar pentru doi spectatori, iar apoi să vorbească despre ea în întunericul sau în lumina din cabinetul psihiatrului?

— Femeia-demon, spuse doctoral Muku, este, cel puţin într-un sens pe care eu îl consider foarte important, un simbol al inocenţei.

— Al inocenţei? repetă Senjin fără să vrea. Nu văd cum suspectul meu ar vedea-o în vreun fel inocenţă, adăugă el râzând.

— Ei, desigur că el n-ar vedea-o ca pe o inocenţă, fu de acord doctoral Muku.

Era un bărbat mărunţel, compact ca o minge de cauciuc şi probabil la fel de elastic. Avea o faţă lată şi deschisă ca a unui copil. Părul lui grizonat era lung şi arăta mai degrabă sălbatic, ca şi când doctorul ar fi petrecut cinci minute în tunelul de vânt, ca parte a abluţiunilor lui rituale de dimineaţă. Purta ochelari cu ramă groasă, demodată, care-i măreau exagerat de mult ochii căprui din spatele lor.

— El o va vedea ca pe un rău întreg. Dar, vedeţi dumneavoastră, asta e numai o parte a problemei lui.

Senjin îşi aprinse o ţigară.

— Cum vine asta?

Doctorul Muku ridică din umeri.

— Evident că *subiectul* şi-a pierdut simţul realităţii. Simţurile lui îi transmit numai ceea ce vrea el să accepte. E ca şi când el ar fi aşezat un filtru deasupra lor, ca şi când viaţa reală ar fi prea înfricoşătoare sau prea complexă pentru ca el să-i facă faţă fără să uzeze de filtrul proiectat chiar de el.

Senjin se amuză în sinea lui de fragilitatea gândirii doctorului, construită pe baza unor presupuneri şi a unor minciuni care ascundeau adevărul şi viceversa.

— Spuneţi-mi doctore, cum aţi ajuns la concluzia asta?

— Dar e chiar simplu, răspunse doctorul Muku. Pentru dumneavoastră şi pentru mine, conceptul de femeie-demon pentru care Kiyohime constituie un excelent exemplu, nu e numai negru şi alb. Sau, continuă doctorul Muku chicotind, cum e în cazul acesta, numai negru.

Îşi puse mâinile pe burta lui umflată şi moale şi urmă încântat:

— Adevărul mitului femeii-demon e acesta: bărbatul o percepe atât de înspăimântătoare fiindcă atunci când o vede pentru prima dată ea are aspectul atât al mamei lui, cât şi al mamei copiilor lui. Numai când se agaţă de masca ei maternă şi iubitoare ajunge să o vadă la faţă pe femeia-demon, preciză el ridicând un deget. Totuşi, psihanalistul ştie că aspectul de femeie-demon este în felul lui tot o mască. Şi cel mai interesant e că această mască este întru totul creaţia însăşi a bărbatului. E ceva dorit de el cu ardoare; ceva fără de care el nu poate trăi. Este, aşa cum ne-a spus de altfel Yukio Mishima, o reflectare a nepotolitei pasiuni sexuale a bărbatului.

Lui Senjin mai că-i veni să-i râdă doctorului în faţă. Oare chiar nu ştia cât de idiot sunau toate astea? Probabil că nu. Doctorul Muku era mult prea prins de personalitatea doctorului Muku, profesorul, tămăduitorul.

Pentru a-l încuraja, Senjin dădea din cap murmurând cuvinte goale de laudă, la fel cum făcuse cândva cu *sensei-*

ul lui de *Kshira.* În definitiv doctorul Muku se considera un maestru al psihologiei şi cel puţin pentru moment era în beneficiul lui Senjin să-i alimenteze această convingere.

Pe de altă parte Senjin nu voia nici ca doctorul Muku să poată manevra prea uşor în domeniul lui.

— Scuzaţi-mă că trebuie să vă contrazic aici, spuse el, dar suspectul n-a arătat nici un semn de comportament sexual violent.

— Dacă încă n-a făcut-o, spuse doctorul cu înţelepciune, o va face. E numai o chestiune de timp. Un bărbat atât de obsedat de conceptul femeii-demon cu siguranţă că adăposteşte în el o adâncă şi violentă antipatie pentru femei, care, din punctul lui de vedere, ar putea fi transmisă foarte convenabil printr-o anumită manifestare sexuală.

— Nu s-ar mulţumi să le ucidă? întrebă plin de interes Senjin.

— Nu. Uciderea e prea abruptă, e un act prea definitiv pentru a-i satisface furia. Mai întâi va avea nevoie să-şi mutileze victimele într-un fel oarecare, poate chiar într-o varietate de feluri. Aş fi foarte surprins dacă violul n-ar fi unul din acestea.

Senjin continuă să dea din cap şi să zâmbească, dar undeva în centrul stomacului lui se forma ceva rece şi tare. Probabil că doctorul Muku ar fi diagnosticat senzaţia asta ca fiind furie oarbă, dar Senjin ştia că era ceva de o cu totul altă natură. Ceva mult mai presus de cunoştinţele de specialitate ale doctorului Muku.

Branding zăcea peste patul răvăşit. Îşi simţea trupul îngreunat de dorinţă şi capul uşurat de încordare, însă deşi trupul îi era pe moment sătul, descoperi că mintea nu-i era la fel. Se uită printre genele uşor întredeschise din cauza soarelui de după-amiază şi a dorinţei care mocnea în el, la Shisei, care se dădea goală jos din pat.

Pentru o clipă silueta ei se contură în lumină, iar el văzu o aură în jurul ei, precum cea din timpul unei eclipse de soare. Era ca şi când inima ei era însuşi soarele şi pentru prima dată înţelese adevăratul sens al cuvântului *radiant.*

Când fata se întoarse, lumina se prelinse ca mierea de pe corpul ei. Ochii ei luminiscenţi, pentru o fracţiune de secundă puţin mai deschişi la culoare decât negrul lor obişnuit, dar cu siguranţă mai palizi decât umbrele înconjurătoare, îl fixară în pat, acolo unde stătea răstignit, iar el fu de-a dreptul paralizat de plăcere, dar parcă şi de teamă.

Cotton Branding nu voia să-şi ia ochii de la el. Nu mai simţise niciodată atâta forţă exercitată de o persoană asupra lui în timpul unor clipe atât de intime. Una era să influenţezi forţat pe cineva, cu blândeţe sau cu duritate, în funcţie de circumstanţe şi alta era să te trezeşti prins în cleştii unui asemenea vârtej magnetic.

Apoi, ca din senin, Shisei zâmbi şi toate senzaţiile care-l intimidau, toată acea forţă exercitată asupra lui care-l făcea să tremure, totul dispăru într-o spumă de uşurare, inocenţă şi curiozitate sănătoasă, iar Branding rămase cu respiraţia tăiată, îndoindu-se că a existat vreodată sau ar putea să existe ceva urât, întunecat şi sinistru.

Shisei, cu halatul desfăcut pe ea, se aşeză într-un scaun cu spetează dreaptă şi îşi încrucişă cu seriozitate picioarele, de parcă ar fi fost complet îmbrăcată şi se afla la o întâlnire de afaceri. Îşi lăsă braţele să-i atârne de-a lungul braţelor din lemn negru ale scaunului şi nici chiar acum, cu lumina soarelui căzându-i oblic peste formele zvelte, Branding nu putu desluşi nici o urmă de păr, nici măcar puful acela blond specific tinereţii.

— Shisei, o chemă el.

Şi ea, continuând să zâmbească, îşi întoarse capul spre el. O săgeată lată de lumină alunecă peste curba pometţilor ei, ca şi cum faţa ei ar fi fost pictată de un artist în loc să fie iluminată de razele sfârşitului de zi.

Apoi, cu o mişcare firească şi surprinzătoare, îşi dădu capul pe spate şi el putu să-i vadă linia neîntreruptă a părţii moi de sub bărbie, curbura gâtului şi ţâşnirea bruscă şi în unghi drept a sânilor. Era un gest de mare intimitate, un gest deopotrivă erotic şi primitiv, ca un fel de expunere, de un grad de intimitate care depăşea sexul propriu-zis despre

care Branding ştia bine că putea fi la fel de impersonal ca o banală tunsoare la frizerie. Era felul de gest pe care o felină de junglă îl face alteia expunându-şi punctul vulnerabil: *„Uite, ia aminte cât de adânc mă aflu eu în puterile tale...”*

Şi în acel moment fără respiraţie, Branding ştiu că o dorea pe femeia asta mai mult decât orice îşi dorise vreodată în viaţa lui.

Îşi aminti, ca un fulger de lumină ţâşnit dintr-o piatră preţioasă ridicată în soare, un moment din copilăria lui care îl însoţise mereu, dar care se mişcase lent pe sub stratul de gheaţă al memoriei şi se lăsase umbrit de trecerea anilor. Însă prezenţa lui Shisei nega pur şi simplu atât memoria cât şi timpul, iar Branding îşi văzu în ochii ei trecutul înviind ca o fantomă apărută în timpul unei petreceri.

Crescuse în Beacon Hill, în Boston, moştenind imensa avere a tatălui lui, depusă în conturi solide la bănci sigure. Mama sa, Bess, rămăsese în memoria lui o amintire care-l intimida. Bess nu-şi putuse controla soţul aşa cum ar fi vrut, aşa că se revanşase controlându-şi fiii cu o strălucire pe care nici unul din ei nu avea s-o uite vreodată.

Vremurile şi felul de a fi al bărbatului ei au împiedicat-o să mai fie puritană în sensul strict, specific strămoşilor ei, iar asta o înrăise şi mai mult. Era o femeie aproape obsedată de frica de Dumnezeu şi Branding îşi aminti cum era târât în fiecare duminică la biserica ei prezbiteriană, pentru a asculta predici fioroase despre păcatele înnăscute ale omului, rostite de nişte predicatori bărboşi cu ranguri ecleziastice înalte. Mama lui insista ca el să citească Biblia din nou şi din nou, până când va fi în stare să spună pe dinafară pasajele pe care i le cerea ea.

Într-o zi, pe când Branding avea treisprezece ani, mama lui i-a dat o carte. Se numea *Minunile lumii invizibile,* iar autorul era Cotton Mather. Fusese scrisă în 1693 la un an după procesul vrăjitoarelor din Salem, proces în care însuşi Mather fusese implicat şi era o lucrare sinistră ce trata pe larg tema posesiunii satanice. După ce a terminat cartea, mama lui a trimis după el şi ţinându-l de mâini, s-a uitat fix în ochii lui şi i-a spus: *„Lumea e locul de joacă al lui Satan,*

să nu uiţi niciodată asta, Cotton.” Ea era singura care-i spunea Cotton şi nu Cook. În definitiv chiar ea îi dăduse numele ăsta şi ţinea la el ca la o izbândă personală. *„Munceşte din greu, nu-ţi îngădui niciodată excese şi mai presus de toate fii disciplinat. Rămâi pe cărarea îngustă, dar dreaptă pe care Dumnezeu ţi-a predestinat-o şi vei fi mereu în siguranţă. E destul să te abaţi un pas de la cărarea asta şi tot binele pe care-l văd în tine se va ofili şi va muri.”*

Acum, privind în ochii negri-cenuşii ai lui Shisei, cu căldura verii revărsându-se de afară în dormitor, Cotton Branding se gândi din nou la mama lui şi la cărarea îngustă şi dreaptă. Cât de norocoasă trebuie să fi fost ca să moară înainte de a apuca să-l vadă alegând cariera politică! Fiindcă fusese absolut sigură că numai el, primul născut din toţi fiii ei, îi va împlini visul şi va deveni un slujitor al lui Dumnezeu.

Ei bine, îşi zicea Branding acum, poate că până la urmă nu i-ar fi displăcut chiar de tot alegerea lui, căci şi el, în felul lui, se lupta cu nedreptatea. Şi lucrând în Sodom, rezistase tuturor tentaţiilor de a se abate de la poteca aceea îngustă.

Apoi se uită la Shisei şi în minte îi veni dintr-o dată un cu totul alt gând: *„Cum să fac ca să păstrez secretul legăturii noastre?”*

În sfârşit se lăsase noaptea.

Sfânta Theresa, singura biserică romano-catolică din Shinjuku, era situată la patru blocuri distanţă spre vest de Meji-dori, pe o stradă lăturalnică dincolo de Okubo-dori.

Nangi era de părere că biserica încă reprezenta o imagine impresionantă în mijlocul zgârie-norilor curat aşezaţi, al giganticelor reclame de neon ale modernului Tokyo; poate chiar mai impresionantă tocmai din cauza situării ei în centrul unei păduri de oţel şi beton.

În interior era răcoare, obscuritate şi linişte. Lumina cădea lin prin ogivele ferestrelor şi părea că-şi găseşte ecoul în vastul spaţiu din interior. Undeva deasupra capului lui se auzea corul repetând, voci tinere asexuate, ca un duş de stele pe cerul nopţii.

„Ziua în noapte, gândi Nangi. Acum mă întind ca să dorm...Lumea de afară, cu toate inerentele secrete pe care le ascunde, este, cel puţin pentru moment, redusă la tăcere. Şi-l implor pe Dumnezeu să se îngrijească de sufletul meu..."

Se întoarse şi îşi făcu semnul crucii. Îngenunche pe o strană aflată mai în spate uitându-se în spaţiul imens al bisericii, auzind în pauzele sporadice dintre cânturile coriştilor paşi înfundaţi, o conversaţie şoptită, toate încetând speriate imediat, lăsând împrejur liniştea lui Dumnezeu. Dar descoperi spre regretul lui că nu-şi găsea liniştea sufletească nici măcar aici. Păcătuise; nu putea primi împărtăşania. Era rupt de Dumnezeu şi de pacea spirituală pe care o asigura protecţia Lui.

În schimb, regăsi rânjetul de pe faţa lui Kusunda Ikusa plutind în mintea lui ca un spectru sau ca o proiecţie care refuza să se lase ştearsă. Ochii aceia pătrunzători ca laserul păreau să-l fi urmărit până în sanctuarul bisericii Sfânta Theresa. *Faceţi-vă datoria, Nangi*-san*. V-o ordonă Nami şi împăratul dumneavoastră.*

Asta însemna să-l trădeze pe Nicholas. Altfel nu se putea. Dar Nangi avea o datorie pe care nu i-o va putea plăti niciodată lui Nicholas, nu numai pentru suferinţa pe care i-o pricinuise Tenchi, ci şi pentru că-l protejase pe Seiichi Sato de Akiko atât de mult timp. Şi totuşi, Kusunda Ikusa apăsase mult pe principala datorie a lui Nangi: cea faţă de împăratul lui şi implicit, faţă de emisarul împăratului, Nami. Iar Nami era el, Kusunda Ikusa.

Şi chiar acum, când Nangi era astfel angajat într-o dispută morală atât de greu de rezolvat, intră în biserică Justine. Nu era o întâmplare. Justine se gândise îndelung cum să facă să-l întâlnească pe Nangi în aşa fel încât să poată sta de vorbă netulburaţi. Ar fi putut să-l viziteze la birou sau să-i telefoneze, dar i se păruseră variante prea puţin discrete, iar ca să-l deranjeze acasă ar fi însemnat să depăşească cu mult limitele relaţiei şi aşa nu prea strânse dintre ei.

Ştia de la Nicholas de existenţa acestei biserici şi chiar

Nangi îi pomenise mai demult că merge la biserica creştină, la Sfânta Theresa. Disperarea, se gândi Justine privind în jurul ei, îi dă omului puteri pe care el nici nu bănuieşte că le are. Cum ar fi faptul că-şi adusese aminte de spusele lui în timpul acelei discuţii. Iar în momentul de faţă starea ei de spirit nu putea fi considerată altfel decât disperată.

Cu inima sângerând de cuvintele cu care Nicholas o alungase din viaţa lui, se retrăsese mai întâi în aripa opusă a casei lor. Voise să-i reziste lui Nicholas, să-l facă să vadă cât de mult greşea purtându-se astfel. În definitiv, îşi spusese ea, o mai făcuse şi altă dată. Însă asta fusese acasă, în America. Aici, în Japonia, şi-a dat seama că şi-a pierdut echilibrul, că fără Nicholas pe post de ancoră nu va putea să găsească forţa de a se lupta de una singură. Aşa că noaptea trecută, cu timpanele chinuite de sunetele ritmice ale antrenamentului lui Nicholas ce răsunau sinistru în toată casa, Justine se gândise să părăsească Japonia a doua zi dimineaţă.

Durerea pe care o simţea acum, ruptă de tot ce iubea şi-i era familiar, era mai apăsătoare decât tot ce suportase ea vreodată. Arunca toată vina pe Nicholas şi se simţea clocotind de furie împotriva lui, nereuşind să domolească deşertăciunea care o măcina. Aici, în Japonia, toate nereuşitele ei, imaginare sau reale, erau amplificate la nesfârşit. Iar ea se afla în Japonia tocmai din pricina lui Nicholas.

Ştia că dragostea pentru el era de nezdruncinat, dar înţelegea şi că nu mai putea îndura propria ei tortură şi sentimentul de vinovăţie legat de moartea fiicei lor şi în acelaşi timp şi bătălia oarbă cu Nicholas. Era peste puterile ei. Avea senzaţia că e atacată de duşmani nevăzuţi, pe care nu-i putea înţelege, iar instinctul îi spunea să fugă. Dar în acelaşi timp gândul acesta o şi îngrozea, pentru că asta ar fi însemnat să evadeze de lângă Nicholas, iar ea nu se putea vedea făptuind o astfel de trădare. Părea prinsă ca într-un laţ într-o situaţie care-i scăpa cu repeziciune de sub control. Noaptea trecută plânsese mult timp cu lacrimi amare pentru ea şi pentru Nicholas.

Când în sfârşit se iviseră zorii, Justine ştiuse că nu va putea să fugă. Dar nici nu era în stare să iasă la liman de una singură. Avea nevoie de un sfat şi sfatul trebuia să vină din partea cuiva care-l cunoştea pe Nicholas la fel de bine ca şi ea, cineva care s-o poată călăuzi prin tot mai adâncul labirint japonez. Nu se putuse gândi decât la un singur om: Tanzan Nangi.

Acesta simţi că cineva se strecoară lângă el şi îngenunchează în stranã şi se întoarse din simplă curiozitate să vadă cine era. Fu foarte surprins s-o vadă pe Justine.

— Doamnă Linnear, spuse el, lăsând imediat ochii în jos pentru ca ea să nu observa cât era de uluit. N-am ştiut că sunteţi catolică.

— Nu sunt, spuse Justine, pentru ca apoi să-şi muşte limba, înţelegând prea târziu că Nangi îi oferise o cale de a salva aparenţele, explicând în acest fel prezenţa ei aici în biserică.

Nangi înţelesese fără îndoială adevăratul motiv al venirii ei, dar în Japonia adevăratele motive nu se rostesc niciodată, căci oamenii sunt prea preocupaţi de etichetă.

— Este... începu ea, apoi se opri. Ei bine, adevărul e că...

Se opri din nou. În Japonia adevărul nu se spune niciodată. Sau dacă cineva o face, o face în aşa fel încât să poată fi interpretat în cât mai multe feluri.

— Vă rog să mă iertaţi. Tocmai îmi terminam rugăciunile, doamnă Linnear, spuse Nangi înclinând capul.

Justine, care tocmai căuta nişte cuvinte de scuze, închise brusc gura. Nangi îi dădea timp ca să-şi adune gândurile şi să-l abordeze într-o manieră mai potrivită pentru a-şi recăpăta prestigiul. Justine îi fu recunoscătoare. Îşi dădu seama că dorinţa ei de a-l întâlni aici pe Nangi nu fusese doar o chestiune de convenienţă şi îşi aminti cât de mult se rugase pentru Nicholas. Dacă nu credea în Dumnezeu atunci cum se rugase? Şi mai mult decât atât, cum putuse să se aştepte la vreo uşurare sufletească de pe urma rugăciunilor ei? Justine ajunsese să se suspecteze că de fapt nu era agnostică, aşa cum crezuse întotdeauna despre ea.

Aşezată acum lângă un Nangi tăcut şi pios, îşi plecă şi ea capul rugând-se în tăcere pentru ajutor şi pentru puterea de a rezista.

Când Nangi ridică fruntea, era pregătită.

— Nangi-*san*, spuse ea renunţând la obiceiul americanilor de a se adresa prietenilor cu prenumele, în trecut nu prea ne-am privit cu ochi buni unul pe altul.

— Eu nu cred că-i aşa, doamnă Linnear.

„Fiţi-ar politeţea a dracului, cu tine cu tot”, blestemă Justine în gând, dar ştia că trebuia neapărat să continue şi că dacă se oprea pentru indiferent ce motiv, s-ar fi putut să nu mai aibă apoi curajul să ducă discuţia până la capăt. Aşa că urmă pe acelaşi ton potolit:

— Recunosc că totul a fost numai din cauza mea. Eu nu înţeleg Japonia. Eu nu-i înţeleg pe japonezi. Sunt o străină aici, o intrusă.

— Sunteţi soţia lui Nicholas Linnear, spuse Nangi, de parcă asta era tot ce ar fi trebuit să fie.

„Ascultă-mă!” ar fi vrut ea să ţipe. În loc de asta, trase adânc aer în piept şi continuă.

— Nangi-san, vreau să învăţ. Vreau să muncesc din greu pornind de la nivelul elementar la care mă aflu.

Nangi păru intimidat de ideea ei.

— Nu e necesar să faceţi asta, doamnă Linnear. Sunteţi şi aşa bine pregătită.

— Aş vrea... spuse Justine, aş vrea să ajung să fiu recunoscută de societate.

Nangi nu mai zise nimic un timp. Repetiţia corului se terminase. Se auzeau acum doar o foială uşoară şi şoaptele copiilor care plecau. În naos, mai într-o parte, erau aprinse lumânări. Ecourile sunetelor ajungeau la urechile lui la fel de fine ca picăturile de ploaie.

— Schimbarea, spuse Nangi într-un târziu, e de multe ori binevenită dacă a fost precedată de o gândire temeinică.

— M-am gândit foarte mult la toate astea.

Nangi dădu aprobator din cap.

— Aţi discutat aceste lucruri cu soţul dumneavoastră?

Justine oftă din tot sufletul. Tristeţea îi cuprinse inima ca

într-un cleşte.

— În ultimul timp noi doi... nu prea am mai vorbit unul cu altul.

Nangi îşi răsuci capul până când privirea ochiului lui bun căzu asupra ei. Un occidental ar fi întrebat dacă s-a întâmplat ceva. În schimb el abordă lucrurile altfel:

— Nici eu nu am vorbit prea mult cu el în ultimul timp. Se pare că e cumva... altfel de cum era înainte. Doctorii... ei ce spun?

— În situaţia asta doctorul nu are nimic de făcut, oftă din nou Justine. Zice că Nicholas suferă de un fel de sindrom al stresului postoperatoriu. Eu însă nu cred că înţelege bine natura situaţiei.

— Şi cam care ar fi natura situaţiei?

— Nu ştiu, mărturisi ea. Cel puţin nu sunt sigură. Dar stările depresive ale lui Nicholas s-ar părea că decurg din neputinţa lui de a mai practica artele marţiale.

Involuntar, Nangi inspiră şuierând. „Doamne Dumnezeule, îşi zise în sinea lui, apără-ne acum!” Şocat, simţi din nou acea prevestire înfricoşătoare a unei furtuni ce stă gata să izbucnească, rea şi îngheţată. Îşi amintea doar prea bine presimţirea lui în legătură cu decăderea morală a lui şi a celor din jur.

— Sunteţi foarte sigură de ceea ce spuneţi, doamnă Linnear?

— Da, răspunse Justine fără ezitare. L-am văzut în sala de antrenament. Era incapabil să-şi aducă aminte...

— Există un impediment fizic?

— Nu cred. Nu.

Nangi păru că o crede pe cuvânt şi Justine observă neliniştea de pe chipul lui.

Tocmai se pregătea să întrebe ce se întâmplă când gândurile începură să-i alerge febril.

— Oare ne gândim amândoi la aceleaşi lucruri?

— Poate. În artele marţiale, doamnă Linnear, mentalul controlează de cele mai multe ori fizicul. Dacă mintea cuiva nu e acordată, aliniată la scop sau antrenată, acela nu poate fi stăpân pe artele lui marţiale. Asta e dificil de înţeles

pentru un occidental.

Zâmbi scurt şi stânjenit:

— Iertaţi-mă, nu vreau să vă jignesc, dar aţi spus că vreţi să învăţaţi. Ce vă spun eu acum sunt elemente de bază care definesc puterea lui.

Făcu o scurtă pauză parcă încercând să-şi adune gândurile.

— Când cineva începe pentru prima dată să se antreneze în artele marţiale, i se dau spre îndeplinire cele mai umilitoare sarcini. Zi şi noapte, novicele simte că viaţa lui e total lipsită de importanţă, că e toată numai o corvoadă. Ceilalţi, cei care vor merge mai departe ajungând *sensei,* îşi stăpânesc dorinţele şi învaţă ce e răbdarea şi modestia. Fără aceste calităţi nu e posibilă nici o formă de arte marţiale. Dar aspectul mental e mult mai profund, iar în cazul lui Nicholas, e totul. Vedeţi dumneavoastră, doamnă Linnear, soţul dumneavoastră e unul din acei oameni atât de rari care au ajuns să stăpânească *Aka-i-ninjutsu.* El e ceea ce noi numim un *Ninja Roşu.* El a deprins în chip desăvârşit latura bună a acestei discipline specifice a artelor marţiale.

— Vreţi să spuneţi că mai sunt şi alte forme de *ninjutsu?* întrebă Justine.

Nangi dădu din cap.

— Mai există şi *Ninja Negru,* opusul lui *Ninja Roşu.* Saigo a fost un *ninja negru,* el practica *Kuji-kiri,* adică „Tăierea cu ambele mâini”. Un fel de vrăjitorie.

— Ca atunci când m-a hipnotizat?

— Cu siguranţă.

Nangi începu să spere că precaritatea cunoştinţelor ei în această privinţă o va face să-i accepte spusele fără nici o împotrivire.

— Însă *Kuji-kiri* e numai una dintre multele forme întunecate şi mortale de *ninjutsu negru,* continuă el.

Se întoarse şi mai mult spre Justine şi în lumina din locul unde stăteau, ridurile săpate adânc de război şi de timp pe faţa lui erau acum mult mai proeminente.

— Nicholas stăpânea *Getsumei no michi,* Calea Luminată

de Lună. E o disciplină mentală care reprezintă atât poarta lui de ieşire, alinarea lui, cât şi forţa şi refugiul lui. Mi-aţi spus mai înainte că nu credeţi că Nicholas are o inabilitate fizică rezultată în urma operaţiei.

Justine simţi cum frica i se târăşte ca un şarpe în stomac, însă în acelaşi timp se simţi destul de curios de goală, de parcă şarpele n-ar fi avut substanţă, de parcă ar fi aparţinut altei lumi, mai puţin materială.

— Ce vreţi să spuneţi? şopti ea.

— Dacă cineva e antrenat în *Getsumei no michi*, spuse Nangi şi într-o zi întinde mâna după ea şi n-o mai găseşte acolo...

Făcu o pauză, fiind parcă nesigur cum să continue.

— Dimensiunile pierderii ar fi, doamnă Linnear, incalculabile. Gândiţi-vă vă rog la pierderea simultană a tuturor celor cinci simţuri pe care le aveţi, văzul, auzul, gustul, mirosul şi simţul tactil şi vă veţi putea face o imagine a ceea ce înseamnă să pierzi *Getsumei no michi.* Dar numai într-o anumită măsură. De fapt e mult mai mult. Mult mai mult.

— Nu pot să-mi imaginez aşa ceva, zise Justine sugrumată de emoţie. Asta e ceea ce s-a întâmplat cu Nicholas?

— Numai el ne poate spune, doamnă Linnear, răspunse Nangi. Însă mă rog din toată inima să nu fie aşa.

— După ce Lew Croacker şi-a pierdut mâna, spuse Justine, am avut sentimentul că Nicholas avea intenţia să renunţe la *ninjutsu.* N-ar fi oare posibil ca această fază a vieţii lui să fi luat sfârşit?

— Va lua sfârşit numai când va muri, răspunse Nangi şi îşi uni din nou palmele, ca şi când ar fi vrut să înceapă din nou să se roage. Trebuie să înţelegeţi că *ninjutsu* nu e ceva pe care te decizi într-o bună zi să-l înveţi. Nu e o jucărie pe care poţi s-o ridici sau s-o laşi jos când vrei. Şi cu siguranţă nu e ceva căruia să poţi să-i întorci spatele. *Ninjutsu* e mai degrabă un mod integrat de viaţă. O dată pătruns, nu mai poţi renunţa niciodată la el.

Se întoarse şi mai mult spre Justine.

— Doamnă Linnear, nu mă îndoiesc că aţi auzit de cuvântul *michi.*

— Înseamnă o cale sau o călătorie, cred, zise Justine încuviinţând din cap.

— Da, dar într-un anumit sens *michi* poate să mai însemne şi o datorie. Deci când cineva vorbeşte despre *michi* ca despre o cale, e vorba despre o cale de la care el nu se va abate decât într-un moment de pericol extrem, *michi* e de fapt călătoria vieţii, care o dată întreruptă, nu mai poate cunoaşte drum de întoarcere.

— Dar cu siguranţă că eşti liber să-ţi schimbi viaţa.

— Oh, da, spuse Nangi. Dar întotdeauna în limitele impuse de *michi.*

Justine îşi simţi inima de plumb.

— Vreţi să spuneţi că dacă Nicholas a ales odată să fie un *ninja,* a făcut-o pe viaţă?

— Poate că *ninjutsu* l-a ales pe el, doamnă Linnear.

Lui Justine i se păru că vede tristeţea aşezându-se pe faţa lui Nangi.

— Nu trebuie să pierdem din vedere această posibilitate. Şi dacă e aşa, atunci Nicholas mai are încă în faţă *karma* lui.

— De ce trebuie să fie aşa? Cum ajunge *ninjutsu* să aibă atâta putere asupra unui om?

Nangi cântări mult răspunsul pe care urma să-l dea. Se decise să-i spună adevărul.

— *Ninjutsu* e o artă antică, începu el. Mai veche chiar decât Japonia.

— Nu japonezii l-au creat?

— Nu. Noi nu suntem buni creatori. Punctul nostru forte stă în cizelarea lucrurilor. Limba noastră, mare parte din cultura noastră, îşi au originea în China. De exemplu noi am preluat limba chineză, i-am redus volumul şi i-am făcut idiogramele mai elegante. Asta e amprenta japoneză. La fel s-a întâmplat şi cu *ninjutsu.* Originile acestei arte se află undeva în China, deşi din câte ştiu eu nimeni nu poate spune precis de unde vine ea sau care *sensei* a dezvoltat-o. *Ninjutsu* e mai curând o sinteză a mai multe discipline antice distilate într-un fluid nou, rafinat. Vechimea ei atât de

mare constituie o parte a puterii ei. Pe de altă parte, elementul mistic pe care-l conţine face ca deprinderea ei să necesite o muncă de o viaţă. Zâmbi din nou vag. Cum ar fi să ni-l imaginăm, dând un exemplu occidental, pe Merlin[9] renunţând la treburile lui vrăjitoreşti devenind un simplu fermier.

Justine nu se simţi deloc împăcată cu explicaţia. Dimpotrivă, începuse să i se facă frig, poate din cauza fricii.

— Poate că dacă am învăţa mai multe despre originile artei *ninjutsu,* am putea s-o înţelegem mai bine şi l-am putea ajuta pe Nicholas.

— Dar asta-i imposibil, doamnă Linnear. Cereţi să ştiţi neştiutul. Justine avu senzaţia că parcă se aflau într-un labirint. Încercă totuşi să susţină că trebuia să existe o cale de ieşire.

— Mi-aţi spus despre *ninjutsu Roşu* şi *ninjutsu Negru,* ale căror restricţii sunt, după cum aţi afirmat, mai drastice decât cele ale preoţiei catolice, zise Justine studiindu-l pe Nangi cu atenţie. Poate Nicholas s-ar putea schimba din *ninjutsu Roşu* în... Mai sunt şi alte forme de *ninjutsu!*

— Nu.

Nangi păru că ar vrea să continue, apoi ezită şi Justine îşi dădu seama de asta.

— Poate că unui învăţăcel n-ar trebui să i se dea atâtea cunoştinţe dintr-o dată, spuse ea. Însă o soţie trebuie să aibă anumite privilegii la care un şcolar nu poate avea dreptul.

Pentru o clipă Nangi păru foarte bătrân. Se gândea că poate o subestimase, iar ea reuşise prin forţa intelectului şi a intuiţiei să ajungă la miezul problemei. Dădu din cap, iar faţa lui se retrase din nou în umbră.

— Foarte bine, spuse el. V-am spus că *ninjutsu* cunoaşte doar două forme, *ninjutsu Roşu* şi *ninjutsu Negru.* Totuşi mai există un termen: *Shiro ninja.* Adică *ninja Alb.*

Urmă o tăcere atât de lungă încât Justine se văzu obligată să spună:

[9] Merlin - vrăjitor celebru din vremea legendarului rege Arthur, [n. ed.]

— *Ninja Alb.* Ce-i asta?

— Asta înseamnă, spuse Nangi cu mare durere în suflet, un *ninja* care şi-a pierdut toate puterile.

Vru să nu-i spună deocamdată tot, anume că pentru *Shiro ninja* pierderea puterilor urma pierderii încrederii. Nangi cunoştea legătura dintre cele două elemente, iar Justine, la rândul ei, îşi dădu seama că începea să înţeleagă comportamentul din ultima vreme al lui Nicholas.

— Ar putea fi acesta motivul pentru care Nicholas s-a îndepărtat de mine?

— Foarte probabil, zise Nangi dând din cap. Pentru cineva ca Nicholas, *Shiro ninja* e adeverirea celui mai groaznic coşmar, deci într-o atare situaţie n-ar vrea să vă aflaţi în preajma lui.

— De ce? L-aş putea ajuta. Acum e atât de singur şi retras în el!

Ochii nelinişтiţi ai lui Nangi străbătură pe rând naosul, apoi toate rândurile de bănci din lemn.

— Încercaţi vă rog să înţelegeţi, doamnă Linnear. El e foarte, foarte vulnerabil la atacuri şi bineînţeles că nu vrea să vă aflaţi lângă el în asemenea momente.

— Atacuri? zise Justine simţind cum şarpele fricii i se zvârcoleşte şi i se târăşte din nou prin stomac. Saigo şi Akiko sunt morţi. Cine ar vrea să-i facă rău lui Nicholas?

Nangi nu spuse nimic. Justine, cu nervii încordaţi gata să plesnească, deveni suspicioasă.

— Ce nu-mi dezvăluiţi? Nangi-san, vă rog, spuneţi-mi. Trebuie să ştiu. Viaţa mea pur şi simplu se dezintegrează, iar eu nu ştiu de ce. Dumneavoastră ştiţi?

Nangi o privi fix, fără să clipească din ochiul lui bun.

— Doamnă Linnear, *Shiro ninja,* adică *Ninja Alb,* e o stare cu totul şi cu totul creată. Mă înţelegeţi? E de fapt un gen subtil de atac. Un atac final dat de cineva expert în *Kan-aka-na-ninjutsu,* adică *ninjutsu Negru.*

— Atunci există cineva acolo, afară; un alt duşman. Un *sensei ninja.*

Ochiul cel bun al lui Nangi se închise pentru o clipă.

— Nici chiar un *sensei Ninja Negru* n-ar avea cunoştinţe

suficiente pentru a induce *Shiro ninja,* doamnă Linnear.

Justine nu mai era în stare să vorbească. O teroare cum nu mai cunoscuse niciodată o cuprinse în tentacule sufocante. Începu să tremure ca în toiul iernii.

— Atunci? ... Atunci cine? întrebă ea într-o şoaptă răguşită şi gâtuită.

— Nu trebuie să vorbim despre asta, spuse Nangi. E un *doroku-sai,* un gunoi rău mirositor.

— Ce înseamnă asta? Pentru numele lui Dumnezeu, Nangi-san, spuneţi-mi!

— Răbdare! rosti încet Nangi şi îşi puse pentru o clipă mâna peste mâna ei. Haideţi să-l găsim pe Nicholas, doamnă Linnear. Să-l lăsăm pe el să ne spună ce s-a întâmplat. Dacă el este într-adevăr *Shiro ninja,* atunci veţi avea nevoie să cunoaşteţi totul.

Cotton Branding şi Shisei mâncau homari fripţi de el pe grătar cu gaze, legume pregătite de Shisei, salată de verdeţuri proaspete de prin partea locului şi felii groase de pâine italienească. Ea le aranjase pe toate atât de atrăgător încât Branding mai că le-ar fi făcut o fotografie. Înţelegea că aspectul surprinzător de frumos al mesei dădea cu adevărat mâncării un gust mai bun.

Terminaseră un pachet de şase cutii cu bere şi Branding se duse din nou la frigider, să ia încă un pachet de şase. Se simţea ameţit de dorinţa de dragoste, de mâncare şi bere, dar mai ales de Shisei. Nici măcar nu voia s-o lase să plece. Se gândea că ar fi fost fericit să-şi petreacă vremea trecând cu ea din dormitor în bucătărie şi înapoi pentru tot restul vieţii. Era un vis, bineînţeles, dar un vis fericit şi plin de delicii necunoscute până acum, iar Branding se simţea nemaipomenit de bine în valurile lui.

Flecăriră despre câte în lună şi-n stele. Branding, tolănit leneş pe veranda largă, simţind ceaţa umedă cum se rostogoleşte spre el ieşind din ocean şi auzind-o cum înăbuşă bufnetul constant al valurilor, încerca să nu vorbească prea mult. Era dus undeva departe, dar nu atât de departe încât să n-o poată simţi pe Shisei cu toţi porii

fiinţei lui.

În timpul acestei după-amiezi şi seri lungi, Branding se simţise fericit. Mai fericit decât fusese vreodată de la primele zile ale căsătoriei lui cu Mary, înainte de naşterea fiicei lui pe care o iubise, dar care-i adusese cu dislexia ei un haos sufletesc şi o durere de neînchipuit. Se aşteptase mai mult sau mai puţin ca Shisei să aducă vorba despre munca lui şi în special despre apropiata bătălie pe care avea s-o poarte cu adversarul lui personal, Douglas Howe. Îşi spunea tot timpul că fata asta era prea minunată pentru ca acum ceea ce se întâmpla cu ei să fie adevărat. Faptul că intrase în viaţa lui exact în acest moment i se implântase adânc în inimă şi ca o perlă care creşte în interiorul unei stridii, începuse să-i producă răni, trăgându-l înapoi la realitate atunci când extazul orbitor pe care tocmai ea i-l provocase începea să-l facă să nu mai poată gândi.

Nu era de mirare că începuse să devină paranoic. Branding ajunsese să fie obsedat de faptul că Douglas Howe, cu încăpăţânarea lui de a se opune proiectului de lege în favoarea ACSAC înaintat de Branding, era pe punctul de a-i face rău. Acţionând pe baza concluziilor unui raport pe cinci ani întocmit prin împuternicirea Institutului Johnson din Washington, Agenţia pentru cercetări strategice avansate în domeniul calculatoarelor a Departamentului Apărării Naţionale înaintase Congresului o cerere pentru alocarea unui fond de patru miliarde de dolari pe o perioadă de cinci ani pentru a finanţa Proiectul Hive. Branding, ca preşedinte al Comitetului pentru supraveghere fiscală al senatului fusese primul care văzuse raportul şi acţionase în favoarea lui. Proiectul Hive însemna realizarea unui computer bazat nu pe un singur procesor, aşa cum o făceau computerele convenţionale, ci pe o reţea neurală de interconectări de o complexitate asemănătoare cu cea din creierul unei albine, de unde şi numele proiectului[10].

Acest computer urma de fapt să fie capabil să gândească. Raportul Institutului Johnson arăta că folosind

[10] Hive - „stup" sau „roi de albine", în limba engleză, [n. ed.]

Radar-ul, Sonar-ul sau Loran-ul, acest computer şi generaţiile care aveau să vină repede după el aveau să poată deosebi prietenul de duşman. Vor putea alege calea unei rachete sol-sol şi să i-o schimbe instantaneu, pentru a contracara răspunsul de la sol. Vor putea recunoaşte vocea umană şi îi vor putea răspunde. Întreaga gamă de aplicaţii părea fără sfârşit.

Douglas Howe, preşedintele al Comitetului senatorial al serviciilor armate, era cu toată hotărârea împotriva proiectului de lege înaintat de Branding în favoarea ACSAC. Argumentul lui era că nu voia să încurajeze un alt dezastru, în lumina recentei Iniţiative privind Inteligenţa Artificială. Se alocaseră patru sute de milioane de dolari unui plan în regim de urgenţă pentru construirea unui creier artificial cognitiv. Atât de mulţi bani fuseseră aruncaţi dintr-o dată în poala cercetătorilor încât aceştia nici nu ştiuseră ce să facă cu ei şi ca urmare sume grase din totalul alocat dispăruseră nu se ştia cum. Însă Branding era convins că acest argument al lui Howe nu avea o consistenţă deosebită, ba de fapt era chiar firav de-a binelea.

Disputa dintre ei, care mult timp mocnise difuz, ameninţa acum dea în clocot, transformându-se într-o încleştare pe care cei din Capitol Hill o vedeau ca pe o vendetă personală: Howe căuta să distrugă sau cel puţin să slăbească enorma influenţă pe care o avea Branding pe lângă Senat. Iar această influenţă era simbolizată acum de proiectul de lege în favoarea ACSAC. Conflictul care se înăsprea din ce în ce, devenise mai mult decât o simplă confruntare dintre democraţi şi republicani sau chiar dintre liberali şi conservatori. Avea acum tonalitatea unei bătălii purtate la cea mai mare înălţime cu combatanţii încrâncenaţi de ambele părţi, înarmaţi până-n dinţi şi hotărâţi ca numai unul din ei să supravieţuiască asaltului final.

Însă Shisei continuase să-l surprindă, aşa cum o făcuse încă din prima clipă când o întâlnise la masca lui Tippy North. Decât să-l întrebe despre munca lui, ea preferase să vorbească despre subiectele care se pare că o pasionau cel

mai tare: ecologia şi sexul. Branding, începând să-i înţeleagă personalitatea, observă că părea obsedată de sănătate: o lume sănătoasă, o viaţă sănătoasă. Pentru ea, o viaţă ordonată din punct de vedere sexual era la fel de integrată conceptului de viaţă sănătoasă ca şi savurarea mâncărurilor potrivite sau exerciţiile fizice zilnice.

Şi din nou Branding fu izbit de calităţile pur copilăreşti care sălăşluiau sub pielea strălucitoare a acestei femei. Shisei poseda un fel de naivitate, o lipsă de prefăcătorie în motivaţia ei, care pentru Branding era pe cât de emoţionantă pe atât de reconfortantă.

Din interior, George Shearing interpreta Mood Indigo într-un tipic aranjament orchestral luxuriant. Branding închise visător ochii. O auzea vag şi pe Shisei, care se pregătea să facă duş.

O simţi cum trece uşoară ca un abur pe lângă el, apoi rămase singur în verandă cu noaptea, cu marea şi cu muzica. Inhală adânc aerul vâscos şi sărat, umplându-şi plămânii cu tăria lui.

George Shearing dispăru în mijlocul unor acorduri ascuţite şi o clipă mai târziu răzbătură până afară vocalizele viguroase ale lui Grace Jones, imprimându-se peste tempoul uniform al mareei. Îi reaminti lui Branding de lunga după-amiază de dragoste furibundă şi surprinzător, se simţi din nou excitat. Îşi imagină trupul lui Shisei întins pe patul lui şi simţi cum valurile pasiunii i se revarsă din nou în artere ca un drog.

Se ridică brusc, conştient că pantalonii scurţi şi largi de pe el stăteau să plesnească în faţă la şliţ. Împinse uşa de sticlă şi vocea lui Grace Jones se vărsă peste el, răscolindu-i amintirile.

Trecu prin bucătărie şi sufragerie şi o luă pe hol. Muzica îl urmărea, cotind după colţuri şi însoţindu-l ca un partener real. Auzea zgomotul apei ţâşnind din duş şi deschise uşa de la baie.

Înăuntru era cald şi abur. Branding îşi descheie pantalonii şi îi lăsă să cadă, apoi îşi dădu jos bluza. Vedea corpul fetei sub forma unei umbre mişcătoare în spatele perdelei

translucide. Stătea cu spatele la el şi cu braţele ridicate în jetul pulverizat de apă, cuprinzând cu mâinile capul duşului la fel cum făcuse mai devreme cu el. Era tare ca piatra. Simţi un puls năprasnic între picioare şi-şi trase puternic respiraţia. Avea senzaţia că era o maşină de sex şi se simţi din nou ca la douăzeci de ani.

Zâmbi în timp ce o privea pe Shisei cum se spăla, amintindu-şi că ea nu voise niciodată să se întoarcă cu spatele la el şi se gândi că acum o va poseda în sfârşit pe la spate, ca animalele, fiind la nevoie ceva mai ferm, aşa cum nu făcuse niciodată cu soţia lui sau cu vreuna dintre femeile pe care le avusese.

Tremura de dorinţă, încins de imaginea ceţoasă şi aburoasă din spatele perdelei subţiri, un strat despărţitor la fel de firav ca o furtună de violete mişcătoare printre care curg pârâiaşe de apă...

Branding apucă marginea perdelei şi cu o mişcare rapidă o dădu la o parte, pregătindu-se s-o înşface şi s-o strivească. Şi rămase perplex, pironit, cu ochii ţintă la spatele lui Shisei.

Fu unul din acele momente care nu durează mai mult de o zecime de secundă, dar care par să dureze o viaţă întreagă, o imagine care se imprimă pe retină şi care arde creierul ca fierul roşu, lăsând urme pe vecie. Fu ceva asemănător cu clipa în care Branding aflase că fiica lui suferă de dislexie. Cu clipa când îi devenise clar faptul că Mary, femeia pe care o iubea din tot sufletul, nu suporta decât cu mare greutate să facă dragoste. Erau toate momentele infinitezimale din viaţă – şi totuşi încărcate cu o atât de mare forţă emoţională încât reuşeau irevocabil sa schimbe cursul normal al vieţii.

Şi ca toate aceste momente, cel de acum avu şi el toate trăsăturile unui coşmar. Branding se holbă la spatele lui Shisei, la mai bine zis tatuajul hidos, de o detaliată perfecţiune, reprezentând un păianjen. Era gigantic, acoperind întreaga suprafaţă a spatelui cu mănunchiul obscen de opt ochi roşii plasaţi în vârful unui cap mic, cu cele două perechi de apendice răsfirate care secretă

veninul pentru paralizarea şi lichefierea prăzii, cu cele opt picioare păroase şi precis articulate întinzându-se de la un omoplat la celălalt şi din marginea de jos a fiecărei fese până la cealaltă.

Chiar atunci Shisei reacţionă. Capul i se răsuci brusc, cu privirea alunecându-i peste umăr. I se răsuci în acelaşi timp şi bustul şi o dată cu mişcarea muşchilor spatelui, se mişcă şi păianjenul, dansând într-o cadenţă brutală şi greţoasă, parcă după acordurile sinuoase ale muzicii lui Grace Jones.

Şi Branding urlă din răsputeri.

* * *

Probabil că am înnebunit, se gândi Tomi, parcă ameţită. O dată cu noaptea venise şi ploaia, căzând ca o cortină peste ultimul tablou al unei piese de teatru. Era o ploaie roşie, albastră, verde, portocalie, depinde sub ce reclamă luminoasă treceai.

O masă de umbrele, ţinute sub un unghi ascuţit pentru a nu fi date peste cap, împânzea Tokio-ul, transformând străzile în câmpuri pline de discuri cu flori negre răvăşite de furtună şi lăsând şiroaie de apă să se scurgă de pe suprafeţele lor de nylon sau de hârtie de orez.

Luminile farurilor maşinilor măturau masele de materie vie aflate în mişcare iluminând feţe şi mâini care parcă erau segmente ale unui miriapod ce-şi caută laborios drumul prin oraş.

Tomi, pornită către casă după ce ieşise de la serviciu, se strecură sub copertina unui magazin luminat ca ziua. Avea picioarele leoarcă de apă şi se săturase să tot fie mânată şi împinsă în toate părţile de-a lungul străzilor, prin bălţi, de răsucirile şi poticnelile acestui miriapod nesfârşit.

Încercase să dea de Nicholas Linnear. Mai întâi telefonase la biroul lui de la Sato International, însă acolo nimeni n-avea idee unde ar fi putut să fie găsit. La numărul de acasă nu răspunsese nimeni. Formase din nou numărul de la Sato International şi ceruse să vorbească cu vicepreşedintele. De data asta aflase cauza absenţei lui Nicholas, şi inspirată,

ceruse numărul chirurgului. Apoi telefonase chirurgului la spital şi avusese ceva mai mult noroc. De acolo o informaseră că Nicholas avea oră de consultaţii la doctorul Hanami la zece a doua zi. Se hotărâse deci să-l întâlnească atunci.

Adevărul era că nu Nicholas Linnear era personajul principal care-i domina gândurile, ci Senjin Omukae. Individul acesta începea cu repeziciune să o domine, iar lui Tomi asta i se părea ceva greu de suportat. Măcar dacă ar fi ştiut că urma să se termine, avea sentimentul că poate în timp ar fi putut să controleze ceea ce-i părea o abandonare a îndatoririlor ei profesionale.

Faptul că întreaga ei personalitate îşi îndrepta atenţia asupra figurii lui Senjin o înspăimântase de-a binelea. Senjin Omukae nu era numai comandantul ei, ceea ce făcea ca accesul la persoana lui să fie interzis; mai era şi Senjin individualistul, Omul Opac. Asta era porecla sub care era el cunoscut printre cei din afara diviziei criminale. Senjin Omukae era temut, chiar şi de cei care-i asiguraseră ascensiunea spre postul de comandant – cel puţin aşa spuneau gurile rele, care nu lipseau nici de la Poliţia Criminală Metropolitană din Tokio.

Faptul că era atrasă de acest om reprezenta o sursă de crescândă de nelinişte pentru Tomi. Ăsta era motivul pentru care se decisese în această noapte ploioasă să-l viziteze pe Ticălos.

Ticălosul, care avea de fapt şi un nume, Seji Hikoko, era cel mai bun prieten al ei. Se întâlniseră în şcoală şi Ticălosul fusese acela care o sprijinise moral şi material când ea se rupsese atât de dureros de familia ei, de întreaga ei viaţă. În felul acesta el se asemăna cu Senjin. Şi el o vedea şi o aprecia pentru ceea ce era de fapt şi nu ca pe o femeie care trebuia să stea la locul ei şi să-şi cunoască lungul nasului. Ca răspuns la bunătatea ei, Tomi îl ajutase pe Ticălos să continue cursurile de filozofie la nivel avansat atunci când apăruse pericolul ca el să nu le mai poată urma.

Drept rezultat, se crease o legătură intimă între ei, legătură de felul uneia pe care Tomi nu o mai avusese cu

nimeni altul, nici chiar cu vreun membru al familiei ei. Mai ales!

Ticălosul avea o *usagigoya,* un „coteţ de iepure” de genul celor pe care japonezii le considerau apartamente moderne: mică, înghesuită, practic lipsită de aer. Totuşi era un loc unde să pui capul jos.

Usagigoya Ticălosului se afla în Asakusa, unde era vecin cu actori *kabuki* sau cu luptători de *sumo.* Era partea favorită de oraş a lui Tomi, dar îi trezea melancolia pentru că îi amintea de starea umilă a vieţii ei. Ca sergent de poliţie ea nu-şi putea permite să locuiască aici, nici chiar într-un loc minuscul ca această vizuină de iepure.

Ticălosul era acasă. Asta nu era ceva deosebit, deoarece el era întotdeauna acasă la ora asta, meşterind la computerul lui portabil, care avea acum o viteză de lucru de trei ori mai mare decât cea pe care o avusese când îl cumpărase. Ticălosul nu-şi cumpăra niciodată decât obiecte pentru care se putea târgui şi în intimitatea casei lui îi plăcea să îmbunătăţească ce făcuseră alţii. Era un exerciţiu Zen, Tomi ştia bine asta, un mod de a realiza aceeaşi stare interioară de raţiune-neraţiune pe care se străduia şi ea să o atingă la antrenamentele ei la arte marţiale. Disciplina ei era de natură mai mult fizică, dar nu atât de solicitantă ca a lui.

Intrând pe coridor, auzi ritmul trepidant al muzicii lui Billy Idol şi când Ticălosul îi deschise uşa, bubuiturile asurzitoare ale *rock’n roll*-ului aproape că o răsturnară pe spate.

— Doamne, dar cum poţi să gândeşti cu nenorocirea asta de tunete pe cap? strigă ea dându-şi de-o parte umbrela şi pantofii.

— Pentru că ea nu semnifică nimic, zise Ticălosul zâmbind şi o trase înăuntru, închizând uşa după ea. Mă pot concentra fără nici o greutate.

Muzica bubuia dintr-o pereche de boxe de trei mii de dolari pe care Ticălosul le aranjase în aşa fel încât acum Tomi avu senzaţia că a întâlnit o forţă ascensională similară cu cea a unui avion de vânătoare. Avu nevoie să se strângă în braţe pentru a se opune vibraţiilor.

– Eric Van Lustbader –

Locul era ca de obicei un talmeş-balmeş. Mormane de componente de calculator erau împrăştiate ca nişte cadavre pe un câmp de bătălie, într-o mare dezordine, pe podea, pe scaune, pe mica sofa, chiar şi pe video. Ecranul televizorului era plin de imaginea lui Harrison Ford bântuind prin peisajul unui Los Angeles futuristic în căutare de ucigaşi în filmul *Blade Runner.*

Orga stereo de lumini arunca fulgere roşii şi albastre crescând şi descrescând în intensitate, după volumul vocalizelor lui Billy Idol şi la fel ca şi Billy Idol, Ticălosul îşi vopsise părul într-un argintiu platinat care-i stătea zbârlit ca o pădure de ţepi mai lungi în creştet şi mai scurţi pe părţi. La fel ca şi Tomi, de-abia împlinise treizeci de ani, însă pe când ea se maturizase şi nu mai era adolescenta subţirică de cândva, el îşi menţinuse alura mlădioasă aproape neformată a tinereţii. Era mai degrabă ca un căţelandru exuberant la o scară mărită, şleampăt, cu obiceiuri dezordonate, dar tocmai din cauza asta era foarte drăguţ.

Tomi rămase pe loc făcând băltoace de apă la picioare, însă se părea că lui nici nu-i păsa. Fuseseră momente când Tomi avusese nevoie să evadeze din lumea reală plină de opresiunea masculină şi de frica aceea constantă de a nu fi mereu atacată şi de a-şi pierde faţa. Aici se putea ascunde printre obiecte, haos general şi eterna bună-dispoziţie a Ticălosului. Îl ajuta la proiectele la care lucra şi se simţea folositoare şi apreciată. Însă în noaptea asta ea avea nevoie să poată să gândească, aşa că-i propuse Ticălosului să facă o pauză şi să meargă cu ea să ia masa undeva.

Se duseră deci unde se duceau ei mereu, la Koyanagi, shitamachi-ul lor favorit, un restaurant de modă veche pentru oamenii de afaceri, unde în mod invariabil comandau unagi – ţipar fript la grătar, specialitatea casei.

— La ce lucrai? întrebă Tomi după ce se aşezară şi luară primele înghiţituri de bere Saporo.

— Oh, doar mă ştii, zise Ticălosul arborând un zâmbet feciorelnic. Îmi fac tot timpul de lucru. Lucrez la un vierme, un program care poate să treacă peste toate sistemele de securitate.

— Dar asta nu e ceva care se face în mod curent?

— Ba da, hacker-ii o fac. Şi chiar ştiu câţiva foarte răi şi dacă ar afla guvernul cine sunt ăştia cu adevărat, i-ar arunca în puşcărie până la numitorul război mondial. Zâmbi din nou. Însă cel la care lucrez eu, e altfel. L-am botezat MANTIS, de la Manmade Nondiscriminatory Tactical Integrated-circuit Smasher[11].

Zâmbetul Ticălosului se lăţi pe toată faţa la vederea privirii goale a lui Tomi.

— Esenţa numelui ăsta lung, MANTIS, stă în faptul că viermele meu e adaptabil, adică poate în felul lui să gândească. Fiecare program are propriul sistem de apărare, aşa că în mod normal dacă vrei să-l străpungi, trebuie să pui la punct un program specializat. Viermele meu e proiectat să atace orice apărare şi să o străpungă.

— Ar fi cazul să nu laşi guvernul să afle la ce lucrezi, zise Tomi izbucnind în râs, surprinsă ca totdeauna de geniul lui.

— Na... Nu-i nici o şansă s-o facă, spuse el luând o nouă înghiţitură de bere.

— Nu pricep, zise Tomi intrigată. Lucrezi pentru Nakano Industries, unul dintre cei mai mari proiectanţi şi fabricanţi de produse electronice din ţară, pe care guvernul trebuie că-i supervizează, aşa cum face cu toate corporaţiile importante...

— A, da, o face, aşa e, încuviinţă Ticălosul. Oamenii de la MITI vin tot timpul la şedinţele de analiză.

Şi făcu o pauză lungindu-şi gâtul şi uitându-se prin apartament. Gestul i se păru lui Tomi o parodie trăsnită a unui spion la lucru, încât nu se putu abţine să nu chicotească.

— Adevărul e, spuse el întorcându-şi privirea spre ea, că şeful meu e şeful departamentului de cercetare de la Nakano. Ceea ce facem noi e atât de teoretic, încât, zice el, oamenii de la MITI pleacă şi-l lasă în pace, că tot nu se

[11] Manmade Nondiscriminatory Tactical Integrated-circuit Smasher – „Spărgător artificial, tactic şi nediscriminatoriu de circuite integrate”, [n. ed.]

pricep.

Ticălosul îşi termină berea şi comandă încă un rând pentru amândoi.

— Şeful meu e vice-preşedinte la Nakano. Lucrez pentru tipul ăsta de un an jumate. El mi-a analizat dosarul, m-a scos de la proiectare şi m-a testat personal timp de o săptămână. Probabil că până la urmă am trecut testele, pentru că acum şase luni a fost de acord să mă lase să lucrez la proiectul viermelui ăsta la care visam de mult şi care e orice altceva, dar nu teorie. De fapt e aproape gata de lansare, zise el zâmbind degajat. Ştii, n-am voie să vorbesc cu nimeni despre asta, dar nu cred că restricţia te include şi pe tine.

Aşa e Ticălosul, îşi zise Tomi în sinea ei, îşi face propriile lui reguli din mers.

— Hei, zise el deodată. Îţi aminteşti când am fost promovat şi am plecat din departamentul de proiectare?

— Cum aş putea să uit? râse Tomi. Am dat o petrecere în cinstea ta care a ţinut un întreg week-end. Îţi aduci aminte de femeia aia de la mine de la birou, care-a spus toată noaptea poveşti cu stafii?

— Glumeşti? Să zic că am avut noroc să-mi mai aduc aminte cum mă cheamă. Am ras o ladă de whisky, nu-i aşa?

— Printre multe alte lăzi, dădu Tomi din cap zâmbind. Alea da zile pe cinste!

Ticălosul, dând peste cap ultimul strop de bere Saporo, observă cum dispare zâmbetul de pe faţa ei la fel cum dispare culoarea de pe petalele unei flori de cireş.

— Văd că ai ceva greutate în noaptea asta. Dacă-i aşa, află că ai în faţă băiatul potrivit. Ce ţi-a legat o piatră de gât?

Pentru el greutatea era sinonimă cu tristeţea, iar uşurimea cu fericirea.

— De inimă mai degrabă, spuse Tomi. Nu de gât.

— Ah! *L'affaire d'amour. Bien!*[12] Vă rog, doamnă, să-mi

[12] „E vorba de dragoste. Bine!" (în limba franceză în original) [n. ed.]

expliciţi situaţia dificilă în care vă găsiţi.

Tomi nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Pentru tine totu-i o glumă?

— Sigur. Viaţa e o glumă, Tomi. Sau ai fost aşa de ocupată până acuma încât n-ai observat?

— Cred că în ultimul timp am cam fost.

Ticălosul îi făcu cu ochiul.

— Aranjăm chestia asta imediat. Acum spune-mi totul, nu-mi ascunde nimic. Pot să înghit orice. Promit să nu leşin.

Asta şi voise Tomi, numai că acum ezita întrebându-se dacă avea rost să-i spună Ticălosului despre Senjin Omukae. În definitiv era o problemă serioasă, dar numai pentru ea, pe când pentru Ticălos era deja o affaire d'amour, o situaţie de care mai mult ca sigur că el şi-ar fi bătut joc.

— Bine, zise el încrucişându-şi mâinile pe piept. Pot să văd cele două linii verticale de deasupra nasului tău. Te cunosc destul de bine ca să ştiu că le faci numai când eşti cu adevărat foarte preocupată de ceva. Aşa că fără glume proaste, zise el întărindu-şi cuvintele cu un gest autoritar. Pe cuvântul meu.

Tomi se simţi imediat uşurată şi se lansă în povestirea ei despre atracţia şi emoţiile contradictorii pe care le trăia, despre dezintegrarea ei ca persoană şi ca femeie-poliţist şi despre teama ei de eventualele repercusiuni morale.

După ce termină, căută pe faţa Ticălosului vreun semn care să-i indice ce gândea el, însă Ticălosul avea faţa ascunsă după paharul cu bere şi nu putu observa nimic.

În cele din urmă Ticălosul spuse:

— În mod evident vrei sfatul meu, aşa că am să ţi-l dau, deşi nu cred c-o să-ţi placă ce-am să-ţi spun, zise el bând berea până la fundul paharului. E foarte simplu. Uită-l pe tip. Din ce mi-ai spus, nu-i de tine. Şi chiar dacă ar fi, e comandantul tău. Situaţia e atât de periculoasă încât nu merită riscul de a continua.

Puse de-o parte paharul gol.

— Acum am să tac, o să mâncăm, iar tu ai să digeri ce-am zis, în acelaşi timp cu unagi.

În timp ce mânca, Tomi încercă să-şi analizeze simţămintele. Ştia că ar fi trebuit să se simtă uşurată de vorbele Ticălosului şi recunoscu în sfatul lui un ecou a ceea ce o parte din ea gândea de mult. Cel mai bine pentru ea ar fi fost să-şi îngroape sentimentele faţă de Senjin Omukae şi să continue cu viaţa ei ca şi când el nu i-ar fi fost decât simplu comandant.

Însă Tomi nu simţi nici urmă de uşurare, ci numai o disperare crescândă. Căci de-acum, după ce Ticălosul clarificase situaţia, ştia că nu va alege varianta cea mai bună şi că drumul ei ducea într-o direcţie mai obscură şi mai de neînţeles.

Dacă ar fi fost genul de femeie care să-şi înăbuşe emoţiile pe care le simţea atât de acut şi să-şi permită să ducă o viaţă acceptabilă pentru cei din jurul ei, nu pentru ea, n-ar fi închis niciodată telefonul când vorbise cu fratele ei. Ca soră ascultătoare, s-ar fi plecat în faţa dorinţelor lui şi s-ar fi întors acasă ca să se mărite cu omul pe care i-l alesese el.

Dar ea nu era făcută să calce orbeşte în direcţia în care ar fi trebuit s-o ducă o noţiune depăşită, cea a simţului datoriei, împotriva inimii ei. În acel teribil moment al despărţirii ei de familie, îşi promisese ca de atunci înainte să-şi fie credincioasă ei şi propriilor ei dorinţe. Asta trebuia să devină sensul vieţii ei, altfel gestul ei măreţ de a respinge modul de viaţă tradiţional, n-ar fi avut nici un sens.

— Aş vrea să-ţi pot urma sfatul, spuse Tomi.

Ticălosul ridică din umeri.

— Sfatul e ieftin, chiar şi aici unde totul e scump.

— Ştiu, dar eu ţi-l preţuiesc.

Ticălosul se aplecă în faţă luând o figură neobişnuit de serioasă.

— Atunci urmează-mi-l, Tomi. Ieşi afară! Fugi! Meriţi şi ceva bucurie, mai zise el şi zâmbetul îi lumină din nou faţa. Eşti mult prea serioasă şi nu-ţi face bine deloc.

Tomi îşi puse mâna peste mâna lui.

— Îţi mulţumesc, Seji. Eşti un prieten bun şi inima ta e curată.

Ticălosul, poate stânjenit de compliment, îşi trase mâna de sub a ei şi îi studie faţa întunecată.

— Haide, zise el aruncând yenii pe masă, ştiu eu un club în Roppongi unde nu se permite ca ziua sau noaptea să întrerupă petrecerea. O să dansăm, o să ne îmbătăm, şi-o să-i dăm dracului pe toţi!

Tomi, râzând din nou, se lăsă condusă afară în noaptea bântuită de ploaie şi de lumini multicolore. Pentru moment cel puţin, putea să-şi permită ca neliniştea din suflet să aştepte ascultătoare în timp ce ea zbura spre Ţara Nicăieri spre care o ducea Ticălosul.

* * *

Cotton Branding stătea gol şi tremura pe marginea căzii de porţelan, cu capul ascuns în palme. Shisei stătea în faţa lui şi apa de pe ea şiroia la picioarele lui goale. În spatele lui, duşul împrăştia apa pe perdeaua de plastic făcând ca violetele de pe ea să pară că dansează în bătaia vântului.

— Deci, spuse Shisei, acum că m-ai văzut toată, te comporţi la fel ca toţi ceilalţi. Dorinţa ţi s-a transformat în dezgust.

— N... nu... Nu-i adevărat...

— Măcar de te-ai putea vedea. Nici măcar nu te poţi uita la mine.

Dispreţul din glasul ei rupse spectrul de oroare care pusese stăpânire pe el şi Branding ridică privirea şi şi-o aţinti asupra ei.

— Nimic nu s-a schimbat, Shisei.

— Oh, te rog, scuteşte-mă de vorbăria asta uşoară de politician. Îţi văd faţa. Totul s-a schimbat.

— Nu totul, spuse el, frecându-şi palmele una de alta de parcă ar fi avut nevoie să le încălzească în faţa unui foc. Lasă-mă o clipă. Te rog, insistă el ridicându-se. Ne-am speriat – poate chiar înspăimântat – unul pe altul. Cel mai bine ar fi să ne retragem în colţuri neutre înainte de a începe o nouă rundă.

Îi aruncă fetei un zâmbet şters.

— Şi poate că nu va mai exista o nouă rundă.

Shisei se înfioră puţin, iar el întinse mâna în spatele ei şi-i dădu un prosop.

— Mulţumesc, spuse ea şi se înfăşură, lăsând ca umezeala să fie absorbită de ţesătura moale.

Branding închise duşul.

— Cred că am avut parte de toate şocurile posibile într-o singură noapte.

— Şocul, spuse ea trist, e ceea ce simt toţi. Dar nu e totul. Tatuajul îi revoltă pur şi simplu.

— Dacă-ţi pasă aşa de mult de ceea ce cred oamenii, de ce ţi l-ai făcut? întrebă Branding surprins de atitudinea ei.

Shisei îl privi câteva momente.

— Mi-e frig, spuse ea. Vreau să pun ceva pe mine.

Branding îi întinse halatul ei, dar ea îl refuză.

— Nu. Vreau ceva de la tine.

Branding se duse şi îi aduse o bluză de pijama de-a lui. Asta era tot ce voia ea; îi trecea puţin de şolduri. Shisei încheie bluza cu degetele ei cu unghii aurii. Umerii bluzei îi atârnau dându-i o înfăţişare nostimă.

Şi ca şi când enorma casă ar fi devenit brusc prea mică, sau ar fi menţinut încă tensiunea recentei lor conflagraţii, ieşiră afară.

Rămaseră cu privirea pierdută în noapte. Atlanticul se zbuciuma pretutindeni în jurul lor şi periodic un melancolic con de ceaţă de la un far învecinat se amesteca indiscret între rostogolirea valurilor pe plajă şi târâşul lor înapoi spre larg. Pescăruşii nu mai făceau zgomot, mulţumindu-se să ţopăie băţoşi pe nisip, căutând cu ochi ageri ici şi colo resturi de mâncare din ziua trecută.

Deasupra capetelor lor cerul era perfect senin, înţesat de stele strălucitoare, licărind reci şi străpungând catifeaua neantului cu luminile lor albăstrui, galbene şi albe.

Însă departe, spre sud, orizontul era acoperit de o masă lungă şi compactă de nori, pe care Branding o estimă la mai multe sute de mile lungime.

Pe când priveau tăcuţi, fulgerele începură să scapere printre nori. Părând uneori nişte săgeţi zimţate şi frânte,

alteori nişte lungi explozii florale, iluminând întreaga masă de nori, fulgerele îşi interpretau propria partitură muzicală neauzită, parcă la o claviatură prea vastă pentru a putea fi înţeleasă.

Această dezlănţuire a forţelor naturii era într-adevăr umilitoare. Pentru Branding ea nu făcu decât să-l determine să se gândească la problemele şi neliniştile omului, care îi păreau, prin comparaţie, deopotrivă de trecătoare şi de lipsite de importanţă.

După un timp bancul de nori se pierdu în întuneric; spectacolul se terminase. Intrară din nou în casă.

Se aşezară pe sofa şi aprinseră lampa joasă care revărsă numaidecât o lumină caldă asupra lor. Revelaţia sinistră de adineauri păru că nici nu avusese loc sau că fusese ceva doar în închipuirea lor.

Şocul trecuse. Iar în locul lui rămăsese ce? Branding ştia că-şi dorea din tot sufletul să afle. Turnă coniac în pahare şi începură să bea cu sorbituri rare, intenţionat fără să se grăbească, înţelegând tacit că aveau nevoie să-şi regăsească echilibrul psihic.

Părul lui Shisei, strălucind încă ud, îi amintea lui Branding de o blană de nurcă, moale şi preţioasă, iar puful de păr blond de deasupra ochilor o făcea în clipa asta chiar şi mai vulnerabilă. Apoi, primind parcă şocul unui duş rece, Branding îşi aminti păianjenul încrustat pe spatele ei şi se gândi: Dar asta-i altfel de nurcă!

— Shisei, spuse Branding înainte ca ea să aibă şansa de a deschide gura, eu nu vreau să fiu ca toţi ceilalţi.

Shisei nu spuse nimic un timp, privindu-l fix cu ochii ei negri ca noaptea.

— A vorbit politicianul sau omul? întrebă ea în cele din urmă.

— Omul, sper. Vreau să fi fost omul, spuse Branding sincer.

Shisei închise fugar ochii şi lăsă paharul jos.

— Iar eu vreau să te cred. M-ai speriat Cook, atunci când ai dat buzna aşa peste mine. Nu eram pregătită. Adevărul e că încă nu mă hotărâsem în ce fel să-ţi spun... sau să-ţi arăt

tot trupul meu.

— Tot ce reprezinţi tu e atât de teribil?

Shisei apucă din nou paharul şi Branding surprinse din priviri femeia vulnerabilă pe care ea se temea atât de mult să i-o dezvăluie.

— Tu să-mi spui, zise ea.

— Imaginea e înfricoşătoare, spuse Branding remarcând mânia de moment din ochii ei în timp ce îl privea.

Îşi întoarse privirea de la ea. Îi amintea de fiica lui când era copil. Şi ea se uitase de multe ori la el în acelaşi fel, mai ales atunci când el spunea nu. Însă supărarea îi trecuse mereu tot atât de repede, dragostea ei pentru el biruia întotdeauna.

— Nu-mi pasă de păienjeni, continuă Branding. Şi nici nu ştiu pe cineva căruia să-i pese, urmă el şi începu să vorbească mai rar, înţelegând că avea nevoie să testeze terenul în faţa acestei situaţii nemaiîntâlnite, pentru binele lui, dar şi al fetei. Pe de altă parte însă, e un tatuaj, o lucrare de artă. Da, o lucrare de artă, repetă el, văzând-o cum tresare înfrigurată. Şi pentru că se află pe corpul tău, recunosc că sunt intrigat. Vrei să-mi spui cum de ai ajuns să-l ai? Trebuie să fi fost vorba de o lucrare care a luat destul timp.

— Doi ani, spuse Shisei, de parcă ăsta era un fapt de care să fie mândră, ca şi când ăsta era singurul aspect al existenţei păianjenului pe care ea îl putea aminti cu mândrie.

— Mult timp, într-adevăr.

Branding o spuse vrând să pară sincer, dar auzindu-l, Shisei duse paharul la gură şi termină coniacul dintr-o înghiţitură, dându-l pe gât cu convulsii, aproape înecându-se cu el. Îi dădură lacrimile şi le şterse cu dosul palmei.

— Oh, Dumnezeule, Cook, nici nu-ţi dai seama cât de mult.

— A fost dureros?

— M-a durut sufletul ani de zile după ce a fost gata. Cealaltă durere n-a însemnat nimic. A dispărut cum dispare ceaţa sub razele soarelui.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat, spuse Branding.

— Am stabilit deja că unele subiecte sunt tabu.

Shisei îşi mai turnă coniac şi-l bău mai pe îndelete de data asta.

Apoi spuse:

— Cook, ce-ai făcut tu după ce ţi-a murit soţia, când ai fost atât de îndurerat încât credeai că n-ai să-ţi mai revii niciodată? Deşertăciunea nu ţi-a făcut zilele nesfârşite? N-ai stat noaptea aşteptând să vină moartea, n-ai auzit-o respirând lângă patul tău şi nu i-ai văzut ochii roşii ca nişte licurici suspendaţi în întuneric? Şi nu ţi-ai dorit, oh, o dată, de două ori, nu ţi-ai dorit să te laşi lovit de unealta ei pe care o ţinea în mână ca pe un premiu?

Branding fu surprins de saltul ei emoţional de la o extremă la alta. Ştia că de fapt se descrisese pe ea, nu pe el. El nu simţise niciodată o disperare atât de acută cum o descrisese ea, nici chiar după ce şocul iniţial al morţii lui Mary se stinsese. Iar acum presupunea că, cel puţin în parte, acesta era motivul care-i declanşase sentimentul de culpabilitate. Dar înţelegea că era foarte important ce-i răspundea lui Shisei. Avea senzaţia că fata era pe punctul de a începe să i se destăinuiască şi ştia că stătea în puterea lui s-o facă să continue sau să se oprească.

— Omul e făcut în aşa fel încât viaţa trebuie să meargă înainte, indiferent de profunzimea disperării pe care o trăieşte la un moment dat, spuse Branding. Eu... Ca să fiu foarte sincer, nu mai ştiu prea sigur ce-am văzut sau auzit după ce-a murit Mary. Ştiu numai că văd maşina răsturnată şi încă fumegând, îi văd trupul pe targă acoperit cu o pătură. Îl aud pe comentatorul TV vorbind despre moartea ei cu acele fraze stereotipe şi detaşate cu care vorbea şi despre victimele războiului din Vietnam şi despre moartea puşcaşilor marini din Beirut... Mă tot gândesc că moartea nu trebuie degradată tratând-o la modul impersonal sau reducând-o la cel mai mic numitor comun.

Shisei oftă şi dintr-o dată totul fu de parcă ora de mai înainte nici nu existase.

— N-ai să mă abandonezi, Cook, la fel cum au făcut-o

ceilalţi, spuse ea. Acum ştiu asta.

Îşi lăsă capul pe spătarul sofalei şi arătă din nou ca fetiţa după care-i bătea inima nebuneşte lui Branding. Ar fi vrut ca el s-o ia în braţe, s-o protejeze şi să-i spună că totul va fi bine. Dar înţelegea că el nu va face nimic din toate astea. Simţea că amândoi ajunseseră la un fel de punct limită inferior în relaţia lor şi ca două fire de praf suspendate într-un fluid, următoarea clipă urma să le spună în ce direcţie urmau să se îndrepte.

— Nu poţi şti ce înseamnă asta pentru mine, Cook, zise ea şi degetele i se pierdură prin păr, trăgând tare de fire, de parcă durerea era şi ea o parte a pedepsei ei. Am fost... tratată jalnic; am fost maltratată. Am iubit şi am fost pedepsită pentru iubirea mea.

Branding se uită la ea de parcă o vedea pentru prima oară. Shisei era ca un aisberg, nu-l lăsa să vadă decât o mică parte din fiinţa ei şi el se întrebă câte oare mai erau ascunse sub acea suprafaţă întunecată şi agitată ca marea.

— Tu ai supravieţuit, Shisei, spuse el. În final nu asta-i lucrul cel mai important?

— Ai fost vreodată încarcerat? întrebă Shisei de parcă ar fi vrut să-i spună că de fapt el nu ştia nimic despre viaţa ei. Eu am fost, adăugă ea repede şi îşi ridică braţul, îndreptându-şi-l spre spate, spre creatura care devenise o parte din ea. Păianjenul ăsta este pedeapsa mea. Şi recompensa mea.

Branding încercă din nou să discearnă nuanţele, faţetele personalităţii ei pe care din când în când le întrezărea la fel ca pe fulgerele văzute mai devreme.

— Shisei, spuse el, nu înţeleg.

Dar ea era deja frântă de la mijloc şi plângea în palme. Şi când în sfârşit îi auzi vocea, îi trecu un fior rece prin toată şira spinării.

— Cook, şopti ea slab, mă rog la Dumnezeu să nu înţelegi vreodată...

Tanzan Nangi trăia într-o casă din lemn neobişnuit de spaţioasă ce data de la începutul secolului.. Fusese

construită pentru cel mai faimos actor kabuki al timpului şi numai pentru că fiul actorului se ruinase reuşise Nangi să pună mâna pe ea.

Structura cu deschidere largă, impresionantă, era aşezată în mijlocul unei grădini extravagante cu cireşi ornamentali, arţari pitici şi criptomeria. Pietre plate, unele mari, altele mici, erau aşezate pe pământ şi printre ferigi, azalee tunse şi rododendroni roşii, creând un peisaj blând şi odihnitor. În interior, holurile principale care duceau la camere aveau pereţi din sticlă, astfel încât chiar şi pe cea mai rea vreme te puteai simţi în mijlocul grădinii.

Nangi era sigur şi se uita prin peretele de sticlă la luna care intra şi ieşea plonjând prin norii de culoarea indigoului. Peste tot în jurul lui casa era cufundată în linişte; mirosea a cedru şi a ulei de lămâi. Nangi, sorbind încet din ceaiul verde pe care şi-l pregătise singur, stătea adâncit în gânduri şi îşi derula în minte discuţia atât de neliniştitoare avută cu Justine Linnear. Se vedea silit să admită că trebuia să-i fie recunoscător. Abordându-l cu fermitate, aproape obraznic, îl forţase să deschidă ochii şi să vadă că se îndrepta spre un deznodământ neprevăzut şi înspăimântător.

Dacă Nicholas era într-adevăr *Shiro ninja,* însemna că în momentul de faţă era atacat. De cine şi pentru ce motiv? Îi spusese lui Justine că nici chiar un sensei *Ninja* Negru nu era capabil să creeze un *Shiro ninja* dintr-un personaj ca Nicholas. Nangi se cutremură la gândul că forţa răului s-ar fi putut ascunde afară în noapte, chircindu-se şi încordându-şi puterile ca să dea lovitura mortală. Dacă, aşa cum începea bănuiască, acea formă de forţă elementară era pornită împotriva lor, atunci numai Nicholas putea să-i salveze. Şi totuşi Justine susţinea că Nicholas îşi pierduse puterile.

Instinctul îl îndemna pe Nangi să bată în retragere. Un general aflat în inferioritate în faţa inamicului se retrage de pe câmpul de bătălie, deoarece securitatea trupelor sale primează. Deci el trebuie ori să se retragă, ori să descopere o altă cale spre victorie, chiar neconvenţională, fiindcă un asalt frontal ar duce evident la dezastru.

Auzi un zgomot slab în spatele lui, dar nu se întoarse.

Parfumul lin al iasomiei ce înfloreşte noaptea umplu camera şi îi dădu un sentiment de linişte şi reconfortare. Întinse mâna şi turnă ceai şi în a doua ceaşcă, apoi într-a lui.

Cu foşnet de mătăsuri, Umi păşi pe rogojinile tatami. Îngenunche fără zgomot lângă el, acceptând ceaşca de ceai oferită de el. Nangi observă cum ochii ei mari şi negri îl urmăreau chiar şi când îşi sorbea ceaiul.

— Mi-a fost frig în pat fără tine alături, zise Umi. Am visat cum casa era locuită de o furtună şi-am deschis ochii pentru a mă găsi singură.

Nangi zâmbi în semi-întunericul din încăpere. Era obişnuit cu stilul poetic pe care-l folosea Umi. Fata era dansatoare şi indiferent sub ce formă se hotăra să se exprime, vorbirea ei trebuia să fie cât mai încărcată de sensuri.

— N-am vrut să te trezesc, spuse Nangi.

Nangi înţelesese că prin furtună ea îl lăsase să priceapă că simţea agitaţia spiritului lui.

Puse mâna pe el. Umi, al cărei nume însemna marea, îl calma mereu cu gestul acesta blând, aducându-l înapoi în acel loc aflat undeva jos, un loc locuit de ape unde omul putea gândi, unde în umbră şi linişte omul îşi putea aduna puterile.

Umi, foarte aproape acum de el, spuse:

— Muzică ascultată atât de profund încât nici nu e auzită. Dar tu eşti muzică, iar muzica e unduire care dăinuie. Când am împlinit cincisprezece ani mi-ai dăruit o carte de T.S. Eliot[13]. Până atunci nu mai întâlnisem niciodată un spirit occidental care să mă intrige atât de mult şi care să fie încărcat de atâta lumină. Îmi amintesc citatul acesta din cartea pe care mi-ai dăruit-o.

Era tipic pentru Umi. Învăţa totul şi nu uita nimic. Deşi n-avea decât douăzeci şi patru de ani, era cu mult mai inteligentă decât alte femei care aveau chiar de trei ori numărul anilor ei. Era şcolarul care fără să bage de seamă devenise profesor. Şi asta era tipic pentru Umi. Era

[13] Thomas Stearns Eliot (1888-1965) - poet, dramaturg şi eseist american stabilit în Anglia, personalitate marcantă a literaturii universale a secolului al XX-lea. [n. ed.]

modestă, motiv pentru care putea absorbi filozofia la cel mai adânc nivel, încorporând-o spiritului ei şi lărgindu-şi orizontul puterii ei: lărgimea cercului. Umi era o sensei a mitului, a misticului, a lui Tao. Viaţa ca forţă a universului se afla în inima ei.

Umi îi luă mâinile într-ale ei aşezându-le cu palmele în jos. Nangi simţi căldura strecurându-se din ea ca o rază de lumină strecurată din fereastra unei case solitare, ieşită iarna la căderea nopţii în calea unui drumeţ.

Era atât de frumoasă – nu numai la faţă, ci şi la corp – era suplă, graţioasă, sinuoasă şi puternică, la fel cu un copac tânăr care a supravieţuit vânturilor, ploilor şi zăpezilor.

— E întuneric aici, spuse Umi. Un întuneric mai profund decât noaptea. Prinzându-i pe rând fiecare deget, continuă. Deşertăciune şi haos. Stabilitatea lumii e în primejdie. Femeia Păianjen apare, iar axa se înclină. Se pogoară gheaţa.

Nangi ştia că Umi vorbea despre o parte a mitului amerindian Hopi, al facerii lumii – moartea Celei de a Doua Lumi, înainte de crearea acesteia prezente, condamnată la gheaţă eternă de către Femeia Păianjen, care cântă Cântecul Facerii Lumii din cauza răutăţii persistente a locuitorilor ei.

Şi dacă apare Femeia Păianjen e din cauza răutăţii nemăsurate care sălăşluieşte în inimile oamenilor. Asta voise Umi să spună. Nangi simţi cum i se încreţeşte pielea pe el. Deci era adevărat, un inamic cu o extraordinară putere pusă în slujba răului îl ataca pe Nicholas. Frica explodă în el ca o bombă. Vru să se roage zeilor, dar nu fu în stare. Era paralizat de propriile lui păcate, incapabil de a se dezvinovăţi. Îşi dădu seama, înspăimântat dintr-o dată, că ajunsese la fel de neputincios ca Nicholas. Pierderea încrederii era o lovitură devastatoare pe care el o tratatse cu oarecare indiferenţă din cauza crizei prin care trecea, dar acum îşi dădea seama că acest adevăr făcea parte integrantă din criza care îl bântuia.

Cerule, îşi zise el, suntem pierduţi!

Şi ca şi când i-ar fi auzit ruga, Umi rosti:

— Deşi Calea e cunoscută, cei mulţi păcătuiesc trăind de parcă ar poseda o înţelepciune aparte, numai a lor.

Calea însemna Tao. Distingând în vorbele lui Umi ecourile gândirii lui Heraclit[14], Nangi se mai calmă, amintindu-şi că pildele filozofiei antice îi erau şi lui la îndemână. Gândindu-se la Heraclit, gândul îi zbură în acelaşi timp la Sun Tzu, Arta Războiului, Yagyn Munenori, sinteza spadei şi a raţiunii, *ichiri,* Principiul întâi, starea mentală pe care trebuie o folosească cel ce nu se poate retrage din calea unui atac, sinteza universului: Tao.

Astfel reuşi să învingă haosul pe care i-l crease frica în capul lui şi să se concentreze din nou, înţelegând că nu avea de luptat numai cu *Shiro ninja,* ci şi cu ameninţătorul Kusunda Ikusa şi întregul Nami. Îşi puse firesc întrebarea dacă cele două atacuri erau separate şi distincte sau continuau un atac abil concentrat, pornit din două direcţii diferite.

Paranoia sau adevăr? se întrebă în continuare Nangi.

Înveşmântat în lumina argintie a lunii, simţind în toată fiinţa lui apropierea mării, ştia acum că va trebui cu orice preţ să afle adevărul.

A doua zi, Nicholas se duse la chirurgul care îl operase. Luă trenul care intra în Tokio dinspre sud-est, pentru că nu avea încredere să conducă singur maşina şi nu voia nici s-o lase pe Justine să conducă ea, deşi o părticică din el îşi dorea exact acest lucru.

Vorbise în fugă cu Nangi şi îi explicase că avea oră la doctor pe la prânz şi că după aceea va trece sau nu pe la birou, în funcţie de cum avea să se simtă. Grija exagerată pe care i-o arătase Nangi îl scotea din sărite. Un alt semn rău al deteriorării psihicului lui.

Ceaţa dimineţii se rostogolea grea şi uleioasă, inundând versanţii verzii ai munţilor. Peisajul se vedea neclar, din cauza vitezei trenului şi a oboselii lui Nicholas.

Vibraţiile fine îl legănau, iar fluieratul îndepărtat al locomotivei îi amintea melancolic de tinereţea lui petrecută

[14] Heraclit din Efes - filozof grec din sec. VI-V a. C. [n. ed.]

în Japonia, printre oameni ce se străduiau din răsputeri să-şi uite ruşinea de a fi pierdut războiul ca naţiune şi de a fi fost remodelaţi după tiparul american.

Cântecul uşor al şinelor îi amintea de cântecele de leagăn pe care i le cânta mama lui de câte ori îl ducea cu trenul în vizită la mătuşa Itami. Cheong, mama lui Nicholas, o considera pe Itami sora ei, deşi Itami era de fapt sora primului soţ al lui Cheong, un ofiţer japonez ucis la Singapore în timpul războiului. Aşa se întâlnise Cheong cu colonelul Denis Linnear: în timpul luptelor pentru Singapore. Colonelul îi salvase viaţa lui Cheong şi apoi se îndrăgostise de ea.

Vremuri pline de primejdii, trecute de mult şi petrecute la mari depărtări. Însă Nicholas păstra aproape de inimă amintirea acelor timpuri, ca şi când ar fi fost un talisman tainic cu care să poată alunga disperarea care creştea în el.

Dar totul era inutil. Deznădejdea şi neliniştea îl copleşeau. Le nesocotise atât dimensiunea cât şi forţa. Voia să fie calm pentru întrevederea care urma, să folosească răbdarea, darul moştenit din partea mamei lui, pentru a afla cât mai multe despre motivele pierderii memoriei. Nu dorea să se grăbească şi să tragă nişte concluzii pripite, dar stând aşa în răcoarea difuzată de instalaţia de aer condiţionat a trenului şi tremurând pe măsură ce adrenalina începea să lucreze, se temea că deja o făcuse.

Tokio-ul apărea într-o lumină argintie ce bătea în cenuşiu. Ceaţa acoperea marile firme de neon ale corporaţiilor şi reclamele din Shinjuku, până ce transforma roşul, verdele şi albastrul în culoarea cenuşii. Zgârie-norii păreau tăiaţi de la genunchi, ciuntiţi şi decoloraţi ca dinţii cariaţi ai unui bătrân.

Cabinetul doctorului Hanami se afla la etajul douăzeci al unui enorm complex de zgârie-nori, cu coridoare din plexiglas şi grădini interioare. Chiar în faţa uşii din bronz lustruit, trei stânci albe şi negre se ridicau din marea unei mici grădini presărate cu pietriş.

Nicholas aşteptă treizeci de minute într-o cameră zugrăvită într-un cenuşiu strălucitor. Se aşezase pe o

canapea dispusă în unghi drept cu şase fotolii asortate, faţă-n faţă cu biroul gri, metalic, al secretarei. Pe pereţi erau agăţate două litografii moderne care încercau cu stângăcie să semene cu tradiţionalele şi delicatele picturi pe lemn, *ukioe,* combinându-le cu imagini din vest: Statuia Libertăţii, botul unei imense Corvette şi mai ales un hamburger din care se scurgeau picături de ketchup. Nicholas simţi că le urăşte.

Se ridică şi se îndreptă nervos spre fereastră. Printre jaluzelele din metal cenuşiu se puteau vedea fâşii din peisajul citadin. Ceaţa depusese pe geamuri un strat de mâzgă care transforma lumina trandafirie de afară într-o leşie palidă şi posomorâtă. Se uită printre canioanele verticale dintre clădiri. Luminile fluorescente din ferestrele unui zgârie-nor apropiat luceau prin pâclă ca licărul unei lămpi cu acetilenă.

O auzi pe secretară rostindu-i numele şi pătrunse în cabinetul plin de fum de ţigară.

Doctorul Hanami era un om scund, dar ager în mişcări, puţin trecut de cincizeci de ani. Bine pus la punct, arbora o mustaţă tunsă impecabil, iar părul cenuşiu-platinat strălucea de gel. Purta un halat alb deschis peste un costum pepit.

Doctorul mai trase un fum, strivi mucul într-o scrumieră supraîncărcată şi îi făcu semn lui Nicholas să ia loc. Era un tip foarte scrupulos şi ţinea să respecte dorinţa lui Nicholas să nu fumeze în prezenţa lui, dar părea a nu înţelege că întrevederile lor aveau mereu loc într-un adevărat în nor toxic. Invariabil, după fiecare vizită, de cum ajungea acasă, Nicholas le dezbrăca scârbit şi arunca la coşul cu rufe de spălat tot ce avusese pe el.

— Aşadar, zise doctorul Hanami, cum merge?

Vorbise englezeşte. Doctorului Hanami, care de cele mai multe ori lua Big Mac la un McDonald’s din apropiere, îi plăcea să se considere un adept al americanismelor.

Nicholas, prăbuşit într-un fotoliu din crom şi piele cenuşie, îl privi fix.

Doctorul se juca cu bricheta lui din alpaca răsucind-o

între degetul arătător şi cel mare.

— Observ că nu e una dintre vizitele tale regulate, spuse el deschizând fişa lui Nicholas şi răsfoind paginile. Aici totul arată grozav. Şi radiografiile şi testele de laborator, preciză el ridicând ochii din hârtii. Nici n-ar putea fi mai bine. E vreo problemă?

— Da, spuse Nicholas, rezistând impulsului de a sări din fotoliu. Ai putea-o numi aşa.

— Hm... Şi sub ce formă, aş dori să ştiu, se prezintă această problemă?

Bricheta continua şi continua să se învârtă, prinzând fugar lumina aruncând raze în toate părţile prin cabinet.

Nicholas, simţind că nu mai poate răbda nici o clipă să rămână aşezat, se ridică aproape sărind, se duse la fereastră şi trase violent la o parte jaluzelele metalice, cu un gest care-l sperie pe doctor şi îşi lipi faţa de geam. Afară era aceeaşi atmosferă murdară ca mai devreme, nu se schimbase nimic. Nu se schimba nimic.

— Spune-mi, doctore, zise Nicholas fără să se întoarcă, ai fost vreodată în prefectura Nara?

— Da. Acum patru ani, răspunse doctorul după un moment de tăcere, când mi-am dus soţia pentru o săptămână de vacanţă într-o staţiune din Nara. Pentru băile minerale fierbinţi.

— Atunci ştii cât de frumos e acolo.

— Da, într-adevăr. Mă gândesc de multe ori c-ar trebui să mai mergem, dar desigur ca n-avem niciodată timp.

Nicholas se întoarse; n-avea nici un rost să se mai uite-n supa murdară de dincolo de fereastră şi să-şi prelungească agonia.

— Doctore, te-ai întrebat vreodată cum ar fi viaţa dacă deodată n-ai mai putea opera?

Doctorul Hanami păru încurcat.

— Păi, natural, nu, când o să mă pensionez o să renunţ la...

— Nu, zise Nicholas nerăbdător. Vreau să zic acum. În clipa asta. Chiar acum. Pocni din degete. Uite-aşa: zbang!

— Nu pot spune că...

— Ei bine, frumuseţea ţinutului Nara, doctore, unde am studiat eu artele marţiale, e lucrul fără care nu pot să trăiesc. Nu frumuseţea pe care aţi văzut-o tu şi soţia ta când v-aţi dus la băi. Nu spun că acea frumuseţe n-ar avea importanţă. Nu. Eu mă refer la frumuseţea pe care am învăţat s-o văd prin *Getsumei no michi.* O cunoşti? Calea Luminată de Lună.

Doctorul Hanami dădu din cap.

— Am auzit de ea, evident... Dar n-am ştiut că... zise încet doctorul şi voi să continue, dar ceva din privirea sau atitudinea lui Nicholas îl făcu să se oprească. Eşti foarte schimbat azi. Ce s-a întâmplat? schimbă el vorba.

Nicholas, simţindu-şi inima cum bate gata să-i spargă pieptul, se aşează înapoi în fotoliu cu faţa spre doctor, dar de data asta aplecat înainte, apropiindu-se cât putea de acesta. Îşi dădu seama că tot trupul îi era încordat. Îşi frecă palmele una de alta şi se îngrozi simţind cât erau de transpirate.

— M-ai întrebat ce s-a întâmplat şi am să-ţi spun, zise el fără să-l scape pe doctor din ochi, fierbând de o emoţie pe care ştia că nu şi-o mai putea controla.. Nu-mi mai amintesc al dracului nimic din antrenamentele mele în artele marţiale, urmă el şi arătă cu degetul spre partea laterală a capului, care încă nu era total vindecată de pe urma operaţiei. Au dispărut, s-au dus, de parcă nici n-au fost vreodată acolo. Am stat treaz toată noaptea şi m-am gândit cum de s-a putut întâmpla aşa o... imposibilitate. Şi din nou şi din nou m-am întors la acelaşi răspuns, doctore. Singurul răspuns care are sens.

Se ridică brusc în picioare, ca aruncat de un arc şi apucă strâns marginea biroului doctorului.

— Tu şi bisturiul tău de încredere mi-aţi făcut-o! Ai tăiat o bucăţică prea mare din mine sau poate ai ciupit nişte ţesut învecinat, nu ştiu care, dar tot ce ştiu e că memoria mea s-a dus, iar vinovatul eşti tu!

În tăcerea asurzitoare care urmă, doctorul Hanami rosti încet şi rar în japoneză:

— Poate că s-ar cuveni nişte ceai.

De câte ori eşti cuprins de criză, se gândi Nicholas, e bine să te întorci la vechile tradiţii. Era atât de nervos încât tremura. Îl privi pe doctorul Hanami cum comandă ceai prin interfon, iar când ceaiul şi ustensilele sosiră pe o tavă neagră, lăcuită, chirurgul îi făcu semn secretarei să plece şi se apucă să-l prepare el însuşi; luă cu penseta de ceai frunzele verzi şi le dădu drumul peste apa fiartă, apoi, folosindu-se de un beţişor de trestie, mestecă exact cu viteza potrivită, sucind în acelaşi timp cupa delicată de porţelan în stânga şi în dreapta pentru a asigura o distribuire uniformă a frunzuliţelor în lichid.

Era ceva liniştitor, chiar odihnitor în acest proces. Acurateţea, lipsa de spontaneitate, formalismul, chiar şi mişcările stilizate ale doctorului, toate serveau la restabilirea noţiunii de normalitate, la trecerea răbdătoare de la trecut la prezent şi la viitor, la aducerea din nou a normalului în prim plan.

Nicholas simţi că se relaxează şi că enorma tensiune nervoasă care se acumulase în el peste noapte începe să se împrăştie ca aerul care ţâşneşte dintr-un pneu spart. Se cufundă moale în fotoliu.

Cu aceleaşi mişcări precise şi ceremonioase, doctorul Hanami servi ceaiul. După ce-şi goliră amândoi ceştile, vorbi din nou:

— Acum, spune-mi totul de la început.

— Aş vrea să discutăm câteva detalii ale istoricului subiectului, care până acum mi-au scăpat, spuse doctorul Muku, de îndată ce Senjin se aşeză.

Nu era în obiceiul doctorului să ia el iniţiativa în timpul acestor şedinţe de psihoanaliză. Senjin era ca acei peşti ciudaţi şi siniştri care trăiesc pe fondul mării şi care văd prin beznă şi uneori nici nu au ochi. Fără să fi primit nici un semn vizibil, ştia că doctorul Muku se apropia de adevăr.

Senjin era aproape sigur că psihanalistul începuse să intuiască faptul că nu exista nici un subiect psihopat, ba mai mult chiar, că miticul subiect era de fapt însuşi Senjin.

Desigur că aceste cunoştinţe implicau şi pericole. Însă

chiar dacă Senjin s-ar fi apucat să-i mărturisească totul doctorului, acesta s-ar fi aflat în imposibilitatea de a acţiona în vreun fel. Era doar constrâns de cerinţele profesiei lui, care îi interziceau să divulge ceva din cele aflate de la pacienţi. Senjin fusese foarte clar în timpul primei lor sesiuni, când ceruse expres ca toate informaţiile pe care urmau să le schimbe să rămână strict confidenţiale şi să nu fie în nici un fel repetate în afara pereţilor camerei în care se întâlneau ei.

Doctorul Muku fusese pregătit – chiar dacă acum, gândindu-se în urmă, considera că fusese destul de nesăbuit – să fie de acord cu Senjin în privinţa asta, numai că acum relaţia dintre ei începuse să capete o nouă dimensiune, care în viziunea lui Senjin devenea de-a dreptul emoţionantă. Se pornise o bruscă luptă pentru deţinerea controlului între ei doi, un fel de hărţuială care, deşi încă în stare amorfă, avea toate şansele să capete valenţe noi.

Senzaţia era vecină cu mersul pe muchie de cuţit, iar fâşia de cârpă înfăşurată în jurul gâtului lui Senjin era strânsă din ce în ce mai tare de mâinile durdulii ale doctorul Muku, pe măsură ce ei doi se apropiau tot mai mult unul de altul, parcă într-un dans ucigător. Senjin simţi cum se excită. Un puls dintr-o parte a frunţii începu să pompeze într-un ritm nebunesc, o dată cu fierbinţeala care-i încingea sângele din vene. Pentru genul ăsta de joc al morţii trăia el.

— De exemplu, spuse doctorul Muku, ce fel de educaţie a primit subiectul? A fost viaţa lui de familie una normală?

— Ce vreţi să spuneţi prin normală? întrebă Senjin, neputând să-şi reţină tonul sarcastic. Oare psihologia nu evită termenul normal ca fiind fals?

— Psihologia da, zise doctorul Muku sigur pe el, dar psihoterapia nu. Depinde.

Şi îi aruncă pacientului un zâmbet atât de încărcat de subînţeles, încât, în ceea ce-l privea pe Senjin, ar fi putut foarte bine să-i spună: Tu ar trebui să ştii. Tu nu eşti normal, nu-i aşa Senjin-san?

— Desigur că aveţi dreptate, continuă pe un ton prietenos doctorul Muku. Din punct de vedere abstract,

adică statistic, există întotdeauna o normalitate. Totuşi, în viaţa reală este cu totul altceva. Dar în foarte multe cazuri psihoza la care ne referim îşi are rădăcinile în viaţa de familie din timpul copilăriei. Iar aici, pentru a fi în temă cu discuţia noastră, putem folosi cuvântul normal deoarece sunt gata să pariez că subiectul nostru nu a beneficiat de o educaţie normală.

— În ce fel? întrebă concentrat Senjin, aplecându-se în faţă.

Doctorul Muku ridică din umeri.

— Poate că mama lui a fost o târfa, sau poate că el consideră că ea l-a abandonat în vreun fel. Ăsta ar fi un răspuns la obsesia lui pentru Kiyohime şi femeia-demon.

Ridică din nou din umeri. Din cauză că stăteau faţă în faţă în micul birou şi deoarece doctorul Muku se afla cu spatele la fereastră, figura lui era pe jumătate umbrită, iar jumătatea vizibilă părea de ceară.

— E posibil ca subiectul nostru să fi avut porniri incestuoase faţă de mama lui, iar acest fel de vină a fost desigur o povară mult prea grea pentru psihicul în formare al copilului. Mi se pare natural ca el să scape de acele porniri nedorite proiectându-le spre o altă direcţie şi transformându-le în altceva, adică să le dizolve în răutatea înnăscută a femeii. Şi a început să creadă, aşa cum îi convenea lui, că mama lui, prin acţiune sau cuvânt, a fost cauza acelor porniri sexuale atât de restrictive. Vi se pare că ceea ce spun eu are sens? Vi se pare ceva familiar în toate astea?

În spatele ochelarilor rotunzi ochii doctorului scânteiau.

— De unde să ştiu eu? spuse Senjin pe un ton potolit.

— Doar sunteţi mai familiarizat cu subiectul decât mine.

— Oare? se miră Senjin ridicând din sprâncene. Încep să mă întreb dacă îl cunoaşte cineva suficient.

Doctorul Muku se foi în fotoliul său.

— Ce vă face să spuneţi asta, Senjin-*san*?

— Ei bine, cel puţin misterul în legătură cu actul sexual. Adică din câte ştiu eu, subiectul nu şi-a violat nici una din victime.

— Şi totuşi toate au fost femei, victimele lui, da?

— Da, minţi Senjin fără să clipească.

— Toate tinere şi frumoase, bănuiesc, mai zise doctorul dând aprobator din cap la încuviinţarea lui Senjin. Ei bine, trebuie că s-a apropiat mult. Foarte mult. E doar o problemă de timp până o să-şi verse sămânţa în ele. Vedeţi dumneavoastră – şi aici doctorul Muku arătă cu degetul de parcă Senjin ar fi fost într-adevăr subiectul – vedeţi dumneavoastră, prietenul nostru trebuie că are senzaţia că actul ejaculării e similar cu apăsarea pe trăgaciul unei arme şi că sperma aruncată e de fapt o ploaie de gloanţe.

Senjin rămase nemişcat.

— Sunteţi foarte sigur pe dumneavoastră, doctore.

Doctorul Muku ridică din nou din umeri.

— În domeniul meu nimic nu e sigur, Senjin-*san.* Încerci doar să faci o supoziţie sprijinită pe studiu şi educaţie. Îmi imaginez că modus operandi al meu e foarte asemănător cu al dumneavoastră când vă aflaţi la locul unei crime. Amândoi căutăm chei care să ne permită să punem cap la cap cine-urile şi de ce-urile care au dus la tragedie. Şi nu vi se întâmplă şi dumneavoastră ca pentru rezolvarea unei enigme să vă încredeţi în lucruri pe care doar le presupuneţi?

Senjin recunoscu direcţia în care decurgea discuţia. Doctorul Muku nu numai că începuse să pună el întrebări în loc ca lucrurile să se petreacă exact pe dos, ci încerca să-l aducă pe Senjin în chiar centrul problemei. Amândoi căutăm... şi nu vi se întâmplă şi dumneavoastră...

Metodologia asta era parte a unei proceduri inteligente de interogatoriu prin care subiectul era implicat în conversaţie pentru a se obţine de la el răspunsuri adevărate la întrebările puse.

— Am descoperit că aceste salturi spre încrederea de sine despre care pomeneaţi e cel mai bine să fie lăsate pentru filme şi cărţi, acolo unde autorul poate controla destinul tuturor personajelor lui.

Doctorul Muku îşi plecă uşor capul privindu-l întrebător pe Senjin.

— Dar oare nu e la fel şi aici în viaţa reală? Viaţa controlează *karma* fiecăruia. Cu siguranţă că destinele nu se află în mâinile noastre.

Senjin zâmbi. Balanţa puterii începuse să se încline, chiar dacă abia sensibil. Cu cât îşi continua interogatoriul doctorul Muku, cu atât devenea mai sigur pe el, cu cât dezvăluia mai mult din strategia lui şi cu cât devenea mai puţin ameninţător, cu atât mai puţin putea menţine controlul asupra situaţiei.

E timpul, se gândi Senjin, să-l mai luminez pe doctor.

— Muku-*san*, spuse el, aţi auzit vreodată de *Kshira!*

— Nu. Cred că n-am auzit.

— *Kshira* e o formă de disciplină fizică şi mentală, spuse Senjin. Însă e cu mult mai cuprinzătoare decât filozofia cunoscută în mod curent. E propria ei realitate. *Kshira* e limbajul întregului organic compus din sunet şi lumină.

Doctorul Muku clipi din ochi.

— Al cui?

Senjin îşi aprinse o ţigară însă fumă fără să tragă din ea nici adânc, nici des.

— Al întregului organic compus din sunet şi lumină, repetă Senjin. Fără îndoială că aţi auzit de ki, energia aflată la temelia tuturor lucrurilor. Oameni, animale, marea, pădurile, pământul însuşi. Ei bine, sensei-i de *Kshira* au făcut o descoperire remarcabilă şi anume: există forme diferite de ki. Recunoscându-le şi înhămându-le în serie, se creează un motor cu o imensă energie psihică şi fizică.

Senjin observă că doctorul îl privea sceptic. Nu era deloc surprinzător. Când era vorba de mintea omenească, doctorul Muku era încorsetat în interiorul reţelei severe şi limitate a gândirii analitice moderne. Pentru modul de gândire a lui Senjin, doctorul era un infirm patetic, incapabil să înţeleagă altceva în afară de ceea ce fusese învăţat la şcoală.

— Esenţialul la *Kshira,* spuse Senjin aplecându-se brusc în faţă, e că e infinit de maleabilă.

Trase un fum din ţigara care începu să sfârâie şi capătul ei aprins căpătă o strălucire ciudată de un alb-albastru

incendiar.

Cu mâna stângă îi acoperi faţa doctorului Muku înainte ca acesta să aibă timp să reacţioneze. Degetul mare al lui Senjin ridică ochelarii de pe nasul doctorului şi metalul alunecă pe fruntea scăldată în sudoare. Apoi Senjin înfipse capătul strălucitor al ţigării direct în globul ocular stâng al doctorului Muku, în timp ce cu mâna stângă şi cu degetele răsfirate ca o pânză de păianjen îi ţinea faţa într-un cleşte de oţel.

Doctorul fâlfâi din mâini încercând să-l apuce pe Senjin, dar ţigara impregnată cu fosfor pătrunse şi mai adânc în orbită, arzând totul în jurul ei. Încercă să urle, dar nu reuşea să scoată decât un sunet înfundat şi sinistru, mai mult o vibraţie emanată din gâtlej.

Privindu-l de parcă s-ar fi uitat la televizor, Senjin zâmbi.

— Subiectul, spuse el şoptit la urechea doctorului, n-a omorât numai femei. Nu numai femei tinere şi frumoase, adăugă el aruncându-i acum vorbele înapoi. Te-ai înşelat, doctore, în privinţa *subiectului.* De fapt, ai greşit în toate privinţele.

În cameră se răspândea un miros greu ce ţâşnea din fiinţa doctorului, iar limba lui Senjin ieşi printre buzele întredeschise şi se curbă uşor, gustând mirosul. Era duhoarea morţii. Senjin îşi mută plivirea, uitându-se fix la ochiul drept al doctorului Muku, care se rotea sălbatic în toate direcţiile. Curgeau din el lacrimi, pe care Senjin le şterse cu mâna. Pupila era dilatată ca la morfinomani. Senjin ar fi dorit ca psihiatrul să-i poată spune cum erau durerea şi frica. Desigur că creierul lui analitic putea să sesizeze haosul şi putea să separe furia dezlănţuită a senzaţiei primite în componente uşor de recunoscut.

— Ce este, Muku-san? întrebă Senjin. Ce ţi se întâmplă?

În ochiul apos se desfăşura o întreagă lume, definită de agonie şi de recunoaştere a semnelor ce defineau apropierea morţii.

Apoi ochiul se fixă pe ceva ce nici măcar Senjin nu putea vedea.

Doctorul Muku, arzând încă de la fosforul implântat în

craniul lui, se prăbuşise de tot în fotoliul lui. Acum arată chiar relaxat, îşi zise Senjin.

Senjin se duse în spatele biroului şi smuci sertarul. Mormăi mulţumit ceva şi scoase de acolo un magnetofon minuscul. Rolele se învârteau încet, înregistrând conştiincioase fiecare cuvânt, fiecare sunet din încăpere. Bănuise că doctoralul se apucase să înregistreze discuţiile dintre ei de îndată ce Senjin îi furnizase destule chei pentru ca el să-şi formeze o opinie personală conform căreia Senjin era unul şi acelaşi cu subiectul lor.

Apăsă butonul de stop şi băgă aparatul în buzunar, apoi se uită la doctorul.

— N-ai să ştii niciodată cât de mult ai greşit, zise Senjin.

Cu ochii întredeschişi privi în soarele orbitor al memoriei lui, amintindu-şi ceea ce urmase după fiecare piesă kabuki – Musame Dodoji – la care asistase. Cum tratase cu câte o masă scumpă femeile care-l însoţiseră, cum le încurajase să disece motivaţiile sufleteşti ale celor două personaje principale. Şi cum, sătul de acele stranii aperitive, trecuse la felul principal, la disciplina lentă, dureroasă şi erotică a crimei.

Trase draperiile ce blocau lumina naturală şi se aplecă, luând cadavrul şi săltându-l pe umăr. Într-un fel, se gândi el, era păcat că doctoral Muku nu-i mai putea răspunde. Însă doctoral Muku avea acum o sarcină mult mai importantă de îndeplinit.

Era clar că doctoral Hanami nu-l credea. Nicholas termină de povestit. Începuse cu vagul sentiment de nelinişte apărut în spital, după operaţie. Îi povestise doctorului despre încercările şi eşecurile lui de a-şi anihila durerile postoperatoriul, despre evenimentele ultimelor douăzeci şi patru de ore care-l duseseră la concluzia că-şi pierduse calitatea de a uza de *Getsumei no michi* şi de toate celelalte aspecte ale artelor marţiale pe care le deprinsese după o trudă migăloasă de ani de zile.

Doctorul Hanami se lăsă pe spate, îşi încrucişă degetele

şi zise absolut sigur pe el:

— Dar, dragă domnule Linnear, ceea ce sugerezi este mai mult decât imposibil. Poţi foarte bine să crezi că ai pierdut, după cum spui, anumite calităţi remarcabile, dar dă-mi voie să te asigur că nu-i deloc aşa.

Scoase din dosarul lui Nicholas un set de radiografii, le întoarse şi le prinse pe nişte ecrane luminate din spate, montate pe peretele din spatele biroului lui, apoi aprinse luminile.

— Uite-aici, arătă el spre o umbră. Aici e tumoarea aşezată de-a lungul celei de-a doua convoluţiuni temporale, chiar deasupra fisurii hipocampale. Poţi să-i vezi conturul dincoace, zise el mutându-şi atenţia asupra celei de a doua radiografii. Aici suntem după operaţie. După cum poţi să vezi, cutele se îmbină perfect. Zona înconjurătoare a fost lăsată absolut nederanjată. Asupra acestui lucru nu există nici o îndoială, domnule Linnear. Absolut nici una.

— Atunci ce s-a întâmplat cu mine, doctore?

Doctorul Hanami se gândi bine câtva timp. Apoi, foarte degajat, stinse luminile, smulse radiografiile şi le strecură la loc în dosar, închise copertele şi plesni cu palma peste ele.

— În cazuri ca acestea e dificil să dai un răspuns ferm, dar mie mi se pare că am putea începe întrebându-ne nu ce s-a întâmplat cu tine, ci mai degrabă ce se întâmplă cu tine. Da, întări el şi zâmbi încurajator. După o operaţie majoră de această natură nu e deloc anormal ca pacientul să creadă că o anumită parte din el a fost extirpată o dată cu ţesutul bolnav.

Trase lângă el carneţelul de reţete şi scrise un nume şi un număr de telefon. Rupse bucăţica de hârtie şi i-o întinse lui Nicholas.

— Ce-i asta?

— Doctorul Muku e o autoritate în materie de psihoterapie, domnule Linnear. Biroul lui e exact dincolo de ...

— Asta crezi că-mi trebuie? întrebă Nicholas neîncrezător. Un psihiatru?

— Ţinând cont de actuala stare emoţională în care te afli,

cred că ar fi cât se poate de bineve...

— N-ai priceput nimic, doctore, nu-i aşa? se răsti Nicholas livid. Cineva, poate chiar tu, mi-a făcut ceva în timp ce eram pe masa de operaţie. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce s-a întâmplat!

— Linnear-san, trebuie să te calmezi, spuse doctorul Hanami, recurgând din nou la vechile ritualuri pentru a potoli demonii moderni care păreau că-i invadează biroul. Ieşirile astea nu fac bine nimănui şi în special ţie. Când te vei linişti vei fi capabil să vezi totul într-o lumină reală.

— N-ai de gând să-mi spui, nu?

— Linnear-san, te asigur că nu mai am ce să-ţi spun, zise doctorul şi se uită din nou în dosarul lui Nicholas, vrând parcă să dea mai multă greutate cuvintelor lui. Operaţia ta a fost un succes în toate privinţele. Cât despre cele pe care le susţii, nu găsesc nici un motiv medical care să...

Doctorul Hanami se opri. Ridică privirea şi abia atunci îşi dădu seama că pacientul lui plecase deja.

Nicholas îşi pierduse încrederea. Într-o străfulgerare de limpezime a minţii, înţelese că tot antrenamentul lui fusese zadarnic. Înţelese că fără *Getsumei no michi* nu era nimic. Moralul lui redus la dimensiuni minime din cauză că i se refuzase ultimul loc de refugiu, de intimitate faţă de lumea înconjurătoare şi de revigorare a forţelor, moralul lui deci, se veştejea văzând cu ochii. Rupt de legăturile lui cu universul care-l susţinuse în timpul celor mai dureroase momente prin care trecuse, care-l hrănise spiritual în scurta perioadă în care fusese şi cap de familie şi om de afaceri, Nicholas se simţea acum ca singurul supravieţuitor al unui naufragiu, aruncat pe un ţărm ostil şi străin.

Se gândi la mama lui, Cheong şi ştiu că acum nu-i mai rămânea de făcut decât un singur lucru. Gândul îi zbură înapoi la acea toamnă teribilă a anului 1963 când s-a îndrăgostit fără speranţă de Yukio, declanşând astfel mânia vărului său, Saigo.

Nicholas, îi spusese Cheong, bunicul tău, So Peng, a fost un om foarte înţelept. El a fost cel care a spus că în Asia

nimeni nu e niciodată cu adevărat singur. Cheong scosese atunci la iveală o cutie de aramă. Nicholas o mai văzuse şi înainte, când i-o arătase tatăl lui, ca pe o moştenire de la bunicul So-Peng. Pe capacul frumos lăcuit al cutiei era încrustat un dragon încolăcit în jurul unui tigru fioros.

Cu nesfârşită grijă, cu o adevărată veneraţie parcă, Cheong deschisese cutia. Înăuntru se aflau patru şiraguri de smaralde strălucitoare, câte cincisprezece în fiecare.

Eşti liber să foloseşti şase din smaraldele astea, spusese ea. Poţi să le transformi în bani dacă vei avea nevoie. La început au fost şaisprezece. Unul a fost folosit pentru a cumpăra casa asta.

După ce trăsese adânc aer în piept, continuase.

— Nu trebuie ca vreodată să rămână pe un şirag din cutie mai puţin de nouă smaralde. Niciodată. Indiferent de motiv, nu trebuie să foloseşti mai mult de şase. După cum ştii, Nicholas, tatăl meu, So-Peng, ne-a dat mie şi tatălui tău această cutie când am plecat din Singapore. E o cutie magică. Are anumite puteri...

Apoi făcuse o pauză, parcă aşteptând ceva.

— Văd că nu zâmbeşti. Bun. Eu cred în puterea acestei cutii, a smaraldelor din ea, la fel cum a crezut şi So-Peng. El a fost un om mare şi înţelept în tot ceea ce a făcut, Nicholas. N-a fost un prost. Ştia că pe continentul asiatic există multe lucruri care sfidează analiza ştiinţifică; care poate nu-şi găsesc locul în lumea modernă. Care sunt conduse de alte legi; şi care sunt veşnice. Îi zâmbise cu blândeţe. Deci eu cred. Dacă şi tu crezi, atunci forţa va fi acolo când într-o zi vei avea nevoie de ea.

Nicholas credea în moştenirea bunicului lui şi în puterea smaraldelor din cutia magică. Ascunsese această comoară într-un ungher dosit al casei lor de îndată ce se întorsese cu Justine din Japonia. Căci deşi nu avea nici o intenţie să folosească vreodată smaraldele, le voia lângă el, pentru a le simţi pulsul în inimă la fel cum simţi razele soarelui încălzindu-ţi carnea.

Plutind acum în derivă, Nicholas ştia că trebuia să ajungă acasă cât putea de repede. Nu pentru că îşi pierduse pur şi

simplu abilitatea de a găsi *Getsumei no michi* sau pentru că uitase definitiv totul în ceea ce priveşte antrenamentul *ninjutsu,* ci pentru că îşi pierduse încrederea în tot ce considerase până atunci ca fiind neclintit.

Pentru asta nu exista decât o singură explicaţie: *Shiro ninja.*

Era clar că dacă el era într-adevăr *Shiro ninja,* doctorul Hanami nu putea fi considerat răspunzător de asta. Nu era deloc o problemă de ordin medical. Aproape că se răsuci pe călcâie cu gândul să se-ntoarcă la doctor pentru a-şi cere scuze, însă se simţi prea afectat de propriile lui temeri ca s-o facă.

Undeva în Tokio avea un duşman, unul cu o forţă ce depăşea imaginaţia omenească. Cine putea fi? De ce fusese el, Nicholas, adus la neputinţă prin *Shiro ninja'?*

Nicholas, tremurând, se imagină în mijlocul aburului coşmarurilor din ultimul timp şi se cutremură. Se gândi că vraja smaraldelor îl putea salva de la înecul în acest abur incolor. De la cădere şi înec. O parte din el chiar credea că bunicul lui, So-Peng, ştiuse că ziua asta va veni şi îl pregătise s-o întâmpine, asigurându-se că va primi cutia, la fel cum o primiseră cândva colonelul şi Cheong.

So-Peng. Cheong îi spusese atât de multe lucruri despre tatăl ei şi totuşi, mai ales acum când se gândea la el, Nicholas îşi dădu seama că de fapt ştia foarte puţine despre bunicul lui. Cu mult mai puţine decât ştia despre părinţii englezi ai colonelului. Tatăl lui Denis Linnear, un bancher londonez din clasa mijlocie, om echilibrat, adică exact ceea ce s-ar fi putut numi om cu scaun la cap, cinstit, satisfăcut de el însuşi; mama lui, o evreică bogată, care în ciuda averii ei nu fusese niciodată acceptată de înalta societate londoneză, o femeie brunetă, cu ochi verzi, cu un temperament furtunos, curioasă şi foarte isteaţă. Avusese doi fii, din care unul, William, murise de mic, bolnav de variolă. Trei ani după pierderea lui, în iarna lui 1915, îl născuse pe Denis, tatăl lui Nicholas.

Nicholas era atât de cufundat în gândurile lui legate de trecut încât nici n-o observă pe tânăra femeie care se

îndrepta spre cabinetul doctorului Hanami, din care el tocmai ieşea. Se loviră aproape cap în cap, deşi ea încercă în ultima clipă să facă un pas înapoi. Speriat, Nicholas îşi ceru automat scuze şi porni spre ascensor.

— Linnear-*san*!

Nicholas se întoarse şi văzu că femeia venea după el.

— Sunteţi Nicholas Linnear.

Nu sunase de loc a întrebare, totuşi Nicholas răspunse încuviinţând.

— Bună ziua. Sunt Tomi Yazawa, sergent detectiv la divizia omucideri a poliţiei din Tokio.

Îi întinse în faţă legitimaţia şi el o luă, studiind-o cu un fel de curiozitate amuzată pe care de obicei şi-o rezerva pentru articolele aiurite din presa de scandal.

— Bună dimineaţa, domnişoară Yazawa, spuse el. Cum se face că ştiţi cine sunt?

— De fapt vă căutam, domnule Linnear.

— Chiar aşa? Ei bine, rămâne poate pe altă dată. Ăsta chiar că nu e cel mai bun mo...

Uşile liftului se deschiseră şi Nicholas intră, însă Tomi îl urmă imediat.

— Ah, persistenţa asta, mormăi supărat Nicholas.

Mintea lui rătăcea departe de Tomi Yazawa şi de tot ce-ar fi putut ca să vrea de la persoana lui. Orice ar fi fost, se decise el, putea să aştepte un moment mai propice.

— Persistenţa se predă în cadrul unui curs important la Academia de poliţie, spuse Tomi.

Dacă Nicholas recunoscuse în afirmaţia ei o urmă de glumă, atunci, ei bine, se feri să o arate. Tot ce voia era să ajungă jos şi să iasă din clădirea asta.

— Înţeleg că e posibil să nu fie chiar cel mai potrivit moment pentru dumneavoastră, spuse Tomi, dar trebuie să vă vorbesc numaidecât.

Nicholas descoperi că ţinea în mâna stângă o bucăţică de hârtie. O desfăcu şi văzu scrisul grăbit al doctorului Hanami. Numele şi numărul de telefon al doctorului Muku, psihiatrul pe care i-l recomandase chirurgul. Se întrebă de ce nu exista nici o adresă, apoi văzu un număr de cameră şi

înţelese că doctorul Muku trebuie să fi avut cabinetul în aceeaşi clădire imensă. Drăguţ, îşi zise el. Oare câţi pacienţi îşi pasează ăştia unul altuia? Şi-i imagină pe cei doi doctori ca pe nişte jucători de tenis, trimiţându-şi pacienţii peste fileu când într-o parte, când în cealaltă, ciugulind onorarii la fiecare trimitere. Mârâind supărat, făcu ghem hârtia şi o aruncă în peretele interior al liftului.

— Domnule Linnear...

Uşile se deschiseră într-un hol enorm, dominat de o sculptură compusă din rocă neagră, o cascadă şi mult frunziş şi Nicholas păşi hotărât afară.

Tomi se aplecă şi luă de jos ghemotocul de hârtie. Avu doar o clipă să-şi arunce pe ceea ce era scris acolo, apoi se grăbi după Nicholas. Îl prinse din urmă lângă uşile automate din sticlă de culoarea bronzului, pentru a lăsa să treacă numai lumina soarelui, nu şi căldura lui.

— Domnule Linnear, vă rog...

— Altădată, sergent Yazawa.

Nicholas trecu printre uşi. O dată ajunşi în stradă, Tomi se simţi obligată să-i spună:

— Trebuie să vă vorbesc într-o problemă de viaţă şi de moarte, domnule Linnear. E vorba de viaţa dumneavoastră. Şi de moartea dumneavoastră.

Cuvintele ei îl făcură pe Nicholas să se oprească, iar ea profită.

— Voiam să v-o spun cu mai multă diplomaţie, dar nu mi-aţi dat nici o şansă. În conformitate cu comunicatul recepţionat şi decodificat ieri, s-a lansat de curând un contract pentru asasinarea dumneavoastră de către Armata Roşie, contract care va trebui îndeplinit până de azi într-o săptămână. Eu am fost...

Tomi se întrerupse auzind un ţipăt umplând aerul de-a lungul faţadei giganticului zgârie-nor. O fracţiune de secundă mai târziu, soarele fu obturat de o siluetă care se prăbuşi cu un plescăit surd pe trotuar, la câţiva metri de locul în care se aflau ei.

— Iisuse! şuieră Nicholas. Un săritor!

Tomi se desprinse de lângă el şi îşi croi drum prin

mulţimea care se adunase deja acolo. Nicholas se duse după ea şi o văzu îngenunchind lângă bărbatul căzut. Aterizase în ceafă, iar coloana vertebrală şi picioarele îi erau rupte în atât de multe locuri încât silueta lui încetase să mai semene a ceva uman. Sângele se scurgea pe trotuar împrăştiindu-se în toate părţile ca razele unei pânze de păianjen ce pornea de sub trupul frânt. Pe betonul trotuarului străluceau bucăţele de sticlă pătate în roz, cenuşiu şi cafeniu închis.

Încet şi cu grijă, Tomi întoarse capul omului spre ea. Partea din spate era complet strivită spre înăuntru, dar faţa, deşi stropită de sânge, era neatinsă şi se vedea bine.

— Doamne Dumnezeule! icni Nicholas.

Tomi îşi ridică ochii spre el.

— Îl cunoaşteţi pe omul ăsta, domnule Linnear?

— Da, zise Nicholas, dând din cap. E doctorul Hanami, chirurgul care m-a operat.

Se uită în sus şi văzu gaura neagră ca o gură deschisă a ferestrei cabinetului doctorului Hanami.

Tomi şi Nicholas îşi făcură loc prin mulţimea care gesticula agitată. În interiorul clădirii Tomi arătă legitimaţia unei lucrătoare în uniformă din serviciul de pază, îi spuse ce se întâmplase şi o puse să cheme poliţia. Apoi luară amândoi liftul.

— Dar n-ar trebui de loc să veniţi cu mine, spuse Tomi. Nu avem mei o idee despre ce s-a întâmplat acolo sus.

Nicholas nu spuse nimic, în schimb se uită la ea.

— Se poate să fi sărit, continuă Tomi. Sau se poate să fi fost împins.

— De ce să vrea cineva să ucidă un chirurg? întrebă Nicholas.

— Răzbunare pentru o operaţie greşită? ridică Tomi din umeri. De ce să vrea Armata Roşie să vă ucidă?

Nicholas continuă să se uite mut la ea.

— Spuneţi-mi dumneavoastră, zise el în cele din urmă. Eu n-am nici cea mai vagă idee.

— Vă dau voie să veniţi cu mine, spuse Tomi continuându-şi un gând, deoarece am fost desemnată drept

garda dumneavoastră de corp. Mă aflu acum la locul unei posibile crime, deci trebuie să-mi fac datoria. Aşa că trebuie să mă însoţiţi.

— Altfel m-aţi fi oprit?

— Da. V-aş fi oprit.

— Cum? întrebă Nicholas, aplecându-se spre ea. N-avea nici un chef să asculte nici vorbărie ieftină, dar nici duritǎţi din partea cuiva pe care nici nu îl cunoştea.

Uşile se deschiseră şi amândoi se repeziră pe holul care ducea la cabinetul doctorului Hanami. Dădură buzna pe uşă şi se treziră nas în nas cu secretara albă ca varul care-i privea cu nişte ochi parcă gata să-i sară din cap. Ţinea de braţ o femeie, desigur, o pacientă, care plângea cu sughiţuri neregulate.

— Am chemat poliţia, spuse secretara fără să se adreseze cuiva anume, dar dădu imediat din cap când Tomi îi arătă legitimaţia şi arătă îi degetul spre o uşă închisă aflată în dreapta ei. Acolo, înăuntru, zise ea, în cabinetul doctorului.

— Cine-a fost ultimul pacient al doctorului? întrebă Tomi.

— Păi, dumnealui a fost, zise secretara arătându-l pe Nicholas cu degetul.

— După ce-a plecat domnul Linnear a mai intrat cineva în cabinet?

— Nu ştiu. Doctorul m-a rugat să iau o pauză de o oră.

— Deci n-ai văzut pe nimeni intrând după ce-a plecat domnul Linnear?

— Nu.

— Rămâneţi aici, fi spuse Tomi lui Nicholas.

— Pe dracu, zise el, dar văzând arma din mâna ei, rămase totuşi în urmă.

Tomi răsuci butonul clanţei şi împinse brusc uşa de perete. Vântul zgâlţâia jaluzelele verticale din metal, care fuseseră smulse din cârligele de ancorare din podea. În stânga ferestrei se afla biroul răvăşit al doctorului, cu fotoliul lui cu spetează înaltă întors cu spatele la ei, ca şi când doctorul ar fi sărit din el direct pe fereastră. Observă un alt scaun rezemat de pervaz, care fusese folosit pentru a

sparge geamul ferestrei care nu se deschidea niciodată. Toată clădirea avea instalaţii de aer condiţionat.

— Ei bine, ceva tot am aflat, spuse Nicholas. N-a fost un accident.

Tomi traversă mica încăpere până la uşa din cealaltă parte.

— Ce-avem noi aici? zise ea ridicând arma şi deschise uşa. Asta duce direct în holul de-afară. Dacă doctorul Hanami a fost ucis, pe aici a intrat criminalul şi tot pe aici a şi ieşit, fără să fie văzut de secretară.

Tomi închise uşa şi se îndreptă spre fereastra sfărâmată, căutând urme de sânge, vreo notă, sau orice alt semn care-ar fi putut să-i indice dacă moartea doctorului însemna sinucidere sau crimă. Se aplecă pe fereastră şi se uită în jos la peisajul ceţos de sub ei.

— Doamne, dar mult mai e până jos!

— Sergent!

Tomi se sperie de vocea lui Nicholas, care nu fusese prea stridentă, dar reuşise totuşi să-i atragă atenţia. Se uită în direcţia în care privea Nicholas. Din unghiul în care se afla putu să vadă din profil fotoliul cu spetează înaltă al doctorului. Pe braţul fotoliului se vedea o mână rezemată.

Tomi făcu repede trei paşi şi întoarse fotoliul cu faţa la ei. Văzură un omuleţ rotofei de vârstă mijlocie, într-un costum pepit. Părul lung şi dezordonat îi stătea zbârlit în cap de parcă fusese supus unui şoc electric. Ochelarii cu ramă metalică erau cocoţaţi pe fruntea palidă ca şi când omul ar fi avut ceva important de gândit.

Tomi nu-şi putu reţine o exclamaţie de groază când observă orbita neagră şi distrusă care parcă se uita la ea.

— Iisuse, spuse Nicholas, ăsta cine dracu mai e?

— Ce dracu s-a întâmplat cu el? întrebă Tomi uitându-se atentă la rana mortală. E oribil. Lângă cadavru se simţea un miros puternic de carne arsă. A fost ars cu ceva mic şi foarte fierbinte.

— Trebuie să fi fost ceva cu putere mare de penetraţie, spuse Nicholas.

Tomi se dădu înapoi, luă un creion de pe birou şi se folosi

de el pentru a ridica haina descheiată a cadavrului. Cu grijă, extrase apoi portvizitul din buzunarul de la piept, îl trânti pe birou şi îl deschise cu vârful creionului.

— Doctor Jugo Muku, citi ea de pe permisul de conducere şi ridică privirea. Staţi o clipă!

Scoase bucăţica de hârtie pe care Nicholas o aruncase în lift şi pe care o recuperase ea. O despături şi spuse în continuare:

— Linnear-*san*, când ne-am întâlnit aveaţi aici numele doctorului Muku.

Se uită la Nicholas.

— Mi l-a dat doctorul Hanami, spuse Nicholas, uitându-se fix la faţa mutilată a doctorului Muku. El avea impresia că am nevoie de... sprijin psihologic.

— E şi-un număr de telefon aici, spuse Tomi. Şi un alt număr, dar nici o adresă.

— E un număr de cameră, zise Nicholas. Cabinetul doctorului Muku trebuie să fie aici, în clădire.

— Cred c-ar trebui să aruncăm o privire, remarcă Tomi. Se întoarse spre fereastră şi observă ceva pe una din aşchiile de sticlă rămase prinse de cercevea. Se dădu mai aproape şi îşi concentră atenţia.

— Linnear-*san*, spuse ea cu răsuflarea tăiată, ce culoare avea părul doctorului Hanami?

De pe cadavrul de afară nu putuse să-şi dea seama din cauza sângelui şi a creierilor împrăştiaţi.

— Cenuşiu, răspunse Nicholas apropiindu-se. Şi folosea un fel de gel.

Se uită şi el la ceea ce-i atrăsese atenţia poliţistei. Câteva şuviţe de păr cenuşiu-platinat, părând ude, stăteau agăţate de partea ascuţită aşchiei de sticlă.

— Arăta ca firele astea.

— Ceea ce ar putea însemna că s-a dus prin fereastră cu capul înainte, spuse Tomi. Nimeni n-ar face aşa ceva, nici chiar un sinucigaş.

— Vreţi să spuneţi că s-ar putea să fi fost aruncat.

Tomi era preocupată cu adunarea de probe într-un plic cerat.

— Pare din ce în ce mai sigur că aşa a fost. Deci acum mai avem doar să ne ocupăm de moartea doctorului Mu...

Ridică încet capul sesizând cu privirea periferică o umbră în exteriorul clădirii. Rămase cu gura deschisă, uimită, de parcă ar fi aflat într-unul din acele vise în care când vezi că e pe cale se producă o calamitate inimaginabilă, vrei să strigi, dar descoperi că n-ai glas.

Forma neagră se transformase într-o siluetă distinctă: acea a unei fiinţe umane. Era îmbrăcată în întregime în negru, iar Tomi nu-i putu vedea faţa. Răsărise de pe pervazul exterior aflat sub fereastră. Tomi rămase pur şi simplu paralizată, nemaifiind în stare nici măcar să gândească. Silueta se afla în exteriorul clădirii.

Aşa ceva era imposibil, Tomi era foarte conştientă de asta şi totuşi creierul ei reacţiona la fel cum îi arătau ochii. Silueta apăruse într-o fracţiune de secundă. Tomi îşi simţi inima sărind peste câteva bătăi. Parcă se afla într-un ascensor în cădere liberă; stomacul îi căzu la picioare şi intestinele îi deveniră apoase.

Chiar şi aşa stând lucrurile, în timp ce silueta se repezea tăcută la ea, mintea ei trimise instrucţiuni mâinii ei drepte ca să apuce pistolul şi să-l îndrepte spre agresor.

Numai că timpul se termină brusc. Silueta se izbi în ea cu aşa o forţă încât îi goli cu totul plămânii de aer. Tomi zbură pe spate fără să scoată un sunet, răsturnându-se peste măsuţa de cafea din lemn de chiparos a doctorului Hanami şi dislocându-i blatul din sticlă groasă.

Se lovi cu partea superioară a coloanei vertebrale de perete, apoi dădu şi cu capul în el. Prin faţa ochilor îi jucară fulgere de lumină albastră şi o durere cumplită îi înţepă tot trupul, făcând-o să ţipe. Însă ţipătul ei fu acoperit de zdrăngănitul blatului din sticlă care se sparse în ţăndări. Ameţită şi venindu-i să vomite, Tomi încercă să se ridice, dar căzu greoaie pe spate. Se luptă să-şi recapete respiraţia.

Toate astea nu duraseră mai mult de o secundă sau două. Timp berechet pentru ca Nicholas să se fi întors, să fi calculat situaţia şi să fi început o acţiune strategică asupra

atacatorului necunoscut.

Dar Nicholas era un cu totul alt Nicholas. Mintea lui deconcertată, lipsită de abilitatea de a lua decizii fără mult-îndrăgita lui *Getsumei no michi,* era incapabilă să reacţioneze în vreun fel cât de cât coordonat pentru a răspunde cu eficacitate atacului îndreptat împotriva lui Tomi.

Nicholas înţelese că cel care-l ucisese pe doctorul Muku îl aruncase probabil pe fereastră şi pe doctorul Hanami. Înţelese că acest individ stătuse în exteriorul ferestrei sparte, agăţat de sticla şi oţelul zgârie-norului ca o muscă. Mai bănuia de asemenea că, judecând după modul deliberat în care se petrecuse atacul asupra lui Tomi, ucigaşul părea să-i fi aşteptat acolo cu sânge rece.

Nu era absolut nimic în neregulă cu capacitatea lui Nicholas de a judeca. I se luase numai abilitatea de a traduce judecata în acţiune.

Acum el se confrunta cu individul îmbrăcat în negru şi ştia că avea în faţa lui un *ninja.* Căci numai un *ninja* ar fi putut plănui şi executa două crime atât de bizare. Numai un *ninja* s-ar fi putut agăţa pur şi simplu de exteriorul clădirii la etajul douăzeci şi s-ar fi putut arunca prin fereastra sfărâmată pentru a scoate din luptă cu atâta uşurinţă un ofiţer de poliţie antrenat şi înarmat.

Nicholas simţi cum renaşte în el spaima rece ca gheaţa şi cum i se strecoară prin artere. Ştia că nu era vorba de nici o coincidenţă, că exact acum când îşi pierduse puterile trebuia să se confrunte cu un *ninja.*

Era deci adevărat. Era un *Shiro ninja.* Lipsit de apărare şi atacat. Ceea ce însemna că silueta aceasta era mai mult decât un *ninja.* Mult mai mult şi mult mai puţin.

Nicholas rosti în gând un început de rugăciune.

Atacatorul, care rămăsese timp de câteva clipe tăcut şi nemişcat, irupse brusc într-o furtună de mişcări. Nicholas îşi aminti vag că aceleaşi mişcări îi fuseseră cândva familiare şi lui. Încercă să se pregătească să primească atacul cât mai bine, dar inamicul fu peste el înainte să apuce să gândească cum trebuie s-o facă.

Durerea îi explodă de-a lungul meridianelor nervilor pieptului, abdomenului şi pelvisului şi ca o linie din piese de domino care încep să cadă, Nicholas simţi mai întâi o parte a trupului lui, apoi alta, paralizând sub efectul loviturilor scurte şi năprasnice primite în punctele vitale. Durerea nu i se localiză în locurile ţintite de fiecare lovitură, ci ţâşnea prin tot corpul.

Muşchii i se contractară spasmodic, trădându-l la fiecare mişcare, tresărind o dată cu durerea care exploda prin toţi nervii, amplificându-se până în punctul în care toată fiinţa lui primea şocurile în acelaşi timp, măcinată de grindina ucigătoare care nu se mai termina. Asaltul era metodic, aproape ştiinţific, disecându-i trupul în segmente care tindeau parcă să devină independente unele de altele. Nicholas nu se putea împotrivi şi ştia că era supus unei distrugeri gradate, care înainta rapid milimetru cu centimetru. Pentru un *ninja,* repurtarea unei victorii e una, dar ceea ce i se întâmpla lui acum era alta. Era o demonstraţie clinică de dominaţie absolută, menită să se încheie rapid cu distrugerea totală. Mintea i se agita disperată, scăpărând sub gândul ascuţit că de nicăieri nu putea veni nici un ajutor. Incapabil să întoarcă spatele unui *ninjutsu,* oare cum să trăiască mai departe ca un *Shiro ninja*? Răspunsul era evident. Viaţa pentru el se încheia aici. Urma moartea.

Aceasta era lecţia finală a acestui atac neînduplecat.

Tomi era în continuare rezemată de perete, dar efectele atacului iniţial începuseră să-i dispară. Gâfâind, încercând să se scuture de ameţeala care pusese stăpânire pe ea, îşi dădu seama că nu mai ţinea pistolul în mână. Înţelese deasemenea că Nicholas era atacat şi disperată, căută arma din priviri. O văzu pe podea la câţiva metri de mâna ei dreaptă întinsă. Gemând de durere, se desprinse de la perete şi începu să se târască într-acolo. O atinse, apoi o apucă strâns. O clipă mai târziu, chinuindu-se să învingă greţurile care o încingeau sufocant din toate părţile, o îndreptă spre ceafa siluetei dar, în clipa când era gata să apese pe trăgaci, tresări dându-şi seama că de fapt îl ţintea

pe Nicholas.

La naiba, îşi zise ea în gând şi încercând o cacialma, strigă:

— Dă-te jos de pe el sau trag!

Atacatorul se ridică iute, în aşa fel încât capul şi bustul lui Nicholas se interpuseră între el şi Tomi.

— Hai, fa-o, rosti el cu voce gâjâită, un sunet de gheaţă ca atunci când zgârii cu unghiile o tablă dintr-o sală de clasă. Împuşcă-mă. Sau îl împuşti pe el?

Tomi avu o intuiţie stranie care-i zbârli părul scurt de pe ceafa. Ştia că atacatorul îşi râdea de ea din spatele măştii.

Apoi observă sclipirea micii lame de oţel ţinută la gâtul lui Nicholas.

— Pune jos arma, spuse vocea gâjâită, sau îl ucid chiar acum.

Şi ca să demonstreze că nu glumea, îl tăie puţin, făcând să apară imediat câteva picături de sânge.

Torni lăsă arma să-i cadă din mână.

— Dă-i cu piciorul, îi ordonă vocea.

Tomi făcu cum i se spusese şi imediat îi păru rău. Văzu parcă cu încetinitorul cum atacatorul îl eliberează pe Nicholas, cum se ridică sinistru ca un spectru, exact la fel cum o făcuse dincolo de fereastră. Şi fără să pară că se mişcă în vreun fel, apăru în fata ei în toată înălţimea lui.

O fulgeră gândul că atacatorul traversa spaţiul care-i separa într-o manieră cu totul necunoscută ei. Simţi cum e ridicată de o forţă mai presus de puterea ei de înţelegere. Apoi capul i se izbi de perete, iar ţipătul ei de uimire şi de durere fu brusc curmat şi ea îşi pierdu cunoştinţa.

Atacatorul o trânti grămadă şi se întoarse. Nicholas se târa spre locul în care se afla arma. O măsură de om disperat: renunţase la întreg arsenalul de arme ascunse în fiinţa lui şi se arunca acum spre o armă mecanică.

Cu o mişcare continuă şi fluidă, silueta îl ridică pe Nicholas cu aceeaşi uşurinţă cu care o ridicase pe Tomi cu câteva secunde mai devreme şi îl aruncă cu capul înainte, de-a curmezişul camerei. Nicholas se prăbuşi pe birou, alunecând pe suprafaţa lucioasă şi căzând cu trupul

aproape paralizat pe podea între birou şi fereastra distrusă.

Atacatorul ocoli biroul mişcându-se cu uşurinţă şi sigur pe el, fără să se grăbească. Îl culese pe Nicholas de pe jos şi se îndreptă cu el spre fereastră.

Nicholas îi înţelese intenţia şi făcu singurul lucru pe care îl mai putea face: îşi desfăcu mâinile şi picioarele pentru a-l împiedica pe duşman să-l poată manevra prin deschiderea ferestrei.

Îl auzea cum râde. Un sunet oribil, ca o puzderie de ace care-ţi perforează pielea.

— Crezi că asta o să te salveze?

Nicholas gemu amarnic îşi simţi umărul drept sfărâmat de o lovitură fulgerătoare şi braţul îi căzu inert într-o parte. O a doua lovitură, de data asta în umărul stâng, la fel de cumplită. Nicholas îşi muşcă buzele până la sânge ca să nu ţipe de durere. Urmă piciorul drept, apoi cel stâng. Acum nu mai avea scăpare, avea să fie aruncat prin fereastră.

Totuşi, se zbătu în continuare, aşa cum poruncesc legile naturii oricărui organism care se simte în faţa sfârşitului brusc şi violent. Aşa amorţit cum era, Nicholas dădu orbeşte din mâini şi din picioare, zvârcolindu-se şi încercând din răsputeri să se agaţe de fiecare centimetru de cercevea.

Folosindu-şi umerii şi bazinul, se înghesui în aşa fel încât să nu poată fi împins prin ultima parte a deschizăturii. Asupra braţelor şi şoldurilor lui se abătu o ploaie de lovituri scurte şi dure. Îl sfărâmau, dar se sili din răsputeri să le ignore şi să se concentreze ca să poată rămâne imobil.

Apoi fu lovit în cap, aproape de locul care încă nu era vindecat complet. Era deja prea mult. Corpul lui, solicitat de tensiuni peste limitele suportabilului, capitulă brusc şi se lăsă trecut prin deschizătura ferestrei. Ajunsese cu totul în afară.

Peisajul vertical al Tokio-ului, ceţos şi devenit brusc parcă ireal, se înclina venind în întâmpinarea lui. Îşi simţea inima bătând gata să-i sară din piept. Şuierul sângelui ce-i curgea prin vene semăna cu vâjâitul vuitului care-i trecea pe la urechi.

Pentru un timp nedefinit, ce părea a fi o clipă fără sfârşit,

atârnă suspendat la douăzeci de etaje deasupra străzii. Putea să-şi imagineze clipa care va urma, plonjonul prin aer, rostogolirea înceată prin vălătucii de aer gros, cu pavajul repezindu-se necruţător să-l întâmpine. Se şi vedea în visul care i se repetase în minte de atâtea ori, căzând prin abur, intr-o cădere nesfârşită. Numai că de data asta nu avea să se mai trezească.

Uitându-se în jos la aerul fluid şi fierbinte, aproape material, din Shinjuku, Nicholas auzi ultimul strigăt jalnic al fiicei sale. Înţelese şi sufletul său se pregăti de moarte.

Apoi, înainte să poată să-şi dea seama, fu tras înapoi în clădire. Faţa acoperită a atacatorului se afla foarte aproape de a lui.

— Dacă mori acum, dacă mori prea uşor, îi hârâi acesta în urechi, n-ai să înţelegi niciodată. Şi o dată cu înţelegerea va veni şi certitudinea disperării. Asta te va strivi mai mult decât o simplă înfrângere.

Şi atacatorul îi dădu o lovitură scurtă, curată şi precisă de-a latul gâtului.

Aburul se răsuci ca limba unei vipere, ascunzând în miezul lui secrete prea cumplite pentru a fi îndurate.

Şi într-o frântură de secundă veni bezna.

După o scurtă şedere în spital, după ce a dat poliţiei declaraţii pe cât fusese în stare să o facă după ce a sosit Justine cu Nangi, ea albă la faţă, dar slavă Domnului, reuşind să-şi controleze panica, după ce a petrecut în spital o noapte neliniştită, fulgerată de dureri nebănuite, după ce a reuşit pentru moment să evite răspunsurile la întrebările puse de Justine şi Nangi, Nicholas s-a întors acasă.

O văzuse pe Tomi în spital şi aflase că nu era decât foarte şocată că tomograful nu semnalase nici o contuzie gravă în ea. În schimb, organismul lui era plin de leziuni.

Din cauza asta, medicii insistaseră ca el să mai rămână o săptămână în spital ca să i se facă şi alte analize şi pentru ca starea leziunilor să poată fi urmărită zi şi noapte. Dar Nicholas susţinuse să plece imediat. Atunci, doctorii acceptaseră un compromis: să-i dea drumul a doua zi în

schimbul rămânerii lui peste noapte, timp în care să i se facă o nouă tomogramă. Aparent, aceasta n-a arătat nici o complicaţie, iar mai târziu, a doua zi spre prânz, Nicholas a ajuns acasă.

Justine i-a spus că Tomi venise de două ori să-l vadă la el în salon, în timp ce el dormea, şi-o rugase să-i dea telefon de îndată ce ajungea acasă, ca să vină să-l vadă.

De cum sosi, Nicholas se duse direct în sala lui de antrenament. Cu un efort care aproape că-i făcu sângele să-i spargă arterele, Nicholas împinse la o parte sacul de box. Ridică salteaua tatami de dedesubt şi desfăcu cu unghiile o mică uşiţă ascunsă între scândurile podelei.

Acolo jos se afla o cavitate strâmtă, căptuşită cu oţel, pe care chiar el o construise după ce se mutase aici cu Justine. Trase afară din ea o cutie din aramă. Pe capac se aflau încrustaţi cei doi fraţi, dragonul şi tigrul, darul pe care bunicul So-Peng îl făcuse colonelului Denis Linnear şi care acum îi aparţinea lui Nicholas.

Deschise cutia cu degetele tremurând. Înăuntru se aflau şaisprezece locaşuri săpate în catifea bleumarin, câte una pentru fiecare smarald magic. Un smarald fusese folosit de colonel pentru a-şi cumpăra casa din Japonia.

Să nu uiţi, Nicholas, o auzi el pe mama lui spunându-i, nu trebuie ca vreodată să existe în cutie mai puţine de nouă smaralde.

— Ahh...

Fu atâta uşurare în glasul lui Nicholas, încât o făcu pe Justine sa vină în fugă.

— Nick, ce s-a întâmplat? Ce este?

— Cele cincisprezece smaralde sunt încă aici, şuieră greu Nicholas. Apoi îşi ridică privirea spre Justine şi închise cutia. Justine, nu spui niciodată nimănui, nici chiar lui Nangi, ce-ai văzut adineauri, Smaraldele astea sunt ceva deosebit, sunt magice. Sunt o moştenire de la bunicul meu, So-Peng şi nu trebuie să fie folosite niciodată şi nici nu trebuie să se vorbească despre ele.

Împinse salteaua tatami la locul ei şi trase deasupra sacul de box

— Promite-mi, Justine!

— Îţi promit.

Nicholas se ridică puţin nesigur de el, având încă în cap ecoul cuvintelor atacatorului lui: Dacă mori acum, dacă mori prea uşor. Spusese acesta, n-ai să înţelegi niciodată. Şi o dată cu înţelegerea va veni şi certitudinea disperării. Asta te va strivi mai mult decât o simplă înfrângere.

De ce nu m-a ucis când a avut ocazia? se întrebă Nicholas. Oare pentru ce altă soartă m-a salvat?

SINGAPORE – PENINSULA MALAYSIA[15]
1889, VARA

So-Peng, bunicul lui Nicholas Linnear, se născuse într-o familie modestă de comercianţi chinezi, cu bărbaţi aprigi şi muncitori care mai mult ca sigur îşi risipiseră întreaga viaţă trudind sub spectrul dezolant al unei nesfârşite lipse de noroc.

Mama lui însă fusese cu totul diferită.

Neamul lui So-Peng trăia în peninsula Malaysia încă de pe la 1400, ocupându-se cu comerţul cu mătăsuri şi de obiecte din carapace de broaşte ţestoase şi din fildeş. După 1800, când pe coasta de vest a peninsulei izbucnise mirajul minelor de cositor nou deschise, se mutaseră la Kuala Lumpur, gândind că norocul le surâdea în sfârşit. Şi într-adevăr, la început norocul s-a arătat foarte zâmbitor, dar repede după aceea le-a întors şi spatele. Au câştigat sume mari, adevărate averi, dar le-au risipit repede la jocurile de noroc sau făcând investiţii nesăbuite, ca să nu mai vorbim de partenerii necinstiţi, care au pus şi ei cu nădejde umărul la ruina neamului So-Peng. Aventura bogăţiei s-a încheiat repede.

So-Peng şi-a petrecut primii zece ani din viaţă lângă Pahang, pe coasta de est, unde tatăl lui se ocupa pe atunci cu importul de mătăsuri şi ceai negru din China. Totuşi, So-Peng n-a fost mai deloc interesat în a deveni comerciant,

[15] Malaysia - actuala peninsulă Malacca, cunoscută în trecut şi sub numele de peninsula Malaya. [n. ed.)

neavând de gând să trăiască şi el sub imperiul veşnicului risc, risc care însemna de fapt ghinion. Era mult mai isteţ decât tatăl şi unchii lui, iar la nouăsprezece ani era aproape la fel de ager la minte ca mama lui la treizeci şi patru.

So-Peng semăna mult cu mama lui, Liang, care fusese o mireasă copilă şi-l născuse când avea doar cincisprezece ani. Originea ei era cam neclară şi nimeni n-ar fi putut spune dacă era din Hokkien, ca tatăl lui So-Peng, dacă era chinezoaică sută la sută sau dacă era de felul ei din Sumatra, cum mai cleveteau gurile rele. Ea nu pomenea niciodată de originea ei şi nici măcar So-Peng n-o întrebase vreodată, deşi murea de curiozitate să afle.

Mama lui So-Peng era foarte deşteaptă. Cunoştea repede toate familiile importante oriunde se întâmpla ca familia ei să stea mai mult de câteva săptămâni şi lucru şi mai important, aceşti oameni îi datorau de multe ori favoruri. So-Peng ştia că mama lui îl salvase pe tatăl lui de mai multe ori de la insolvabilitate totală, folosindu-se de intervenţiile ei mai degrabă miraculoase. Şi reuşea să rezolve toate problemele astea fără să-l facă pe soţul ei să-şi piardă ceva din onorabilitate.

În 1889, când avea nouăsprezece ani, So-Peng acumulase o experienţă de viaţă cu care nu se puteau lăuda mulţi tineri de seama lui. Vorbea o mulţime de limbi asiatice şi indo-europene, plus sumedenie de dialecte. Petrecându-şi anii de şcoală în Singapura, „Oraşul Leului”, cum fusese denumit Singapore în 1100 de către stăpânitorii imperiului Srivijayan, avusese norocul de a avea pe cei mai buni profesori din Malaysia, beneficiind totodată de învăţămintele oferite de labirintul de ulicioare înţesate de borfaşi de toate neamurile, chinezi, malayezieni, indieni şi sumatrezi.

Muncise la docurile oraşului, în pieţe, în cârciumi prăpădite şi în restaurante de lux, în hanuri jegoase sau în hoteluri strălucitoare, ba chiar se îmbarcase pentru şase luni pe unul dintre noile vapoare cu aburi care se răspândeau cu repeziciune. Înţelesese imediat ceea ce alţii nu aveau să înţeleagă decât mult mai târziu: că o dată

apărute vasele cu aburi, Singapore va câştiga în importanţă ca port în zonă. Până atunci, aşezarea fusese total dependentă de vânturi pentru a-şi desfăşura comerţul naval. Lunile ianuarie şi februarie aduceau vânturile musonului de nord-est, favorabile joncilor ce veneau din Siam şi China. Şase luni mai târziu, toamna, vânturile îşi schimbau direcţia, aducând ambarcaţiuni din peninsula subcontinentală Malaya. Vase care puteau naviga prin forţă proprie urmau să elibereze Singapore de capriciile vremii, iar comerţul putea continua pe tot parcursul anului.

Cu alte cuvinte, So-Peng îşi încercase mâna în multe meserii, dar nu reuşise să stăpânească prea bine nici una. De fapt, la nouăsprezece ani avea capul doldora de cunoştinţe, dar nu avea nici un căpătâi şi nici o profesie. Şi ce era şi mai rău, nu avea para chioară.

Cea mai dragă amintire a lui din timpul copilăriei, dinainte să se mute împreună cu familia lui la Singapore, era cea legată de nopţile calde de mai, când, cu prietenul lui cel mai bun, Zhao-Hsia, se furişa din casă pentru a se aşeza în mijlocul frunzişului din jurul plajei. So-Peng se uita la puzderia nesfârşită de stele alb-albastre, verzi-albastre şi roşii, împrăştiate pe cer. Cei doi băieţi erau parcă înveşmântaţi în ele, la fel de cuprinzător cum erau înveşmântaţi în orăcăitul broaştelor, în ţipetele păsărilor de noapte, în înţepăturile necontenite ale insectelor, sau în foşnetul frunzelor de palmier.

În faţa lor, lumina stelelor şi a lunii, iar mai departe, în largul Mării Chinei de Sud, puteau să vadă luminile pâlpâitoare ale vaselor rapide plecate spre sud-est către Borneo sau spre nord-vest, către Thailanda.

Dar oricât de mult ar fi iubit locul ăsta pe timpul nopţii, So-Peng şi Zhao-Hsia nu veneau aici doar ca să se uite la stele şi la vasele din larg. Şi nu veneau nici numai ca să înoate.

Curând, privirile le coborau de pe cerul pătat cu atâtea stele şi se fixau mai aproape de crestele argintii ale valurilor Mării Chinei de Sud, urmărind cum mareea împingea apa din ce în ce mai mult peste plaja întunecată şi cum o trăgea

la loc spre larg, doar pentru a o aduce din nou, cu putere nestăvilită, peste nisipul pe care stăteau ei.

Şi-apoi, în cele din urmă veneau ieşind din apa sărată formele negre şi cocoşate pe care le aşteptau atât de mult. Forme enorme, detaşându-se încet-încet de valurile care le înconjurau, dar pe care le lăsau treptat în urmă. Uitându-se, So-Peng avea senzaţia că e aruncat înapoi cu un milion de ani, într-o altă epocă, într-un alt timp. Le şoptea în Vedic, o limbă atât de veche încât era sigur că ele îl înţelegeau.

La adăpostul nisipului, formele încetau apoi să mai mişte. Curând, acoperind susurul valurilor şi zumzetul insectelor, băieţii auzeau sunetul nisipului mişcat din loc şi săpat.

So-Peng şi Zhao-Hsia aşteptau, învăţând ce-i răbdarea. Căci era sfârşit de lună mai, începutul sezonului broaştelor ţestoase uriaşe. Băieţii aflau aici cu preţul unui mare risc, pe care îl cunoşteau. Broaştele ţestoase din regiunea asta erau foarte preţuite de malayezieni şi chinezi, în primul rând pentru carapacele lor, care însemnau pentru toţi localnicii sursă de venituri sigure, mai ales din exporturi. Băieţii veniseră aici pentru un lucru care era strict interzis, era *haram,* cum ar fi zis Zhao-Hsia, care cunoştea mulţi musulmani, deşi nu era vorba de o lege religioasă. Dacă ar fi fost prinşi ar fi fost aruncaţi fără multă vorbă în închisoare şi So-Peng se gândea că dacă s-ar fi întâmplat una ca asta, nici măcar mama lui, cu toate puterile ei misterioase, n-ar mai fi fost în stare să-l scoată de acolo.

Pe plajă erau deja mai multe ţestoase. So-Peng şi Zhao-Hsia se uitară unul la altul. Din punct de vedere fizic nu se potriveau deloc. So-Peng era deja înalt, depăşindu-l pe malayezianul dolofan prin vigoarea graţioasă care se observa şi mai pronunţat în prezenţa acestuia. Însă erau şi unul şi celălalt de o cutezanţă şi de o curiozitate fără margini, care depăşeau regulamentele şi obiceiurile. Erau exploratori înnăscuţi, apropiaţi unul de altul prin atracţia lor bolnăvicioasă pentru tot ce era bizar sau măcar diferit de normal.

Încet, băieţii se târâră din ascunzişul lor dintre frunze, înaintându-se pe burtă. Când ajunseră la o broască

ţestoasă, Zhao-Hsia îi atinse carapacea cornoasă. So-Peng urmări fascinat în lumina difuză a stelelor, cum animalul îşi retrage capul şi picioarele în interiorul carapacei, rămânând total inofensiv, căci altfel arăta descurajator de fioros. Apoi cei doi întoarseră ţestoasa şi-i luară ouăle.

Reîntorşi la adăpostul ferigilor şi al frunzelor de palmier, sparseră cu grijă ouăle şi le băură conţinutul vâscos, după care plescăiră din buze scoţând zgomote de plăcere, în timp ce îngurgitau delicatesa interzisă.

Când So-Peng avea aproape nouăsprezece ani, familia lui s-a mutat în Singapore. De atunci se tot gândea la ce s-o mai fi întâmplat cu Zhao-Hsia şi se întreba dacă vor mai avea vreodată ei doi ocazia să stea împreună în bezna gălăgioasă de la Rantan Abang, aşteptând ca bunătăţile oprite să vină singure spre ei.

În atmosfera ameţitoare şi plină de tentaţii din Singapore, So-Peng a reuşit totuşi să nu fie implicat niciodată în ceva ilegal. Şi ce-a fost şi mai surprinzător, a fost că a fost nevoie de două crime pentru a-l aduce pe acest tânăr la adevărata lui vocaţie.

Doi comercianţi au fost omorâţi la interval de zece zile unul de altul. Faptele se comiseseră în timpul celei mai călduroase veri din câte îşi mai aduceau oamenii aminte, când soarele alb şi umflat făcuse să fiarbă până şi de obicei răcoroasa zonă cu cheiuri a Singaporelui. Oceanul era plat şi nemişcat; nu bătea nici o adiere de vânt, iar boarea de aer creată în interiorul clădirilor de ventilatoarele electrice se vălurea ca nămolul de la baza stâlpilor unui ponton.

Comunitatea era destul de obişnuită cu moartea, dar cele două crime au îngrozit din cale-afară pe toată lumea. Autorităţile britanice au afirmat că era mâna traficanţilor, implicaţi într-un război pe viaţă şi pe moarte. Deoarece crimele avuseseră loc pe patru şi pe paisprezece ale lunii şi din moment ce patru era numărul morţii, chinezii erau siguri că era vorba de o formă de pedeapsă din partea rudelor pentru păcatele anterioare ale victimelor. Malayezienii considerau şi ei răzbunarea ca motivaţie, evidenţiind piciorul de porc găsit în gura fiecărei victime, amândoi

musulmani, ştiut fiind că porcul era la musulmani sută la sută *haram.* Dar erau la fel de siguri că asasinii erau occidentali, pentru că, în opinia lor, nici un musulman şi nici un buddhist nu s-ar fi dedat la o asemenea profanare.

Liang, mama lui So-Peng, avea o cu totul altă teorie. Văzuse ciudatele stele de metal cu opt colţuri pe care poliţia le extrăsese din gâturile celor două cadavre şi într-o zi, la masa de seară, ea dădu un nume criminalilor: *tanjiani.*

Tanjiani, spunea ea, n-aveau nici un dumnezeu, nu respectau legile nici unei religii şi de aceea nu aveau nici un fel de mustrare de conştiinţă dacă făceau vreo blasfemie. *Tanjiani*, spunea ea, îşi făceau propriile lor legi şi aderau la propriile lor dictate bizare care difereau radical de cele ale societăţii. Erau propriii lor stăpâni, exploatatori ai nopţii şi ai tuturor forţelor răului care puteau să le ofere adăpost în întuneric.

Tot ce le-a spus a fost desigur menit să-i sperie pe fraţii şi surorile lui So-Peng. Liang poseda chiar acea calitate *Yang,* adică masculină, de a folosi frica drept mod de a-şi disciplina copiii. Era mai preocupată de copiii ei mai mult decât de orice altceva, ceea ce se datora, după cum presupunea So-Peng, faptului că se măritase cu un astfel de om ca tatăl lui. Pe acesta nu-l interesau deloc copiii lui în afara faptului că ei reprezentau rezultatul inevitabil al actului sexual, pentru care se părea că avea un interes deosebit.

Când So-Peng rămase singur cu mama lui, ea i-a spus:

— Acum nimic n-o să-i mai reţină de la studiu.

— Vrei să spui că tot ce ne-ai povestit despre *tanjiani* n-a fost adevărat? întrebă So-Peng. Ne-ai spus minciuni?

— N-au fost minciuni. Dar nici adevărul.

So-Peng se gândi un moment.

— E cumva un joc de cuvinte? E o enigmă în ce ne-ai spus?

Liang zâmbi mândră de el.

— Eşti atât de matur! spuse ea.

Îl lăsă pe So-Peng şi se duse în camera ei. Rămas singur în bucătărie, So-Peng se gândi pe îndelete la ce-i spusese

mama lui şi umblând neliniştit prin casă, analiză natura enigmei lansate de ea. Aveau o casă mare, situată într-o zonă înstărită a oraşului, căci tatăl lui, la îndemnul lui Liang, investise în urmă cu doi ani într-o nouă firmă care începuse să importe trestie indiană, piper negru şi nucşoară uriaşă din Borneo. Iar până acum afacerea se dovedise foarte profitabilă.

După un timp liniştea din casă deveni apăsătoare. De afară se auzi zarva unei dispute între tineri şi trecând prin grădină, So-Peng ieşi în stradă.

Văzu pe doi dintre fraţii lui mai mici şi pe câţiva prieteni de-ai lor, faţă în faţă ca două armate pe un câmp de bătălie. Între ei tremura şi scheuna un căţeluş gălbui şi slăbănog, cu coada ascunsă între picioare.

Unul dintre fraţii lui apucase ferm căţelul de părul de la gât fără să ia în seamă panica feroce ce-l cuprinsese pe bietul animal, continuând î-l tragă spre el, în timp ce unul dintre ceilalţi băieţi încerca să tragă i câinele în partea lui.

— Ăsta-i câinele nostru! zise sfidător fratele lui So-Peng.

— Ba nu, e-al nostru! ţipă cel mai agresiv dintre ceilalţi băieţi. Avea o faţă plată care-i reflecta furia ca o oglindă.

— Noi l-am găsit primii, zise înfierbântat celălalt frate al lui So-Peng. Aşa că e al nostru.

— L-aţi găsit lângă casa noastră! strigă băiatul cu faţa plată, enervându-se şi mai tare. Aşa că al nostru e, nu al vostru. Voi sunteţi nişte hoţi!

— Voi sunteţi criminali! zise fratele lui So-Peng aplecându-se spre câinele care gâfâia îngrozit şi arătând cu degetul cicatricele cafenii de pe coastele câinelui, unde părul nu mai crescuse. Uite cum l-aţi chinuit! Sunteţi demni de ură!

— Ba noi vă urâm şi mai tare! ţipară în cor ceilalţi băieţi.

Asistând la disputa care creştea în intensitate, So-Peng fu cuprins de o tristeţe înăbuşitoare. Pentru alţii, poate, incidentul ar fi fost ceva trivial, repede dat uitării mai apoi. Dar So-Peng văzu în această neînţelegere copilărească germenii unei crize mult mai profunde. Recunoscu conflictul universal, inevitabil, al fiinţei umane, imaginea unei

eventuale uzurpări a lumii de către cei nemulţumiţi cu ce posedă sau de către cei prea săraci ca să posede ceva propriu al lor. Nevoia de cucerire apăruse brusc, ca o explozie, din pură inocenţă, ca o hidră într-o vale plină cu maci. Lungul marş prin noaptea spiritului uman începuse deja.

So-Peng avansă printre aşa-zisele două armate oponente tocmai când băieţii începuseră să-şi încleşteze pumnii şi să ridice pietre din praful străzii. Peste o clipă, foştii prieteni urmau negreşit să schimbe între ei o ploaie de lovituri.

Băgându-se între ei, So-Peng întinse mâna spre căţelul care, tremurând, se făcu mic în braţele lui. Era singura creatură nevinovată din această dispută. Îl ridică şi îl mângâie. Într-o clipă, căţelul îşi întoarse capul şi începu să-i lingă mâna.

— Câinele ăsta nu aparţine nici unuia din voi, spuse el.

— Dar, frate...

Privirea fioroasă a lui So-Peng îl făcu pe fratele lui să-şi înghită protestele.

— Noi îl vrem! strigă băiatul cu faţa plată. E al nostru!

— Şi ce vreţi să faceţi cu el? întrebă So-Peng întorcându-se spre băiat. Vreţi să-l bateţi din nou?

— Eu nu l-am bătut niciodată! zise băiatul pe acel ton sfidător pe care-l folosesc adeseori copiii şi care-ţi indică fără dubii faptul că mint.

— Dar i-ai dat cu piciorul, nu? întrebă So-Peng făcându-i semn cu degetul. L-ai pedepsit exact cum te pedepsesc părinţii tăi pe tine. Am dreptate sau nu?

Şi se uită la băiat, care lăsase capul în jos şi parcă-şi înghiţise limba.

— Vezi? zise triumfător fratele lui So-Peng. Am avut dreptate!

— Iar tu ce ai de gând să faci cu animalul? îl întrebă So-Peng pe fratele lui mai mic.

— Să-l păstrez, zise băiatul ridicând din umeri. Sau să-i dau drumul. Nu ştiu nici eu. Ce importanţă are?

— Te-ai gândit cum ai să ai grijă de el?

— Să am grijă de el? strâmbă din nas fratele lui. Păi de

ce? Nu e decât un căţel.

— Uită-te bine la el. E înnebunit de fiică şi durere, la fel cum eşti şi tu uneori. Dar cum pot eu să m-aştept să înţelegi? Sunteţi toţi prea egoişti şi vă gândiţi numai la voi. Nici unul din voi nu merită dragostea şi prietenia câinelui ăsta.

Nemulţumirea şi dispreţul din glasul lui So-Peng reuşi să atingă coardele sensibile ale copiilor.

— Ce-o să se întâmple cu el? întrebă băiatul cu faţa plată.

— O să-l iau să-l duc de-aici, spuse So-Peng.

— Dar ne-am obişnuit cu el lângă noi, spuse băiatul cu faţa plată. So-Peng nu mai spuse nimic, dar continuă să mângâie câinele.

Animalul îşi puse capul pe braţul lui, oftă mulţumit şi închise ochii.

— Nu vreau să-l duci, spuse deodată băiatul cu faţa plată. Cred că... putem să avem toţi grijă de el.

— Da, da, se grăbi să afirme şi fratele lui So-Peng. Putem să avem cu toţii grijă de el, nu-i aşa?

— Da, răspunseră toţi ceilalţi în cor.

— Putem să-l dresăm, zise un alt băiat.

— Da, să fie câine de pază, continuă un alt frate al lui So-Peng.

Băieţii erau acum împreună, adunaţi în mijlocul străzii, discutând aprins despre planurile lor în legătură cu câinele. So-Peng îl lăsă jos şi animalul rămase pe loc şi se uită la el dând din coadă. Deodată băieţii se întoarseră către So-Peng.

— Tu ce crezi? îl întrebă băiatul cu faţa plată.

— Nu depinde de mine. Nu-i câinele meu.

— Păi nu e nici al nostru, zise fratele lui So-Peng.

— Chiar trebuie să-l duci de-aici? întrebă băiatul cu faţa plată.

O dată furia stinsă, faţa lui nu mai reflecta decât nevoia nemăsurată de dragoste şi atenţie.

So-Peng zâmbi şi bătu amical câinele pe cap.

— Poate că am să-l las aici. Doar pentru un timp, să văd

cum vă purtaţi cu el.

Băieţii se adunară în jurul câinelui, mângâindu-l pe cap şi pe spate. Iar câinele dădea din coadă din ce în ce mai repede. Băiatul cu faţa plată se apropie de So-Peng.

— Să ştii că de fapt noi nu ne urâm unii pe alţii, Frate mai mare, puse el folosind gradul onorific chinezesc. N-au fost decât vorbe.

So-Peng apucă mâna băiatului şi-i desfăcu pumnul. Piatra pe care băiatul o apucase când începuseră să se certe, se rostogoli în ţărână.

— Cuvintele, spuse So-Peng, reprezintă de multe ori numai începutul.

— N-aş fi aruncat-o, Frate mai mare. So-Peng îngenunche lângă băiatul cu fâţa plată.

— Ştiu că n-ai fi vrut s-o arunci.

După un timp, băiatul cu faţa plată spuse:

— Cred că înţeleg.

So-Peng îl privi atent pe băiat. N-avea nevoie să se folosească de puterile lui pentru a şti de ce ducea lipsă băiatul. Era ceva atât de fundamental!

— Când am fost de vârsta ta, spuse el, tânjeam şi eu după un frate mai mare cu care să pot să vorbesc. Din păcate nu aveam nici unul.

— Oh, ştiu ce vrei să spui! strigă băiatul cu faţa plată.

Apoi, când vru să continue, se opri şi amuţi.

So-Peng se ridică.

— Săptămâna viitoare o să am nevoie de ajutor la o treabă pe care o am eu de făcut la sfârşit de săptămână. Crezi că te-ar interesa?

Băiatul cu faţa plată dădu nerăbdător din cap. Din nou era prea copleşit de emoţie ca să poată vorbi.

— Am să vin la tine devreme, în zori.

— Nu-i nevoie, Frate mai mare, spuse băiatul cu faţa plată. Voi fi eu la tine la răsăritul soarelui.

So-Peng izbucni în râs.

— La o oră după răsăritul soarelui e suficient.

So-Peng intră înapoi pe poartă. Grădina era pustie şi cufundată în linişte. Intră imediat în casă şi se duse direct în

dormitorul părinţilor, unde o găsi pe mama lui făcându-şi bagajele.

— Unde te duci mamă?

Liang se întoarse spre el. Era îmbujorată şi îşi dădu la o parte de pe faţă câteva fire rătăcite de păr. Era o femeie într-adevăr chipeşă, având mai degrabă o înfăţişare vie, inspirând forţă, decât pur şi simplu frumoasă. Chipul ei oval, cu pomeţii înalţi şi cu ochii aşezaţi în nişte orbite straniu de adânci, avea un farmec nespus. Avea urechile micuţe şi delicate şi se mândrea cu asta, la fel cum se mândrea şi cu micimea mâinilor şi picioarelor ei, delicate şi foarte harnice.

— O carapace de broască ţestoasă a fost încinsă la foc până a crăpat, apoi bucăţile au fost citite de către un bărbat fengshui. Mi s-a prezis că tu vei veni aici la mine, spuse ea privindu-l cu gravitate. Dacă n-ai fi venit aş fi zis că bărbatul fengshui a minţit şi că nu tu eşti cel ales.

So-Peng o privi mirat.

— Ce vrei să spui?

Mama îi aruncă un zâmbet.

— Hai să mergem în altă parte să discutăm despre asta, spuse ea.

Îl conduse afară în grădină, unde ştia că la ora asta nu era nimeni prin preajmă.

Mirosul puternic care venea dinspre mlaştinile cu mangrove din nord se amesteca cu parfumul eteric al florilor şi parcă atârna în aerul dens. În depărtare câinii lătrau la umbrele mişcătoare. Una câte una, luminile străzii erau aprinse de către un băiat malayezian cu pielea tuciurie care se urca pe o scară şi al cărui cap ras şi lucios So-Peng îl putea doar întrezări peste zidul de cărămidă. Liag şi fiul ei se aşezară unul în faţa altuia pe nişte scaune lăcuite din trestie indiană.

— Când încă erai în mine, spuse ea, te-am simţit cum încercai să ajungi la mine, nu cu mâinile, ci cu mintea. Am văzut culori, culorile tale, umbrele creierului tău în formare. După ce te-ai născut, am resimţit acest fenomen mult mai puternic şi am ştiut atunci că îmi moşteniseşi darul. De atunci înainte am încurajat în tine darul ăsta, ţi l-am

cultivat, dacă pot să spun aşa, permiţându-i să crească o dată cu tine.

— Îmi aduc aminte, spuse So-Peng. Era o legătură între noi pe care n-o mai împărtăşea nimeni. Puteam să-ţi vorbesc fără să deschid gura şi puteam să-ţi aud răspunsul fără să-mi folosesc urechile.

Liang stătea într-o poziţie foarte *Yang,* pe care ar fi trebuit s-o folosească tatăl lui, dar n-o făcea niciodată. Era ca şi când ea ar fi fost stăpâna casei şi a tuturor lucrurilor din ea. Observând asta, So-Peng înţelese că n-ar fi fost deloc surprins să afle că de fapt aşa şi era.

— Eşti încă tânăr, So-Peng, spuse Liang, dar acum circumstanţele m-au forţat să împart cu tine – şi mă rog la Dumnezeu să nu fie pentru totdeauna – întreg adevărul despre darul tău. Ai putea să consideri acum că e o binecuvântare, dar să ştii că foarte uşor poate deveni un blestem. Folosit în scopuri greşite, lăcomia, invidia, desfrâul, poate deveni o mare forţă a răului. Dacă-i permiţi să alerge liber va putea ajunge să-ţi domine viaţa. Trebuie să ştii că nu poţi pătrunde în minţile altora aşa cum pătrunzi în a mea – sau în a ta. Cheia e legătura; e nevoie de două persoane, nu numai de una. Mă înţelegi? întrebă Liang, aşteptând ca el să dea afirmativ din cap. Darul tău poate fi folosit ca atare, de fapt nu mă îndoiesc că deja ai descoperit singur asta. Dar poate fi o capcană, conducându-te la aroganţă, de îndată ce ajungi să te bazezi prea mult pe darul tău, vei fi orbit şi nu vei vedea când ţi se va transmite vreun mesaj fals sau când nu-ţi va transmite nimic. Vei începe să-ţi spui ceea ce vei vrea să auzi, nu ceea ce darul tău îţi permite să vezi şi să auzi.

De afară, din stradă, de dincolo de zidul de cărămidă al grădinii, So-Peng auzi copitele cailor înhămaţi la o căruţă şi frânturi de conversaţie. Această intruziune a banalului în atmosfera creată între el şi mama lui nu făcu altceva decât să adauge şi mai multă greutate vorbelor ei, la fel cum catifeaua neagră măreşte strălucirea diamantului sub care se află.

Se ridică şi se apropie de zid. Îşi întinse mâinile şi apăsă

palmele pe cărămizi şi pe cârceii de viţă sălbatică. Începea să înţeleagă acum de ce în copilărie ezitase să se folosească de darul cu care fusese înzestrat, de ce avusese întotdeauna senzaţia că ar căra o povară care-i îngreunează mintea, o enigmă profundă.

Liang, conştientă că spiritul fiului ei era prea neliniştit pentru a fi ţinut în interiorul sanctuarului oferit de grădina lor, îi sugeră să facă o plimbare. O luară tăcuţi pe străzile înţesate de oameni, până ajunseră la aleea Queen Elizabeth şi la port.

Liang îşi privi fiul un timp. În cele din urmă, răspunse întrebării lui tăcute.

— Nu pot să-ţi spun unde mă duc, So-Peng. Pot numai să-ţi spun că trebuie să plec.

So-Peng se gândi că iar era pus în faţa unei enigme şi înţelese că plecarea ei trebuie să fi fost parte componentă a acestei enigme, iar dacă ar fi rezolvat enigma, mama lui poate n-ar mai fi fost nevoită să plece.

Se opriră lângă balustrada de fier de pe marginea taluzului înalt. So-Peng se sprijini de ea şi se uită la formele pe care le aruncau flăcările lămpilor de pe stradă pe suprafaţa apelor portului.

— Cine sunt *tanjiani?* întrebă el.

Liang zâmbi.

— De ce crezi că eu aş şti?

— Pentru că eu cred că tu ştii ce sunt ei.

Flăcările reflectate în apă păreau nişte lumini fantomatice şi în atmosfera aproape magică ce îi înconjura, So-Peng îşi imagină cum iese din apele portului merlionul, jumătate fiară de uscat, jumătate monstru marin, despre care se spunea că ar fi din vechime protectorul Singaporelui.

— Îmi imaginez că ai auzit toate poveştile în legătură cu originea mea, spuse Liang. Că sunt sau ar trebui să fiu malayeziană, sau poate parţial malayeziană, parţial chinezoaică, Hakka, Teochew, sau chiar sumatreză. Adevărul este – şi aici Liang se uită direct în ochii lui că nimeni nu mă cunoaşte.

— Nici măcar tata?

Liang râse bine-dispusă.

— Cu atât mai puţin tatăl tău.

Liang avea trei calităţi de bază care-i evidenţiau personalitatea. Era mărinimoasă, plină de înţelegere şi stăpână pe sine. Peste ani şi ani, când îşi va fi terminat studiile, So-Peng va descoperi că în ceea ce priveşte filozofia Tao, aceste trei calităţi se puteau reduce la o singură silabă: Da. Iar Da era vocea cerului.

— Eu nu proferez niciodată injurii la adresa zeilor, spuse Liang. Dar nici nu-i condamn pe cei din jurul meu care au păcătuit sau sunt răi. Pe mine mă preocupă copiii mei, iar tu, So-Peng eşti cel la care ţin cel mai mult.

Un băieţel se desprinse din mulţimea aflată de-a lungul aleii Queen Elizabeth, alergă spre balustradă şi îşi băgă capul printre barele de fier, încercând să se uite în jos, la apă.

— Ştii că mi-ai apărut în vis aşa mare cum eşti acum, exact cu o zi înainte să te nasc? zise Liang. Ţi-am văzut faţa, ţi-am vorbit şi am ştiut ce e-n inima ta. De aceea ştiu acum care-ţi va fi cursul vieţii, la fel cum ştiu şi ce rol am eu în viaţa ta.

Băieţelul se urcă pe balustradă pentru a se uita mai atent la ceva ce văzuse în apă. So-Peng se gândi din nou la legendarul merlion din Singapore şi se întrebă dacă băieţelul chiar îl văzuse.

Îşi concentra din nou atenţia la mama lui, care-i spuse:

— Acum a sosit timpul să-ţi canalizezi toate energiile pentru a învăţa, astfel ca atunci când ajungi la treizeci de ani să ai un rost, iar la patruzeci să nu mai ai nici o îndoială în ce priveşte lumea. Şi la cincizeci să cunoşti voinţa divinităţii, la şaizeci să fi pregătit să ţii seamă de ea şi la şaptezeci să fi în stare să-ţi urmezi poruncile inimii călătorind pe calea celor drepţi.

So-Peng se uită la mama lui.

— Şi cum realizez eu toate astea, Mamă?

— Asta depinde numai de tine, spuse ea. Dar am să-ţi spun o poveste care s-ar putea să-ţi fie de ajutor. În Zhuji,

satul din nord-estul Chinei în care m-am născut şi am crescut, se află un templu locuit de cei mai ciudaţi călugări. Ei pretind că sunt descendenţi ai lui Chieh-terminatorul, sau cel puţin aşa îi spun mulţi, un monarh atât de degenerat încât el singur a provocat distrugerea dinastiei lui, Hsia. Asta s-a întâmplat de mult de tot, cu aproape două mii de ani înaintea lui Hristos, după calendarul europenilor. E bine cunoscut faptul că Chieh a distrus tot ce a făcut bun împăratul Galben, care cârmuise ţara cu nouă sute de ani înaintea lui. Pe călugării ăştia nu-i interesează părerea lumii înconjurătoare despre infamul lor predecesor. Ei practică *Tau-Tau,* o formă complexă de arte marţiale despre care ei spun că a fost creată de către decăzutul suveran Chieh. Sunt cunoscuţi sub numele de *tanjiani,* adică cei care păşesc pe furiş. Aceşti călugări *tanjiani* nu venerează nici un zeu, doar în cazul în care consideri că Chieh e un zeu. Unii din ei cred şi acum că aşa e.

Liang făcu o pauză ca şi când ar fi vrut să cântărească efectul puselor ei asupra fiului.

— Cum de-ai ajuns să ştii atâtea despre călugării *tanjiani*? întrebă So-Peng.

— I-am cunoscut bine pentru că am trăit printre ei. Tatăl meu a fost un călugăr *tanjiani.*

Se auzi un ţipăt scurt. Băieţelul care încercase să se urce pe balustradă alunecase şi căzuse în apele portului exact într-un loc unde apele liniştite de la suprafaţă ascundeau curenţi circulari de adâncime.

Auziră oameni alergând, dar copilul era deja de mult jos. Cei de pe mal începură să răcnească şi să facă semne disperate către o şalandă care plutea mai încolo, însă aceasta era totuşi destul de departe, iar după cum dădea băiatul din mâini se vedea limpede că nu ştia să înoate.

So-Peng se urcă pe balustradă şi se pregăti să sară, dar mama lui îi puse o mână pe braţ retrăgându-l cu fermitatea ei tipică.

— E prea periculos, spuse ea.

— Dar, mamă... Însă So-Peng văzu privirea din ochii ei şi tăcu. Simţi şuierul unui vânt rece şi invizibil care se

desprindea din creierul mamei lui.

Liang se concentra acum numai la copilul care se zbătea în apă. So-Peng avu pentru o clipă senzaţia că-i vede ochii strălucind, dar poate că era pur şi simplu reflexia luminilor de pe stradă.

Jos, în apă, copilul care se luptase fără succes să-şi ţină capul deasupra apei, ţâşni acum în sus parcă împins de o mână aflată în adâncuri. Se uită în jurul lui îngrozit şi totodată uimit de faptul că plutea la suprafaţă, în pofida curenţilor înşelători.

So-Peng observă un fir subţire de transpiraţie curgând pe o parte a feţei mamei lui. Propria lui minte vibra sub impulsul puternicei aure degajate de ea.

Şalanda care între timp se apropiase, încetini şi unul din membrii echipajului îi aruncă băiatului o parâmă şi îl trase afară. Mulţimea care se adunase pe chei izbucni în aplauze şi urale.

Liang îşi întoarse faţa spre briza mării, pentru ca adierea dulce să-i usuce faţa lac de transpiraţie. Părea foarte calmă şi So-Peng fu surprins de liniştea ireală care-i înconjura pe amândoi ca un acoperământ tămăduitor. Se aşezară pe o bancă de piatră fără spătar şi Liang închise ochii.

So-Peng ar fi trebuit să fie uimit de ceea ce tocmai făcuse mama lui, dar nu era. Îşi aminti cum cu mulţi ani în urmă una din surorile lui mai mici căzuse bolnavă. Doctorul venise, făcuse ce putuse şi plecase clătinând din cap. So-Peng îşi aminti că îl auzise şoptindu-i mamei lui în uşă: O să moară sigur, nu mai e nici o scăpare. Încearcă s-o faci să guste măcar acum câteva clipe de fericire şi roagă-te. E tot ce mai poţi să faci.

Acum, dacă se gândea bine, So-Peng înţelese că nu avea cum să fi auzit cuvintele doctorului. Ceea ce auzise el, sau crezuse că aude, fuseseră reverberaţiile acelor cuvinte în creierul mamei lui.

Apoi o văzuse pe Liang îngenunchind lângă patul fetiţei bolnave, luând în palmă mâna ei micuţă şi rămânând nemişcată ca o stană de piatră. În perete era un ceas şi So-Peng era sigur că pentru prima şi ultima dată acesta uitase

să bată trecerea orelor. Simţise cum casa era scăldată în cercuri concentrice de căldură şi lumină şi avea senzaţia că spiritul mamei lui lua proporţii nebănuite.

Mai târziu fusese sigur că toate astea nu fuseseră decât un vis, dar atunci, a doua zi dimineaţă, sora lui se trezise şi nu mai avea febra mare. Ochii ei erau mai limpezi, iar semnele de pe piele începeau să dispară. Liang, încă ţinându-şi fiica de mână, dormise apoi toată ziua.

So-Peng trase adânc aer în piept şi-l dădu încet afară. Avea nevoie de timp pentru a înţelege modul în care trecutul se amesteca cu prezentul ca să îngăduie pieselor împrăştiate ale acestui puzzle să cadă singure, fiecare la locul ei.

— Ai recunoscut felul în care au fost ucişi cei doi comercianţi, spuse So-Peng după un timp, datorită tatălui tău.

Liang deschise ochii.

— Bunicul tău, spuse ea parcă încercând să străpungă timpul şi să-şi amintească şi dădu din cap.

Ochii ei păreau luminiscenţi, reflectând nu numai luminile străzii, ci şi ultima geană de lumină a cerului străveziu de deasupra lor.

— *Tau-Tau,* spuse ea. Acele stele cu care s-a aruncat în ei sunt făcute numai de *tanjiani.* Celelalte amănunte, zilele în care cei doi au fost ucişi, picioarele de porc din gurile lor, n-au fost altceva decât nişte şiretlicuri menite să-i deruteze pe oamenii autorităţii. Trucuri *tanjiani* tradiţionale.

— Darul pe care...

So-Peng se opri pentru că îi era greu să întrebe aşa ceva, iar un răspuns afirmativ l-ar fi durut peste măsură. Însă îşi luă inima în dinţi şi începu din nou.

— Darul pe care l-am primit eu face parte din *Tau-Tau?*

— Nu, răspunse imediat Liang, simţind cum răspunsul ei îl face pe So-Peng să fie cuprins de o senzaţie nesfârşită de uşurare. Asta ţi se trage de la mama mea, care nu s-a născut *tanjiani.*

— Ce caută *tanjiani* aici în Singapore?

— *Tanjiani* sunt prin natura lor călători, spuse mama lui.

Mulţi au emigrat în Japonia acum trei sute de ani. Nu sunt niciodată mulţumiţi şi sunt mereu în căutare de noi teritorii. Poate fiindcă nu au nimic al lor.

— Ce vrei să spui? Cum nu au nimic al lor? Liang oftă.

— *Tau-Tau* e în felul ei o disciplină foarte nihilistă. *Tanjiani* sunt nemiloşi şi incapabili să simtă vreo emoţie aşa cum simţim eu sau tu. Drept rezultat, ei nu au posesiuni şi îi invidiază pe cei care au. Deasemenea, sunt foarte iscusiţi în a pătrunde în locuri inaccesibile. Se angajează să facă treburile murdare pe care alţii nu le fac pentru că ori nu le permite onoarea, ori sunt prea laşi. Asta îi învaţă *Tau-Tau.*

Probabil că So-Peng a auzit ceva în tonul mamei lui, sau poate a văzut ceva în expresia feţei ei. În orice caz, se simţi obligat să spună:

— Asta nu poate fi un motiv pentru *tanjiani* să vină aici, în Singapore şi să facă ce fac.

Şi ştiu îndată că acesta era adevărul.

Din nou simţi cum se extinde spiritul mamei lui şi fu martorul respiraţiei acestuia, respiraţie atât de uriaşă încât parcă pământul însuşi respira prin ea.

— So-Peng, spuse Liang în cele din urmă, când mi-ai apărut în vis înainte să te aduc pe lume mi-ai spus exact cuvintele astea: Asta nu poate fi un motiv pentru *tanjiani* să vină aici, în Singapore şi să facă ce fac. Pe atunci eu şi tatăl tău nu ne aflam în Singapore. Ne aflam în apropiere de Kuala Lumpur, la minele de cositor. Nici nu ne gândeam să ne mutăm la Singapore şi mult timp după ce am avut visul ăsta n-am avut vreodată intenţia să venim aici.

— Dar ce s-a întâmplat?

Liang zâmbi.

— Viaţa a vrut să se întâmple, So-Peng, răspunse ea, privindu-l cu ochii ei atât de limpezi de parcă ar fi împrumutat ceva din puritatea apei lângă care stăteau amândoi. Şi în timp am înţeles că eu nu aveam să fiu pur şi simplu o dătătoare de viaţă, ci şi un intermediar în transmiterea unor cunoştinţe. De îndată ce am ajuns aici am înţeles că nu fusese o coincidenţă faptul că fusesem născută, într-o familie *tanjiani* şi că peste câţiva ani urma

să-ţi dau viaţă ţie. Îmi era foarte clar că cele două evenimente erau legate între ele. M-am temut de acea legătură şi de clipa când tu urma să-mi spui aceste vorbe: Asta nu poate fi un motiv pentru *tanjiani* să vină aici, în Singapore şi să facă ce fac.

Liang lăsă capul în jos. După ani şi ani So-Peng avea să-şi amintească incredibil de limpede cum oraşul părea să fi amuţit în jurul lor, deşi, după cum cunoştea el Singaporele, lucrul acesta era imposibil Şi totuşi memoria lui asta a reţinut şi el era convins că nu se înşela.

— Nu, spuse Liang, nu asta e adevăratul motiv pentru care *tanjiani* sunt în Singapore. Motivul pentru care ei sunt aici, So-Peng, e pentru a mă duce înapoi la familia mea din Zhuji.

So-Peng tăcu un timp, iar Liang nu spuse nimic, pentru a-l lăsa să pătrundă mai bine cuvintele ei. În cele din urmă, So-Peng reuşi să se elibereze de şocul suferit. Spuse:

— Dar de ce să omoare *tanjiani* pe cei doi negustori? Lor nu le făcuseră nimic şi tu nici nu i-ai cunoscut.

— Nu face aceeaşi greşeală pe care au făcut-o şi alţii, spuse Liang. Nu interesează pe cine au ucis *tanjiani,* ci despre cum au ucis. Metoda folosită anunţă prezenţa *tanjianilor* aici. E un avertisment pentru mine: trebuie să mă supun sau să mor.

— Vrei să spui că au luat două vieţi pur şi simplu ca să te înspăimânte?

— Aşa procedează *tanjiani,* spuse Liang. E o lege străveche.

So-Peng era acum atât de uimit încât deschise gura şi o închise la loc fără să scoată un cuvânt. Mama lui nu se uita nici direct la el şi nu privea nici pe lângă el. Părea că-l aşteaptă, ezitând să continue până ce el nu-şi va fi revenit din buimăceală.

Dintr-un buzunar ascuns sub haine, Liang scoase o cutiuţă acoperită cu catifea neagră şi o ţinu în palmă de parcă ar fi fost o stea de pe cer.

— Deschide cutia, fiule, rosti ea încet, cu o intonaţie de parcă ar fi intonat un imn religios, parte a unui ritual antic,

ce tocmai avea nevoie de încheiere.

So-Peng, cu inima bătându-i gata să-i sară din piept, făcu ce i se spusese. În interiorul cutiei văzu câteva rânduri de pietre preţioase.

— Şaisprezece smaralde, intonă Liang pe acelaşi ton ciudat, aproape melodios, câte unul pentru fiecare principiu *Tau-Tau,* câte unul pentru fiecare membru fondator al sectei *tanjiani.* Se zice că substanţa lor e conţinută în aceste pietre, închisă pe vecie în ele după ce ei au murit.

So-Peng se uită la pietre ca şi când acestea ar fi fost vii, ca şi cum din clipă în clipă ar fi putut să sară din cutie şi să-l ucidă.

— Aşadar, asta vor *tanjiani,* spuse el, pe un ton de constatare. Liang dădu din cap.

— Vor să mă întorc la ei şi vor şi smaraldele înapoi. E unul şi acelaşi lucru. Smaraldele sunt ale mele; eu şi ele nu ne putem despărţi. Sunt nişte pietre sacre. Şi grija pe care trebuie să le-o port e responsabilitatea mea sacră. Au puteri ce depăşesc simpla lor valoare pe piaţă. Aici se află închisă însăşi esenţa, inima şi spiritul lui *Tau-Tau.* Aici, fiule, sălăşluiesc şi binele şi răul. Uite-te bine la faţetele lor şi învaţă să faci diferenţa dintre bine şi rău. Având aceste pietre în stăpânirea ta, n-ai altceva de făcut decât să trăieşti viaţa celor drepţi şi cinstiţi.

— Dar ce vor *tanjiani* să facă cu ele, Mamă?

— Ţi-am spus, pietrele conţin şi binele şi răul: spiritele primilor călugări *tanjiani.* Unele sunt bune, altele sunt rele. *Tanjiani* din zilele noastre, corupţi şi înrăiţi de propria lor sărăcie, denaturaţi de propria lor inconsecvenţă morală, caută cu înfrigurare să elibereze răul şi să-i folosească forţa ancestrală pentru a-i duce pe toţi oamenii la propria lor pieire. Dacă ajung la asta, binele va fi distrus pentru totdeauna.

Faţa lui Liang se întunecase, tulburată parcă de un flux pe care numai ei doi îl puteau detecta.

— Vezi tu, în aceste şaisprezece pietre preţioase sacre există un fel de echilibru. Dacă numărul lor scade la mai puţin de nouă, echilibrul o rupe, iar răul, nemaifiind ţinut în

frâu, îşi începe ascensiunea spre stăpânirea lumii.

Sub lumina lămpilor de pe stradă, pietrele păreau mate şi închise la culoare, sau poate chiar incolore, rău prevestitoare.

Într-un târziu, So-Peng îşi desprinse privirea de la smaralde şi puse uitându-se drept în ochii mamei lui:

— Chiar te-ar ucide *tanjiani*? Pe tine, una de-a lor?

— Eu am renunţat la modul lor de viaţă când am fugit de acolo cu tatăl tău, spuse ea cu un glas în care So-Peng căută o urmă de tristeţe, fără s-o găsească. E încă un bărbat frumos, tatăl tău. În zilele acelea, vai, cât de bine arăta! Îi plăcea să trăiască în lux şi risipă. Probabil că tocmai încheiase o afacere importantă, pentru că arunca cu bani în toate părţile. Presupun că mi-a plăcut asta. Însă şi mai mult mi-a plăcut ideea c-am să ies afară din templu. Mă simţeam sugrumată acolo; eu nu fusesem născută să fiu o femeie *tanjiani.* Iar tatăl tău era complet diferit de bărbaţii *tanjiani* cu care crescusem şi pe care ajunsesem să-i dispreţuiesc. Era atât de bun, atât de deschis... Desigur că tot de-asta pierde şi acum toţi banii pe care-i câştigă...

Zâmbi melancolic, ca şi când l-ar fi privit pe soţul ei cu ochii unui copil mare, ca pe o binecuvântare sau ca pe o floare delicată care fără îndoială că are nevoie de atenţie constantă.

— Dar mie mi-a fost teamă de furia tatălui meu. Şi aveam şi de ce să mă tem. Dacă l-aş fi rugat să mă lase să plec, n-ar fi acceptat. Aşa că nu l-am mai rugat, pur şi simplu am plecat cu tatăl tău, care desigur că nu ştia nimic. Şi m-am asigurat apoi să nu ştie nici până-n ziua de azi. Sărmanul! Ce-ar fi făcut dacă ar fi ştiut?

Liang se uită la fiul ei şi se văzu nu numai pe ea ci şi pe soţul ei oglindindu-se în acele trăsături, aşa cum luna se oglindeşte în apă.

— Ce-am făcut eu nu se mai pomenise niciodată. Câte legi ale lui *Tau-Tau* am încălcat? Undeva într-un colţ îndepărtat al sufletului meu am ştiut că va veni ziua când să plătesc pentru aceste păcate. Dar o altă parte din mine, mai puternică, a sperat ca ziua aceea să nu vină niciodată. Dar

a venit.

— De asta trebuie să pleci.

— Nu pot să-mi pun familia în primejdie, spuse ea simplu.

— Dacă tu pleci, nu va mai exista nici o familie, zise So-Peng.

Liang tăcu un timp.

— Dar, dragul meu... n-am de ales!

Are dreptate, îşi zise So-Peng. Dar eu am de ales. Era convins de asta. Şi mai era de asemenea convins că ea îi ascundea ceva de o importanţă vitală.

— Spune-mi tot ce poţi să-mi spui despre *tanjiani,* spuse el.

Liang îi aruncă un zâmbet scurt şi trist şi clătină din cap.

— Ţi-am spus şi aşa prea mult. Pericolul e prea mare.

— Şi dacă pericolul va rămâne şi după ce pleci?

— Asta e cu neputinţă. De îndată ce mă întorc la Zhuji, pericolul nu va mai exista.

— Şi ce-ar fi dacă *tanjiani* ar vrea mai mult decât reîntoarcerea ta acasă?

Liang începu să tremure.

— Nu discutăm despre asta, zise ea cu o asprime neaşteptată, apoi adăugă pe un ton mai blând: Nu trebuie să îngădui imaginaţiei tale s-o ia razna. Dacă te bizui exagerat de mult pe darul tău, cu siguranţă ca el te va înşela.

So-Peng înclină supus capul.

— Iartă-mă, mamă, spuse el. Totuşi eu încă mai cred că a şti cât mai multe înseamnă să fii puternic, rosti el.

Ridică ochii exact în clipa pe care o consideră cea mai potrivită şi o privi drept în faţă. Învăţase trucul ăsta de la mama lui şi îi merse. Ochii lor se lipiră unii de alţii, dar între ei se schimbară mai mult decât nişte simple priviri.

Imediat Liang dădu din cap şi începu să vorbească spunându-i toate amănuntele despre cunoştinţele tradiţionale şi despre strategia *tanjiani* şi a lui *Tau-Tau,* tot ceea ce ştia ea.

Când termină, se făcuse deja destul de târziu.

Cât fuseseră copii, fraţii şi surorile lui So-Peng se

supuseseră întotdeauna mamei lor. So-Peng făcuse însă mai mult decât atât: el o ascultase. Aşa că atunci când ea i-a dezvăluit totul despre trecutul ei şi despre filozofia *Tau-Tau,* So-Peng a tras concluzia că dacă voia să-şi salveze mama şi familia, trebuia să exploreze partea întunecată a acestei lumi, deoarece numai acolo îi va putea găsi pe *tanjiani,* pe cei care se strecoară la adăpostul nopţii şi profită de fiecare lucru rău care-şi găseşte culcuş în întuneric.

Descoperi repede crepusculul ca fiind calea către întuneric. Crepusculul era sinonim cu înşelăciunea, cu minciuna, în miezul cărora se găseau întotdeauna părţi trunchiate şi silnicite ale adevărului. Nu poţi să spui adevărul şi să explorezi întunericul căutând prin colţurile putrede ale lumii. Adevărul nu e moneda folosită de răul lumesc care zace în întuneric ca un covor de ghimpi într-un luminiş din pădure. Şi nici minciuna. Pentru a putea negocia aceste înşelătoare drumuri lăturalnice, trebuia să foloseşti nu adevărul sau minciuna, ci, la fel ca într-o incantaţie, o combinaţie magică între cele două.

So-Peng se duse să-l vadă pe vărul Wan, care spăla podelele birourilor de la poliţia britanică. Fireşte că Wan ştia tot ce se petrecea în birourile secţiei, ba chiar ceva mai mult decât ce ştia însuşi şeful poliţiei.

— De ce mă întrebi de crimele astea, vere? întrebă Wan. Astea sunt o treabă tare urâtă. Până şi englezii se cam codesc să continue investigaţiile, cică mai bine să lase trecutului ce-i al trecutului, nu le vine a se bage. Se tem, da. Şi acum, de la o vreme, spun drept că mă tem şi eu.

Totuşi Wan îl lăsă pe iubitul său văr să vadă tot ce adunase poliţia în legătură cu omorurile şi So-Peng se concentră asupra lecturii actelor din dosare.

— Aici sunt menţionate arme, care în lipsa unui termen mai nimeni sunt trecute ca stele aruncătoare, îi spuse el lui Wan. Poliţia a reuşit a pună mâna pe ele, ca arme ale crimei?

Wan dădu din cap şi i le arătă lui So-Peng care le aruncă doar o privire, în treacăt, deşi murea de curiozitate să ştie mai multe despre ele. Se aplecă din nou asupra raportului şi

îi puse lui Wan mai multe întrebări fără importanţă, ca să nu-i stârnească cine ştie ce bănuieli, apoi îi înapoie raportul. Iar când Wan se duse să pună dosarul la locul lui, So-Peng ascunse în palmă una dintre stelele aruncătoare, cum le numiseră anchetatorii, în lipsă de alt nume mai potrivit.

Acum, că ştia despre crime tot atât de mult cât ştia şi poliţia, So-Peng se simţea suficient de pregătit pentru a intra în Tărâmul Nopţii.

„Tărâmul Nopţii" era numai o traducere aproximativă a unui cuvânt dintr-un dialect parţial malayezian, parţial hokkien. Reprezenta o zonă a oraşului evitată de guvernanţii britanici, frecventată rar de babaşi – cum erau numiţi chinezii născuţi din părinţi pripăşiţi în aşezările din istm. Babaşii, cu un ochi aţintit spre viitor, erau mult mai respectabili decât strămoşii lor, care îndураseră greutăţi inimaginabile, fiind aduşi în Singapore în calele corăbiilor şi ţinuţi apoi în închisori până când costul transportului lor era plătit de cei care promiseseră să-i angajeze. Drept urmare, munciseră din greu câte optsprezece ore pe zi pentru a plăti enorma datorie ce creştea cu dobânda aferentă fiecărei zile.

Tărâmul Nopţii era sălaşul samseng-ilor, criminalii de profesie care mişunau în aşa-zisa ladă de gunoi a Singaporelui şi vădeau un total dispreţ faţă de legile occidentale. Ucideau, escrocau, jefuiau şi furau cu o asemenea regularitate încât pentru ei crimele lor erau echivalentul unei slujbe cu program de la nouă la cinci.

Ştiind toate astea, So-Peng stabili că Tărâmul Nopţii trebuie să fie logic locul unde să înceapă căutarea călugărilor *tanjiani.* Tărâmul Nopţii se întindea de-a lungul docurilor şi era plin de locuri deocheate, depozite, baruri şi cluburi, toate deschise până-n zori. Aici alcoolul şi opiul se concurau reciproc în preferinţele locuitorilor, care nu dădeau doi bani pe ziua de mâine. Erau o adunătură fără de Dumnezeu, pentru care ideea de credinţă în ceva era anihilată de o viaţă fără speranţă şi fără scop.

În această groapă întunecoasă şi nesigură păşi So-Peng, înarmat doar cu simţurile lui agere, cu cunoştinţele căpătate de la mama lui şi cu informaţiile luate din dosarul

poliţiei.

La început a intrat prin baruri, unde nu l-a băgat nimeni în seamă, ca pe orice babaş nătăfleţ care a nimerit din greşeală în Tărâmul Nopţii şi care fără îndoială avea să-şi ia în curând tălpăşiţa, fără să fie nevoie să-şi mai bată cineva capul cu el.

Se sili aşadar să atragă cât mai mult atenţia şi începu să pună întrebări în legătură cu locul în care s-ar putea afla ucigaşii celor doi comercianţi, aşa că imediat deveni ţinta unor priviri încruntate şi bănuitoare. Acum nu mai putea trece neobservat.

Un samseng pe nume Tik Po Tak, căpetenia uneia dintre nenumăratele tong-uri chineze, se arătă foarte interesat de persoana lui So-Peng. Acest Tak era un ins voinic, bine legat, de-abia trecut de treizeci de ani, fost sinkeh, adică emigrant angajat prin contract, om care îşi văzuse pe cei doi fraţi mai mari murind de holeră în cala unei jonci chinezeşti care-i adusese la Singapore sub rafalele de vânt ale musonului. El însuşi fusese cât pe-aci să nu mai iasă din cala bântuită de holeră şi pusese piciorul în Singapore slab numai piele şi os şi bolnav de tuberculoză. Muncise apoi zi şi noapte pentru a plăti uriaşa datorie contractată înainte de plecare – şi avea de plătit nu numai pentru el, ci şi pentru fraţii lui care muriseră pe drum.

În doi ani si-a plătit datoria şi în sfârşit liber, a pătruns în Tărâmul Nopţii. Şi-a cumpărat o armă, s-a întors pe plantaţia pe care trudise douăzeci şi patru de luni şi l-a ucis pe fostul lui patron.

Tak era cineva în Tărâmul Nopţii, unde toţi îi ştiau de frică. În scurt timp reuşise să adune cele mai puternice tong-uri din Colonia Coroanei, cum numeau englezii pe atunci oraşul Singapore şi fără să se sinchisească de poliţia locală britanică, reuşise să cadă la înţelegere cu toate bandele, încheind un fel de pact mutual de neagresiune. Autorităţile britanice nu-l incomodau în afacerile lui, oricare ar fi fost acestea – oamenii stăpânirii preferau să nu se amestece în treburi care oricând se puteau sfârşi foarte urât pentru ei, aşa că alegeau singura soluţie onorabilă, anume

aceea de a se face că nu văd ce se întâmplă sub nasul lor.

Cât timp fusese sinkeh, Tik Po Tak fusese un tânăr rânzos şi foarte băgăreţ, gata să-şi pună oricând capul de dragul ambiţiei şi mai ales al libertăţii. Fără îndoială că acum vedea în So-Peng propria lui imagine de odinioară şi băiatul ăsta începu să-l intereseze. Pe de altă parte era îngrijorat. Armistiţiul lui tacit cu britanicii era totuşi fragil şi un om cu capul pe umeri cum era Tak nu se putea simţi deloc la largul lui pe un teren atât de nesigur. În concepţia lui, un om care îşi bate capul cu adevărul şi cu alte asemenea aiureli era un prostălău pe care nu te puteai bizui.

Aşadar, Tik Po Tak îl trimise pe Yan Chiorul să vorbească cu So-Peng, care se afla în cealaltă parte a barului, iar el rămase la locul lui. De la distanţă putea să observe mai bine reacţiile tânărului şi îşi putea da seama dacă So-Peng era cine pretindea sau era un spion trimis în Tărâmul Nopţii de englezi, de a căror perfidie fără seamăn localnicii avuseseră timp să se încredinţeze cu vârf şi îndesat.

Yan Chiorul era un tip masiv şi clocotitor de energie, care îşi ieşea repede din sărite şi îl putea intimida şi pe cel mai curajos ofiţer britanic. Însă acum Yan avea ordine precise şi Tak ştia că avea să le respecte.

Yan veni lângă So-Peng şi începu fără nici o introducere:

— Ce cauţi tu în partea asta de oraş care nu-ţi aparţine?

So-Peng se uită la individul acesta de statură herculeană şi răspunse netulburat:

— Caut nişte oameni care au omorât nişte oameni.

Yan izbucni în râs şi în mâna lui apăru nu se ştie de unde un cuţit lung şi murdar, pe care îl plimbă tacticos pe sub nasul lui So-Peng, pândindu-i expresia feţei.

— Păi atunci ai nimerit în locul potrivit. Cine a fost omorât?

— Cei doi neguţători musulmani care-au fost găsiţi cu picioare de porc în gură. Sau vrei să spui că n-ai auzit de treaba asta?

Yan Chiorul se încruntă.

— Şi ce treabă ai tu cu tipii ăia?

— Vreau şi eu să vorbesc cu ei, atâta tot, răspunse So-

Peng.

Yan rânji şi-i puse cuţitul în gât.

— N-ai avut nevoie să cauţi prea mult, spuse el blând, aplecându-se şi apropiindu-şi faţa de a lui So-Peng. Eu sunt unul din ei. Zici că vrei să vorbeşti cu mine, nu? Să te-aud.

So-Peng nu se clinti. Ştia că uriaşul acesta nu era *tanjiani*; nu emana acea forţă cumplită de care îi vorbise Liang, era un borfaş cu un caracter simplu şi direct, deşi asta nu-l făcea să fie mai puţin primejdios.

— Dacă eşti cine spui că eşti, îi spuse el uriaşului, înseamnă că ştii şi cum mă cheamă.

— Ei taci! De ce-aş şti? Crezi că eu îmi bat capul cu toţi mucoşii?.

Folosindu-se de darul moştenit de la mama lui, So-Peng se aplecă spre el şi atinse spiritul lui Yan cu al lui, înveşmântându-l într-o mantie de adevăr. Adversarii direcţi trebuiau abordaţi cu măsuri directe.

Yan se încruntă şi-i luă cuţitul de la gât.

— Nu ţi-e frică c-or să te ucidă şi pe tine? întrebă el. Se ştie foarte bine că ucigaşii nu fac deosebire între victime.

— Da, dar nu ucigaşii ăştia, spuse So-Peng cu o siguranţă care-l surprinse pe Yan şi îl făcu să-l privească mai atent.

— Îi ştii cine sunt?

— Da, încuviinţă So-Peng înclinând din cap.

— Poti dovedi?

— Da.

— Atunci... vino încoace, spuse Yan.

Îl conduse pe So-Peng în spatele barului, unde Tik Po Tak aştepta în umbră. So-Peng rămase în picioare până fu invitat să ia loc şi bău în tăcere un pahar cu Tik Po Tak fără ca măcar să-i ştie numele.

„E în regulă, îşi zise el. Cel puţin până aici suntem la egalitate.”

— Înţeleg că umbli după nişte indivizi care de curând au omorât nişte negustori, spuse Tak după ce-şi goliră amândoi paharele.

— Exact.

— Există în Singapore oameni care cred că i-am omorât

eu.

— De ce-ar crede aşa ceva? întrebă So-Peng.

— Pentru că eu sunt Tik Po Tak şi am avut afaceri cu ei.

— Afaceri cu opiu?

Tak îl privi pe So-Peng printre pleoapele întredeschise. Apoi scoase un pistol de calibru mic, aţintindu-l pe sub masă spre stomacul intrusului.

— Cum te cheamă? mârâi el posac.

So-Peng îşi rosti liniştit numele.

— So-Peng, afacerile mele nu te privesc, spuse Tik Po Tak.

So-Peng ridică nepăsător din umeri, silindu-se din răsputeri să nu-şi trădeze emoţia şi bătăile nebuneşti ale inimii. Simţea aproape fizic neîncrederea lui Tak, era ca şi când ar fi fost gata să se înţepe într-o greblă cu dinţi ascuţiţi şi plini de rugină.

— Dacă ar fi vorba de comerţ cu opiu, i-aş înţelege pe englezii care te bănuiesc că tu i-ai omorât pe cei doi.

So-Peng citise numele lui Tik Po Tak în raportul poliţiei, ca prim suspect. Apoi vru să adauge că el e într-adevăr cine spusese că e, dar se abţinu în ultima clipă, simţind instinctiv că asta n-ar fi făcut decât să sporească bănuielile samsengului.

— Ia spune, zise Tak gheboşându-se spre înainte cu mâinile ascunse sub masă, eşti chiar aşa de sigur că pe mine mă cauţi?

— Eu caut chinezi care se numesc *tanjiani,* spuse So-Peng. Sunt un fel de călugări cu însuşiri anume. Pentru ei crima e un mod de viaţă Tao, asta e credinţa lor. *Tanjiani* venerează moartea.

Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Tik Po Tak şi So-Peng îi pătrunse cu puterea spiritului în privirea aceea, scormonind-o şi luând-o în stăpânire.

— Ei i-au omorât, nu tu. Mă ajuţi să-i găsesc?

— Călugări care fac moarte de om? întrebă Tak pe un ton sceptic deşi So-Peng simţea cum îi sporeşte interesul. Cine-a mai auzit de chestii de-astea?

— Eu am auzit, spuse So-Peng, înţelegând că Tik Po Tak

avea şi el motivele lui să vrea să-i găsească pe ucigaşi. Am să-i recunosc când am să-i văd, spuse el. Am impresia că tu dispui de mijloacele fizice ca să-i găsim.

So-Peng propunea deci un fel de asociere, iar Tak îşi dădu imediat seama de asta. La prima vedere părea de-a dreptul caraghios ca un flăcău picat din senin aici, în Tărâmul Nopţii, unde orice nou venit era prin însăşi firea lucrurilor suspect, să propună o alianţă cu cel mai puternic samseng din Singapore şi primul gând al lui Tak fu să-l facă felii pe mucosul ăsta obraznic. Totuşi rămase câteva clipe pe gânduri, apoi spuse:

— Spune-mi mai multe despre *tanjiani* ăştia.

So-Peng îi povesti câte ceva din ce ştia de la mama lui, ferindu-se să-i spună prea multe.

— De ce vrei să-i găseşti pe *tanjiani!* Şi mai întâi, chiar eşti sigur că există aşa ceva?

So-Peng trebuia să se hotărască şi încă repede. Adevăr sau ficţiune? Începu să vorbească, dar în ultima clipă se opri. Ceva din privirea lui Tak îl făcu să simtă că e privit cu bănuială, aşa că spuse până la urmă adevărul, amintind de spaima mamei lui şi de dorinţa lui de a o proteja. Se abţinu însă să facă vreo referire la darul înnăscut al mamei lui, de la care îl moştenise şi el.

Tak tăcu un timp, cântărind bine cele auzite.

— Şi cum faci ca să-i recunoşti pe *tanjiani?* întrebă el apoi dintr-o dată.

So-Peng nu ştia cum, dar nu putea mărturisi asta, ar fi fost curată sinucidere.

— I-am mai văzut, zise el îndreptând şi spre Tak acelaşi flux al încrederii pe care-l îndreptase mai înainte spre Yan.

Tik Po Tak se păstrase în culmea lumii interlope a Tărâmului Nopţii dând dovadă de o hotărâre de stâncă, de un pumn de fier şi respectând cu sfinţenie regula de a nu se asocia cu nimeni în nici o afacere. Alianţele nu erau altceva decât împărţirea puterii, adică slăbirea ei. Iar Tak se născuse cu setea de putere în sânge.

Totuşi băietanul din faţa lui avea ceva care îl atrăgea. Nu era vorba doar de faptul Tik Po Tak trebuia să răzbune

moartea partenerilor lui de afaceri dacă voia să-şi menţină prestigiul şi autoritatea în Tărâmul Nopţii şi nici că flăcăul avea informaţii pe care el le-ar fi putut folosi din plin, deşi cu siguranţă că şi astea cântăreau greu în socotelile lui. Era altceva, anume sentimentul că So-Peng poseda un talent care se putea dovedi neînchipuit de profitabil. Îi era din ce în ce mai limpede că dacă nu-l lua el pe So-Peng sub aripa lui, s-ar fi găsit repede un altul care s-o facă, iar asta ar fi fost spre paguba lui Tik Po Tak. Nu avea voie să facă o asemenea prostie.

— Şi noi vrem acelaşi lucru, spuse el prudent. Şi poate că am reuşi să facem nişte lucruri împreună.

Îl intriga faptul că So-Peng nu se interesase de ce voia el să-i găsească pe ucigaşi, fiindcă ştia din experienţă că orice partener e întotdeauna pornit să-şi bage nasul în orice amănunt. Era din ce în ce mai încredinţat că flăcăul ăsta era mult mai isteţ decât l-ar fi arătat anii lui.

— Ne întâlnim aici dimineaţă la prima geană de lumină, spuse Tik Po Tak, curmând brusc întâlnirea.

A doua zi, din cale afară de ceţoasă şi de neplăcută chiar şi pentru cine era obişnuit cu clima de la Singapore, So-Peng călători împreună cu Tak spre satul Choa Chu Kang, din nordul Coloniei.

— Ştii să ţii în mână o puşcă? îl întrebă Tak.

So-Peng recunoscu deschis că habar n-avea. Nu exista nici un motiv să mintă la o asemenea întrebare.

— Mda! ... Ei, în sfârşit, nu contează, spuse Tak. Te învăţ eu.

De fapt ideea îi făcea chiar plăcere. Tak avea două neveste şi şapte copii care îi înşelaseră aşteptările, îi considera tâmpiţi şi leneşi, deloc în stare să înveţe ceva de la el şi nu-i iubea.

Fu aşadar foarte încântat să-l înveţe pe So-Peng să tragă cu arma şi se simţi mândru de îndemânarea instinctivă a băiatului. Era un sentiment aproape patern, dar pe de altă parte isteţimea asta parcă îi strecura din nou în inimă nişte bănuieli.

Îndemânarea vădită de So-Peng în mânuirea puştii prinse bine, deoarece spre prânz plecară toţi la vânătoare de tigri. Violentele feline nu înţelegeau misiunea lumii civilizate şi nu erau deloc dispuse să cedeze măcar o palmă din teritoriul lor. Anul trecut mai bine de trei sute de oameni fuseseră omorâţi de tigrii care se aventurau până la periferia Singaporelui.

Tak se arăta volubil şi plin de amabilitate. So-Peng nu cunoscuse încă această trăsătură a samseng-ului şi fu de-a dreptul fascinat de farmecul acestuia. Tak reuşi să-l prezinte pe tânărul lui învăţăcel tuturor celor din lumea lui şi toţi se arătară prietenoşi şi îşi petrecură timpul discutând cu So-Peng, punându-i fel de fel de întrebări şi răspunzând cu neaşteptată bunăvoinţă la întrebările lui.

Tak îl prezentă pe So-Peng unui occidental cu înfăţişare plăcută pe nume H. N. Ridley, spunându-i că va merge cu ei. Cei doi păreau că se cunosc bine. Lui So-Peng i se păru ciudat ca Tak să aibă ca prieten un occidental şi consternarea lui fu şi mai mare când, în timpul unui popas, află că Ridley era directorul grădinii botanice din Singapore.

— Sunt un pasionat al florilor, spuse Tak râzând.

Ce puteau avea în comun cei doi? se întrebă So-Peng, însă se corectă imediat, reformulând întrebarea: Ce avea oare Ridley şi Tak putea să exploateze?

Se gândi în continuare la asta şi când echipa de vânători porni la drum, în frunte cu paznicii câinilor malayezieni ţinuţi deocamdată în lesă, împrăştiindu-se în evantai prin junglă.

So-Peng auzise că guvernul instituise premii pentru fiecare cap de tigru adus la Singapore, dar se gândea că grupul acesta poate a ieşit la vânătoare şi numai din plăcere. Atmosfera din grup era plăcută, cu nimic mai prejos decât cea dintr-un club exclusiv pentru bărbaţi. Printre chinezi începură să se facă pariuri în privinţa numărului de tigri pe care aveau să-i aducă în oraş şi a orei la care va fi reperat şi ucis primul tigru sau când îl vor împuşca pe cel din urmă.

So-Peng era foarte emoţionat. Tak discuta cu Ridley pe

un ton destins despre ultimele zvonuri care circulau prin Colonie, iar el urmărea cu privirea câinii, interesat mai ales de unul aflat cel mai aproape de ei, un saluki. Era mult mai mic decât şi-ar fi închipuit So-Peng că ar arăta un câine bun la vânătoarea de tigri. Era vărgat negru cu alb şi avea nişte ochi negri şi curioşi şi nişte urechi mari, triunghiulare.

Primul tigru se apropiase desigur dimpotrivă vântului, fiindcă apăru lin printre tufişuri şi se repezi dinspre stânga într-un salt lung şi tăcut asupra câinelui, aproape plutind, fără un foşnet. So-Peng întoarse puşca, ochi scurt şi în clipa când tigrul sărea asupra câinelui, apăsă pe trăgaci. Puşca se descărcă bubuind asurzitor şi So-Peng, nedeprins încă cu reculul, fu aruncat pe spate, cu arma îndreptată spre cer.

În cădere îl văzu pe Tak răsucindu-se cu iuţeala fulgerului şi trăgând două focuri unul după altul, parcă fără să ţintească. Felina se prăbuşi înainte de a apuca să-şi sfârtece prada şi ceilalţi câini începură să urle, repezindu-se toţi spre locul unde zăcea tigrul căzut pe o parte, gâfâind şi dându-şi ochii peste cap. So-Peng veni şi el la timp să-l vadă ridicându-şi capul nobil şi răgind sfidător la cei care-l doborâseră. Tak încărcă din nou cu mişcări iuţi şi precise arma şi-i trimise un glonţ în ochiul drept. Trupul tigrului fu scuturat de un spasm scurt şi violent, apoi rămase inert.

Saluki-ul vărgat, gâfâind şi sângerând, zăcea lângă tigrul ucis şi se chinuia să se ridice. Instinctele de vânător nu fuseseră stinse de primejdia de moarte din care scăpase, hămăia furios, încercând să le ţină isonul fraţilor lui şi opunându-se încercărilor stăpânului lui care voia să-l ia de lângă tigrul ucis.

Tak se apropie de So-Peng şi îi făcu semn spre stăpânul câinilor.

— Desaru îţi e foarte îndatorat pentru că i-ai salvat câinele, zise el. Animalele astea sunt foarte preţioase, se dresează cu multă muncă şi sunt foarte greu de înlocuit, adăugă el făcând câţiva paşi spre locul unde-şi lăsase So-Peng arma şi se întoarse cu ea. Ai făcut o treabă bună, încheie mulţumit întinzându-i puşca.

În timp ce se pregăteau de plecare, doi dintre

malayezieni rămaseră cu prada. Şi aşa cum se întâmplă de multe ori după o reuşită timpurie în timpul unei vânători, mult timp nu se mai petrecu nimic important. Ziua urma fierbinte şi foarte umedă. Curând căzu şi o răpăială de ploaie care se opri repede şi So-Peng urmări cum razele soarelui provoacă evaporarea picăturilor de ploaie de pe frunze.

Un timp Ridley merse umăr la umăr cu So-Peng, vorbind vesel şi So-Peng înţelese de unde până unde Ridley mergea la vânătoare cu un om ca Tak. Acesta din urmă donase sume mai de bani grădinii botanice şi drept mulţumire Ridley se angajase să experimenteze cultivarea macului în zona asta unde nu dăduse niciodată rezultate.

So-Peng înţelese imediat planurile lui Tak. Dacă Ridley reuşea într-adevăr să adapteze planta la clima din regiunea asta, Tak putea să cultive sute de acri de mac, renunţând la import şi mai ales la intermediarii care îi vămuiau zdravăn profitul.

— E un vis nebunesc, să ştii, îi mărturisi confidenţial Ridley lui So-Peng. Papaver somniferum, adică macul eurasiatic, e o plantă foarte delicată. În primul rând e mare iubitoare de răcoare, care prin locurile astea se găseşte doar în zonele cuprinse între o mie şi o mie cinci sute de metri. E imposibil s-o faci să crească aici la nivelul mării şi orice încercare de hibridizare nu dă nici un rezultat, opiul iese de o calitate execrabilă.

— I-ai spus asta lui Tak? întrebă So-Peng.

— Nu, nu i-am spus.

Apoi, îngrozit de ce-i scăpase din gură, adăugă:

— Doamne Dumnezeule, sper că n-ai să-i spui tu. De fapt, adevărul e că cea mai mare parte a donaţiilor lui le-am investit într-un proiect nou, de care mă ocup cam de-un an. Am importat puieţi de arbori de Para din Anglia. Ăştia au fost scoşi ilegal prin contrabandă din bazinul râului Amazon. Asta ştii unde vine? Nu mă surprinde că nu ştii, e în America de sud. În partea cealaltă a lumii.

După câţiva paşi urmă:

— În orice caz, spre deosebire de macul eurasiatic, se

pare că solul şi clima de aici sunt perfecte pentru arborele de Para. Şi dacă se va dovedi că e aşa, efectul pentru Singapore va fi... Ei bine, încă nu-mi pot da seama care. Dar va fi cel puţin remarcabil, zic eu. I-am vorbit despre arborele de Para domnului Tak, dar se pare că are altele pe cap. Creşterea acestor arbori ar fi foarte simplă pentru el, care deţine atâţia acri de teren la nord de Singapore.

— Şi ce să facă el cu arborii ăştia? întrebă So-Peng.

Ridley se uită la el pieziş şi aproape amuzat.

— Ai auzit vreodată de cauciuc?

— Nu, admise So-Peng. Ce-i aia?

Ridley îi spuse.

Pentru So-Peng, ce auzea acum era de departe cu mult mai interesant decât perechea de tigri cu care se înapoiau vânătorii.

* * *

Vânătoarea de tigri era pentru ei un mod de a înainta spre nord fără a trezi vreo bănuială.

— Dacă *tanjiani* ăştia ar fi fost pe undeva prin Singapore, îi spuse Tak lui So-Peng, aş fi aflat. Înseamnă că sunt pe-aici prin junglă, la un loc cu tigrii.

So-Peng încuviinţă dând din cap.

— Din câte-am înţeles eu, asta se potriveşte cu filozofia lor.

Nu pomenise nimic de discuţia cu Ridley, preferând să păstreze lucrurile astea pentru momentul oportun. So-Peng ştia că viaţa era plină de poduri pe care omul înţelept trebuia să le treacă numai atunci când trebuia.

— Asta înseamnă şi că sunt mult mai periculoşi, urmă Tak. În Singapore eu controlez aproape tot ce mişcă. Acolo ne-ar fi mult mai uşor.

Spre surprinderea lui So-Peng, la sfârşitul vânătorii nu se îndreptară spre junglă. O luară printre mangrove şi prin desişuri de palmieri până când ajunseră la malul unui râu

întortocheat, lat şi noroios, unde aştepta un sampan[16]. Pe mal aşteptau trei bărbaţi înarmaţi până-n dinţi care se înclinară adânc la apropierea lui Tak. Acesta se urcă la bord şi primul lucru pe care îl făcu fu să verifice personal proviziile. Păru mulţumit şi îi făcu semn cu mâna lui So-Peng să urce, apoi cei trei desfăcură parâmele şi săriră şi ei la bord, chiar în clipa când mica ambarcaţiune îşi îndrepta botul spre larg. În spate, pe o vatră de lut bătătorit, unul dintre ei se apucă să înteţească un foc de cărbuni care ameninţa să se stingă. Deasupra începu să sfârâie un ceaun de fier.

— Ce râu e ăsta? întrebă So-Peng.

— Oamenii orangasli, băştinaşii de aici, i-au dat un nume, dar eu nu-l ştiu, zise Tak. Şi nici nu contează cum se numeşte, principalul e că o să ne ducă unde avem noi nevoie.

Bărbatul de la pupa aduse mâncarea, fâşii de carne de pui fierte în shao shing, vinul galben de orez care e băutura favorită a chinezilor din Shanghai, servit rece cu lăstari laţi şi cu gust aromat şi înţepător de coriandru proaspăt. Într-o clipă ceaunul se goli şi fu umplut din nou, iar Tak şi So-Peng fură serviţi cu pui de ţipar perpeliţi în ulei de susan şi cu coşuleţe cu tăiţei crocanţi făcuţi din rădăcini de ignamă[17].

Tot timpul mesei, Tak fu foarte vioi şi plin de vervă. Încet-încet So-Peng începu să-şi dea seama că tocmai trecuse un anume test la care îl supusese Tak. Îşi aminti de oamenii cărora le fusese prezentat la vânătoare şi îşi spuse că toţi se arătaseră foarte politicoşi şi binevoitori, e drept, dar şi foarte dornici să ştie cât mai multe despre el, aproape ca şi când l-ar fi chestionat. Şi într-adevăr, So-Peng înţelese acum că exact asta făcuseră toţi.

Se gândi însă mai bine şi îşi spuse că nu era cazul să fie atât de surprins. Oamenii de felul lui Tak aveau chiar

[16] Sampan (din chin. *san-pan*, „trei scânduri") - ambarcaţiune asiatică cu fundul plat, cu o cabină mică din bambus în mijlocul punţii, [n. ed.]

[17] Ignamă *(Dioscorea batatas)* - plantă agăţătoare din regiunile tropicale, cu tuberculi voluminoşi, folosiţi în alimentaţie, [n. ed.]

datoria de a fi suspicioşi în privinţa celor cu care intrau în contact. Singurul lucru de care se temea Tak cu adevărat era infiltrarea vreunui om al poliţiei sau al vreunui tong rival. De fapt el îl trecuse discret pe So-Peng de la un vânător la altul, tocmai ca să fie sigur că băiatul ăsta era exact cine pretindea că este, altfel ar fi încurcat cine ştie ce amănunt.

— Cei doi negustori morţi, zise Tak, erau pentru mine nişte parteneri deosebiţi şi toţi ştiau asta. Ei aveau bărcile cele mai iuţi, oamenii cei mai antrenaţi şi niciodată n-au dat înapoi când a fost vorba să-şi asume riscurile pe care le ceream eu. Mi-e foarte clar că oricine i-ar fi omorât – *tanjiani* zici tu – au făcut-o la cererea cuiva cu care am făcut eu afaceri. Am avut nişte neînţelegeri acum vreo şase luni cu un tip şi el ajurat să-mi vină de hac. Acum a făcut-o, iar eu nu pot lăsa provocarea nerăzbunată.

Auzind acestea, So-Peng fu cât pe ce să spună că aşa ceva era cu neputinţă: mama lui era sigură că *tanjiani* îi omorâseră pe cei doi negustori ca s-o avertizeze pe ea să se întoarcă acasă, dar imediat îşi muşcă limba. Era sigur că Tik Po Tak nu era prost de loc. Dacă chiar credea că cele două crime avuseseră menirea să-i dea mamei lui o lecţie, So-Peng nu trebuia să elimine şi posibilitatea asta. Atunci cine avea dreptate în ceea ce priveşte motivul crimelor, Tak sau Liang?

— Ai avut nişte reflexe foarte iuţi, spuse Tak reîntorcându-se la discuţia despre vânătoarea de tigri. Desaru îţi e dator şi n-o să uite niciodată.

— Am şi eu cât de cât ceva experienţă, admise So-Peng. Acum câţi va ani am făcut ceva bani, prinzând şobolani din ăia uriaşi care omorau pisicile din Colonie. Îţi aminteşti? Guvernatorul oferise recompense pentru prinderea lor. Într-o săptămână am prins douăzeci. Şi aproape că făceau mult mai mult zgomot decât un tigru.

— Oricum, tu l-ai auzit, pe când Ridley şi cu mine nu, zise Tak.

— Ei bine, eu n-am trăit toată viaţa numai în Singapore, spuse So-Peng apreciind că sosise momentul potrivit ca să

menţioneze în treacăt şi asta. Familia mea a tot umblat din loc în loc, iar eu am petrecut timp destul pe ambele coaste ale peninsulei.

Tak izbucni în râs.

— Deci cunoşti jungla mai bine ca mine!

So-Peng îi spuse cum se numea în malayeziană râul pe care navigau, dar regretă imediat: Tak putea să-l considere un prefăcut.

— Ştii cumva şi încotro ne îndreptăm? întrebă Tak pe un ton plin de seriozitate.

— Mi-ar trebui şi alte simţuri pentru asta, zise So-Peng, clătinând cu gravitate din cap.

— Ştiu eu pe cineva care mai are şi alte simţuri, spuse Tak. L-am consultat înainte să plecăm, adăugă el scuipând în apa noroioasă. Mi-a zis că n-am să mă mai întorc.

— Şi totuşi ai ales varianta asta, să mergi.

— Ales? zise Tak părând surprins de cuvânt. Prestigiul meu şi respectul faţă de mine însumi mi-au dictat ce trebuie să fac. Negustorii ăia erau ca şi familia mea. Şi pe deasupra mai aşteptam şi un semn, înţelegi? zise el serios şi îndreptă degetul spre So-Peng. Tu eşti semnul, băiete. Tu-i ştii pe criminalii ăştia, pe *tanjiani.* Nu mă mai simt de parcă aş orbecăi prin beznă. Tu ai să-i vezi până să ne vadă ei pe noi.

So-Peng simţi cum i se înmoaie picioarele. Era furios la culme că făcuse prostia de a-şi divulga valoarea în faţa lui Tak. Îi spusese samseng-ului că-i mai văzuse pe *tanjiani* şi că-i putea identifica, iar acum Tak conta pe el pentru a avea avantaj în cazul unei confruntări directe cu nişte duşmani cumpliţi. So-Peng se trezea pe nepusă masă în miezul unui război din care îi era cu neputinţă să mai iasă.

Îşi dădea foarte bine seama că-i spusese lui Tak exact ce trebuia să-i spună, cel puţin când nu ştia ce aştepta acesta de la el. Şi înţelese dintr-o dată că toate sentimentele ostile faţă de Tak i se risipiseră şi că nutrea acum faţă de acesta o admiraţie ca pentru un soi de erou.

La urma urmei nu era deloc surprinzător că Tik Po Tak produsese asupra lui o impresie atât de puternică. So-Peng crescuse într-o familie în care tatăl era ca şi inexistent, iar

admiraţia lui faţă de acest om cu o voinţă de fier şi o personalitate covârşitoare fusese ceva inevitabil.

Copiii dintr-un kampong pe lângă care treceau înotau în râu şi se jucau împroşcând cu apă peştii ce înotau efectiv minute în şir la suprafaţa apei. Doi băieţi mai curajoşi începură să înoate pe lângă sampan până când unul din oamenii lui Tak strigă dintr-o dată la ei în dialectul bahasa, avertizându-i că se ivise un crocodil. Copiii începură să ţipe, iar So-Peng văzu cum li se dădeau ochii peste cap de groază şi îşi aminti de tigrul rănit de moarte pe care Tak îl împuşcase în ochi. Copiii se întoarseră înotând din răsputeri, încercând să se îndrepte spre mal, dar era limpede că nu mai aveau cum scăpa: crocodilul era mai iute decât ei şi în câteva clipe ajunse atât de aproape încât se pregăti să atace şi deschise larg fălcile lacome.

Unul din oamenii lui Tak se aplecă după o puşcă, dar So-Peng apucă ţeava spunându-i:

— Sângele n-o să facă altceva decât să atragă şi mai mulţi crocodili.

Şi So-Peng se lăsă peste copastia ambarcaţiunii, rupse o creangă groasă şi aruncându-se în râu între copiii înspăimântaţi şi crocodil, îndesă din răsputeri creanga în gura cumplitului răpitor. Apoi, fără a pierde o clipă, se urcă pe spatele lui călărindu-l, în timp ce acesta se zvârcolea furios, transformând apa din jur într-o cascadă de spume stârnite de loviturile puternice de coadă.

Copiii ajunseră la mal, urcară pe un taluz şi începură să râdă de spectacolul oferit de crocodilul ros de furie neputincioasă. Arătau cu degetul şi schimbau aprindere impresii, în timp ce-şi cojeau cu nepăsare lipitorile uriaşe care li se prinseseră de piele.

Tak îl trase pe So-Peng la loc în sampan şi ambarcaţiunea se puse în mişcare, urmându-şi drumul.

— Unde-ai învăţat chestia asta? întrebă el.

So-Peng începu să râdă, gândindu-se la Zhao-Hsia.

— Mă bucur că mi-a mers, zise el. Când eram mic, prietenul meu cel mai bun obişnuia s-o facă cu crocodili mai mari decât ăsta. Se pricepea la aşa ceva, devenise un

expert. Nu ştiu dacă avea chiar nişte simţuri deosebite, dar presupun că ceva similar tot era. Animalele nu-i făceau rău niciodată, adăugă el ridicând din umeri. Poate că le hipnotiza.

Tak se uita în susul râului, către muntele Gunung Muntahak, care se ridica în spatele unei pâcle albăstrui din mijlocul junglei de smarald.

— Puterile prietenului tău mi-ar fi de mare folos în călătoria asta, spuse el, apoi se întoarse spre So-Peng şi-i zâmbi. E bine că eşti aici, flăcăule. Nu există mulţi chinezi care să se descurce pe coasta de est a peninsulei Malaya. Am mare noroc că te afli lângă mine exact în momentul ăsta.

În mijlocul unui pâlc de copaci tualang văzură o pereche de pangolini[18] supravegheaţi îndeaproape de o familie de giboni răguşiţi, ce se legănau din cracă-n cracă. Pescăruşi, păsări rinocer şi păsări ale soarelui, săgetau aerul de-a lungul râului şi a taluzurilor înalte. Se apropria amurgul.

În kampong-uri ardeau puţine focuri pentru pregătirea hranei, căci era începutul Ramadanului şi pentru musulmanii malayezieni următoarele treizeci de zile erau rezervate postului şi rugăciunilor.

— Am ales bine momentul, spuse Tak în timp ce sampanul se îndrepta cu botul spre un golf natural de pe malul drept. În timpul Ramadanului spiritul poate fi puternic, dar carnea e slabă.

Se urcară pe mal la adăpostul nopţii ce-i înconjura pe neştiute şi al ţârâitului insectelor nocturne. Licuricii sclipeau în întuneric şi ici-colo, fluturi imenşi cu aripi ca de pasăre îşi încheiau ultima incursiune a zilei. Merseră o bucată de drum, apoi făcură o tabără fără foc şi se pregătiră de noapte.

La prima geană de lumină se puseră din nou în mişcare.

[18] Pangolin - mamifer fără dinţi întâlnit în Asia şi Africa, din ordinul Pholidata, cu corpul acoperit cu solzi mari, plaţi şi suprapuşi, de culoare maron-roşcat. Se hrăneşte în special cu furnici, [n. ed.]

Tak îi conduse prin junglă pe o potecă şerpuită şi ocolită. Poteca era blocată la tot pasul de frunze de palmier şi de ferigi uriaşe şi erau mereu nevoiţi să se oprească. Totuşi, So-Peng băgă de seamă că mai multe pâlcuri de ferigi erau dislocate, sau mai degrabă fuseseră puse dinadins aşa fel încât să ascundă poteca într-un chip cât mai puţin bătător la ochi.

— Aşa procedează duşmanul tău? întrebă So-Peng.

— Nu cred că pe oamenii lui îi duce mintea atât de departe, zise Tak dând din cap a îndoială.

Merseră mai departe în şir indian: în frunte doi dintre oamenii lui Tak, înarmaţi până-n dinţi, apoi Tak însuşi şi So-Peng. Şirul îl închidea bucătarul grupului. Zilele erau întotdeauna mai liniştite decât nopţile, dar la fel de periculoase. Cobre scuipătoare, păienjeni şi vipere cu muşcături atât de puternice încât puteau paraliza un om în câteva secunde, milioane de insecte, mici şerpi ca nişte mici bijuterii, broaşte arboricole verzi şi albastre, păsări mici şi multicolore, toate apăreau la tot pasul. La un moment dat, omul din faţă se opri şi arătă spre un şarpe uriaş încolăcit în junii unui trunchi de copac aflat la marginea potecii. Era un piton reticular care părea să fie mai lung decât cinci oameni puşi cap la cap.

Chiar înainte de amiază Tak anunţă o pauză şi se ghemuiră toţi pentru o masă frugală. So-Peng, care se afla cel mai aproape de bucătar, ajută la împărţirea fructelor tuturor oamenilor: rambutane[19] care semănau cu litchi[20] şi mangosteene[21] dulci-acrişoare cu pulpa de un alb pur. În

[19] Rambutană - fruct oval, roşu, cu pulpa foarte gustoasă şi puţin acidulată; este acoperit cu ţepi lungi şi moi. [n. ed.]

[20] Litchi – fructul unui arbore care creşte în China, cu diametrul de aproximativ 3 centimetri şi cu coaja tare; în interior se găseşte un sâmbure mic, înconjurat de o substanţă apoasă şi translucidă care prin uscare se coagulează şi se înnegreşte căpătând un gust dulce şi constituind partea comestibilă a fructului. [n. ed.]

[21] Magosteene (din *mangustan,* din limba malayeziană) – fruct maron-roşcat-închis, cu o coajă groasă care acoperă un miez suculent cu o aromă asemănătoare celei de piersică şi de ananas. [n. ed.]

Singapore se zicea că puteai şti în ce anotimp te aflai după fructele care se găseau la vânzare.

So-Peng tocmai deschidea ultima lui mangosteenă, când feliile albe se pătară deodată de ceva roşu aprins. Îl izbi imediat în nări mirosul dulceag-greţos al sângelui proaspăt şi îl văzu pe bucătar frângându-se de la mijloc ca şi când ar fi adormit brusc.

Numai că mijlocul pieptului lui era despicat grotesc de un obiect din metal strălucitor cu opt colţuri, îngropat pe jumătate în carne. So-Peng recunoscu imediat steaua aruncătoare *tanjiani.*

Rămase nemişcat. Simţi cum spiritul i se contractă într-o sferă opacă şi trupul i se face una cu solul, rămânând invizibil. I se zbârli părul de pe ceafă; era perfect conştient de cât de vulnerabil şi de neajutorat era. Aşteptă şuierul slab al stelei aruncătoare şi muşcătura ascuţită a lamei de oţel înfigându-i-se în spate. Îşi forţă mintea să nu se gândească la nimic. Temându-se să se mişte sau să facă vreun zgomot, îl privi pe furiş pe bucătar cum moare.

În jurul lui totul era tăcut. Oamenii mâncau nebănuind nimic. So-Peng se comportă cât mai la fel ca ei, astfel încât să nu se diferenţieze cu nimic de restul micului lor grup.

Credea că ştie ce aveau de gând *tanjiani.* Mama lui accentuase asupra dependenţei lor fată de strategie şi el ştia că trebuie să se bazeze pe această dependenţă a lor, întorcând-o în avantajul lui şi transformând putere *tanjianilor* în slăbiciune. Nu putea realiza asta oferindu-se drept ţintă. Îşi adună toate resursele de voinţă şi cu inima grea, tremurând de fiică, înghiţi cu noduri ultimile felii de mangosteene stropite cu sângele bucătarului.

În cele din urmă se ridică şi se depărtă puţin, cu aerul omului care merge să se uşureze. Însă apoi, în loc să se întoarcă drept la ai lui, o luă într-o direcţie care mergea cam paralel cu poteca pe care o ţineau ei.

Mergea aşa de aproape zece minute, când auzi o voce spunându-i şoptit:

— Nu te mişca.

So-Peng îngheţă şi nici nu îndrăzni să se uite înapoi. Simţi

ceva pe spate. Apoi mişcarea începu să se onduleze, înaintând fără zgomot în diagonală pe spatele lui de la umăr spre şold, cu o ţintă precisă, dar de neînţeles pentru el. Era un şarpe.

Aşteptă răbdător. Imediat simţi că se apropie cineva dintr-o parte, îşi relaxă muşchii şi îşi impuse să-şi înăbuşe reflexul scurt de apărare. Simţi o mişcare rapidă, nu mai mult decât o străfulgerare, apoi greutatea îi dispăru din spate şi abia atunci auzi şuierul cuţitului prin aer. Se întoarse şi văzu capul viperei, despărţit de trupul lung care se zvârcolea. Veninul negru se revărsă pe jos, fiind imediat absorbit de pământul afânat.

So-Peng se uită în ochii lui Tik Po Tak.

— Ce crezi că faci aici, băiete? întrebă samseng-ul. Puteai să fii omorât.

— Mă uitam după *tanjiani* prin copaci, spuse So-Peng urmărindu-l pe Tak cum îşi ştergea cuţitul. Bucătarul e mort.

— Ştiu. I-am pus pe oameni să se ascundă şi pe urmă am plecat după tine, să te caut. Am crezut că te-au omorât şi pe tine.

— *Tanjiani* sunt aici, spuse So-Peng.

Văzând că Tak nu comentează nimic, continuă:

— Bucătarul a fost ucis cu aceeaşi armă cu care au fost omorâţi cei doi neguţători. Steaua aruncătoare.

— Ai ştiut asta şi n-ai dat alarma? se încruntă Tak.

— Dacă aş fi făcut-o, spuse So-Peng, aş fi fost următorul mort. Nu mi-am dat seama din ce direcţie a venit steaua, dar am înţeles imediat că eram supravegheat.

Ajunseră într-un loc unde soarele cădea aproape perpendicular printr-o mică fereastră ivită din baldachinul de frunze, proiectând o rază aurie în loc de verdele luminiscent din jur, dar se feriră să intre în luminiş.

— Suntem urmăriţi, spuse So-Peng când ajunseră la poteca lor.

Nu văzuse pe nimeni. Totuşi, pipăi cu degetele steaua ascunsă în cutele pantalonilor, cea pe care o şterpelise de la secţia de poliţie din Singapore.

— Cred că *tanjiani* au intenţia să ne omoare unul câte unul până rămâi numai tu.

Urmă o tăcere atât de lungă încât până la urmă Tak se simţi obligat să vorbească.

— Şi? Pe urmă?

— N-am idee, mărturisi So-Peng. Poate vor să te ducă singur în faţa duşmanului tău.

Tak se uită lung la So-Peng.

— Prezicătorul mi-a spus că n-am să mă mai întorc de aici, spuse el într-un târziu. Consider că viitorul ăsta e doar unul dintre multele posibile. Acum noi trebuie să dovedim că nu e cel bun.

— Da, dar nici pe potecă nu putem rămâne, spuse So-Peng.

— Aşa e, trebuie să o luăm de-a dreptul prin mijlocul junglei.

— Cât de bine cunoşti locurile astea?

— Poate mai bine decât *tanjiani,* spuse Tak scuipând. Mai bine ca ei, dar nu la fel de bine ca oamenii la care trebuie să ajungem. Ai vreo idee? întrebă el privindu-l pe So-Peng drept în ochi.

— Poate, răspunse acesta, dar am nevoie de înălţime ca să pot să acţionez.

Tak îi zâmbi şi arătă cu degetul spre nord.

— Uită-te acolo, la nici o milă de cascada Kota Tinggi. Are peste treizeci de metri înălţime. Sper să-ţi ajungă.

So-Peng dădu din cap.

— Să zicem că ajunge.

Se întoarseră amândoi la locul unde-i ascunseseră pe oameni, apoi porniră la drum. Până la cascadă era mai puţin de-o milă, spusese Tak Şi totuşi, îşi zise So-Peng, ţinând seamă de numeroasele însuşiri ale cumpliţilor *tanjiani,* traseul putea să pară un marş de o zi.

Al doilea om căzu în clipa în care So-Peng auzea vuietul cascadei. Omul flutură un braţ prin faţă ca pe un stindard de bătălie şi în cădere, apucă să bolborosească ceva în dialectul malayezian, pe care se înţeleseseră să-l folosească în locul dialectului chinez, care ar fi putut fi înţeles de

tanjiani.

Toţi trei se repeziră înainte spre cascadă alergând în zig-zag şi aplecându-se cât mai mult. Terenul îşi schimba configuraţia, mai întâi subtil, apoi tot mai evident, pe măsură ce se apropiau de piciorul cascadei.

Pe primele stânci de la bază căzu şi ultimul om al lui Tak, cu o stea înfiptă în ceafă. După cum se înţeleseseră, Tak începu să se caţere cât putea de repede pe pietrele ude, îndreptându-se direct spre partea stângă a căderii de apă.

So-Peng spera ca *tanjiani*-ul să fie mulţumit de ultimele lui reuşite şi astfel să fie surprins cu garda desfăcută. Până acum, în ce-i privea pe ei, strategia lor fusese încununată de succes. Asta era cel mai important şi în timp ce se căţăra deasupra şi la stânga lui Tak, So-Peng se gândi plin de remuşcări ca fusese nevoie să moară doi oameni pentru realizarea interesului lor. Ar fi preferat să se ia după *tanjiani* după primul atac, însă asta s-ar fi dovedit o nesăbuinţă fără îndoială fatală. *Tanjiani* acţionau de la înălţime. Acum, la fel cum vulturul prinde în pupila lui şobolanul de câmp, era pe punctul de a şi-i fixa el pe *tanjiani* în minte şi curând imaginea lor îi va apărea în faţa ochilor.

Urca, iar apele albe şi spumegânde îi vuiau în urechi. Păsările treceau pe la nivelul umărului lui, apoi, în secunda următoare, plonjau undeva dedesubt. Uitându-se în jos, vedea din când în când părul negru al lui Tak apărând printre stânci şi pulbere de spumă, ca o mică barcă încercând să-şi găsească drumul spre un port sigur în toiul unei furtuni.

So-Peng făcu o pauză şi lipindu-se cu spatele de stâncă, închise ochii.

Era oare frica provocată de *tanjiani* sau propria lui aroganţă, motivul care-l făcu să ignore avertizarea mamei lui de a nu baza prea mult pe darul pe care-l avea? Cine putea şti în clipa asta? În orice caz, căută să afle acel tainic loc din interiorul fiinţei lui de unde se născuse legătura nevăzută dintre mama lui şi el. Apoi, aşa cum o văzuse pe ea făcând, îşi extinse spiritul, adulmecând cerul.

Fu o experienţă înălţătoare. Simţi vântul şuierându-i prin

minte şi ridicându-se, simţi spuma sărată a Marii Chinei de sud, aflată la mare distanţă de locul acesta. Văzu stelele licărind pe cer dincolo de soare şi începu să simtă curenţii particulelor invizibile umplând spaţiile imense dintre ele. Parcurse arcul tumultuos al cascadei, fascinat de continua revărsare a acestor energii uriaşe şi întrebându-se ca un copil dacă ar fi putut găsi un mijloc de a înmagazina sursa aceasta infinită de energie.

Atunci simţi zidul. Nedefinit şi macabru, se ridica peste tot în jurul lui, împiedicându-l mai întâi să vadă stelele, apoi soarele şi cerul, apoi vârtejurile de apă, până şi suprafaţa stâncii pe care se ghemuia el tremurând înspăimântat, acoperindu-şi ochii cu braţul.

Nu ascultase povaţa mamei lui. Se hotărâse prosteşte să părăsească suprafaţa pământului, unde şi-ar fi putut folosi neştiut darul lui tainic. Extinzându-şi cu atâta nechibzuinţă spiritul, nu făcuse altceva decât să-şi anunţe prezenţa ca şi când ar fi strigat din toţi rărunchii: Iată-mă!

Pentru că se făurise o legătură. Nu cu Liang, ea se afla la multe mile depărtare, ci cu altcineva care poseda darul!

În momentul în care spiritele lor se atinseră, So-Peng îşi pierduse anonimatul. În schimb, află şi el o mulţime de lucruri. Căci acum ştia că era vorba de un singur *tanjiani* care îi urmărise şi ştia şi unde se afla acesta.

Dar cel mai groaznic era că acum îi cunoştea şi identitatea.

Auzindu-şi rostit numele, So-Peng îşi luă mâna de la faţă şi se ridică la timp pentru a-l vedea pe *tanjiani* apărând printr-un defileu îngust, la ceva mai mult de doi metri de el.

So-Peng îl privi în faţă pe Zhao-Hsia, prietenul lui din copilărie.

În aceeaşi clipă Zhao-Hsia izbucni în râs.

— Nu numai prietenul tău din copilărie, spuse el cu o voce maturizată de timp. Fratele tău după mamă. N-ai ştiut asta?

Văzând privirea lui So-Peng, continuă să zâmbească.

— E clar că Liang nu ţi-a spus. A fost măritată înainte de a-l întâlni pe tatăl tău, cu un călugăr *tanjiani* pe care i-l

alesese bunicul nostru.

— Deci tu i-ai ucis pe cei doi neguţători din Singapore? întrebă So-Peng, încă şocat de descoperirea adevăratei identităţi a prietenului său Zhao-Hsia.

Zhao-Hsia clătină din cap.

— La început am mai fost cu un *tanjiani.* Trebuia să-i speriem pe cei doi ca să-i facem să lucreze pentru rivalul lui Tik Po Tak, însă prietenul meu nu are temperamentul care se cere. Când ăia doi au refuzat să-l lase baltă pe Tak, ei bine, am scăpat situaţia din mână. Am încercat să-l opresc, dar a fost prea târziu. Neguţătorii aceia erau deja morţi. Sincer să fiu, regret întâmplarea.

So-Peng ar fi dorit să-l creadă.

— Ia spune-mi, zise Zhao-Hsia. N-am mai văzut-o pe mama noastră de mulţi ani. Ce mai face?

— Era bine, spuse So-Peng, încercând încă să discearnă adevărul de ficţiune. Dar prezenţa *tanjianilor* în Singapore şi crimele au neliniştit-o teribil.

— Atunci va trebui să vorbesc cu ea, spuse Zhao-Hsia, să-i astâmpăr temerile.

Făcu un pas în sus pe panta stâncoasă şi se întoarse spre So-Peng, luându-l prin surprindere:

— Cutia ai văzut-o?

— Cutia? Care cutie?

Bubuitura ca de baros a inimii mai că-l făcu să nu poată pronunţa cuvintele. Aşa cum o spusese, minciuna părea stoarsă din el ca nu sâmbure dintr-un fruct.

— Cutia cu smaralde.

Observând mina încurcată a lui So-Peng, Zhao-Hsia continuă:

— Cele şaisprezece smaralde, idiotule. Energia *tanjianilor.* Toata istoria noastră sacră e gravată pe faţetele lor, deşi nimeni în afară de călugării *tanjiani* nu poate vedea scrisul. Smaraldele sunt puse într-o cutiuţă acoperită cu catifea. Ai văzut-o?

— Nu.

— Să ştii că dacă mă minţi, eu am să aflu, spuse Zhao-Hsia şi So-Peng simţi din nou zidul rece şi nedefinit

înconjurându-l.

— Să mint? întrebă el aproape liniştit. De ce-aş minţi?

Zhao-Hsia îl privi dispreţuitor.

— Pentru că e clar că eşti fiul mamei noastre, făţarnic şi trădător până în măduva oaselor. La fel cum eu sunt fiul tatălui meu, un adevărat călugăr al lui *Tau-Tau,* şcolit în toate disciplinele lui.

So-Peng era înnebunit de emoţie, dar nu-i scăpă un lucru: Zhao Hsia nu-şi dăduse seama că el minţise. Era oare şi asta o parte a darului moştenit de la mama lui?

— Ai şi tu darul, remarcă So-Peng, crezând că a descoperit ceva, o fisură în zidul aparent inexpugnabil.

Se întinse spre fisura asta nevăzută, ca să vadă dacă o putea forja să se lărgească.

— Darul vine de la mama, urmă el. Îţi place sau nu, amândoi suntem fiii ei. Tu ai spus-o.

Brusc, comportamentul lui Zhao-Hsia se schimbă. Masca îi căzu de pe faţă şi de dedesubt apăru clocotind ura, ca de sub un machiaj teatral.

— Nu-mi vorbi mie de Liang, scrâşni el furios. Ea l-a dispreţuit pe tata şi m-a dispreţuit şi pe mine, la fel cum a dispreţuit şi modul de viaţă *tanjiani.* Aşa ca a fugit, încălcând legile lui *Tau-Tau.*

— Atunci înseamnă că e adevărat, spuse So-Peng străduindu-se să nu se lase copleşit de lumina strălucitoare ce ţâşnea prin fisura din zidul care îl înconjura pe Zhao-Hsia. Ai venit s-o iei înapoi la Zhuji, aşa e?

Zhao-Hsia îşi lăsă capul pe spate şi începu să râdă.

— Nu pe ea, prietene. Eu am venit pentru tine!

So-Peng fu atât de surprins încât nu putu să spună decât:

— Pe mine?

— Ai şi tu darul, la fel ca şi mine. Acest dar este venerat de toţi *tanjiani;* puterile lui sunt nelimitate atunci când el e angajat să respecte disciplina *Tau-Tau.*

— Eu n-am de gând să mă angajez la nimeni şi la nimic.

Cum de-am putut să fiu atât de orb şi să nu văd legătura dintre darul meu şi *Tau-Tau*? se întreba febril So-Peng. De ce oare m-a minţit mama în privinţa acestei legături? M-a

minţit şi în privinţa misiunii lui Zhao-Hsia. Şi în ce alte privinţe m-a mai minţit? Şi dacă toate acuzaţiile lui Zhao-Hsia la adresa ei sunt întemeiate?

— Atunci eşti un prost, zise dintr-o dată Zhao-Hsia, cu faţa întinzându-se parcă într-o grimasă de groază, ca a unui actor pe o scenă aflată sub razele soarelui. Nu înţelegi? Ai puteri la fel ca şi mine, mai presus de tot ce se poate imagina. Numai că tu eşti indisciplinat, neinstruit şi lipsit de concentrare. *Tau-Tau* poate schimba toate astea. Poate să dea putere visurilor tale!

So-Peng înţelese acum ce-i ascunsese mama lui. Ea ştiuse tot timpul ce voiau *tanjiani* – şi bineînţeles că ştiuse, doar el era fiul ei! Liang înţelesese că asta voia *Karma* lui şi a lui Zhao-Hsia, să se întâlnească amândoi în felul acesta. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru a-l pregăti pe So-Peng să facă în aşa fel încât întâlnirea să aibă loc pe teritoriu neutru, pentru ca el să poată avea o şansă cât de mică. Ea ştiuse. Însa darul lui era încă necopt, neformat, lipsit de concentrarea necesară, aşa cum spusese Zhao-Hsia. La fel cum ştiuse că darul lui Zhao-Hsia este deja angajat în slujba lui *Tau-Tau.*

— N-am să mă întorc cu tine la Zhuji, spuse So-Peng, pecetluind *Karma* lui şi a lui Zhao-Hsia.

— Deci nu-mi dai de ales? întrebă Zhao-Hsia pe un ton de voită sinceritate, care suna a regret.

Însă sub acel înveliş lucios So-Peng simţi vibraţiile jubilării ascunse şi atunci spiritul lui se chirci de groază.

— Cârpă ce eşti! îi strigă Zhao-Hsia. Adu-ţi aminte cum furam ouă de broască ţestoasă. Numai după ce l-am întâlnit pe *Tau-Tau* am înţeles dimensiunea păcatului nostru. Noi am furat viitorul ţestoaselor, So-Peng. La fel cum a făcut şi Liang. Ea m-a jefuit de viitorul meu, aşa cum te-a jefuit şi pe tine de al tău, când a fugit în noapte. Eu am avut nevoie de ea, dar ea n-a fost niciodată acolo. Tu aveai nevoie de comunitatea *tanjiani,* iar ea te-a ţinut la distanţă de ea. Ea înseamnă răul, îl întruchipează. Trebuie pedepsită!

Ca un val care inundă plaja, realitatea se revărsă asupra lui So-Peng, iar el văzu lumea ţesându-se din nou prin

cuvintele acestui *tanjiani.* Ura lui Zhao-Hsia deveni şi ura lui; sentimentul de părăsire care îl măcina pe Zhao-Hsia deveni şi al lui.

— Nu ţi-a spus nimic despre moştenirea ta. E dreptul tău câştigat prin naştere, So-Peng! Era de datoria ei să-ţi spună, dar n-a făcut-o, nu-i aşa? Ţi-a spus că a furat smaraldele sacre de la bunicul nostru? Îmi imaginez că nu. Ei bine, el le vrea înapoi, So-Peng. Are nevoie de ele. Ele sunt izvorul puterii lui. Se spune că aceste şaisprezece smaralde au fost proprietatea cea mai de preţ a lui Chieh Terminatorul, iar bunicul nostru este descendentul lui direct. Se spune că ele cu puterea lor l-au menţinut pe Chieh în viaţă zeci de ani după ce au murit toţi contemporanii lui.

So-Peng parcă se trezi. Se simţi îmboldit să-i arunce ticălosului de Zhao-Hsia în faţă tot felul de epitete, să-i spună cât de mincinos putea fi, însă nu spuse nimic, ştiind că asemenea cuvinte l-ar fi dat de gol şi Zhao-Hsia ar fii înţeles că Liang are smaraldele. Iar So-Peng ştia că asta nu trebuia să o dezvăluie cu nici un preţ.

— Aşa trebuie să fie, spuse Zhao-Hsia. Chiar acum, Bunicul e din ce în ce mai bolnav şi mai slăbit şi viaţa se scurge din el pe neştiute. Fără smaralde Bunicul va pieri, adăugă el apropiindu-se centimetru cu centimetru de So-Peng. Şi Liang ştia asta şi totuşi le-a furat. Acum a sosit vremea pedepsei. Timp de o secundă, personalităţile celor doi băieţi se contopiră şi So-Peng văzu într-o strălfulgerare teribila entitate pe care o creaseră. Simţi o zvâcnitură, ca şi când pământul însuşi se scutura de o astfel de monstruozitate.

Apoi îl văzu pe Zhao-Hsia dând ocol stâncilor, auzi vuietul cascadei lângă el şi sub el şi-şi dădu seama cât de cumplit fusese înşelat. Şi se cutremură de îngrozitoarea putere a lui *Tau-Tau.* Dacă n-ar fi fost darul pe care-l avea din naştere, ar fi fost hipnotizat de vorbele lui Zhao-Hsia şi ar fi fost încredinţat până la fanatism că Liang era într-adevăr întruchiparea răului absolut.

Cu o intuiţie ca de cristal, înţelese că el era singurul lucru care se interpunea între fratele lui vitreg şi moartea mamei

lor.

Scoase steaua aruncătoare din buzunar, o ascunse în palmă şi apoi o aruncă spre capul lui Zhao-Hsia. Acesta nu schiţă nici un gest cu corpul, ci doar ridică mâna şi prinse din zbor obiectul tăios.

— Nu ştii s-o foloseşti, frate, spuse Zhao-Hsia răsucind ca un scamator între degete arma ucigătoare. Asta nu mă poate răni pe mine. Tu nu mă poţi răni, preciză el rânjind cu gura până la urechi. Însă aruncată de un adevărat *tanjiani,* poate ucide, da.

Într-o clipă steaua fu în vârful degetelor lui, înclinată sub unghiul potrivit, pregătită. Soarele se reflecta orbitor în marginile tăioase ca briciul, ca şi când arma ar fi acumulat energia lui.

— După cum ţi-am spus, frate, zise Zhao-Hsia răsucind steaua între degete, văd că nu-mi dai de ales. Asta-i *Karma* ta!

În acea clipă So-Peng simţi o prezentă în spatele lui. Îşi impuse să nu se întoarcă, să nu se mişte şi să nu se gândească la ea. Tak acţionase foarte inteligent. Se folosise de zgomotul cascadei pentru a-şi masca apropierea, venind asupra lui Zhao-Hsia din singura direcţie posibilă, menţinând tot timpul corpul lui So-Peng între el şi *tanjiani.*

Acum totul se petrecu dintr-o suflare şi ca într-un balon de sticlă în care e încastrat un mic peisaj cu zăpadă căzând atunci când balonul e scuturat, prezentul deveni viitor, iar viitorul se schimbă pentru totdeauna.

Tak se ivi de după umărul drept al lui So-Peng şi se aruncă iute ca fulgerul spre Zhao-Hsia. În acelaşi moment însă şi So-Peng făcu un pas în faţă şi văzu licărul lamei de cuţit din mâna întinsă a lui Tak. În aceeaşi secundă auzi un vâjâit ca un bâzâit de ţânţar şi îi puse piedică lui Tak, lovindu-l peste gleznă.

Steaua zbură peste capul lui Tak, iar acesta, căzând pe burtă, seceră cu mâna dreaptă şi cuţitul îl tăie superficial pe Zhao-Hsia la pulpa piciorului, exact în clipa în care ajungea şi So-Peng la el, trântindu-l. Însă în momentul în care ajunse peste el, So-Peng înţelese că ar fi fost o greşeală să se

măsoare aşa cu fratele lui, căci era destul de puternic, e drept, dar nu fusese iniţiat în *Tau-Tau* şi puterea singură nu era de ajuns.

Prins nepregătit pentru un astfel de asalt, So-Peng se trezi înlănţuit de Zhao-Hsia. Încercă să-l lovească cu pumnii, cu genunchii, cu degetele de la picioare şi cu călcâiele, dar fără rezultat.

Îl văzu pe Tak ridicându-se şi scoţând pistolul de la centură, însă cei doi băieţi erau atât de încleştaţi încât Tak nu se putea aventura să tragă riscând să-l lovească şi pe So-Peng.

So-Peng încercă să se desprindă de fratele lui, dar parcă sesizând pericolul, Zhao-Hsia îl ţinu strâns aproape de el, reuşind în acelaşi timp să-i înconjoare gâtul cu degetele şi să-nceapă să strângă.

So-Peng se opuse cât putu, deşi ştia că n-are nici un rost. Zhao-Hsia nu-i va mai da niciodată drumul şi mai mult ca sigur îl va ucide. Intră în panică, căutând febril în minte o metodă de supravieţuire. Nu găsi nici una. Înţelese că va muri.

Înţelegând, renunţă. Se relaxă până în străfundul lui, până când descoperi acel punct necunoscut până atunci şi îl ascultă vorbindu-i cu foşnetul unei limbi mai vechi decât oricare alta, descoperind ce avea de făcut.

Folosindu-şi greutatea trupului şi a spiritului, îşi schimbă centrul de greutate şi în loc să se desprindă de Zhao-Hsia, se aplecă şi mai tare în el, adunându-şi puterile spiritului şi poruncindu-le să sugrume făptura care voia să-i dea moartea.

Auzi strigătul unei păsări în zbor. Auzi vuietul asurzitor al apei şi simţi primii stropi reci din apa care răpăia pe stânci.

Apoi se revărsară amândoi peste buza stâncii, prăbuşindu-se drept sub noianul de apă care năvălea de sus. În ultima clipă de gândire coerentă So-Peng fu sigur că aude strigătele lui Tak.

Apoi cei doi băieţi dispărură înlănţuiţi în vâltoarea năprasnică a cascadei. Şi după cum îi arătase darul lui So-Peng, vârtejul de ape i se arătă prieten, rupându-l din

strânsoarea ucigătoare a lui Zhao-Hsia. So-Peng icni şi apa îi inundă gura şi gâtul. Începea să se înece.

Mugind furioasă, năpustindu-şi energiile, apa îi purta pe amândoi spre abis.

CARTEA A DOUA

MIEZUL NOPŢII – SHIN – YA

Cât de des teama de un rău
Ne conduce spre unul şi mai rău.

Nicolas Boilleau – Despreaux[22]

PLATOUL ASAMA – WASHINGTON – EAST BAY BRIDGE – TOKIO – HODAKA VARA, ÎN PREZENT

— Tanjiani.

Îngheţară cu toţii la auzul singurului cuvânt rostit de Tanzan Nangi.

— Asta nu sună a ceva japonez, spuse Justine.

— Nici nu e, îi răspunse Nicholas. Cred că e chinezesc.

Tanzan Nangi dădu grav din cap.

— Ai perfectă dreptate, spuse el adresându-se lui Justine, dar era clar că vorbea şi pentru Nicholas. M-aţi întrebat înainte cine ar fi putut să creeze *Shiro ninja.* Acum, că e evident ce s-a întâmplat cu Nicholas, n-am de ales şi trebuie să vă spun.

— Nu! strigă Nicholas.

— Dacă există iubire între voi doi, zise Nangi, atunci Justine trebuie să cunoască adevărul.

— Păi tocmai din cauza iubirii noastre vreau să n-o amestec şi pe ea, spuse Nicholas, orb la durerea pe care o

[22] Nicolas Boilleau-Despreaux (1636-1711) – strălucit poet francez din şcoala clasicismului, autor al lucrării *Arta Poetică,* adevărată capodoperă reprezentând o sintetizare a principiilor estetice ale acestui curent. [n. ed.]

pricinuia soţiei lui.

— Dragostea e un sprijin, spuse simplu Nangi. Faptul că te rupi de sprijinul ei e doar una din manifestările lui *Shiro ninja.*

Aşteptă ca vorbele lui să fie bine înţelese, apoi continuă:

— Atacul lui *Shiro ninja* e mai presus de priceperea unui sensei *ninja. Shiro ninja* e domeniul numai şi numai al celor pe care îi numim *tanjiani.*

Tanzan Nangi, gândindu-se că Nicholas de-abia se întorsese din spital şi obosea repede, vru să ajungă fără ocolişuri la subiect.

— Nu e nici o îndoială că fiinţa pe care tu şi poliţista aţi întâlnit-o în biroul doctorului era un *ninja,* zise el urmărindu-l prudent pe Nicholas. Putem cădea de acord în privinţa asta?

Nicholas se miră auzindu-şi propria lui voce, parcă venea până la el de la mare distanţă.

— Da. Un *ninja.*

— Ai avut cumva ocazia să observi din ce ryu? Adică din ce şcoală provenea?

Pentru un *ninja* de nivelul lui Nicholas n-ar fi fost dificil să descopere unde se iniţiase un alt *ninja,* judecând după mişcări, strategia urmărită şi chiar după armele alese spre folosinţă.

— Nu, spuse Nicholas cu inimă grea.

— Asta e încă o manifestare a lui *Shiro ninja,* zise Nangi dând gânditor din cap.

Când văzu că Nicholas nu mai spune nimic, continuă pe un ton mai ferm:

— Trebuie să fii de acord că eşti *Shiro ninja,* că eşti ţinta unui atac şi că adversarul tău este un adept al lui *Tau-Tau.*

— Nu există nici o dovadă, spuse prudent Nicholas, că *Tau-Tau* sau *tanjiani* există sau au existat vreodată.

Nangi scoase o ţigară şi o aprinse.

— Nu pot să suport fumul de ţigară, spuse Nicholas, iar tu ştii bine asta.

Se opri, descumpănit. Chiar şi pentru urechile lui tonul pe care vorbise părea arţăgos.

— Eu ştiu ceea ce văd şi tu la fel zise Nangi fără intonaţie, trăgând încă un fum şi lăsându-l să iasă încet pe nări. Ai să mă opreşti să mai fumez? mai zise el încruntându-se oţărât. Uite-te la tine. Nici măcar nu te poţi ridica din pat. Eşti atacat de un *ninja* şi fără *Getsumei no michi* nu-i poţi discerne originea, ca să nu mai vorbim să te lupţi cu el unu la unu. Numai prin mila cerului mai eşti acum în viaţă şi ne poţi povesti despre întâmplarea ta, mai zise el privindu-l chiorâş pe Nicholas prin vălătucii groşi de fum. De ce alte dovezi mai ai nevoie?

— Ieşi afară de-aici!

Justine se crispase toată auzindu-l pe Nicholas că ţipă la Nangi. Dar poate că atitudinea asta era declanşatorul. Ruptura produsă în încrederea prietenului lui îi limpezi pentru o clipă mintea lui Nicholas, care înţelese acum ce făcuse Nangi. Cât l-a costat oare, se întrebă el plin de remuşcări, să fumeze acum după trei ani de abstinenţă? Îşi încălcase de dragul lui jurământul, un jurământ care pentru Nangi însemna enorm. Dar furia pe care o provocase deliberat în prietenul său sfărâmase poarta pe care Nicholas o ţinuse ferecată cu toată forţa lui spirituală.

Pentru că atâta timp cât nega existenţa lui *Shiro ninja*, putea să nege şi că ar fi ceva în neregulă cu el. A accepta blestemata de existenţă a lui *Shiro ninja* însemna să admită că viaţa lui se întorsese pe dos. Şi chiar şi mai rău, că el s-ar putea să nu mai fie niciodată omul care fusese.

Dar *Shiro ninja* era real; nu-i mai rămăsese nimic în afara smaraldelor. Nicholas ştia că trebuia să facă tot ce-i stătea în putere pentru a nu lăsa preţioasa vrajă a lui So-Peng, tainică şi îndepărtată, să cadă în mâinile duşmanului său.

I se păru ciudat, acum când se gândea la asta, cât de departe fusese toată viaţa lui de pietrele acelea preţioase. Numai acum, când erau ameninţate, putea Nicholas să-şi dea seama ce însemnau ele pentru el, deşi nu ştia cum anume se putea folosi de ajutorul lor.

Nangi avea aşadar dreptate şi lui Nicholas aproape că-i veni să plângă simţindu-se atât de slab şi de neajutorat. Îl năpădi un nou val de disperare. Certitudinea disperării te va

strivi mult mai complet decât o poate face o simplă înfrângere.

— Îmi pare rău, Nangi-san, rosti încet Nicholas. Iartă-mi, te rog, încăpăţânarea.

Nangi strivi mucul de ţigară.

— Sunt momente când teama poate devasta chiar şi pe cei mai curajoşi oameni, zise el sprijinindu-se în bastonul lui cu cap de dragon. Înainte să înveţi să mergi din nou, trebuie să accepţi că eşti un infirm. *Shiro ninja* ţi-a făcut-o. Iar în spatele lui *Shiro ninja* se află un duşman inteligent şi mortal.

— *Tanjiani,* zise Nicholas.

— Dar la urma urmei ce-i aia *tanjiani*? întrebă Justine.

Nangi aşteptă să răspundă Nicholas, dar când fu convins că acesta n-avea de gând să vorbească, explică tot el.

— E cât se poate de simplu. Unii consideră că *tanjiani* este precursorul lui *ninja;* că disciplina tainică a lui *Tau-Tau* se află la originea disciplinei *ninjutsu.* Dar *Tau-Tau* e mult mai primitivă şi de aceea mult mai puternică în anumite privinţe, în care o disciplină rafinată cum e *ninjutsu* nu poate fi.

— *Tau-Tau* e foarte încărcată de magie, spuse Nicholas.

— Magie? repetă Justine.

— Ca aceea pe care o poseda Akiko, spuse Nangi prudent. Multe secte adepte ale disciplinei *ninjutsu* folosesc anumite forme minore de magie sau pseudomagie, prestidigitaţie, hipnotism şi altele de genul ăsta, relicve ale disciplinei *Tau-Tau,* contrafăcute în generaţii de transmutare verbală, de timp şi de cultura japoneză. *Tanjiani* sunt deosebiţi. Disciplina lor a rămas intactă, pură şi primitivă, aşa cum a fost ea cândva. Magia ei e extrem de reală şi foarte puternică şi eficientă. Akiko a fost o miko, o vrăjitoare. E clar că ea a fost instruită şi antrenată în spiritul disciplinei *Tau-Tau.*

— Ea n-a fost *tanjiani,* spuse Nicholas.

— Nu, n-a fost, fu de acord Nangi. Dar acel *ninja* pe care l-ai întâlnit acum două zile sigur este.

— Oricine-ar fi acest *tanjiani,* spuse Justine, e clar că ţinta

lui e Nicholas. Dar ştie cineva de ce?

— Umbrele inerente din *ninjutsu* creează propriile lor pericole, spuse Nangi.

Văzând privirea pierdută a soţiei lui, Nicholas interveni:

— Ceea ce vrea Nangi să spună e că atacul poate să nu fie deloc ceva personal. Fiind eu însumi un *Aka-i-ninjutsu,* asta mă face să devin o ţintă precisă.

Spunând asta, Nicholas se gândi la altceva şi-i se întoarse către Nangi:

— Fata aceea din poliţie, Tomi Yazawa, mi-a spus ceva despre o presupusă ameninţare la adresa vieţii mele din partea ruşilor. Mai exact a Armatei Roşii.

— Ce-i asta, un zvon sau ce? întrebă Nangi.

— Ea zicea că departamentul ei a interceptat şi a decodificat un mesaj extrem de important.

— Nu poţi lupta împotriva unor *tanjiani* singur şi neînarmat, aşa cum eşti tu acuma, spuse Nangi.

— Ştiu asta. De fapt am ştiut ce am de făcut din clipa în care am bănuit că am pierdut *Getsumei no michi.* Doar că...

Nicholas se întoarse să se uite pe fereastră la locurile pe care le îndrăgea atât de mult. Simţea spiritul mătuşii Itami foarte la îndemână şi sorbi din aura lui cât mai mult curaj cu putinţă.

— Doar că am aruncat multe obstacole în calea mea pentru a-mi abate pasul.

— Sau poate altcineva a făcut asta în locul tău, observă Nangi. Bătu cu vârful bastonului în podea. Acest mesaj al Armatei Roşii e desigur o parte din tactica *tanjiani*-lor de a semăna confuzie. Ruşii n-au nici un motiv să-ţi facă vreun rău.

— Ştiu asta, spuse Nicholas.

Privirea dură a lui Nangi străbătu ceaţa şocului abia trecut.

— Acum spune-mi ce strategie ţi-ai propus să aplici.

O săptămână mai târziu, pe când urca cu respiraţia din gât tot mai rece, Nicholas făcu în aşa fel ca să-şi amintească de această conversaţie. Asta îi dădu un

oarecare confort spiritual, adică exact ceea ce lui îi lipsea aproape cu desăvârşire. Închise în afara lui urletul vântului şi îşi continuă urcuşul greu prin zăpada până aproape de genunchi. La înălţimea la care se afla, respiraţia i se condensa în faţă, înceţoşându-i privirea. Era încă vară, dar aici sus, în Kogen-ul Asama, ţinutul muntos din partea de nord a Alpilor japonezi, era totdeauna frig.

Îşi potrivi curelele de la rucsacul din spate şi în ciuda crampelor musculare şi a durerilor fizice, continuă să urce. De fapt durerea spirituală, mult mai acută decât ceea ce simţea trupul lui, era cea care-l îndemna să meargă înainte.

Ajuns pe creasta muntelui Asama-Yama, la două mii cinci sute de metri altitudine, făcu un popas la adăpostul unei uriaşe stânci din granit cenuşiu striat, ieşită în afară ca o consolă. Se lipi cu spatele de ea şi fu îmbărbătat de prezenţa eternă a acesteia, de forţa elementară pe care o degaja piatra. Se lăsă pe vine, luă o mână de zăpadă şi o băgă în gură lăsând-o să se topească încet. Apoi scoase din rucsac o fâşie de came uscată şi o mestecă încet.

Era mai obosit decât şi-ar fi putut închipui. Urcuşul pe faţa muntelui îl costase un efort fizic extraordinar deşi în mod normal, o astfel de călătorie n-ar fi fost pentru el decât un exerciţiu moderat.

Însă vremurile astea nu mai erau vremuri normale, iar el nu mai era acel Nicholas din trecut. A înţeles că trebuia să se împace cu realitatea dureroasă. Totuşi, era şi el doar un om, şi la un moment dat, ajuns pe culmea flancului stâng al lui Asama-Yama, aproape că-i veni să renunţe, răscolit de o dorinţă copleşitoare de a plânge în hohote, de frică şi de disperare. Însă asta ar fi însemnat să fie prea îngăduitor cu el însuşi, sau chiar mai rău, să-şi plângă de milă. În noua viaţă pe care o trăia acum nu mai era loc pentru astfel de emoţii înşelătoare. Asemenea lucruri nu făceau altceva decât să-i slăbească raţiunea şi mai ales hotărârea de a începe bătălia cu *tanjiani,* în ciuda faptului că era *Shiro ninja.*

Ieşind de pe creasta muntelui Asama-Yama, începu o lungă şi întortocheată coborâre până în valea alpină de

forma unui bol uriaş, presărată cu larice alb ca zăpada. Ici-colo se vedea câte-un piersic, lucru destul de neobişnuit pentru clima de aici.

Se uită înapoi pe poteca pe care venise. Jos de tot, unde se terminau drumurile, desluşi câteva vile, nişte structuri din piatră şi lemn aşezate în coasta muntelui, unde veneau la sfârşit de săptămână oamenii bogaţi din Tokio.

Dar privirile lui nu căutau o vilă, ci mai degrabă un castel şi în timp ce scormonea valea cu ochii, se gândea la Akiko, iubita lui Saigo şi apoi a lui. Miko.

Akiko fusese cea care-i descrisese castelul din Asama. Probabil că ea învăţase *Kan-aku na ninjutsu* cu vărul lui Nicholas, Saigo, la *ryu*-ul din Kumamoto, însă jaho, magia unei miko, o învăţase aici, în kogen-ul Asama.

Apoi, coborând versantul, Nicholas îl văzu: castelul Yami Doki, „Zmeul din Beznă”, unde trăia Kyoki, maestrul de joho. Kyoki, singurul om care îl putea scăpa pe Nicholas de *Shiro ninja,* căci Kyoki era *tanjiani.*

Akiko îi povestise lui Nicholas despre Kyoki în timpul ultimelor ei ore de viaţă pe pământ. Se simţise obligată să i-l descrie cu atâta lux de amănunte încât acum Nicholas era sigur că dacă îl vede îl recunoaşte. Akiko studiase cu Kyoki timp de şapte ani. Asta se întâmpla prin anii şaizeci. Pe atunci Kyoki avea, după cum afirmase ea, puţin peste patruzeci de ani, fiind foarte tânăr pentru un maestru într-o disciplină atât de puternică şi de secretă.

Akiko nu folosise niciodată cuvântul *tanjiani* când i-l descrisese pe Kyoki, iar Nicholas se îndoia că el îi spusese vreodată adevărul despre originea lui. Doar că din cele pe care le învăţase Akiko, Nicholas nu putea trage decât o singură concluzie: Kyoki era *tanjiani.* Descrierea lui fizică, o faţă de mongol sălbatic, mai mult chinez decât japonez, îl făcea să creadă cu tărie în ipoteza asta.

Nicholas era nevoit acum să creadă că Kyoki era *tanjiani.* Crezul ăsta era singura şi ultima lui speranţă.

Observând castelul, încă nedărâmat şi arătând exact cum i-l descrisese Akiko, Nicholas simţi urcând în el un val de încredere: acolo era locul unde avea să fie vindecat.

Începea să descopere cât de multă forţă ocultă reprezentau smaraldele lui So-Peng. Aci îi va fi redată viaţa; şi *Shiro ninja* va fi izgonit.

Începuse să plouă. Acele fine ale brazilor se zbăteau în vântul care se înteţea, iar frunzele de zadă, arătându-şi spatele lor argintiu, dansau parcă dirijate de un subtil maestru coregraf. Cerul devenise acum alb-sidefiu, iar aerul era saturat de mirosul de pământ reavăn. Pânze mari de ceaţă albastră-cenuşie tălăzuiau peste panta abruptă a vulcanului Asama-Yama, împiedicându-l minute în şir pe Nicholas să vadă valea.

Împinsă de vânt printre munţi, ploaia cădea aproape orizontal. Nicholas îşi trase capul între umeri, trăgând de gulerul hanoracului şi încheind toate capsele până sus, la gât. Îi era frig, era ud şi avea nevoie de adăpost şi odihnă.

În această atmosferă, castelul lui Kyoki apărea uneori la vedere, alteori pierea cu totul în peisajul înveşmântat în ceaţă, în mijlocul căruia părea să se piardă. Lui Nicholas îi păruse destul de aproape când începuse coborâşul pe panta presărată cu pietriş. Dar acum, ajuns chiar în vale, Nicholas văzu că perspectiva se schimbase şi că până acolo mai avea încă mult de mers.

Se gândea la întâlnirea lui cu ucigaşul *ninja-tanjiani* în biroul doctorului Hanami. Tomi Yazawa crezuse că fusese vorba de încercarea de asasinare ordonată de Armata Roşie, dar el era sigur că nu de asta era vorba. După cum spusese şi Nangi, era de crezut că de fapt nu fusese vorba de nici o încercare de asasinat şi că ruşii nu aveau nici un motiv să-l lichideze pe Nicholas Linnear. Dar exista un mister mult mai profund care trebuia rezolvat: de ce nu l-a ucis acel *tanjiani* când a avui ocazia?

Dacă mori acum, dacă mori prea uşor, n-ai să înţelegi niciodată, îi şoptise *tanjiani* în ureche. Şi o dată cu înţelegerea va veni şi certitudinea disperării. Asta te va strivi mai mult decât o simplă înfrângere.

Da. N-are să înţeleagă niciodată. Dar ce să înţeleagă?

Nicholas n-avea nici o idee. Încercă să-şi scoată din cap sentimentul de neajutorare care îl cuprinsese când se

simţise strâns în menghina de oţel a *tanjiani*-ului. Fusese ca şi când trupul său, pregătit şi capabil să răspundă la provocare, ar fi aşteptat comenzile ce urmau să vină de la creier. Şi nu veniseră niciodată. De ce?

Cu un efort, se trase de pe marginea abisului disperării şi se regăsi gâfâind, cu respiraţia şuierându-i prin nări ca fornăitul unui animal înfricoşat. Îngrozit de neputinţa lui de a se controla, începu să respire rar şi adânc, încercând să se concentreze. Degeaba. Neliniştea continua să-i bântuie prin spirit la fel cum ceaţa înainta necontenit, luând în stăpânire valea.

În cele din urmă ajunse la castel. Curând îl va vedea pe Kyoki; curând *Shiro ninja* va fi doar o amintire, un vis urât, dizolvat de jaho-ul lui Kyoki.

Castelul era aşezat în spatele unei ridicături presărate cu dafini alpini şi stejari. Domina cu semeţia lui o poiană, un sector izolat al văii alpine de deasupra căreia îl privea Asama-Yama şi întreaga regiune Hida. Priveliştea de la fereastra ultimului etaj trebuie că e spectaculoasă, se gândi Nicholas.

Întregul gard din bare metalice verticale părea să fie ceva din evul mediu. Poarta înaltă din lemn sculptat era neîncuiată, aşa că Nicholas intră.

În curte nu era nici o mişcare; vântul acela persistent care venea dinspre Asama-Yama, aici era ca şi inexistent.

Uşa din faţă ar fi trebuit să fie încuiată, dar nu era, aşa că Nicholas o împinse, oprindu-se în pragul domeniului lui Kyoki şi trăgând cu urechea la liniştea din interiorul clădirii. Simţea miros de lemn ars şi de balsam aromatizat, amestecat cu mirosul amar de mangal, reminiscenţă a anilor întregi de ardere permanentă. De cum intră, fii izbit de mirosuri pe care nu le putu identifica imediat şi care îl înconjurară precum ceaţa care cobora de pe muntele Asama, ca un abur înfricoşător prin care se simţea căzând şi tot căzând...

În clipa aceea se gândi la Justine şi amintirea ei fu ca un cuţit înfipt în inimă. Dorul de ea îl năpădi cu o intensitate aproape insuportabilă. Un alt val de disperare se revărsă

asupra lui când îşi dădu seama că n-o să fie niciodată în stare să reia vechea relaţie cu ea atâta timp cât era *Shiro ninja.* Gândul acesta îl făcu şi mai nerăbdător să-l găsească pe Kyoki şi să-l convingă să folosească magia *tanjiani* pentru a-l dezlega de ceea ce făcuse tot magia *tanjiani.*

În curtea castelului totul fusese liniştit şi nemişcat, dar aici, în interiorul lui, prin coridoarele din piatră şi prin încăperile exagerat de mari bătea un vânt rece. Cineva gătise de curând şi rămăşiţele unui foc din buşteni groşi de brad fumegau în vatra aflată în cea mai mare încăpere. Peste tot erau umbre pe care Nicholas le interpretă ca pe nişte spectatori de teatru în aşteptarea deznodământului unei piese. Sau poate, îşi zise, era el prea nerăbdător să termine o dată cu toate.

Trecu din încăpere în încăpere şi le găsi goale, deşi se vedea că erau folosite. Nu era nimic nici în Camera Tuturor Umbrelor, unde cândva Akiko îngenunchease meditativ în cursul lecţiilor ei de joho, pe când lumânările subţiri şi albe aruncau umbre ascuţite ca lama de cuţit în fiecare colţ al camerei.

La etaj, Nicholas pătrunse într-o încăpere cu tavanul arcuit. Podeaua era acoperită cu tatami, iar interiorul era împărţit printr-o poartă chinezească pe care el o recunoscu imediat. În definitiv, *tanjiani* era o disciplină chinezească.

Camera avea un aer de antichitate de parcă ar fi existat cu mult înaintea restului castelului, ca şi când prin magia lui, Kyoki ar fi transportat-o aici din alt tărâm şi din alt timp. Bineînţeles, nimic din toate astea nu puteau fi posibile, îşi spuse Nicholas. Trebuia să existe o limită, chiar şi pentru *Tau-Tau.*

Mireasma beţişoarelor de joss arse era atât de pătrunzătoare încât îi făcu greaţă, lipindu-i-se de gâtlej şi înecându-l. Traversă camera printre colacii deşi de fum aromat, care pluteau prin aer ca nişte şerpi adormiţi. Pereţii din piatră erau goi, iar în încăpere nu se găseau decât câteva piese de mobiler. Un cufăr tansu din lemn negru era aşezat lângă un perete, izolat şi maiestuos, înconjurat de spaţiu liber.

Chiar sub poarta chinezească exista o demarcaţie între două saltele tatami, iar Nicholas, cât pe ce să treacă dincolo, se opri brusc, încă aflat în prima parte a camerei, îngenunche şi se uită atent la marginile negre ale celor două legături din paie şi observă că acum cele două puncte în loc să fie apropiate aşa cum ar fi fost normal, între saltelele de sub poartă exista un spaţiu de aproximativ doi milimetri. Se uită imediat în sus şi localiză crestătura nu mai lată decât un fir de păr.

Privi în jurul lui, luă o pernă de pe jos, se pregăti şi o aruncă prin poartă.

Cu un şuierat slab, o lamă căzu de sus iute ca fulgerul şi tăie perna pur şi simplu în două. Abia pe urmă, în timp ce lama se retrăgea încet în nişa ei de sus, Nicholas se aruncă cu capul înainte prin deschizătură.

Era gata să facă un scurt tur al camerei, când rămase nemişcat ca o statuie. Simţi deodată furnicături violente sub piele şi i se făcu rău de la stomac.

Îl găsise pe Kyoki, maestrul *tanjiani.*

Kyoki zăcea răstignit în cel mai îndepărtat colţ al camerei. Era atât de mult sânge că pentru o clipă Nicholas nu-şi putu da seama cum de nu simţise duhoarea. Apoi îşi aduse aminte de beţişoarele arse de joss.

Se apropie de cadavru încet ca într-un vis şi îl privi îngrozit. Pielea lui Kyoki fusese sfâşiată în fâşii precise şi fiecare centimetru din trupul lui era carne vie. Pielea, ca nişte serpentine roşii, era aşezată sub forma unor spiţe de roată, desfăşurându-se din chiar mijlocul cadavrului.

Faţa marelui *tanjiani* era neatinsă şi Nicholas nu avu nici o greutate să-l recunoască pe Kyoki după descrierea lui Akiko; era ca şi când maestrul nu îmbătrânise de loc de când o antrenase pe ea.

De la distanţa asta duhoarea era groaznică. Totuşi Nicholas se lăsă pe vine lângă cadavru, copleşit de o disperare pe care n-o mai cunoscuse vreodată. Kyoki fusese singura lui speranţă, iar acum până şi speranţa asta îi era interzisă. Ce mai avea de făcut acum? Era oare *karma* lui să rămână *Shiro ninja* până când va apărea adversarul lui să-l

ucidă?

Nu. Nu. Nu putea fi aşa. Îşi puse pumnii încleştaţi în şold şi încercă să facă faţă situaţiei fără speranţă în care se afla. Dar apoi o nouă spaimă i se înşurubă în psihic. Kyoki fusese *tanjiani,* un maestru în *Tau-Tau.* Şi totuşi fusese jupuit de viu. De cine? Cine putea avea o asemenea putere fără limite?

“Noi n-avem nici un fel de putere dacă nu ne putem folosi imaginaţia, îi spusese Kansatsu-*san*, primul lui sensei *ninja.* La fel cum ştim că întregul organic minte-trup menţine un echilibru în interiorul carcasei umane, la fel cum am învăţat că puterea şi imaginaţia asigură Calea în interiorul minţii omeneşti. Kansatsu-san, micuţ şi ager, dar ţinându-se liniştit ca o stâncă în mijlocul unei furtuni de frunze. Ochii lui negri străluceau în mintea lui Nicholas şi cuvintele lui îi mângâiau corzile memoriei. Alţi învăţaţi susţin că a fi exagerat e acelaşi lucru cu a fi neadecvat. Aceşti sensei sunt lipsiţi de imaginaţie, care pentru ei e sinonimă cu excesul. Da, e adevărat că excesul în ceea ce priveşte întregul organic minte-trup este de evitat. Dar întregul organic putere-imaginaţie este altfel; el nu ne aduce un set nou de legi, care ar fi imposibil de asimilat din moment ce noi ne supunem Căii; esenţa lui constă în faptul că el nu ne furnizează absolut nici o lege.

Acum putem înţelege originea haosului, deoarece haosul poate să domnească în întregul organic putere-imaginaţie. Asta e zona puterii nestăvilite, dar imaginaţia menţine controlul asupra haosului, ştiind că puterea însoţită de prea puţină imaginaţie e dezastruoasă nu numai pentru criminali ci şi pentru cei din jurul lor.

Să nu uiţi niciodată, Nicholas, că *ninjutsu* se află în regatul întregului organic putere-imaginaţie. Cei care abuzează de tehnicile lui sunt dorokusai, pervertiţi fără speranţă de salvare şi ca atare trebuie distruşi.”

Înfiorat, Nicholas înţelese că un astfel de individ, un dorokusai, îl atacase în cabinetul doctorului Hanami, iar dacă într-adevăr aşa stătuseră lucrurile, chiar şi cu smaraldele lui So-Peng, Nicholas ştiu că fără *Getsumei no*

michi n-avea nici o şansă să supravieţuiască.

Douglas Howe, preşedinte al Comitetului senatorial al serviciilor armate, se afla pe aglomerata Wisconsin Avenue de la periferia Washingtonului. Pe când privea în jur, maşina lui, un Lincoln Continental bleumarin, opri lin lângă bordură şi el urcă. Apoi Lincolnul demară.

Howe puse alături pe banchetă cadoul frumos împachetat şi aproape că se răsti la Michael, şoferul şi garda lui de corp:

— La *Nora.*

În timp ce maşina aluneca în mijlocului traficului de amiază din Washington, Howe se tolăni comod pe bancheta de piele naturală şi scoase din aparatul portabil scrisoarea trimisă prin fax, care aştepta. Aprinse lumina, îşi puse ochelarii şi se apucă să citească. Dar cuvintele îi jucau în faţa ochilor şi nu se putea concentra deloc. Gândul îi era tot la costumul Louis Feraud din cutia elegantă de lângă el, o capodoperă mărimea patru, din lână de un cenuşiu cald şi blând, cu un guler din blăniţă de vulpe, un model de avangardă pentru noua colecţie de toamnă. Îl cumpărase săptămâna trecută, dar costumul mai rămăsese pe manechinul bust pentru ca maestrul Saks Jandel, unul din cei mai scumpi croitori de damă de pe coasta de est, să poată face câteva ajustări mai dificile. Howe auzise că Jack Kennedy pusese să i se facă un bust de croitorie după silueta lui Marilyn Monroe şi îl folosea de câte ori comanda pentru ea jachete, rochii sau costume, aşa că instalase şi el la Saks Jandel un manechin al fetei de care depindeau atâtea. Făcu un efort să se concentreze asupra memoriului primit prin fax, cu informaţii despre numărul de transportoare amfibii noi care trebuiau incluse în bugetul militar pentru anul viitor. Notă concluziile pe margine şi îl expedie înapoi prin fax la biroul lui, apoi îşi scoase ochelarii de la ochi.

De fapt, Howe nu era preocupat de costum în sine cât de scopul pentru care pregătise cadoul acesta: era mai curând un premiu pentru o treabă periculoasă care trebuia făcută

bine. Nu că ar fi ştiut de acum rezultatul final, dar era bine să fie pregătit.

Lincolnul dădu colţul şi intră pe strada R. Douglas Howe deschise uşa şi coborî, lăsând pe banchetă costumul Louis Feraud, cu senzaţia că lasă acolo şi o parte din el. Dar îşi înfrânse imediat această slăbiciune şi păşi afară în ziua plină de soare.

Era o căldură copleşitoare şi umedă, de fapt nimic nou pentru o vară în oraşul de pe malul Potomacului. Dar Howe era ca de obicei îmbrăcat într-un costum elegant din lână tropicală pieptănată de culoarea mangalului, într-o cămaşă de un alb strălucitor ţesută manual special pentru el din bumbac egiptean şi o cravată închisă la culoare din mătase grea, cu model discret şi fin, astfel ca să nu impieteze cu nimic asupra exemplarei croieli a costumului.

Howe era un bărbat subţire, cu păr blond de culoarea nisipului şi cu o frunte înaltă, ca de mare gânditor. Avea un chip ciudat, fascinant şi irezistibil, cu o bărbie ascuţită, obraji supţi şi ochi rotunzi şi albaştri şi plini de străluciri limpezi. Nu era un bărbat frumos, totuşi era foarte natural şi dezinvolt în relaţiile cu oamenii, iar asta îl făcea să fie plăcut şi nimeni nu sesizase vreodată cât de mult se asemăna faţa lui cu cea a unei nevăstuici.

La *Nora,* Howe fu întâmpinat ca de obicei de acelaşi *maître d'hotel* şi condus la obişnuita lui masă dintr-un colţ mai retras, de unde putea să aibă sub priviri întregul salon.

În câteva momente apăru o Bloody Mary pregătită după propriile lui indicaţii. Douglas Howe era aici un client cu tabieturi respectate, care nu mai avea nevoie să comande ca să se ştie ce doreşte. Sorbi lung şi însetat şi apoi privi atent şi stăruitor prin restaurant, înclinând capul în direcţia câtorva persoane pe care le ştia sau care se părea că-l cunosc pe el şi schiţaseră gesturi de salut. Salonul era deja pe trei sferturi plin şi Howe ştia bine că în zece minute nu va mai fi nici un loc liber.

Se uită la ceas. Douăsprezece douăzeci şi opt. Brisling mai avea exact două minute ca să intre pe uşa de la *Nora* şi să se aşeze la masa lui. Două minute, atât. Numărătoare

inversă.

De fapt, lui Howe puţin îi păsa de Brisling sau de ştirile pe care avea să le audă de la el. Brisling o să fie fără îndoială nerăbdător ca totdeauna să-şi deşerte tolba cu noutăţi, iar asta îl făcu pe Howe să se simtă deja indispus. Lui îi plăcea ca totul să se desfăşoare după un fel de program al omului civilizat, să se servească întâi băuturile, care să fie degustate încet, cu artă şi abia apoi să treacă la discuţii. Era un ritual pe care Brisling nu înţelegea niciodată să-l respecte.

Cu toate astea, David Brisling era asistentul perfect. Era destul de isteţ ca să se ocupe personal de marea majoritate a sarcinilor, dar destul de nătărău ca să se lase controlat în totalitate de Howe. Era, după cum gândea Howe, ca o nerealizare idioată, de parcă un genetician al secolului douăzeci şi unu s-ar fi apucat să creeze, în bătaie de joc, un hibrid caraghios între geniu şi tâmpenie.

Încă treizeci de secunde şi iată-l într-adevăr pe David Brisling intrând pe uşa restaurantului şi lăsându-se condus de *maître d'hotel* spre masa lui. În altă viaţă, se gândi Howe în timp ce Brisling se îndrepta spre masa lui, caraghiosul ăsta ar fi fost un foarte bun agent CIA. Era un tip perfect anonim, un american de mijloc, făcut din stâncă masivă. Sarea pământului.

David Brisling se aşeză şi fără să dea bună ziua, spuse aproape cu răsuflarea tăiată:

— Cred că am răspunsul.

— Bună, David, rosti încet şi cu o imperceptibilă ironie în glas Douglas Howe.

Pentru el bunele maniere erau întotdeauna ceva capital, dovada unei educaţii alese. El însuşi, băiat de fermier, nu avusese parte de o creştere pe măsura celei pe care şi-ar fi dorit-o acum, dar era al naibii de convins că dobândise cu timpul aşa ceva. Uneori îi trecea prin gând că o parte din antipatia lui pentru Cotton Branding pornea tocmai de la faptul că acesta avea tot ce ar fi vrut el să aibă: se născuse exact în familia care trebuia, absolvise exact şcoala care trebuia, avea exact prietenii care trebuiau, avea exact

contactele care trebuiau şi era primit exact în cluburile care trebuiau. Avea acces la cercurile interioare ale puterii deschise numai acelei elite care se născuse pe sacii cu bani şi în familii cu renume. Tipii ăştia de felul lui Branding avuseseră totul aşternut la picioare încă de când se aflau în scutece, în timp ce un biet oropsit ca Howe, de exemplu, avusese de tras din greu la deal pentru fiecare coajă de pâine şi se văzuse nevoit să se linguşească pentru cea mai neînsemnată recunoaştere a calităţilor lui. Iar uşile, uşile importante către putere, către cercul interior, uşile adevărate, astea îi fuseseră întotdeauna închise, fir-ar să fie!

Brisling înclină capul spre Howe şi îi flutură prin faţă nişte hârtii.

— Cred că am ceea ce ai vrut să afli de la Institutul Johnson, spuse el.

Se referea la studiul de fezabilitate care ar fi dat semnal verde proiectului Hive: patru milioane de dolari din banii guvernului, aruncaţi la canal din cauza nenorocitului ăsta de proiect de lege al lui Cook Branding în favoarea proiectului Agenţiei pentru cercetări strategice avansate în domeniul calculatoarelor. Dacă ar fi fost vorba de o firmă particulară da, atunci goana după un computer interactiv, lăsând la o parte profiturile teoretice, era binevenită şi chiar recomandată. Dar să implici în asta guvernul, adică să risipeşti banii contribuabililor pe o aiureală care în opinia lui Howe nu era nici măcar un vis nerealizabil, ceva ce depăşea orice absurditate, ei bine, aşa ceva era inimaginabil. Şi prin urmare inadmisibil.

— Citeşte astea, spuse în continuare Brisling, împingându-i hârtiile sub nas.

Howe nu avea nici un chef să-şi pună iar ochelarii cu jumătăţi de lentilă, aşa că i-o tăie pe un ton cam acru:

— Fă-mi doar un rezumat.

Brisling începu cu o serie de fapte dubioase în legătură cu doi membri ai echipei de cincisprezece cercetători ai Institutului Johnson, printre care şi directorul, dr. Rudolph. Asta era exact breşa la care sperase Howe pentru a bloca

proiectul de lege pentru ACS AC. Ştia că-i trebuiau mai multe date concrete şi că avea să fie nevoie de o firmă de detectivi particulari pentru a le aduna. Avea două motive să procedeze aşa. Mai întâi că nu voia să se afle că el era implicat personal în această investigaţie, în caz că cineva trecea la contraatac, căci de când cu afacerea Irangate, neîncrederea ajunsese cuvânt de ordine în toată viaţa politică. În al doilea rând, era pur şi simplu măcinat de o nerăbdare pe care nu şi-o putea domoli.

Răbdarea era una dintre virtuţile lui Cook Branding şi deoarece Howe nu putea găsi şi în el această particularitate, îl ura pe Branding cu atât mai mult. Era strategia lui Branding să aştepte ca adversarul lui, oricine ar fi fost acesta, să facă o greşeală pentru ca apoi să-l poată lovi. Era o strategie care putea fi încununată de succes numai dacă era aplicată de un om răbdător şi integru. Dar dacă un personaj cu reputaţie nepătată ajungea vreodată să se împiedice şi dacă opinia publică afla de chestia asta, atunci nu-i era periclitată numai poziţia în societate ci i se distrugea şi întreaga carieră. Blestemata de răbdare a lui Cook Branding era aşadar o armă cu două tăişuri şi Douglas Howe spera din tot sufletul să poată demonstra asta cât de curând. Iar pentru asta trebuia să se asigure că Branding se împiedică rău de tot.

Bătu cu degetul în vraful de hârtii incriminante de la Institutul Johnson şi zâmbi.

— Trebuie să admit că ai făcut o treabă bună, David, zise el.

Aruncându-l pe Brisling împotriva lui Branding era ca şi când ar fi asmuţit un purice dresat asupra unui taur fioros. Ceea ce era perfect acceptabil, îşi zise Howe, atâta timp cât puricele nu devenea conştient de statutul lui. Îi întinse hârtiile înapoi.

— Păstrează astea şi adaugă-le la dosarul lui Branding. Şi ai grijă neapărat ca dosarul să fie pus la loc sigur. De-acum înainte nu mai trebuie să-l vadă nimeni.

Brisling dădu din cap şi vârî hârtiile în buzunar.

— Acum vreau să-mi găseşti o metodă ca să pot folosi

informaţiile astea, zise Howe. Sapă adânc în vieţile oamenilor ăştia de ştiinţă şi vezi care din ei e mai expus la constrângeri.

Observă în ochii lui Brisling o privire cam nedumerită şi adăugă iute, ca pentru a-l încuraja:

— Nu-ţi face griji, David. Toată povestea asta e pentru o cauză dreaptă. Ce facem noi aici va fi recompensat mai târziu, când proiectul de lege pentru ACS AC are să fie respins.

Fu întrerupt de *maître d'hotel,* care apăru lângă masa lor cu un telefon.

— Un apel pentru dumneavoastră, domnule senator Howe, spuse el respectuos punând telefonul pe masă.

Howe duse receptorul la ureche.

— Alo?

— Te-ai apucat deja să mănânci? întrebă Shisei de la celălalt capăt al firului.

Howe zâmbi de parcă i-ar fi putut vedea expresia.

— Nu, spuse el. De fapt cred că am să postesc.

— Postul e cel mai bun purgativ pe care-l folosesc, spuse Shisei, dar Howe îi cunoştea deja reţeta.

— Unde eşti?

— Într-o cabină telefonică, zise ea, dându-i de înţeles că legătura era curată.

— Şi cum e cu cina ta preferată? o întrebă Howe.

— Splendid, răspunse Shisei.

— Bun. Te vreau înapoi aici în patruzeci şi opt de ore.

— Dar mi-ai spus...

Howe puse receptorul în furcă. Chemă chelnerul şi fără să se sinchisească să-l întrebe pe Brisling dacă era pregătit sau nu, comandă cina. Uitase imediat de hotărârea lui de a ţine post.

Tomi Yazawa ajunse târziu la cartierul general, cum i se întâmpla mereu de când ieşise din spital şi află că era aşteptată. Un poliţist îi spuse că era vorba de un ins pe nume Tanzan Nangi, care se afla acolo de mai bine de o oră.

Se opri la automat, umplu cu ceai două ceşti şi le aduse la biroul ei. Se înclină respectuoasă şi se prezentă, cerându-i scuze lui Nangi pentru că-l făcuse să aştepte. Acesta acceptă ceaiul şi începură amândoi să soarbă în linişte. O întrebă de sănătate, apoi băură fără să mai spună nici unul nimic.

După un timp considerat necesar, Tomi Yazawa spuse:

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule Nangi? Insistenţa dumneavoastră în a mă aştepta mă face să cred că e vorba de ceva foarte urgent.

— Mă tem că este, spuse Nangi, dar nu în sensul la care bănuiesc că vă gândiţi dumneavoastră. În timp ce domnul Linnear îşi reface sănătatea, aş vrea foarte mult să adun cât mai multe informaţii despre omul din cabinetul doctorului Hanami.

Tomi se încruntă.

— A, da, spuse ea pe urmă, desigur că aţi vorbit cu domnul Linnear. Probabil că de la el ştiţi de întâmplarea asta.

Nangi dădu respectuos din cap.

— Bineînţeles că am discutat cu domnul Linnear despre incident. Dar el e tot sub efectul şocului. Şi nici nu are obişnuinţa de a privi asemenea lucruri aşa cum ştie s-o facă un ofiţer de poliţie, mai exact un detectiv ca dumneavoastră.

Tomi nu mai spuse nimic un timp, urmărindu-l pe Nangi şi încercând să sesizeze ceva, orice, s-o facă să înţeleagă cam ce urmărea acesta, dar nu reuşea să descopere nici un indiciu în cuvintele lui sau în expresia feţei lui, aşa că zise:

— Pot să vă întreb la ce v-ar folosi aceste informaţii?

— Da. Vreau să aflu unde-l pot găsi pe individ.

— Nu credeţi că ar fi mai bine să lăsaţi asta în seama poliţiei metropolitane, domnule Nangi?

— Nu neapărat. Individul e un *ninja.* Ba mai mult, cred că este un *tanjiani.* Cunoaşteţi acest termen, doamnă detectiv Yazawa? Se spune că aceşti *tanjiani* sunt precursorii războinicilor *ninja* şi ar fi adepţii unor arte inimaginabil de tainice. Şi de eficace, mai ales...

— Să fim serioşi, domnule Nangi!

— Gândiţi-vă puţin la atacul asupra dumneavoastră şi a domnului Linnear. A fost ceva neobişnuit în el? Aţi fost depăşită fizic cu mare dificultate sau cu relativă uşurinţă? Gândiţi-vă la cum au fost ucişi cei doi doctori. Chiar nu aţi sesizat nimic neobişnuit în legătură cu metodele folosite de omul acela?

— Asta da, totul a fost neobişnuit, admise Tomi. Însă pentru mine nimic nu e nou. Cred că aţi fi surprins de ciudăţeniile care-mi pică pe masă în fiecare zi. Asta e munca mea, domnule Nangi, zise ea luând un dosar şi deschizându-l. Uitaţi-vă la asta, de exemplu. Cronica tragică şi mai ales bizară a lui Mariko, o dansatoare de la *Calea de Mătase*, ştiţi dumneavoastră, unul din acele saloane tokudashi. O fată tânără şi frumoasă. Cândva. Acum, uitaţi-vă la ea.

Şi arătă cu degetul spre fotografiile cu cadavrul atât de ciudat jupuit al lui Mariko.

Tomi alesese acest dosar poate din cauza stării ei sufleteşti, sau poate considerase că e ridicol ca acest gentleman fără un ochi să aibă pretenţia de a-l urmări pe suspectul ei. Se gândise că trebuie să-l şocheze, deşi în conformitate cu ordinele lui Senjin, dosarul ar fi trebuit clasat şi arhivat.

Spre surprinderea ei şi mai apoi spre părerea ei de rău, Nangi nici nu clipi şi nici nu tresări la vederea groaznicelor fotografii. În schimb, împunse cu degetul spre un pasaj din raportul ei iniţial.

— Asta ce e?

— Oh, e transcrierea unei note scrise de mână pe care am găsit-o îndesată în gura lui Mariko. E scris cu sângele ei: „AR FI PUTUT FI SOŢIA TA”.

— Pot să văd originalul?

Tomi ridică din umeri şi întoarse foile până la sfârşitul raportului, unde erau ataşate cele câteva corpuri delicte adunate. Îi întinse lui Nangi o foaie de hârtie şi îl urmări intrigată cum o întoarce când pe o parte, când pe alta.

— Hârtia e perforată, spuse el.

— Am observat.

— Vreau să spun că a fost pătrunsă de instrumentul cu care au fost scrise cuvintele, preciză el arătând cu degetul. Uitaţi-vă aici... şi aici, la semnele verticale. Interesant. Se poate vedea imediat că textul nu a fost scris cu o pensulă. Şi se pare că nu s-a folosit nici stilul normal.

Se uită la Tomi şi privirea singurului lui ochi o făcu să se simtă descumpănită.

— Cred că acelaşi instrument care a jupuit-o pe fata asta, Mariko, a fost folosit şi la scrierea cuvintelor.

— Da? întrebă Tomi, fără să înţeleagă la ce ar fi putut folosi concluzia asta.

Nangi puse cu grijă hârtia pe masă.

— Nu pricepeţi?

— Să pricep ce?

Nangi tăcu o clipă, apoi continuă.

— Spuneţi-mi, doamnă detectiv Yazawa, ce sens au pentru dumneavoastră cuvintele „AR FI PUTUT FI SOŢIA TA”?

— E un mesaj, spune Tomi, care trecuse prin hârtiile astea de nenumărate ori, aşa că le cunoştea aproape pe dinafară. Desigur că e adresat cuiva care avea o legătură cu Mariko.

— Cuiva? Cui?

— N-am... n-am reuşit să aflăm despre cine ar fi vorba. Însă în mod evident e vorba de cineva cu care Mariko se... se întâlnea.

— Aha, spuse Nangi. Acum înţeleg.

— Înţelegeţi? Ce anume? făcu Tomi, din ce în ce mai mirată.

— Acum o clipă aţi numit acest pergament însângerat un mesaj.

Tomi dădu din cap cu certitudinea pe care i-o dădea calitatea ei de poliţist.

— Aşa şi e, spuse ea.

— Nu, zise Nangi. E un avertisment. „AR FI PUTUT FI SOŢIA TA” e scris cu sânge, iar pentru asta s-a folosit o lamă de oţel. Ce credeţi că înseamnă? Ameninţarea se află

chiar aici. E mult mai mult decât o insinuare. Părerea mea este că... îmi cer scuze că trebuie să vă spun asta, dar atenţia dumneavoastră s-a concentrat într-o direcţie greşită. Dansatoarea, Mariko, e pur şi simplu victima în cazul acesta şi nicidecum ţinta. Gândiţi-vă: Mariko n-a fost ucisă într-un acces de furie sau de gelozie. Moartea ei a fost o mutare de şah bine calculată, care face parte dintr-o strategie mai amplă. Acest avertisment „AR FI PUTUT FI SOŢIA TA”, a fost adresat unei persoane. Acesta ar trebui sa fie cel asupra căruia să vă concentraţi atenţia, domnişoară Yazawa. Mariko a fost doar un pion folosit pentru a se exercita presiuni asupra acestui individ. De ce? Şi mai întâi de toate: cine e individul?

Fără să se grăbească, Tomi puse mesajul înapoi în dosar. Era supărată. Nu pe Tanzan Nangi, care de altfel nu făcuse decât să scoată în evidenţă adevărul. Era supărată pe ea însăşi pentru că nu fusese în stare să vadă ceea ce acum, analizând lucrurile retrospectiv, devenea mai mult decât evident. Fusese atât de impresionată de soarta înfiorătoare a bietei fete încât nu reuşise să cuprindă cu privirea întreaga imagine. Privise prea de aproape această enigmă compusă din piese disparate şi pusese prea mult suflet, transformând obiectivitatea în subiectivitate.

Prezentându-i cazul Mariko, plănuise să-l sperie puţin pe Nangi şi să-l facă să-i piară cheful să se mai joace de-a detectivul. Şi când colo, el îi dăduse dintr-o mişcare toată strategia peste cap, convingând-o fără putinţă de tăgadă de inteligenţa şi puterea lui de intuiţie.

— Cum vreţi, zise ea aproape în şoaptă.

Sensei-ul ei de aikido o învăţase să respecte pe cei care puteau s-o învingă. Se înclină puţin şi adăugă aproape cu sfială în glas:

— Spuneţi-mi exact ce doriţi să ştiţi.

Nicholas auzise de *tanjiani* de când era mic, dar refuzase să creadă în existenţa lor, pur şi simplu din spirit de autoconservare. Cu ani în urmă, pe când era tânăr, Cheong îi spusese:

— Nicholas, tatăl meu, So Peng, a avut mulţi copii, dar lucru ciudat, toţi au fost băieţi. Când m-a adoptat aveam trei ani. În mod normal ar fi trebuit să mă simt nu ştiu cum printre atâţia masculi – aveam şapte fraţi – dar So Peng m-a făcut el însuşi să mă simt altfel decât până atunci. Era un om cu totul şi cu totul neobişnuit.

Nicholas ascultase cu atenţie, ştiind că mama lui era maestră a adevărurilor spuse doar pe jumătate. Pentru ea, „cu totul şi cu totul neobişnuit” însemna superlativul absolut.

— Bunicul tău şi-a făcut educaţia în multe locuri şi în multe feluri. Şcoala a făcut-o în Singapore, Tokio şi Pekin. Vorbea foarte curgător toate limbile şi dialectele folosite în partea asta a Asiei. Până să intru eu în familia lui, a făcut comerţ cu copra în Maldive şi din asta a făcut prima oară avere, risipind-o în hărţuieli cu vânătorii de rinoceri din Borneo şi cu piraţii din apele insulelor Celebe. Pe urmă a forat după petrol în Kalimantan şi a făcut a doua oară avere. A săpat după cărbune şi aur în Sumatra, deţinând apoi efectiv toate plantaţiile de cauciuc de acolo şi păduri nesfârşite de tek, santal şi abanos de la nord de Singapore. Dar înainte de toate, avea marea calitate de a înţelege. Asta făcea din el într-adevăr un om fără egal. Nu privea femeile ca pe nişte sclave sau ca pe nişte fiinţe inferioare. Pe măsură ce creşteam mă gândeam că asta se datora nenumăratelor călătorii pe care le făcuse. Dar când am ajuns la maturitate mi-am dat seama că înţelegerea pe care o manifesta pentru ceilalţi venea de undeva din interiorul lui. Înţelegere pe care ar fi avut-o chiar şi dacă ar fi trăit toată viaţa numai în Singapore. De la el vine în cea mai mare parte educaţia mea. Pe unde am locuit noi, şcolile erau proaste şi în orice caz, So Peng a avut ambiţia şi capacitatea să mă înveţe el o mulţime de lucruri. Puteam să-l întreb orice şi el îmi răspundea întotdeauna bucuros. Deşi, îmi aduc aminte... Într-o zi l-am întrebat de ce toţi copiii lui erau băieţi. Nu mi-a răspuns nimic, dar s-a schimbat la faţă parcă cuprins de tristeţe şi i-au apărut riduri pe care nu le mai văzusem niciodată. Abia după luni

de zile mi-a spus: „Ne aflăm într-o bătălie, tu şi cu mine. Ţie, Cheong, îţi voi dărui ce am eu mai de valoare. Nu câmpurile petrolifere sau plantaţiile de cauciuc, nici afacerile mele de export şi nici măcar proprietăţile. Toate astea sunt valori pământene şi de aceea pot fi cu uşurinţă controlate de fiii mei, care sunt toţi inteligenţi şi au o judecată sănătoasă. Bătălia asta în care suntem noi doi angajaţi, va continua încă mult timp după ce noi vom fi praf şi pulbere. Aşa trebuie să fie. Asta este *karma.* Cândva am avut şi eu fete şi credeam că o să mi se alăture în bătălia mea, dar acum, spre durerea mea, ele nu mai sunt. Te am însă pe tine. Tu eşti bucuria şi salvarea mea. Tu vei continua lupta, iar mai târziu o va face copilul tău.” Eram tânără pe atunci şi cuvintele lui m-au speriat. „Dar tată, i-am spus, vreau să am mulţi copii. Sunt sigură, simt asta, că şi cel cu care mă voi mărita va vrea mulţi copii.” La care So Peng mi-a răspuns: „Tu îţi vei face datoria, Cheong. Vei da naştere unui copil. Dar va trebui să te mulţumeşti cu atât, căci el va fi cel ales. Bătălia începută de atât de mult timp o va termina el.” „Va fi victorios faţă de *tanjiani?* l-am întrebat eu. „Asta nu pot să-ţi spun. Nici o fiinţă omenească nu poate şti cum se va termina o astfel de poveste, nici chiar o fiinţă omenească aşa cum suntem noi doi.”

Cuvintele ei îl înspăimântaseră pe Nicholas. „De ce-mi spui toate astea, Mamă?” o întrebase el plângând.

Văzându-i privirea înfricoşată, Cheong îl trăsese la pieptul ei şi îl legănase încet. Nicholas îi auzise inima şi îi simţise căldura strecurându-se în el, dizolvându-i teroarea care-l înlănţuise. „Ca să te pregătesc pentru furtuna care va veni, dragul meu, răspunsese ea. Fiindcă vreau să te poţi folosi de toate avantajele pe care pot eu să ţi le ofer.”

Toate acestea şi le aminti Nicholas în timp ce se uita la cadavrul lui Kyoki. Nu-şi putea desprinde privirea de la tabloul acesta cutremurător. Un semn rău, ştia bine, o nouă alunecare spre străfundurile lui *Shiro ninja.* Avusese sentimentul cumplit că dacă stă mai aproape de Kyoki, acesta va reuşi cumva, chiar şi de dincolo de moarte, să găsească o cale ca să-l salveze.

O nebunie.

Ştia că e o nebunie şi totuşi se agăţa de speranţa dementă a salvării şi renaşterii prin proximitate. Apoi, ca prin vis, se văzu îngenuncheat ca un pocăit lângă cadavrul jupuit, cu fâşiile lui înspăimântătoare de piele aşezate cu atâta migală. Era un tablou atât de nebunesc încât înţelese că era definitiv pierdut. Se îndoi din mijloc până când fruntea îi atinsa coapsele. Mintea lui refuza să cuprindă situaţia dezastruoasă în care se afla. Fără *Getsumei no michi* care să-l ghideze era cu totul în voia valurilor. Asta îi aduse în minte o altă amintire, cea a lui Kansatsu-*san,* primul lui sensei de *ninjutsu.*

Nicholas fusese asmuţit împotriva vărului lui, Saigo, într-o întrecere în dojo-ul de la şcoala de *ninja* a lui Kansatsu. În prima lor întâlnire, Nicholas îşi învinsese vărul şi deoarece Saigo era mai vechi la dojo şi deci mai avansat, înfrângerea îl făcuse să-şi piardă din prestigiu nu numai faţă de colegii lui, ceea ce ar fi fost oricum destul de rău, ci şi în ochii lui Kansatsu.

Saigo nu-i iertase niciodată lui Nicholas acel afront şi încercase mereu după aceea să-l umilească prin orice mijloace. Apoi tatăl lui Nicholas, colonelul Linnear, îl ucisese pe tatăl lui Saigo şi astfel dorinţa de răzbunare fuseseră pecetluite în sânge pentru generaţii. Atât de mult timp pentru un singur sfârşit!

La fel ca în partea întunecată a lui Go Rin No Sho, „Cartea celor cinci inele”, ghidul antic al artelor marţiale scris de Miyamoto Musashi, pe care Nicholas îl studiase la îndemnul lui Kansatsu de la prima lor întâlnire în dojo. Iar când Kansatsu îl întrebase ce crede despre filozofia găsită în paginile cărţii, Nicholas îi spusese: „E vorba de o dihotomie. Pe de o parte e clar că puritatea ei este scopul cel mai înalt şi forţa cea mai măreaţă. Pe de altă parte, filozofia are un aer de monomanie, de idee fixă. Şi în mod intrinsec, în asta se ascunde ceva periculos”.

Nu ştia ce avea să se întâmple, dar se poate să fi vorbit aşa gândindu-se la Saigo.

Kansatsu-*san*, cu părul lui scurt şi ţepos şi deja alb – deşi

nu putea avea mai mult de patruzeci de ani – îl învăţase pe Nicholas *haragei,* artă mai veche decât *Getsumei no michi.* Între ei se înfiripase o legătură, dar una stranie, fără îndoială. Saigo îl învinsese pe Nicholas la Uteki, într-o demonstraţie pe nume Picătura de ploaie, o metodă urâtă de a-ţi scoate adversarul din luptă plecând dintr-o poziţie cu faţa în jos folosind nişte lovituri atât de mărunte încât acesta nu-şi dă seama de efectul lor decât atunci când e scos definitiv din luptă. După aceea, Nicholas fusese chemat să studieze în dojo cu Kansatsu. Se aşteptase la un sensei care să-i înţeleagă sentimentele, nu atât umilinţa înfrângerii suferite ci mai ales aceea de a fi fost învins de vărul lui, care începuse deja să-şi bată joc de el în văzul tuturor.

Nicholas mai simţea încă amărăciunea pe care i-o pricinuise Kansatsu nedând nici un semn că ar înţelege rănile din sufletul lui.

În schimb, sensei-ul se lansase într-un discurs filozofic din care Nicholas nu înţelesese pe moment decât că nu avea nici o legătură cu calvarul prin care trecea el.

Întunericul şi lumina, spusese Kansatsu, nu sunt aşa cum vor toţi să te facă să crezi, două feţe ale aceleiaşi monezi. Întunericul şi lumina sunt două sfere separate. Sunt precum cele două bare paralele ale unei scări care au ajuns să se apropie foarte mult una de alta. La un anumit punct în timp, devine extrem de uşor să sari de pe una pe alta. Întunericul este diferit de lumină fiindcă amândouă sunt guvernate de legi diferite. Şi se pare că numai cei ce se agaţă de întuneric şi au învăţat să se folosească de el înţeleg toate astea – fiind astfel la rândul lor folosiţi de puterile întunericului.

Kansatsu, aflat în întuneric, la fel ca un zmeu ridicat în câmpie, sau ca un liliac agăţat de grindă...

Vezi tu, Nicholas, cei aflaţi în lumină nu sunt fără prihană. Mulţi cred că virtuţile lor le acoperă defectele. Alţii sunt atât de mândri de iscusinţa lor în a guverna lumina încât sunt absolut siguri că locul lor în lumea asta e undeva deasupra celor aflaţi în întuneric. Şi credinţa asta e păcatul lor.

Orgoliul duce la decăderea tuturor eroilor, Nicholas. Dacă vrei să reţii măcar un singur lucru din câte te învăţ eu, asigură-te ca ăsta să fie.

Nicholas înţelegea acum că mare parte din disperarea lui îşi avea rădăcinile în propriul lui orgoliu, căci în pofida învăţămintelor lui Kansatsu căzuse în capcana celor orgolioşi. Considerându-se un erou, devenise un adept fanatic al acestui concept. Acum, că fusese despuiat de puterile lui, nu mai putea fi erou şi nemaiavând această cârjă, pica în abis. Cădea prin pâcla de aburi. Cădea. Cădea fără sfârşit...

Săltă capul şi concentrându-şi eforturile, se îndepărtă de rămăşiţele lui Kyoki, *tanjiani* ucis şi începu să-şi rotească privirile şi să caute cu atenţie prin cameră.

Numai că nu ştia nici el ce trebuia să caute. Poate că încă se mai agăţa de acea idee absurdă, că *tanjiani* Kyoki îl va putea ajuta chiar şi de dincolo de moarte. Era ceva absurd, dar simţea că nu trebuie să plece de la castel înainte de a fi cercetat toate culoarele şi încăperile. *Tanjiani* erau doar recunoscuţi ca fiind extrem de legaţi de clanul lor. Dacă Kyoki avea prieteni, sau familie, cu siguranţă că şi aceştia îl cunoşteau pe el. Şi era posibil să existe anumite dovezi despre existenţa lor, undeva prin încăperile private ale lui Kyoki.

Scotoci prin birou şi printr-un alt tansu din camera în care se afla. Deasupra era agăţat un pergament delicat pe care o mână iscusită caligrafiase: „Tunetul/Într-o zi senină/Te-ndeamnă cu gândul spre casă.”

Pe tansu se afla o cutie pentru scris admirabil lăcuită, piesă de artă din secolul optsprezece. Nicholas o deschise şi negăsind în ea nimic, o sfărâmă. Nu stătea să admire manopera, oricât ar fi fost aceasta de minunată, ci trebuia să vadă dacă nu era vorba de pereţi dubli, aşa că examină cu grijă fiecare fragment. Nimic. Luă apoi o vază din ceramică, o răsturnă scuturând-o bine, dar nu găsi înăuntru decât o frunză uscată. I se păru totuşi că ar mai fi putut fi ceva şi aprinse o lumânare, uitându-se pe fundul vazei. Iarăşi nimic.

Puse lumânarea într-un sfeşnic de piatră de pe tansu şi se aplecă să examineze interiorul cufărului, căutând un presupus fund fals sau un perete dublu. Nici aici nu găsi nimic.

Oftă adânc şi se îndreptă de mijloc. Deasupra, pergamentul caligrafiat părea să plutească mai departe pe peretele de piatră. Dar acum parcă arăta altfel, parcă uşor pătat. O zonă ceva mai decolorată? Dar cu siguranţă că adineauri nu fusese acolo.

Se uită mai atent, apropiind lumânarea de hârtie, şi cu emoţie crescândă, văzu cum căldura flăcării lumânării producea o reacţie chimică. Litere până acum invizibile începeau să apară, supraimprimate peste *kisho,* ideograma pentru „gândul la acasă”.

Citi: *„Genshi, fratele meu. Războinicul Negru. Hodaka.”*

Şi-şi zise: Doamne Dumnezeule, nu Jandarmul.

Dar desigur că despre el trebuia să fie vorba. Războinicul Negru era locul unde la vârsta de paisprezece ani murise Nicholas Linnear.

— Înainte de a vă permite să mă chestionaţi, îi spuse Tomi lui Nangi, vreau să înţelegeţi că nu cred un cuvânt din câte mi-aţi spus în legătură cu interesul pe care-l manifestaţi faţă de uciderea doctorului Hanami. Întâmplător, cunosc destule lucruri despre Nicholas Linnear şi-mi dau seama că-şi poate aminti tot atâtea amănunte despre întâmplare ca şi mine, dacă nu chiar mai multe.

Nangi aprobă dând din cap.

— Îmi cer scuze, dar ce-am spus eu în legătură cu starea de şoc în care se află Linnear-*san*, e adevărat. Numai că nu de asta e vorba acum: sunt sigur că îşi aminteşte în detaliu întâlnirea lui cu *tanjiani,* dar în momentul de faţă nu-mi poate fi de nici un ajutor.

Tomi îşi aminti că avea ordin de la Senjin să afle unde poate fi găsit Nicholas, aşa că adăugă cu indiferenţă prefăcută:

— Păstraţi în momentul de faţă legătura cu domnul Linnear?

— Nu.

— Ştiţi unde se află?

— Nu.

Tomi păru sceptică, deşi se silea să nu arate.

— Nangi-*san*, trebuie să vă spun că cei din departamentul meu sunt foarte îngrijoraţi în privinţa lui din cauza ameninţării din partea Armatei Roşii.

— Lăsaţi la o parte ameninţarea Armatei Roşii, spuse Nangi. N-a fost decât un şiretlic folosit de *tanjiani* pentru a vă distrage atenţia de la adevărata ameninţare.

— Şeful meu nu consideră c-a fost un şiretlic. Ameninţarea a parvenit exact printr-un mesaj ultrasecret al Armatei Roşii decodificat de specialiştii noştri.

— Nu mă îndoiesc că pare original, zise Nangi. Totuşi, cred că superiorul dumneavoastră...ăăă... cum se numeşte...

— Căpitanul Omukae, comandant al diviziei criminale.

— Ei bine, în cazul ăsta, cred că domnul căpitan Omukae a fost indus în eroare. Nu există nici un motiv pentru care Armata Roşie să vrea să-l asasineze pe Nicholas Linnear.

Torni se gândi o clipă.

— Spuneţi-mi, Nangi-san, presupunând că aţi şti unde se află acum Nicholas Linnear, mi-aţi spune?

— Dragă detective Yazawa, credeam că am convenit să-mi spuneţi tot ce ştiţi despre *tanjiani.*

Tomi scutură din cap.

— Şi eu aş vrea foarte mult s-o pot face, zâmbi ea trist. Însă trebuie să înţelegeţi că eu desfăşor în prezent nişte investigaţii. Dacă aş considera că aveţi o informaţie şi că mi-o ascunderi în mod deliberat, aş putea să vă citez ca martor sau chiar să vă declar suspect. În orice caz, v-aş putea garanta că vă veţi petrece foarte mult timp în clădirea asta răspunzând la întrebări. Mult mai mult timp decât aţi dori dumneavoastră.

— Înainte de toate, spuse Nangi netulburat, mă aflu în negocieri cu Kusunda Ikusa. Nu cred că Nami ar aprecia arestarea mea, indiferent de părerile şi se atitudinea dumneavoastră.

Câteva clipe îşi aruncară unul altuia priviri de gheaţă.

— Bine! zise Tomi în cele din urmă. Ne-am încrucişat săbiile şi unde am ajuns? Desigur că fiecare din noi are câte ceva util pentru celălalt. Poate chiar foarte util, nu credeţi?

Nangi încuviinţă dând din cap.

— E foarte clar, zise el, înţelegând momentul dificil prin care trecea interlocutoarea lui.

Ştia că ar fi fost o greşeală să o lase să înţeleagă cât de important era pentru el să primească informaţii despre *tanjiani.* Pe de altă parte avea senzaţia că risca să piardă un posibil aliat preţios. Şi totodată, informaţii care s-ar fi putut dovedi importante.

— Eu ştiu doar atât, spuse el. S-ar putea să existe vreo legătură între *tanjiani* şi Nicholas Linnear, care, după cum sunt convins că aţi fost informată de calculatoarele dumneavoastră, e un *ninja.* Aceşti *tanjiani* sunt şi ei nişte *ninja*, dar mai deosebiţi, foarte specializaţi şi foarte periculoşi. Artele marţiale în care sunt antrenaţi sunt mai primitive şi mai puternice decât cele ale unui *ninja* obişnuit. Un *tanjiani* e un duşman mult mai periculos decât vă puteţi închipui.

Nangi făcu o pauză pentru a o lăsa pe Tomi să se convingă că el încerca să-i prezinte ideile cât mai obiectiv cu putinţă, apoi urmă:

— Nu ştiu sigur, dar am impresia că acest *tanjiani* e într-un fel legat de trecutul lui Linnear-san. Dacă e aşa, puteţi înţelege nerăbdarea mea de a-i afla identitatea. Răzbunarea nu poate fi împlinită prea uşor. Cred că moartea lui Linnear-san este pentru *tanjiani* doar obiectivul final, cel imediat trebuie să fie altul. Dacă i-aş afla identitatea, aş avea o şansă să intuiesc strategia lui şi să stabilesc mijloacele prin care s-o pot contracara.

Tomi cugetă un timp la cele auzite.

— Dacă nu l-aş fi întâlnit eu însămi pe *tanjiani,* dacă n-aş fi auzit ce i-a spus domnului Linnear, aş fi crezut că povestea dumneavoastră e prea fantastică pentru a fi crezută, zise ea urmărindu-l cu privirea pe Nangi ca pe un rival într-o competiţie. În regulă, cred că putem încheia o

anumită înţelegere, continuă ea. Deci voi considera un avertisment ceea ce mi-aţi spus despre vicleşugul acestor *tanjiani.* Am deja prea multe drumuri înfundate în activitatea mea ca să-mi permit s-o mai adaug şi pe asta, mai ales că se referă la ruşi. E clar că e un lucru de competenţa comandantului Omukae.

Se aşeză mai confortabil în scaunul din spatele biroului ei.

— Mai doriţi ceai? Nu? Atunci ce vă pot spune eu despre atac şi nu v-a spus-o deja domnul Linnear?

— L-aţi văzut la faţă pe *tanjiani?*

— Nu.

— Era bărbat sau femeie?

— Bărbat.

— E o impresie sau o realitate?

Tomi se gândi o clipă.

— La început l-am observat ca pe o umbră. A pătruns prin fereastră ca o săgeată trasă dintr-un arc. Trebuie să fi fost agăţat pe undeva pe-afară şi felul în care s-a îndreptat şi a intrat... Atâta forţă... era bărbat, nu încape nici o îndoială!

— Pe urmă ce s-a întâmplat?

— Am scos arma... sau mai bine zis am încercat s-o scot. S-a năpustit în mine atât de rapid... incredibil de rapid! M-am izbit de perete şi am rămas acolo ameţită, dar am observat că nu pe mine mă voia, ci pe domnul Linnear.

— Aveţi impresia că ar fi putut să-l ucidă pe Linnear-*san*? o întrebă Nangi.

— Da.

— Dar n-a făcut-o.

— Nu.

— Aveţi vreo idee de ce?

— Mi s-a părut că... nu ştiu, dar cred că n-a vrut să-l omoare, sau mai bine zis nu atunci. Poate s-a gândit că ar fi prea uşor şi că n-ar vrea să se termine aşa repede.

— Din nou vă întreb, e doar o impresie sau s-a întâmplat ceva deosebit care să vă facă să gândiţi astfel?

— E drept, un timp am zăcut aproape inconştientă. Dar

îmi amintesc că într-un timp am deschis ochii şi l-am văzut pe individ trăgându-l pe domnul Linnear de la fereastră: Dacă mori acum, dacă mori prea uşor, n-ai să înţelegi niciodată. Sunt sigură că am auzit cuvintele astea.

Nangi rămase perfect nemişcat.

— Sunteţi sigură că aţi auzit bine? spuse el în cele din urmă.

— Îmi amintesc, da... Deşi cred că de fapt a zis mai multe, dar poate că asta-i doar o impresie. Eu încercam tocmai atunci să-mi apuc din nou arma şi cred că am căzut din nou pe spate. Auzeam un sunet ca un bâzâit, sau ca un râs înfundat. Îmi adunasem toate puterile ca să ajung la pistol, dar durerea m-a copleşit din nou şi nu-mi mai amintesc nimic din ce s-a întâmplat pe urmă, decât că m-am trezit la spital în salonul pentru urgenţe.

Încercă să citească expresia de pe faţa lui Nangi.

— Aveţi idee ce-a vrut să spună *tanjiani* cu asta?

Nu, Nangi n-avea nici o idee, sau cel puţin nu înţelegea sensul unor asemenea cuvinte. Dar dovezile se adunau. Probabilitatea ca *tanjiani* să fi avut o strategie pe termen lung devenea din ce în ce mai sigură. Iar această strategie avea al naibii de mult sens.

Nangi ar fi avut mare nevoie de părerea de specialist a lui Nicholas. Fără el, ameninţarea care plana asupra kobun-ului care producea cipul *Sphynx,* devenea şi mai acută. Soarta întregii organizaţii Sato International era în pericol. Nangi avea nevoie de mintea agilă a lui Nicholas pentru a descurca ghemul acesta încâlcit, însă Nicholas fusese îndepărtat cu multă abilitate. Nu era mort, era mai rău decât atât: era viu, dar neputincios şi de negăsit. Desigur, putea fi doar o coincidenţă, dar...

Nangi ştia că nici el şi nici Nicholas nu aveau vreo şansă de succes împotriva *tanjiani.* Aveau nevoie unul de altul, dar strategia inamicului îi despărţise ireparabil: Nicholas, în starea în care se afla, era total nefolositor pentru Nangi. Şi cu fiecare oră, creştea şi ameninţarea asupra *Sphynx*-ului.

Brusc, Tomi ridică privirea speriată şi ţâşni în picioare:

— Domnule comandant Omukae!

Senjin, care intrase să lase câteva dosare, se înclină ţeapăn şi ceremonios, apoi repetă gestul când Tomi i-l prezentă pe Nangi.

— Aceste dosare necesită neîntârziata dumneavoastră atenţie, se întoarse el spre Tomi. Vă rog să aveţi pregătite concluziile mâine dimineaţă.

Uitându-se la amândoi, Nangi le observă privirile. Se împleteau aproape material, parcă în straturi sidefii precum cele din interiorul unei scoici. Ghici la Omukae un fel de sfială, ciudată la un comandant de divizie din poliţia metropolitană şi simţi totodată la el o acută lipsă de *hara,* energie interioară. I se păru că Omukae îşi masca intenţionat o anumită trăsătură personală foarte importantă, dar pentru moment era mai preocupat de Tomi. Nu încăpea nici o îndoială că tresărirea bruscă şi haotică a spiritului ei fusese cauzată de prezenţa lui Omukae. Bănui că cei doi ascundeau ceva, poate o legătură amoroasă, ceea ce ar fi explicat reacţiile lor extreme: legăturile de asemenea natură între şef şi subalternă erau interzise.

Senjin îşi luă politicos la revedere.

— La ce vă gândiţi? întrebă Tomi după ce rămaseră singuri.

Interesant, îşi spuse Nangi. Desigur că Omukae a avut şi asupra mea o anumită influenţă.

Făcând un efort, îşi îndreptă din nou gândul spre Nicholas şi spre *tanjiani.*

— Morţile celor doi doctori conţin mai multe întrebări decât răspunsuri, spuse el. De pildă, pare evident că doctorul Hanami a fost ucis pentru a-l determina pe Nicholas să se întoarcă în cabinet. Dar de ce a fost ucis doctorul Muku? Care e locul lui în scenariul ăsta?

— Poate că a auzit cum s-a comis prima crimă, sau...

— Cei doi doctori se cunoşteau? Sau aveau pacienţi comuni?

— Mai mulţi, spuse Tomi. Se pare că Hanami recomanda unora dintre pacienţii lui să fie consultaţi de doctorul Muku, psihologul, înainte şi după intervenţia chirurgicală. Dar nu cred că poate ieşi ceva de aici. I-am verificat chiar eu pe

toţi.

— Atunci ar fi mai sigur să considerăm că *tanjiani* reprezintă veriga dintre ei. El îi cunoştea pe amândoi.

— Sau, spuse Tomi, *tanjiani* îl cunoştea doar pe doctorul Muku. În definitiv, dacă ţinta lui era domnul Linnear, nu i-a fost greu să afle că fusese operat de doctorul Hanami.

— Prea multă vorbărie, spuse Nangi ridicându-se. Prea multe speculaţii. În momentul ăsta n-avem nimic solid de care să ne agăţăm. Trebuie să găsim ceva cert.

— Dacă acest *tanjiani* e numai pe jumătate atât de inteligent pe cât pretindeţi, spuse Tomi, trebuie că deja a şters absolut toate urmele care puteau duce la el.

— Poate, zise Nangi. Dar cred că a sosit timpul să vedem cât e de inteligent.

Shisei nu voia să-l părăsească pe Cotton Branding, dar era obişnuită să tot fie înlănţuită, aşa că se supuse. Ar fi fost ceva de neconceput să se răzvrătească. Suferinţa nu era pentru ea o noutate, căci fusese dintotdeauna în viaţa ei un element nelipsit, la fel de prezent ca respiraţia sau hrana. N-ar fi vrut ca Branding să o însoţească înapoi la Washington, aşa că trebuia să născocească o poveste ca să poată pleca singură.

Erau la *Lobster Roll,* restaurantul în aer liber din Napeague unde luau de obicei masa. Shisei se întoarse la masa lor şi se aşeză în faţa lui Branding, părând foarte îngrijorată şi concentrată.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

— Sunt chemată la birou la Washington.

— Când?

Shisei avu grijă să nu se uite în ochii lui.

— Cel mai târziu mâine, spuse ea, lăsând liniştea să se împrăştie intre ei ca o pată.

Apoi ciuguli cu un aer absent din farfurie. Nu avea deloc poftă de mâncare, dar ştia că Branding o observă cu atenţie. Lui nu-i scăpa nimic legat de ea, îi urmărea stările sufleteşti aşa cum alţii studiază fazele lunii, vădind o putere de pătrundere care uneori o înspăimânta.

Teama ei nu-şi avea rădăcinile în atenţia asta exagerată manifestată de el, cum s-ar fi întâmplat altor femei aflate în postura asta. Era obişnuită, sau cum ar fi zis alţii, chiar se simţea nespus de bine. Se temea fiindcă ajunsese să se bazeze prea mult pe sentimentele lui faţă de ea. Nu prea credea în tăria acestor sentimente şi de aceea gândul că începuse să depindă de ele devenea de-a dreptul periculos. Agăţându-se de o iluzie, Shisei se simţea slabă şi vulnerabilă. Asta fusese antrenată atâţia amar de ani să facă altora. Acum se întorcea roata. Senzaţia acută că trăia într-o lume întoarsă pe dos era din ce în ce mai neliniştitoare.

Branding îşi termină berea.

— Nu ţi-e foame? întrebă el.

Shisei zâmbi şi dădu farfuria la o parte.

— Ia. Mănâncă-le tu.

Îi urmări lui Branding mişcările mâinilor şi ale degetelor în timp ce ciugulea bucăţică după bucăţică din moluscă friptă. Îşi propti capul în pumni.

— Îmi place să te privesc cum mănânci, spuse ea.

— Zău? zise Branding vizibil surprins, de parcă nimeni nu i-ar mai fi spus aşa ceva niciodată. De ce? întrebă el.

— Mâncatul e ceva atât de primitiv, răspunse ea. Ca şi regulatul. Ştii cât de multe poţi spune despre cineva numai privindu-l cum mănâncă? E ca şi când ai vedea un film despre copilăria lui, despre cum a fost crescut şi educat.

— Nu zău! Chiar aşa? zise el sceptic. Şi cum am fost eu crescut şi educat, de exemplu?

— Ţi-ai iubit mama, spuse Shisei. Îmi imaginez că şi ea mânca la fel ca tine, cu îmbucături precise şi cu multă poftă. Tatăl tău ori era indiferent faţă de mâncare, ori îi plăcea mai mult să bea.

Branding simţi cum i se pune un nod în stomac. Se opri imediat din mâncat şi Shisei începu să râdă.

— Arăţi de parcă ai fi la consult la psihiatru, zise ea.

— Altceva mai ai? comentă el cu buzele strânse.

— Mmmda, continuă Shisei ca şi când nu l-ar fi observat cât de încordat era. Ai cel puţin doi fraţi sau două surori.

Ştiu asta nu numai pentru că ţie îţi place să împărţi, ci şi după felul în care o faci. Trebuie să fi fost cel mai mare dintre fraţii tăi.

— Am fost, spuse el privind-o fix. Şi tot ce-ai spus e mai mult sau mai puţin adevărat.

— Eu nu greşesc niciodată, zise Shisei zâmbind.

— Nu cumva eşti transcedentală...

Shisei îi remarcă slaba inflexiune interogativă din voce.

— Nu, răspunse ea ştiind că asta voia el să audă. Simt doar un observator atent şi fin al condiţiei umane.

— Bun, zise scurt Branding ştergându-şi buzele cu un şerveţel de hârtie pe care-l folosi mai mult ca să câştige timp ca să se reculeagă. Acum ştii despre mine mai multe decât ştiu eu despre tine.

Shisei scutură din cap.

— Nu-i adevărat. Eu nu ştiu nimic secret despre tine, pe când tu îmi cunoşti unicul meu secret.

Cook ştiu că ea se referea la giganticul păianjen răsfirat pe spatele ei. Era dificil de conceput, văzând-o aşa îmbrăcată, că tatuajul era de fapt acolo, pigmentându-i pielea în multe nuanţe.

— Dar nu ştiu nimic despre el sau despre felul în care ai ajuns să-l ai.

— E timpul să plecăm, spuse ea repede, dezlipindu-şi ochii de ai lui.

— Shisei!

Branding îşi puse palma peste mâna ei, oprind-o.

— Îmi pare rău că te-am supărat.

— Cook!

Shisei îşi întoarse palma cu faţa în sus şi şi-o presă în a lui.

— Nimic din ce faci tu nu mă poate supăra.

Îl privi în ochi ca şi când ar fi studiat ceva ce numai ea putea vedea.

— Dacă vrei, am să-ţi povestesc totul, spuse ea. Când mă-ntorc de la Washington.

Branding nu avea de loc de gând să piardă atâta timp. De fapt, descoperi că nu voia să piardă deloc.

— Şi când o să fie asta?

Tăcerea ei îi dădu însă răspunsul de care se temea.

— Am o idee, zise el. De ce nu mi-aş scurta vacanţa? Încep să nu mai am astâmpăr aici. Şi mi-ar face şi bine să mă întorc. Oamenii de la Institutul Johnson mă vor înapoi ca să-mi prezinte progresele pe care le-au făcut la proiectul Hive. Mai sunt şi nişte proiecte de lege pe care trebuie să le analizez şi un dineu pe la sfârşitul lunii de la Departamentul de Stat în onoarea cancelarului german. E una din cele mai importante dintre interminabilele afaceri politice care fac Washingtonul să se învârtă în jurul axei sale de putere.

— Dar cum rămâne cu senatorul Howe? Ziceai că ar putea folosi relaţia noastră împotriva ta.

Branding se aplecă peste masă şi-şi duse un deget la gură.

— Pe senatorul Howe lasă-mi-l mie, spuse el.

Shisei zâmbi.

Tanzan Nangi ascultase de nenumărate ori înregistrarea pe care o făcuse clandestin în timpul conversaţiei lui cu Kusunda Ikusa de la furo-ul Shakushi. Acum ştia pe dinafară fiecare replică, fiecare cuvânt şi fiecare intonaţie subtilă, încărcată de sensuri. Stătea în ploaie la marginea parcului Ueno şi aşteptând să sosească Ikusa, rememoră încă o dată discuţia respectivă.

Ajunsese în parc cu câteva minute mai devreme pentru a se acomoda cu potecile meandrate, cu cireşii arcuiţi pe deasupra capului, cu straturile ordonate de azalee şi rododendroni pitici, pentru a putea pătrunde atmosfera şi a se simţi pe un teritoriu familiar. De multe ori, o asemenea atenţie acordată detaliului constituia singurul avantaj pe care-l putea pretinde de la o situaţie potrivnică.

Încercă să alunge gândul că Kusunda Ikusa era altfel decât toţi adversarii pe care îi întâlnise vreodată şi încercă în acelaşi timp să se concentreze la înfruntarea care îl aştepta. În zilele scurse de la întâlnirea lor, Nangi reuşise – sau cel puţin aşa credea el – să găsească o rezolvare a dilemei, dar ştia de asemenea că va trebui să fie al naibii de

isteţ pentru a-şi putea acorda această infimă şansă de succes.

Văzu silueta masivă a lui Ikusa alunecând parcă pe asfaltul umed cu o uşurinţă demnă de un om subţire ca un ţipar. Nangi avu nevoie de aproape treizeci de secunde ca să-şi facă bătăile inimii să se mai potolească şi pentru a putea începe să respire mai adânc. De acum lucrul cel mai important era să-şi păstreze mintea cât se poate de limpede.

Cei doi se înclinară şi schimbară saluturile rituale. Asta îl făcu pe Nangi să se simtă iritat şi alarmat. Ikusa nu avea nici un motiv să mai treacă prin formalitatea asta încă o dată, doar dacă, îşi zicea Nangi, avea de gând s-o folosească tot ca pe o provocare deliberată.

Umbrelele lor se deschiseră la unison şi porniră agale prin parc.

— Putem schimba locurile, spuse amical Ikusa. Desigur, numai dacă preferaţi.

Nangi nu luă în seamă referirea voalată la infirmitatea lui.

— Îmi place ploaia, zise el. Înviorează florile moleşite de căldura verii.

Ikusa încuviinţă, parcă recunoscând un retur reuşit la un serviciu dintr-un meci de tenis.

— Am vrut să vorbesc cu dumneavoastră despre o situaţie care s-a creat după ultima noastră discuţie, spuse Nangi.

— În legătură cu *iteki*-ul Nicholas Linnear?

Când Nangi era chiar pe punctul de a face primul pas pe această potecă a relaţiei dintre ei, simţi cum inima ratează o bătaie, în ciuda pregătirii preliminare pe care o făcuse.

— Numai indirect, zise el. O dată ce voi reteza toate legăturile noastre cu Tomkin Industries, voi avea nevoie de ajutor pentru a conduce *kobun*-ul care fabrică *Sphynx*-ul.

— Dacă e să vă dau un sfat, atunci vă recomand să-l închideţi, spuse Ikusa.

— Oh, aş face-o, zise Nangi, gândindu-se că şi dacă ar fi trecut printr-un câmp minat, tot n-ar fi trebuit să fie mai precaut. De fapt asta era şi intenţia mea. Am simţit eu că

nu-mi veţi da nici o şansă.

— Sunteţi foarte exact în presupunerea dumneavoastră.

— În acest scop, continuă Nangi, am declanşat o ultimă revizie contabilă la acest *kobun* şi am descoperit că veniturile previzibile pentru acest an ajung la o cifră astronomică.

Discuţia ajunsese la un moment crucial, aşa că Nangi tăcu. Pe lângă ei trecură în grabă doi inşi ce păreau oameni de afaceri, discutând aprins şi vădit supăraţi şi depărtându-se repede.

— Despre ce fel de cifră e vorba? întrebă Kusunda Ikusa, ca un rechin cu pielea alunecoasă ţâşnind din adâncuri pentru a înşfăca momeala.

Ploaia curgea de pe marginile umbrelelor lor, căzând şi plescăind pe betonul potecii pe care mergeau ei. Nangi îi comunică cifrele asupra cărora se hotărâse în prealabil.

Ikusa pufni zgomotos printre buzele ţuguiate.

— Ar fi împotriva principiilor aflate la baza unei afaceri solide sa închidem o firmă atât de rentabilă.

— La fel m-am gândit şi eu, spuse Nangi umil. Dar ce pot face? Acolo toţi experţii sunt oamenii lui Nicholas Linnear. Spuneţi-mi dumneavoastră ce trebuie să fac cu ei, adăugă el aproape sfios, ridicând din umeri. Ştiu că am o datorie de îndeplinit, oricât de odioasă aş considera-o eu.

Gura lui Ikusa se schimonosi într-un rânjet.

— Concluzia gândirii dumneavoastră nu mă interesează deloc. Profiturile însă da. Ar fi o mare prostie să lichidăm *kobun*-ul care produce *Sphynx-ul.*

— Atunci cum să procedez?

Uriaşul păru să se gândească puţin, iar Nangi parcă-i simţea spiritul vuind în căutarea unei soluţii. Rămase tăcut, retrăgându-se pare; i mai aproape de sol, unde aşteptă la fel de nemişcat şi răbdător ca o vulpe care şi-a ochit prada.

— Iată ce propun eu, spuse Ikusa. Aşteptaţi până angajaţi toţi oamenii cheie ai lui Linnear de la Tomkin Industries şi apoi distrugeţi fuziunea pe care aţi făcut-o cu aceasta. Astfel veţi fi în situaţia de a produce de unul singur acest cip extraordinar.

Nangi îşi confecţionă o expresie care să arate că acordă o mare atenţie aceste idei ridicole. I se părea mai nimerit să nu-şi trădeze prietenul dacă putea să arunce asupra lui întreaga răspundere a dezmembrării afacerii lor comune.

— Desigur că sugestia dumneavoastră are valoare, dar cu permisiunea dumneavoastră aş dori să vă ofer o alternativă, spuse Nangi, luând apoi tăcerea celuilalt drept un răspuns afirmativ. Să-i las pe oamenii lui Linnear la locul lor, cel puţin pentru moment. Asta ar elimina pericolul unor sentimente de aversiune sau chiar al unor procese de instanţă, care ar putea duce la diminuarea profiturilor pe mai mulţi ani a *kobun-ului* care produce *Sphynx-ul.*

Îl lăsă pe Ikusa câteva clipe ca să digere ideea.

— În schimb, urmă el propun o nouă fuziune: *Sphynx*-ul, cu un *kobun* din afara *keiretsu*-lui meu, cu o companie care deţine experienţa a managementul necesare producţiei de tipuri. Astfel personalul lor calificat va putea să deprindă treptat tehnologia *T-PRAM-ului,* fără să se trezească suspiciuni.

— Şi cu Linnear cum rămâne? E clar că n-o să lase problema fără să comenteze sau să protesteze în vreun fel.

— Când are să pună problema noii fuziuni, am să-i spun pur şi simplu că o dată cu creşterea veniturilor şi a cererii, a fost nevoie să ne gândim la extindere imediată. Şi de cum am să-l asigur că procentul lui din profit nu se va micşora, sunt convins că n-o să-i pese.

— Nu-mi place ideea cu rămânerea lui Linnear.

Tonul lui Ikusa fu atât de ferm şi de ameninţător încât pentru o clipă Nangi avu senzaţia că dăduse greş. Apoi, Kusunda continuă:

— Pentru ca propunerea dumneavoastră să poată fi acceptată, Nami va trebui să aleagă firma specializată în electronică. Astfel o să fim siguri de loialitatea celor introduşi în procesul de producţie.

— Aici am anticipat părerea dumneavoastră, spuse Nangi, scoţând din buzunarul de la haină o foaie de hârtie împăturită şi întinzându-i-o lui Ikusa. Mi-am luat libertatea de a schiţa o listă cu firme pe care le-am considerat

potrivite.

— Nu cred că Nami va fi de acord ca dumneavoastră să dictaţi parametrii acestei operaţiuni, spuse Ikusa.

Nangi ridică din umeri.

— Înţeleg. Poate totuşi aţi putea să vă uitaţi la listă şi să-mi puneţi unde am judecat greşit.

Propunerea îl măguli pe Kusunda. Îşi aruncă ochii pe foaia de hârtie şi parcurse rândurile de trei ori înainte de a spune cu o aparentă surpriză în glas:

— Întâmplător există aici o firmă pe care Nami ar considera-o acceptabilă. Nakano Industries se află pe propria listă a lui Nami cu *keiretsu* curate. Dacă-l puteţi convinge pe preşedintele acestei firme de binefacerile fuziunii, Nami nu se va opune.

Gândindu-se că a câştigat, Nangi merse mai departe cu ideea.

— Ikusa-*san*, poate că n-ar fi rău să discutaţi dumneavoastră în prealabil cu preşedintele lui Nakano Industries.

— Întâmplător, Ken Oroshi e o cunoştinţă de-a mea, spuse Ikusa. Jucăm golf împreună de mai multe ori pe an. Am să văd ce pot face, încheie el dând din cap gânditor.

Se apropiau de partea cealaltă a parcului şi Nangi văzu Mercedesul negru lucind în ploaie, aşteptându-l pe Ikusa. Uriaşul se întoarse spre el.

— V-am judecat greşit, Nangi-*san*. Propunerea dumneavoastră a fost bine gândită. Mă mulţumeşte. Nami aprobă acţiunile pe care le întreprindeţi. Şi vă este recunoscător pentru loialitatea pe care o manifestaţi.

Zicând acestea, Ikusa se îndepărtă rapid. De-abia după ce urcă în Mercedes şi maşina dispăru în trafic, îşi permise Nangi să răsufle uşurat după victoria aceasta grea, pe care aproape că n-o sperase...

Justine stătea lungită pe spate şi urmărea cu privirea jocul de pe tavan al umbrelor copacilor din grădină. La ora aceasta din noapte, când dimineaţa încă nu se hotăra să vină, i se părea că vede deasupra capului o întreagă lume

vie, cu dealuri şi văi. Nicholas îi spusese că demult de tot, în zilele şogunilor Tokugawa, mai mulţi *ninja* tocmiţi de un şogun pentru a impune legea lui – chiar dacă asta contravenea doctrinei codului *bushido,* „Calea Samuraiului” – stătuseră nemişcaţi într-un pod de casă foarte asemănătoare cu a lor şi aşteptaseră ca victimele să adoarmă. Apoi, ca nişte lilieci tăcuţi, săriseră pe saltelele tatami şi îşi înfăşuraseră iute corzile de mătase în jurul gâturilor victimelor, sugrumându-le.

Asta se întâmplase în Japonia de acum trei secole şi mai bine. Dar Justine învăţase că unele lucruri nu se schimbaseră deloc. Asta era deosebirea esenţială dintre Japonia şi America. În America *totul* se schimba întruna şi încă într-un mod aproape constant.

Aici însă, *ninja* încă mai existau. Justine era îndreptăţită să ştie. Era doar măritată cu unul din ei.

Cu Nicholas.

Numele lui era destul pentru a o face să plângă. Ştergându-şi lacrimile de pe obraji, se ridică şi trăgându-şi cearceaful sub bărbie, simţi că-i vine să se blesteme pentru slăbiciunea asta a firii ei.

Tatăl ei voise băieţi, numai că nevasta lui îi născuse două fete. „Dacă m-aş fi născut băiat, îşi spunea Justine din când în când, poate n-aş fi fost atât de slabă.” Însă până şi ideea asta era în sinea ei un semn de slăbiciune. Până şi Nangi, un japonez, i-o spusese. Ajunsese să ţină foarte mult la cele două lecţii de comportare în societatea japoneză pe care le lua acum de două ori pe săptămână, luându-le foarte în serios. Nangi îi explicase cum ţineau femeile japoneze băierile pungii în familie şi cum aveau grijă în fiecare săptămână de toate nevoile băneşti ale bărbaţilor lor. Cum soacra domina autoritar viaţa familiei, tronând peste soţia şi copiii fiului ei. Cum gheişa îngăduia matern multe slăbiciuni celor mai importanţi şi influenţi bărbaţi, aceasta fiind pentru ei singura ocazie de a se îmbăta, de a fi sentimentali şi iraţionali, de a plânge ca nişte copii la pieptul unei femei. Nangi îi mai spusese că tot gheişa asculta cu toată atenţia încurcăturile unor tranzacţii financiare sau industriale ba

chiar cele mai ascunse urzeli politice, oferind apoi sfaturi pline de bun simţ clienţilor care se tânguiau la pieptul ei.

Încetul cu încetul, începuse să înţeleagă Japonia şi o dată cu ea, pe oamenii care locuiau pe spuza asta de insule. Îi era recunoscătoare lui Nangi şi era mişcată de grija arătată de el faţă de sentimentul ei de nesiguranţă. Şi chiar dacă el făcea pe profesorul Higgins, ca un adevărat Pygmalion[23] de la alt capăt al lumii, asta nu se datora numai faptului că ea era soţia lui Nicholas, iar el se simţea dator s-o facă pe soţia prietenului său să se simtă bine. Justine ştia că nu acestea erau singurele lui motive. Îl văzuse rugându-se în biserică şi îşi dăduse seama cât de mult îl subestimase neînţelegând că era mânat de acea rară bunătate creştinească, o virtute atât de rară chiar şi în lumea creştină. Şi să găsească această bunătate aici, în acest peisaj străin, asta era un adevărat semn dumnezeiesc.

Nu se simţea reţinută aici decât de Nangi şi lecţiile lui, la care începuse să ţină mult. Nicholas era plecat, Dumnezeu ştia unde şi de ce. El încercase să-i explice, dar ea nu putuse înţelege nimic, parcă n-ar mai fi fost în stare să descifreze cuvintele. Ştia doar că asupra lui avusese loc un atac şi că urmau altele. Dar cine era atacatorul?

Un *tanjiani.*

Cuvântul îi producea frisoane reci în tot trupul. Nicholas şi Nangi spuseseră că Akiko fusese o *tanjiani* bună, dar că acest *dorokusai* era mult mai puternic.

— Oh, Nick, şopti ea. Cât mă mai rog lui Dumnezeu să te aibă-n pază!

În ultimul timp începuse să se ducă la biserică, fiindcă simţise dintr-o dată că nici măcar Nangi cu lecţiile lui nu mai reuşea să-i dea sentimentul de siguranţă de mai

[23] Aluzie la comedia *Pygmalion* de George Bernard Shaw, unde Eliza, o fată cu maniere grosolane, se îndrăgosteşte de profesorul Higgins şi hotărâtă să se schimbe spre a-1 cuceri, reuşeşte să-şi însuşească în scurt timp purtările unei doamne distinse. Titlul comediei este inspirat de mitul elin al sculptorului Pygmalion: acesta sculptează statuia unei femei de o frumuseţe răpitoare de care se îndrăgosteşte, iar zeii se milostivesc de el şi o însufleţesc. [n. ed.]

înainte. Ceva se întâmplase.

Îl vedea acum de multe ori pe Nangi, căci şi ea îşi alesese biserica Sfânta Theresa, deşi cu siguranţă existau şi biserici mai apropiate. Slujba religioasă constituia pentru ea un fel de întoarcere la zilele copilăriei, când mama ei o ducea la biserică. Atunci nu simţise nimic altceva în afara unei călduri protectoare şi abia mai târziu avea să afle şi de ce. Mama ei le ducea la biserică, pe ea şi pe sora ei Gelda, dintr-un fals sentiment de datorie şi mai mult de dragul ritualului, pentru că aşa se cuvenea unei familii onorabile, să-şi crească fetele în spirit religios. Mama ei nu simţise niciodată absolut nimic pentru slujbă sau pentru prezenţa Domnului şi fetele ei sfârşiseră prin a-i urma exemplul.

Acum, o dată cu criza cumplită prin care trecea, Justine se întorsese în lăcaşul sfânt pentru a găsi puţină mângâiere în ritualurile pe care Dumnezeu le hotărâse să fie urmate de copiii Lui. Şi nu găsea nimic din ce căuta. Biserica era faţă de ea la fel de închisă şi de inaccesibilă cum fusese şi în anii copilăriei ei.

Îşi dădea de multe ori seama că nu era atentă la slujbă; că voia doar să se aşeze în strană alături de Nangi şi să-i şoptească acestuia ceva la ureche. Avea nevoie disperată să discute cu cineva, dar nu putea deloc să se hotărască să-i vorbească tocmai lui. Aici în Japonia, cu întunericul ţinând în frâu lumina, cu Nicholas aflat în cel mai mare pericol, singură cu propriile ei temeri, Justine nu avea absolut nimic pe care să se sprijine.

Era măcinată de frică şi de amintirile legate de viaţa cu Nicholas înainte ca el să dispară în Alpi. După ce el îi descrisese cum trebuia să-l găsească pe *sensei*-ul care o antrenase pe Akiko, despre care credea că ar fi *tanjiani,* după ce plecase Nangi, rămăseseră doar ei doi, singuri în bătrâna casă de lemn.

Ei doi, Nicholas şi Justine. Şi tensiunea rece dintre ei ridicându-se ca o fantomă în pragul amurgului.

Se uitau unul la altul.

— Ti-e foame? întrebă Justine.

Nicholas scutură din cap.

— Cum arăt?

— Vrei adevărul? întrebă Justine şi se aşeză pe marginea patului când îl văzu dând afirmativ din cap. Arăţi ca dracu, dar eşti frumos!

Nicholas închise ochii ca şi când cuvintele ei ar fi constituit o prezenţă fizică.

— Mai avem de rezolvat ceva, nu-i aşa?

— Nu cred că asta-i important acum. Ce-ai...

— Nu!

Mâna lui pusă peste a ei şi exclamaţia lui bruscă o făcură să se oprească.

— *Este* important. Justine, de când am început să bănuiesc că e ceva cu mine, că aş putea fi *Shiro ninja,* m-am înspăimântat atât de tare şi am fost atât de obsedat de teama că fiind aproape de mine ai putea să te contaminezi şi tu, încât atunci m-am gândit că unicul meu scop era să te îndepărtez, să te ţin cât mai departe de dezastru.

— E-n regulă, Nick, spuse ea cu inima frântă, pe mine cel mai mult m-a înspăimântat îndepărtarea ta de mine. Toate celelalte, magia, *tanjiani* sau *Shiro ninja,* le pot suporta. Greu, chinuit, însă le pot suporta. Dar asta nu.

Justine vorbise repede, nevrând să-şi dea timp ei înşişi să înţeleagă dacă spunea sau nu întreg adevărul. Căci dacă ea ar fi fost la fel de înspăimântată ca şi el de atacul care avusese loc asupra lui, lui Nicholas nu i-ar fi folosit la nimic să ştie asta şi n-ar fi făcut decât să-i întărească hotărârea de a o ţine pe ea la distanţă. Iar ea tocmai de asta se temea.

— Tot ce contează suntem noi, continuă ea. Orice s-ar întâmpla, ne avem unul pe altul. Mie-mi ajungi doar tu, dragul meu. Totdeauna mi-ai ajuns şi îmi vei ajunge.

Apoi el o sărutase, iar ea îi fusese atât de fericită să-i simtă din nou braţele în jurul ei, încât o podidise plânsul. Nu se desprinseseră din sărut nici când Nicholas o trăsese cu totul pe pat, nici când degetele lui nerăbdătoare îi descheiaseră bluza şi fermoarul de la pantaloni. Îşi desfăcuse picioarele cuprinzându-i şoldurile şi simţindu-i mâinile venind să-i cuprindă sânii, se aşezase peste el. Şi

gemuse adânc de plăcere.

Făcuseră dragoste îndelung şi încet, ca într-un delir, parcă descoperindu-se abia acum unul pe celălalt. Justine îşi amâna mereu clipa extazului suprem, nevrând ca plăcerea aceasta nemaicunoscută să se sfârşească prea repede. Descătuşarea finală a lui Nicholas o declanşă pe a ei, iar ea o primi strângând din ochi, simţindu-l doar pe el înăuntrul ei, în jurul ei şi sub ea, simţind că pentru moment tot ce voia să simtă era el şi numai el.

Şi cât de mult îi lipsea acum! Justine, în patul lor, îşi odihni obrajii pe genunchii ridicaţi, legănându-se înainte şi înapoi la ora aceasta pustie şi cenuşie din noapte, când omul se simte copleşitor de însingurat.

Dar ea nu era singură şi tocmai asta o înspăimânta. Era îngrozită de teama ei şi de tot ce-i putea aduce teama asta. Simţea puterea lui fremătând în ea, sau poate doar şi-o imagina. Cu simţul datoriei, ascultătoare, se ridică şi repetă testul de sarcină pe care-l mai făcuse cu câteva zile în urmă, când se întorsese de la doctorul ei. Cinci minute mai târziu avu rezultatul. La fel cum îi spusese şi doctorul. Se uită pierdută la bucăţica de hârtie: pozitiv. Era însărcinată.

Pentru numele lui Dumnezeu, când se întâmplase? Bineînţeles că ştia. Ea şi Nicholas făcuseră dragoste atât de rar după operaţia lui, încât putea număra pe degete. Doctorul ei, un american, izbucnise în râs când o văzuse atât de şocată. *Nu-i nevoie decât de o singură dată, Justine,* îi spusese el amuzat. *Nu ştiai asta până acuma?*

Numai de-ar fi Nick acum aici, se tângui Justine, *aş vorbi cu el şi i-aş explica şi asta mi-ar mai alunga spaima.* Se scutură ca şi când ar fi luat-o cu frig, roasă de spaima că Nicholas s-ar putea să nu se mai întoarcă din Alpi şi că fărâma de viaţă din ea va fi tot ce-i va mai rămâne de la el. Şi teroarea apăru din nou, de data asta copleşind-o aproape cu totul. Se gândi că fusese necinstit din partea lui s-o lase aşa şi să dispară în munţi. Nu fusese ea mereu lângă el de câte ori se simţise el vulnerabil? Dar era natural ca bărbaţii să se aştepte la asta de la nevestele lor? Însemna că femeile n-aveau dreptul să aştepte aceeaşi ocrotire din

partea bărbaţilor lor? Erau oare rolurile celor două sexe atât de fundamental diferite? Simţi că îl urăşte acum pe Nicholas fiindcă o părăsise tocmai când avea mai multă nevoie de el. Nu-şi putu reţine aversiunea, la fel cum nu-şi putu opri lacrimile care sclipeau în colţul ochilor şi porniră să-i curgă pe obraji. *N-o pot duce la capăt singură*, se gândi ea. *Lumea mea se dezmembrează şi se învârte scăpată de sub control...*

Mintea îi era plină de discursuri funebre, de mirosul buchetelor pestriţe de flori, de mirosul ploii şi al pământului proaspăt întors, de sicrie strălucitoare coborâte în gropi, *cenuşă la cenuşă, pulbere la pulbere*, de plânsul înăbuşit al celor îndureraţi, de moartea plutind în aer ca un giulgiu sufocant.

Încercă să-şi abată gândul de la moarte, dar nu putu.

— Doamne Dumnezeule, şopti ea. Salvează-mă de mine însămi.

* * *

Douglas Howe locuia într-o clădire în stil federal cu patru etaje de pe strada şaptesprezece, în zona de nord-vest a Washingtonului. La primul etaj se aflau birourile, la al doilea locuinţele pentru oaspeţii ocazionali, iar al treilea şi al patrulea erau rezervate în exclusivitate lui Douglas Howe.

Reşedinţa aceasta, care acum valora o mică avere, se afla chiar lângă galeria de artă *Corcoran,* a cărei splendidă faţadă era străjuită de cei doi lei adormiţi dăltuiţi în piatră. Galeria *Corcoran* fusese cândva descrisă de Frank Lloyd Wright drept *„clădirea cu cea mai reuşită arhitectură din Washington”.* Howe se gândise că era un loc foarte potrivit lângă care să-şi aibă sediul, plin de şic şi în acelaşi timp absolut indiferent la capriciile de neînţeles ale modei arhitectonice a oraşului.

Shisei se apropie de reşedinţa lui Howe cu strângere de inimă. Timpul petrecut cu Cotton Branding o făcuse să se simtă mult mai puţin optimistă în legătură cu misiunea pe care fusese angajată să o facă. În toată viaţa ei o singură

dată se mai simţise atât de ataşată de un bărbat aşa cum se simţea acum faţă de Branding. E drept că asta se întâmplase cândva, demult, dar sentimentele care o frământau erau chinuitoare.

Shisei fusese antrenată să producă emoţie, aşa cum un televizor produce imagini: trebuia să atragă atenţia celorlalţi. Pentru o asemenea problemă spinoasă, trebuia să nu simtă în general nici o emoţie, dominându-se pentru a putea domina.

Cu Branding, Shisei depăşise linia de demarcaţie. La început fără să-şi dea seama, dar după scurt timp devenise evident că depăşise linia. Acum era prinsă în păienjenişul propriei ei emoţii, iar asta era periculos, cu atât mai periculos cu cât era vorba de un om ca Douglas Howe, pentru care emoţiile erau ca fisele de la ruletă. Le aduna şi le folosea în momentele potrivite.

Un servitor îi deschise şi recunoscând-o, o conduse în biblioteca aflată lângă biroul de acasă a lui Howe.

— Domnul senator va veni îndată, spuse servitorul şi ieşi.

Shisei îşi plimbă degetele peste cotoarele din piele ale cărţilor. Scoase un volum de Nietzsche[24] şi îl deschise la întâmplare, citind câteva pasaje. Ştia că alesese cartea pentru a-şi abate gândul de la Cotton Branding, care îl admira pe Nietzsche fiindcă amândoi erau nişte moralişti puri. Însă Cook era descumpănit de îndârjirea cu care filozoful german căuta perfecţiunea morală, fiindcă în opinia lui o asemenea perfecţiune nu putea aparţine decât lui

[24] Friedrich-Wilhelm Nietzsche (1844-1900) – poet şi filozof german, precursor al impresionismului, autor al unei opere de excepţional rafinament poetic *(Dincolo de bine şi de rău, Aşa grăit-a Zarathustra, Poezii şi sentinţe)* şi al unor eseuri în care emite puncte de vedere cu totul noi, cu un mare impact asupra gândirii estetice a secolului XX (*Naşterea tragediei din spiritul muzicii).* Conceptul nietzschean de *Ubermensch,* „supraom”, bazat pe ideea de „energie vitală”, a fost deformat de ideologia nazistă şi însuşit ca atare, ducând astfel la ostracizarea lui Nietzsche, ca „reacţionar”, în toate ţările comuniste, unde opera sa a fost interzisă. [n. ed.]

Dumnezeu. În privinţa asta şi surprinzător, în multe altele, Cook se vădea un oriental. Japonezii considerau şi ei perfecţiunea ca fiind mai presus de condiţia umană şi preferau în schimb plăcerile oferite de călătoria către anticiparea sfârşitului călătoriei.

Dădu peste o propoziţie care o surprinse: *întreg idealismul este o falsitate în faţa necesităţii,* scria Nietzsche. Propoziţia îl întruchipa perfect pe Douglas Howe şi îi aduse aminte lui Shisei de un citat din Denis Diderot[25], alt autor preferat al lui Howe: *Nu există precept moral care să nu cuprindă nici un inconvenient.*

Puse cartea la loc şi căută mai departe printre titluri, căutând în zadar *Tao.* De fapt nici nu se aştepta să găsească aşa ceva tocmai aici, cunoştea prea bine psihicul lui Howe ca să ştie că acesta nu putea să fie deloc receptiv la gândirea mistică. Nietzsche şi Diderot da, scrierile lor erau ceva material, solid, definit, occidental şi înainte de toate, gândirea lor era raţională şi pragmatică.

Se întoarse auzind uşa deschizându-se şi îl văzu pe David Brisling, asistentul lui Howe.

— Senatorul vă primeşte acum, zise Brisling pe un ton rece şi distant, rostind cuvintele cam din vârful buzelor.

Shisei afişă zâmbetul ei profesional. *Totul e simplu când nu simt nimic*, îşi zise ea. În mijlocul noilor sale emoţii, posibilităţile se multiplicau ca imaginile reflectate în oglinzi dispuse faţă-n faţă.

Purta o fustă scurtă din mătase albă, o bluză fără mâneci din *crepe de Chine* negru cu un guler înalt, ca de mandarin, încinsă cu o curea lată din catifea, cu o pafta mare roşie-aurie de o formă abstractă. Arăta admirabil, era de-a dreptul seducătoare, dar Brisling rămânea mai departe la fel de indiferent şi privirile lui reci păreau să treacă prin ea

[25] Denis Diderot (1713-1784) - strălucit gânditor şi scriitor francez aparţinând curentului iluminist, unul din iniţiatorii şi realizatorii *Enciclopediei Franceze,* autor al unor romane care au exercitat o mare influenţă asupra mentalităţii vremii (*Jacques fatalistul şi stăpânul său, Călugăriţa)* şi al romanului postum *Nepotul lui Rameau.* [n. ed.]

ca prin sticlă.

Howe o aştepta în biroul spaţios şi de un lux ostentativ, cu pereţii lambrisaţi în lemn de tek şi cu lămpi din alamă strălucitoare. Lângă un perete se afla o sofa lată şi confortabilă, gen club, îmbrăcată în piele naturală din cea mai fină, iar masa de lucru a senatorului Howe era un birou uriaş din lemn de nuc englezesc sculptat cu migală. În spatele lui se găsea o tapiserie care se asorta cu interiorul camerei. Două scaune negre englezeşti cu lucrătură veche autentică încadrau totul ca o pereche de sfincşi puşi să vegheze tăcuţi asupra acestui interior. O excelentă pictură de Robert Motherwell[26] atârna pe perete deasupra sofalei

Shisei îi răspunse lui Howe cu acelaşi zâmbet fals cu care o întâmpinase şi el, ca într-o imagine televizată din timpul unei campanii electorale, traversă încăperea şi se aşeză într-unui din scaunele negre englezeşti. Se asigură că uşa care dădea în celălalt birou, în care se retrăsese în tăcere Brisling, rămăsese întredeschisă şi începu să calculeze în gând cam ce ar fi vrut Howe de fapt să audă, ce ar fi dorit ea să dezvăluie şi lucrul cel mai important, cât de multe trebuia să-i spună ea pentru ca senatorul să se declare mulţumit.

— Ai întârziat, spuse Howe fără să se uite la ceas. Mă aşteptam să apari ceva mai devreme.

Shisei ridică din umeri şi zâmbi cât mai natural:

— Când cineva este implicat într-o treabă ca asta, timpul nu-i mai aparţine. Ştiţi doar.

— Bine, bine, păstrează-ţi talentele scenice pentru cei care ţi le apreciază, mârâi Douglas Howe pe tonul cu care cerea secretarei să-i facă legătura cu cine ştie ce director de departament. Cât de adânc e implicat Branding?

— E îndrăgostit de mine, spuse Shisei sincer. E fascinat de mine, ba chiar... consumat.

Ochii ei sclipiră, căpătând nuanţa ambrei vechi.

— Dar încredere în tine are?

„Ştie cum să ajungă în miezul lucrurilor”, îşi zise Shisei.

[26] Robert Motherwell (1915-1991) - prestigios pictor american din şcoala expresionismului abstract. [n. ed.]

— Încrederea nu prea caracterizează pe nici un politician, în special pe unul care se ştie prins într-o bătălie pe viaţă şi pe moarte cu cel mai mare duşman al lui.

— A! Să înţeleg de aici că a cam mirosit că te-am angajat eu? întrebă Howe încruntând din sprâncene.

— Nu cred că mă suspectează, nu, spuse Shisei din nou cu un aer de deplină sinceritate. Dar se poate să-i fi trecut prin minte şi posibilitatea asta.

Howe se încruntă şi mai tare.

— De unde ştii?

— Mi-a spus.

— Ţi-a spus el? se holbă dintr-o dată Howe nevenindu-i să creadă. Ţi-a spus el asta, cu gura lui? Dumnezeule sfinte, nu-l credeam aşa tâmpit!

Shisei nu spuse nimic şi îl privi cuminte pe Howe, care se bătea meditativ peste buze cu un creion.

— Şi unde are de gând să mă lovească?

— Nu ştiu.

— Atunci ce-ai pus la cale?

— Atunci când vrei să faci pe cineva să devină obsedat de un lucru, răspunse încet Shisei, e nevoie de nesfârşită răbdare şi perseverenţă. Nimeni nu se lasă păcălit de graba cuiva, mai ales un om ca senatorul Branding. Mai repede o va lua drept nesinceritate.

— Asta n-ajută la nimic, zise Howe tăios. Timpul e o marfa al dracului de scumpă şi eu nu prea mai am rezerve din marfa asta, continuă el rozând capătul creionului. Te-am angajat să te strecori în sufletul lui şi să-mi aduci informaţii, atât! Nu-mi pasă dacă i s-au aprins călcâiele după tine, atâta timp cât îmi aduci date pe care să le folosesc împotriva lui. Spui că Branding e *consumat* de dragostea asta pentru tine, aşa ai zis, că e *consumat.* Hai să-ţi vând un pont. În timp ce tu făceai pe Mata Hari, Branding a fost un băieţel al naibii de ocupat, pricepi? A vorbit la un telefon până s-au încins firele, în căutare de favoruri politice; a încheiat afaceri peste tot la Capitol Hill şi m-a blocat peste tot pe unde aş fi putut să am eu un cuvânt de spus. Sub nasul tău, detectivo! Acum e pe cale să reuşească să treacă

prin senat blestematul ăla de proiect de lege pentru ACSAC, în ciuda contactelor mele. Proiectul Hive e bine mersi şi ameninţă să ne halească tot bugetul federal. Bagă de seamă, dacă nu mi-l dai pe tavă pe Cotton Branding până la sfârşitul lunii când proiectul lui de lege intră în senat, atunci nenorocita aia de *Agenţie pentru cercetări strategice avansate în domeniul calculatoarelor* o să-i facă pe tâmpiţii din prăpăditul ăla de guvern federal să-i ciugulească din palmă şi lepra de Cotton Branding are să fie al dracului de călare pe situaţie. Peste doi ani candidează la preşedinţie şi al dracului să fiu dacă văd cum l-am putea face să nu câştige!

Howe se înfuriase de-a binelea. De regulă se silea să se poarte ca omul cel mai stăpânit, dar câteodată ajungea să-şi piardă cumpătul atât de tare încât îl apuca tremuratul.

— Ştii ce-ar însemna asta, fetiţo?

„Ba bine că nu”, îşi zise Shisei, dar preferă să tacă şi să asculte.

— Eu ştiu cât de departe s-a ajuns cu proiectul Hive, continuă Howe. Deja au pus la punct nenorocitul ăla de computer. Branding o să-i facă pe boii ăia din guvern să fie pentru rahatul lui de computer Hive. Şi asta ştii ce înseamnă? Toţi, toţi, şi NSC şi CIA şi toate blestematele de secrete care trebuiesc păstrate în ţara asta, toate au să fie îngrămădite în memoria scârnăviei ăleia de calculator Hive, lua-l-ar toţi dracii, cu Cotton Branding cu tot!

Aproape că se îneca de furie şi Shisei îşi zise că nu era bine să-l întrerupă.

— Licheaua asta de Branding a devenit periculos pentru securitatea ţării, scrâşni mai departe Howe. Nu vede riscul sistemului ăstuia nenorocit şi tot aşa există o groază de inşi care nu-şi dau seama de ce ne paşte. Tot ce ştim, toate secretele acumulate despre puterile străine la care lucrăm în momentul de faţă, toate au să fie introduse în Hive. Mă rog, să zicem că ar putea să rezolve nişte probleme legate de apărarea naţională, să creeze nişte iniţiative de o mie de ori mai rapid decât orice alt calculator existent, se poate, nu zic, e şi ăsta un punct de vedere. Adică admitem cazul. Dar

rahatul ăsta de proiect Hive are nişte neajunsuri pe care canalia de Branding vrea să ni le bage pe gât ca la proşti. Nimeni nu ştie dacă poate sau nu să fie penetrat. Tehnologia lui e atât de nouă şi de revoluţionară că cică apărarea lui antivirus are să fie impenetrabilă. Dar ia gândeşte-te ce s-ar întâmpla cu Statele Unite dacă un program rulat de o putere străină s-ar putea strecura în interiorul lui Hive. Ar fi un dezastru de proporţii inimaginabile. Ar duce imediat ţara de râpă şi praful s-ar alege de toate realizările noastre.

Ochii lui Howe aruncau scântei.

— Fir-ar al dracului, trebuie neapărat să-l oprim pe Branding! Cu orice preţ! Înţelegi, fetiţo? Trebuie să-l oprim cu orice preţ!

Îşi umflă umerii ca un luptător.

— Dumnezeule, cât îl urăsc pe ticălosul ăsta bogat şi plin de răsfăţuri! Uite câte i-a dat familia lui. A ajuns unde a ajuns fiindcă s-a născut într-o familie cu moţ şi fiindcă are relaţii, atât. Iar eu ce sunt? Un etern *outsider,* sărăntocul, fiu de fermier mocofan, un nimeni, unul care trage cu ghearele de fiecare relaţie, de...

Îşi dădu seama brusc că se înfuriase prea din cale-afară şi tăcu. Apoi merse la măsuţa cu băuturi din colţul de lângă biroul de nuc sculptat şi îşi turnă un pahar mare de coniac, dându-l pe gât din câteva înghiţituri şi mai rămânând câteva clipe cu faţa spre perete. Când se întoarse din nou la Shisei, era iarăşi calm.

— Măcar dacă n-ar fi murit nevastă-sa în accidentul ăla nenorocit, spuse el. Îi aranjam acuma un scandal de moravuri şi îl terminam în doi timpi şi trei mişcări.

Se opri, părând foarte preocupat de ideea asta. Shisei îl studie cu atenţie câteva clipe şi văzându-l că rămâne în continuare tăcut, se hotărî în cele din urmă să vorbească:

— Trebuie să ştiu ceva. Care-i limita? Cât de departe putem merge pentru a-l doborî pe Branding?

Howe o fulgeră din priviri şi începu să tremure din nou de furie.

— Va să zică ţie tot nu ţi-e clar? Sunt gata să fac orice,

absolut orice ca să-l termin o dată pentru totdeauna. Eu nu mă joc cu cuvintele şi sper că înţelegi, nu?

— Desigur, înţeleg, răspunse Shisei pe tonul cel mai liniştit.

— Atunci spune-mi ce-ai aflat, rosti el cu patimă aplecându-se spre ea. Spune-mi ce vreau să ştiu. Luminează-mă, ca să ştiu şi eu de ce te folosesc în continuare pe tine. Doar îl am pe Brisling, care lucrează la discreditarea tipilor de la Institutul Johnson.

Shisei începu să râdă.

— Acolo n-ai să găseşti nimic. Oamenii aceia sunt curaţi. Iar dacă inventezi un scandal, Branding îl va întoarce împotriva ta.

— Împotriva mea nu are cum, spuse Howe. Eu m-am îndepărtat de operaţiunea asta. E numai a lui Brisling, scumpa mea. Nici dracu-n persoană nu poate dovedi că eu aş avea vreun amestec în chestia asta. Eu nici nu ştiu despre ce e vorba, pricepi?

— Totuşi, pista asta e pierdere de timp.

— Eu nu te plătesc pentru critici, zise Howe cu acreală în glas. Aşa că fii bună te rog şi spune-mi cum să *nu*-mi pierd timpul.

Shisei nu simţea nimic în afară de mulţumirea că reuşise cu atât de puţin efort să ajungă din nou la metodele ei. Nu se mai simţea dezorientată, vulnerabilă, încurcată. Totul era din nou clar; normalitatea Vidului o cuprindea în îmbrăţişarea unui părinte iubitor.

— Bine că suntem de acord în privinţa unui lucru, spuse ea. Că Brisling poate fi sacrificat. Ai aflat desigur despre dineul de la sfârşitul lunii.

Se referea la dineul de la Departamentul de Stat dat în onoarea cancelarului Germaniei, despre care îi vorbise Branding la masă.

— Am să mă asigur că Branding mă duce şi pe mine, continuă ea privindu-l pe Howe cu atenţie. Tu trebuie să faci un singur lucru. Să-l convingi pe Brisling că trebuie să acţioneze împotriva mea. Nici nu va fi prea greu, am să-i dau ocazia s-o facă. Fă tot ce crezi că trebuie făcut, dar să

fii sigur că va pătrunde la mine în casă în noaptea dineului. Vreau să fie înăuntru imediat după ce plec eu.

Howe se uită îndelung la ea.

— Ai să găseşti o metodă, nu? Înţelegi că trebuie să-l distrug pe Cotton Branding, nu? Altfel nenorocitul ăla de proiect e ca şi aprobat. Dumnezeule, gemu el scuturând din cap, dar chestia e foarte aproape de termenul limită. Dineul e doar cu câteva zile înainte de data când intră proiectul de lege al lui Branding în dezbaterea senatului. E ultima mea şansă să-l distrug.

Vocea lui joasă se umpluse de răutate, însă în adâncul sufletului era mulţumit, deşi n-o arăta. Ca de obicei, descoperise că tactica lui dură dăduse roade. Descoperise că oamenii îşi făceau treaba mai eficient când li se arăta cu fermitate care le era locul. Toţi umblau după recunoaşterea meritelor lor mai mult decât după orice altceva. Toată dibăcia era să nu le dai prea mult, altfel deveneau leneşi şi prea mulţumiţi de ei. Subalternii trebuiau ţinuţi smirnă, în vârful degetelor de la picioare şi şcoliţi la şcoala supunerii, ca să fie în orice clipă în stare să acţioneze cu eficienţă maximă. Recompensele trebuiau drămuite bine, altfel puteau fi de-a dreptul periculoase.

De data asta, decise Howe, Shisei făcuse treabă bună şi îşi merita recompensa. Făcu un gest şi ea văzu costumul Louis Feraud aşezat elegant pe spateaza unui scaun. Se uită la el vrăjită.

— E al tău, spuse el. Eu nu uit să-mi recompensez angajaţii care mă servesc bine.

Shisei atinse costumul şi pentru o clipă se scăldă fascinată în atingerea mătăsoasă a lânii fine. Apoi degetele ei întâlniră gulerul din blăniţă de vulpe şi se simţi străbătută de un val de repulsie şi aproape că-i veni să vomite. Era tipic pentru omul ăsta să-i cumpere un cadou atât de scump doar pentru că îi plăcea *lui* şi el era de părere că asta ar trebui să poarte ea. Îi uitase ca de obicei preferinţele şi nu ţinuse seamă de sila ei faţă de uciderea animalelor pentru împopoţonarea fără rost a hainelor.

Se scuză şi se duse la baie. Se privi în oglindă şi încercă

să se vadă aşa cum o vedea Douglas Howe, gândindu-se că jocul ar putea deveni periculos dacă Howe ar bănui ceva.

Blestemă ziua în care venise la Washington şi ştiuse să câştige cu purtările ei mieroase încrederea senatorului Howe. Necesitatea şi obligaţia *giri,* aceste două lucruri erau întotdeauna pe primul plan în mintea ei. Însă prea des vădea Douglas Howe un fel al lui de a acţiona dur spre a-l sili pe cel care lucra pentru el să-şi facă datoria.

Cu totul altfel decât Cook Branding.

Shisei dorise să fie puţin singură ca să poată înţelege de ce gândurile ei se îndreptau din nou numai către Cook Branding. Se întorsese la starea aceea incomodă de confuzie, în care emoţia o împiedica să fie obiectivă. Stătea în faţa chiuvetei şi se privea în oglindă, silindu-se să-şi dea seama ce se întâmpla cu ea.

Lăsă întrebarea la o parte pentru moment, fermecată de amintirea fericirii care o cuprinsese când aflase ce avea de făcut. Acum era obligată să ducă la capăt lucrul început şi paşii ei erau siliţi să meargă mai departe pe calea pe care şi-o alesese. Drum de întoarcere nu mai exista.

Kusunda Ikusa avea o mare slăbiciune pentru bucătăria chinezească, lucru deloc onorabil pentru un adevărat japonez şi mai avea de asemenea o mare afinitate pentru un anumit local din Shinjuku, treabă care cam punea capac la toate. Lucrurile acestea erau foarte stânjenitoare pentru prestigiul unui om de importanţa lui Kusunda Ikusa şi nu trebuiau ştiute de prea mulţi inşi, dar asta nu le împiedicase să se afle în memoria computerului lui Pack Rat, unde aşteptau cuminţi momentul când avea să fie nevoie de ele. Iar acum iată că momentul acesta sosise.

Când Pack Rat ajunse la al cincizecilea etaj al clădirii *Nomura Securities* şi intră în restaurantul Toh-Li, nimeni nu l-ar fi recunoscut în persoana lui pe insul cu care se întâlnise Nangi mai înainte în Akihabara. Acum, cu costumul negru impecabil croit şi cu cămaşa de un alb orbitor, cu pantofii sclipitori de piele fină, lucraţi de comandă, avea aspectul tipic al unui înalt demnitar japonez care are şi el

dreptul la puţină destrăbălare după ceasurile îndelungate de muncă încordată.

Din întâmplare avea aici o cunoştinţă, pe *maître d'hotel,* care era un prieten al unui prieten, aşa că fu aşezat la o masă chiar în spatele celei rezervate de Ikusa.

Kusunda Ikusa nu apăruse încă, dar trebuia să pice din clipă-n clipă. Un tip scund şi cu înfăţişare viguroasă de luptător se instalase deja confortabil la masa lui şi sorbea cu delicii un martini în timp ce citea un articol din *Asahi Shimbun,* trăgând din când în când cu coada ochiului prin sală. Pack Rat nu-l cunoştea, dar înţelese imediat care erau rosturile lui acolo. Cine era individul, cum îl chema şi alte lucruri de-astea, pentru el nu aveau nici o importanţă. Se simţea în al nouălea cer. Trăise toată viaţa pentru pericole şi se simţea şi acum în elementul lui.

Când Tanzan Nangi îi dăduse sarcina de a-l compromite neapărat pe Kusunda Ikusa, Pack Rat nu fusese deloc surprins. Sau mai degrabă savurase ideea unei astfel de misiuni care purta în ea povara grea, dar seducătoare a primejdiei. Pack Rat era ca Atlas, dar un Atlas japonez: cu cât i se cerea să poarte pe umeri o greutate mai mare, cu atât era mai încântat.

După ce se despărţise de Nangi în Akihabara, Pack Rat îşi petrecuse următoarele patruzeci de minute verificând şi reverificând împrejurimile, parcurgând traiectorii dreptunghiulare din ce în ce mai largi, acoperind în cele din urmă întreg districtul. Abia când fusese pe deplin sigur că *mediul înconjurător era curat,* pornise în căutarea lui Han Kawado.

Acesta era unul dintre cei mai de încredere *coechipieri* ai lui, cum îi plăcea să spună. Tânărul acesta îi plăcea foarte mult şi puteai avea toată încrederea în el, aşa că îi ceruse să o urmărească pas cu pas, aşa cum ceruse Tanzan Nangi, pe Justine Linnear.

Pack Rat îl găsise pe Han Kawado terminând raportul despre afacerea Kawabana, legată de lucruri petrecute în curtea din spatele barului cu acoperiş din tablă zincată din Mama.

— Caut o cheie pentru tipul ăsta, Kusunda Ikusa, îi spusese Pack Rat lui Han Kawado aşezându-se lângă el pe un taburet. Mai bine zis nu o cheie, cu cheia n-am ce face împotriva lui. Pentru un tip de calibrul ăstuia e nevoie de o rangă. Poarta lui Ikusa-*san* nu e din alea care se deschid delicat, cu cheia, trebuie smulsă din balamale. Altfel nu-i poţi afla punctele slabe.

— Smulgerea reprezintă o operaţiune periculoasă, observase Han Kawado. Se zice că Ikusa-*san* n-are încredere nici măcar în maică-sa! Îţi imaginezi aşa ceva! adăugase el scuturând din cap.

Pack Rat se uitase la pergamentul atârnat în spatele barului:

Norii
Fără greutatea muritorilor
Pier asemenea omului.
Din ei rămâne doar gândul.

— Ce ştii despre psihicul lui Kusunda Ikusa? întrebase Han Kawado, frecţionându-şi faţa.

— Banca mea de date conţine fapte, nu psihologie, răspunsese Pack Rat. Ce pot eu să aflu de acolo e că tipul e al dracului de corect şi absolut incoruptibil. Dar n-am nevoie de calculator ca să aflu ceea ce deja ştiu despre el. E un tânăr arogant, îndopat cu drogul puterii. Deci e vulnerabil.

Trecuse de la discuţia asta o săptămână, o săptămână de supraveghere obositoare în care Pack Rat hotărâse că era cazul să vină aici, la restaurantul chinezesc.

În clipa în care Kusunda Ikusa intră pe uşă, tipul solid cu paharul de martini în faţă împături ziarul, îl puse într-o mapă din piele de crocodil şi-apoi se ridică.

Cei doi se salutară plini de căldură şi astfel Pack Rat făcu şi el cunoştinţă cu Ken Oroshi, preşedintele lui Nakano Industries. O cunoştinţă indirectă, e adevărat, dar prin nimic mai puţin preţioasă, ba chiar dimpotrivă.

— Oroshi-*san*, spuse Ikusa aşezându-se, ce vă mai face soţia, ce vă mai fac copiii?

— Toţi sunt bine, Ikusa-*san*, spuse Oroshi. Şi vă trimit salutările şi binecuvântările lor.

Pack Rat observă că Oroshi fusese cel care se înclinase mai adânc. Cu toată puterea lui Nami, asta era ceva neobişnuit pentru cineva ca Ken Oroshi, care era cu cel puţin douăzeci de ani mai în vârstă decât Ikusa. Tradiţia, ca să nu mai vorbim de etichetă, cereau ca Ikusa, adică cel tânăr, să se încline mai mult decât cel în vârstă, arătându-şi astfel respectul. Numai că acum se întâmplase exact invers decât s-ar fi cuvenit. Şi asta putea să însemne ceva.

Cei doi începură să vorbească despre golf, mania oamenilor de afaceri japonezi. Intrarea în clubul Koganey îl costase pe Oroshi peste patru milioane de dolari. Koganey era cel mai prestigios club de golf din ţară, unde taxele pentru terenuri atingeau trei mii de dolari pe lună şi Oroshi reuşise să pătrundă acolo doar pentru că Ikusa se afla în comitetul proprietarilor clubului şi îi înlesnise un salt până în fruntea unei liste cu mai mult de o sută de oameni cu mare greutate, care aşteptau şi ei înscrierea.

Conversaţia continuă fără să se întâmple nimic neobişnuit. Pack Rat îşi permise să-şi îndrepte atenţia în altă parte, parcurgând cu privirea sala, aproape plină de oameni de afaceri cu înfăţişare demnă şi serioasă, de turişti americani cu gâturi groase şi de nemţi grăsani şi roşii în obraji. Privirea îi căzu asupra unei tinere, mai curând o fetişcană. Era îmbrăcată după ultima modă, dar figura ei limpede şi lipsită de riduri îl făcu pe Pack Rat să o considere încă o adolescentă. Stătea şi ea, la fel ca şi Pack Rat, la o masă de lângă cea a lui Ikusa. Ken Oroshi se afla cu spatele la ea şi într-un rând, pe neaşteptate, Pack Rat surprinse ochii fetei întâlnind privirea lui Ikusa. Un val uşor de lumină flutură ca un cântec pe faţa ei şi fata păru deodată mult mai matură decât o crezuse. Figura lui Ikusa exprima doar o atenţie politicoasă faţă de Ken Oroshi, dar licărul ochilor lui în direcţia fetei îi atrase atenţia lui Pack Rat, care începu imediat s-o studieze discret, dar plin de interes.

Fata purta o jachetă alb cu negru gen bolero peste o bluză neagră din mătase artificială şi o fusta din piele aurie

prinsă într-o centură lată de aceeaşi nuanţă, iar în picioare purta nişte sandale tot aurii. Avea un păr des şi sclipitor, dat cu gel, fără îndoială, iar buzele ei mici în formă de arc erau de un roşu sângeriu. Pack Rat o etichetă repede drept tipul feminin care, nemachiat, arată în cel mai fericit caz şters, fără sare şi fără piper. Îl intrigau însă ochii ei, plini de vioiciune şi inteligenţă şi îşi notă asta în minte pentru că era ceva mult mai semnificativ decât modul cum se îmbrăca sau cum se farda.

Aplecaţi peste farfuriile aburinde cu peşte fiert cu ghimbir şi abalone în sos de fasole neagră, cei doi abordaseră acum alt subiect decât golful.

— Cred că am soluţia pentru problemele dumneavoastră financiare, zise Ikusa.

— Atâta timp cât publicului larg nu îi va fi expusă starea precară a firmei mele, răspunse prevenitor Ken Oroshi. Ne-am silit din greu să ne ascundem dificultăţile.

— Ambele părţi implicate au înţeles că secretul trebuie să fie păstrat, spuse Ikusa, trăgând printre buze cu un gest de mare fineţe un os translucid de peşte. Planul acesta vă va aduce în acelaşi timp cea mai importantă nouă tehnologie din industria microcipurilor.

— Despre ce-i vorba? întrebă Ken Oroshi râzând. Ceva în genul *Sphynx*-ului *T-PRAM?*

— Da. Chiar la asta mă refeream. La *Sphynx T-PRAM.*

Ken Oroshi lăsă beţişoarele din mână şi înghiţi în sec, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Vreji să spuneţi că Nami a preluat controlul asupra tehnologiei de fabricaţie a *Sphynx*-ului?

— Nu chiar, zise Ikusa. Încă nu.

Îşi mai tăie o fâşie groasă de peşte, manevrând-o cu dexteritate în farfurie, apoi urmă:

— Tanzan Nangi se află în momentul de faţă într-o anumită situaţie dificilă. *Kobun*-ul lui care produce *Sphynx*-ul în cadrul firmei Sato Internaţional trebuie neapărat să fuzioneze cu o altă firmă. Pe parcursul discuţiilor purtate până acum, numele dumneavoastră a fost pronunţat ca al unui posibil partener. Eu am anunţat deja că Nami este de

acord.

— Dar... Nangi-san nu fabrică singur *Sphynx*-ul. Tehnologia *T-PRAM-ului* nici măcar nu-i a lui. Ea aparţine lui Nicholas Linnear care deţine Tomkin Industries. Cu el cum rămâne? Mă îndoiesc c-o să fie de acord cu fuziunea.

— Linnear nu e un factor important în toată afacerea asta, spuse Ikusa băgându-şi în gură o coadă crocantă de peşte şi ronţăind-o delicat. Afacerea se va încheia între dumneavoastră şi Tanzan Nangi, atât. De pripasul acela de Linnear nu avem nici o nevoie.

Conversaţia trecu apoi la detalii. Întâlnirile dintre avocaţi, elementele care trebuiau avute în vedere la semnarea documentelor fuziunii şi aşa mai departe. Pack Rat îşi îndreptă din nou atenţia către fată, care-şi sorbea ceaiul încet, cu mişcări unduitoare ca de felină.

Comportarea ei i se păru cam ciudată, până când observă că toată atenţia fetei era concentrată asupra discuţiei de la masa învecinată. Chiar şi când conversaţia celor doi deveni pur tehnică sau confidenţială, interesul ei nu păru să scadă câtuşi de puţin. Dimpotrivă, chipul îi părea inundat acum de o strălucire nouă, de parcă s-ar fi aflat sub reflectoarele unei scene.

Cina se încheie, fata terminase şi ea cu băutul ceaiului şi acum se discutau ultimele detalii. Apoi bărbaţii se ridicară înclinându-se unul în faţa celuilalt, dar de plecat plecă numai Ken Oroshi, care ieşi grăbit din restaurant cu eleganta lui mapă la subraţ. Kusunda Ikusa se lăsă înapoi în scaunul lui şi începu să soarbă gânditor din ceaşca de ceai. Pack Rat chemă chelnerul şi ceru să i se facă nota şi în timp ce număra banii, observă că fata de la masa alăturată se ridică şi porneşte spre uşă. Îl văzu totodată şi pe Ikusa ridicând încruntat capul şi fixându-şi ochii sclipitori în privirea fetei. Era doar imaginaţia lui Pack Rat, sau fata avu într-adevăr o ezitare imperceptibilă în clipa când trecu pe lângă masa acestuia în drum spre uşă?

Cinci minute mai târziu, Ikusa făcu şi el plata şi plecă, iar Pack Rat îl urmă îndeaproape, silindu-se să nu-l scape din ochi. În holul restaurantului îl pierdu câteva secunde, dar

dădu imediat de el afară. Era împreună cu fata de la masa de alături, iar ea îi zâmbea. Pack Rat scoase microfonul direcţional miniaturizat construit chiar de el şi porni casetofonul. Ikusa îi aruncă fetei un rânjet sălbatic, arătându-şi dinţii încleştaţi, ca de animal de pradă.

— Aş dori să nu mai faci aşa ceva, mârâi el.

— Nu-i prudent deloc, zise fata imitându-i tonul cu un aer batjocoritor şi întoarse capul. *Eu* nu sunt prudentă. Pentru asta te am pe tine. *Yin* şi *Yang,* Kusunda. Trebuie să existe un echilibru.

Un lucru îl frapă imediat pe Pack Rat: cât de şocant folosise fata numele mic al lui Ikusa.

— Din câte văd eu, nu e vorba de nici un echilibru în relaţia noastră, spuse le fel de nemulţumit Kusunda Ikusa. Ea se bazează pe nevoie reciprocă, iar nevoia nu poate fi niciodată echilibrată.

— Ca şi când ai călări pe spinarea unui dragon.

— Ţie-ţi place la nebunie pericolul, Killan. Uneori am senzaţia că nu vrei altceva decât ca tatăl tău să se întoarcă şi să te recunoască exact în asemenea momente.

Inima lui Pack Rat o luă razna. Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Ken Oroshi avea trei copii – doi băieţi de douăzeci de ani şi o fată de optsprezece. Pe fată o chema, după cum îl încredinţase calculatorul lui, Killan. Şi iat-o aici în carne şi oase amestecată cu Kusunda Ikusa într-o poveste bizară. Ce se punea oare la cale?

În acelaşi moment, Ikusa se desprinse de lângă Killan Oroshi şi dispăru fără un cuvânt în furnicarul de oameni.

Stânca neagră, rocă aspră de origine vulcanică, se repezea spre cer ca o gheară zimţată. Oare cu câte ere în urmă explodase pământul, scuipând foc şi cenuşă din măruntaiele lui încinse? Atunci, din acel infern, se născuse Hodaka. Se născuse pentru a fi de-a pururi bântuit de vânturi, zăpadă şi gheaţă.

Masivul Hodaka era probabil zona cea mai plină de primejdii din toată Japonia. Pornind de la Nishi, din vest, până la Oku, în nord-est, masivul Hodaka era un şir lung de

creste ascuţite ca briciul ce se ridicau şerpuitoare dintre râpe mlăştinoase, adânci şi negre, acoperite cu o crustă de gheaţă şi chiciură. Crăpăturile largi lăsate de alunecările vuitoare din timpul lunilor de iarnă brăzdau în toate părţile şirul acesta de creste de granit, ca nişte cicatrice pe trupul unui războinic încărunţit în lupte nenumărate.

Peretele plin de fisuri cunoscut sub numele de Takidani, „Valea Cascadelor”, mai primise de-a lungul anilor încă un nume, pe care îl cunoşteau şi-l foloseau toţi căţărătorii în amintirea unor prieteni care pieriseră în asalturi nenorocoase: Cimitirul Diavolului.

Dincolo de Takidari se ridica neîndurător şi fioros Războinicul Negru, un imens perete vertical de rocă vulcanică, înveşmântat într-un strat de gheaţă care părea neagră. Ameninţător şi agresiv, această Cassandră a Alpilor japonezi părea că fusese zvârlit printr-o sforţare extraordinară direct din miezul pământului.

Aici îl adusese Kansatsu-*san* pe adolescentul Nicholas pentru a face din el un luptător şi pentru ca acesta să-şi poată dovedi măcar lui însuşi că era mai bun decât Saigo. Şi poate că de aceea şi murise în Cimitirul Diavolului, cu Războinicul Negru privindu-l trufaş şi răutăcios de la înălţimea lui neobişnuită.

Nu-şi învăţase bine lecţia; aroganţa lui îl indusese în eroare făcându-l să creadă că ajunsese să stăpânească *ninjutsu* mult mai bine decât în realitate. Inima lui nu fusese pură. În loc să se concentreze pentru a ajunge la acea stare de raţiune/neraţiune care era Vidul, calea către înţelegere, el nu se gândise decât cum să facă să fie din nou mai bun decât Saigo.

Vedea acum că el şi Saigo se asemănaseră foarte mult. Rivalitatea lor devenise pentru ei o manie şi inimile lor fuseseră întinate, apoi înveninate de acelaşi păcat: ura.

Această revelaţie îl mişcă atât de mult încât nu mai fu sigur că voia cu adevărat să ducă la bun sfârşit această călătorie dificilă. De fapt, n-avea nici o idee când fusese scris mesajul de pe pergamentul lui Kyoki sau ce urma să aducă el nou de fapt. Chiar dacă Genshi, fratele lui *tanjiani,*

trăise într-adevăr prin părţile astea de lângă Războinicul Negru, se putea foarte bine să fie mort de mult.

Dar Nicholas ştia că dacă nu mergea mai departe nu va afla niciodată şi că pentru el nu mai exista nici o salvare. Avea să piardă totul, pe Justine, familia lui, Tomkin Industries, totul, pentru că simţea cum propria lui personalitate se dezintegra fără contenire, ca un aisberg care alunecă pe apă şi e condamnat să se topească.

O dată cu înţelegerea va veni şi certitudinea disperării.

Shiro ninja!

Poteca de la vârful Nishi până la Cimitirul Diavolului era atât de grea şi plină de primejdii neprevăzute încât în ultimii ani, mai ales după dezastrele din 1981 şi 1982, când aici dispăruseră zece oameni, căţărătorii se cam codeau să-şi încerce puterile în luptă cu Războinicul Negru. Şi totuşi în lumea căţărătorilor profesionişti continua să dăinuiască fascinaţia masivului Hodaka şi în special a Cimitirului Diavolului.

Gândindu-se acum la cele ce fuseseră, înţelegea limpede că înţeleptul Kansatsu, alegând masivul Hodaka drept loc pentru probele de *ryu* ale lui Nicholas, voise să-l facă pe acesta să se elibereze de orice gând, conştient sau inconştient, legat de obsedanta lui rivalitate cu Saigo. Nicholas nu putea găsi nici un alt motiv pentru care Kansatsu-san să fi ales locul ăsta. Cumplitul Războinic Negru era un loc al morţii şi nu-şi avea locul în viaţa unui adolescent. Cel puţin deocamdată.

Când Kansatsu l-a dus pe Nicholas spre nord-est, în Hodaka, era iarnă. Cea mai geroasă iarnă din ultimii douăzeci de ani. Zăpada afânată ajungea până la brâu şi stihiile iernii prefăcuseră muntele într-un deşert de gheaţă. Kansatsu şi Nicholas păşeau cu răsuflarea grea de urcuş pe sub streşinile de zăpadă late de câte cinci metri, care atârnau deasupra trecătorilor, iar aburul cald al răsuflării lor se făcea pe loc promoroacă. Cerul, o umbră albastră-purpurie dureros de strălucitoare, părea fragil ca o coajă de ou.

Nicholas era desculţ: *Gheaţa şi frica de moarte sunt una*

şi aceeaşi. Dacă ai învăţat să n-o simţi pe prima, nu-ţi va fi teamă de cea de-a doua, îi spusese Kansatsu. Îşi amintea acum cât de senin fusese cerul în timpul greului urcuş pe Hodaka. Nici până azi nu-şi putuse explica de unde venise furtuna. Însă munţii erau străbătuţi de canioane gigantice care parcă porunceau elementelor naturii şi le amplificau forţa şi agresivitatea. Aici sus, când strălucea soarele, razele lui îţi puteau dogori pielea de pe faţă şi mâini, făcându-ţi arsuri, iar furtunile de gheaţă erau mai puternice decât jos, în văi.

Nicholas tocmai zărise Războinicul Negru când izbucnise furtuna, prăbuşindu-se peste ei ca un duşman care îi pândise până în clipa cea mai potrivită. Probabil că ajunsese la jumătatea testelor la care îl supunea Kansatsu-*san*. Şi poate că furtuna însăşi fusese una din încercările cărora trebuia să le facă faţă, dar asta rămăsese pentru totdeauna o enigmă pentru Nicholas.

În orice caz însă, o streaşină de zăpadă lungă de mai bine de şase metri se desprinsese din cauza vântului furios care izbea în canioanele de sub culmi. Nicholas se lupta din răsputeri să poată respira aerul rarefiat pe care vântul i-l sufla în faţă şi ar fi trebuit să simtă arcul de zăpadă grea şi compactă căzând peste el şi ar fi trebuit să audă pârâitura în clipa când se rupsese zăpada de sus, chiar dacă vântul înghiţea orice sunet amestecându-l cu vuietul furtunii. Însă Nicholas se luptase cu *haragei,* al şaselea simţ pe care Kansatsu îl învăţase să-l găsească în interiorul lui. Tainicul *haragei,* treapta premergătoare a lui *Getsumei no michi,* se putea răzbuna cumplit pe cei care nu învăţaseră să-l stăpânească. Era mult mai greu să-l controlezi decât să-l afli şi să-l descifrezi, iar Nicholas încă nu se cunoştea pe deplin. De aceea îşi controla deocamdată greu acest al şaselea simţ sau, mai exact, *haragei* îl controla pe el.

Gheaţa şi zăpada căzute din cer îl zdrobiseră sub greutatea lor iar întunericul şi frigul se năpustiseră în acelaşi timp în el, muşcându-l cu răutate. Prima lui reacţie fusese una de panică. Încercase să respire şi când îşi dăduse seama că nu poate, raţiunea i se dizolvase în haos.

Apoi, pe neaşteptate, panica îl părăsise şi liniştea îi ţiuise blând în urechi. Îşi auzise bătăile inimii şi vâjâitul sângelui prin vine, amplificate de dimensiunile mormântului în care căzuse. Şi împotriva a tot ce ştia el, asta îi dăduse puteri. Trăiesc, îşi zisese el.

Ceva ca un instinct străvechi venise atunci până la el, îndemnându-l să se concentreze. Şi Nicholas simţise venind spre el şi *haragei,* care i se supunea domol. Se întinsese cu gândul şi descoperise lumea de afară, devenind conştient de prezenţa lui Kansatsu şi liniştindu-se.

Începuse să sape folosindu-se de simţuri. Putea să-l *vadă* pe Kansatsu cum săpa în zăpada din jurul lui şi arătându-i şi lui, lui Nicholas, direcţia în care să sape.

În mormântul lui, cantitatea de oxigen începuse să se epuizeze şi bioxidul de carbon îi ardea plămânii. Apoi simţise cum trupul îi lua pur şi simplu foc, dar se concentrase asupra lucrului pe care îl avea de făcut, refuzând să primească în fiinţa lui spaima. Nu simţise frigul, aşa că nu-i putea fi frică nici de moarte.

Furtuna îl lovise direct în faţă în clipa când ieşise din zăpezi ca din coaja oului, din crisalidă, din pântecele unei mame ucigaşe care nu voia să-l lase să se nască. Căscase cu lăcomie gura, înghiţind spasmodic oxigenul, în timp ce Kansatsu, ieşind ca un duh din mormanul de gheaţă şi zăpadă sub care fusese prins, îl luase în braţele lui puternice şi îi căutase adăpost sub o lespede de stâncă neagră...

Aflat acum din nou în masivul Hodaka, Nicholas se uită fix la duşmanul lui de moarte, Războinicul Negru. Era prezentul, prezentul aspru şi nemilos. Trecutul rămăsese doar un abur ce pierea deasupra capului lui, ca un stindard de luptă zdrenţuit de vârfurile ascuţite ale muntelui. O parte din el nici nu credea cu adevărat că se afla aici. Fusese mereu convins că nu va mai pune niciodată piciorul în masivul Hodaka. Dar el era *Shiro ninja* şi nimic nu mai era ca înainte. Cerul era de un alb opalescent şi îi dădea senzaţia că se află în spatele unei membrane, rupt de restul lumii sau aflat într-o cu totul altă lume. Un urlet îndepărtat îi

spuse că se stârnise un vânt şi primele picături de ploaie, grase şi grele, îi plesniră obrajii ca palma unei ibovnice nedomolite de un bărbat obosit.

Rămase împietrit. Ca şi atunci, se apropia o furtună. Şi tot ca atunci, pândise vicleană în spatele lui, spre miazănoapte şi acum se apropia cu repeziciune de el. Era încolţit şi nu putea să fugă din faţa ei.

Cerul fii spintecat de limba unui fulger şi aproape în aceeaşi clipă năvăli şi grohăitul înfundat şi amenințător al tunetului. Într-o clipă începu ploaia, ploaie de iarnă, cu grindină grea lovindu-l din toate părţile. Îşi căută adăpost sub o lespede de stâncă neagră, gândindu-se că ar fi putut fi exact locul unde îl adăpostise şi îl încălzise Kansatsu cu atâţia ani în urmă.

Începu să tremure. Era sleit de puteri. Trupul îl durea în atâtea locuri încât nu mai putea distinge durerea unui anumit loc. Simţea un puls dureros în cap, în zona operaţiei şi atinse inconştient cu mâna locul, pipăindu-l prin căciula de lână. În ciuda hanoracului matlasat şi a celorlalte straturi de îmbrăcăminte groasă, simţea cum frigul îl pătrunde până în oase şi dinţii începură să-i clănţăne.

Nu putea să vadă nimic dincolo de adăpostul lui îngust. Se agăţă de peretele masivului, la picioarele fiorosului Războinic Negru, simţindu-se la fel de mic şi de neputincios ca o gâză în spinarea unui elefant. Închise ochii şi se lăsă pe vine, legănându-se. Ar fi fost atât de uşor să adoarmă acum, prins în braţele furtunii care îl aşteptase atâţia ani ca să-l ia la sânul ei, ghemuit la picioarele masivului Hodaka, strămoşul pământului, să doarmă somnul de veci şi să pună astfel capăt fricii, să se lupte şi să scape de *Shiro ninja.*

Auzi o sirenă urlând şi o parte din el răspunse, apropiindu-se din ce în ce mai mult de liniştea după care tânjea. Moartea venea din nou spre el, blândă şi seducătoare, ca prima lui iubire, ca o unire înceată şi plină de voluptăţi nebănuite.

Se trezi speriat. Avea gâtlejul uscat şi aspru, de parcă ar fi tras în plămâni pucioasă, nu oxigen. Încercă să clipească din genele grele, dar abia şi le putea mişca. Şi nici nu putea

vedea nimic dincolo de locul în care stătea ghemuit. Nu-şi mai simţea picioarele. Îşi ciupi pulpele şi îşi lovi coapsele cu pumnii. Amorţit. Pumnii lui nu mai aveau putere. Era cu totul amorţit.

Înţelese că e pe moarte. Chiar dacă ar fi vrut să se ridice şi să fugă, tot n-ar fi putut. Dar oare *voia* să fugă? Şi unde să fi fugit? Furtuna se dezlănţuise cumplit, iar noaptea fără lună cobora ca o cortină grea, învăluindu-l ca o haină neagră. Haina morţii.

Ştia că dacă adoarme n-avea să se mai trezească niciodată. Îşi încordă din răsputeri mintea şi scoase din ungherele ei amintire după amintire, cufundându-se în cele mai mici detalii. Dar era atât de obosit, Dumnezeule! Îl dureau toate oasele. Îi era frig. Pleoapele îi căzeau grele şi o dată sau de două ori capul i se smuci în spate, iar inima începu să i-o ia razna. Era conştient că, împotriva voinţei lui, începuse deja să alunece în neant. Era îngrozit, nu numai pentru că pierdea controlul asupra trupului lui, nu numai pentru că era neputincios, dar şi pentru că ştia că o anumită parte din el întâmpina cu braţele deschise moartea. Încercă să se lupte cu acea parte nesupusă a fiinţei lui, aşa cum luptase cu *haragei* cu ani în urmă.

Se gândi la Nangi, prietenul lui. Se gândi la Lew Croacker, prietenul pe care şi-l îndepărtase din cauza propriei lui greşeli. Se gândi la micuţa lui fiică, albă ca varul sub clopotul de plastic care nu se dovedise destul de puternic ca s-o ţină în viaţă. Se gândi la Justine şi la cât de mult o iubea.

Justine! I se frânse inima şi din ochi îi izvorâră lacrimi cristaline şi amare care-i îngheţară pe pleoape, pe obraji şi pe buze, venind totuşi întruna, fără contenire, de parcă el tot ar fi fost făcut numai din lacrimi.

În cele din urmă se termină totul şi după furtuna din sufletul lui veni liniştea.

Vidul.

Pustiul.

Cu lacrimile încă îngheţate pe faţă, Nicholas căzu într-un somn adânc, adânc. Şi căzu, prăbuşindu-se lent prin nori de

abur, într-o cădere fără sfârşit…

Până când în cele din urmă Moartea veni fâlfâind tăcută din aripile ei negre, să-şi ceară drepturile.

— Dacă virtutea ar fi propria ei recompensă, îi spuse Nangi lui Pack Rat, atunci trăsătura asta n-ar mai fi specifică fiinţei umane, ci ar aparţine în întregime zeilor.

Zgomotul nenumăratelor aparate de pachinko era asurzitor şi ei abia reuşeau să se audă unul pe celălalt. Dar nu se simţeau deloc deranjaţi, Pack Rat ştia că vacarmul acesta îi punea la adăpost de urechi indiscrete.

— Vorbeam despre Kusunda Ikusa.

Nangi încuviinţă dând din cap.

— Şi eu la fel. Dacă Ikusa pare virtuos, asta e din cauză că lui îi prinde foarte bine să pară aşa.

— Folositor lui, nu lui Nami? întrebă Pack Rat.

— Trebuie să analizezi foarte atent motivele oamenilor din apropierea culmii puterii şi care profesează cu prea mare uşurinţă un pur altruism. Te poţi aştepta la orice de la o conştiinţă pură, care nu e o caracteristică naturală a omului. Nimeni nu ajunge la o asemenea treaptă fără o anumită luptă.

Afară ploua, dar aici, în sala de *pachinko* deschisă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, totul era la fel ca întotdeauna, fie zi, fie noapte: lumină ţipătoare de neon multicolor, umezeală, aer închis încărcat de miros de transpiraţie şi emoţie umană. Localul nu se închidea niciodată şi de asta spusese Pack Rat că îi place aici. Venea des şi juca *pachinko* în timp ce căuta rezolvarea unor probleme legate de supraveghere, de penetrarea sistemelor de calcul sau de alte slăbiciuni proprii. Nuanţe ale meseriei lui.

— Am dat unui asociat înregistrarea dumneavoastră cu atacul Virusului, spuse Pack Rat.

— E groaznic de neplăcut. Oamenii mei n-au reuşit să ajungă nicăieri, zise Nangi.

Pack Rat dădu din cap.

— Atunci, identificarea sursei virusului a devenit unica

mea responsabilitate. Şi eu unicul ei responsabil. Trebuie să vă spun Nangi-*san,* că se dovedeşte a fi o problemă dificil de rezolvat. Are o arhitectură cu totul străină de tot ce cunoaştem.

Deşi erau mai multe maşini de *pachinko* libere, Pack Rat aşteptă să se elibereze una anume. *Pachinko,* un fel de nebunie naţională în Japonia, era ceva asemănător *flipper*-ului american, numai că se juca într-un câmp vertical. Era un joc vechi, dar aşa cum se întâmplă cu multe lucruri vechi în Japonia, oamenilor le plăcea să-l joace în forma actuală, superelectronizată, cu maşini echipate cu mici televizoare, astfel ca jucătorul să poată urmări programele de pe canalele lui favorite în timp ce juca şi marca puncte.

— Eu totdeauna joc la aia de-acolo, îi spuse Pack Rat lui Nangi, arătând cu degetul spre o maşină din rândul al şaptelea.O doamnă în vârstă era la ultimul ei joc şi probabil petrecuse în sală ore întregi, trecând de la un aparat la altul.

— Justine Linnear e păzită? întrebă Nangi în timp ce-l urmărea pe Pack Rat cum se pregătea de joc.

I se păru curios că acesta nu cumpărase decât o singură fisă de la casierul din capătul sălii. Oare era chiar atât de bun? Experţii nu aveau decât să înceapă jocul, câştigând jocuri primeau fise gratuite direct de la aparat.

Pack Rat puse mâinile pe maşină şi dădu din cap.

— După cum mi-aţi cerut. Am însărcinat cel mai bun om al meu cu treaba asta, pe Han Kawado. Vă rog să nu vă faceţi griji în privinţa ei.

— E doar o măsură de precauţie, spuse Nangi. Încă n-am nici o idee despre ce are de gând *dorokusai*-ul, dar ştii cum e, trebuie să fii foarte atent, nu? Vreau să i se asigure o securitate permanentă.

Pack Rat încuviinţă şi începu să joace. Câştigă primul joc, dar la diferenţă mică. Scorul nu-i asigură decât o singură fisă. Începu al doilea joc.

— Să ne-ntoarcem la Ikusa, spuse el. L-am văzut împreună cu Killan Oroshi şi pot să vă spun că în relaţia dintre ei eu unul nu văd ceva care să aibă vreo legătură cu

virtutea.

— Nimic nu poate fi mai adevărat, spuse Nangi încruntat.

— Şi mai e ceva în legătură cu relaţia dintre ei. Oroshi, tatăl lui Killan, a făcut genuflexiuni peste genuflexiuni în faţa lui Ikusa, deşi e mai bătrân cu douăzeci de ani

— Compania lui Oroshi, Nakano Industries, are o situaţie financiară foarte proastă, spuse Nangi. Abia o mai duce.

— Mda, am auzit şi eu chestia asta...

— Eşti printre puţinii cărora le-a ajuns la urechi, spuse Nangi. Oroshi a făcut pe dracu-n patru pentru a păstra secretul. Tot ce mai are el acum acolo e un departament de înaltă clasă de cercetare şi dezvoltare. Atât. Dar e ceva de cea mai înaltă clasă. Mi-aş da braţul stâng pentru câţiva din băieţii aceia geniali care lucrează la el. Când Ikusa a-nceput să mă strângă cu uşa m-am gândit la asta. E principalul motiv pentru care am scris şi *Nakano* pe lista mea şi speram ca Ikusa s-o aleagă. Şi a muşcat. Imediat după fuzionare am de gând să-mi exercit dreptul de a opta pentru procentul de acţiuni care-mi convine. Şi pe urmă pur şi simplu pun laba pe *Nakano,* îl înghit cu totul. O să am o bază extinsă de lucru, personal de înaltă calificare, două sute şaptezeci de metri pătraţi de spaţiu de laborator de cea mai bună calitate, adică exact ceea ce are nevoie disperată *kobun-ul* care produce *Sphynx*-ul. Şi partea cea mai grozavă e că în realitate am realizat toate astea fără nici un ban. Kusunda Ikusa are să înţeleagă că a plecat după lână şi s-a întors tuns.

— Scuzaţi-mă că vă-ntreb, dar atunci pentru ce mai aveţi nevoie de mine? întrebă Pack Rat.

— Ca să mă asigur. N-am de gând să-l subestimez pe Ikusa-san. O dată ce m-apuc de treabă nu vreau să mă trezesc că mi se mai amestecă cineva în afaceri, nici pe el, nici pe Nami.

Pack Rat pierdu al doilea joc şi Nangi remarcă expresia de pe fata lui.

— Ce te nelinişteşte?

— Killan Oroshi nu e cum m-aş fi aşteptat să fie. Nu e un pion, cel mult să zicem că e un atu. Nu pot să spun dacă

acţiunile ei sunt premeditate sau nu.

— De ce m-ar interesa asta pe mine?

— Nu ştiu sigur, admise Pack Rat. Poate că e, aşa cum bănuiţi, doar o indiscreţie din partea lui Ikusa. El crede că ea are legătura asta cu el pentru a-i da cu tifla tatălui ei, pe care se vede limpede că îl dispreţuieşte. Dar mă-ntreb dacă nu cumva ea îl duce de nas pe marele Kusunda Ikusa.

— Asta ar fi într-adevăr interesant, medită Nangi. Numai că pentru o astfel de investigaţie e nevoie de timp, iar eu mai am foarte puţin până să semnez actele de fuzionare cu *Nakano.* Ikusa a acţionat mai repede decât mi-aş fi imaginat. Deja contractele au ajuns pe birourile avocaţilor. Trebuie lucrat rapid şi e nevoie de supravegherea lui Ikusa. Noutatea asta picantă despre fiica lui Ken Oroshi e interesantă, dar numai atât. Am nevoie de ceva care să-i distrugă lui Ikusa reputaţia, nu numai prietenia lui cu Ken Oroshi.

— Ikusa nu e cartofor, spuse Pack Rat. Nu are datorii, nu ia mită, oferă sfaturi gratuit. E necăsătorit. E un om prudent.

Nangi scutură din cap.

— Să nu faci greşeala să confunzi faţada cuiva cu prudenţa, spuse el. Kusunda Ikusa e viclean, se ascunde după mantia virtuţii cum se ascunde sepia în norul ei de cerneală din apă. Ce l-o fi găsit să se încurce cu fata lui Ken Oroshi, nu ştiu. Asta nu e faptă de om prudent, ci de om îndrăgostit de putere. Setea de putere i-a tulburat raţiunea, altfel nu-mi explic.

Pack Rat se aplecă într-o parte a maşinii şi meşteri ceva fără ca Nangi să poată vedea ce face. Se auzi imediat un zornăit şi se deschise nişa cu fise.

Deci ăsta era secretul lui, îşi zise Nangi. Trişează.

— Totuşi, spuse Pack Rat, închizând nişa şi începând al treilea joc, am senzaţia că pierdem din vedere ceva important sau că privim situaţia dintr-un unghi greşit.

— O dată cu moartea regretatului împărat, puterea lui Nami a crescut de o mie de ori şi a devenit o primejdie pentru Japonia. Constrângerea la care m-au supus pe mine

e cea mai clară dovadă. De fapt, eu trebuie să-i discreditez pe Nami până la urmă. Şi dacă îl doborâm pe Ikusa, va urma şi Nami cu siguranţă.

— Asta înţeleg, dar facem oare ce trebuie? întrebă Pack Rat.

— În ceea ce-i priveşte pe Nami, zise Nangi sobru, ei nu există nici pentru Japonia, nici pentru împărat. Ei sunt puternici numai în minţile oamenilor, adevărata lor forţă acolo stă. În frica pe care o exercită. Nami nu are altă menire decât de a-i ridica pe membrii lui la putere. E un gardian al puterii şi nimic mai mult, însă timpul trece şi mi se pare că puterea asta goală are nevoie să fie hrănită.

— Şi totuşi cei mai importanţi miniştri şi cei mai influenţi preşedinţi de conglomerate industriale acceptă tacit toate doleanţele lui Nami.

Nangi se încruntă.

— Asta ţine de ipocrizia societăţii zilelor noastre. Oamenii noştri se tem de necunoscut, iar Japonia fără bătrânul împărat e doar un semn de întrebare. Nami caută acum să câştige tocmai pe seama sentimentului de insecuritate al naţiunii. Sunt nişte animale de pradă care cunosc bine duhoarea peştelui putred cu care se hrănesc.

Pack Rat urmări cu ochii mica bilă de oţel care ţâşni pe verticala spaţiului de joc.

— Poate că aveţi dreptate şi Nami este ţinta noastră finală, spuse el. Dar am senzaţia că în momentul de faţă nu mă pot ocupa de treaba asta. Cel puţin până când nu dezleg misterul relaţiei dintre Kusunda Ikusa şi Killan Oroshi.

— N-am să-ţi spun eu cum să-ţi faci treaba, zise Nangi. Dar te rog să fii prudent, Pack Rat. Nami e un pericol extraordinar. A ajuns stat în stat. Nu uita că eu am nevoie de tine lângă mine, nu mort în vreo alee dosnică.

Se auzi din nou zornăit, de data asta mult mai plin şi mai puternic, iar nişa cu fise se desfăcu din nou, acum plină ochi: Pack Rat câştigase potul cel mare. Era în mână.

David Brisling se uita prin uşa întredeschisă la Douglas

Howe cum vorbea la telefon în biroul lui şi fu străbătut de un fior ascuţit de gelozie şi de furie neputincioasă. Nemernica asta de căţea japoneză, îşi zise el. De când a început ea să-şi bage nasul ei pocit în treburile lui Howe, nimic nu mai e ca înainte. Când Shisei apăru din birou, încercă să-şi înfrângă valul de invidie sălbatică ce-l chinuia, însă nu se putu abţine şi-i vorbi răstit:

— De ce n-am fost şi eu de faţă la discuţie? Ca adjunct trebuia să ştiu şi eu despre ce e vorba, nu crezi?

— De ce nu-l întrebi pe şeful tău? răspunse Shisei cu maliţie în glas, aruncându-i zâmbetul ei care topea orice şi ridicând la vedere costumul Louis Feraud. Ai văzut ce mi-a cumpărat Dougie? Cred că l-a costat o mică avere.

Începu să râdă când îl văzu pe Branding roşind.

— Partea proastă cu tine, zise ea, e că eşti prea neghiob. Nu-mi pot imagina la ce treabă poate fi bun un asemenea nătărău ca tine, adăugă ea vârându-şi faţa sub nasul lui. Pentru *ce* te ţine Dougie în preajma lui? Ca să-l faci să râdă?

Zâmbetul ei se lărgi şi se schimbă ca nuanţă.

— Sau poate ca să-i duci costumele la curăţătorie? A, recunosc, la asta s-ar putea să fii destul de bun. Eşti doar un mucos bleg într-o lume de bărbaţi şi aşa ai să rămâi mereu.

Începu să râdă şi mai cu poftă când îl văzu pe Brisling cum stătea acolo împietrit şi tremurând cu faţa albă ca varul de furie.

Howe, care vorbea la telefon cu generalul Dickerson, omul lui de bază de la Pentagon, îi făcu semn cu capul lui Brisling să intre şi să se apropie, apoi acoperi receptorul cu mâna.

— Am nevoie să faci ceva pentru mine.

— Ce? întrebă Brisling răstit. Să dau o fugă la curăţătorie?

— Cum? întrebă Howe înălţând surprins capul. Generale, zise el în receptor, te sun eu din nou mai încolo.

Puse receptorul în furcă şi se uită la Brisling.

— Despre ce mama dracului vorbeşti? Care curăţătorie?

— Nimic, zise Brisling posac. Doar ceva ce-a zis putoarea

aia de căţea japoneză.

Îl privi pe Howe ridicându-se din spatele biroului şi întinzându-se după haină. Telefoanele zbârnâiau în anticameră şi secretarele nu mai pridideau să răspundă.

— Haide, zise Howe. Trebuie să ajung la *S-1* să mă întâlnesc cu Stedman.

Era vorba de John Stedman, decanul senatorilor de la Capitol Hil, iar *S-1* era biroul secret al lui Stedman din clădirea Capitoliului. Încă de la naşterea Statelor Unite, cele şaptezeci şi cinci de asemenea ascunzători erau considerate cele mai importante şi mai râvnite locuri din Washington. *„Viaţa începe la S-40”,* spunea adesea Howe, pentru că el nu avea la dispoziţie o asemenea ascunzătoare. Şi când îşi amintea că lepădătura de Cotton Branding avea una, numai pe baza relaţiilor lui şi a nenorocitelor lui de aranjamente, simţea cum i se urcă sângele în cap. Asta era pentru el încă o umilinţă, încă o palmă în văzul lumii, pentru care îl ura şi mai mult pe Branding.

— Las-o pe Shisei, îi spuse el lui Brisling mai târziu în maşină. Ai alte lucruri mai importante cu care să-ţi baţi capul, nu fata asta.

— Asta spui mereu. Ştii că îţi zice *Dougie?*

— Zău? făcu Howe privindu-l fix. E o glumă, David. Vrea doar să te enerveze, adăugă el împăciuitor, scuturând din cap. Iisuse, câteodată parcă nici nu mai ştiu ce să cred despre tine!

— Şi totuşi aşa e. Vreau să ştiu ce statut are ea aici.

Brisling vorbea ţinând fălcile încleştate, iar la tâmplă i se zbătea o vinişoară subţire. Nu înţelegea cum reuşise Shisei să i se strecoare pe sub piele lui Howe şi nu mai putea s-o sufere din clipa când Howe începuse s-o folosească şi să aibă din ce în ce mai multă încredere în ea. Iar antipatia născută atunci se amplificase constant, transformându-se repede în ură. Încerca mereu să se stăpânească, însă felul cum îi vorbise adineauri umpluse paharul. Răbdarea lui avea şi ea limitele ei.

— Shisei e o simplă servitoare, David, zise Howe ridicând

din umeri. La fel ca toţi ceilalţi servitori credincioşi şi patrioţi pe care îi angajez ca să mă ajute să navighez prin apele astea al naibii de nesigure ale Washingtonului.

Şi zâmbi cu un aer de superioritate. În sinea lui era amuzat, ba chiar flatat de gelozia asta furioasă, pe care Brisling nu reuşea să şi-o ascundă.

— Lasă rahaturile astea pentru presă, spuse Brisling aprins. Tipa nu e cu nimic mai valoroasă decât oricare din noi şi ştii bine chestia asta.

— Mda, zise Howe cu acea combinaţie stranie de satisfacţie şi răutate. Asta e părerea ta, băiete, numai că fofoloanca ei face mai multă treabă decât voi toţi luaţi la un loc.

Era sătul de văicărelile lui Brisling. Câteodată îl bătea gândul să-i facă vânt, dar îl reţinea tocmai faptul că se putea lepăda de el oricând. Brisling se născuse pion.

Ridică telefonul mobil şi vorbi câteva minute cu generalul Dickerson. Apoi, pentru că avea chef să facă nişte glume răutăcioase, se aplecă spre Brisling şi îi spuse pe un ton confidenţial:

— Să-ţi spun un secret al naibii de important, David. Câteodată numai bucăţica ei aia dulce şi cu păr e chiar mai deşteaptă decât voi toţi luaţi la un loc.

Şi începu să râdă atât de violent încât fu nevoit să-şi şteargă lacrimile de la ochi.

— Lăsând gluma la o parte, zise Brisling înţepat, eu n-am nici o încredere în ea. Şi pe cinstea mea dacă înţeleg ce te-a apucat să te bazezi tocmai pe ea. Am văzut cum te joacă pe degete şi tu eşti convins că e exact pe dos. Te-ai apucat s-o foloseşti, ceea ce n-ar fi fost rău, dar treaba a degenerat în altceva. Ţi s-a vârât pe sub piele, ţi-a intrat în sânge, văd că-i faci cadouri peste cadouri de câte ori face o treabă pentru tine. Cred că ţi s-au cam aprins călcâiele şi altceva nu mai ai în cap când eşti cu putoarea asta afurisită, căţeaua naibii! *Asta*-i puterea ei. *Asta* e controlul ei asupra oamenilor, fofoloanca ei aia dulce, cum ai zis tu. Dulce şi cu păr.

— Ai terminat?

Howe devenise dintr-o dată nervos de-a binelea. Cine era mucosul ăsta să-l înveţe pe el ce şi cum? Shisei avea dreptate în privinţa lui Brisling: era eminamente dispensabil. Făcu un mare efort să-şi strunească nervozitatea.

— Tocmai am trimis-o pe căţeaua japoneză, cum îi zici tu, să se asigure că Branding o duce la dineul de la Departamentul de Stat dat în onoarea cancelarului german, de la sfârşitul lunii. Acolo am să-i aranjez o chestie cu care să-l distrug pentru totdeauna. Aşa că lasă baltă operaţiunea ta de la Institutul Johnson, acum am altceva pentru tine. O urăşti pe Shisei atât de tare încât ai impresia că ea-mi afectează negativ judecata. Mă rog, nu zic, s-ar putea să ai dreptate. Cred că a sosit vremea să aflăm adevărul despre ea.

Zâmbi cât putea mai cald şi îşi confecţionă o mască plină de confidenţialitate.

— Îţi dau o misiune, David, pentru că ştiu că pot avea încredere în tine. Ştiu întâmplător că Shisei îşi ţine însemnările secrete acasă, în dormitor. Aşteaptă până în noaptea dineului, când vom fi siguri că ea e plecată cu Branding. Imediat după ce pleacă, găseşte o metodă să pui mâna pe notiţele alea.

— Dar... eu nu... Înţeleg că vrei să-i sparg casa?

Vocea lui Brisling trăda o îngrijorare adâncă.

Howe ridică din sprâncene.

— David, nu pricep ce vrei să spui. Foloseşte-ţi propria iniţiativă, aşa se merge înainte în oraşul ăsta, băiete.

Privi la monumentele Washingtonului care defilau în viteză pe lângă ei. Parcă toate îl salutau.

— Am impresia că-ţi dau exact ceea ce-ţi doreşti cel mai mult: o şansă ca să-mi dovedeşti adevărata ta valoare, zise în continuare Howe, întorcându-se spre Brisling cu un aer părintesc. Până acum mi-ai dat întotdeauna sfaturi utile, nu-i aşa? Eu te-am scos din garderoba senatului şi am făcut ceva din tânărul ăla molâu care erai. Asta pentru că am întrezărit potenţialul pe care-l aveai.

Zâmbetul binevoitor i se lărgi în timp ce-şi puse braţul pe

după umerii lui Brisling.

— Ascultă-mă, David. Tu urci. Azi eşti directorul meu operaţional. Mâine... ei bine, cine ştie?

Moartea avea un nume.

Nicholas deschise ochii şi văzu un chip pe care fusese sigur că nu-l va mai vedea niciodată.

— Kansatsu-san? îngăimă el cu voce uscată şi răguşită. Chiar eşti tu? Visez? Am murit?

— N-ai murit, spuse primul *sensei* al lui Nicholas. Dar nici nu eşti în viaţă. Nu încă.

Nicholas nu putea să vadă din el decât faţa, iar faţa lui Kansatsu-*san* era neschimbată, arăta întocmai aşa cum o văzuse ultima dată, în iarna anului 1963. Cu neputinţă, îşi zise Nicholas, se întâmplă altceva... însă gândurile îi erau ceţoase, se zămisleau doar pe jumătate şi se stingeau, ca înăbuşite într-o cuşcă de gheaţă.

— Unde suntem?

— În Pragul Iadului, spuse Kansatsu-*san*. Casa mea de pe Războinicul Negru.

— O casă? Sus, aici?

Cât de ciudat sună vocea mea! îşi zise Nicholas. Ce cavernoasă şi lipsită de timbru!

— Deşi Pragul Iadului e casa mea, spuse Kansatsu-san, e de fapt un loc de retragere. Gândeşte-te la el ca la o mănăstire, un loc sfânt al liniştii sufleteşti şi al puterii fizice, adăugă el privind în jos la Nicholas. Nu de asta ai tu nevoie cel mai mult acum?

Nicholas încercă să încuviinţeze dând din cap, dar în clipa următoare căzu într-un somn adânc. Şi visă cum Războinicul Negru i se ridică din miezul sufletului.

La două săptămâni de la întoarcerea la Washington, Cotton Branding o duse pe Shisei la Institutul Johnson. Era pentru prima dată de la întoarcere când se simţea în stare să se desprindă de îndatoririle din Senat.

Institutul, locul spre care se îndreptau fără greş cele mai luminate capete care absolviseră la MIT şi la Stanford, se

afla într-o clădire mare din cărămidă roşie, construită la sfârşitul secolului trecut în stil georgian. Iniţial fusese o casă de ţară, dar acum ajunsese în centrul Washingtonului, pe Devonshire Place, doar la un bloc depărtare de Connecticut Avenue Bridge. Faptul că o clădire ridicată iniţial pentru expunerea operelor de artă era acum utilizată drept complex de laboratoare, cu anexe pentru tehnica de vârf, spunea poate mai mult despre capitală decât puteau spune discursurile pe un an de zile din Senat.

Deşi pe dinafară clădirea era încă plăcută la vedere, numeroasele renovări succesive ale interiorului şi modificările de tot felul făcuseră ca tot farmecul ei să se piardă. Totuşi, din punctul de vedere al lui Cotton Branding, Institutul Johnson era centrul lumii, la fel de frumos ca oricare din muzeele pe care le văzuse sau la bugetul cărora contribuise în vreun fel.

Venise acum să asiste la ultima demonstraţie a Proiectului Hive. Demonstraţia se ţinea doar pentru el din moment ce în această fazii computerul era încă în stadiu embrionar, doar de experimentare. În pofida acestui fapt, Shisei era cu el, iar Branding se simţea mândru de munca intensă care se desfăşura aici, văzând-o poate ca o reflectare a propriilor lui eforturi, fructul muncii lui asidue.

Intrară în foaierul lung, placat cu marmură, în care fiecare sunet îşi avea ecoul propriu şi unde fusese instalat un formidabil sistem de securitate. Shisei trebui să declare în faţa unei funcţionare o mulţime de date personale, numele complet, data şi locul naşterii, părinţii, locul de muncă, după care urmări fascinată cum tânăra introduce totul în calculator. Urmă o pauză de mai puţin de o secundă, apoi imprimanta începu să scoată un listing cu datele respective, inclusiv o fotografie în facsimil a lui Shisei. Operatoarea înmână listingul unui ofiţer care îl parcurse atent, după care se uită la Shisei şi la Branding. Dădu din cap şi le făcu semn să treacă prin dreptul detectorului de metale şi le ceru să-şi golească buzunarele. Poşeta lui Shisei şi conţinutul buzunarelor amândurora fură trecute printr-o perdea de raze X. Suplimentar, lui Shisei i se ceru

să predea bijuteriile pe care le purta, pentru a fi analizate la un spectrometru.

Li se luară amprentele apoi fură îndrumaţi spre un aparat mare sub formă de arc, unde două obiective le fotografiară simultan desenele retinelor, ale lui Branding urmând să fie comparate cu cele existente deja în memoria calculatorului. Vorbiră apoi pe rând într-un microfon, pentru ca un alt calculator sofisticat să le înregistreze şi să le înmagazineze amprentele vocale. În cele din urmă primiră ecusoane gravate cu laser, fiecare având înmagazinat un cod unic, care nu putea fi citit cu ochiul liber.

— Asta-i tot? întrebă ironic Shisei pe când trecea în interiorul propriu-zis al institutului.

Branding zâmbi vag.

— Dacă mai vii şi luna viitoare, or să-ţi ia şi sânge, spuse el. Am înţeles că sunt gata să pună la punct o metodă de identificare instantanee pe baza ADN-ului.

Doctoral, un bărbat înalt şi deşirat, cu o mustaţă parcă desenată cu creionul şi cu sprâncene înalt arcuite, îi aştepta imediat după punctul de verificare. Craniul lui pleşuv strălucea sub luminile puternice din tavan. O bordură de păr înspicat îi atârna peste urechi şi ceafă. Shisei se gândi că omul avea aerul unuia care în timpul liber creşte câini de rasă sau cultivă trandafiri, meticulos, răbdător, blajin. Bărbatul se uită la ei ca şi cum ar fi fost subiecţi de laborator, le strânse repede mâinile cu o strângere fermă şi uscată şi dădu absent din cap când Branding i-o prezentă pe Shisei.

— Fumaţi? întrebă doctoral Rudolph. Nu? E foarte bine, aici nu se permite nici un fel de fum.

Se întoarse şi-i conduse pe un coridor capitonat, care înăbuşea orice zgomot. Shisei se gândi că lumina difuză şi tapiţeria fonoabsorbantă se potriveau cu interiorul unui birou de director executiv.

Doctoral Rudolph deschise uşa şi îi lăsă să intre în ceea ce părea a fi o sală de consiliu. Interiorul era dominat de o masă ovală din lemn de mahon în jurul căreia erau aranjate scaune cu spetează înaltă. Pe masă, în faţa fiecărui scaun

se aflau o scrumieră din cristal, în ciuda interdicţiei anunţate puţin mai înainte, o carafă de sticlă colorată, două pahare, un blocnotes şi un creion. În centrul mesei, acolo unde în mod normal ar fi trebuit să existe un aranjament floral, se afla o cutie subţire de formă dreptunghiulară din material plastic. Pe faţa ei erau trei rânduri de butoane codificate în culori şi comutatoare cu manetă.

— Luaţi loc, spuse laconic doctoral Rudolph.

Shisei privi în jurul ei. Văzu că unul din pereţii camerei era compus în întregime dintr-o folie de plastic pe care era trasată o hartă detaliată a pământului. În celelalte privinţe camera n-avea nimic deosebit. Ea venise aici aşteptându-se să vadă un laborator şi acum se simţea chiar puţin dezamăgită.

— După cum ştiţi, începu doctoral Rudolph, Proiectul Hive se ocupă cu producerea unei forme cu totul noi de inteligenţă artificială. S-au mai făcut şi înainte astfel de încercări şi chiar acum, în clipa asta, sunt în desfăşurare alte proiecte, dar din păcate, toate sunt sortite eşecului. Toate în afară de Hive. Asta din cauză că adevărata inteligenţă artificială e imposibil de dezvoltat dacă se lucrează pe calculatoare convenţionale. Maşinile astea stângace pot fi programate să ajute la diagnosticarea unor boli sau la atâtea altele, dar în afara laboratorului ele nu pot realiza cu marjă mare de siguranţă nici măcar sarcinile de rutină legate de mişcare şi recunoaştere. Punând problema mai simplu, ea s-ar rezuma astfel: procesoarele calculatoarelor, chiar şi un lanţ de procesoare legate în reţea, executând o funcţie programată la un moment dat, nu pot beneficia de un tip eficient de inteligenţă artificială. Pentru asta e nevoie de creier şi ce e un creier dacă nu o masă de miliarde de neuroni, adică exact echivalentul uman al procesoarelor, care execută simultan un număr imens de sarcini. Acesta a fost scopul nostru aici, să acumulăm şi să înmagazinăm informaţii aşa cum o face omul, ca o reţea de interconexiuni care pot fi accesate toate dintr-o dată. De aici vine şi numele proiectului Hive, deoarece *creierul* nostru are aproximativ complexitatea a

unui stup de albine.

Doctorul Rudolph îşi frecă mâinile.

— Destul cu vorba. Cook, te-am adus aici pentru a asista la o demonstraţie. Vrei să iei telecomanda? întrebă el făcând semn cu capul spre cutia de plastic din centrul mesei.

Branding o luă apoi i-o întinse lui Shisei.

— Cred c-aş prefera ca prietena mea să participe efectiv la demonstraţie, spuse el.

Doctorul Rudolph dădu din cap a încuviinţare.

— Cum doreşti.

Apăsă pe un buton şi lumina se stinse. În acelaşi timp, ca şi când ar fi fost pe o scenă de pe Broadway, harta Pământului începu să licărească. Apoi, câteva puncte de pe ea începură să pulseze.

— Ne aflăm în sala de război de sub Casa Albă, explică rece doctorul Rudolph. Sistemul nostru electronic de apărare s-a declanşat ca răspuns la lansarea mai multor rachete balistice intercontinentale, cerculeţe roşii care pâlpâie înaintând spre Statele Unite din trei puncte diferite. Punctele galbene, pulsatorii, indică locurile de lansare.

Toate din Siberia şi de pe coasta de sud-vest a Uniunii Sovietice, după cum remarcă Shisei.

— Vreţi să configurez o apărare sau un contraatac cu ajutorul calculatorului Hive? întrebă Shisei, uitându-se la înşiruirea de butoane şi comutatoare de pe cutia neagră.

— Nu, spuse doctorul Rudolph. Aveţi în mână iniţiativa rusească. Desigur, veţi fi ajutată de calculatoare convenţionale. Mai mult chiar, veţi primi sfaturi de la ele pe display-ul cutiei negre. Însă dumneavoastră veţi decide cum şi când să lansaţi al doilea atac, iar dacă supravieţuiţi şi pe al treilea.

— Dacă supravieţuiesc?

— Apărarea Statelor Unite e dată acum pe mâna lui Hive, spuse doctorul Rudolph. Al treilea război mondial a şi început.

Punctele roşii indicând rachetele ruseşti trecuseră de jumătatea distanţei până la ţintele lor. Acum Shisei putea

vedea venind în întâmpinarea lor, pe traiectorii arcuite, nişte puncte verzi. Curând apărură o serie de explozii galbene, când primul val de rachete lovite fu detonat în stratosfera.

Shisei ceru părerea calculatorului chiar în momentul când lansa al doilea val de rachete intercontinentale, dublând numărul celor din prima lansare. Se uită la harta de pe perete la timp pentru a vedea buchete de puncte verzi mişcându-se spre Uniunea Sovietică. Erau rachetele intercontinentale americane: calculatorul Hive apărase cu succes America şi trecuse acum la contraatac.

Apăsă pe butonul pentru identificarea rachetelor, o realiză şi ceru calculatorului să pregătească apărarea. Aşteptă nerăbdătoare, în timp ce punctele verzi se apropiau tot mai mult de momentul impactului. Ridică bombardierele în aer, împărţindu-le în patru sectoare şi separându-le, dar deja putea vedea luminile portocalii ale avioanelor de vânătoare americane lansate de pe portavioane, ţâşnind acum pentru a intercepta bombardierele ei. Calculatorul Hive făcea deci toate astea, zădărnicind fiecare acţiune a ei? Imposibil!

Ceru din nou părerea calculatorului apoi, în disperare de cauză, desfăşură flota de submarine nucleare şi comută pe reţeaua de apărare automată a Uniunii Sovietice împotriva rachetelor americane. Semnalele de identificare inundau ecranul, atât de multe încât calculatorul ei nu le putea manevra. Reuşi, e drept, să detoneze câteva în atmosferă, dar repede îşi văzu bazele de lansare lovite una câte una, distruse sau în cel mai bun caz avariate şi scoase definitiv din luptă. Până să prindă ea de veste, bombardierele *invizibile* americane decimaseră deja flota ei de submarine. Apoi Moscova fu rasă de pe faţa pământului, iar ea rămase cu un minim de bombardiere disponibile. O treceau toate apele. Ce mai putea face?

— Vă ajunge? răsună cavernos vocea doctorului Rudolph.

— Da, răspunse Shisei cu glas dintr-o dată răguşit şi împinse cutia neagră din faţa ei. Dar cât de convingătoare poate fi demonstraţia asta? întrebă ea. Eu nu ştiu mai nimic

despre rachetele intercontinentale şi sistemele de apărare, iar Hive ştie tot ce se poate şti.

— Calculatorul Hive ştie tot atât de multe câte ştie şi calculatorul pe care l-aţi avut la dispoziţie, spuse doctorul Rudolph. Mai exact, dumneavoastră aţi folosit o copie cât se poate de fidelă a supercomputerului de la Kremlin.

— Dar diferenţa e ... uimitoare, spuse Shisei.

— Da, ca şi când ai arunca un om al zilelor noastre într-o competiţie de inteligenţă cu un dinozaur, spuse doctorul Rudolph dând aprobator din cap şi frecându-şi mâinile. Atât şi nimic mai mult. Ce zici Cook, putem considera că demonstraţia a avut succes?

Branding era nespus de încântat. Se vedea stăpân pe situaţie: computerul Hive, pentru care-şi pusese cariera la bătaie, era acum o realitate. Rudolph şi echipa lui de genii îl scoseseră pe Hive de pe tărâmul teoriei pure şi îl purtaseră chiar dincolo de cerinţele formulate după primele experimentări realizate în faţa juriului. Branding fusese implicat încă de la primii paşi şovăitori ai calculatorului Hive; paşi încurajatori, e drept, dar încă ipoteze. Abia rezultatele de acum erau un succes deplin. Calculatorul vorbea în propoziţii, paragrafe şi fraze.

Creierul Hive era acum aici şi era al lui.

— Spune-ne tu, Shisei, zise Branding, prea copleşit ca să mai zică şi altceva.

— Mi-ar... Shisei păru puţin dezorientată. Ar fi posibil să-l şi vedem pe Hive?

Doctorul Rudolph se uită la Branding.

— Depinde de tine, Cook. E oaspetele tău.

— În regulă.

Computerul Hive era instalat trei nivele mai jos, sub fundaţia vechii clădiri. De acolo se scosese roca pentru a face loc laboratoarelor cu pereţi blindaţi. Dar când îl văzu, Shisei simţi că nu-i vine să-şi creadă ochilor.

— Dar nu-i mai mare decât geanta mea! exclamă ea uluită. Nu poate fi ăsta!

— Ba da! spuse radios doctorul Rudolph arătând spre un obiect făcut dintr-un aliaj de cupru şi beriliu de forma unui

octogon tridimensional. Acesta este computerul Hive, adversarul dumneavoastră din timpul simulării celui de-al treilea război mondial. Vedeţi, numele de Hive e foarte bine ales. E de fapt un creier multiplu, o nouă formă de inteligenţă. Nu e compartimentat aşa cum le place oamenilor să creadă despre toate lucrurile existente, ci mai degrabă e alcătuit din multe elemente care lucrează toate o dată, la unison. Pentru asta am pus la punct o tehnologie cu adevărat revoluţionară. Cipurile acestea cu tunele de rezonanţă nu sunt confecţionate din silicon, nici măcar din cele mai noi aliaje conductibile de maximă rapiditate, cum ar fi fosfura de indiu şi arseniura de galiu. Noi am depăşit până şi tehnologiile astea. Hive funcţionează pe bază de cipuri multilaser. Vedeţi dumneavoastră, noi am realizat găsirea unei metode de a trimite prin aceste cipuri semnale luminoase codificate într-o cadenţă de zece miliarde de impulsuri pe secundă. Semnalele sunt convertite în semnale electronice printr-un strat de pulbere de diamant monocristalin. Rezultă deci un cip care nu numai că procesează datele la o viteză pe care mintea omenească refuză să o cuantifice, ci şi izolează datele de acumulările mari de căldură pe care le generează lucrul la viteze atât de mari. Pe scurt, viteza acestui creier Hive face ca şi cel mai rapid dintre supercomputerele convenţionale să fie supărător de lent.

— Deci n-am avut nici o şansă în faţa lui Hive, zise Shisei.

— Nici măcar George Patton[27] n-ar fi avut vreo şansă, răspunse doctorul Rudolph.

— Dar dacă-i atât de bun şi de rapid şi poate să raţioneze, să planifice strategii şi aşa mai departe, de ce nu e dat în folosinţă în momentul de faţă? întrebă Shisei.

— Această demonstraţie tocmai asta a făcut, spuse doctorul Rudolph. S-a realizat într-un mediu controlat şi într-

[27] George Smith Patton (1885-1945) - general american. În timpul celui de-al doilea război mondial a comandat corpuri de armată în Africa de Nord şi Sicilia (1942-1943) iar după debarcarea în Normandia (6 iunie 1944) Armata a 3-a Aliată, care a acţionat în Franţa şi sudul Germaniei, [n. ed.]

o perioadă scurtă de timp. Mai există încă probleme şi aplicaţii la care trebuie să ne concentrăm atenţia. Şi bineînţeles că în anumite privinţe Hive e încă incomplet.

— Nu vă e teamă că cineva ar putea intra în creierul lui Hive? întrebă Shisei.

Doctorul Rudolph se lumină la faţă.

— Aii, asta nu. În nici un caz! Pe lângă reţeaua de sisteme de protecţie pe care aţi folosit-o chiar dumneavoastră şi care, aş adăuga eu, reprezintă doar o fracţiune din blindajul exterior de siguranţă, cum îl numim noi, pe lângă asta, zic, creierul Hive a fost programat cu propriul lui sistem *intern* de guvernare şi decizie, pentru a putea eradica orice formă de intruziune sau distrugere bazată pe programe virus şi totodată pentru a respinge orice încercare de utilizare neautorizată. Aşa că pot să vă asigur că bebeluşul lui Cook Branding e în deplină siguranţă.

— A, nu, calculatorul Hive e bebeluşul *tău,* doctore, interveni zâmbind Branding. Eu îi sunt doar naş.

— Îţi mulţumesc, Cook. Veniţi, am nişte cafea pregătită în birou.

Se întoarse apoi spre Branding, adăugând:

— Aş aprecia dacă mi-ai dărui o bunăţică din timpul tău ca să trecem în revistă cifrele estimative recalculate pentru bugetul necesar anul viitor.

— Mergi cu noi, Shisei?

— Vin, Cook.

Shisei încă se mai uita la uimitorul calculator care gândea ca un creier natural. Făcu un pas în urma celor doi bărbaţi, dar tocul de la pantoful drept cedă, iar ea se împiedică şi căzu în genunchi.

— Nu, nu-i nimic, le zise ea făcându-le semn că n-are nevoie de ajutorul lor. N-am nimic. Va trebui doar să merg desculţă.

Îşi scoase amândoi pantofii, se întoarse cu spatele la ei pentru o clipă şi în acelaşi timp ascunse în palmă un micuţ obiect cilindric pe care-l scosese din miezul tocului rupt. Pentru numai o fracţiune de secundă mâna ei alunecă sub

masa pe care stătea Hive. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, simţi învelişul de plastic al cilindrului lipindu-se de partea inferioară a tăbliei mesei, exact sub carcasa octogonală a calculatorului. Apoi se întoarse spre cei doi.

— Oh, cafea! exclamă ea fericită. Ce minunat! Chiar simţeam nevoia să beau o ceaşcă...

Târziu după amiază, Tomi Yazawa se întoarse la sediul poliţiei. Îşi petrecuse toată ziua interogându-i pe asistenţii doctorilor Hanami şi Muku, pe chimiştii şi biologii de la laborator şi pe radiologi, adică pe toţi cei care avuseseră contacte frecvente cu cabinetele celor doi medici sau chiar cu ei personal. Cercetase de asemenea cu multă luare aminte şi registrele de programări pe ultimile şase săptămâni, căutând ceva ce i-ar fi destăinuit identitatea bărbatului care-i ucisese pe doctori.

Din modul în care fuseseră ucişi se putea presupune că asasinul le fusese cunoscut amândurora. Ipoteza asta era valabilă mai ales în cazul doctorului Muku, fiindcă el fusese ucis de la distanţă mică şi fără luptă. Tomi nu-şi putea imagina pe cineva, nici chiar pe acel tip înfricoşător care îi atacase pe ea şi pe Nicholas Linnear în cabinetul doctorului Hanami, care să pătrundă forţat în cabinetul doctorului Muku şi să-i înfigă în faţă o ţigară cu fosfor. Căci fosfor fusese substanţa depistată de medicul legist în orbita doctorului Muku. O degajare foarte intensă de căldură, după raportul medicului legist, *„arsese globul ocular străpungând rectul inferior şi cel exterior, membrana coroidă, nervul optic şi sferoidul.”* Cu alte cuvinte, sursa de căldură penetrase direct până în creier, provocând moartea prin arderea acestuia.

Medicul legist era şi el de aceeaşi părere cu Tomi: asasinul doctorului Muku nu numai că trebuie să fi fost foarte aproape de victimă pentru a-i provoca moartea într-un mod atât de bizar, dar probabil că-şi luase victima cu totul prin surprindere. Hainele doctorului Muku nu erau rupte, nici măcar mototolite, iar biroul lui era imaculat şi nu se vedea nicăieri vreun semn de dezordine. Deci, puse cap

la cap, aceste fapte nu duceau la concluzia unei lupte corp la corp. Prin urmare: Muku îl cunoştea pe asasin. Presupunere: şi Hanami îl cunoştea.

Tomi îşi petrecu ultima parte a după-amiezii stând numai la telefon şi încercând să intre în legătură cu numeroşii prieteni şi asociaţi ai doctorului Hanami, căutând să găsească vreo legătură între aceştia şi doctorul Muku, o bază comună de lucru de unde să poată porni. Ceruse şi rapoarte cât mai amănunţite despre familiile celor doi, nu pentru că spera să găsească vreun indiciu, ci mai degrabă pentru că era, ca detectiv, bine instruită şi foarte meticuloasă în toate investigaţiile ei.

Tot ce aflase până acum era că Muku era văduv şi că soţia lui Hanami era în viaţă. Stătuse de vorbă cu aceasta, aflând că era o căsnicie fericită. Nici Muku nici Hanami nu avuseseră copii.

Apoi Tomi se duse la Senjin: avea nevoie de un sfat pentru a şti cum să continue. Şi mai avea un motiv: conform registrelor doctorului Muku, însuşi comandantul ei îl consultase de mai multe ori pe acesta în legătură cu anumiţi suspecţi din moment ce el lucra în divizia criminală.

Era seara devreme. În mare parte cartul de zi se terminase şi clădirea era simţitor mai liniştită. Totuşi Senjin se găsea în biroul lui.

— *Psihopatia nu e întruchiparea răului,* mi-a spus cândva doctorul Muku, zise Senjin răspunzând la prima întrebare a lui Tomi. *Este mai degrabă raza emisă de un far de mult dat uitării*, adăugă el dând din cap. Da. Mi-l amintesc bine pe Muku-*san*. E mare păcat c-a murit şi o tragedie pentru departament, căci datorită puterii lui de pătrundere în psihicul criminalului, am fost capabil să identific, să izolez şi să-i dobor pe Kuramata, pe Shigeyuki şi pe Toshiroh, trei terorişti din cei mai periculoşi. Şi mai căutaţi.

— Cum era? întrebă Tomi.

— Muku-*san?* făcu Senjin încreţindu-şi concentrat fruntea. Păi... aici e cam greu de dat un răspuns. Era desigur un om de o inteligenţă strălucită, dar aş spune şi introspectiv totodată. De fapt el căuta mereu să se afle sub

lumina reflectoarelor, dar aş zice că nu era un bun orator. Dar bineînţeles, era prin natura lui un pur gânditor.

— Din ce-am reuşit să aflu eu, doctorul nu părea să aibă mulţi prieteni.

— Sincer vorbind, aş fi şi surprins să aflu c-a avut vreunul, spuse Senjin. Muku-*san*, deşi un medic eminent, era de multe ori catalogat drept încăpăţânat. Mă îndoiesc foarte mult că şi-a putut face un prieten acceptabil.

— Mai e şi altceva ce mi-aţi putea spune?

Senjin ieşi din spatele biroului lui.

— În acelaşi context, Nicholas Linnear nu s-a întors încă în Tokio?

— Din câte ştiu eu, nu, spuse Tomi. Într-un fel mă simt uşurată. Nimeni nu ştie unde e şi măcar am siguranţa că acolo unde se află e ferit de orice atac din partea ruşilor.

— Să sperăm că-i aşa, deşi eu nu mă simt la fel de liniştit ca dumneata, ştiindu-l în afara sferei noastre de supraveghere şi aş considera ca fiind de mare importanţă localizarea lui cât mai rapidă cu putinţă.

Senjin stătea atât de aproape de ea încât îl simţea cum îi presează sânii. Dădu să se întoarcă. Trase tremurând aer în piept, umplându-şi plămânii cu mirosul lui şi savurându-l. Se simţi copleşită, nu numai din cauza tulburărilor ei erotice, ci şi din fiindcă nu se dăduse imediat la o parte din calea lui. Din partea ei nu era deloc cuviincios şi gândul acesta o făcu să rămână ca paralizată.

— Cum te mai simţi, Tomi-*san*? Chiar că ai încasat o bătaie zdravănă.

Fata simţi un fior fierbinte în şira spinării când îl auzi pronunţându-i numele mic. Era un compliment nepotrivit şi nepoliticos prin intimitatea pe care o implica, dar ea îşi dădu seama că nu se simţea deloc ofensată.

— Mă simt destul de în formă, spuse ea cu un tremur uşor în voce. În afara unor dureri ici şi colo. Am avut şi coşmaruri, adăugă ea simţind cum inima îi bătea violent, aproape ajungându-i în gât. N-am nimic care să nu se poată vindeca prin muncă grea.

— Văd că am fost îndreptăţit să fiu îngrijorat în privinţa

ta, zise Senjin ridicându-i bărbia cu degetul astfel încât s-o poată privi în ochi. Eşti un ofiţer care pune mult suflet în tot ce face.

La atingerea lui, Tomi simţi cum i se înmoaie genunchii şi se rugă în gând să nu leşine. Se încinsese cumva brusc biroul? Apoi încetă să mai respire în clipa când capul lui coborî şi buzele lui îi atinseră uşor gâtul. Tomi întredeschise buzele, iar pleoapele începură să-i tremure. Îl auzi pe Senjin şoptindu-i numele şi şoapta lui venea parcă de undeva de la mare distanţă.

Apoi îl auzi spunându-i *Vino cu mine.* Se supuse aproape automat, lăsându-se dusă afară din birou, pe coridorul aproape pustiu, până în debaraua de serviciu.

Senjin închise uşa după ei. O lumină slabă se infiltra timidă printr-o fereastră mică cu geam translucid aflată sus, aproape de tavan. Tomi simţi nişte rafturi în spatele ei presându-i pulpele. Senjin se lipise cu totul de ea şi-l simţea tare ca piatra. Spaţiul din interior era atât de strâmt încât abia dacă mai aveau loc să se mişte.

— Ce... ce se-ntâmplă? întrebă Tomi, deşi trupul ei ştia bine ce se întâmpla, cum ştiuse tot timpul că vor ajunge la acest final inevitabil, începând din clipa în care Senjin apăruse din spatele biroului.

Îi simţi buzele căutându-le pe ale ei şi îşi simţi gura deschizându-i-se, aproape murind de plăcere când limbile lor se întâlniră, se căutară şi se înlănţuiră. Dumnezeule, îşi zise. Se întâmplă, oh, oh, vreau să se întâmple!

Simţi cum fusta îi e ridicată încet şi cum mâinile lui îi ating partea interioară a coapselor. Apoi el se lăsă în genunchi. Era atât de uimită încât nu mai putea scoate nici un sunet, nici măcar geamătul pe care-l simţea umflându-se undeva în jurul inimii ei în timp ce gura lui îi căuta înfiorată locul dintre coapse care tânjea atât de mult după atingerea lui.

Tomi avea senzaţia că alunecă încet într-o baie, pielea ei era fricţionată de căldură, oasele ei erau topite de căldură. Mintea îi era luată de valuri, parcă injectată cu un drog. Ca prin ceaţă îşi aminti cât de des visase la clipa asta fără să

creadă măcar o secundă cu adevărat că putea deveni vreodată realitate. Iar acele vise, ca nişte imagini percepute printr-o lumină prăfoasă sau printr-o oglindă spartă şi cojită, se adăugau aproape insuportabile momentului în care realitatea se va contopi cu fantezia. Câte nopţi nu petrecuse trează privind în gol fără să vadă nimic, atingându-se într-o imitare tristă a atingerilor pe care i le dăruia Senjin acum, imaginându-şi că el era lângă ea, deasupra ei, în ea? Toate acele imagini erau acum aici, cu ea, ca o pernă suprarealistă pe care să-şi odihnească şoldurile care se legănau încet înainte şi-napoi.

Simţi o uşurare a spiritului în mica şi înăbuşitoarea încăpere. Mirosul de transpiraţie – transpiraţia ei, mirosul excitaţiei sexuale; excitaţia ei, mirosul de sex, sexul ei – era precum cel mai delicat dintre parfumuri, o mixtură de arome ce crea un tot pe care ea-l inhala cu fiecare respiraţie înfiorată şi îl exhala cu fiecare geamăt înăbuşit, cu fiecare mic scâncet de plăcere, până când, şoldurile ei lucrând mai repede şi mai repede, întregul univers păru să explodeze. Prinse capul leoarcă de transpiraţie al lui Senjin şi îl împinse în ea cu toată forţa, desprinzându-se din înalt şi plutind încet, încet. Apoi crezu că se terminase, dar se înşela, căci el era cu totul lipit de ea, copleşind-o cu fierbinţeala lui, apoi intră în ea şi senzaţia aceasta nouă făcu ca tot ce trăise până acuma să nu mai aibă nici o valoare.

Tomi îşi dori şi mai mult carnea lui. Îl apucă frenetic de cravată şi îi deschise cămaşa până la buric şi îl linse pe gât. Îi simţi pielea aspră şi cojoasă, ca a unei răni şi i-o sărută cu tandreţe. Şi transpiraţia îi curgea în ochi.

Izbucni în plâns la pieptul lui în timp ce el intră violent în ea şi îl contră la rândul ei muşcându-i carnea sărată şi în acelaşi timp împresurându-l cu picioarele, iar în spaţiul claustrofobic unde fuseseră cele două trupuri ale lor rămase apoi doar un singur trup, incendiat, topindu-se, amestecat.

Când se termină, Tomi simţi pe buze gustul sângelui lui. Zăcea lipită de el, cuprinsă de braţele lui, încătuşându-l cu picioarele, mulţumită să asculte doar bătăile disperate ale

inimilor lor pulsând în întuneric şi căldură. Nu putea respira, dar îi plăcea. Era ca şi când motorul pe care-l creaseră ei supsese tot oxigenul din cămăruţă. Simţi o vână zbătându-i-se nebuneşte într-o parte a capului şi ştiu că orice altceva i s-ar întâmpla, o parte din el era acum a ei, o emoţie, o senzaţie sau poate ceva mult mai efemer decât astea, cine ştie? Nu era acum momentul pentru definiţii şi nici pentru absolutisme. Era un moment de mister şi de acceptare a necunoscutului...

Şi-apoi, ca un hoţ în noapte, veni gândul: ce-am făcut noi doi aici?

Se desprinse de el cu greutate, parcă ar fi fost lipiţi cu clei unul de altul. Îşi dădu seama că gâfâia şi se auzi punând întrebarea mai mult pentru ea.

— Ce-am făcut, Omukae-*san*?

— Poate ne-am salvat unul pe altul, zise el.

În spaţiul intim, în astfel de circumstanţe intime, răspunsul lui fii atât de şocant încât Tomi izbucni:

— Ce vrei să spui? întrebă ea, deşi un colţ tainic din interiorul ei ştia foarte bine că s-ar fi putut ca el să aibă dreptate.

— Nu-i nici un secret că ai fost nefericită, Tomi, spuse el blând.

— Cum ai...? Dar eu n-am spus nimănui!

Senjin îi ignoră privirea.

— Iar eu tot am aflat... râse el scurt. Despre Omukae cel de piatră nu se ştie nimic, *neh?* Asta pentru că de fapt nu e mai nimic de spus. Viaţa mea e searbădă, goală şi fără rost în afară de munca mea.

Se întinse ca s-o atingă pe Tomi, o atingere electrică la fel ca scăpărarea unui fulger.

— Acum mă simt de parcă universul m-ar fi primit şi pe mine în sfârşit în braţele lui. Stelele au început să strălucească şi în colţul meu de lume. Există o lună... şi cred chiar că există şi-un soare, oftă el încet.

Tomi...

— Eu... nu... Nu!

Se rupse de lângă el ţipând uşor şi deschise cu putere

uşa, trăgând cu nesaţ în piept aerul condiţionat de pe culoar răcoros şi binefăcător, apoi o luă la fugă.

La toaletă se spălă şi-şi stropi faţa cu apă rece. Nu se uită în oglindă, de parcă s-ar fi temut să nu vadă chipul lui în loc de-al ei. Era pur şi simplu amorţită la gândul că a putut să se încurce cu un om ca Senjin Omukae. Cât timp atracţia ei pentru el se păstrase pe tărâmul fanteziei, putuse să ignore implicaţiile legate de cineva care trăia după propriile legi, care trăia atât de necomformist în sânul rigidelor restricţii ale societăţii japoneze.

Nu-i nici un secret c-ai fost nefericită, Tomi. Îi auzi din nou ecoul vocii în întuneric înfăşurându-se în jurul gâtului ei, ca o cosiţă din propriul ei păr. De unde-a ştiut? *Era* secretul ei, sau cel puţin aşa credea ea.

Realitatea o şocă. Ce uşor m-a sedus! se gândi ea. Cât de bine înseamnă că a înţeles el dorinţele spiritului meu! Cât de uşor pot fi indusă în eroare de el! Am păcătuit o dată, dar a doua oară n-o mai fac. Oare înţelege el cum m-a umilit făcându-mă să simt plăcerea unui act proscris?

Probabil că nu, se decise ea. Senjin Omukae era un singuratic şi chiar, în sinea lui, un fel de rebel. Acesta era motivul pentru care el era mai mult temut decât admirat de şefii lui. Aceştia preferau să nu privească spre cealaltă parte a lui, la Senjin omul, pentru că Senjin comandantul diviziei criminale le era atât de folositor. Şi dacă într-o bună zi îşi schimbau optica? se gândi Tomi înfiorându-se. El n-ar mai avea nimic; n-ar mai fi nimic.

Îşi blocă mintea nemailăsând-o să se gândească la asta teroare şi ieşi din toaletă plină de furie împotriva ei însăşi.

Kusunda Ikusa avea obiceiul ca în fiecare joi să lucreze până noaptea târziu. Astfel noaptea aceasta fu singura în care Pack Rat nu l-a supravegheat strict. Nu i se păruse deloc necesar.

Şi abia acum vedea enormitatea greşelii lui. Trecuse de ora nouă şi Ikusa era încă la el în birou. Toţi ceilalţi plecaseră, dar în apartamentul de serviciu al lui Nami, luminile erau încă aprinse. Pack Rat pătrunsese deja în

interior, după ce intrase în clădire în timpul prânzului deghizat în tehnician civil şi dispăruse apoi fără urmă pe undeva pe la etajele superioare.

Din locul lui de pândă o văzuse pe Killan Oroshi venind înaintea lui Kusunda Ikusa şi se apucase să-şi ajusteze *urechile* electronice. Killan, cu o fustă de velur care abia dacă-i acoperea puţin coapsele, o Muză albă de mătase, cizme din piele de lac şi un pardesiu până la podea din material sintetic lucios ce aducea la desen cu pielea de piton, deschise împingând uşa apartamentului pe care Nami îl folosea în clădirea Nippon Keio, la două blocuri distanţă de Meiji-dori din cartierul Ni-shi-Sliinjuku şi se duse direct în biroul lui Ikusa.

Acesta nu lucra nimic, o aştepta pe Killan. Lăsă la o parte actele pe care de ore întregi nici măcar nu-şi aruncase ochii.

— De ce insişti să fii atât de prostesc de indiscretă? o întrebă Ikusa de cum o văzu intrând pe uşă.

— Dacă tata ar şti despre noi, ar face mai mult ca sigur atac de inimă, spuse Killan cu un fel de zâmbet fericit inundându-i chipul. Ar fi minunat!

— Nu fi ridicolă, zise Kusunda Ikusa. N-ar fi deloc minunat.

— Nu-i nevoie să trăieşti tu cu el, răspunse obraznic Killan. Mă urăşte la fel de mult cum o urăşte şi pe mama.

— Te preţuieşte foarte mult.

Killan îi aruncă un zâmbet strâmb care-i produse lui Pack Rat o crampă în stomac.

— Îţi place să gândeşti aşa pentru că de asta mă şi regulezi.

— Uneori n-ai deloc simţul umorului, Killan, spuse Ikusa.

Zâmbetul ei deveni rece şi tăios.

— Dar n-am glumit deloc. Desigur că ştii asta, Kusunda. Tu doar le ştii pe toate!

— Oare ce pot eu să văd la tine, Killan?

Fata îşi vârî mâna pe sub biroul lui.

— Ştii tu... Ştii bine...

— Da, zise Ikusa cu glas înecat după un timp. Eşti atât de

rea pentru mine. Cum de ştiu asta şi totuşi nu pot să fac nimic?

— Chiar vrei un răspuns, sau asta e încă una din întrebările tale retorice? Îţi place să mă regulezi pentru că-n felul ăsta îl regulezi şi pe tata. Asta e, nu-i aşa? Nu greşesc, sau cel puţin asta nu-i tot.

Trăsăturile feţei i se înmuiară de parcă ar fi fost din ceară, iar buza inferioară i se alungi în afară; limba ei micuţă ieşi la vedere de parcă era pe punctul de a gusta ceva dulce. Adevărul e că eu sunt singura care te poate seduce, Kusunda. Îţi petreci tot timpul făcând pe stăpânul cu ceilalţi, iar asta te stresează. Oh, ştiu că tu n-ai să admiţi niciodată aşa ceva. Dar ăsta e unul din punctele frumoase ale relaţiei noastre. Tu nu trebuie să admiţi nimic faţă de mine. Tu n-ai nevoie de un preot, iar eu n-am nevoie să joc rolul unuia.

Pack Rat înţelese greutatea informaţiilor ce se ascundeau în spatele privirilor ei şi se întrebă dacă Kusunda Ikusa îşi dădea seama în ce se băgase.

— Mă poţi seduce pentru că-ţi dau eu voie. Atât!

Killan izbucni în râs.

— Asta nu-i seducţie, spuse ea. Tu vorbeşti despre o înţelegere de afaceri. Las-o baltă. Nu-mi pasă de slăbiciunile tale, Kusunda, fie ele reale sau imaginare. Tu eşti ca un vis pentru mine, sau ca o viziune pe care o chem prin ceaţa unei doze de marijuana. Nu-mi pasă de tine deloc. Fac ce fac din cauza tatălui meu. Mă culc cu tine pentru că ştiu că l-ar ucide literalmente dacă ar afla că-mi desfac picioarele în faţa ta. Complotez cu tine deoarece comploturile îmi satisfac tendinţa spre dezordine şi pentru că eu sunt răzvrătitul care nu e şi nici nu va fi vreodată tata. Americanii spun despre mine că am curaj, Kusunda. Prietenii mei japonezi revoluţionari spun că am o dorinţă copleşitoare de schimbare. *Tu* cum numeşti toate astea?

Ikusa părea puţin amuzat de monologul lui Killan. Cu siguranţă că nu-l plictisise, iar acum Pack Rat era sigur că nătărăul o subestima pe fată. Ochii negri ai lui Kusunda Ikusa străluceau cu un fel de intuiţie interioară pe când ea

îşi depăna litania filozofiei ei, ca şi când cuvintele ei aveau puterea de a ilumina o anumită parte ascunsă în el.

Ascultând-o pe Killan Oroshi, Pack Rat îşi aminti de un vers scris al lui Algernon Swinburne[28]: *Schimbarea-şi pune mâna, dar nu pe adevăr.* Dar se gândi că aceşti doi aşa-zişi revoluţionari, destul de ciudat combinaţi, n-ar putea înţelege la ce se referise Swinburne în versul său.

— Eu i-aş zice *tatemae,* spuse Kusunda Ikusa. *Faţada* pe care o folosesc atât de meşteşugit artiştii talentaţi pe ecran sau pe scenă. Zeci de mii de oameni prinşi simultan în *tatemae.* Noi japonezii suntem în definitiv fetişişti, venerăm *faţada,* simbolul în care putem agăţa şi stinge temerile noastre şi pentru care ne dedicăm umili întreaga viaţă.

— Cum ar fi împăratul.

Acum ochii lui Killan străluceau de-a binelea. Avea un talent, observă Pack Rat, de a răstălmăci chiar şi cel mai inteligent răspuns, folosindu-l în propriul ei scop. Dar totodată vorbea cum Pack Rat nu auzise până acum vorbind pe cineva de optsprezece ani. Numai că, îşi reaminti el, ei îi place să se considere o revoluţionară, ba chiar are un simţ al oratoriei şi al teatralismului foarte dezvoltat, de fapt chiar ca un revoluţionar autentic şi de succes,.

— Nimeni nu ştie despre împărat mai multe decât tine, Kusunda. Când sunt lângă tine mă simt atât de aproape de el!

— Termină! izbucni Ikusa. Începi să-ţi baţi joc de persoana împăratului, ceea ce ar trebui să le fie tot ce e mai sacru!

Era clar că Killan atinsese un punct nevralgic şi după cum îi dicta personalitatea în astfel de cazuri, îşi urmărea până la limită avantajul câştigat.

— Cine zice că împăratul e sacru? Tu? Ceilalţi membri ai lui Nami?

— Împăratul e descendentul fiului cerurilor.

Reuşise să-l atragă în largul apelor filozofice şi lui Pack

[28] **Algernon-Charles Swinburne** (1837-1909) - poet, dramaturg şi eseist englez, autor al linei opere romantice cu largă deschidere spre prerafaelitism. **[n. ed.]**

Rat îi era evident, dacă nu şi lui Ikusa, că Killan era hotărâtă să-i submineze poziţia.

— Acuma cine se foloseşte de *tatemae?* Tu te pricepi la *tatemae* mai bine decât oricare artist de talent. Mitul regelui-zeu e antic şi universal respectat. Totodată, după cum ştii prea bine, e şi un talisman gol pe care l-ai văzut de atâtea ori gata de a fi folosit pentru a compromite spiritul poporului.

Kusunda zâmbi.

— Acum chiar că vorbeşti prostii. Dacă ceea ce spui e adevărat, atunci ce cauţi aici la mine?

— Ştii tu, Kusunda. Eu sunt atât de apolitică pe cât eşti tu de politic. Ăsta e singurul element de echilibru pe care-l avem în relaţia noastră.

— Eu mă gândeam că termenul de apolitic e un termen neplăcut pentru tine, spuse Kusunda. Tu eşti o nihilistă. O sibilă îmbrăcată în negru, o *futurisuto.*

— Oh, dacă mi-ai zice aşa şi când mi-o bagi! spuse Killan.

Pack Rat observă că tactica lui Ikusa faţă de Killan era să ignore cu desăvârşire aluziile acestea. Dar o trase lângă el şi Killan păru pierdută pe lângă masivitatea lui. Pack Rat îşi feri pudic privirea, dar nu opri înregistrarea decât cât timp cei doi făcură dragoste.

— *Futurisuto* în loc de înger, spuse Kusunda Ikusa, după aceea. N-am să-ţi mai spun niciodată înger.

Killan Oroshi se îmbrăcă râzând.

— Asta o să-mi prindă foarte bine, zise ea punându-şi pardesiul.

Ikusa nu se mişca şi nici nu spunea nimic.

După plecarea lui Killan, Pack Rat se decise s-o urmărească. Fata îl purtă de-a curmezişul oraşului spre districtul Asakusa, unde intră intr-o clădire anonimă construită din beton armat după război şi constând din nenumărate *usagigoya,* apartamente minuscule ca nişte imuni de iepure. La bătăile ei repetate uşa se deschide şi în prag un tânăr subţirel şi cu păr platinat.

— Killan, strigă el vădit încântat.

— Bună, Ticălosule, spuse Killan închizând uşa după ei şi

lăsându-l singur pe Pack Rat.

Înainte de a se duce să stea de vorbă cu văduva doctorului Hanami, Tomi îl rugase pe Nangi s-o însoţească şi fusese foarte mulţumită când el acceptase invitaţia ei. Acum găsea comentariile şi opiniile lui mai degrabă intuitive şi pătrunzătoare decât inoportune şi sâcâitoare. Tot mai mult ajungea să constate că Nangi era un detectiv înnăscut: intensa lui curiozitate combinată cu simţul fin al detaliului şi gândirea lui analitică făcea din el un ajutor nepreţuit. Iar el devenise singurul ei aliat în cazul asasinării dansatoarei Mariko şi părea la fel de fascinat de acest caz ca şi ea. Şi pe lângă toate astea, Tomi îl şi plăcea.

Haniko Hanami era o femeie înaltă şi subţire, cu o înfăţişare arogantă. Se trăgea, după cum le spuse de la început şi fără modestie, dintr-una din cele mai vechi familii de samurai din nordul insulei Honshu. Purta un kimono magnific din mătase, care după lucrătură părea să aibă cel puţin cincizeci de ani. O ploaie de flori împânzea fondul lui de un albastru aprins şi la fiecare mişcare cutele lui străluceau în valuri-valuri de nuanţe aurii.

Se măritase cu doctorul Hanami şi după spusele ei avuseseră un mariaj fericit până la moartea lui prematură. Asta era tot ce le putea spune, oricâte întrebări i-ar fi pus Tomi. Era clar că nu voia ca cineva să scormonească în ceea ce ea considera viaţa ei privată şi respingea până şi curiozităţile profesionale ale unei autorităţi recunoscute, cum era poliţia. Aproape toată lumea din Japonia coopera cu această instituţie. Ea de ce n-ar fi făcut-o?

— Dacă nu vă supăraţi, doamnă Hanami, spuse Nangi când tăcerea puse stăpânire pe conversaţia lor, aş putea sta pe un scaun? De multe ori picioarele mele nu-mi permit să stau după obiceiul tradiţional.

— Desigur. Pe aici, vă rog.

Haniko Hanami îi conduse într-o cameră mobilată în stil occidental. O studie pe Tomi în timp ce Nangi se aşeza, având grijă să nu-l pună într-o postură neplăcută dacă picioarele nu l-ar fi ascultat.

După ce Nangi se aşează confortabil, ea îl întrebă:

— Aveţi dureri mari?

— Uneori destul de mari.

Soţia doctorului dădu din cap frământându-şi mâinile.

— Eu sufăr de artrită, spuse ea tânguitor. Acum nu e prea rău, doar dimineaţa când mă scol. Dar iarna...

— Iarna e cel mai greu, fu Nangi de acord.

Tomi urmări cu un fel de respect amestecat cu teamă şi uimire cum între cei doi se stabileşte repede un fel de legătură nevăzută. Supărata şi ursuza Haniko Hanami care le deschisese uşa dispăruse, iar în locul ei apăruse această bătrână suferindă.

— Acum, de exemplu, aveţi dureri mari? întrebă gazda.

— Probabil că azi am exagerat cu mersul pe jos, admise Nangi.

— Atunci am exact ceea ce vă poate ajuta.

Ieşi grăbită din cameră şi se întoarse după câteva minute cu un borcan pe care i-l întinse lui Nangi aproape cu sfială.

— Cu asta îmi dau eu pe mâini şi-mi face foarte bine. E un unguent, soţul meu l-a făcut.

Nangi luă borcanul şi spre surprinderea lui Tomi, îşi suflecă pantalonii şi începu pe loc să-şi aplice alifia.

— Aşa? întrebă el.

— Nu, zise doamna Hanami, uitaţi cum...

Şi îngenunche lângă el, luă pe degete puţină alifie şi începu să-i maseze pulpele cu o precizie uimitoare, de parcă ar fi fost mama lui.

— Aşa, murmură ea. Aşa. Aşa.

Când termină, Nangi îi mulţumi, ajutând-o să se ridice în picioare. Femeia roşi.

— Sunt bătrână şi n-am copii, spuse ea melancolică. Acum doar la asta mai sunt bună. Totuşi e bine să fii folositor cu ce poţi, nu? mai zise ea luminându-se puţin la faţă.

— Adevărat, încuviinţă cu blândeţe Nangi. De când m-am pensionat, acum câţiva ani, caut şi eu să-i ajut pe ceilalţi. De aceea mă aflu acum aici, preciză el rezemându-se în baston. Doamnă Hanami, e foarte important să vă punem

câteva întrebări. Cel care l-a ucis pe soţul dumneavoastră a mai ucis şi înainte. Şi fără îndoială că va ucide din nou. Înţelegeţi cât de vital e să găsim această persoană?

Doamna Hanami mai auzise cuvintele acestea şi de la Tomi. Însă asta se întâmplase înainte ca Nangi să găsească cu atâta abilitate cheia către spiritul ei. Tomi continua să se minuneze de harul acesta.

— Înţeleg, spuse doamna Hanami ridicându-se. Nu vreţi să ieşim în grădină? Soarele străluceşte atât de rar zilele astea, când nu vedem altceva decât poluarea industrială şi e păcat să nu profităm cât putem de el.

Îi conduse afară într-o verandă de piatră care dădea într-o grădină cochetă şi îngrijită ca un giuvaer. Apoi îi conduse pe o potecă pavată cu pietre plate de râu albastre-cenuşii, aşezate cu atâta îndemânare încât nu păreau puse acolo de mâna omului, ci de aceea mult mai iscusită a naturii.

— Soţul meu, după cum fără îndoială că ştiţi, a fost un chirurg strălucit. Mâinile lui erau asemeni mâinilor unui sculptor genial, iar el avea o obsesie pentru ele. Folosea mai multă cremă de mâini decât mine.

— Nu folosea niciodată acasă săpunul pentru a se spăla pe mâini. Chiar mă gândeam deseori că avea o fobie în privinţa asta. Desigur era nevoit să se spele pe mâini cu săpun înainte de operaţii. Totuşi se enerva foarte tare dacă observa vreo crăpătură în pielea de pe dosul palmelor. Avea nişte mâini de adolescent, ba chiar de fată.

Iniţial Tomi fusese surprinsă de aceste revelaţii necuviincioase la adresa unui mort şi descoperise că femeia începea să-i devină antipatică. Însă curând ajunse să înţeleagă că Haniko Hanami avea nevoie să se elibereze de secrete pe care le ţinuse ascunse prea mult timp la pieptul ei şi inima lui Tomi se înmuie.

Apoi intrară înăuntru, la ceai şi oricâte defecte ar fi avut Haniko Hanami, ceaiul pregătit de ea nu avea nici unul. Tomi privea captivată cum femeia răsucea cu dexteritate telul din nuieluşe de frasin în spuma de un verde palid.

— Ei da, a fost un chirurg minunat, spuse doamna Hanami, dar ca soţ n-a fost chiar aşa.

Făcu o scurtă pauză pentru a mai lua ceai şi văzându-i faţa slabă deasupra mâinilor întinse cu care ţinea mica cupă, Tomi revăzu parcă în ea femeia cochetă care trebuie să fi fost cândva.

— Aşteptasem atât de multe de la această căsătorie, spuse doamna Hanami în continuare. Aveam nişte speranţe atât de mari! Ei bine, poate că asta a fost greşeala, dar când ne-am căsătorit nu-l cunoşteam prea bine pe viitorul meu soţ. Şi se pare că niciodată nu l-am cunoscut cu adevărat.

— De ce spuneţi asta, doamna Hanami? întrebă Nangi.

Haniko Hanami oftă.

— O dată cu trecerea anilor soţul meu s-a plictisit de mine. Când a fost tânăr i-au plăcut foarte mult femeile şi a avut foarte multe. Mai târziu n-a mai rămas decât una.

Îi privi pe rând pe amândoi, apoi urmă:

— Probabil o diminuare a vigorii lui, sau poate un sentiment de... cum să-i zic? De... stabilitate, cred. Aţi putea considera termenul cam ciudat pentru un adulter, dar în cazul soţului meu era veritabil, vă asigur.

— Ştiţi cumva ce voia soţul dumneavoastră? întrebă Nangi cu blândeţe.

— Să vrea? întrebă la rândul ei doamna Hanami clipind des. Păi sigur că ştiu. Cred că era destul de clar. Nu voia să moară. Sau mai precis, presupun că nu voia să îmbătrânească. Abundenţa de femei îi furniza mereu feţe noi şi trupuri noi, care pentru el nu îmbătrâneau niciodată. Femeile erau pentru el ca o oglindă în care se putea uita şi se putea vedea cu absolută siguranţă omul care-a fost odată.

— Dar undeva ceva s-a schimbat, spuse Nangi.

— Cum? tresări surprinsă doamna Hanami, ca şi când ar fi fost întreruptă dintr-o meditaţie personală.

— Spuneaţi că a trecut de la mai multe femei la una singură.

— Oh, asta, da, da... încuviinţă ea dând din cap. Cred că aceasta din urmă era foarte tânără şi cu carnea tare. În ultimul timp soţul meu începuse să tânjească după mai

mult. Poate ajunsese să vadă adevărata şaradă pe care o reprezentau femeile lui. Sau poate că simţea nevoia să păstreze tinereţea o veşnicie în mâinile lui.

— Aţi discutat vreodată cu dânsul despre divorţ? întrebă Nangi.

Doamna Hanami râse vesel câteva secunde.

— Oh, Dumnezeule, nu. E clar că nu l-aţi cunoscut niciodată pe soţul meu. N-a existat niciodată nici măcar vreo idee despre aşa ceva şi nici n-ar fi fost dacă... Soţului meu nici nu-i trecea prin cap că eu ştiam sau bănuiam de legăturile lui. Ar fi rămas pur şi simplu împietrit dacă aş fi fost atât de crudă încât să-i spun că ştiu.

— De ce *nu* i-aţi spus? întrebă Tomi pe un ton la fel de blând cu cel folosit mai înainte de Nangi.

Doamna Hanami holbă ochii la ea.

— De ce-aş fi făcut-o? Noi doi ne iubeam.

Se lăsă tăcerea între ei. După un timp, Nangi continuă:

— În legătură cu ultima fată cu care se întâlnea soţul dumneavoastră... De unde ştiţi că era foarte tânără şi cu carnea tare?

— Ei bine, era dansatoare, nu-i aşa? spuse doamna Hanami.

— Adică *ştiaţi* cu cine se vedea soţul dumneavoastră? întrebă

Tomi.

— Nu *cu cine,* draga mea, spuse doamna Hanami, ci *cu ce.*

Era foarte stăpână pe ea acum, punându-şi la loc masca dură pe care o arătase când veniseră ei. Era plină de mândrie, observă Tomi, o mândrie moştenită de la strămoşii ei samurai de mai multe secole. În zilele noastre, îşi zise mai departe Tomi, acestei tradiţii cu rădăcini de fier cu greu i se putea face faţă.

Haniko Hanami se ridică şi cu graţia şi aerul potrivit poziţiei ei sociale, se duse spre un scrin din lemn negru, trase sertarul de sus, luă ceva de acolo şi se întoarse la ei. Întinse mâna şi deschise palma cu graţia cu care se deschide un boboc de crizantemă.

— Am găsit asta într-unui din costumele soţului meu când a venit acasă într-o noapte foarte târziu, spuse ea. I-am căutat prin buzunare după ce a adormit. Am considerat că măcar atâta meritam şi eu.

Tomi şi Nangi se uitară la ce le arăta ea. Era o lanternă micuţă din plastic, iar pe o latură a ei era gravat numele clubului *tokudashi* pe care Tomi ajunsese să-l cunoască atât de bine: *Calea de Mătase.*

— Am fost căutat, am fost învins şi-am fost dat uitării, spuse Kansatsu. Stătea cu picioarele încrucişate pe podeaua marii încăperi a casei de piatră pe care şi-o ridicase la umbra Războinicului Negru. M-ai întrebat, Nicholas, de ce mă aflu eu aici în Hodaka şi ăsta-i răspunsul meu. Acum spune-mi de ce te afli tu aici.

— Spune-mi mai întâi dacă sunt mort, zise Nicholas. Nu-mi dau seama dacă asta e viaţa de apoi sau am rămas pe pământ.

Kansatsu se uită pieziş la el.

— Crezi în viaţa de apoi, Nicholas?

— Da, cred că da.

— Atunci asta-i viaţa de apoi, zise Kansatsu şi aşteptă o clipă înainte de a continua. Asta e ceea ce simţi tu, Nicholas. După un timp îi vei da propria ta definiţie.

— Dar sunt sau nu mort? Am îngheţat până am murit aici pe Războinicul Negru?

— Întrebarea ta n-are nici un rost aici, spuse Kansatsu cu severitate. După cum am spus, deosebirea trebuie s-o faci tu. E asta viaţa sau moartea? rosti *Sensei*-ul fără vârstă ridicând din umeri. Eu nu mai caut de mult să mai fac deosebirea dintre cele două stări.

— Dar cu siguranţă că poţi să-mi spui dacă mai trăiesc. E oare ăsta un vis?

— Când că ai să înţelegi cât de inutile sunt întrebările astea, vei avea şi răspunsurile pe care le cauţi.

Nicholas îşi potoli inima care îi bătea nebuneşte. Nu-i mai era frig şi nici nu se mai simţea amorţit, dar trupul îl mai durea încă şi atingându-şi capul, simţi cicatricea mai

proeminentă ca niciodată. Înseamnă că trăiesc, găsi el o explicaţie. Însă explicaţia lui era un termen străin aici în tărâmul ăsta.

— N-ai părut surprins că mă vezi, spuse Nicholas.

— De ce să fi fost? spuse Kansatsu. Doar ai venit aici la mine de multe ori.

— Cum? Nu te-am mai văzut din iarna anului 1963 şi sunt sigur că în casa asta n-am mai fost niciodată.

Kansatsu se uită fix la farfuria din fata lui Nicholas

— N-ai terminat de mâncat, zise el. Îţi sugerez s-o faci. În curând vei avea nevoie de toate forţele tale.

— Ştiu, spuse Nicholas. Dacă-mi aduc bine aminte, coborârea de pe Hodaka e la fel de epuizantă ca şi ascensiunea.

— Eu nu mă referam la aspectul fizic, spuse Kansatsu.

Nicholas îşi mută privirea de la figura enigmatică a maestrului la farfuria în care mai avea mâncare şi începu din nou să mănânce. Apoi, fără să-şi dea seama, adormi. Şi visă din nou la măreţia Războinicului Negru...

...Această imagine care i se repeta frecvent în vis îl mişcă atât de tare încât când se trezi i-o descrise lui Kansatsu.

Sensei-ul rămase tăcut un timp, apoi în cele din urmă se mişcă, dar vorba lui fu lentă şi supranaturală, ca şi când ar fi venit de departe, dintr-un vis.

— De ce te deranjează imaginea asta atât de mult?

— Nici eu nu ştiu, recunoscu Nicholas. Poate că e ceva în legătură cu smaraldele, cu moştenirea bunicului meu.

— Chiar aşa? exclamă Kansatsu ridicând mirat din sprâncene. Explică-mi.

Nicholas îi povesti despre cutia cu cele cincisprezece smaralde, despre mama lui, Cheong, care îi spusese că putea folosi pietrele preţioase în ce fel va vrea el, cu o singură condiţie, însă: să nu lase niciodată ca numărul lor să scadă sub nouă.

— Ţi-a spus şi ce-o să se întâmple dacă încâlci condiţia asta?

— Nu. Ştii ce sunt aceste smaralde?

— Poate că am auzit câte ceva despre existenţa lor,

răspunse Kansatsu. Dar n-am ştiut că le ai tu.

— Au o putere foarte mare.

— Da, neînchipuit de mare.

— Dar în ce fel? întrebă Nicholas.

— În felul de a fi al lui *Tau-Tau,* răspunse Kansatsu.

— Dar ce legătură am eu cu *Tau-Tau?*

— *Dorokusai*-ul va vrea smaraldele, zise Kansatsu în loc să-i răspundă. Unde sunt?

— În siguranţă, spuse Nicholas.

— Le ai cu tine?

— Nu. M-am gândit că acum sunt *Shiro ninja* şi n-aş fi în stare să le apăr bine.

Kansatsu dădu din cap şi un timp nu mai spuse nimic. În cele din urmă rosti:

— Eşti de ceva timp aici. Presupun că eşti destul de în puteri ca să începem. Când te-am trimis la Kumamoto acum câţiva ani, spuse el, ai crezut că am făcut-o ca să te fac să te confrunţi cu vărul tău Saigo. Îmi imaginez că şi în clipa asta tot aşa crezi. Ei, pe atunci erai tânăr. Şi tocmai pentru că eşti extrem de talentat, nu înseamnă că eşti şi capabil să *înţelegi* întru totul acest talent. Desigur că ştiu asta pentru că am mai discutat cu tine de multe ori.

— De ce tot îmi spui că toate astea s-au mai petrecut de multe ori? întrebă Nicholas. Acum se petrec pentru prima dată.

— Timpul, observă Kansatsu, e asemenea apei. Şuvoaie, curenţi, bulboane, care la un anumit moment culminant se suprapun într-un vârtej de evenimente care se repetă ca nişte vălurele până când, după ce s-au întins destul spre larg, se sting pe un ţărm stâncos.

— Ai o concepţie foarte ciudată despre timp.

— Dimpotrivă, spuse Kansatsu, *tu* ai o concepţie stranie despre timp. Dar ce pot să zic, asta e de aşteptat din partea cuiva care încă face diferenţă între viaţă şi moarte. A da piept cu această iluzie e acelaşi lucru cu a recunoaşte cei Zece Bivoli, stagiile iluminării Zen. Îţi aminteşti, Nicholas.

— Sigur că da. Începi mai întâi să cauţi bivolul în sus şi în jos şi când îl găseşti, îl prinzi în laţ, îl domesticeşti şi îl

călăreşti înapoi până-n oraş, doar ca să descoperi că bivolul n-a existat nicicând, că e doar o parte din tine, o parte desprinsă din trupul tău, pierdută, rătăcită.

— Îţi aduce asta aminte de ceva? întrebă Kansatsu.

— De nimic, răspunse Nicholas.

Kansatsu se întoarse şi luă un ceainic de tinichea de pe soba hibachi îngropată în podea, apoi turnă cu mişcări încete ceai pentru amândoi. Era un ceai amar de culoare roşie închisă, din partea de miazănoapte a Chinei, cunoscut sub numele de Dragonul de Fier.

— Ascultă-mă, Nicholas. Eu te-am trimis la Kumamoto în iarna lui ’63, pentru a găsi un bivol.

— Dar eu m-am confruntat cu Saigo, iar el m-a învins.

Kansatsu încuviinţă dând din cap.

— Şi făcând asta, m-a învins şi pe mine. Aşa trebuia să se întâmple. O lună mai târziu am plecat pentru totdeauna din Tokio şi am venit aici pentru a-mi desăvârşi ultimile mele trei stagii: să fiu dat uitării.

— Eu nu te-am uitat niciodată, *sensei.*

— Nu. Nici nu ţi-a fost scris să mă uiţi. De aceea te-ai şi întors acum.

— După cum ţi-am spus, *sensei,* eu am devenit *Shiro ninja*, zise Nicholas. Am venit la Războinicul Negru în căutarea unei căi de salvare. M-am gândit că *sensei*-ul lui Akiko, Kyoki, m-ar putea ajuta fiindcă bănuiam că e *tanjiani,* însă l-am găsit mort, jupuit de viu în castelul lui din Asama. Apoi am descoperit că avea un frate pe nume Genshi.

— Ştiu, spuse Kansatsu. Eu sunt Genshi, fratele lui Kyoki. Şi tot eu sunt şi Kansatsu. Am multe nume.

— Tu... rosti Nicholas aproape înecându-se cu cuvintele. Eşti *tanjiani?*

— Înainte să-ţi răspund, trebuie să înţelegi că spiritul tău e încă prins în mrejele confuziei. Eşti stăpânit de spaimă. Oboseala exagerată a spiritului a făcut imposibil să poţi distinge între bine şi rău.

— Da, spuse Nicholas. Înţeleg. *Shiro ninja* m-a prins în laţ.

— *Shiro ninja,* zise Kansatsu, a fost capabil să opereze

asupra ta numai pentru că tu ţi-ai ascuns adevărata natură faţă de tine însuţi. Tu încă mai cauţi bivolul, Nicholas, fără să-ţi dai seama că această căutare e inutilă şi neproductivă, fiindcă bivolul nu există.

— Ce tot spui?

— Adu-ţi aminte de iarna anului 1963, spuse Kansatsu. În Kumamoto, când tu ai crezut că vărul tău Saigo te-a învins şi ţi-a luat-o pe Yukio, pe fata pe care o iubeai.

— Am crezut că s-au întâmplat toate astea numai pentru că s-au întâmplat, zise Nicholas.

— Din nou te gândeşti la bivol când de fapt bivolul nu există, îi spuse Kansatsu răbdător.

— Nu înţeleg, zise Nicholas uitându-se în ochii lui.

— Nu. Încă nu eşti destul de puternic. Acum dormi.

— Sunt pierdut, *sensei,* spuse Nicholas când se trezi.

— Afară, spuse Kansatsu. Afară îţi vei recăpăta forţele.

— Mă bucur că eşti aici ca să mă călăuzeşti, spuse Nicholas trăgându-şi ghetele impermeabile de munte şi încheindu-şi hanoracul.

— Spiritul tău încă mai e încâlcit, îi spuse Kansatsu conducându-l afară, la Războinicul Negru. Nimeni nu te poate călăuzi.

— E noapte, zise Nicholas surprins.

— De data asta ai dormit toată noaptea şi toată ziua. Ai visat la Războinicul Negru?

— Nu, răspunse Nicholas, având totuşi senzaţia că *sensei* ştia deja. Am visat trestii. Căutam ceva. Nu-mi amintesc ce. Apoi am găsit urme de paşi pe pământul negru şi mâlos. Când am îngenuncheat să le privesc mai de aproape, urmele mi-au vorbit. Vocea lor era trilul unei păsări de noapte, aproape ca un cântec. Iar apoi trestiile şi mlaştina au dispărut, iar eu m-am regăsit în castelul lui Kyoki, trecând prin poarta care ducea la biroul lui.

— Ce spunea vocea?

— Nu-mi aduc aminte.

— Vocea era a fratelui meu?

— Nu a lui, dar se auzea de aproape, zise Nicholas mişcându-se cu dificultate şi cu mare efort pe lângă

suprafaţa zgrunţuroasă a peretelui de stâncă. Poate că, adăugă el plin de speranţă, am reuşit să alung din visele mele imaginea Războinicului Negru.

— Ăsta ar fi un lucru bun?

— Sigur c-ar fi!

— Ai uitat oare atât de repede că spiritul tău e încâlcit şi că nu poţi încă discerne binele de rău?

De-abia atunci sesiză Nicholas că *sensei* Kansatsu nu purta pe el nimic altceva în afară de gi-ul lui subţire din bumbac.

— Nu ţi-e frig, *sensei?*

— E frig afară? întrebă Kansatsu cu un aer de nepăsare şi indicându-i printr-un gest lui Nicholas s-o ia înainte. Eu n-am observat.

Vântul de gheaţă şfichiuia printre canioane, râpe şi pereţii lucioşi ai Războinicului Negru. Zăpada sticloasă de ger scârţâia sub picioarele lor când păşeau pe poteca şerpuită ce urmărea aproape razant faţa stâncii. Acum nu mai era nimic altceva decât stânca, verticală, lucioasă ca sticla şi plină de ameninţări. Nicholas începu să urce înfigându-şi buricele degetelor în fisuri abia vizibile şi trăgându-se în sus. Gemu din cauza efortului, gâfâind ca un animal.

— Când visez Războinicul Negru ridicându-se ca un spectru din adâncul spiritului meu, zise Nicholas odihnindu-se pentru o clipă în timp ce stătea abia agăţat pe suprafaţa stâncii, mă trezesc încărcat de nelinişte şi spaimă.

Kansatsu nu-i răspunse şi Nicholas, întorcând capul, descoperi că era singur pe Războinicul Negru.

Shisei locuia în Georgetown, lângă Foxhall Road, într-o casă zidită din blocuri de gresie de construcţie, care aparţinea unuia dintre principalii sponsori ai protecţiei mediului înconjurător, însă ea venea rar aici, preferând să-şi petreacă iernile la St. Moritz şi vacanţele de vară la Cap Ferrat. Avea vile somptuoase în ambele localităţi, ţinând mai mult la Europa decât la Washingtonul ei natal.

Locuia singură. În fiecare miercuri veneau doi servitori,

soţ şi soţie şi făceau curăţenie, iar dacă ea voia, îi şi găteau pentru toată săptămâna. Era un program urmat cu sfinţenie de optsprezece ani de zile.

Încăperile de la parterul casei erau placate cu lambriuri sculptate şi pictate, cu console de marmură sculptată pe care odihneau bronzuri franţuzeşti din secolul al optsprezecelea, porţelanuri chinezeşti cu încrustaţii din bronz aurit şi alte bibelouri nepreţuite. Însă la etaj, dormitorul pe care şi-l alesese Shisei era relativ modest. Fereastra dădea spre o grădină mică, dar admirabil întreţinută de un grădinar care-şi iubea meseria la fel de mult cum îşi iubeau şi copiii. Razele soarelui se infiltrau printre glădiţele înalte, înveşmântând într-o lumină aurie bujorii şi azaleele şi dând cadrului acestuia înfăţişarea unui mic paradis.

Ieşind desculţă din baie, Shisei se duse la debara, căută în spatele cutiilor cu pantofi pe care le stivuise acolo şi scoase echipamentul. Aşeză computerul portabil pe micul birou franţuzesc, îl puse în priză şi instala modemul la reţeaua telefonică. Se aşeză, înfipse mufa RCA special modificată în spatele calculatorului şi îşi puse pe cap căştile ultra-uşoare.

Începu procedura de acces nu folosind tastatura, ci dând comenzi verbale direct în microfonul anexat la căşti. Puternicul calculator zumzăi imediat, răspunzând comenzilor ei. Ecranul mai întâi se înnegri, apoi începu să se lumineze pe măsură ce şiruri de caractere începeau să-l umple. În cele din urmă descărcă de pe hard disk programul MANTIS şi iată-l acolo, în centrul ecranului, pulsând ca un giuvaer negru şi periculos.

Shisei trase adânc aer în piept şi vorbi în microfon. Computerul accesă linia telefonică şi ea îi dădu numărul. O voce feminină răspunse la al doilea apel.

— Institutul Johnson. Cu ce pot să vă ajut?

Shisei tastă ENTER. Centralista institutului auzi doar tonul din centrală, însă Shisei pătrunsese deja înăuntru şi era acum conectată la linia telefonică a institutului prin intermediul computerului ei, al modemului şi al programului

activat în micul cilindru pe care îl strecurase nevăzută sub masa pe care se afla creierul Hive. Cilindrul era legătura ei cu calculatorul Hive, prin liniile telefonice.

Îşi şterse o picătură de transpiraţie de pe frunte. Stătea cu umerii aduşi şi se uita fix la ecran în timp ce verifica şi răsverifica. Sosise timpul.

Rosti o parolă în microfon, apoi tastă din nou ENTER. Versiunea programului virus MANTIS porni şi se transmise simultan prin conexiunile făcute cu creierul Hive.

Vedea pe display-ul ei că cele două interfeţe, reţeaua de fagure a creierului Hive şi spiralele virusului MANTIS, începeau să se contopească. Văzu spiralele sfărâmând sector cu sector reţeaua fagure, pe măsură ce virusul începea să se transforme pătrunzând în programul de protecţie al creierului artificial şi tresări de bucurie, zicându-şi: *Merge! Are să meargă!*

Apoi ceva se întâmplă. Reţeaua fagure începu să tot apară şi să tot dispară de pe ecran. La început, Shisei crezu că era vorba de o defecţiune pe reţeaua telefonică, nu era exclus să se lucreze pe linie, dar calculatorul ei îi comunică altceva. Din punct de vedere tehnic, totul era în regulă. Se uită uimită la ecran. Acum reţeaua părea să se fi mărit de patru ori, de şase ori şi aşa mai departe, până când umplu întreg ecranul, iar virusul, copleşit, se autodistruse, aşa cum îi comandaseră instrucţiunile lui interne. Într-o clipă dispăru ca şi când n-ar fi existat niciodată. O fracţiune de secundă mai târziu reţeaua fagure a lui Hive reveni la normal. Shisei întrerupse legătura. Ce se întâmplase?

Apoi îşi aduse aminte ceea ce spusese doctorul Rudolph despre construcţia creierului Hive. Nu numai că proiectul era radical diferit de tot ce exista în materie, dar şi componentele lui, tranziţionale, erau unice, poate de o mie de ori mai rapide decât cipurile standard pe bază de silicon. Astfel Hive reuşise să copleşească virusul. Programele lui de protecţie rulau cu o asemenea viteză încât îngenuncheaseră virusul, care ar fi trebuit să se hrănească chiar cu programele atacate şi distruse de el.

Shisei se lăsă o clipă pe spate şi analiză întregul

eveniment, parcurgând în gând fiecare fază. Apoi stinse calculatorul şi ridică receptorul telefonului. Avea de făcut câteva convorbiri.

Nangi riscă să întârzie, aşteptându-l până în ultima clipă pe Pack Rat să dea telefon sau să apară pe uşa biroului. Văzând că nu se întâmplă nici una nici alta, îşi puse pălăria şi ieşi pe uşă. Era aşteptat de avocatul lui, care deschise umbrela văzându-l că iese în stradă.

În ultima vreme plouă mereu, se gândi Nangi. Nu era deloc preocupat că Pack Rat nu reuşise să ajungă la el. Ar fi fost desigur frumos ca Nangi să se poată prezenta la întâlnire cu ceva *muniţie,* dar nu era neapărat necesar. Ridică ochii spre ploaie şi râse încetişor.

Maşina îi duse la o jumătate de milă de clădirea Nippon Keio. Până să coboare, Nangi o sună pe Tomi şi stabili cu ea o întâlnire pentru aceeaşi seară la *Calea de Mătase,* la o oră la care să poată să-i prindă pe toţi cărora voiau să le pună întrebări. Rămase apoi pe loc câteva momente, sperând ca Pack Rat să-l sune. Sau poate ca să se roage. Pe urmă discută cu avocatul lui câteva chestiuni de ultimă oră, apoi coborâră amândoi din maşină şi urcară la etaj, unde se aflau birourile lui Nami.

Kusunda Ikusa sugerase birourile lui ca loc de întâlnire pentru semnarea actelor de fuziune, aşa că acum toţi îl aşteptau pe Nangi în marea sală de conferinţe: Ken Oroshi, Ikusa, avocaţii.

La prima vedere afacerea părea simplă, însă în realitate era foarte complicată. Documentul trebuia să se conformeze unor anumite clauze asupra cărora insistase Ikusa şi trebuia să includă şi clauzele de care avea nevoie Nangi pentru a definitiva subvenţionarea preluării lui Nakano Industries şi a nepreţuitului lui compartiment de cercetare şi dezvoltare.

Totul era în ordine. Nangi şi Ken Oroshi sporovăiau intim precum cei mai apropiaţi prieteni, în timp ce avocaţii lor erau cufundaţi în amănuntele pline de chiţibuşuri ale redactării actelor, căutându-şi unii altora nod în papură şi

silindu-se să-şi facă unii altora cât mai multe şicane cu putinţă.

Se servi ceai pe o enormă tavă de argint, în cupe englezeşti tot de argint. Ikusa conducea conversaţia, vorbind despre cotizaţiile de la clubul de golf. Totul e o prostie, se gândea Nangi, dar e o prostie care merită timpul pierdut cu ea. Ca şi când te-ai afla în fotoliul dentistului şi durerea ar fi un rău necesar.

De fapt, gândurile lui nu erau concentrate la actele pe care le avea de semnat. Se gândea la Tomi şi la Mariko, dansatoarea care fusese violată şi jupuită la clubul tokudashi *Calea de Mătase.* Care era legătura dintre moartea lui Mariko şi a doctorului Hanami? Fusese acesta ultimul ei iubit şi în acelaşi timp bărbatul pentru care fusese lăsat mesajul *„AR FI PUTUT FI SOŢIA TA*"? Dacă era aşa, dacă tot *dorokusai*-ul o ucisese şi pe Mariko, atunci era clar că tot el îl convinsese pe doctorul Hanami să-i facă ceva lui Nicholas. Dar ce? Ceva i se întâmplase lui Nicholas şi el, Nangi, nu ştia ce anume. Ardea de dorinţă să găsească răspunsul şi îşi făcea griji pentru Nicholas ca şi când acesta ar fi fost fiul lui.

În cele din urmă avocaţii se întoarseră spre clienţii lor, care îşi aruncară pentru ultima oară ochii la textul contractului. Apoi cei doi directori, Nangi şi Ken Oroshi, semnară actele de fuzionare. Kusunda Ikusa, infatuat ca de obicei, se înclină spre amândoi şi le înmână ceremonios mici daruri. *Kobun-ul* care producea *Sphynx-ul* şi Nakano Industries erau acum una şi aceeaşi firmă.

Hotelul Kan, frecventat de regulă de tot felul de oameni de afaceri, aflat la periferia mizeră a Tokio-ului şi atât de familiar lui Senjin, dispunea de un serviciu de sănătate pe care hoteluri din districte mai selecte nu erau în măsură să-l pună la dispoziţia clienţilor lor. Nu era vorba de o bază balneoclimaterică, de un serviciu de masaj sau de o sală de sport, ci de un bazin pentru anihilare senzorială. Bazinul era cam cât o treime din suprafaţa camerelor hotelului şi era plin cu apă încălzită la temperatura sângelui omenesc.

Alunecând gol sub apă, Senjin nu mai simţi nimic. Absolut nimic.

O plasă îl ţinea suspendat la un nivel astfel încât să-i rămână deasupra apei numai nasul şi buzele. După ce se lăsă capacul peste el, nu mai auzi nimic, nu mai văzu şi nu mai simţi nimic. Şi nici nu avea ce să miroasă sau să guste. Mintea lui era ruptă de lumea de afară, desprinsă de trupul lui.

Fără o carcasă care să-i păstreze un tot unitar, Senjin plutea în Vid. *Sensei*-ii lui din copilărie ar fi fost îngroziţi să vadă acest mod de a practica anihilarea senzorială, pe care fără îndoială ar fi privit-o ca pe un stimulent artificial, o cale, dar nu Adevărata Cale şi de aceea ar fi considerat-o ca fiind absolut interzisă.

Însă pentru Senjin nimic nu era interzis. El trecuse dincolo de astfel de bariere derizorii în momentul în care depăşise vârsta filozofiilor pedante ale învăţătorilor lui, în momentul în care începuse să-şi formuleze propria lui filozofie, propria lui Cale sinuoasă. O urma de mulţi ani şi în tot acest timp puterea lui crescuse tot mai mult.

O dată ce va intra în posesia celor nouă smaralde magice, va deveni de neoprit. Nici măcar acei maeştri *tanjiani* de la care învăţase ultimele şi cele mai adânci nuanţe ale lui *Tau-Tau,* nici ei nu vor fi în stare să-l sfideze. Crezuseră că lecţiile lor îl vor înlănţui irevocabil de ei. Asta era metoda folosită de secole de *Tau-Tau,* o parte a motivului pentru care filozofia asta supravieţuise continuu, un mecanism inteligent împământenit în însăşi inima celor douăzeci şi patru de principii de bază.

Şi alţii înaintea lui Senjin sfidaseră codul lui *Tau-Tau,* însă toţi plătiseră amarnic pentru sacrilegiul lor. Senjin ştia asta pentru că suferinţele lor le fuseseră povestite lui şi surorii lui când fuseseră mici. Exemplele acestea deveniseră un element al instructajului lor, o avertizare subtilă, de parcă de atunci *sensei-ul* lor *tanjiani* ar fi bănuit că ei vor ajunge să urmeze acei paşi greşiţi.

Iar Senjin chiar aşa şi făcuse. Desigur, nu fără suferinţă teribilă şi după ani grei de zbucium amarnic. Dar el se

aşteptase la toate astea, ştiind totuşi că o dată intrat în posesia smaraldelor, suferinţa lui va înceta. El ar fi fost astfel primul care să rupă tradiţia lui *Tau-Tau* şi să devină cu adevărat liber.

Căci el îi va guverna acum pe bătrânii *tanjiani,* dictându-le propria lor lege, aşa cum ei îşi impuseseră cândva în faţa lui dogmele lor vechi şi prăfuite.

Eliberat de această povară, plutind în nimicnicie, Senjin se putea gândi acum la mama lui, mama lui bună, pe care nu o cunoscuse niciodată şi pe care o ura. În mintea lui flutura îndemnul de pe un afiş lipit într-o staţie de metrou de lângă sediul politiei metropolitane. *CĂSĂTORIA ÎNSEAMNĂ DATORIE. ACTUL SUPREM AL RESPECTULUI FINAL FAŢĂ DE PĂRINŢI.* A nu te supune acestui imperativ, pretindea afişul, însemna să-ţi dezonorezi părinţii. Din două familii japoneze, în una părinţii continuau să aleagă ei perechile pentru copiii lor.

Senjin nu se căsătorise niciodată. Simţise mereu că astfel îi dădea o palmă peste faţă mamei lui, mamei pe care n-o cunoscuse niciodată. Faptul că astfel îi frânsese inima lui Haha-*san,* mătuşii care îl crescuse, nu-l interesa deloc. Haha-*san* nu era un subiect la care să se gândească acum; însă mama lui bună, da.

Plutind în nimicnicia care era de fapt apă, apă încălzită la temperatura sângelui, Senjin îşi aminti de fotografia pe care i-o dăduse cândva ca suvenir mama lui, Haha-*san*; ... *o metodă,* spusese ea, *pentru a-ţi ţine mama pururea în viaţă.*

Senjin se uitase un timp la imaginea alb-negru, încercând să se regăsească măcar o secundă în acel chip lipsit de expresie şi chiar urât. Negăsind nimic comun, luase cuţitul şi tăiase cu grijă fotografia în fâşii. În locul unde buzele mamei lui se strângeau într-o linie severă, lăsase intactă o zonă de mărimea unei monezi de zece cenţi, apoi pusese fotografia pe fundul sertarului de la comodă, sub un teanc de chiloţi albi, meticulos aranjaţi, pe care îi purta doar o dată, după care îi arunca.

Senjin nu iubise niciodată pe nimeni – şi cu siguranţă că pe mama sa o iubise cel mai puţin. Dragostea avea implicit

o moralitate pe care nici măcar căsătoria n-o avea, o moralitate pe care el o dispreţuia.

Dar el nu avea nevoie de iubire; el avusese ceva mult mai preţios.

Cândva, Senjin se unise cu sora lui. Oh, cât de dureros era să se gândească la ea! Fiecare îşi găsise culcuş în spiritul celuilalt, fiind mai apropiaţi decât au fost vreodată două fiinţe omeneşti. Acum ea nu mai era lângă el şi în spiritul lui Senjin se crease un gol pe care se simţea nevoit să-l umple. Să încerce şi să încerce din nou şi niciodată să nu reuşească. Dar de încercat trebuia să încerce, căci era un gol atât de cumplit încât miezul lui întunecat îl obişnuise cu singurătatea, chiar şi în timp ce-i prefăcea inima într-o bucată de piatră.

Şi de ce nu? Tot ceea ce oamenii numeau în râs societate, era monstruos, grotesc, inutil, sufocant.

Şi-o aminti pe Haha-*san* ducându-l la un film în care a văzut o fată tânără, albă la faţă şi lipsită de orice expresie, fiind pregătită pentru ceremonia de căsătorie exact după acelaşi tipic după care în alt film se îmbrăcaseră pentru bătălie, ajutaţi de scutieri, cavalerii creştini din Anglia medievală. Înfăşurată strâns în straturi incomode de ţesături, până să i se pună kimonoul de căsătorie care aducea a armură, tânăra femeie a îndurat cu stoicism ceremonia şi ceea ce a urmat, dând dovadă de un curaj pe care Senjin l-a găsit atunci pe cât de admirabil, pe atât de prostesc. De ce nu l-a ucis pe prostălăul acela de bărbat-ăsu în timpul dureroasei penetraţii? se întrebase el atunci. De ce se lăsase violată în numele dorinţei şi al tradiţiei?

Şi Senjin fusese încorsetat strâns în straturi incomode de veşminte înăbuşitoare. Straturile societăţii japoneze. Ura toate acele restricţii pentru că ele reprezentau definirea lumii lui şi limitarea puterii lui. Tot ceea ce-şi dorise pentru a-şi crea propria lui Cale, constituia un punct de pornire. *Sensei*-ii lui îl îndatoraseră, dându-i fără ca el să-şi dea seama un punct de pornire, ba chiar mai mult, o bază pe care el să-şi poată întemeia munca. Extraordinara lui minte realizase apoi restul, pătrunzând acolo unde ei nu reuşiseră,

sondând adâncuri neştiute de alţii, forjând un nou spirit şi remodelându-se într-o imagine turnată în spiritul lui în clipa când s-a născut, când conştiinţa lui explodase în lume ca vâlvătaia unei comete.

Instrucţia în spiritul lui *Tau-Tau* din copilărie şi adolescenţă nu-i fusese îndeajuns lui Senjin. Învăţându-l ceea ce ştiau, *sensei*-ii lui expuseseră necugetat minţii lui neobosite limitele magiei lor. Iar el, dându-şi seama de aceste limite, făcuse automat un salt spre credinţă, trecând dincolo de graniţele impuse de *Tau-Tau.* Şi descoperise o altă lume, care se baza pe principiile străvechi din care izvorâse *Tau-Tau,* dar pe care el le-a folosit apoi într-un mod cu totul nou, un mod pe care numai el, Senjin, îl putea înţelege.

Ajunsese la *sensei*-ii lui prin intermediul lui Haha-*san* care, crezând că a înţeles natura melancoliei lui, făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să descopere vreun mod de a-şi îndrepta *fiul* pe Adevărata Cale. A fi *tanjiani* era o chestiune ereditară. Nu puteai deprinde disciplina lui *Tau-Tau* dacă n-o aveai în sânge, iar sângele *tanjiani* se primea numai de la mamă.

Acesta era un alt motiv pentru care Senjin îşi ura mama care avusese neobrăzarea să-i lase aşa o moştenire şi îl abandonase. Fusese nevoit să-şi folosească la maximum talentul nu pentru a putea stăpâni *Tau-Tau,* fiindcă asta nu era pentru el o greutate, ci pentru a-l modela în ceva pe care-l găsea folositor.

Senjin crescuse laolaltă cu câinii, sau cel puţin aşa i se părea lui, punând şi asta tot în spinarea ticăloasei lui mame. Măcar dacă ar fi trăit şi şi-ar fi îndeplinit datoria sacră de a-l feri de primejdii! Dar ea nu, ea murise!

Fusese o femeie slabă. Îngăduise propriei ei vieţi să se curme şi Fugise de responsabilităţile faţă de el. Din ziua în care el devenise conştient de păcatul ei şi înţelesese cu cât de mare răutate îl jefuise ea de tot ce avea, Senjin îşi hrănise nedomolit propria ură, cu unica obsesie a unuia care se teme că dacă nu e permanent atent la ceea ce întreprinde, va dispărea şi el cu timpul, asemeni amintirilor.

Haha-*san* fusese o *miko tanjiani,* o adeptă al unui anumit fel de magie. Însă fusese încorsetată de datoria supunerii orbeşti. Senjin îşi dorise de multe ori un singur lucru: s-o elibereze de lanţurile care o înlănţuiau, să scoată cu forţa din ea supunerea care-i definea viaţa. Să facă din ea ceva ce ea nu era şi nici nu-şi imaginase vreodată că ar putea fi.

Prima dată când s-a întâmplat a fost când a dat peste ea exact când ea de-abia ieşise din baie, udă şi proaspătă. Se întorsese iute cu spatele la el, punându-şi speriată pe umeri un kimono sărăcăcios din bumbac. Însă o făcuse nu înainte ca el să apuce să arunce o privire la pieptul ei dezgolit.

Avea doisprezece ani când s-a întâmplat asta. N-o mai văzuse goală de la şase ani, când încă mai făcea baie cu ea, sau când uneori se trezea înfricoşat din cauza vreunui coşmar şi ea îl lăsa să vină la ea în pat, unde adormea liniştit, ţinând-o strâns în braţe.

Fusese acum excitat nu numai de pieptul ei dezgolit, ci şi de felul în care ea se întorsese cu spatele la el, într-o mişcare grăbită şi în acelaşi timp cu sfiala unei femei cochete, care se ştie privită de un bărbat. Se simţise mistuit de dorinţă să se împingă în pernele calde ale sânilor ei, să-şi înfunde respiraţia între ei, să alunece în căldura ei şi să se îmbete cu mirosul ei intim.

Dar din partea lui Senjin totul fusese numai fantezie. Aşa ceva nu se putuse întâmpla niciodată datorită castităţii ei, care pornea nu din vreo îngrădire filozofică sau religioasă, ci pur şi simplu fiindcă ea urma principiile stabilite de mama ei. Erau legi săpate în stâncă şi atât de inviolabile încât Senjin nu putuse niciodată să ştie dacă măcar vreodată, în adâncul sufletului ei, Haha-*san* îşi dorise o apropiere fizică de el.

Mai târziu, când cunoscuse trupeşte prima femeie, descoperise că numai gândindu-se la Haha-*san* putuse ajunge la capăt. Iar faptul că se gândea la această mamă care nu-i era mamă cu adevărat îl înfuria cumplit. Asta îl ducea inevitabil cu gândul mai departe, la mama lui adevărată şi atunci furia lui izbucnea ca o vălvătaie. În clipele acelea nu-l mai putea satisface decât moartea sau

iminenţa ei.

Mirosul slab de amoniac îl făcu să întredeschidă capacul anihilatorului senzorial. Simţi înainte să poată vedea, firişoarele vâscoase ale spermei lui împânzind apa care clipocea peste burta lui. Ducând încet vârful degetelor spre atingerea catifelată a membrului viril aflat încă în erecţie, Senjin scăpă un geamăt uşor, plin de satisfacţie.

* * *

Goală, Shisei stătea tolănită cu faţa în jos. Razele soarelui cădeau pieziş prin fereastra de la dormitorul casei din Georgetown a lui Branding şi loveau carapacea păianjenului, înflăcărând cerneala colorată întipărită sub pielea ei. Era ultima zi a lunii. Aproape miezul verii.

Shisei se mişcă răsfăţându-se în plăcerea atingerii aşternutului şi insecta prinse viaţă, articulându-şi picioarele păroase o dată cu mişcările trupului ei. Dilatarea şi contractarea ritmică a cefalotoracelui şi cei opt ochi de culoarea rubinului, strălucind parcă de inteligenţă, completau această iluzie bizară.

Cotton Branding o urmărea cu o combinaţie de fascinaţie şi oroare. Întinse mâna ca prin vis şi atinse păianjenul, surprins să simtă numai pielea caldă şi catifelată a lui Shisei. O senzaţie de-a dreptul sinistră.

— Mi-ai promis că-mi spui cum ai ajuns să ai chestia asta pe spate, spuse Branding.

Shisei se întoarse şi monstruoasa creatură dispăru brusc, ca o uşă care se închide. Pielea ei curată şi carnaţia tare şi sănătoasă străluceau acum cu reflexe aurii în lumina soarelui din zori.

— De ce nu mă poţi vedea deseară?

— Am de lucru, spuse Branding. Din moment ce m-ai adus înapoi la Washington, trebuie să mă ocup de dineul de la Departamentul de Stat în onoarea cancelarului german. Nu fi supărată.

— Dar am făcut deja planuri. Luăm masa la *Marea Roşie*

şi pe urmă venim acasă şi dansăm. Am fost ieri la un magazin de discuri şi am cheltuit o avere pe muzică pentru noi.

Branding zâmbi.

— Sună minunat, dar în noaptea asta e imposibil.

— Şi cât trebuie să stai acolo? Te aştept şi dansam când te întorci acasă.

Cotton sesiză rugămintea din ochii ei şi se minună văzând-o atât de copilăroasă.

— Bine, e-n regulă, zise el. Fac tot ce-mi stă în putinţă să ajung acasă până la miezul nopţii. Dar dacă nu vin, culcă-te.

Shisei se ridică puţin şi-şi petrecu mâinile după gâtul lui, trăgându-l spre ea. Trupul i se înfrigură la atingerea lui, într-un spasm aproape necontrolat, sau cel puţin aşa i se păru lui Branding când gura lui se umplu de gustul ei. Dar simţea că n-ar mai fi putut face din nou dragoste cu ea fără să ştie cum ajunsese să poarte pe spate păianjenul acela monstruos.

— Spune-mi, îi şopti la ureche. Spune-mi povestea.

Shisei se desprinse de el destul ca să-l poată privi în ochi.

— Chiar vrei să ştii, da?

— Da.

— Chiar dacă asta te va şoca? Chiar dacă după aceea vei ajunge poate să mă urăşti?

— Shisei, spuse Branding apropiindu-se de ea, crezi că eu aş putea să te urăsc?

— Iubirea şi ura, Cook, sunt de multe ori atât de asemănătoare încât nici nu le poţi deosebi.

— Ai încredere în mine, spuse el. Eu ştiu să fac deosebire între ele.

Shisei închise ochii. Pentru o clipă Branding îi simţi respiraţia în ritmul ridicărilor şi coborârilor trupului ei peste al lui. Undeva în casă se auzi zbârnâind un telefon. Branding îl ignoră, în câteva secunde intra în funcţiune robotul.

— Spune-mi, o îmboldi el. Vreau să ştiu.

Simţea că într-un anumit sens minţea, sau cel puţin nu spunea întregul adevăr, dar *avea* nevoie să ştie ce se întâmplase, aşa cum alţii simt mereu nevoia să li se spună

că sunt iubiţi. Voia să înţeleagă ce ascunde această fiinţă enigmatică de care se simţea captivat atât de aprig. Şi ştia că nu va putea niciodată pătrunde în inima ei până când ea nu-i dezvăluia secretul păianjenului.

Shisei trase tremurând aer în piept.

— Ca toţi oamenii, spuse ea într-un târziu, m-am născut şi eu din unirea unui bărbat cu o femeie. Numai că spre deosebire de cei mai mulţi, eu nu mi-am cunoscut niciodată părinţii. Familiei care m-a crescut nu i-a păsat de mine. Dacă mi-ar fi arătat măcar o emoţie, de orice fel, chiar şi cruzime, le-aş fi fost recunoscătoare. Dar aşa, am crescut fără vreun simţământ uman. Nu puteam înţelege emoţiile, în afară de cea izvorâtă dintr-un singur lucru: frica. Am fugit de familia aceea şi din câte ştiu, nici ei n-au încercat să mă găsească. Când îmi era foame, căutam mâncare; când aveam băşica plină mă uşuram prin colţuri umbroase; când eram obosită căutam adăpost. Atât. Eram un animal, nimic mai mult. Eram, cum s-ar zice, o pânză goală.

Shisei se mişcă din nou şi de câte ori o făcea, Branding era învăluit de mirosul ei, de o aromă exotică ce-l învăluia şi-l făcea să se simtă ameţit.

— *Karma* are profunzimi de nepătruns, dar uneori e şi ciudată, şopti Shisei. M-a găsit un bărbat. Un artist, un adevărat artist, dar nu picta cu vopsele pe pânză, nici nu sculpta figuri în piatră şi nici nu decupa metale cu lampa cu acetilenă. El era un artist în arta tatuajelor.

— Deci el ţi-a desenat păianjenul, adăugă Branding.

Shisei îi aruncă un zâmbet trist şi-şi dădu la o parte de pe faţă o şuviţă de păr.

— Viaţa e atât de simplă pentru tine, Cook. Pentru tine lucrurile se petrec ca într-o teoremă din fizică. Orice faptă are o reacţie, o consecinţă directă şi gata.

— Ai întâlnit un artist care a văzut în corpul tău cea mai desăvârşită pânză pentru opera lui. Tu eşti desăvârşită, Shisei. N-ai nevoie să ţi-o spun eu.

Shisei se scutură agitată, ca şi când n-ar fi putut suporta greutatea cuvintelor lui.

— Păianjenul a fost cel mai mare tatuaj pe care l-a făcut

el vreodată, a fost punctul culminant al carierei lui, spuse ea. În privinţa asta ai dreptate.

— Şi cu restul cum rămâne?

— Restul nu-l ştii. Iar acum, după cum ai vrut, ai să-l afli.

Corpul ei strălucea de transpiraţie. Branding avu deodată o reţinere, ca şi când s-ar fi apropiat prea mult de un foc şi s-ar fi văzut brusc în pericol de a se arde.

Apoi fu prea târziu ca să mai dea înapoi, pentru că Shisei începuse deja să povestească.

— Artistul se numea Zasso. Zasso înseamnă *doliu* în japoneză, deci probabil că ăsta a fost un nume dobândit şi nu cel cu care s-a născut. Numele lui era ca un fel de declaraţie politică a artiştilor, care, din necesitate, trăiesc izolaţi de restul omenirii. După cum am aflat apoi, Zasso iubea teatralul. Artificiul constituia prima lui linie de apărare împotriva lumii pe care el o considera încâlcită în propriile ei măruntaie, lipsită de speranţa de a se mai descurca. Pentru el oamenii de pe stradă erau nişte vite care pasc pe câmp. L-am auzit de multe ori spunând că priveau frumuseţea lumii cu ochii unor animale tâmpe care nu pricep nimic. Frumosul şi căutarea lui erau obsesia de o viaţă a lui Zasso. Era un îndrăgostit de *matsuri,* un fenomen care poate fi întâlnit în Japonia pe scenele teatrelor sau în paturile de bordel. E un fenomen sută la sută japonez, trebuie privit din mai multe unghiuri. De cele mai multe ori implică un gen de brutalitate pentru care noi japonezii suntem pe bună dreptate consideraţi infami. Pe vremuri, totuşi, era altfel. *Matsuri* se executa în toate satele din ţară. Începea ca o ceremonie tribală primitivă, cu un dans al haosului. Yukio Mishima[29] spunea că aceste ceremonii *matsuri* sunt o încercare obscenă de a împerechea umanitatea cu eternitatea. Dar părerea mea este că Mishima mai curând se temea de implicaţii, de faptul că prin haos omul deţinea

[29] Yukio Mishima (pseudonimul lui Hiraoka Kimitake, 1925-1970) - reprezentant proeminent al prozei japoneze din secolul nostru, autor al unor romane şi nuvele în care îmbină teme şi motive clasice ale culturii japoneze cu mijloace artistice specifice literaturii europene moderne, [n. ed.]

potenţialul de a fi asemenea zeilor. Şi el era îngrozit de simpla idee de haos.

— La fel ca noi toţi, zise Branding.

Unghiile aurii ale lui Shisei trasară dâre albe pe pielea lui.

— Nu, zise ea. Nu toţi.

— Ştii ce vreau să spun.

— Nu, nu ştiu, rosti ea gânditoare şi unghiile ei săpară şi mai adânc. Spune-mi, Cook, dacă ţi-aş face răni cu unghiile astea – vreau să zic răni, nu glumă – m-ai iubi sau m-ai urî?

— E o întrebare ciudată.

— Da. Dar eu vreau să-mi răspunzi. Ţ

— Şi de ce să vrei să mă răneşti?

— Nu e vorba de asta.

— Nu ştiu ce-aş simţi, admise el.

— Cât de uşor se poate schimba dragostea în ură! exclamă înăbuşit Shisei şi ochii ei licăriră straniu, ca ochii unei feline. Acum uşa spre haos a fost deschisă. Ar fi suficient cel mai slab ghiont ca să te prăbuşeşti în el definitiv.

— Nu iei în considerare spiritul fiinţei umane, spuse Branding.

— Ai avut dreptate în privinţa unui lucru, spuse Shisei schimbând brusc subiectul. Zasso a fost atras de frumuseţea mea. Mi-a apărut ca un binefăcător omenos şi plin de compasiune care mi-a înţeles starea şi şi-a dorit, după cum a spus chiar el, să mă *salveze de viaţa cere fusese implântată în mine ca un cuţit.*

Shisei tremura şi Branding o trase mai aproape de el.

— Nu vreau să mai continui, şopti ea. Oh, Cook, te rog, nu mă obliga!

— Nu te pot obliga să faci ce nu vrei, spuse Branding, Dar cred că ar fi mai bine pentru amândoi să-mi spui tot ce s-a întâmplat.

— Cook, eu...

— Ai nevoie să te despovărezi, spuse Branding cu blândeţe.

În dorinţa lui de a afla adevărul acesta atât de greu de spus, se imagina un preot confesor, neimplicat deloc în

emoţiile invocate.

— Incidentul ăsta nu e numai o cicatrice, e o rană deschisă care are nevoie de vindecare grabnică.

— Altfel nu se poate? spuse ea pe un ton stins.

— Nu.

Shisei închise ochii şi el îi şterse transpiraţia de pe faţă.

— E-n regulă, zise el. Poţi să-mi spui tot, fără nici o teamă. Ochii ei se deschiseră larg şi Branding avu impresia că zăreşte o flacără sângerie licărind în ei. Apoi Shisei începu din nou cu o voce abia auzită.

— Zasso era un artist, un cunoscător al frumuseţii şi durerii. A devenit temnicerul meu, izvorul meu de suferinţă şi tortură, iubitul meu. N-am avut de ales. Trebuia să mă supun la orice. În clipa când i-am trecut pragul am devenit prizonieră.

— Desigur că la figurat, interveni Branding.

— Nu. Prizonieră în sensul cel mai exact al cuvântului. Am ştiut atunci că fac o greşeală.

Shisei observă privirea din ochii lui Branding.

— Iartă-mă, spuse el. E dificil să înţeleg dintr-o dată tot ce-mi spui.

Shisei îşi concentră privirea parcă spre interiorul ei, iar când începu din nou să vorbească, Branding aproape că reuşi să simtă trecutul reînviind.

— Zasso m-a făcut să mă prăbuşesc mai adânc decât poţi bănui. Pentru ca atunci când avea să mă ridice, să ştiu precis din ce adâncuri întunecate m-a scos.

— Vrei să spui că te-a violat?

— Aveam zece ani când m-a găsit Zasso. Presupun că dorinţa fizică a fost o componentă a *frumuseţii radiante* pe care spunea el că a văzut-o în mine. Dar nu imediat; eram încă neformată, prea departe de idealul după care era el hotărât să mă modeleze. Nu. M-a tratat ca pe un animal. *Tu eşti creatura străzilor,* spunea el. *O sălbatică. E de datoria mea să te dresez.* M-a obligat să mă ghemuiesc într-un colţ. Când mă mişcăm o făceam în patru labe; când mâncam, mâncam dintr-un blid pe care mi-l punea pe podea; când îmi făceam nevoile, o făceam pe pagini de ziar. M-a silit să

vorbesc prin mârâieli şi lătrături. *Animalele nu cunosc limbajul civilizat,* îmi spunea el.

Branding se uita îngrozit.

— E scârbos, zise el. De ce n-ai fugit?

— N-aveam cum, cât timp era el cu mine, zise Shisei. Şi când pleca, mă lega cu un lanţ.

— Dar cu siguranţă că măcar ai încercat să evadezi.

Shisei oftă adânc, iar Branding o simţi cum începe să tremure.

— Încă nu înţelegi, Cook. Fără el eu nu aveam nimic. Unde mă puteam duce? Aş fi fost pierdută. Aş fi putut muri.

— Dar, Dumnezeule, Shisei, în ce hal te-a tratat! Cât de mult trebuie să-l urăşti!

— Cât de uşoară trebuie să fie viaţa pentru tine, Cook! zise ea cu tristeţe. La tine totul e ori pur, ori pervers.

— Ei bine, nu-i greu de înţeles care au fost relaţiile dintre tine şi artist, spuse Branding pe un ton îndreptăţit moralizator.

— Păi tocmai asta e, n-ai nici măcar idee despre ce-a fost între noi. Zasso m-a văzut în stradă şi a recunoscut în mine perfecţiunea pe care o căutase toată viaţa.

— Greşeşti, spuse Branding. El doar a crezut că *te poate* face perfectă. Însă perfecţiunea e de competenţa lui Dumnezeu, nu a omului. Bărbatul ăsta avea nevoie de tine. Ce ţi-a făcut a fost o consecinţă a propriei lui perversiuni interioare şi nimic mai mult. Îl sileau la asta demonii care sălăşluiau în el.

Shisei, privindu-l în faţă, îşi aminti de citatul din Nietzsche pe care-l descoperise în cartea din biblioteca lui Douglas Howe: *întreg idealismul este o falsitate în faţa necesităţii.* Şi pentru prima dată se găsi faţă-n faţă cu îndoiala, cu spionul din umbră, cu duşmanul.

Şi dacă Branding avea dreptate? se întrebă ea. Dacă întreaga ei viaţă era o faţadă a acelei perversiuni, dacă în realitate *karma* ei nu era a ei ci a celei pe care fusese amăgită s-o accepte? O trecură fiori reci. Asta ar fi însemnat că întreaga ei viaţă era o minciună. Uză de toată disciplina mentală cu care era învăţată şi îşi abătu gândul de la toate

astea, fiind incapabilă să privească în faţă oribila posibilitate.

— Şi cum se termină povestea asta? o întrebă Branding.

Shisei îşi vârî faţa sub umărul lui.

— Cook, şopti ea. Te vreau! Acum!

Când îl văzu că ezită, îi mai spuse:

— Am nevoie să ştiu că încă mă mai iubeşti şi dacă mă vei iubi şi când ai să ştii ce am fost şi ce sunt.

Shisei îi simţi corpul puternic pregătit lângă al ei, acoperind-o. Era udă, iar el o pătrunse uşor. Plăcerea începu să-i inunde pântecele şi gemu dureros. Îl sărută pe umăr, cutremurându-se şi continuă să povestească gâfâind:

— Când Zasso *m-a salvat* de la degradare, când m-a considerat purificată, pregătită mi-a spus: *Eu am executat* matsuri. *Acum e timpul să te transform în* Îngrozitoarea Femeie din Ceruri, *să te fac să fii pe placul zeilor.* M-a întins pe o rogojină şi şi-a început capodopera. După aceea nu m-a mai legat niciodată cu lanţul. Nu mai era nevoie. Şi în fiecare zi lucra la spatele meu. Când după doi ani a terminat, Zasso a crezut că reuşise să mă transforme, că sufletul păianjenului pătrunsese în mine o dată cu cerneala, că îmi oferise un fel de bunătate, sau... sau ceva mult mai înfricoşător. Mi-a spus: *Acum poţi să stai sau să pleci, mie mi-e indiferent. Nu mai ai nimic omenesc în tine. Eşti o armă. Eşti* îngrozitoarea Femeie din Ceruri, *femeia-demon, care îi distruge pe toţi bărbaţii pe care-i atrage în plasa ei.*

Un timp se lăsă liniştea. Apoi Shisei, simţindu-l pe Branding că alunecă afară din ea, se agăţă de el.

— Nu mă părăsi, Cook! Oh, te rog!

— Asta crezi tu, că eşti o femeie-demon?

— Doamne Dumnezeule, dacă mă părăseşti acum, am să mor!

Branding simţi spaima emanând în valuri parcă materiale din spiritul ei.

— Vreau să ştiu dacă tu chiar crezi în prostia asta, zise el parcă nervos.

Shisei îl privi uimită.

— Dar nu-i prostie. E shintoism.

— Nu, spuse Branding ferm. E doar produsul minţii bolnave a unui individ, asta-i tot.

— Cook, zise ea cu respiraţia tăiată, vreau să fiu cu tine în noaptea asta. Nu pot suporta gândul c-aş rămâne singură. Ia-mă cu tine la dineu, Cook! Oh, Cook!

Branding se uită la ea. Fusese sigur că dacă află originea păianjenului tatuat află şi misterele acestei fascinante şi enigmatice femei. Iar acum vedea cât de multe erau straturilor de mister care îi acopereau personalitatea. Poate că n-avea să fie niciodată în stare s-o înţeleagă cu totul, dar ceea ce aflase deja nu făcea decât să-l atâţe, asemeni cântecului ademenitor al unei sirene ieşite din apele mării.

— Oh, Dumnezeule! Cook! gemu Shisei izbucnind în plâns.

Nicholas se gândea. „Am visat toate astea: salvarea mea, casa încălzită, pe Kansatsu-*san.*” Panica îl cuprinse în pumnul ei de gheaţă, iar el se cutremură. O pală de vânt îl lovi în plin şi piciorul stâng îi alunecă din scobitura din stâncă. N-avea de unde să ştie cât de mult urma să cadă dacă se prăbuşea de pe Războinicul Negru. Ceaţa îi acoperea vederea. Nu putea să vadă casa de piatră a lui Kansatsu, zidită în coasta muntelui. Nici Kansatsu nu se zărea nicăieri şi Nicholas era înspăimântat că frigul care-i îngheţa oasele se aliase cu starea lui fizică precară şi cu psihicul lui zdruncinat şi-l făcuse să delireze. Dacă lucrurile stăteau aşa, însemna că nu exista nici Kansatsu, nici casa încălzită de la piciorul muntelui care să-i dea adăpost, nici salvare din ghearele lui *Shiro ninja.* Fusese un vis. Iar acum îl aştepta prăbuşirea şi aşa avea să sfârşească.

Căzând, căzând fără de sfârşit...

Disperat, se întinse şi căută cu vârful degetelor un punct de sprijin, dar stânca se prefăcuse în sticlă. Dădu numai peste straturi de gheaţă neagră, care, nepăsătoare la situaţia lui deznădăjduită, îi alunecau de sub degete şi refuzau să-l sprijine.

Nu putea vedea: zăpada depusă în văioagele întunecate ale Războinicului Negru era viscolită mereu de vânt şi îl

orbea. Nu putea auzi: vântul urla necontenit printre piscuri. Nu putea simţi: gerul îi pătrunsese prin mănuşi, amorţindu-i degetele. În aerul rarefiat şi glacial nu putea mirosi nimic, nici măcar pe el însuşi sau blana încâlcită şi grea de promoroacă de la gulerul hanoracului. Deschise gura şi îşi lipi buzele de rocă, încercând să simtă gustul mineralelor, care să-i indice punctele unde Războinicul Negru era mai solid şi unde se găseau cele mai periculoase fisuri care s-ar fi putut despica sub greutatea lui. Supse din granitul negru, dar nu simţi nici un gust. Acum, cu *Shiro ninja* blocându-i cel de-al şaselea simţ, se vedea cu totul şi cu totul lipsit de apărare.

Se agăţă de suprafaţa stâncii ca o muscă disperată care vrea să treacă prin geamul de la fereastră, cu o tenacitate oarbă izvorâtă numai din instinct. Însă vântul creştea în intensitate, aruncând pale furibunde şi măturând totul în calea lui. Piciorul îi alunecă din nou şi fu cât pe ce să se prăbuşească în abis cu capul înainte. Dar exact în aceeaşi clipă, o dată cu senzaţia că parcă se trezeşte brusc dintr-un somn greu, ştiu că încă nu era pregătit să se dea bătut.

Sunt puternic, se gândi. Sunt slab.

Nu că cele două noţiuni ar fi fost de nedeosebit, ci problema era că n-aveau nici o importanţă. Apoi înţelese ce spusese Kansatsu-*san* despre viaţă şi moarte Erau două noţiuni fără importanţă. Un singur lucru avea importanţă: întunericul.

Inima i se zbătea dureros în piept. Privi Vidul. Ajunsese atât de sus încât nu putea vedea poalele Războinicului Negru. Era îngrozit, dar ştia că trebuia să facă asta. Calea se afla numai într-o singură direcţie. De fapt toate direcţiile erau la fel. Toate duceau spre acest loc terifiant. Războinicul Negru. Toate duceau spre clipa asta din timp.

Apoi vântul, mugind furios, se opinti şi îl smulse. Poate că într-un fel chiar el îşi dăduse drumul. Nu va şti niciodată.

Căzu în abis. Căzu, căzu fără de sfârşit...

Justine tocmai pleca la biserică şi dădea maşina cu spatele pe aleea lungă care ducea la casa ei, când aproape

că strivi un bărbat pe o bicicletă. Acesta apăruse ca din senin, de undeva dintre tufele dese aflate de-a lungul drumului.

Frână puternic, iar omul speriat coti brusc într-un boschet de cryptomeria. Apoi îşi pierdu echilibrul şi plonjă cu capul înainte în tufe.

Oh, Dumnezeule, îşi zise Justine în şoaptă. Trase frâna de mână şi deschise uşa. Alergă repede la locul unde zăcea chircit biciclistul şi îngenunche lângă el. Observă că nu-şi pierduse cunoştinţa şi rosti iute în gând o rugăciune pentru el.

— Sunteţi teafăr? întrebă ea într-o japoneză acceptabilă.

Biciclistul dădu din cap, dar gemu imediat şi-şi frecă ceafa. Se ridică încet şi Justine se ridică şi ea o dată cu el. Era un tânăr prezentabil, ba chiar de-a dreptul frumos, cu pielea catifelată şi cu un chip de genul celor pe care Justine le văzuse de nenumărate ori la televiziunea japoneză sau pe afişe. Avea totuşi ceva prea feminin în carnaţia buzelor şi în desenul prea fin al nărilor, dar asta nu făcea altceva decât să-i accentueze imaginea de om blând, care are nevoie de ajutor. Purta pantaloni scurţi negri, o cămaşă albă cu mâneci scurte şi largi şi pantofi de tenis americani.

Omul se aplecă să-şi ridice bicicleta, gemu din nou şi Justine se întinse instinctiv ca să-l sprijine. Tânărul o privi aspru şi ea lăsă braţul în jos, amintindu-şi brusc de interdicţia specific japoneză ca persoanele de sex opus să se atingă în public.

Nu ştia ce-ar fi trebuit să facă. Era limpede că omul avusese de suferit şi totul numai din cauza ei. O cuprinse deodată o dorinţă fierbinte de a face ceva pentru el şi să nu plece de la locul accidentului pe care ea îl provocase. Apoi îşi dădu seama că gândea într-un mod specific american. Aici, în Japonia, se făptuiau atât de puţine fărădelegi încât nimeni nu-şi făcea griji dacă îl prindea noaptea plimbându-se prin oricare cartier din Tokio. Tokio era probabil cel mai sigur oraş din lume şi cel mai japonez lucru pe care putea să-l facă era desigur să-i ofere biciclistului puţină odihnă şi un ceai. Acesta era modul politicos şi civilizat în care trebuia

să acţioneze.

— Îmi... îmi pare rău, spuse ea tulburată. N-aţi vrea să veniţi până la mine acasă ca să vă ofer un ceai? Locuiesc chiar aici.

— Mulţumesc, nu e nevoie, spuse biciclistul. N-am nimic.

Răspunsese în modul cel mai japonez cu putinţă.

— Dar fiţi convins că nu e nici un deranj, spuse Justine. De fapt m-ar face pe mine să mă simt mult mai bine. Nu credeţi că ar trebui să ne asigurăm că nu sunteţi deloc rănit?

Bărbatul se întoarse spre ea şi dădu din cap, încuviinţând, dar nu fără oarecare asprime:

— Nu pot refuza ospitalitatea dumneavoastră.

O urmă pe alee cu pas domol.

— De ce nu vă faceţi comod aici, pe verandă? îl întrebă Justine. Voi aduce ceaiul afară.

— Am impresia că m-am lovit ceva mai rău decât am crezut, spuse biciclistul. Poate că aveţi în casă nişte perne pe care m-aş putea aşeza.

Justine ezită o clipă.

— Desigur. Vă veţi simţi mult mai confortabil înăuntru.

Omul îşi scoase încălţămintea pe micul hol pavat cu piatră de la intrare şi Justine o aşeză în dulăpiorul de bambus de la perete, apoi intrară amândoi în sufragerie.

Biciclistul nu scoase nici o vorbă până ce ceaiul nu fu pregătit şi servit şi până ce nu goliră amândoi câte o ceaşcă. În timp ce Justine turna din nou în ceşti, bărbatul deschise discuţia.

— Aveţi o casă frumoasă.

— Oh, dar nu e mare lucru, răspunse ritual, Justine. Vă simţiţi mai bine?

— Mult mai bine, vă mulţumesc.

— Mă întreb dacă vorbiţi englezeşte. Mi-ar fi mult mai uşor.

— Da, desigur.

Faţa i se lumină cu un zâmbet. Era într-adevăr frumos, chiar izbitor de frumos.

— Va fi plăcerea mea, doamnă...

— Oh, am uitat, spuse Justine. Mă numesc...

Se abţinu să-i spună străinului numele mic. Ar fi fost prea nepoliticos.

— Mă numesc doamna Linnear.

— Eu sunt domnul Omukae, spuse Senjin. Cred că am găsit cea mai nepotrivită cale posibilă pentru a face cunoştinţă, nu-i aşa?

Justine râse, fiindu-i recunoscătoare că era în stare să glumească cu ea după ce fusese gata să-l facă praf cu maşina.

— Mă tem că da. Nu-mi dau seama de ce nu v-am văzut decât în ultima clipă.

— Aleea face o curbă şi la fel şi strada principală, spuse Senjin diplomat. E dificil de observat traficul care curge din direcţia aceea. Dacă-mi permiteţi o sugestie...

— Da, vă rog.

— O oglindă agăţată de acea cryptomeria v-ar putea oferi o imagine mai cuprinzătoare a drumului.

— Dar e o idee minunată, spuse Justine. Vă mulţumesc, domnule Omukae.

— Plăcerea e de partea mea, zise el privind-o pe deasupra ceştii de ceai şi aruncându-şi după aceea ochii în jur. E o casă destul de mare pentru o singură persoană.

— Oh, dar nu locuiesc singură, spuse Justine, ci împreună cu soţul meu.

Senjin sorbi din ceai.

— Cu ce se ocupă soţul dumneavoastră, doamnă Linnear?

— Conduce compania tatălui meu. E o afacere diversificată: cipuri pentru calculatoare, oţel, textile. Soţul meu a făcut chiar un pas şi mai departe: cercetare în domeniul calculatoarelor avansate.

Îşi lăsă capul într-o parte şi privi spre el.

— Iar dumneavoastră în ce domeniu lucraţi, domnule Omukae?

— Oh, mă tem că nu e nicidecum la fel de novator şi de interesant ca ocupaţia soţului dumneavoastră, spuse Senjin. Sunt un birocrat. Lucrez la *Biroul pentru amplasare*

industrială şi protecţia mediului înconjurător, la compartimentul pentru siguranţa exploatării.

— Sună destul de interesant, spuse Justine.

Senjin zâmbi vag.

— Da, poate, dar de fapt e foarte plictisitor.

— Dacă nu vă supăraţi că v-o spun, domnule Omukae, e sigur că nu arătaţi deloc a birocrat. Soţul meu are studii de arte marţiale, iar corpul dumneavoastră seamănă mult cu al lui. Te face să te gândeşti la un instrument foarte bine acordat.

Senjin se întoarse şi se înclină puţin în direcţia ei.

— Din moment ce sunteţi o occidentală, iau vorbele dumneavoastră ca pe un compliment, spuse Senjin. Ciclismul e un hobby de pe urma căruia poate beneficia toată lumea, însă pentru mine e mai mult decât atât. E un sport; poate e o obsesie, cum ar putea spune cineva nemilos. Am zis bine? Uneori nu sunt prea sigur pe engleza mea.

— Aţi spus-o mai bine decât ar fi făcut-o mulţi americani.

— Vă mulţumesc, deşi sunt sigur că sunteţi doar politicoasă, se înclină el din nou şi zâmbi. Obsesia asta a mea mă păstrează în formă, psihic şi fizic. Am descoperit că e vecină cu meditaţia: se află într-o constantă mişcare, furnizând o clătire a spiritului.

— După felul în care o spuneţi, zise Justine, aş putea spune că am şi eu o obsesie din asta. Prea mult timp de una singură, neavând nimic de făcut şi nici unde să mă duc, ajung la o anumită inerţie care uneori pare imposibil de rupt.

Senjin dădu aprobator din cap.

— Dacă eu aş fi soţul dumneavoastră, nu v-aş lăsa singură atât de mult.

— Munca lui... e de multe ori dificilă şi îl solicită enorm, spuse Justine, enervându-se brusc pentru că trebuia să-l apere pe Nicholas în faţa unui străin.

Oare japonezii nu aveau maniere mai alese?

— Sigur, spuse Senjin. E de înţeles. Viaţa nu e niciodată perfectă. De multe ori trebuie să te şi sacrifici, rosti el cu

blândeţe şi ridică din umeri. E natural, ba chiar e de aşteptat să fie aşa.

Justine, aflată foarte aproape de el, deveni deodată curioasă.

— Mă întreb oare ce văd în spatele ochilor dumneavoastră?

Fu uimită că-i vorbise pe un ton atât de intim unui om practic necunoscut. „Oare ce m-a făcut să vorbesc aşa?” se întrebă ea.

Senjin o privi de sus în jos.

— Ce vreţi să spuneţi?

Justine ezită un moment, dar înţelese că nu se putea reţine. Simţi că ameţeşte brusc şi că pulsul inimii începe s-o ia razna, bubuindu-i până în urechi.

— Deşi aţi manifestat îndoieli în legătură cu engleza dumneavoastră, observ că vă descurcaţi foarte bine. Pot să afirm asta numai după felul în care vă mişcaţi.

Uluită de propria ei revelaţie, scăpă mai departe:

— E nefiresc, ştiu, dar îmi amintiţi atât de mult de soţul meu...

— Vă mulţumesc, dar sunt sigur că e vorba numai de imaginaţia dumneavoastră, spuse Senjin cu acea notă de umilinţă în glas pe care numai un japonez o putea găsi.

Figura lui aflată în lumina asfinţitului, avea aspectul de statuie a unui erou de mult uitat. Avea un aer de stoicism amestecat cu melancolie, care atinse o coardă sensibilă în inima Justinei.

— În America înveţi nu numai să nu *accepţi* niciodată pur şi simplu o situaţie neplăcută, ci şi să te zbaţi din răsputeri pentru a ieşi din ea.

— Situaţiile neplăcute, doamnă Linnear, constituie un element de neocolit al vieţii. Noi, japonezii, înţelegem asta ca pe un dat absolut inevitabil.

Justine îl urmări cum o înconjura încet.

— Cu siguranţă că suferinţa e o parte naturală a vieţii, dar chiar credeţi că situaţiile neplăcute sunt şi ele ceva natural? Trebuie acceptate şi ele?

— Oh, da, spuse Senjin. Situaţiile neplăcute sunt un lucru

esenţial pentru existenţă. Poate că ar trebui să spun existenţa *umană,* pentru a fi mai corect. Prin situaţii neplăcute eu înţeleg durere. Fără durere, doamnă Linnear, nu poate exista plăcere şi cu siguranţă că extazul ar fi cu totul necunoscut, deoarece nu ar exista nimic cu care să intre în contradicţie. Înţelegeţi ce vreau să spun?

Zâmbi din nou, dar în cu totul alt fel. Acum nu mai avea zâmbetul inocent al tânărului cu inima deschisă, ci expresia atotştiutoare a unui om umblat prin lume.

— Desigur că m-aţi urmărit până acum. Dar asta nu e totul. Mai e încă mult. Pentru că, analizând în continuare, durerea poate fi ea însăşi plăcută. De fapt ea poate furniza o eliberare de o magnitudine pe care extazul nu o poate atinge niciodată. Nu mă credeţi? Văd că nu. Cum să vă conving altfel decât printr-un exemplu?

— Dar despre ce tot vorbiţi, domnule Omukae? întrebă Justine alarmată.

Străinul se înclină puţin în faţa ei.

— Spune-mi Senjin, zise el luându-i mâna cu un gest de data asta foarte occidental. Doar am ajuns la nişte relaţii suficient de intime pentru a ne vorbi unul altuia cu numele de botez. Nu crezi şi tu la fel, Justine?

— Am fost vreodată afară? întrebă Nicholas. M-ai condus tu acolo?

— Ai fost afară, zise Kansatsu. Da.

— Dar ai fost cu mine, ştiu asta. Numai că nu te-am putut vedea.

— Ai fost singur, Nicholas, spuse Kansatsu. La fel de singur cum eşti şi acuma.

— Nu înţeleg.

Se aflau într-o celulă austeră cu pereţi de piatră din interiorul mănăstirii lui Kansatsu, chiar în mijlocul circumferinţei luminoase create de un şir lung de lumânări.

— Adu-ţi aminte, spuse Kansatsu, ai venit de multe ori aici la locul meu de retragere de pe Războinicul Negru.

— Am şi sărit de multe ori? întrebă Nicholas. Mi-am dat drumul de multe ori de la înălţime?

— Valuri mici unduitoare ce se împrăştie în toate direcţiile până ajung să se consume pe ţărm, spuse Kansatsu.

— Mi-am dat drumul, spuse Nicholas. La un anumit punct din timp mi-am dat drumul.

— Dar n-ai căzut, cum te temeai că are să se întâmple.

— Nu, spuse Nicholas, cu nedumerire în glas. Am atârnat în Vid deasupra abisului care încă mă mai îngrozeşte când mă gândesc la el. În jurul meu era numai Războinicul Negru, la fel şi deasupra şi dedesubt. Eram separat de el şi totuşi parcă eram o parte din el. Era ca şi când aş fi putut să zbor.

— Sau să anulezi gravitaţia.

— Ce s-a întâmplat cu mine, *sensei?* Te rog! Trebuie să-mi spui. Sunt în agonie până aflu răspunsul.

— Găseşte răspunsul, Nicholas. Răspunsul meu nu va fi şi al tău. Gândeşte.

— Am găsit...

— Continuă..

— Am găsit întunericul.

— Da, spuse Kansatsu. Asta am vrut să găseşti când te-am trimis la Kumamoto în iarna anului 1963.

— Iar în schimb eu m-am confruntat cu Saigo.

— Uită de bivol, Nicholas. Bivolul nu există. Eu te-am trimis să te confrunţi cu tine însuţi.

— Nu! strigă Nicholas.

Întunericul se transforma gradat în lumină. Dar Nicholas era îngreţoşat de ce aflase.

— Gândeşte-te la întuneric, spuse Kansatsu. Nu există decât o singură lege, o singură Cale. Tu te-ai predat întunericului, iar el te-a apărat. Întunericul l-ai evitat tu toată viaţa. Ai avut întotdeauna cunoştinţă de el, Nicholas, dar i-ai întors mereu spatele.

— Dacă ce spui e adevărat, atunci înseamnă că m-ai trimis de fapt ca să mă confrunt cu mine însumi şi că eu şi Saigo suntem una şi aceeaşi fiinţă. El e eu; iar eu sunt el. Nu poate fi aşa! exclamă Nicholas, îngrozit de monstruoasa înclinaţie a lui Saigo spre viciu şi răutate.

— Ah, dar într-un sens aşa este! spuse Kansatsu. Iar

acum ai şi dovada. Adu-ţi aminte: de la mama ta cunoşti taina smaraldelor lăsate moştenire de bunicul tău, mama ta, care a fost *tanjiani* la fel ca şi bunicul tău, mama ta care ţi-a transmis mai departe darul ei natural.

— Dar cu toate că ea a fost favorita bunicului, spuse Nicholas, mama mea n-a fost decât adoptată de el. Nimeni nu ştie de unde venea.

— Asta ţi-a spus ea ţie, zise liniştit Kansatsu şi fără îndoială că povestea conţine o mare cantitate de adevăr. Totuşi, poţi fi sigur că bunicul tău ştia precis originea ei. Iar ea a devenit favorita lui pentru că el era *tanjiani* şi ea la fel. El nu putea transmite copiilor lui darul acesta, iar nevasta lui nu era *tanjiani.* Însă mama ta era şi el a văzut în ea posibilitatea de a reînnoi ciclul şi tocmai pentru asta a iubit-o atât de mult.

Nicholas rămase cu ochii pironiţi la Kansatsu. Fragmente de amintiri, istorisiri din trecut pe care Cheong i le spusese când era copil, dar care până acum nu avuseseră pentru el nici un sens, toate ieşeau acum la iveală, îmbinându-se într-un întreg care iată că începea să se lase desluşit.

Kansatsu citi cu precizie expresia întipărită pe faţa lui Nicholas.

— Gândeşte-te: tu ai găsit întunericul, în ciuda faptului că eşti *Shiro ninja.* E un lucru cu neputinţă şi totuşi s-a întâmplat. *Ştii* că s-a întâmplat. Să nu crezi pe nimeni care ţi-ar spune asta. Ascultă numai de cuvântul tău. Întunericul e Calea. Este acea parte a spiritului tău adevărat pe care până în momentul de faţă nu ai ştiut şi nu ai fost capabil s-o accepţi. Acum şti tot adevărul.

Faţa lui Kansatsu strălucea, iluminată şi de altceva, nu numai de licărul lumânărilor.

— Nicholas, tu eşti *tanjiani!*

Justine simţi deodată o împunsătură de spaimă aproape dureroasă.

— De unde-mi ştiţi numele mic? Eu nu vi l-am spus.

Senjin o privi prin ultima umbră a luminii de zi.

— Durere şi plăcere. Ăsta-i modul de funcţionare al minţii

mele: analizez simultan toate posibilităţile. Sau asta-i singura posibilitate de a acţiona?

— Cine eşti? întrebă Justine cu vocea gâtuită de spaimă.

Cum ajung eu la telefon? Pe cine să sun?

— Nu eşti doar un biciclist pe care era să-l calc cu maşina.

Senjin înaintă spre ea.

— Sunt un singuratic, spuse el. Am ales calea asta, să fiu un singuratic.

Justine simţi în gură un gust metalic. Undeva în inima ei se zbătea începutul unei furtuni. Încercă să se îndepărteze de el, ca şi când ar fi vrut să se elibereze din strânsoarea unui flux magnetic palpabil care părea să fi pus stăpânire pe ea, inundând-o cu o toropeală înspăimântătoare care se accentua cu cât se afla mai aproape de el. Obrajii îi ardeau.

— Mă... mă gândeam la soţul meu.

— Eşti chiar aşa de sigură?

Justine se uită în ochii lui migdalaţi şi negri şi ghici acolo un ţel, o intenţie ascunsă în irizaţiile fine ale pupilei, ceva care o atrăgea aşa cum fusese atras Tezeu în labirintul cretan. Ochii lui mari păreau să ardă cu o lumină rece, care o paraliza, nelăsând-o să-şi desprindă privirea de ei; şi într-o clipă înţelese că nici nu mai voia s-o facă.

— Eu nu-mi iau nevastă, spuse Senjin. N-am să am o familie a mea.

— Deci îţi duci viaţa ta solitară plutind ca un nor deasupra pământului înţesat de fiinţe omeneşti.

— Cred că ştiu ce vrei să spui.

— Eşti groaznic de singur. Cum de suporţi asta?

— Când eram copil am fost mereu singur, spuse Senjin. Am plâns de multe ori din cauza asta şi mă simţeam ruşinat de slăbiciunea mea. În timp însă am învins toate neajunsurile.

— Şi ăsta-i răspunsul tău? întrebă Justine neîncrezătoare. Vezi singurătatea ca pe un defect de caracter?

— Cu siguranţă că nu-i o virtute, spuse Senjin. Ce altceva ar putea fi?

— Cred că e durerea din spatele ochilor tăi.

Acum se aflau atât de aproape unul de altul, încât Justine îi absorbea mirosul ca şi cum ar fi absorbit mireasma exotică a unei orhidee înflorind în noapte.

— Pe sufletul tău se află o cicatrice spuse ea.

— Japonezii nu cred în existenţa sufletului.

— Atunci... pe spiritul tău.

Justine era conştientă că trebuia să se desprindă de el chiar acum, în clipa asta, dar se simţea toată grea ca plumbul. Recunoscu speriată gustul metalic care îi venea mereu în gură când era cuprinsă de dorinţa trupească.

— Ştiu că dacă n-ai suflet ai însă un spirit, continuă ea.

— Spiritul meu e pur, zise Senjin. E lipsit de emoţii, deci nu duce lipsă de mângâiere.

Îşi puse blând mâna peste a ei şi pentru o clipă Justine fu complet paralizată. Fantezia începuse de-acum să se reverse, preschimbându-se în realitate şi prezenţa bruscă a celor două elemente, la fel de distincte ca uleiul separat de apă, o făcu să i se întoarcă stomacul pe dos de greaţă. Nu-şi mai simţea picioarele şi se rezemă de perete, simţindu-i răceala reconfortantă pe pielea ei înfierbântată.

— Justine?

Senjin folosi din nou numele ei mic, rostindu-l intim, ca pe o mângâiere. Buzele lui aproape de buzele ei. Noaptea lăsându-se grea peste ei, trăgându-i ca un reflux. Dorinţa lipsită de raţiune, sălbatică, arzând ca un giuvaer purtat la gât.

Doamne Dumnezeule, îşi zise ea. Ce se-ntâmplă cu mine?

— Nu! strigă Nicholas. Nu pot să accept ce-mi spui! Nu se poate să fiu *tanjiani!*

— Tu eşti ce eşti, Nicholas, spuse Kansatsu. *Karma.* Nici eu şi nici tu nu putem face nimic.

— Refuz să-mi accept *karma.* Resping orice noţiune care ar duce la ideea că sunt *tanjiani.* Pur şi simplu nu poate fi aşa!

— Gândeşte-te la întuneric, spuse Kansatsu. Adu-ţi aminte de cum te-ai simţit acolo, suspendat deasupra

defileului.

— Dar nu s-a întâmplat, ţipă Nicholas! Am visat tot! Trebuie să li visat! Sau sunt mort. Am murit pe Războinicul Negru, bănuiam mai tic mult asta şi acum văd că aşa el

— Eşti viu, Nicholas. Dar adevărul e că înainte de a se termina toate astea, s-ar putea să vrei să fi murit aici.

— Încetează să mai vorbeşti aşa!

Nicholas era atât de agitat încât nu-şi mai găsea locul. Păşea înainte şi înapoi ca un animal sălbatic căzut deodată captiv.

— Nu vreau să mai aud nimic despre asta!

— Dimpotrivă, asta ţi-e acum singura dorinţă, spuse Kansatsu, dând dovadă de o nesfârşită răbdare. De asta ai venit aici, de asta ai riscat să faci o călătorie atât de periculoasă în starea în care te afli.

— Eu sunt *Shiro ninja*! strigă Nicholas îndurerat şi înspăimântat. De ce tot vorbeşti când poţi să acţionezi? Tu poţi să mă salvezi. Foloseşte *Tau-Tau.* Desfă vraja asta!

— Nu înţelegi?

Kansatsu se apropie de Nicholas precedat de aura lui întunecată, cu irizaţii verzi-albăstrui, ca trupul unei insecte. Nicholas se făcu mic în faţa lui.

— De ce să-ţi fie teamă de mine? Nu de mine te temi, Nicholas, ci de acea parte din tine care zace de mult îngropată în centrul spiritului tău. E ea oare atât de hidoasă încât trebuie să te temi aşa de tare de ea?

— Nu ştiu ce vrei să spui, zise chinuit Nicholas.

— Ba ştii, spuse Kansatsu. Întunericul e prietenul tău, Nicholas. El te-a salvat atunci când furtuna te-a smuls de pe Războinicul Negru. De ce nu te încrezi în propriile tale simţuri?

— A fost un vis, sunt sigur că vis a fost! Am văzut şi am simţit, dar nu se poate să se fi întâmplat aşa!

— Într-acolo zace nebunia, spuse Kansatsu. Simţurile tale sunt singurele elemente pe care te poţi bizui.

— Dar *nu* mă pot bizui pe ele acum. Eu sunt *Shiro ninja!*

— Eşti încă Nicholas Linnear. Nimic nu poate schimba asta. Spiritul tău dăinuie, Nicholas. E de neînfrânt. Numai

spaima ta crescândă îl poate sfărâma.

— Frica mă înlănţuie în mrejele ei, *sensei,* şopti Nicholas înfiorându-se deodată şi dinţii începură să-i clănţăne furios. Şi nu-mi dă drumul din strânsoarea ei!

— Nu! se răsti aspru Kansatsu, aproape speriindu-l pe Nicholas. Te agăţi cu dinţii de frica pe care o invoci. Dar frica asta e cunoscută şi poate fi manevrată. Cealaltă frică, frica de întuneric, de moştenirea ta şi de tot ce aduce ea, aceea e necunoscută. E de o mie de ori mai bine să fii chinuit de prima decât de a doua.

Nicholas îşi trase genunchii la piept, tremurând ca bântuit de friguri.

— Mie frică, *sensei.*

— De ce?

— Dacă *sunt tanjiani?*

— Dacă asta te înspăimântă, lasă-te să simţi frica. Măcar atâta libertate acordă-ţi şi tu. Întinde-te din nou şi atinge întunericul.

— Nu pot. Mă simt paralizat.

— Dacă te simţi pregătit s-o faci, spuse Kansatsu blajin, spune-mi ce s-a întâmplat cu fratele meu mai mare, Kyoki.

Afară furtuna fluiera printre râpe şi defileuri, apropiindu-se de Războinicul Negru şi grindina cădea cu un răpăit surd pe acoperişul de paie al mănăstirii lui Kansatsu. Timpul real părea că dispăruse retrăgându-se în adâncurile unei fântâni a gravitaţiei, care-i ţintui pe cei doi pe o orbită numai a lor.

Nicholas îi spuse lui Kansatsu ce se petrecuse din clipa în care văzuse castelul lui Kyoki şi până îl părăsise.

— De când crezi că era mort fratele meu mai mare, atunci când l-ai descoperit?

— De o jumătate de zi. Poate mai puţin. Şase ore.

— Spune-mi, Nicholas, cine mai ştia că ai de gând să vii în masivul Asama?

— Numai soţia mea şi cel mai apropiat prieten al meu, Tanzan

Nangi.

— Ai încredere în acest Nangi?

— Îmi pun viaţa chezăşie pentru el, spuse Nicholas.

Kansatsu îl ţintui cu privirea.

— S-ar putea să ajungem şi la asta. Te sfătuiesc să-ţi alegi cu grijă cuvintele. Şi la fel şi oamenii în care să ai încredere.

— Susţin ce am spus.

Kansatsu nu răspunse nimic.

Nicholas întrebă plin de nerăbdare:

— La ce te gândeşti, *sensei?*

— Trebuie să fie un individ cu o enormă forţă interioară, acest asasin al fratelui meu. A ajuns la el înainte ca tu să apuci să vorbeşti cu el, deci trebuie să fi ştiut în ce direcţie ai apucat-o. Cum a realizat asta? L-a ajutat cineva, nevasta ta sau prietenul tău Nangi? Sau ştia deja dinainte?

— Vrei să spui, zise Nicholas enervat, că Tanzan Nangi, pentru care aş garanta cu viaţa mea, care e atât de infirm încât are nevoie de baston ca să poată merge, ar putea fi un *dorokusai,* un fanatic *tanjiani?*

— Cineva a reuşit să străpungă sistemul de apărare al castelului, continuă Kansatsu ca şi când nici nu l-ar fi auzit. A străpuns sistemul de apărare al castelului după care l-a învins pe fratele meu, el însuşi un *tanjiani.* Nici asta nu ştim cum a reuşit-o. Da, da, sunt aici multe mistere care trebuie rezolvate.

Gândind că Nangi avea dreptate, Nicholas zise:

— Un lucru e sigur: duşmanul meu e un *dorokusai.*

— Oh, da, aprobă Kansatsu. Orice e posibil în acest univers, Nicholas. Chiar şi lucrurile inimaginabile: existenţa unui *dorokusai,* cel mai de temut dintre *tanjiani.* După cum ar trebui să ştii, un *dorokusai* e un singuratic, un rebel care a întors spatele disciplinei *Tau-Tau.* De fapt *tuturor* disciplinelor. E maestrul minciunii şi al înşelătoriei. De multe ori apare sub o mască blajină, dar niciodată nu e ceea ce pare.

Aici Kansatsu făcu o pauză şi lui Nicholas i se păru că *sensei*-ul îi răspunse în sfârşit la întrebare.

— Un *dorokusai* se mişcă în propriul lui univers, urmă Kansatsu. El şi-a creat propriile lui legi, propria lui Cale. Până şi *sensei*-ii *tanjiani* se tem de *dorokusai*, pentru că el

are o asemenea putere încât nu poate fi ucis. Trebuie distrus.

— Care-i diferenţa dintre moarte şi distrugere? întrebă Nicholas.

— Ăsta-i unul din motivele pentru care ai venit la mine, spuse Kansatsu. Va fi ultima lecţie pe care ţi-o voi da, Nicholas. Dar ia aminte la ce-ţi spun: dacă începi lecţia aici, atunci înseamnă că alegi de bună voie să porneşti direct pe Calea pe care a pornit s-o urmeze şi acest *dorokusai.*

Nicholas se gândi îndelung la cele auzite.

— Deja m-am postat în calea *dorokusai*-ului, spuse el în cele din urmă. Eu nu pot altceva decât să lupt sau să mor.

— Dacă ţi-ai găsit crezul, spuse Kansatsu, atunci întinde-te şi apucă-l. Găseşte întunericul din nou. E prietenul tău deosebit.

Urmă o tăcere atât de lungă încât lumina se schimbase deja în încăpere. După un timp, Nicholas strigă agitat:

— L-am simţit! L-am simţit.

Era lac de sudoare, dar nu mai tremura.

— Întinde mâna, spuse Kansatsu.

Văzând că nu primeşte nici un răspuns, spuse din nou:

— Nicholas, întinde mâna.

Încet, Nicholas întinse mâna până când aceasta trecu din zona luminată în partea umbrită unde se afla Kansatsu.

Kansatsu atinse cu vârful degetului lui arătător vârful degetului arătător al lui Nicholas.

— Aici se află frica ta. Atinge-o. Respir-o. Posed-o. Înţelegerea va veni numai aşa.

— Frica izvorăşte din mine, nu din întuneric, zise Nicholas, după un timp, cu nespusă uimire în glas.

— Acum spiritul tău atârnă suspendat peste abis, la fel cum mai devreme capul tău a fost suspendat deasupra zăpezii, gheţii, cenuşii şi a stâncii negre.

Lăsă să se scurgă câteva clipe, apoi rosti cu o voce cu totul schimbată:

— Spune-mi exact la ce te gândeşti în momentul ăsta.

— Nu vreau să cred că sunt *tanjiani,* spuse Nicholas trăgând adânc aer în piept. Mi-e teamă că dacă o fac, n-am

să fiu cu nimic mai bun decât vărul meu Saigo, al cărui spirit a fost deturnat de la calea cea bună şi a fost corupt de răul din interiorul lui.

— Asta crezi, că întunericul este răul?

— Nu-i aşa?

— Recunosc că poate fi un rău mare, spuse Kansatsu. *Dorokusai*-ul care te urmăreşte e un exemplu elocvent. Dar întunericul nu înseamnă numai atât. Universul, Nicholas, nu e nici bun, nici rău; mai degrabă ambele extreme morale sunt cuprinse în el.

Tonul lui Kansatsu era blând ca o maree care calmă goana nebună a inimii terorizate a lui Nicholas. *Sensei*-ul păstră contactul fizic dintre ei.

— Asta a fost una dintre primele lecţii care ţi le-am dat, îţi aminteşti? Este cel mai important dintre toate adevărurile. Acelaşi adevăr e valabil şi pentru întuneric, care e şi el tot un univers, dar dispune de puteri limitate şi unii abuzează adeseori de potenţialul lui, corupându-l. Aceasta e natura puterii. Puterea e trecătoare. Dacă o atingi, nu mori. Dar te schimbi. În ce fel, însă, nici eu n-aş şti să-ţi spun.

— Mă tem să nu mă schimb, mărturisi Nicholas.

— Dacă n-ai să te schimbi, înseamnă că *dorokusai*-ul care te urmăreşte te-a şi prins deja. Nu vei fi niciodată în stare să foloseşti smaraldele moştenite de la bunicul tău. Vei rămâne pentru totdeauna *Shiro ninja.*

Nicholas tremura parcă scuturat de friguri. Minutele se alungeau, amplificând agonia tăcerii. În cele din urmă, încet, Nicholas înclină capul.

Kansatsu închise ochii. Părea că abia acum, după mult timp, începe să respire din nou.

— În regulă atunci, zise el. Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să înveţi de la bun început să vorbeşti. Va trebui de asemenea să înveţi să gândeşti într-o nouă limbă care se numeşte Akshara, limba eternităţii.

— Face parte din *Tau-Tau?*

— Este chiar chintesenţa lui *Tau-Tau,* spuse Kansatsu. Fără Akshara nimic altceva nu e posibil.

Se uită la faţa albă ca varul a lui Nicholas.

— Spune-mi Nicholas-*san*, ţi-e frică?

— Da, *sensei.*

Răspunsese cu o şoaptă slabă şi răguşită. Frica venea în valuri, dar tot atunci Nicholas îşi dădu seama că *sensei* Kansatsu îi spusese Nicholas-*san* şi că putea din nou să respire.

— Bun, zise Kansatsu. Acum ar fi normal să fii înspăimântat. Spiritul tău nu se mai află suspendat. A sosit timpul să te arunci tu însuţi în abis.

Nangi şi Tomi sosiră la *Calea de Mătase* după miezul nopţii. Salonul *tokudashi* era înţesat de clienţii obişnuiţi ai localului, oameni de afaceri încinşi la faţă şi asudaţi, ca o colonie de furnici, îmbrăcaţi toţi la fel şi învăluiţi în fum înţepător de ţigară.

Tomi se opri o clipă, fascinată de expresiile de pe feţele bărbaţilor, multiplicate parcă la nesfârşit. Ştia la ce se uitau, ştia ce era în minţile lor şi se minună de puterea de atracţie a acelei imagini. Îşi puse întrebarea dacă vreodată vor ajunge şi femeile să fie atât de obsedate de o anumită parte a anatomiei masculine. Nu credea c-ar putea să se întâmple aşa ceva. Femeile nu erau atât de mult atrase de fizic, fiind mai mult atrase de latura emoţională. Nu că n-ar fi putut fi mânate de dorinţa sexuală, dar desigur, nu în felul în care sunt mânaţi în cele mai multe cazuri bărbaţii.

Muzica amplificată la maximum îi izbi în faţă aproape fizic şi avură amândoi senzaţia că-i împinge înapoi; stroboscoapele fulgerară, orbindu-i un moment. Tomi clipi şi flutură legitimaţia prin faţa namilei care se ocupa cu ordinea, fiind nevoită să ţipe pentru a se face auzită în vacarmul din sală.

Îl conduse apoi pe Nangi pe lângă pereţii sălii, trecând pe lângă o pancartă pătată şi soioasă din carton pe care scria *TRECEREA INTERZISĂ.*

Labirintul de coridoare părea o catacombă subterană. Nangi o urmă pe Tomi, trecând pe lângă un şir de uşi care semănau una cu alta ca picăturile de apă. Coridoarele erau

în paraginã, mirosea urât, pereţii erau plini de murdărie şi cu mai toată zugrăveala cojită, iar gurile de ventilare erau pline de praf, scame şi scrum de ţigară. Deasupra, pe tavanul înnegrit, atârnau becuri fără abajur, abia mai ţinându-se de firele lor răsucite.

Tomi se opri în dreptul unei uşi şi trebui să bată zdravăn în ea cu pumnii ca să fie auzită peste vacarmul produs de muzica rock. Se auzi ceva care putea fi un răspuns şi împinse uşa. Înăuntru, mica încăpere era mobilată cu o masă, o oglindă înconjurată cu câteva becuri, un scaun cu spetează din trestie şi o chiuvetă ruginită. O femeie tânără, îmbrăcată într-un halat subţire şi ros de atâta purtat întoarse capul spre ei.

— A, tu erai, spuse ea pe un ton plictisit şi se întoarse cu spatele la ei, continuând să-şi aplice machiajul, dar urmărindu-i totuşi prudentă prin oglindă.

— Atoko, spuse Tomi, acesta e domnul Nangi, un prieten de-al meu.

Se întoarse către Nangi şi îi explică:

— Atoko a împărţit cabina cu Mariko. Ea a găsit cadavrul.

Apoi se întoarse din nou spre fată.

— Am vrea să-ţi punem nişte întrebări.

— În legătură cu ce?

Tomi scoase din agenda ei o fotografie a doctorului Hanami şi o puse în faţa fetei pe măsuţa de machiaj.

Atoko se uită puţin la ea.

— Cine-i ăsta? întrebă ea.

— M-am gândit că poate ne spui tu, zise Tomi.

Atoko ridică din umeri şi continuă să se machieze.

Nangi, exagerându-şi puţin mersul şchiopătat, se duse lângă masa fetei, întinse mâna şi smulse o fotografie prinsă între oglindă şi rama de lemn.

— Hei! strigă Atoko.

Nangi o lăsă să-i ia poza din mână.

— Fratele tău sau prietenul tău?

Atoko se bosumflă scoţându-şi în afară buza inferioară şi înfipse poza la locul ei de la oglindă.

— Ştii, zise Nangi, am avut şi eu cândva o soră. Avea o

mulţime de prieteni când era tânără. Cred că era cam de vârsta ta. Ce-i mai plăcea să-i vadă roind în jurul ei! Şi ce-i mai încuraja! Cred totuşi că nu o făcea cu rea intenţie. Îi făcea plăcere compania lor şi-atât.

Făcu şchiopătând câţiva paşi lateral.

— Uneori totuşi mai intra şi în bucluc.

Atoko îşi întoarse capul spre el, devenită brusc interesată.

— Ce fel de bucluc?

Nangi se uită la ea, parcă mirat că ea îl ascultase. Flutură din braţ a lehamite.

— Ei bine, uneori prietenii altor fete îi tot făceau ochi dulci. Nu că sora mea i-ar fi încurajat. Doamne fereşte nu. Pur şi simplu se întâmpla, preciză el şi mai făcu grijuliu un pas. Însă fetele, prietenele ei, n-au înţeles niciodată adevărul şi au învinuit-o pe ea, bineînţeles, pentru că nu suportau să dea vina pe băieţi.

— Dar exact asta s-a întâmplat! exclamă Atoko. Puse jos creionul de ochi şi se uită fix la Nangi. Mariko şi cu mine eram atât de bune prietene, până când... Până a apărut...

Lăsă ochii în jos şi arătă cu degetul fotografia doctorului Hanami.

— Te-a preferat pe tine lui Mariko? întrebă Nangi.

Atoko dădu din cap.

— Pentru un timp. Apoi ne-a tot schimbat pe una cu alta fără ca noi să ştim de la bun început. La urmă am impresia că ajunsese să creadă că era îndrăgostit de Mariko, dar era deja prea târziu. Mariko nu mai voia să aibă nimic de-a face cu mine.

În ochi îi apărură lacrimi şi încetă să se mai uite în oglindă.

— Biata Mariko, era o fată aşa de bună! Nu merita... Oh, nu merita...

Nangi schimbă o privire scurtă cu Tomi şi aceasta se duse lângă Atoko, care plângea acum cu şiroaie de lacrimi.

— E-n regulă, zise Atoko în cele din urmă, luând câteva şerveţele de hârtie făcute cocoloş şi tamponându-şi faţa. Oh, rahat, nu mă pot urca pe scenă în halul ăsta, gemu ea

şi începu din nou să plângă. Credeam că n-am să mai bocesc după Mariko...

Nangi aşteptă câteva momente apoi spuse blând:

— Poţi să ne spui câte ceva despre bărbatul din fotografia pe care ţi-a arătat-o detectivul Yazawa?

Atoko ridică din umeri.

— Ce-ar fi de spus? Era un tip bogat căruia îi plăcea să-şi înşele nevasta. Aveam impresia că-i plăcea să fie în preajma noastră pentru că noi eram tinere. S-a săturat foarte repede de mine, dar cred că într-un fel cu Mariko a fost cu totul altceva.

— Altceva în ce fel? punctă Tomi.

— Cum am zis, credea că-i îndrăgostit de ea.

— Crezi că ar fi făcut orice pentru ea? întrebă Nangi deodată.

Atoko se opri din aplicarea machiajului şi se uită fix în oglindă, practic la nimic specific, sau poate căutând trecutul. Apoi ochii i se limpeziră.

— Ştiţi, cel mai nostim e că atunci când era cu mine, practic nu vorbea decât despre soţia lui. Cred că pentru *ea* ar fi făcut orice.

— A fost şi el aici în noapte asasinării lui Mariko? întrebă Tomi.

Atoko evită să-i întâlnească privirea. Apoi, în sfârşit, dădu din cap afirmativ.

— Am minţit în privinţa asta. Mi-a... fost ruşine de felul în care a luat sfârşit prietenia mea cu Mariko. Am... n-am vrut să vorbesc despre asta. Am vrut să nu ştie nimeni. Dar, da, el a fost aici în noaptea aia. Avea întâlnire cu Mariko. L-am văzut cu faţa albă ca varul când a ieşit ca o vijelie din cabina ei şi l-am auzit vomitând pe aleea de afară. Atunci am intrat în cabina ei şi... am găsit-o, zise ea muşcându-şi buza şi privind în gol. Îmi pare rău. Trebuia să vă fi spus adevărul de la început.

Ochii ei îi întâlniră în oglindă pe ai lui Tomi.

— Eu sunt o fată bună...

Justine se uita fix în ochii arzători ai lui Senjin. Era ca şi

când ar fi privit cerul nopţii, presărat cu stele misterioase, plin de umbre ale căror forme, atât de familiare ziua, căpătau acum înţelesuri ascunse, venite din adâncurile propriei ei imaginaţii.

Tau-Tau şi ceva mai mult decât *Tau-Tau,* magia interzisă a *dorokusai-ului,* o copleşeau, dar ea nu ştia asta şi chiar dacă ar fi ştiut, tot n-ar fi înţeles. Justine, ruptă de timpul real, îşi analiza viaţa aşa cum făcuse Nicholas cu multe luni înainte de a suporta operaţia. Acum se supunea poruncii lui Senjin, cum se supusese şi Nicholas doctorului Hanami când bisturiul acestuia îi scormonise creierul în căutarea tumorii.

— Unde ţine soţul tău cutia, Justine?

Vocea lui Senjin biciui ca un bici de mătase, îndemnând-o să vorbească.

— Unde a ascuns smaraldele?

Justine ştia sau în orice caz credea că îşi aminteşte cum intrase Nicholas furios în casă, cum scotocise sub scândurile podelei, cum scosese la iveală cutia şi cum răsuflase uşurat când o deschisese. Cum putea să uite? Totuşi era ceva ce nu-şi aducea aminte. Uitase ceva, un amănunt. Dar ce anume?

— Te duc acolo, se auzi Justine spunând. Vino cu mine.

Îl luă de mână şi simţi cum trupul i se umple cu atât de multă energie încât dinţii încep să-i clănţăne.

Îi arătă locul din sala de antrenament a lui Nicholas, explicându-i cum să dea la o parte sacul de box şi cum să scoată cutia. La fel cum făcuse Nicholas... oare ce uita?

Senjin duse cutia la lumină, fulgerat de gândul că i se întâmplă ceva ce nu i se mai întâmplase de mult: îi tremurau mâinile! În cele din urmă înţelese: smaraldele! Ultima verigă de legătură cu Eternitatea pe care o căutase toată viaţa. Cel puţin de când ştia de puterea smaraldelor magice şi despre darul lor de a descătuşa.

Deschise cutia şi rămase cu gura căscată. Şase smaralde, doar şase. Unde erau celelalte nouă? Avea nevoie de nouă, cel puţin nouă! Scotoci pe sub catifeaua bleumarin, rupând-o în fâşii. Şase nu erau de ajuns, ba mai mult, ştia că numărul acesta putea fi chiar ucigător. Ucigător? Poate, dar

nu pentru el. Luă smaraldele în pumn şi puse cutia goală la locul ei în nişa din podea.

Se întoarse spre Justine. Vedea cum *Tau-Tau* o ţinea prizonieră, colorându-i ochii, obligând-o să facă tot ce-i ordona el.

— Unde sunt celelalte smaralde? întrebă el tăios. Aici sunt doar şase.

— Nu ştiu.

Senjin îi studie privirea rătăcită şi se convinse că nu-l minţea.

— Eşti sigură? Gândeşte-te bine.

Justine trebuia să ştie. Vreo anumită parte din ea văzuse sau auzise ceva, un cât de mic element pe care el să-l poată corela cu dispariţia celorlalte pietre preţioase. Trebuia să afle, să caute în mintea ei, să sape adânc, ca un chirurg, pentru a găsi ceea ce căuta.

— Sunt sigură, spuse Justine. Nu ştiu. Credeam că sunt în cutie. Le-am văzut în cutie când Nicholas...

Se opri brusc.

— Ce este? întrebă Senjin. Zi mai departe. Le-ai văzut când Nicholas...? Ce-a făcut Nicholas?

— Am... Am... Justine făcu deodată o grimasă de durere şi-şi duse palmele la tâmple. Oh, ce mă doare capul!

Senjin îşi dădu imediat seama ce se întâmpla. O anumită parte adânc îngropată în ea se lupta cu el, împotrivindu-se unei abordări directe. Poate că Linnear îi spusese explicit că nu trebuia niciodată să dezvăluie locul în care se aflau smaraldele. Asta ar fi fost de ajuns pentru a declanşa în ea un conflict moral. Se decise să încerce o abordare diferită. În definitiv, avea destul timp la dispoziţie. Şi în orice caz, experienţa se putea dovedi interesantă şi la alte niveluri.

Băgă smaraldele în buzunar şi aranjă sala de antrenament aşa cum o găsise. Apoi o scoase afară pe Justine, de fapt afară din casă. În *engawa* noaptea se lăsase cu desăvârşire. Greierii ţârâiau şi ici-colo licuricii dansau printre chiparoşi şi cryptomerii.

— Vorbeşte-mi, îi spuse Senjin. Povesteşte-mi despre tine. Spune-mi ce nu poţi spune altora. Şi mai mult decât

orice, vreau să-ţi aminteşti.

Justine se aşează într-un şezlong din lemn de cedru lucrat de Nicholas cu mâinile lui imediat după ce se mutaseră aici. Era locul ei preferat, unde avea în faţă frumoasa privelişte a grădinii lor.

— Când am venit aici în Japonia, mi-a plăcut foarte mult, şopti ea. De ce nu? Era electrizant, exotic. Eram sedusă de imagini noi, de mirosuri şi sunete specifice ţării ăsteia şi asta a fost de ajuns ca să mă susţină. După un an însă, parcă ajunsesem să mă lovesc de-un zid. Mă îngrijisem să-mi întemeiez un cămin pe un pământ străin, sau cel puţin aşa considerasem eu. Soţul meu a angajat o femeie japoneză ca să m-ajute la treabă. Am rămas însărcinată. Se părea că totul merge aşa cum trebuie. Dar n-a fost aşa. Fusese o greşeală. O greşeală teribilă. Îi lipseau familia şi prietenii. Aici nu aveam pe nimeni în afară de soţul meu şi prietenii *lui.* Ei însă nu-mi ajungeau, iar apoi s-a născut fiica mea, pe care pe urmă am pierdut-o. Am început să neg totul. Acum urăsc Japonia; acum nu mă pot gândi la altceva decât să mă întorc acasă la mine, pe ţărmul oceanului, la West Bay Bridge, în Long Island. Oh, cât de mult îmi doresc să fiu acolo! Cât de mult îmi doresc să fiu acolo acum!

Justine tremura puternic sub efectul emoţiilor provocate de amintiri. Simţea nevoia să-şi ţină respiraţia, dar se gândi că dacă n-ar mai fi respirat, n-ar mai fi putut să termine ce avea de spus, iar acum avea nevoie mai mult decât orice s-o facă, mai ales că asta aştepta şi Senjin de la ea.

— Apoi, vechile nelinişti pe care credeam că le-am dat uitării când eram mai tânără, au început să iasă din nou la suprafaţă şi eu m-am simţit de parcă eram tot acolo de unde pornisem cu mulţi ani în urmă.

Ca şi atunci, simţea şi acum o reînviere a trecutului, o sfâşiere a ţesăturii dintre trecut şi prezent, foşnetul a ceva ascuns ce punea stăpânire pe ea.

— La un moment dat, pe când eram mult mai tânără şi mă găseam într-un punct critic al vieţii mele, m-am dedicat cu disperare analizelor. Îl uram pe tatăl meu că nu-mi dădea atenţie şi pentru că o dispreţuia pe mama, care era atât de

influenţabilă. Aveam nevoie de cineva cu care să vorbesc, de cineva care să mă îndrepte pe drumul cel bun. Presupun că n-ai cum să înţelegi, zise ea privind spre Senjin Omukae.

— Aci în Japonia sunt mulţi psihiatri, zise el pe un ton neutru.

Justine îşi întoarse capul din lumina lunii.

— M-am dus la doctor. Era o femeie cu părul atât de negru încât arăta a ţigancă. M-am simţit groaznic de stânjenită că m-am dus la ea, eu, creştina bogată căzută în păcat, distrusă din punct de vedere emoţional şi cu buzunarele doldora de bani. Curios. Îmi amintesc cum eram îmbrăcată la prima mea vizită: o mini-jupă Mary Quant şi o bluză cu buline pe care tocmai o cumpărasem de la un magazin de articole pentru petreceri din Londra. Pe urmă, văzându-mă în oglindă cum arătam, am fost atât de şocată încât săptămâna următoare m-am dus în jeans şi cămaşă simplă şi nu i-am mai dat niciodată ocazia lui Honi să mă vadă îmbrăcată altfel.

Făcu o pauză. Era greu să aducă în actualitate trecutul şi să se recunoască în copilul neastâmpărat, răsfăţat şi totuşi nefericit care fusese. Lui Nicholas nu-i povestise niciodată nimic din toate astea. Cum se face atunci, îşi puse ea întrebarea, că sunt capabilă să-mi mărturisesc păcatele acestui bărbat? Dar întrebarea se stinse imediat şi alunecă din mintea ei drogată fără să primească răspuns.

— Honi purta nişte cercei uriaşi de argint aduşi din Mexic şi o fustă ţărănească multicoloră ţesută în Guatemala. N-o interesa absolut deloc cum arăta, iar eu am învăţat din exemplul ei. M-a învăţat să privesc înăuntrul meu, în acele locuri întunecoase şi reci pe care probabil că preferasem întotdeauna să le ignor. Era extraordinar de greu şi de multe ori era imposibil. De multe ori mă prăbuşeam şi plângeam în hohote, incapabilă să continuu. Însă Honi era mereu acolo şi forţa ei a devenit în cele din urmă forţa mea, de parcă ar fi fost un fel de mediu capabil să extragă durerea din mine şi s-o absoarbă în ea. Avea o capacitate nelimitată de a absorbi durerea, ca o icoană sau ca un sfânt. Mă gândeam la Honi ca la o călugăriţă dintr-un ordin

sfânt, eu fiind novicea care trebuia să treacă test după test pentru a se putea dovedi vrednică.

...Asta a fost problema mea, vezi tu... Nu m-am putut gândi niciodată la mine ca fiind vrednică de o relaţie la locul ei. Să fi iubit pe cineva şi să fi fost iubită în schimb, era ceva exclus. Dar treptat, am ajuns să-mi dau seama că Honi mă iubea. Îmi văzuse toate defectele şi îmi înţelesese toate păcatele în aceeaşi măsură în care mie-mi făceau silă. Şi totuşi m-a acceptat. Şi totuşi a continuat să mă iubească. Ce revelaţie am avut atunci! Desigur, la început n-am putut să cred, sau poate n-am vrut. Dar Honi m-a învins până la urmă şi eu m-am dus la ea ca un animal sălbatic hotărât să se muşte şi să se ronţăie singur, până la moarte. Ea m-a învăţat să nu mă mai muşc, apoi mi-a vindecat rănile pe care mi le provocasem. *Când tu n-ai să mai poţi, am să port eu povara păcatelor tale,* mi-a spus ea. *Justine, e important ca tu să înţelegi că nu mai eşti singură.* Şi bineînţeles că m-am întrebat ce se întâmpla? Ce voia de fapt de la mine? Şi tocmai asta era: Honi a fost singura persoană din viaţa mea care *n-a vrut* nimic de la mine. M-a iubit pentru ca eu să pot învăţa să mă iubesc pe mine însămi. Tu te iubeşti pe tine, Senjin? Mie mi se pare că nu. Mi se pare că eşti prea ocupat cu mecanismele păstrării sub control a mediului tău înconjurător. Nicholas la fel. El se topeşte amestecându-se cu întunericul şi păşeşte fără zgomot, iar uneori sunt sigură că nici nu mai respiră. El a reuşit să stăpânească toate lucrurile astea, dar pe el nu ştie să se stăpânească. Sesizez acelaşi fenomen şi la tine, Senjin. Greşesc cumva?

Senjin rămase tăcut.

— Cu tine e ca şi cum aş fi cu soţul meu. Poţi să-mi spui cum de e posibil?

Senjin ştia, dar n-avea de gând să-i spună. În schimb, se întinse după ea. Avusese presimţirea că seara aceasta va deveni interesantă şi iată că nu se înşelase.

Justine se simţea suspendată deasupra unui abis şi încâlcită în plasa unor emoţii dintre cele mai tulburi. Simţi atingerea lui Senjin ca un curent electric care-i traversă tot trupul şi se gândi nevenindu-i să creadă: „Asta nu se

întâmplă, nu pot să simt ceea ce simt, trupul meu mă înşeală la fel cum eu îl înşel pe Nick.” Avea o senzaţie acută de febră, picioarele i se înmuiaseră, o usturau plămânii şi gândirea îi devenise incoerentă.

Văzu ca printr-o pâclă deasă lumina lunii alunecând zdrenţuită printre copaci. „Acum ar trebui să fiu singură şi să-l aştept pe Nick să se întoarcă, se gândi ea, dar uite că n-o fac. Sunt cu japonezul ăsta străin şi îl vreau lipit de mine, peste mine, în mine...”

Izbucni în plâns agăţându-se de gâtul parfumat al lui Senjin, nemaiştiind dacă e trează sau e bântuită de halucinaţii. Senjin o trânti cu brutalitate pe pardoseala verandei şi îi legă încheieturile mâinilor şi gleznele. Justine simţea cum creierul îi lua realmente foc şi tot trupul îi arde, cuprins de vâlvătăi cum nu mai simţise vreodată. Senjin simţi şi el dogoarea ca de cuptor a trupului ei şi se simţi îmbătat de senzaţia asta, cea mai dulce din câte cunoscuse vreodată. Exact aşa visase momentul acesta de triumf, o experienţă sublimă pe care nu oricărui muritor îi era dat s-o trăiască.

— Îţi promit un exemplu, zise el, ca să poţi înţelege cum se contopeşte plăcerea cu durerea... cum amândouă se prefac într-o singură simţire...

În clipa aceea se auzi trosnind o crenguţă, undeva aproape. Auziră amândoi zgomotul şi Justine, speriată, deschise larg ochii şi încercă să privească în jurul ei. Pieptul i se ridica spasmodic şi Senjin o privea cuprins de delicii cum frica şi dorinţa se amestecau şi acţionau ca un drog, dilatându-i pupilele. Se întrebă într-o străfulgerare fugară cum puteau arăta ochii lui şi se simţi bucuros că nu avea o oglindă în care să se poată privi. Îi puse un deget pe buze ca s-o împiedice să vorbească şi îi făcu semn să nu scoată vreun sunet, apoi ieşi cu paşi neauziţi din *engawa* şi o luă pe aleea cu pietriş din faţa grădinii. Oricare alt om ar fi făcut măcar un zgomot uşor pe pietrişul mărunt, dar Senjin păşea de parcă ar fi fost pur şi simplu imaterial şi Justine îl urmări îngrozită cum plutea ca într-un coşmar îndepărtându-se pe alee şi văzu din nou în el imaginea lui

Nicholas care o scotea din minţi.

Începu dintr-o dată să tremure, cuprinsă de aerul rece al nopţii şi descătuşată din strânsoarea unor puteri necunoscute şi atât de intense încât îi paralizau gândirea şi o prăbuşeau într-o lume plină de halucinaţii pe care nici nu mai încerca să le înţeleagă sau să le tălmăcească. O clipă licări iluzia că starea asta cumplită începea să scadă în intensitate, asemeni cârceilor unui vis care te înlănţuie mai departe şi după ce te-ai trezit. Îi trecu vag prin minte gândul că plecarea lui Senjin de lângă ea o elibera de starea asta, dar se înşela. Se simţea parcă atârnată într-un hamac din care nu era în stare să coboare, legănată spasmodic într-o neputinţă totală şi străbătută de fulgerele arzătoare şi prelungi ale unei dorinţe erotice cum nu mai simţise niciodată. Zăcea pătrunsă de pulsaţia monstruoasă a propriului ei trup mistuit de flăcări şi abia se putu răsuci pe o parte, privind cu ochi dilataţi spre locul unde Senjin se făcuse una cu întunericul, aşteptându-l să se întoarcă, chemându-l cu patimă în gândul ei să se întoarcă, gemând disperată, ca şi cum el ar fi fost bărbatul ei, nu Nicholas.

Cum naiba putuse fi atât de neatent, să calce pe vreascul acela blestemat? Han Kawado se blestemă în sinea lui şi scoase iute cuţitul cu lama lungă şi subţire, ţinându-l pregătit pentru orice eventualitate. Îi meşterise din timp mânerul, îmbrăcându-l într-un şmirghel gros, cu faţa abrazivă întoarsă în afară, ca să nu-i alunece din mână exact în momentele decisive, când s-ar fi putut ca mâna să-i fie transpirată de emoţie sau udă de sânge. Şi starea care îl năpădise acum nu se mai putea numi emoţie, ci de-a dreptul frică. Mintea lui, obosită şi amorţită de atâtea ore de supraveghere încordată, începuse să-i alunece într-o ceaţă întunecoasă. Trecutul se amesteca încâlcit cu prezentul şi soţia lui, moartă în urmă cu şase luni, îi apăruse din nou în minte. Avusese un atac de cord în timp ce el era plecat şi conştiinţa îl chinuia pentru asta, deşi doctorii îl asiguraseră că nici prezenţa lui lângă ea în momentul crizei n-ar fi folosit la nimic. *Un atac de cord de o asemenea violenţă e*

mai rău ca un cutremur, spuseseră ei. *Nu-ţi rămâne de făcut decât să iei lucrurile ca atare. Karma. S-a isprăvit.*

Han nu putea să nu se considere vinovat. Din cauza naturii muncii lui, era acasă mai mult musafir, pe apucate, fără să ştie niciodată cât stă şi când se întoarce. Asta era *karma* lui.

Şi de atunci Han începuse să se simtă îngrozitor de singur. Îşi alesese singur viaţa asta, de om-umbră care se prelinge neauzit prin iadul lumii în care avea mereu de umblat, o lume cu totul altfel decât restul omenirii. Îşi dusese viaţa solitară ca pe o emblemă a curajului, sigur pe eroismul lui, însă de la o vreme singurătatea se răzbuna pe el, biciuindu-i spiritul aşa cum timpul biciuie pielea şi o umple de riduri. Uneori se simţea mai bătrân şi mult mai uzat decât tatăl lui, supravieţuitor al dezastrului de la Hiroshima. Dar asta era singurul lucru pe care ştia să-l facă, iar clienţii lui erau de părere că o făcea al naibii de bine şi îl căutau mereu. Ar fi putut să refuze misiunea în legătură cu Linnear pe care i-o oferise Pack Rat, dar simţise riscul şi nările îi fremătaseră de plăcere. Numai că acum orele se dovedeau lungi şi îl împovărau nemilos cu greutatea lor. Îmbătrânea. Stătuse prea mult timp într-o singură poziţie şi îi înţepeniseră picioarele, iar trupul îl durea din toate încheieturile.

Fusese martor la toate: ciocnirea de pe alee, aranjată cu atâta iscusinţă de hoţomanul de biciclist care venise la agăţat, acum era clar, apoi discuţia la o ceaşcă de ceai, căderea atât de rapidă a femeii în braţele licheluţei ăsteia frumuşele... Han făcuse ochii mari, nevenindu-i să creadă. Femeia asta chiar pica la aşternut aşa uşor, lăsându-se oricui întindea mâna s-o pipăie? Curvă, mă rog, dar nici chiar aşa, parcă prea picase repede, ar fi fost cazul să facă şi ea ceva mofturi, acolo, măcar de formă... Ptiu! Aşa or fi toate femeile albe? Ferice de americani, cu neveste de-astea... Apoi fusese năpădit de amintirea castei lui soţii, iar oboseala din ultimele zile îşi spusese şi ea cuvântul şi îl făcuse neglijent. Se foise puţin, să mai schimbe poziţia trupului amorţit şi să vadă mai bine ce se petrecea pe

verandă, unde licheaua o lega pe Justine. Intrigat de întorsătura asta neaşteptată, nu mai fusese atent unde pune piciorul şi *trosc!* Uite că scârba asta de vreasc găsise cu cale să pârâie tocmai acum, să-l dea de gol!

Mai trase în gând o înjurătură şi îşi spuse că poate totuşi cei doi de pe verandă nu auziseră nimic, mai ales că păreau atât de absorbiţi de alte îndeletniciri. Habar n-avea cine era biciclistul ăsta, sigur era doar că individul pusese foarte bine la cale toată întâmplarea şi o agăţase pe curvuliţa asta frumuşică asta mai repede decât ar fi fost de crezut. Altceva nu mai interesa. El, Han, trebuia doar să-i raporteze lui Pack Rat orice pas al lui Justine.

Acum, stând ghemuit în întuneric, în spatele tufei, îşi zise că poate ar fi trebuit să raporteze de la început despre întâmplarea asta. Dar nu îndrăznise s-o lase pe Justine singură cu şmecherul ăsta necunoscut, cel puţin nu înainte de a-i afla identitatea. Şi acum, poftim, vreascul ăla blestemat... Dacă cei doi nu-l auziseră, cu atât mai bine. Dar Han punea totdeauna răul înainte. Nu putea conta prosteşte pe şansa asta, trebuia să presupună că fusese auzit. Dacă individul o agăţase cu intenţie pe Justine, era mai mult ca sigur că va deveni suspicios şi va vrea să verifice ce era cu zgomotul.

Şi iată-l părăsind veranda şi luând-o pe alee. Îl pierdu repede din vedere şi îşi spuse că individul căuta în altă parte, auzul îl înşelase şi nu ghicise bine direcţia din care venea zgomotul. Dar dacă avea să ia la cercetat toată grădina, metru cu metru... Atunci, ghinionul lui, îşi zise Han, să poftească. Se încordă, să audă orice zgomot care i-ar fi semnalat vreo apropiere şi ridică cuţitul, gata să-l înfigă până în prăsele în pântecele individului. Apoi simţi pe neaşteptate cum ceva dur ca oţelul i se înţepeneşte de-a latul traheei şi nu-l mai lasă să respire.

Senjin aproape încetase să mai respire, ca să nu audă nici un zgomot interior în urechi şi să nici o vibraţie a pulsului arterelor să nu-i tulbure auzul. Aşa reuşea să audă mai multe decât orice altă fiinţă omenească şi decât orice

animal aflat la pândă.

Nu-i fu deloc greu să-l descopere pe omul ascuns printre tufe şi din simplul fapt că acesta reuşise să se nu se facă simţit până acum deduse că era un profesionist de înaltă clasă. Stătea atât de bine tupilat, făcut una cu pământul, încât nu l-ar fi putut găsi nici cei mai isteţi detectivi.

Dar Senjin îl găsise.

De cum plecase de pe verandă îi simţise mai întâi mirosul, acel miros masculin înţepător plutind în aer, amestecându-se grosolan cu miresmele fine ale cameliilor, iasomiilor şi pinilor. Îşi dăduse imediat seama că era spionat de mult timp, mirosul era stăruitor şi se impregnase în tot ce era în jur. Îşi interzise să audă şoapta blândă a vântului şi ţipetele intermitente ale unei bufniţe şi astfel auzi respiraţia omului. Un foşnet nou, venit de deasupra capului, dintre ramurile unei cryptomeria, îi distrase atenţia şi-l făcu să se uite în sus, unde văzu aripile mari ale bufniţei ca nişte vele negre conturate în lumina lunii. Pasărea cobora planând, ţinând în gheare un şoarece încă viu şi se lăsă pe o ramură a arbustului pentru a-şi începe festinul nocturn.

Senjin se simţi într-un fel înrudit cu bufniţa şi cu cryptomeria. Amândouă erau santinele şi simboluri ale existenţei solitare a războinicului, ultimul păstrător al darurilor tainice. Adulmecând mirosul dulceag de sânge şi pe acela, înţepător, al omului pitit la pământ, amândouă atât de nelalocul lor în locul acesta sublim, Senjin se mişcă mai departe, la fel de neauzit. Se furişă în spatele omului chircit între tufe şi ascuns de o pată de umbră şi îşi încleştă iute ca fulgerul braţul pe după gâtul lui.

— Cine te-a trimis? îi şopti el abia auzit la ureche. Ce cauţi aici? Pentru cine lucrezi?

Omul nu spuse nimic şi Senjin repetă întrebările, lovindu-l mărunt, dar cu putere în punctele cheie, provocându-i dureri mari care să-i facă inutilă orice rezistenţă.

Senjin avea foarte puţin timp la dispoziţie şi asta îl dezavantaja. Iar spionul ştia asta şi fără îndoială că ştia să exploateze o asemenea situaţie. Senjin avea nevoie de răspunsuri imediate la întrebări, dar înţelese că n-avea să le

primească şi trecu la singura soluţie cu putinţă în asemenea împrejurări. Ochii i se prefăcură în simple tăieturi între pleoape, pulsul i se acceleră năvalnic, iar degetele mâinii libere se întăriră ca oţelul, înfigându-se adânc în ochii omului. Trupul zvâcni ca electrocutat, cu muşchii crispându-se spasmodic, apoi se lăsă moale. În aer se răspândi brusc o duhoare cumplită şi Senjin făcu repede un pas înapoi, îngreţoşat, lăsând trupul să cadă în tufiş. Scotoci rapid prin buzunarele mortului, luând tot ce crezu că i-ar fi putut oferi vreun indiciu, apoi se întoarse la Justine, care îl aştepta legată în verandă.

Ochii ei se deschiseră încet, ca drogaţi, lăsând să se vadă pupilele dilatate.

— Unde-ai fost? întrebă ea cu voce înăbuşită.

Senjin nu răspunse şi îi legă în jurul gâtului o coardă de mătase.

— Actul sexual, spuse el, poate fi de multe ori crud, brutal, inuman. Poate foarte uşor să devină o armă. Unii îi zic viol, nu act al dragostei. Dar dragostea şi sexul sunt lucruri atât de deosebite unul de altul încât nici măcar nu apar în acelaşi lexicon.

— Uneori, şopti Justine printre buzele grele. Numai uneori.

Senjin o privi drept în ochi.

— Dar sexul e interesant numai când e folosit ca o armă, spuse Senjin gândindu-se la smaraldele care lipseau.

Avea sânge pe mâini şi în nări. Prezenţa atât de apropiată a morţii şi actul uciderii în sine îl făceau să se simtă mai viu ca niciodată, păşind din ce în ce mai aproape de buza prăpastiei în care domnea misterul, unde sfârşitul devine unealta prin care se controlează destinul celorlalţi.

Începu să strângă coarda în jurul gâtului lui Justine.

— Arăţi ca cineva pe care-ar trebui să-l evit, oricât m-ar costa asta, spuse morocănos Kusunda Ikusa uitându-se drept în ochii lui Killan Oroshi.

Pack Rat porni înregistrarea. Cei doi se aflau în biroul lui Ikusa din clădirea Nippon Keio din Nishi-Shinjuku.

Killan începu să râdă.

— Întotdeauna încerc să-ţi citesc măcar gândurile, dacă inima nu ţi-o pot citi, spuse ea.

Kusunda Ikusa îşi răsuci scaunul şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Din când în când îmi spun că ar trebui să te ucid mai înainte de a mă distruge tu pe mine.

— Poate ai s-o faci şi pe asta într-o zi, spuse netulburată Killan. Sau cel puţin poţi încerca. Mă gândesc că ar fi nostim să joc jocul ăsta cu tine.

Ikusa se încruntă mânios.

— Moartea nu-i un joc, Killan! Se pare că nu reuşesc să te fac să înţelegi asta, indiferent ce-aş face.

— Oh, dar înţeleg foarte bine, spuse ea. Numai că prostiile astea ale tale nu valorează pentru mine nici măcar un scuipat.

— Într-o bună zi, spuse Ikusa, ai să afli ce înseamnă scuipatul ăsta.

Killan Oroshi îşi trânti haina pe biroul lui şi îşi trase un scaun lângă el, aşezându-se cu faţa spre fereastra imensă, în timp ce Kusunda Ikusa o urmărea cu gravitatea unui politician care observă de la distanţă campania electorală a rivalului său.

— Ce păcat că te-ai născut femeie, spuse el. Ai o minte atât de bărbătească! Şi ce e cel mai rău pentru tine e că ai şi o voinţă de bărbat.

— Ambiţia sau lipsa ei va duce la ruinarea tatălui meu, spuse Killan. Trebuie să preîntâmpin neajunsul ăsta. El n-ar fi depins niciodată de tine dacă ar fi avut măcar un dram de voinţă. Le-a permis altora să-l ducă cu vorba şi să-l atragă în afaceri care au secătuit Nakano de toate rezervele. După care singura lui şansă să scape de faliment şi de seppuku a fost Nami.

— Ar trebui să se considere un om foarte norocos că banca Chiyoda Central a lui Nami a apărut la orizont şi a împrumutat Nakano Industries cu destul capital ca să se poată pune din nou pe picioare.

— Cu politica *voastră,* stabilită de directorii *voştri.*

Ikusa ridică din umeri.

— Tu însăţi aminteai adineauri de afacerile proaste.

— N-a fost vina tatălui meu! ţipă ea. Alţii au luat deciziile!

— Uneori e posibil să uiţi cât de tânără eşti, spuse Ikusa. Şi atunci te-apuci şi faci afirmaţii neroade ca asta de-acuma. Cine te-ar auzi ar zice că-ţi iubeşti tatăl, nicidecum că-l urăşti. El a fost preşedintele lui Nakano, Killan. El a avut responsabilitatea finală pentru toate deciziile care s-au luat în cadrul companiei. Scurt!

— Da, dar voi aţi ruinat Nakano! Voi aţi rupt-o în bucăţi.

— Te aşteptai să aruncăm bani buni pentru o situaţie care se deteriora rapid? Trebuia să ne protejăm investiţia. Asta presupunea să ne descotorosim de vechiul regim şi să instalăm unul nou.

— Adică unul ales de Nami!

— Când taică-tău a venit la noi, noi ştiam foarte bine ce vrem, spuse Ikusa. Aşa că a fost o afacere în cel mai strict sens al cuvântului. Pur şi simplu o afacere, nimic altceva.

Killan izbucni în râs.

— Când e vorba de Nami, nimic nu e „pur şi simplu”!

Din nou Ikusa ridică din umeri.

— Poţi să crezi ce pofteşti. Rezultatul va însemna şi pentru tine nişte avantaje grase. Ţi-am promis un post important la Nakano în schimbul ajutorului tău şi eu mă ţin de cuvânt.

— Dar tocmai asta e, că eu nu-l vreau, n-am nevoie de funcţia asta dată de voi!

Killan se ridică şi se propti în faţa lui Ikusa. Deşi era depăşită de fizicul lui impunător, nu se considera de loc copleşită de el. Dimpotrivă, după felul în care Ikusa îi acorda atenţie, situaţia ei părea că devine tot mai sigură şi că ea începe să domine discuţia.

— Nu-mi trebuie postul vostru! Eu vreau să intru în Chiyoda!

Kusunda Ikusa începu să râdă, cu hohote puternice şi violente ce aminteau de ceva care se rostogoleşte, parcă prevestind un cutremur de pământ. Killan însă nu părea deloc impresionată şi faţa îi rămânea parcă dăltuită în

granit.

— Faci o greşeală că-ţi baţi joc de mine, spuse ea pe un ton lipsit de orice nuanţă.

— Oh, Killan, dar nu-mi bat joc de tine, spuse Ikusa ştergându-se la ochi cu un deget dolofan ca un cârnăcior. Dar cum să nu râd când aud că ambiţiilor tale au o asemenea ţintă! De câte ori am impresia că ţi-am găsit limitele, tu treci şi mai departe!

— Nu fac decât o alegere logică, spuse ea rece. Nakano nu mai reprezintă nimic. E doar o carcasă pe care Nami a umplut-o. Nu mă interesează. De ce m-ar interesa? Chiyoda e locul spre care curg toţi banii, acolo e bătaia peştelui! Chiyoda e o bancă centrală şi tocmai pe chestia asta toate conglomeratele fac frumos în faţa lor, pentru că ei ţin pâinea şi cuţitul. La Chiyoda e toată puterea şi eu vreau să intru acolo.

Kusunda Ikusa o mângâie blând cu un deget pe sub bărbie, într-un gest părintesc.

— Vorbeşti tu ca un adult, dar tot copil rămâi, spuse el în cele din urmă. Nu pot reproşa nimic gândirii tale, dar trebuie să ştii că există mult mai multe decât ştiţi tu şi tatăl tău. Acum, că fuziunea dintre Nakano şi *Sphynx* a devenit efectivă, am păşit spre ultima fază. Carcasa lui Nakano va începe să se umple, nu cu personal, ci cu inteligenţă, cea mai mare reţea de inteligenţă adunată la un loc pe care a cunoscut-o omenirea vreodată. Şi totul iese exact din ceea ce ai numit tu carcasă. Şi n-ai greşit deloc. Nakano înseamnă cercetare şi dezvoltare, asta e tot ce-am lăsat noi când ne-am apucat să o dezmembrăm cu banii băncii Chiyoda. Am folosit compania tatălui tău drept momeală, Killan. Şi nici măcar el n-a înţeles asta, cel puţin nu încă. Noi voiam tehnologia lui Tanzan Nangi pentru producerea *Sphynx*-ului, aveam nevoie de ea ca de aer, pricepi? Şi cum puteam să punem mâna pe ea? Nangi îşi luase prea multe măsuri ca să se pună la adăpost de o eventuală preluare; nu putea fi cooptat în nici un fel şi unde mai pui că al dracului individ e şi incoruptibil. Trebuia să-l luăm prin surprindere. Aşa că am pregătit carcasa lui Nakano cu

legendarul departament de cercetare şi dezvoltare drept momeală. După care am făcut presiuni asupra lui Nangi şi fuziunea dintre Nakano şi *Sphynx* a fost gata. Nangi crede că îşi va putea exprima anumite opţiuni pentru a prelua Nakano. Râvneşte la compartimentul de cercetare şi dezvoltare la fel de tare cum vrem noi *Sphynx*-ul. Dar n-are să pună mâna pe el. În schimb noi am pus deja mâna pe *Sphynx* şi asta înseamnă sfârşitul lui Nangi. Împuternicirea pe care o va invoca el n-are nici o valoare pentru că acum o săptămână departamentul cercetare şi dezvoltare a fost transferat în secret de la Nakano Industries la o filială mică şi neştiută de nimeni, care nu intră în sfera lui de răspundere. Nangi a acceptat să renunţe la filiala asta fiindcă am avut grijă să afle că asta deţine doar nişte rafinării ruginite în Kobe...

Pack Rat simţea că încep să-i tremure mâinile de furie. Ikusa îi întinsese de la bun început lui Nangi o cursă! Îşi verifică încă o dată casetofonul pentru a se asigura că imprima fiecare cuvânt rostit. Ar fi vrut să iasă imediat de aici şi să-i dea informaţia lui Nangi, dar instinctul îi şoptea să nu se grăbească. Poate Killan Oroshi era o piesă mai importantă decât bănuia el sau Kusunda Ikusa. Ea părea să aibă un rol al ei, pe care trebuia să şi-l joace în drama asta, iar el era hotărât să descopere toate firele şi mai ales cine le trage.

Kusunda Ikusa începu din nou să râdă.

— Aşa că n-ar strica să ai răbdare, Killan. Mulţumeşte-te cu postul pe care ţi l-am asigurat la Nakano. Vei găsi acolo o supapă ca să-ţi descătuşezi energia asta furtunoasă. Şi pe urmă, ia gândeşte-te: Chiyoda va fi mereu acolo unde e acuma. N-ar fi pentru tine un risc prea mare? Mă întreb ce-ar zice prietenii tăi revoluţionari dacă ar descoperi unde lucrezi? Fără îndoială că s-ar gândi că ai fost cooptată de cercurile guvernante.

— Prietenii mei? Pff! Îi bag pe toţi pe unde-au ieşit, spuse Killan. Au început deja să mă plictisească. Nişte oameni mediocri cu o gândire dogmatică, nişte tâmpiţi care vor să doboare organizarea statului prin mijloace violente, fiindcă

cică e nedreaptă, dar nu-şi dau seama că n-au cu ce s-o înlocuiască. Nu dau doi bani pe ei.

— Eşti prea tânără ca să poţi înţelege atât de multe, spuse pe un ton conciliator Ikusa.

— Amândoi suntem tineri, Ikusa. Ăsta-i blestemul *nostru,* nu-i aşa? Un alt motiv pentru a ne lega unul de altul ca să ne adunăm curajul şi să călărim pe spinarea dragonului.

— Da? Atunci ia vino-ncoace, zise Ikusa făcând cu mâna un gest imperios şi obscen.

— Nu încă, spuse Killan cu o voce rea şi plină de batjocură. Ai răbdare. Încă nu. Eu ştiu ce vreau, Kusunda.

— Eu nu te pot introduce la banca Chiyoda, zise el. Nu încă.

— În regulă. Să amânăm puţin, pot accepta asta. Dar publicitatea de două parale pe care i-o faci tu lui Nakano nu mai pot s-o accept.

Kusunda Ikusa oftă.

— Ce anume te-ar face pe tine fericită?

— Pe moment? Deşi e un secret, eu ştiu ce mult te bazezi tu pe dezvoltarea produselor noi. Ăsta e noul avânt al lui Nakano, vrei sa mergi umăr la umăr cu Sato Internaţional. O sarcină cam mare, din moment ce Sato e numărul unu în domeniul electronicii şi al informaticii. Plus al producţiei de cipuri. Cred că vei avea nevoie de al naibii de mult ajutor şi vreau să mă amestec şi eu în lupta asta.

— Dar, Killan, tu... habar n-ai de ştiinţă!

— Nu, dar ştiu cum să abordez oamenii. Dacă aş putea lucra cu personalul de la departamentul de cercetare şi dezvoltare, aş putea găsi cele mai deştepte soluţii ca să lansăm pe piaţă produsele noi pe care le va scoate Nakano.

Ikusa se gândi un moment.

— Sugestia ta, nu zic... merită să fie luată în considerare, spuse el în cele din urmă. O voi supune aprecierii lui Nami.

— Vrei să spui că ai s-o pui pe picioare, nu?

— Mă creditezi cu mai multă putere decât am, spuse Ikusa cu un chicotit nu lipsit de mulţumire.

— Ştii că am dreptate, spuse Killan aşezându-se uşoară ca un fulg pe genunchii lui butucănoşi.

Ikusa o înşfacă brutal, scufundându-şi faţa în părul ei. De unde se afla, Pack Rat o putea privi direct în faţă pe Killan. Văzu că avea ochii deschişi, arzând cu o ură atât de puternică încât simţi că se cutremură. Apoi se gândi că nu era vorba de ura pentru tatăl ei, ci împotriva lui Kusunda Ikusa. Cu toate minciunile ei convingătoare şi cu toate afirmaţiile de loialitate, fata putea foarte bine să fi rămas o revoluţionară.

Pack Rat îşi aminti cuvintele lui Ikusa: *„Din când în când îmi spun că ar trebui să te ucid înainte de a mă distruge tu pe mine.”* Şi Pack Rat înţelegea acum un lucru pe care cu siguranţă că Ikusa nu-l ştia: scopul lui Killan Oroshi era tocmai acela de a-l distruge pe el.

— Aci a fost găsită, îi spuse Tomi lui Nangi după ce intrară în cabina mohorâtă a lui Mariko de la *Calea de Mătase.* Aici a fost torturată, violată şi în cele din urmă ucisă.

Nangi traversă încăperea păşind cu greutate. Era târziu şi piciorul lui beteag era străbătut de dureri.

— Chiar sub reţeaua asta de ţevi?

— Da.

— Crima s-a petrecut acum câteva luni.

— Aproape zece, dar nu văd să se fi schimbat mare lucru pe aici. Fetele sunt superstiţioase, nici una nu vrea să se mai folosească de cabina asta.

Tomi îl văzu pe Nangi cum se uită atent în sus, părând că examinează ţevile. Lucru pe care ea nu-l făcuse.

— Vrei să-mi dai o mână de ajutor? întrebă el. Aşează-te pe podea în aceeaşi poziţie în care ai găsit-o pe Mariko.

Tomi se conformă.

— A existat vreun indiciu că Mariko a fost torturată şi violată în altă cameră sau în alt punct al camerei ăsteia şi pe urmă târâtă până aici?

— Nu, spuse Tomi. Totul s-a petrecut aici, în locul în care ne aflăm.

Nangi dădu din cap, vizibil satisfăcut. Lovi repetat cu bastonul într-un anumit punct dintr-o ţeavă orizontală, apoi

întinse bastonul în jos până când vârful acestuia aproape că o atinse pe Tomi.

— Punctul ăsta e aproximativ în dreptul gâtului tău. Mariko era cam de aceeaşi înălţime cu tine, nu-i aşa?

— Da... cam la fel...

— Nu-mi amintesc să fi văzut vânătăi pe gâtul cadavrului din fotografie.

— Aveţi o memorie excelentă, spuse Tomi, impresionată din nou. Nici n-au fost.

Nangi ridică din nou bastonul, începând acum să bată ritmic în ţeavă.

— Şi cam aici e locul unde s-a aflat gâtul persoanei care a torturat-o şi a ucis-o pe Mariko în timp ce a violat-o.

— E logic, încuviinţă Tomi.

N-avea deloc idee unde voia Nangi să ajungă. Acesta duse mâna liberă sub ţeavă continuând în acelaşi timp să bată în ea cu capătul bastonului, apoi luă un scaun şi se aşeză.

Tomi se ridică, iar el îi arătă ce adunase în palmă. Rugină. Ridică privirea spre Nangi.

— Da, ţeava e ruginită. Dar... cred că e ceva normal pentru o încăpere umedă ca asta, nu?

— Exact, spuse Nangi, dar ia vino mai aproape. Uită-te la locul care a fost exact deasupra gâtului tău.

Tomi se ridică pe vârfuri.

— Uite, observi? Aici nu mai e rugină. E singurul loc curat de pe toată ţeava, spuse Nangi.

— Şi? Ce-ar putea să însemne asta?

— Hm! Mă tem că încep să-l cunosc pe criminal mai bine decât aş vrea eu.

— Ce dumnezeu vreţi să spuneţi?

— Cred că există o legătură între moartea doctorului Hanami şi moartea lui Mariko, spuse Nangi. Mai ţii minte ce scria pe hârtiuţa găsită pe trupul bietei fete?

— Oh, cum aş putea să uit? *„AR FI PUTUT FI SOŢIA TA”.*

— Exact. Ţi-am spus mai deunăzi că am crezut că-i vorba de un avertisment. Acum ştiu că a fost un avertisment adresat doctorului Hanami, care era şantajat de *tanjiani,* de

dorokusai.

— Vreţi, să spuneţi că acelaşi *tanjiani* care ne-a atacat pe mine şi pe Linnear-*san* în cabinetul doctorului Hanami a ucis-o şi pe Mariko?

— A torturat-o, a violat-o şi a ucis-o, pentru a folosi propriile tale cuvinte, spuse Nangi. Da, exact asta vreau să spun.

— Dar cum e posibil să ştiţi? De unde?

— Uite, chestia asta mi-a spus, răspunse Nangi bătând cu bastonul în punctul curat de pe ţeava orizontală. Asta a fost făcută de o funie care avea o greutate legată de un capăt şi prin frecare a luat rugina de pe ţeavă.

Tomi îşi aminti că în raportul medicului legist exista un pasaj în care erau pomenite nişte particule de rugină găsite în unele din rănile de pe corpul lui Mariko, în special în zona pieptului.

— *Dorokusai*-ul a folosit o metodă specială de autoasfixiere în timpului actului sexual.

— Dar acest termen, de „autoasfixiere”, nici nu există, se împotrivi Tomi. Înainte de a surveni moartea, sistemul nervos autonom intră în acţiune. Iar în cazul ăsta, funia n-a mai fost la fel de întinsă şi i-a dat criminalului posibilitatea să respire.

— Da, e adevărat, încuviinţă liniştit Nangi. Dar până să se întâmple aşa ceva, bioxidul de carbon acumulat în plămânii *dorokusai*-ului l-a adus destul de aproape de moarte pentru a-i declanşa orgasmul.

— E dezgustător.

— Face parte din antrenamentul lui. O face mereu, nu numai în timpul actului sexual, până devine la fel de fundamentală ca şi *aiki taiso* în aikido, spuse Nangi. Ăsta-i un alt domeniu în care *tanjiani* sunt instruiţi să ajungă la Vid.

Tomi de-abia îl mai auzea. Ceva se zvârcolea în mintea ei, o imagine confuză care se ştergea imediat ce încerca s-o aducă la suprafaţă. Nangi băgă de seamă că se tulburase dintr-o dată şi fu pe punctul de a o întreba la ce se gândeşte, dar îşi spuse că era mai bine să mai aştepte.

Se auziră bătăi în uşă şi Tomi o deschise. Patronul clubului *Calea de Mătase* apăru în lumina palidă a culoarului aglomerat.

— V-aţi întors după atâta timp, detective? spuse el înclinându-se cu o umilinţă exagerată, de sub care se ghicea nemulţumirea. E o surpriză, eu credeam că dosarul a fost clasat. Pot să vă fiu cumva de folos?

Tomi se dădu înapoi şi-i făcu semn să intre.

Patronul dădu roată cu privirea prin încăpere ca şi când ar fi vrut să se asigure că cei doi nu şterpeliseră nimic. Un gest pur profesional, care îi intrase în reflex. Era un individ slab cu o mutră de nevăstuică, cu o respiraţie urât mirositoare şi purtări slugarnice. Lui Tomi îi displăcuse din prima clipă când îl cunoscuse şi nimic din cele ce urmaseră nu reuşise să-i schimbe părerea despre el. Uneori o bătea gândul că aici se putea afla ceva ce-i scăpase sau care îi fusese deliberat ascuns şi acum îşi spunea că prezenţa lui Nangi ar putea să-i dea şansa să afle dacă era aşa sau doar i se părea ei.

— Vreau să vă pun nişte întrebări, spuse Tomi.

— Iarăşi? scăpă fără să vrea nevăstuica, dar imediat îşi frecă mâinile satisfăcut. Dar bineînţeles, desigur, cum să nu, cu toată plăcerea, se poate? Numai că... se încruntă el concentrat şi bănuitor, după atâta timp nu prea-mi dau seama ce noutate vă mai aşteptaţi să găsiţi.

— Dânsul este domnul Tanzan Nangi, profesor de criminologie psihologică la Universitatea Todai, zise Tomi fără să ia în seamă împotrivirea lui abia mascată. Domnul profesor studiază cazul acesta şi a dezvoltat în legătură cu el o teorie pe care doreşte s-o verifice.

Tomi aşteptă până ce ochii uleioşi ai individului cu mutră de nevăstuică se desprinseră de Nangi şi se întoarseră spre ea.

— De când conduceţi *Calea de Mătase?*

— De şase ani, spuse nevăstuica. Dar m-aţi mai întrebat asta, doamnă detectiv şi v-am răspuns. Aţi uitat?

— Informaţia e pentru domnul profesor, îl asigură Tomi. Şi tot de atâta timp sunteţi şi proprietarul clubului?

— Nu, l-am cumpărat după şaptesprezece luni. Dar şi asta v-am mai spus-o...

— Cum aţi obţinut finanţarea pentru local?

— Dar asta-i deja istorie... mârâi individul, frământându-şi nervos mâinile. Am obţinut un împrumut de la o bancă şi l-am garantat cu bunurile rezultate dintr-o mică afacere de comerţ.

— De când lucra aici dansatoarea Mariko?

— Aproape de trei ani, răspunse patronul, adresându-se lui Nangi. Era o fată muncitoare şi liniştită. Toţi clienţii permanenţi o plăceau. N-a lipsit niciodată de la nici un spectacol şi niciodată nu s-a plâns de nimic. Pot spune că fiică-mea mi-a dat mai mari bătăi de cap decât Mariko.

Tăcu şi toţi trei rămaseră parcă în aşteptare în liniştea cămăruţei cu pereţi de beton armat, punctată doar de bufnetul înfundat şi ritmic al basului electric care bătea undeva departe, ca pulsul unei inimi haine ce le amintea fără milă de locul în care se aflau.

Într-un târziu Tomi nu mai putu răbda şi spuse:

— Asta-i tot.

Patronul cu figură de nevăstuica păru lovit în moalele capului.

— Am crezut... ăăă... adică vreau să zic... speram să fiu martor la expunerea teoriei domnului profesor. Ştiţi... Mariko, din moment ce a lucrat pentru mine... şi era ca un membru al familiei mele...

Tomi îşi reţinu pornirea de a-l scuipa în faţă.

— O să vă chemăm dacă va fi nevoie, spuse ea.

Când rămaseră singuri, Nangi deschise discuţia.

— Ce-a fost chestia asta cu profesorul de la Todai?

— Nici eu nu prea ştiu, mărturisi Tomi. Poate flerul meu, nu pot spune precis. Rămâneţi aici şi vedeţi ce mai puteţi găsi. Eu vreau să văd ce pune la cale ticălosul ăsta. Aţi văzut ce mutră a făcut când a dat cu ochii de noi? Mie îmi dă de bănuit.

— Nu l-aţi verificat deloc până acum?

— Ba da, dar în computerul nostru, de la politie, nu e nimic. E curat. Dar adineauri, când l-am văzut cum

reacţionează, m-am hotărât să-l supun la un test. E simplu şi primitiv, dar poate ţine.

Tomi se strecură afară, simţind cum i se pune un nod în gât. Parcurse repede labirintul de coridoare. De-acum ştia drumul la fel de bine ca şi fetele care lucrau aici.

Ajunsă în faţa biroului directorului, îşi lipi o ureche de uşă, dar din cauza bubuiturilor înfundate ale basului electric care aici se auzeau amplificate la maximum, nu reuşi să audă nimic. Încercă încet clanţa, dar uşa era încuiată. Reuşi totuşi să o descuie cu o agrafă pentru hârtie, îndoind-o exact în unghi drept şi manevrând-o cu mişcări delicate, până când broasca simplă cedă.

Inspiră adânc şi dădu uşa de perete. Individul era aşezat la birou, cu receptorul telefonului la ureche şi la vederea ei rămase năuc, amuţind. Tomi se repezi iute ca fulgerul, se întinse peste biroul plin de tot felul de hârtii şi dosare şi înşfăcă receptorul înainte ca el să aibă timp să-l pună în furcă.

— Pe cine ai sunat? se răsti Tomi la el, acoperind receptorul cu palma.

Nevăstuica nu spuse nimic şi începu să tremure, cu faţa albă ca varul.

— Dacă încerci să faci pe nebunul îţi dau imediat maţele afară, scrâşni ea furioasă, îngrozindu-l de-a binelea. *Moshi,* rosti apoi în receptor, dar nu primi nici un răspuns.

Puse linia pe aşteptare, deschise o a doua linie şi sună la compania de telefoane, îşi dădu numele, gradul, numărul matricol şi ceru să i se spună cu ce post era conectat postul de la care suna. Apoi închise şi aşteptă.

După câteva minute telefonul sună.

— Apelul a fost pentru poliţia metropolitană.

Tomi rămase uluită, fără să poată răspunde, până când în receptor se auzi exclamaţia alarmată a tehnicianului:

— Alo?! Sergent, mai sunteţi acolo?

— Da, răspunse Tomi cu vocea înecată de surprindere. Da.

Reuşi cu mare greutate să-şi adune gândurile.

— Puteţi să-mi spuneţi ce circumscripţie?

— Păi vedeţi dumneavoastră că tocmai asta e, veni răspunsul. Cartierul general *uchibori-dori,* cel mai mare.

Birourile unde lucra Tomi...

Încă uluită, mulţumi şi puse receptorul în furcă. Se forţă să-şi păstreze cumpătul, dar gândurile nu-i dădeau linişte. Nevăstuica intrase vizibil în alertă la reapariţia ei, iar când i-l prezentase pe Nangi ca nou factor în cadrul investigaţiilor, îşi pierduse cumpătul de-a binelea. Apoi... da, asta era, scăpase ceva ce o lovise pe Tomi ca un glonte. *„Am crezut că dosarul a fost clasat.”* De unde ştia el asta? Numai dacă ar fi avut contact cu cineva de la poliţia metropolitană.

Îl ţintui cu o privire sfredelitoare.

— Pe cine ai sunat?

— Pe mama.

— Maică-ta lucrează la poliţie?

— Da, face curăţenie acolo. Spală closetele, răspunse el cu un aer aproape triumfător.

Câteva momente bune, Tomi nu mai spuse nimic, privind concentrată în gol. Apoi, pe neaşteptate, îl apucă pe director de guler şi îl izbi cu sete de peretele din spate, spărgând geamul de la fereastră.

— Ai să-mi spui, zise ea, sau n-ai să mai ieşi din camera asta.

— Cuvinte mari, îi râse nevăstuica în nas, încercând să-şi învingă spaima.

Tomi îl înghesui şi mai tare în fereastra spartă şi omul ţipă de durere. Aşchiile de sticlă îi străpungeau carnea şi sângele începu să-i iasă prin costum.

— Spune-mi pe cine-ai sunat!

Deodată, nevăstuica începu să plângă. Transpiraţia îi curgea şiroaie pe faţă.

— Oh, cerule, se văicări el. Nu pot. Nu înţelegeţi, o să mă ucidă.

— N-o să mai aibă ocazia, zise sălbatic Tomi şi îl împinse spre afară. Sticla pătrunse şi mai adânc în carne şi omul icni de durere.

— Bine, vă spun, gâfâi el zvârcolindu-se. Dar va trebui să mă protejaţi.

— Cine e? Vorbeşte sau te toc mărunt-mărunt în cioburile astea! Ai auzit? Cine e?

— Pretind protecţie!

— Tu nu eşti în nici o poziţie ca să pretinzi ceva, se răsti ea. Dar să văd ce se poate face. Pe cine-ai sunat? Cui voiai să-i vorbeşti despre profesorul Nangi?

Ochii nevăstuicii aproape că săriră din orbite.

— Nu-i aşa de uşor, fir-ar al dracului! gâfâi el. Ticălosul e comandant de divizie. Obişnuia să vină aici cu ani în urmă, când de-abia fusese repartizat în districtul ăsta. Am făcut un târg cu el, să-i permit să intre aici, la fete, ca să... auh, ce mă doare! Ca să poată să facă ce vrea cu ele. Eu niciodată... au! ... niciodată nu l-am întrebat ce făcea. Nici nu voiam sa ştiu. Apoi chestia *asta* cu... oh, cerule! Cu Mariko, pur şi simplu m-a îngrozit. N-am vrut să fiu am nici un amestec în...

— Vrei să zici că un comandant de divizie de la poliţia metropolitană a torturat-o, a violat-o şi a ucis-o pe Mariko?

Tomi îşi dădea seama că ajunsese să ţipe, dar nu-i mai păsă.

Nevăstuica dădu din cap afirmativ.

— D-da.

„Mariko, îşi zise Tomi, toată viaţa ta n-ai avut pe nimeni. Acum mă ai pe mine! Prietena ta! Răzbunătoarea ta!”

— Cine-a fost? Cine-a ucis-o?

Îl scutură pe individ ca pe o frunză. Valuri de adrenalină i se răspândeau cu repeziciune în artere şi îi dădeau puteri. Şi o scurtă privire în fulgerul de amintire care îi scăpase: lumina slabă, mica debara de la circumscripţie, trupul ei împletit cu al lui Senjin. Gura ei deschizându-se avidă după carnea lui. Gustul lui şi ...

— Cine a ucis-o pe Mariko? Spune-mi, ticălosule, sau jur că nu mai ieşi viu de aici!

O ceaţă roşie în spatele ochilor ei, amintirea, alunecoasă ca un ţipar, clipind când aprinsă, când stinsă, undeva în subconştient... Nangi spunând *Dorokusai-ul a folosit o metodă specială de autoasfixiere în timpului actului sexual. Face parte din antrenamentul lui. O face mereu...*

— Cine-a ucis-o pe Mariko? îl întrebă din nou Tomi împingându-l şi mai tare peste dinţii ascuţiţi de sticlă spartă.

Ceaţa roşie adâncindu-se, Mariko, ţi l-am prins pe nemernic, amintirea ieşind la suprafaţă, Senjin făcând dragoste cu ea în debara, ea trăgându-i la o parte cravata şi descheindu-i cămaşa pentru a-l putea săruta pe piept, carnea de la gâtul lui aspră, ca o rană pe cale să se vindece... O rană ciudată, circulară, în jurul gâtului lui...

Dorokusai-ul a folosit o metodă specială de autoasfixiere... O face mereu...

Funia care rosese rugina de pe ţeavă! Gândurile o copleşeau acum năvalnic. Înţelegea!

Un comandant de divizie din politia metropolitană e un tanjiani, *un* dorokusai şi *cerule! m-a sedus în toate felurile posibile în care un bărbat poate seduce o femeie: m-a însărcinat cu un caz de omor pe care chiar el l-a comis şi tot el a coordonat pe urmă munca echipei de investigare; m-a folosit pe post de cal după care se ascunde vânătorul, pentru a-i lua urma lui Nicholas Linnear... Aşa e, dacă ar fi făcut-o el ar fi atras suspiciuni. M-a luat ca pe un animal în birou, acolo unde până şi o sărutare între colegi e considerată ceva de neimaginat. M-a făcut să trec peste toate regulile sociale şi să-mi calc în picioare toate principiile. Şi-a folosit magia neagră erotică asupra mea pentru a-mi străpunge mintea şi carnea, pentru a se absorbi în mine, pentru a se folosi de mine din nou şi din nou. Iar eu am fost lipsită de putere, la fel de lipsită de putere cum trebuie să fi fost şi Mariko...*

Umilinţă, furie, teamă, toate se combinaseră în mintea ei.

— Cine-a ucis-o pe Mariko?

Ce mi-a făcut! Pielea aspră de la gâtul lui. Ce i-a făcut ei...

— Cine-a ucis-o pe Mariko?

Ne-a folosit ca pe nişte păpuşi din plastilină pe care le pot modela sub orice formă, pe Mariko şi pe mine şi pe câte altele? Cerule şi câte altele?

— Cine-a ucis-o pe Mariko?

— Omukae! horcăi nevăstuica. Comandantul Senjin Omukae!

În glasul lui groaza era amestecată cu uşurarea.

Când Killan părăsi după câteva ore clădirea Nippon Keio, Pack Rat nu mai avea nici o îndoială în privinţa următorului pas pe care urma să-l facă. Porni în urmărirea ei. Ea era cheia, enigma a cărei dezlegare avea să lămurească pe deplin toate lucrurile.

Era o noapte scăldată în lumina lunii, cu un aer parcă nefiresc de curat şi calm după atâtea zile de ploaie, obscuritate şi cenuşă petrochimică în suspensie. Era chiar suspect. Pack Rat nu dădu însă nici o atenţie unor asemenea amănunte şi o urmări fără nici o greutate pe Killan în timp ce ea traversă oraşul spre Asakusa, până la mica *usagi-goya* a Ticălosului.

De data asta Pack Rat n-avea de gând să mai rămână pe-afară. Îl verificase în prealabil pe Ticălos şi descoperise spre marea lui surprindere că acesta lucra la departamentul de cercetare şi dezvoltare al lui Nakano Industries. Şi mai era pe deasupra şi prieten cu Killan Oroshi. Suspect, din cale afară de suspect! Oare ce puneau la cale cei doi? Acum începea să fie din ce în ce mai limpede că Killan voise de la bun început să ajungă la Nakano şi nicidecum la Chiyoda. Dar de ce? Pack Rat se încălzise, mirosind aici o afacere încurcată şi periculoasă, cum îi plăceau lui. Şi era hotărât să nu se lase până nu află.

Cercetă cu ochi iscoditori holul. De o parte a apartamentului Ticălosului se afla casa scării, iar dincolo alt apartament, tot micuţ. La început Pack Rat alese casa scării, găsind peretele comun cu apartamentul Ticălosului. Se lăsă în genunchi şi scoase echipamentul miniatural de ascultare, instalându-l în doi timpi şi trei mişcări, dar nu prinse nimic. Strivi între dinţi o înjurătură şi îşi plimbă palma peste zidul din beton armat al casei scării. Hm! Prea mult oţel în armătura zidului, ăsta blochează transmisia, îşi zise el.

Renunţă şi se întoarse în hol. Ascultă cu urechea lipită de

uşa apartamentului alăturat, apoi lipi de uşă şi ventuza aparatului. Nimic.

În cincisprezece secunde reuşi să forţeze broasca şi deschise prudent uşa doar atât cât să se poată strecura înăuntru, în bezna plină de miros de ipsos, vopsea proaspătă şi diluanţi. Podeaua era plină de moloz şi la început se împiedică de un morman, abia reuşind să nu cadă. Îşi încordă vederea şi se obişnui repede cu întunericul, mai ales datorită unei raze slabe care se infiltra prin geamul murdar. De curent electric nici vorbă. Era limpede, nu locuia nimeni aici, apartamentul era în renovare.

Pack Rat se puse pe treabă. Ghemuindu-se pe vine lângă peretele comun cu apartamentul de alături, îşi puse *urechile* electronice.

Imediat se auzi vocea lui Killan, destul de limpede, amestecată cu ţiuiturile *urechilor* lui. Oţelul armăturii, desigur... Şi Pack Rat mai trase o înjurătură, deşi de data asta era cât se poate de mulţumit.

— ... cum îţi spuneam, viaţa mea n-ar mai fi aceeaşi fără tine, Ticălosule. Tu eşti singura persoană care mă vede în adevărata lumină. Toate femeile pe care le cunosc mă dispreţuiesc, iar bărbaţii pe care îi cunosc nu se gândesc decât să mă reguleze. În afară de tine. Tu ştii sa asculţi la ce am eu de spus.

— Bine, dar *după aia* vreau şi eu să te regulez.

Era vocea unui bărbat, fără îndoială Ticălosul, individul cu părul platinat.

Killan râse încântată.

— Eşti singurul care mă poate face să râd, ştii chestia asta? E un dar al tău, ca şi geniul în materie de calculatoare.

Ca şi în birourile lui Nami, Pack Rat înregistra şi aici totul, prinzând cu aviditate povestea lui Killan ca şi când asta i-ar fi permis să o captureze ca pe un fluture sub un pahar.

— Uită-te la toată aparatura asta, spuse Killan. Sper din tot sufletul să facă treabă bună pentru noi. Eşti sigur că virusul ăsta e atât de puternic pe cât ai zis?

— Ba bine că nu, se auzi vocea Ticălosului. Chiar şi mai şi. MANTIS, distrugătorul tactic, nediscriminatoriu de circuite integrate, nu e un virus, e un sfredel, pricepi? Atacă numai programele cu protecţie antivirus. De fapt canibalizează chiar sistem de securitate al calculatorului, creând nişte mutanţi care determină sistemul de securitate să se arunce asupra propriului program în loc să-i asigure protecţia. Ţi-am mai spus, MANTIS e foarte sofisticat, dar... e încă în faza experimentală!

Pack Rat o auzi pe Killan râzând.

— Auzi, auzi. Eşti tu un geniu în laborator, nu contest, dar în privinţa lumii reale, las-o baltă. Când mi-ai spus prima dată despre asta nici măcar n-aveai de gând să acţionezi în vreun fel.

— Aşa e, ai dreptate, spuse Ticălosul, părând că bate în retragere. Mie mi se spusese că proiectul MANTIS este de uz strict guvernamental.

— Iar eu zic să-i mai băgăm şi-n mă-sa pe boşorogii ăştia din guvern, zise Killan. Ce-ar fi să punem noi mâna pe rahatul ăsta şi să ne deschidem afacerea noastră? Am face avere. Ştii câţi giganţi din toată lumea şi-ar da şi veniturile pe un an de zile doar ca să le poată veni de hac rivalilor lor? Cerule, numai piaţa americană ne-ar aduce sute de milioane de pe urma virusului ăsta!

— Dacă ar fi să trăim îndeajuns, spuse Ticălosul. Ceea ce s-ar putea să nu se întâmple. Nu sunt sigur că ar fi o chestie cu cap. Asta-i lumea reală. Şi în definitiv MANTIS încă nici nu e definitivat. Până acolo mai e.

— Lumea reală?! Ascultă-te puţin, ca să-ţi dai singur seama ce nerod poţi să fii! spuse Killan. Mai rămâne să discutăm acuma cum urmează să ne căsătorim, câţi copii să facem, ce marcă de scutece şi ce fel de pudră să cumpărăm. Ne ia dracu! Sau şi mai rău: înmormântaţi de *kata,* de regulile rigide ale societăţii noastre absurde!

— Ah, Killan, eterna revoluţionară, exclamă Ticălosul, cu o notă abia perceptibilă de ironie în voce. E grozav să te gândeşti la revoluţii. Dar ele nu există. Nu în lumea noastră. Oricum, n-au existat decât două revoluţii, care au vrut să

spună ceva. Una în America, cealaltă în Franţa. Celelalte au fost nişte aiureli, nişte parodii, lovituri de stat care au schimbat o formă de dictatură cu alta. Nici măcar nu-şi merită numele.

Pack Rat nu mai dădu atenţie discuţiei; lăsă aparatele să absoarbă tot ce se spunea. Se concentră asupra faptului că acest prieten al lui Killan Oroshi, geniul acesta punk cu părul platinat, Ticălosul, care lucra pentru Nakano Industries, compania tatălui lui Killan, lucra la un supervirus. Exact de felul celui care atacase banca de date de la Sato Internaţional. Să fi fost vorba de o testare a MANTIS-ului Ticălosului? se întrebă el. Ştia că toţi informaticienii buni se distrează concepând viruşi, mormane de viruşi, dar el ştia de la Mickey, experta căreia îi dăduse înregistrarea atacului virusului, drăcovenia aceea era un virus sfredel, nu un distrugător, ca toţi ceilalţi. Oare MANTIS tocmai asta era? Ticălosul îl numise *sfredel.* Voise el să spună de fapt că era un dispozitiv de comunicaţie? Pack Rat încă nu putea da un răspuns. Pe de altă parte, Ticălosul era exact tipul de geniu pe care i-l descrisese Mickey când îi vorbise despre posibilul creator al virusului.

Pack Rat avu o ciudată senzaţie de *deja vu,* de parcă ar fi parcurs un cerc închis: Nangi şi MANTIS-ul Ticălosului; Nangi şi Ikusa; Ikusa şi Ken Oroshi; Ken Oroshi, Ikusa şi Nangi; Ikusa şi Killan Oroshi; Killan Oroshi şi Ticălosul. Părea să existe o legătură între aceste relaţii, dar nu reuşea s-o vadă. Îi venea să înnebunească, nu alta! Ştia totuşi că era acolo şi inima lui începu să bată mai repede. Nangi va afla, se gândi el. Înţelegea foarte bine că trebuia să-i ducă lui Nangi tot ce avea şi asta cât mai repede posibil.

Se concentrase atât de tare încât nu observă de la început apariţia unei figuri geometrice pe peretele din faţa lui. Apoi, tresărind speriat, văzu că era vorba de un dreptunghi de lumină care putea fi proiectai numai de lumina de pe hol, care intra în apartament prin uşa de la intrare. Dar el fusese destul de prudent ca să închidă uşa după el când a intrat. Cine o deschisese?

Dreptunghiul de lumină se stinse. Se lăsă din nou bezna,

domolită de lumina albastră a lunii. Şi-atunci, Pack Rat ştiu că cineva era înăuntru, cu el.

Nu se mişcă; de-abia dacă mai respira. Îşi trase încet *urechile* de pe cap, lăsând casetofonul să continue înregistra-rea convorbirii din apartamentul de alături, prin intermediul ombilicului prins de perete cu ventuza.

O linişte netulburată decât de zgomotele obişnuite ale blocurilor de apartamente, de sunetele de noapte ale străzii, toate strecurate prin fisurile dintre tocul ferestrei şi sticlă. Nimic altceva.

Şi totuşi...

Foşnetul slab al unui ziar călcat în picioare explodă în urechile lui ca zgomotul făcut de un chibrit aprins într-un depozit de combustibili.

Grăbit, Pack Rat amplasă *urechile* lângă perete şi acoperi accesoriile cu moloz, apoi plecă iute de lângă ele, aşa cum cloşca pleacă de lângă pui când simte pericolul apropiindu-se, pentru ca duşmanul să se ia după ea şi puii să scape. La fel făcu şi el cu înregistrările lui referitoare la lumea nevăzută pe care Tanzan Nangi îl angajase s-o străpungă şi s-o neutralizeze. Ştia foarte bine că trebuia să-şi protejeze cu orice preţ dovezile.

În timp ce se deplasa pe furiş spre latura cealaltă a apartamentului, scoase un pumnal cu lama de douăzeci de centimetri, a cărei formă o proiectase chiar el pe calculator. Era destul de subţire pentru a fi ascunsă cu uşurinţă sub haine, dar totuşi destul de lată pentru a fi mortală chiar şi printr-o lovitură care nu şi-a atins perfect ţinta. Umbrele jucau de-a lungul pereţilor şi podelei, peste grămezile de talaş rămase de la raşchetatul parchetului, peste molozul uscat şi scândurile aruncate de-a valma, peste mănunchiurile de cabluri, cuplaje electrice şi fire telefonice uitate de meşteri.

Pack Rat auzi sunetul de *tetsubo* venind cu mult înainte s-o vadă- Şuierul aerului spintecat cu violenţă de zborul tăios îl făcu să i se zbârlească părul de pe ceafă. Recunoscuse într-o fracţiune de secundă sunetul şi se aruncă înainte *în* direcţia atacului, ştiind că acum asta era

singura lui şansă. O clipă mai târziu, confirmându-i intuiţia, betonul pardoselii explodă într-o cascadă de aşchii de beton şi praf, exact în locul unde stătuse el.

Tetsubo-jutsu era o formă foarte specializată de arte marţiale, datorată în special *tetsubo-ului,* o bară masivă de fier îmbrăcată la un cap în ghimpi de oţel, o armă foarte greu de mânuit, dar care ucidea fără greş pe cel atins. *Tetsubo* se născuse cu secole în urmă, pentru lupta împotriva războinicilor ferecaţi în armuri. Un purtător de *tetsubo* putea să creeze adevărate breşe în masa duşmanilor, lovind cu bara de fier şi despicându-le armurile sau sfărâmând picioarele cailor de sub ei. Acum *tetsubo-jutsu* era folosită doar într-un singur scop: pentru a sfărâma un adversar. Cu o asemenea armă nu existau jumătăţi de măsură.

Pack Rat se destinse din poziţia încovoiată şi lovi brusc de jos în sus. Parcă s-ar fi trezit deodată faţă-n faţă cu un munte. Numai un om extraordinar de masiv şi de puternic ar fi putut mânui cumplita *tetsubo* cu atâta forţă. Încă din clipa când auzise şuieratul ascuţit venind spre el, Pack Rat ştiuse cine-l urmărise de la birourile lui Nami până aici, în apartamentul acesta vacant: Kusunda Ikusa.

Lovitura lui Pack Rat fu parată, iar el se trezi aruncat cu violenţă de-a latul camerei. Totuşi, chiar şi aşa, auzi vâjâitul *tetsubo-ului* venind din nou spre el. Lăsă capul în jos şi deasupra lui o bucată din perete se desprinse cu un sunet scurt şi înfundat, împroşcându-l cu bucăţi de tencuială şi de ipsos.

Pentru a evita *suki,* slăbirea puterilor, inevitabilă la luptătorii care mânuiau o armă atât de grea ca *tetsubo-jutsu,* Ikusa trebuia să lovească în direcţia lui Pack Rat repede şi repetat. Iar asta putea slei de puteri chiar şi un luptător de sumo ca Ikusa.

Dar Pack Rat ştia că nu avea nici o şansă fofilându-se tot timpul într-un spaţiu atât de restrâns. Până la urmă tot s-ar fi aplecat în partea care nu trebuia sau ar fi făcut un pas greşit, permiţându-i lui Ikusa să-i crape capul. Aşa că făcu singurul lucru care-l putea salva: se apropie cât de mult

putu de Ikusa. Bara grea de fier îşi pierdea din puteri aruncată de la o distanţă aşa de mică.

Mâna liberă a lui Ikusa se ridică, iar Pack Rat o dădu la o parte printr-o lovitură laterală şi împinse pumnalul, auzind imediat sunetul ţesăturii străpunse şi simţind lama cum se înfundă în carne. Şi îşi zise că poate avea totuşi o şansă.

Ikusa trânti la pământ *tetsubo* şi dădu să-l înhaţe pe Pack Rat, să-l sfărâme în mâinile lui cărnoase şi moi, care puteau sfărâma pietre, dar acesta era deja pregătit şi lovi spre interior cu un cot, într-un *atemi* puternic, apoi se răsuci pe loc lăsându-se pe vine, îşi începu mişcarea circulară de intrare şi reuşi să dea cu mâna stângă de bara de fier. Începu procedeul de imobilizare care în *aikido* purta numele de *jo-waza,* întorcându-se spre în afară, cu spatele spre locul de unde venise, simţind cum Ikusa înainta spre el dezechilibrat şi îşi spuse că acum avea cu adevărat o şansă.

Împinse încet piciorul stâng înainte, schimbând axa de rotaţie a cuplului de forţe şi pregătindu-se să încheie *jo-waza,* care l-ar fi aruncat pe enormul Kusunda Ikusa la podea, dar în acelaşi moment tâmpla îi fu fulgerată de o lovitură năprasnică. Se împletici cu privirea împăienjenită, îşi adună puterile şi lovi orbeşte cu pumnalul, greşi ţinta şi încercă să se redreseze, dar se răsuci neajutorat pe loc.

Apoi auzi un şuierat, de fapt *văzu* prin întuneric bara de oţel venind peste el şi umplându-i câmpul vizual. Încercă să-şi mişte capul, dar nimic nu mai mergea cum trebuie.

Şi un zgomot de tunet se năpusti în valuri monstruoase spre el de la capătul lumii. Timpul, ca existenţă fizică, fragil ca flacăra unei lumânări, se stinse brusc.

* * *

Justine stătea întinsă şi Senjin îşi plimbă palma peste abdomenul ei.

— Eşti însărcinată, nu-i aşa?

Parcă ar fi spus: *„Eşti moartă, nu-i aşa?”* De fapt, în prima secundă asta i se păru şi ei că auzise, dar apoi înţelese că era de fapt ecoul propriei ei voci interioare: *„Eşti moartă,*

nu-i aşa?”

— Oh, Dumnezeule, gemu ea lipindu-se de el. Am minţit.

Senjin dădu drumul corzii de mătase şi o ţinu pe Justine cu delicateţe, de parcă ea ar fi fost o pasăre fragilă cu o aripă frântă. Vedea lumina lunii căzând lent peste faţa ei, iluminându-i una câte una trăsăturile: ochii adânci şi tainici, nasul fin şi totuşi viguros, pomeţii înalţi, buzele cărnoase întredeschise. Părul ei părea în semiîntuneric un văl bogat în promisiuni, sub care sânii puternici şi elastici se ridicau şi se lăsau o dată cu respiraţia ei rapidă şi întretăiată. Lumina densă a lunii arunca umbre de un purpuriu rece, proiectând pe verandă alte două siluete, alungite, care nu păreau a fi umbre de pământeni.

Lumină care venea de foarte departe, alunecând prin nesfârşite pustiuri dintre stele, o lumină preistorică, deşi era cu neputinţă de ştiut din ce civilizaţie preistorică extraterestră venea. Dar Senjin recunoscu lumina asta şi puterea adusă de razele ei.

— L-am minţit tot timpul pe soţul meu şi te-am minţit şi pe tine când am spus că m-am dus la Honi pentru că mă uram. Adică *chiar* mă uram. Cel puţin asta-i adevărat. Dar nu e totul. Eu… cum să-ţi spun ca să mă înţelegi? Nu voiam să cresc mare, să mă maturizez. Îmi era frică să mă fac mare. Am trăit lângă o mamă golită de viaţă şi putere. Îmi era clar că născându-mă pe mine şi pe sora mea mai mare, mama ne dăduse o dată cu laptele ei şi seva trupului ei. Era uscată, deshidratată, lipsită de energie. Tot ce mai avea ea ne lăsase moştenire nouă, devenind mamă îşi epuizase toată zestrea de tinereţe şi de entuziasm. Îmbătrânise înainte de vreme, avea riduri pe faţă, era tot timpul obosită, era permanent bântuită de boli nedefinite, dureri de cap, dureri de spate, crampe, de tot felul de suferinţe care de multe ori au împiedicat-o să participe chiar şi la cele mai simple evenimente din familie. Masa şi-o lua mai mult în camera ei, avea camera ei, dormea separată de tata, spunea că greutatea tatei lăsa prea mult salteaua şi din cauza asta o apucau cârceii în miez de noapte.

Senjin o asculta la fel de tăcut.

— Participa rar la petreceri sau la adunări de familie; n-a ajuns niciodată la serbările noastre de la şcoală, trimitea în locul ei servitorii, ca şi când cantitatea ar fi putut înlocui absenţa ei. De înmormântări ale rudelor nici nu putea fi vorba, ar fi consumat-o prea mult şi nu s-a apropiat niciodată de un spital decât în ziua în care a murit. Îţi poţi imagina cum m-am simţit când m-am gândit să am un copil numai al meu? În ochii minţii mele nu puteam avea altceva decât imaginea mamei mele, cenuşie la faţă, secătuită de tot felul de dureri pe care femeile de două ori mai bătrâne decât ea de-abia începeau să le aibă. *Tu nu eşti mama ta*, îmi repeta Honi. N-a fost de ajuns. Mi-a fost neînchipuit de greu să vreau să devin adultă, să devin mamă... Dumnezeule, ce m-am mai torturat de-a lungul anilor! În cele din urmă am crezut că am reuşit să mă înving. Am crezut atunci că într-adevăr n-am să fiu şi eu ca mama mea. Dar apoi am ajuns aici în Japonia, cu soţul meu. Am rămas însărcinată, apoi fetiţa mea a murit. Am trecut prin toate durerile şi simţămintele de vinovăţie ca un adult. Eram mândră de mine. Am stat apoi aproape de soţul meu când el s-a aflat în dificultate. Apoi am rămas din nou gravidă şi totul în jurul meu s-a prăbuşit. Toată viaţa mea părea că s-a întors pe dos. Era ca şi când m-aş fi întors în biroul lui Honi, îngrozită la gândul că o să ajung ca mama mea. Nici nu ştiu dacă vreau copilul ăsta. Nici nu ştiu dacă pot să-mi asum responsabilitatea. Am senzaţia că sunt pur şi simplu incapabilă să fiu mamă şi sunt atât de ruşinată şi dezgustată de mine că nici nu mă mai suport. Şi totuşi nu vreau să fiu ca mama mea. Nu vreau!

Tot trupul îi era scuturat de sughiţuri de plâns. Senjin, ţinând-o în braţe, nu spuse nimic. Şi eu mi-am urât mama, îşi zise el. Numai soră-mea ştia asta, dar n-a înţeles până ce nu i-am explicat nu prin cuvinte, ci prin fapte. Soră-mea e o femeie încăpăţânată şi cu voinţă foarte puternică, aşa că până la urmă s-a obişnuit să obţină întotdeauna tot ce-a vrut. Numai că nu de la mine. Eu am încercat s-o lecuiesc de excesele pe care le făcea. Poate că parţial am reuşit, dar la un moment dat a trebuit să încetez s-o tot corectez. Am

înţeles că dacă mergeam prea departe, mai degrabă se va frânge decât să se încline. N-am vrut să-i schimb spiritul, deşi spiritul ei era imperfect şi chiar periculos. Ea era sora mea, nu mama mea. Aş fi schimbat-o şi pe mama dacă mi s-ar fi dat vreo şansă. Mama mea, ca şi femeia asta, a fost slabă, deficitară. O vindecare, indiferent cât de radicală, ar fi fost bună până la urmă pentru ea, oricine-ar fi văzut-o şi-ar fi dat seama de asta. Cred că întreaga mea viaţă a fost un efort permanent pentru a fi puternic în tot ce am făcut sau am gândit. Nu-mi pot permite nici un moment de slăbiciune, povara e prea grea, gândul că port o parte din ea în mine. Poate fi slăbiciunea transmisă prin gene sau prin cordonul ombilical, ca o otravă?

Cu buzele lui Justine lipite de el, cu sânii ei tari lipiţi de muşchii pieptului lui, cu coapsele ei lipite de piciorul lui, Senjin îşi dădu seama că nu simţea nimic, la fel cum nu simţise nimic nici când se uita la trupul dezgolit al lui Mariko, dansatoarea de la *Calea de Mătase.* Cum nu simţise nimic nici când sorbea nevinovăţia sufletului lui Tomi, după ce folosise *Tau-Tau* pentru a o seduce. Cum nu simţise nimic intrând în mulţimea de femei care îi jalonaseră trecutul ca bornele kilometrice ale unui drum nesfârşit. Dacă nu se gândea la *Haha-san,* nu simţea niciodată măcar un atom de dorinţă carnală la atingerea trupului de femeie.

Din punct de vedere al intelectului, savurase fiecare act sexual cu aviditatea unui criptograf care sparge un nou cod. În rest, în afară de lupul în călduri care-şi dă capul lăţos pe spate şi urlă în noapte, nu fusese nimic.

Tresăriţii când o auzi pe Justine şoptindu-i la ureche: „*Salvează-mă. Oh, salvează-mă!”* Şi începu să tremure aţâţat de dorinţă, ca şi când i-ar fi spus: *Ia-mă!"*

Pentru că se gândea la altceva: la sora lui cu care împărţise tot ce era mai important: puterea, păcatul, pedeapsa, groaza în faţa slăbiciunii, destinul. Şi simţi dintr-o dată cum dorul de ea îl străpunge dureros prin tot trupul.

Justine era atât de aproape de el încât îi simţea sânii tari şi bătăile accelerate ale inimii. Faţa ei era ridicată şi venea în întâmpinarea lui. Lumina stelelor îi scotea în relief părul

lucios, iar lumina palidă a lunii îi arunca umbre delicate pe pielea catifelată de pe gât.

Aşa era Justine când Senjin, cu ochii reci bătând în culoarea cuprului, legă din nou coarda de mătase în jurul gâtului ei şi o smuci spre el. Îi captură coapsele cu şoldurile lui puternice. Justine încercă să strige, dar nu putu şi el îi văzu dinţii, parcă şi mai albi sub razele lunii, îşi imagină sânge pe ei, ca în gura dată pe spate a unui animal care urlă la luna catifelată şi ştiu că voia, *avea nevoie* s-o facă să se asemene cu el cât mai mult cu putinţă, să amestece fiinţa ei cu a lui, la fel cum încercase el patetic şi nu reuşise s-o facă cu Mariko, în clipa când îi sorbise lacom susurul respiraţiei în timp ce o ucidea, la fel cum încercase cu toate celelalte femei care-i căzuseră în plasă. Să le posede în adevăratul sens al cuvântului, aşa cum numai el îşi putea imagina.

Pentru că el nu o mai putea poseda pe sora lui în acel unic mod care îi umplea acel loc pustiu din suflet, unde nici măcar el nu îndrăznea să se aventureze, acel loc unde plăcerea era durere.

— Plăcere şi durere, *Yin* şi *Yang,* lumina şi întunericul, şopti răguşit Senjin. Asta vede lumea, falsa realitate. *Kshira* mi-a arătat adevărul: durerea şi plăcerea pot fi una şi aceeaşi, un cerc închis, iar atunci când sunt, rezultă ceva nepământesc care duce la o stare dincolo de extaz.

Respira aspru şi fierbinte în obrazul ei.

— Ţi-am promis un exemplu. Vreau să înţelegi. Acum...

Îi ridică fusta şi îi sfâşie sălbatic lenjeria de dedesubt. Ochii Justinei emanau groază, o groază fluidă, ca un râu care se transformă în torent la venirea ploilor de primăvară. Groaza îi ţâşnea prin pori ca transpiraţia şi mirosul ei specific îi gâdilă nările lui Senjin, aţâţându-l la culme.

Era atât de excitat încât de-abia dacă-şi mai putea simţi membrul ţeapăn şi amorţit. Se gândi la Haha-san. Acum, nu doar Justine, ci şi sora lui.

Sora lui şi realitatea posedării.

Coarda de la gât îi înroşise şi îi rosese lui Justine pielea, gâtul începea să se învineţească şi să se umfle pe măsură

ce Senjin trăgea mai tare de coardă şi sângele împiedicat să circule se acumula. Imaginea ei îl ameţi pur şi simplu de dorinţă pe Senjin, care aproape că se prăbuşi peste ea.

Trase în continuare de coardă, tăindu-i femeii şi mai mult oxigenul, până când capul ei căzu pe spate, atârnând inert, în timp ce ochii i se dădeau peste cap şi îi curgea salivă din gură. Şoldurile ei se smuciră împingându-se spre el, spre vârful lui fremătător.

Senjin era înnebunit de dorinţă. Niciodată de când se ştia avansurile lui nu fuseseră atât de rapid încununate de succes şi atât de copleşitoare. Delira de plăcere, era tocmai pe punctul de a o străpunge violent, când îşi aminti fără să vrea că avea nevoie să o posede în alt mod, aşa cum îşi dorise cândva să o posede pe Haha-*san* şi în acelaşi moment, sămânţa lui ţâşni fierbinte din el, într-un paroxism al dorinţei.

Mârâi ca un animal. Capul îi căzu pe umărul ei. Gemând, slăbi coarda din jurul gâtului Justinei, văzând-o nu pe ea, ci pe sora lui, apoi pe Haha-san şi pe sora ei, toate figurile amestecându-i-se în minte, pentru că avea nevoie de toate trei, unindu-se în acelaşi timp pentru nevoia asta a lui.

Apoi cele trei imagini se desprinseră şi se îndepărtară. Senjin sărută urma care deja se înnegrise şi o linse, simţind în gură gustul sărat al pielii, asociindu-l deja cu rana ei, cu durerea pe care i-o provocase.

Îi ţinu capul la fel cum şi-l ţinuse ea înainte, pentru a-i uşura durerea.

— Trebuie să-mi spui, şopti el răguşit, trebuie să ştiu ce-a făcut *ninja* cu smaraldele pe care le-a luat din cutie...

Îşi dădu însă imediat seama că Justine nu-l auzea şi îşi lipi buzele de urechea ei, continuând:

— Gândeşte-te la *ninja,* gândeşte-te la soţul tău în sala de antrenament, cu cutia în palme. Acum el are smaraldele, iar tu le poţi vedea sclipind în noapte. Ce vezi că mai face? Spune-mi.

Justine, cu ochii doar pe jumătate deschişi şi cu mintea amorţită de *Tau-Tau,* bâigui:

— Îmi amintesc... ceva...

— Cel Ce?!

Dar înţelese că n-avea nici un rost s-o mai întrebe. Justine nu mai era în stare să afle răspunsul. Nu încă.

Se uită la faţa ei albă, strălucind de transpiraţie în lumina lunii.

O lăsă acolo, dezlegată sub clarul lunii, eliberată, dar numai pentru un timp.

Shisei, îmbrăcată mai în ton cu moda ca niciodată, în costumul ei Louis Feraud pe care i-l cumpărase Douglas Howe de la Saks Jandel, încuie uşa de la locuinţa ei de împrumut de pe Foxhall Road din Georgetown şi coborî treptele ce duceau la Jaguarul care o aştepta. În spatele volanului se afla chiar Branding, care, deşi avea angajat un şofer care-l ducea de obicei în oraş la orele de trafic aglomerat, sau spre Pentagon în timp ce el rezolva problemele de serviciu pe bancheta din spate, prefera în orele din afara programului să conducă personal, bucurându-se de plăcerea de a auzi şi savura torsul regulat şi forţa nestăvilită a motorului maşinii lui.

— Arăţi extraordinar! spuse el pe când ea se strecura pe bancheta din piele naturală din dreapta lui. O să mă mândresc cu tine.

— Ce-ai plănuit pentru Howe? întrebă nervoasă Shisei. Dar pentru noi?

Branding începu să râdă şi porni maşina, intrând în traficul de seară al Washingtonului.

— Trebuie să-l ştii pe generalul Dickerson, căţeluşul dresat al lui Howe de la Pentagon. Uaf! Uaf! Ei bine, acum... ăăă... douăzeci de minute, în timp ce Howe se îmbrăca pentru dineul din seara asta, generalul l-a sunat acasă. Dar ştii, partea nostimă e că am în echipa mea un tip care îl imită al naibii de bine pe generalul Dickerson. În orice caz, cel care a sunat a jurat că există o scurgere de informaţii la Institutul Johnson. Informaţia asta cu siguranţă că l-a momit pe Howe. Oamenilor lacomi le poţi anticipa reacţiile. Generalul, sau mă rog, individul care a dat telefon, oricine-ar fi el, a insistat ca Howe să-l întâlnească în pustietăţile din

Maryland, unde, după cum i-a spus tot el lui Howe, ar fi având loc de obicei scurgerea de informaţii.

Şi Branding râse din nou.

— O să-i ia lui Howe cam o oră şi jumătate să ajungă acolo, poate chiar mai mult, din moment ce asta-i noaptea liberă a şoferului lui, fiindcă are să fie nevoit să conducă singur. O să aştepte acolo, să zicem o oră şi ceva, ca să fie sigur că n-a greşit ora. Sau poate că generalul nu a fost cumva reţinut cine ştie unde. Apoi or să-i mai trebuiască încă o oră şi ceva ca să ajungă înapoi şi până atunci numai bine că dineul de la Departamentul de Stat e pe terminate.

Era aproape opt, cea mai grea oră de trafic trecuse şi tocmai începeau să se aprindă luminile care puneau în valoare monumentele oraşului. E partea cea mai frumoasă a zilei, se gândi Branding.

— Dacă te-ai fi aflat în New York, ai fi fost acum în drum spre un spectacol de pe Broadway: în Paris te-ai fi plimbat pe bulevardul Haussmann, spre operă; în Tokio te-ai fi aflat în Roppongi, admirând pe stradă parada modei în timp ce te-ai fi îndreptat spre un loc strălucitor unde să iei masa de seară.

Aici, în Washington, ei doi se îndreptau spre scaunul puterii: Casa Albă. Gândul acesta nu încetase niciodată să-i dea palpitaţii de inimă lui Branding. Se întrebase de nenumărate ori dacă va ajunge şi el într-o bună zi să ia loc în Biroul Oval, după ce va fi fost ales de naţiune în cel mai înalt post din stat. După cum îşi amintea mereu, ăsta era unul din motivele pentru care intrase în politică.

Ştia că o dată cu succesul proiectului de lege pentru ACSAC, o dată cu formidabila forţă pe care o acumulase, venise acum timpul să ţintească spre următoarele alegeri prezidenţiale care aveau să aibă loc peste nici doi ani.

Cook, îi spusese noaptea trecută Les Miller, preşedintele partidului republican, *n-am mai văzut pe nimeni până acum care să aibă un asemenea impact asupra partidului nostru. Proiectul ăsta de lege e tocmai retuşul final. Chiar şi cei mai conservatori ticăloşi ai noştri sunt extrem de impresionaţi de tine. Mi-au mărturisit confidenţial că te observă*

îndeaproape de câţiva ani. Pe Dumnezeul meu, acum chiar că le-ai captat toată atenţia. Ne-am cam săturat toţi de tipul de la Casa Albă. Partidul ăsta n-a fost fondat ca să fie condus de un republican care a ajuns să fie mai democrat chiar decât democraţii. Pot să-ţi spun că ultimul tău discurs din Senat i-a vrăjit pur şi simplu pe toţi, văzând în el, ca şi mine de altfel, noua platformă fundamentală care să ne aducă din nou în situaţia de a fi un partid puternic, cu principii sănătoase. Nu-i prea devreme să începem să ne gândim să participi la cursa pentru mandatul de candidat la preşedinţie. În momentul ăsta ne aflăm deja la jumătatea perioadei pentru marea bătălie. Cu cât ne dai semnalul verde mai devreme, cu atât mai repede pot să arunc în luptă toată maşinăria partidului care să te sprijine. Înţelegi ce înseamnă asta, Cook? Suntem al naibii de siguri de tine.

— Oh, doamne, zise Shisei. Mi-am uitat poşeta. Întotdeauna fac aşa. Cred c-o fac intenţionat. Mi-e de-a dreptul silă de poşetele astea de seară.

— Nu e nici o problemă, spuse Branding întorcând maşina. Oricum, chiar dacă întârziem puţin, abia ne facem o intrare mai spectaculoasă.

Shisei se întoarse şi se uită la el.

— Parcă tocmai asta nu voiai, să întârziem.

— Uită-te la mine, draga mea, spuse el. Aşa cum eşti îmbrăcată, chiar şi-un orb te-ar observa. Orice strategie este inutilă dacă nu poate fi schimbată. Iar eu am schimbat-o pe-a mea.

Văzu privirea ei mirată şi o sărută apăsat pe gură.

— Hai, fugi şi ia-ţi poşeta. Altfel n-o să ajungi să vezi cum o se termină seara asta.

Shisei urcă treptele şi scoase cheia din buzunar. Deschise uşa din faţă şi dispăru înăuntru.

În hol, puse cheia în buzunar şi se descălţă de pantofii cu toc înalt. Apoi, în ciorapi, urcă încet treptele care duceau la etaj, unde era dormitorul ei.

Holul de sus era în beznă şi uşa de la dormitor era întredeschisă, aşa cum o lăsase, numai că din interior răzbătea o rază lată de lumină.

Menţinându-se în umbră aproape de balustrada din lemn de mahon, Shisei trecu pe furiş de uşă fără să încerce să se uite înăuntru. În schimb, intră în dormitorul alăturat care avea în comun cu celălalt o baie imensă şi luxoasă şi intră în dormitorul ei prin baie. În felul ăsta putea cuprinde cu privirea întreaga încăpere. Văzu măsuţa de toaletă cu poşeta ei pe blatul de marmură, exact acolo unde o lăsase. Văzu sertarele comodei de stejar, stivuite în grabă unul peste altul, cu conţinutul împrăştiat pe covoarele orientale de pe podeaua lustruită.

David Brisling cotrobăia în şifonierul ei răvăşind frenetic hainele atârnate pe umeraşe. Imediat, îşi zise ea, o s-ajungă la pantofi şi la cutiile aranjate cu grijă din spatele lor, cu calculatorul, căştile şi toată aparatură clandestină.

Traversă camera atât de uşor încât nici cel mai fin auz n-ar fi desluşit vreun sunet, dar umbra ei, apropiindu-se, se proiectă pe panoul din fundul şifonierului.

Tocmai când ajunse lângă intrus, acesta se întoarse şi Shisei îi văzu în aceeaşi clipă şi privirea şi pistolul din mână.

Cedă întreg controlul trupului ei lui *Kshira.* Creierul i se goli pentru a fi umplut de Vid, de întregul sunet-lumină care era *Kshira.*

Piciorul ei stâng ţâşni în sus în momentul în care pieptul ei se răsucea în direcţia armei. Degetele de la piciorul stâng, devenite într-o clipă rigide, loviră ca o lamă de cuţit încheietura mâinii în care ţinea Brisling pistolul, exact în cel mai vulnerabil punct, acolo unde se înmănunchează nervii şi vinele.

Mâna lui Brisling paraliză exact în clipa în care creierul lui şocat de surpriză poruncea degetului arătător să apese pe trăgaci.

Pistolul îi sări din mână, iar Shisei se lăsă la podea, îşi împreună mâinile şi le împinse cu toată forţa sub bărbia lui, zvâcnind în sus. Îşi chemase toată forţa emanată de şolduri şi de abdomen, de *hara,* care urcase imensă şi nestăvilită spre umerii şi mâinile ei.

Shisei scoase un ţipăt, un ţipăt scurt care-ţi îngheaţă sângele în vine, un *kiai,* o voce a spiritului, mai mult decât

un strigăt de luptă. În aceeaşi secundă plesni capul lui Brisling dându-i-l pe spate cu o asemenea forţă încât i-l zdrobi de marginea uşii şifonierului. De-abia acum, o dată cu ruperea firului vieţii duşmanului, cedă *Kshira* controlul şi Shisei deveni din nou cea pe care o cunoştea Cotton Branding. Clipi o singură dată, scurt, cât o bătaie de inimă, trecu cu privirea peste întreaga scenă şi îşi derulă încă o dată în gând planul pe care-l concepuse. Îşi aminti cu încântare unde-i spusese Branding că va fi Howe în noaptea asta; era perfect. Alibiul perfect. Nu găsi nici o fisură.

Ridică receptorul telefonului şi se pregăti să încheie conturile.

Patru minute mai târziu, era din nou în maşină lângă Branding.

— Scuză-mă că am întârziat, spuse ea pe nerăsuflate.

— Începusem să fiu îngrijorat, spuse Branding manevrând cam nervos maneta schimbătorului de viteze. Mi s-a părut că aud ceva, nu ştiu ce. Eram gata să urc să văd ce-i cu tine.

— N-a fost nimic, îl linişti Shisei aplecându-se spre el şi-l sărută pe gură. Tocmai când ieşeam m-a sunat şeful meu. Aveam robotul cuplat ca să primească mesajul, dar m-am gândit să răspund. Îşi puse mâna între picioarele lui. Ştii, mi-a spus să-ţi mulţumesc pentru că mă iei cu tine la dineu. Altfel n-aş fi ajuns acolo şi sunt sigură că am să-mi pot face ceva relaţii noi printre invitaţi.

— Bun, spuse Branding zâmbind. Acum poţi să spui că am făcut şi eu ceva azi pentru ecologişti.

— E ceva, Cook. Dar nu cred că-i de ajuns. Nu va fi niciodată de ajuns până când *ecologismul* nu va înceta să fie doar un cuvânt murdar în vocabularul politicienilor americani.

— Totuşi, cum de-ai ajuns în grupul lobby-ştilor care militează în favoarea ecologiştilor?

— Crima, spuse Shisei.

Îl văzu pe Branding cum o priveşte cu coada ochiului.

— Prea multe balene măcelărite de oameni. Prea multe foci omorâte cu bâtele pe plajele nisipoase şi pe gheaţă.

Deversarea deşeurilor toxice în pâraie, râuri şi oceane. Lipsa de bun simţ, răutatea şi lăcomia nu mi s-au părut niciodată mai groaznice. Am vrut, am simţit nevoia să fac ceva. Era foarte important pentru mine să ştiu că fac ceva deosebit.

Branding se gândi la viaţa lut Shisei, cum fusese ea ţinută prizonieră, cum fusese torturată şi cum Zasso, artistul nebun, încercase să o modeleze după imaginea femeii-demon. Se gândi îndeosebi cum dăduse greş Zasso, cum reuşise ea să-şi depăşească trecutul devenind o femeie cu o voinţă puternică a cărei muncă *era* într-adevăr ceva deosebit, reprezentând ceva în lumea asta. Îşi dădu acum seama cât de mândru era de ea.

Dineul de la Departamentul de Stat fu una dintre acele întâlniri unde protocolul şi diplomaţia erau singura valută acceptată. Branding dispunea din belşug de amândouă şi fu curând unul dintre puţinii în jurul cărora se adunau cei mai mulţi dintre invitaţi pentru a-l asculta, a râde cu el şi a fi văzuţi cu el.

Fu tot timpul cu ochii pe Shisei, urmărind-o cum pluteşte strălucind în nuanţe aurii şi argintii prin salonul de bal, cu un pahar de şampanie în mână, vorbind cu cutare înalt demnitar sau cu cutare diplomat, fiecare ascultând cu mare atenţie la ce spunea ea. Dădeau din cap cu înţelepciune, îi zâmbeau, iar la sfârşit îi întindeau cărţile lor de vizită ca şi când ar fi depus o ofrandă pe altarul unei zeiţe.

Peste o oră, Branding o trase de-o parte făcându-i cu ochiul.

— Te simţi bine? o întrebă el.

— E un succes, spuse ea.

— Am observat.

Replica ei i se potrivea şi lui. Toate personalităţile de seamă ale partidului republican erau prezente şi nu se aflaseră nici o clipă prea departe de el, îl angajaseră în conversaţii, aducând tot timpul în centrul discuţiei proiectul de lege pentru ACSAC, promiţându-i sprijinul lor şi căutând să-l încurajeze.

Singura notă amară veni din partea Triciei Hamilton,

soţia lui Bud Hamilton, senator de Maryland, bun prieten cu Branding şi de multe ori aliat al lui. Ca un herald anunţând apropierea unei armate, Tricia apăru la braţul lui Branding, toată numai un zâmbet.

— În seara asta eşti escorta mea, spuse ea.

Purta o rochie protocolară de mătase, cu crinolină, care trebuie să fi costat o avere, dar care mai punea zece ani peste cei cincizeci şi trei câţi avea. Ochii ei aruncau scântei şi Branding băgă de seamă că o urmărea pe Shisei cu lăcomia atentă şi necruţătoare a unui animal de pradă.

— Ce fată încântătoare şi perfectă! exclamă Tricia pe un ton care suna de parcă ar fi zis *„Ce curvuliţa perfectă!”*

Branding izbucni în râs, prea bine dispus pentru a-i permite Triciei să-l tulbure cu înţepăturile ei răutăcioase.

— E şi deşteaptă, să ştii, spuse el.

— Te cred, zâmbi dulce Tricia în timp ce se îndreptau spre sala de mese. Văd că poartă un costum interesant. Un Louis Feraud, nu-i aşa?

— N-am idee, zise Branding. Nu mă pricep, dar mie-mi place.

— Oh şi mie, mărturisi acid Tricia. Ciudat totuşi, mi se pare teribil de cunoscut şi *ştiu* că nu există prea multe costume Louis Feraud prin părţile astea. Adică numai Saks Jendel le vinde şi la el nu se găsesc niciodată mai multe exemplare din acelaşi număr. Ştiu asta deoarece numai alaltăieri am fost acolo, când mi-am căutat ceva nou şi potrivit şi ştii, cred că a văzut chiar costumul ăsta.

Se trase mai aproape de Branding şi se lipi drăgăstos de el.

— Da, chiar ăsta *a fost.* Sunt sigură, preciză ea privindu-l drept în ochi. Dar ştii, Cook, tocmai îl cumpăra senatorul Howe. Douglas nu m-a văzut fiindcă era foarte grăbit. Un tip respingător, nu-i aşa, Cook? Gândul că m-ar putea atinge mă face să simt fiori de gheaţă pe şira spinării.

— Mă îndoiesc că ăsta ar fi singurul Louis Feraud din Washington. Nu ştiu unde vrei s-ajungi, Trish.

— Eu? Bârfesc şi eu puţin. Mărunţişuri, Cook, atât.

Branding încercă să nu se lase pătruns de cele aflate de

la Tricia Hamilton, dar în ciuda celor mai bune intenţii ale lui, tot timpul mesei fu frământat de gânduri. Mai târziu nici nu-şi mai putu aminti ce a mâncat sau ce a vorbit cu comesenii lui. Preşedintele ţinu o alocuţiune, apoi vorbi cancelarul Germaniei, dar Branding nu le mai dădea nici o atenţie.

În maşină, în drum spre casă, Branding fu atât de tăcut încât Shisei îl atinse şi îl întrebă:

— S-a-ntâmplat ceva, Cook?

Branding se gândi atunci s-o-ntrebe despre costumul Louis Feraud, dacă şi-l cumpărase ea sau îl primise cadou. Aproape că deschise gura, dar în ultima clipă îşi înghiţi cuvintele. De fapt adevărul era că n-avea chef să-i audă răspunsul, pentru că existau foarte multe şanse ca acesta să fie o minciună.

— Nu, nimic, răspunse el.

Cele aflate de la Tricia Hamilton, bârfa ei măruntă, îl zguduise de-a binelea. Tricia folosea bârfa numai pentru că-i plăcea să vorbească despre alţii în ideea că ştiind atât de multe amănunte intime despre politicienii aflaţi la putere, putea spera să se afle, măcar pentru o clipă, în centrul atenţiei lor. Însă un lucru era absolut sigur: ea transmitea mai departe numai bârfa verificată. Era destul de înţeleaptă pentru a le lăsa pe celelalte neveste să se dedea la tot felul de insinuări şi să comunice doar jumătăţi de adevăr care adesea puteau avea urmări neplăcute. Aşa că pe Branding îl neliniştea tocmai faptul că dacă Tricia spunea că l-a văzut pe Douglas Howe alegând costumul lui Shisei de la Saks Jendel, atunci exact aşa se şi întâmplase.

La început încercase să găsească o explicaţie nevinovată, dar abandonase repede ideea, ca improbabilă şi prostească. Apoi încercase să întrezărească o strategie oarecare în spatele echipei Howe-Shisei, dar nu ajunse la nici un rezultat. Pentru nimic în lume nu-şi putea imagina personalitatea lui Shisei cuplându-se cu cea a lui Howe. Ceva nu se potrivea. Doar dacă Shisei nu era cea mai mare actriţă de pe pământ.

Trase maşina în faţa casei ei, dar nu opri motorul.

— Nu vii şi tu? îl întrebă ea.

— Nu cred. Nu în noaptea asta.

În liniştea vătămată doar de torsul uniform al motorului, se căscă între ei un gol care la începutul serii nu existase.

Shisei îşi puse moale mâna pe braţul lui Branding.

— Cook, ce este? Te-ai schimbat cu totul de când ne-am aşezat la masă.

Branding închise ochii câteva clipe.

— Sunt obosit, crede-mă. Vreau să mă duc acasă.

— Te rog, Cook, hai înăuntru, fie şi numai pentru o clipă. Nu suport să încheiem noaptea în felul ăsta.

Branding stătu o clipă la îndoială, apoi se hotărî şi opri motorul. În casă, Shisei trecu pe la etajul întâi aprinzând toate luminile ca un copil care se trezeşte dintr-un coşmar, iar el o privi cu ochi tulburi şi scormonitori în tot timpul acestui ritual.

— Bei ceva?

— Mai bine nu, zise el.

Nu se aşezase, ci stătea în picioare în mijlocul camerei de zi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Cook, nu vrei să-mi spui la ce te gândeşti?

— Nu ştiu nici eu la ce mă gândesc. Încă nu.

— Vrei să pleci, spuse ea. Văd după faţa ta. De-abia aştepţi să ieşi de-aici.

— Nu e chiar aşa...

— Nu mă minţi, Cook, spuse Shisei.

Branding se înecă cu cuvintele lui. Era furios pe *ea* că îl acuza pe *el* de minciună. Mai ales că era adevărat ce spusese el.

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa, căţea ticăloasă? ţipă el sălbatec la ea. De unde ai costumul ăsta nou? mai întrebă el furios şi se întoarse pe călcâie, ieşind pe hol.

Inima lui Shisei zvâcni furibund. Aflase Branding că Howe îi făcuse cadou costumul? Cum se putea?

Branding o auzi cum îl strigă, apoi auzi sunând telefonul din camera de zi. Continuă să meargă spre uşă. Avea muşchii de la picioare ciudat de ţepeni şi încordaţi.

Shisei ridică receptorul şi ţipă în el.

— Cee?!

Apoi glasul i se stinse auzindu-şi fratele la celălalt capăt al firului.

— Senjin, şopti ea, credeam că ne-am înţeles...

— Înţelegerea noastră a luat sfârşit, spuse Senjin.

— Dar pui în primejdie tot ce-am...

— Taci din gură!

— Ce s-a întâmplat? Ce este?

— Viaţa s-a întâmplat, asta e, răsună în receptor vocea lui Senjin, ca un motor gata să explodeze. S-a petrecut inimaginabilul. Mi-am dat seama că am nevoie de tine.

— Ce vrei să spui...

— Vin, zise el. Vin în Long Island, la West Bay Bridge. Ne întâlnim acolo.

Îi dădu o adresă şi Shisei tocmai era pe punctul de a-i răspunde când convorbirea se întrerupse brusc. Puse receptorul în furcă şi se cutremură. Începu inconştientă să-şi învârtă pe deget inelul cu smarald.

Afară, Branding se urcă în maşină şi porni motorul şi abia când ieşi într-o arteră principală observă că-i tremurau mâinile. Inima îi bătea nebuneşte şi o durere adâncă şi sfâşietoare îl străbătu prin tot trupul. Tânjea acum după sfaturile soţiei lui; ea ştiuse întotdeauna ce e bine şi ce e rău; la figurat vorbind, cine e în patul cui. Întotdeauna ştiuse.

Gândul că Shisei fusese trimisă de Douglas Howe să-i submineze cumva autoritatea pentru a bloca proiectul de lege pentru ACSAC, gândul acesta era peste puterile lui de a suporta. Abia azi-dimineaţa reuşise el să admită că era îndrăgostit de Shisei. Şi îşi dăduse seama cât de mult o iubea. Shisei îi străpunsese adânc garda şi îi străbătuse inima aşa cum nimeni alta n-o făcuse vreodată, nici măcar Mary. Pentru ca acum să descopere că totul nu era decât o minciună... Asta era prea mult pentru el!

Avea senzaţia că întreaga lui lume se întorsese cu susul în jos, ca şi când etichetările pe care şi le pregătise el pentru a defini oamenii nu mai aveau nici un sens, sau chiar

mai rău, erau false. Era ca şi când ar fi fost din nou copil şi ar fi fost transferat la o şcoală nouă, unde ar fi constatat că toate lecţiile pe care le învăţase cu atâta efort şi migală la cealaltă şcoală erau greşite. Se simţea un prost, un general ramolit trădat de cea mai puternică din citadelele lui, care pretindea că-i e fidelă, dar trecuse la inamic, deschizându-i porţile.

Ştia că sângele lui puritan îl făcea s-o condamne prea repede pe Shisei, să-i refuze răspunsurile la întrebările puse de el, conştient că dragostea lui pentru ea n-ar fi făcut altceva decât să-l împiedice să deosebească adevărul de minciună. Auzea doar cuvintele mamei lui, de parcă ea s-ar fi aflat lângă el în Jaguar, una dintre multele manifestări fizice ale muncii lui în Sodom: *Lumea e locul de joacă al lui Satan, să nu uiţi niciodată asta, Cotton. Rămâi pe poteca îngustă pe care ţi-a predestinat-o Dumnezeu şi vei fi mereu în siguranţă.*

Luminile roşii rotative apărute în oglinda lui retrovizoare, îl făcură să tresară, iar sirena îl făcu să înţeleagă că era cazul să tragă pe dreapta. Mintea îi era încă plină de gânduri negre. O patrulă a poliţiei metropolitane, albă, cu binecunoscutele dungi albastre orizontale, opri în spatele lui.

Mult timp nu se întâmplă nimic. Apoi o uşă a maşinii patrulei se deschise şi apăru un poliţist. Celălalt rămase în maşină.

Branding lăsă geamul în jos şi auzi paşii poliţistului pe asfaltul străzii. Poliţistul, un tip de aproape un metru nouăzeci înălţime, se opri în faţa geamului deschis şi se uită la Branding din spatele unor ochelari de soare cu oglindă. Branding se minună cum de putea vedea ceva pe întuneric.

— Prezentaţi vă rog permisul de conducere şi actele maşinii, rosti cu voce încordată poliţistul.

— Dar sunt sigur că n-am depăşit viteza legală, domnule ofiţer, spuse Branding.

Poliţistul rămase impasibil şi luă documentele cu mâna stângă. Dreapta o ţinea pe tocul revolverului.

Poliţistul făcu un semn celui rămas în maşină, apoi i se

adresă lui Branding.

— Mă tem că va trebui să vă rog să deschideţi portbagajul, domnule senator.

— Cum?

Poliţistul se dădu un pas înapoi.

— Vă rog să coborâţi, domnule senator.

Branding se dădu jos şi se duse spre partea din spate a maşinii Poliţistul rămânea mereu în spatele lui. În faţă, Branding îl văzu pe al doilea poliţist coborând din maşina lor cu o armă de calibru greu în mână, parcă gata să-l ia la ochi.

— Măcar pot să întreb despre ce e vorba? zise Branding.

— Doar dacă sunteţi atât de amabil încât să deschideţi portbagajul, domnule senator, zise poliţistul din spatele lui.

Branding nu înţelegea nimic, dar se conformă. Descuie, trase capota şi se dădu înapoi câţiva paşi. Primul poliţist lumină grăbit interiorul cu o lanternă. De acolo răzbătu un miros greţos-dulceag care se împrăştie imediat în aerul nopţii.

— Iisuse Cristoase! exclamă poliţistul.

Branding auzi ţăcănitul sec al închizătorului puştii celuilalt poliţist, se uită şi el în portbagaj şi văzu cadavrul chircit. I se făcu brusc rău de la stomac. Lanterna lumina petele uscate de sânge, craniul sfărâmat şi faţa albă ca varul a cadavrului.

Mama lui Branding spunând *Abate-te numai de la poteca îngustă şi tot binele pe care-l văd în tine se va ofili şi va muri.*

— Dumnezeule din ceruri! gemu el năuc. Îl cunosc pe omul ăsta. E David Brisling, asistentul personal al lui Douglas Howe!

Nicholas, aflat sus în Hodaka, cu barba plină de ţurţuri de gheaţă şi de promoroacă, dincolo de timpul real, asedia muntele Războinicul Negru. Îşi trăia visul lui, în care căuta printre tufele de rogoz ceva ce nici el nu ştia ce. Descoperise urme de paşi pe solul negru şi moale, în realitate doar semne pe care simţurile lui i le înrădăcinaseră

în memorie, le înregistraseră, le cimentaseră acolo pentru vecie. Glasul pe care îl auzise vorbindu-i era vocea memoriei lui. Dar spiritul îi era atât de încâlcit încât nu fusese în stare să audă destul de clar şi nici să înţeleagă ce auzea.

După cum spusese Kansatsu, nu *Shiro ninja* îi încurcase spiritul, acesta era doar un simptom, nu o cauză. De fapt, când îl atacase *tanjiani,* el era deja bolnav, cu spiritul încâlcit în mrejele amneziei, era deja vulnerabil la atacul lui *tanjiani.*

Nicholas, cu elementele de bază ale lui Akshara deja absorbite, însuşite, rămânea încă *Shiro ninja.* Şi nici Kansatsu şi nici altcineva nu-l putea vindeca de *Shiro ninja.*

De fapt, nu exista nici un leac. *Shiro ninja* era o iluzie care trebuia vindecată din interiorul lui. Şi totuşi amintirea artelor marţiale pe care le stăpânise, a antrenamentului cu care fusese obişnuit, parcă începea să-i revină puţin câte puţin.

— *Shiro ninja* e una, îi spusese Kansatsu într-o seară, după ce terminaseră lecţiile. Iar starea în care te găseşti tu e altceva, îi explicase el examinându-i cicatricea de la cap.

— Dar de ce? îl întrebase Nicholas. Principalul semn că sunt *Shiro ninja* e pierderea memoriei.

— Păi tocmai asta e, rostise impasibil Kansatsu. Problema ta nu e *pierderea* memoriei, ci nepriceperea, neputinţa de a te folosi de ea. Akshara a început deja să-ţi descâlcească spiritul, totuşi amintirile tale despre *ninjutsu* şi *Getsumei no michi* nu-ţi sunt încă accesibile. Dar nu ţi le-ai pierdut, asta e o iluzie.

— Vrei să spui că neputinţa mea de a-mi aduce aminte e de natură fizică?

— Da. Cu siguranţă. Sunt convins că s-a făcut ceva asupra ta în timpul operaţiei.

Nicholas se simţise străbătut de un fior de gheaţă.

— Vrei să spui că medicul a retezat ceva ce nu trebuia?

Gândul că o anumită parte a creierului lui îi fusese irevocabil mutilată, i se păruse de la început prea înfricoşător pentru a-l contempla mai în amănunţime.

— Nu, răspunsese fără ezitare Kansatsu, ca şi când ar fi cunoscut în amănunt groaza care stăpânea sufletul lui Nicholas. E cu neputinţă ca doctorul să-ţi fi vătămat cu atâta precizie exact partea de creier care se ocupă de memorarea informaţiilor, probabilitatea asta e atât de neînsemnată încât nici n-are rost să mai vorbim de ea, adăugase el netulburat

Apoi rămăsese imobil. Ochii lui păreau două puncte negre, ca o pereche de corbi văzuţi toamna sus de tot pe cer deasupra unui lan de grâu.

— Acum mă gândesc la ceva deliberat, Nicholas.

În liniştea uluitoare care se lăsase, Nicholas îşi auzise inima bătând şi sângele pulsând violent în urechi, ca o asurzitoare simfonie a spaimelor.

— Dar chirurgul...

— E posibil să nu fi fost el instrumentul, spusese Kansatsu întrerupându-l. Deşi... se pare că oricum, implicat trebuie să fi fost şi el într-un fel sau altul.

Nicholas revăzuse imaginea feţei însângerate a doctorului Hanami, cu trupul lui zdrobit şi mototolit pe trotuar ca o cârpă informă.

— Chirurgul care m-a operat a fost aruncat pe fereastră.

Apoi îi povestise totul lui Kansatsu, începând cu momentul când care doctorul Hanami îşi pronunţase diagnosticul ca pe o frază banală şi până la lupta cu *tanjiani,* cu şase luni mai târziu, din cabinetul doctorului.

— Ah, atunci totul se leagă, spusese Kansatsu, după care scosese la iveală un manual anatomic deschizându-l la un capitol intitulat *Emisferele creierului.* S-o luăm cronologic. După câte mi-ai spus, tumoarea ta s-a aflat de-a lungul convoluţiei temporale secundare – îi arătase cu degetul – aici. Acum vei observa că locul ăsta e exact deasupra fisurii hipocampale. Aici. *Tanjiani* ştiu de secole că creierul e un fel de calculator ale cărui infinite funcţiuni sunt împărţite exact în două secţiuni bine definite. O anumită secţiune din creier, de exemplu, este implicată în formarea şi întreţinerea memoriei. Această zonă e relativ mică. Este ceea ce ştiinţa occidentală numeşte hipocampus.

— Dar tumoarea mea s-a aflat exact deasupra hipocampusului, spusese Nicholas. Devine din ce în ce mai evident că doctorul Hanami a făcut o greşeală, că i-a alunecat bisturiul.

— Dimpotrivă, scoate-ţi din cap astfel de gânduri negativiste, Nicholas şi concentrează-te asupra dovezilor evidente. Hipocampusul e atât de departe sub zona unde-ai avut tu tumoarea încât ar fi fost aproape imposibil pentru un chirurg ca Hanami să o atingă din greşeală. Nu. Hipocampusul nu putea fi invadat decât în mod deliberat.

Kansatsu trecuse apoi la un alt capitol din manual.

— Ştiinţa modernă a descoperit că Hipocampusul e crucial pentru memorie fiindcă celulele creierului sunt bogate într-o materie stranie, receptorul NMDA, care acceptă amintirile şi le codifică în interiorul celulelor pentru a putea fi aduse mai târziu în prim plan când e nevoie de ele, prin intermediul punţilor sinaptice. Dacă ceva se interpune în calea scânteilor sinaptice, amintiri noi nu vor mai putea fi reţinute. Dar, aşa cum e în cazul tău, dacă ceva distruge aceste celule sau se interpune în calea receptorului NMDA, amintirile rezidente deja în creier nu mai pot fi găsite. Rezultatul e cel pe care tu-l consideri pierdere de memorie, dar care de fapt nu e deloc aşa. Datele sunt acolo, în creierul tău, numai că tu nu poţi ajunge la ele. Nu încă.

— Ce s-a întâmplat cu mine? întrebase Nicholas.

— Aici nu pot decât să merg pe ghicite, spusese Kansatsu, dar cred că am s-o fac pe o anumită bază ştiinţifică. Eu cred că în timp ce chirurgul lucra la tumoarea ta, altcineva a introdus un obiect potrivit, să zicem o fibră optică, acoperită cu o chimicală, un receptor-inhibitor, în hipocampusul creierului tău.

— Dar dacă ar fi aşa, nu mi-ar fi afectate la întâmplare toate amintirile, nu numai cele legate de pregătirea mea de *ninja?*

— În mod normal da, spusese Kansatsu. Dar noi nu discutăm acum doar despre un *tanjiani,* ci despre un *dorokusai.* La fel cum tu eşti capabil să-ţi maschezi acele

zone care percep durerea şi nu altele, tot aşa *dorokusai*-ul a fost capabil să se interpună în calea celor mai tainice amintiri ale tale. Şi pe lângă toate astea, mintea ta a fost aproape în întregime concentrată asupra stării tale de *Shiro ninja.* Cred că îţi va fi foarte dificil, dacă nu chiar imposibil, să înţelegi anumite amintiri înfipte adânc, legate de copilăria ta cea mai timpurie.

Nicholas cântărise mult afirmaţia maestrului. Era adevărat că multe detalii ale copilăriei lui nu şi le mai putea aduce aminte. Ştia că erau acolo, dar oricât ar fi încercat, nu le putea aduce în prim plan. Scuturase din cap neîncrezător.

— Dar doctorul Hanami s-a aflat chiar acolo, lângă *dorokusai.* Trebuie să fi ştiut ce se întâmplă.

— Foarte adevărat. Dar, Nicholas, dacă ce mi-ai spus despre el e adevărat, atunci trebuie să luăm în considerare posibilitatea unei constrângeri extreme. Poate că el a fost forţat să-i permită acestei persoane accesul la creierul tău.

Nicholas se gândise puţin la ideea asta.

— Poate fi *tanjiani, dorokusai-ul* care m-a atacat, capabil de o asemenea îndemânare chirurgicală?

— Da. Într-adevăr, e foarte probabil ca un asemenea individ să posede o mare îndemânare chirurgicală. Ca *ninja* trebuie să ştii că propriile tale cunoştinţe despre anatomie şi despre modul de funcţionare al minţii şi al trupului sunt foarte dezvoltate.

— Eu n-aş şti să introduc o fibră optică într-o zonă ascunsă a creierului uman.

— Din fericire nu. Tu nu eşti un *dorokusai.* Tu nu priveşti viaţa omului cu un asemenea dispreţ.

Deşi Kansatsu începuse să-i administreze o mixtură din prafuri naturale ca antidot pentru NMDA, Nicholas încă era constrâns să se bazeze aproape în exclusivitate pe Akshara pentru a realiza disciplina minţii. Era ceva asemănător cu a învăţa de la bun început să vorbească sau să meargă, ceva atât de elementar şi totuşi atât de dureros de dificil. Creierul lui era ca o carte deschisă cu paginile goale pregătite să primească scrisul mâinii posesorului ei. Iar

Akshara le umplea cu repeziciune.

Ciudat lucru, în această bătălie principalul lui aliat era trupul lui, nu mintea. Avea un trup excelent antrenat şi descoperi că putea să facă orice îi cerea Akshara. De acum nu mai constituiau probleme nici răspunsul fulgerător al muşchilor, nici rezistenţa la oboseală. Schimbarea aceasta petrecută în el de când pornise în călătoria sa pentru a se regăsi aşa cum fusese cândva îl făcu să se simtă din nou încurajat.

Acum, urcând cu dinţii strânşi pe coastele abrupte ale Războinicului Negru, simţi pe neaşteptate cum se îngreunează şi devine mai uşor în acelaşi timp. Avea senzaţia că trupul i se afundă în suprafaţa pietroasă, împlântându-se cu atâta forţă în fisurile minuscule şi în crăpăturile abia vizibile încât nici cel mai puternic vânt nu era capabil să-l smulgă de acolo. Apoi, la fel de brusc, simţi cum spiritul i se eliberează. Şi cum ajunge în *Getsumei no michi!* Amintirile se răscoliră cu violenţă şi începură să-l inunde... Trupul şi mintea îi erau acum din nou un singur tot, aşa cum fusese. Puterea i se revărsa în trup.

Nu mai era *Shiro ninja!*

Sentimentul de exaltare fu atât de copleşitor încât, dându-şi capul pe spate, urlă împotriva vântului şi urletul lui era atât de puternic încât scuturã norii. Imaginile încâlcite de până atunci din mintea lui se concentrară, se întrepătrunseră şi se limpeziră..

Urme de paşi printre tufele de rogoz: vocea memoriei lui. Era înapoi la castelul lui Kyoki, trecând prin portalul ce ducea la biroul acestuia.

— *Ce-a spus vocea*? întrebase Kansatsu.

— *Nu-mi amintesc,* răspunsese Nicholas.

— *Era vocea fratelui meu?*

— *Nu, dar sursa era apropiată.*

Cât de apropiată? Akshara îi dădu răspunsul: foarte apropiată. Iar acum vocea îi vorbea, iar el auzea fiecare cuvânt. Era propria lui voce spunând: *Timpul.* Ca ticăitul ceasului bunicului său, ca dangătul unui clopot, ca o umbră materializându-se din ceaţă. *Timpul pentru a învăţa, timpul*

pentru a absorbi, timpul de a fi. Acesta e sfârşitul: sfârşitul fricii, al confuziei şi al morţii.

Şi Nicholas, cu vântul de nord vâjâindu-i în urechi şi cu trupul încărcat cu nou descoperita forţă a lui Akshara, îşi zise în gând: Unde eşti, *dorokusai?* Căci oriunde ai fi, am să te găsesc acum. Vin să te prind şi să te ucid! Vin!

ASAMA, JAPONIA – ZHUJI, CHINA – TOKIO, JAPONIA VARA 1970 – IARNA 1980

— Asta-i tot? întrebă fata.

— Ne-ai promis că ne povesteşti şi sfârşitul, spuse fratele ei. *Sensei*-ul îi privi puţin amuzat.

— Asta-i o poveste care n-are sfârşit, spuse el.

— Dar ne-ai promis, spuse băiatul.

El, Senjin, era întotdeauna cel mai nerăbdător...

— Şi ce s-a întâmplat după ce-au ajuns la cascadă? întrebă Shisei, sora lui Senjin.

— Ah, cascada, zise *sensei*-ul, de parcă cuvintele ei i-ar fi adus aminte de motivul pentru care se aflau acolo.

Era Omul Fluviu. Cel puţin acesta era singurul nume sub care îl ştiau Senjin şi Shisei, deşi ei întotdeauna, din respect pentru el, îi spuseseră *sensei,* învăţătorul. Pentru cei doi gemeni, copii ca şi ai nimănui, era ca un tată. Le era mentor şi tovarăş, îndrumător şi prieten. Omul Fluviu era fratele lui Haha-*san*.

Era universul lor, iar ei îl iubeau mai mult decât pe oricine altcineva. Nici chiar unul pe celălalt nu se iubeau atât de mult. Îl cunoşteau sub numele de Omul Fluviu fiindcă acolo îi ducea el să-i înveţe, pe fundul văii umbroase şi înfrunzite, pe malul fluviului lat şi şerpuitor. *Sensei*-ul se simţea acolo aproape ca acasă, trăind uneori tot atâta timp pe apă ca pe uscat, ca o amfibie asemeni broaştelor care se încălzeau la soare pe pietrele fierbinţi de pe maluri, aşteptând să înşface din zbor, cu limbile lor agere, micile insecte neştiutoare care roiau înjur.

— Cascada era ca o stea de pe cer, spuse Omul Fluviu cu

un glas plin de forţă. Când cei doi fraţi înlănţuiţi în luptă pe viaţă şi pe moarte s-au prăbuşit în apele cascadei, ceva s-a petrecut. Universul s-a cutremurat. Poate că s-a cutremurat în momentul în care a murit Zhao-Hsia, cu plămânii umpluţi cu apă învolburată în timp ce So-Peng îl ţinea din răsputeri lipit de peretele de piatră de la poala cascadei. Sau poate că s-a cutremurat când So-Peng s-a urcat şiroind de apă şi gâfâind pe jumătate înecat pe malul mâlos. Căci el a supravieţuit, pe când Zhao-Hsia, prietenul lui din copilărie, nu. Îi stătuse în putere lui So-Peng să-şi salveze fratele, dar fratele lui voise să-l înece. În procesul lui Zhao-Hsia, el a fost şi judecător şi jurat şi călău. Nu e vorba de nici o dreptate în povestea mea. Sau cel puţin nu o dreptate pe care s-o putem înţelege. Justiţia, oricât de aspră ar fi, trebuie admirată. Şi trebuie să ne supunem ei. Orice altceva din afara ei trebuie dat în vileag şi răzbunat.

Deci aşa a început. În mijlocul unei poieni de pe marginea fluviului, verde şi luxuriantă în plină căldură toridă a verii. Moralitatea se imprima în minţile crude ale celor doi copii, însufleţindu-le încredere într-o lume încă nu pe deplin definită. Dar de fapt din a cui moralitate se înfruptau ei?

Haha-*san* nu avusese decât un frate, pe *sensei*, Omul Fluviu şi o soră, care îi adusese pe lume pe Senjin şi pe Shisei. Haha-*san* se hotărâse să rămână nemăritată. Din copilărie purta în suflet o teamă bolnăvicioasă de bărbaţi.

Nu înţelegea ce e cu împerecherea dintre bărbat şi femeie şi-i era teamă de aşa ceva. Vedea în asta o violenţă înnăscută care îi repugna şi pe care înţelegea că n-o mai putea vedea nimeni altcineva din jurul ei. Poate că în tinereţe Haha-*san* fusese violată, ceea ce ar fi explicat atitudinea ei, dar multe lucruri din timpul propriei ei copilării pluteau într-un nor gros, pe care nu-l putea străpunge. Ceea ce-şi putea aminti o tulbura, iar reacţia ei la apariţia la suprafaţă a acestor amintiri, frânturi rău mirositoare şi putrede, era pur şi simplu teroare nestăvilită.

Alteori, Haha-*san*, parcă îngrozită de ce făcuse, îi lua pe cei doi gemeni la pieptul ei moale ca o pernă pufoasă şi îi legăna, îngânându-le cântecele de leagăn într-o limbă pe

care ei nu o puteau înţelege încă.

Această instabilitate atât de accentuată a însoţit fiecare pas al gemenilor în primii lor ani de viaţă şi numai când mergeau cu *sensei* în poiana fluviului şerpuitor se simţeau Senjin şi Shisei în perfectă siguranţă. Să fie atunci oare de mirare că ei au îmbrăţişat cu atâta recunoştinţă învăţămintele Omului Fluviu, recepţionând totul cu atâta fervoare încât el însuşi se simţea parcă întinerit?

Abia mult mai târziu, plutind liber în bazinul pentru anihilare senzorială din hotelul Kan de la periferia mizeră a Tokio-ului şi folosind *Kshira* pentru a se putea plasa în afara timpului, ajunsese Senjin să înţeleagă că Haha-*san* fusese înzestrată cu daruri identice cu ale lui şi ale lui Shisei.

Dar, într-un anumit fel, Haha-*san* era o fiinţă dezrădăcinată. Părinţii ei pieriseră în prăpădul de la Nagasaki şi doctorii declaraseră că însăşi *Haha-san* absorbise o doză mortală de radiaţii. Aşa stând lucrurile, ştiind-o sortită pieirii, doctorii au convins-o să rămână în laboratoarele lor ca să poată s-o observe optsprezece ore pe zi cu instrumentele lor din crom şi fibră de sticlă, monitorizându-i toate funcţiile vitale pentru a putea studia mai bine fenomenul distrugerii celulelor, trombocitelor şi tuturor ţesuturilor corpului omenesc sub acţiunea nimicitoare a radiaţiilor.

Îi auzise în timpul consultaţiei vorbind despre cazul ei ca şi când ar fi considerat-o surdă sau cel puţin incapabilă să priceapă ceva, deşi pe atunci, în 1945, împlinise zece ani şi era deci destul de mare ca să înţeleagă că e muritoare.

Însă pe Haha-*san* o interesa viaţa. Părinţii şi fraţii ei mai mari pieriseră, dar îi mai supravieţuise o soră cu doi ani mai mică, care lipsise de acasă în ziua când cerul explodase într-un fulger de lumină ucigaşă.

Haha-*san* a înţeles că ea era acum capul familiei ei şi că ea trebuia să aibă grijă de sora ei mai mică. Era suficient de matură ca să mai înţeleagă şi că nu se putea lăsa în grija autorităţilor, care atunci, în ultimele zile ale războiului, erau într-o debandadă neînchipuită. Dar ştia că are nevoie de bani şi şi-a zis că nu trebuia să scape o asemenea ocazie de

a face rost de ei. S-a vândut deci ca pe un cobai oamenilor de ştiinţă care erau atât de nerăbdători să descopere efectele pe termen scurt şi lung ale noii forme de radiaţii ce fusese aruncată asupra omenirii. Banii pe care îi primea de la ei îi dădea surorii ei, care, cu ajutorul lor, şi-a cumpărat locul într-o familie de fermieri. Bieţii oameni îşi pierduse trei fii în război şi fuseseră fericiţi să mai aibă pe lângă casă un suflet de om, care să-i ajute la muncile câmpului.

Experimentul medical a fost de scurtă durată. După şase luni, când au constatat că Haha-*san* continua să nu prezinte nici unul din simptomele aşteptate, doctorii au renunţat la serviciile ei şi au abandonat-o în favoarea altor subiecţi mai *fertili,* considerând că testele iniţiale dăduseră în cazul ei rezultate greşite.

Mulţi ani mai târziu, Senjin avea să înţeleagă că această manifestare a darului ei o îngrozise teribil pe Haha-*san*. Mai mult chiar, o traumatizase. Se împăcase, liniştită, cu ideea că avea să moară, iar când nici măcar nu se îmbolnăvise, liniştea pe care reuşise s-o câştige se spărsese în cioburi, iar peste spiritul ei se aşternuse o durere bolnăvicioasă şi chinuitoare.

Se gândea că poate s-ar fi cuvenit să moară şi ea sub explozia bombei şi o tortura sentimentul că era vinovată, că nu merita să fi trăit mai mult decât părinţii şi fraţii ei. Se simţea lipsită de orice chemare pentru misiunea pe care i-o hărăzise viaţa şi îşi spunea că oricare dintre fraţii ei mai mari ar fi fost mai în stare decât ea să aibă grijă de sora mai mică.

Şi totuşi, supravieţuise ea – oh, dar nu doar a supravieţuit, ci mai bine zis a înflorit. Căci Haha-*san* a ieşit din laborator mai rumenă în obraji decât înainte, mai înfloritoare ca oricând, cu păr bogat şi dantură perfectă şi niciodată de atunci înainte, până la sfârşitul zilelor ei, n-avea să fie bolnavă măcar o zi.

Aceasta a fost povestea darului lui Haha-*san,* căci cu sora ei lucrurile au stat cu totul altfel. De fapt Senjin era convins că mama lui nici măcar nu ştiuse vreodată că poartă darul în ea. Nu era deloc *karma* ei să posede darul, ci doar să-l

transmită mai departe copiilor ei: gemenii Senjin şi Shisei.

Numele le-au fost date de Haha-*san*, care de altfel i-a şi crescut. Mama lor nu s-a interesat deloc de ei în puţinele zile pe care le-a mai trăit după ce i-a adus pe lume, poate fiindcă era prea bolnavă ca s-o facă. Parcă întreaga ei viaţă nu avusese decât un singur scop: să le dea lor naştere. Iar după ce şi-a atins scopul, la fel ca mai toate insectele mamă, a pierit: într-un fel poate consumată de progeniturile ei.

Dar dacă Haha-*san* a avut doi fraţi şi amândoi au murit, atunci cine era *sensei,* fratele ei? Senjin a întrebat-o pe Haha-*san* de îndată ce-a fost destul de mare pentru a putea sesiza amănuntul acesta.

Haha-*san* izbucnise în râs.

— *Sensei* e fratele meu, a spus ea. A apărut în pragul uşii mamei tale când ea vă purta deja pe tine şi pe Shisei. Spunea că se aflase chiar la locul exploziei şi totuşi supravieţuise şi că rămăsese acolo ca să verifice pe viu şi puterea darului lui. Dacă ar fi murit, asta ar fi fost pentru el o mângâiere, fiindcă ar fi însemnat că darul lui era prea slab iar el n-ar fi putut îndura niciodată gândul că era inferior celor din tagma lui. După ce a văzut că a rămas neatins, s-a dus în China, într-un loc numit Zhuji, să studieze disciplinele mentale. Acolo, după spusele lui, el devenit *sensei.*

Senjin, încălzit şi sătul de mâncare, toropit de somn, se uitase adânc în ochii ei.

— E adevărat ce ţi-a spus *sensei?*

Haha-*san* îi zâmbise. Mirosea a lapte şi a zahăr, o aromă unică prin puterile ei, care avea să-l urmărească pe Senjin ca o stafie toată viaţa.

— Ei bine, nu-i politicos să pui la îndoială cuvântul unui *sensei.* Însă eu n-am crezut ce mi-a spus el despre bombă, zise ea ridicând clin umeri. Poate că s-a ascuns sus în munţi, sau a suferit un şoc puternic în urma exploziei. Mă îndoiesc că cineva ar putea supravieţui atât de aproape de locul exploziei, însă adevărul nu-l ştiu. Totuşi, cealaltă parte este adevărată. *Sensei* s-a dus cu adevărat la Zhuji ca să studieze. De aceea a lipsit atâţia ani, iar mama ta şi cu

mine aveam vreo douăzeci de ani când s-a întors. În tot acest răstimp s-au petrecut cu el multe lucruri

Ce voise Haha-*san* să spună cu asta? Ce se întâmplase de fapt cu *sensei* acolo, la Zhuji? Ar fi fost de neconceput să-i pună astfel de întrebări direct lui *sensei,* care ţinea mult ca viaţa lui să rămână învăluita în taină, aşa că a încercat în fel şi chip s-o facă pe Haha-*san* să-i spună mai mult, dar de fiecare dată ea reuşea să nu-i dea un răspuns direct.

Atunci a înţeles Senjin că trebuia să întrebe pe cât mai mulţi daca voia să afle răspunsuri la întrebările care-i îmboldeau întruna mintea Haha-*san* îi putea răspunde la unele, *sensei* la altele. Dar începea să-i fie din ce în ce mai limpede că nici unul din ei nu putea sau nu voia să-i dea răspunsuri tocmai la acele întrebări care pentru el erau de o importanţi crucială. Doar lui Shisei i-a spus despre ce plănuia în taină: să facă şi el un drum la Zhuji. Desigur că ea a plâns. Fuseseră întotdeauna împreună, iar gândul despărţirii o îngrozea.

— Eşti slabă! a ţipat Senjin la ea. Ce ţi-a spus *sensei* despre o astfel de slăbiciune?

— Nu-mi amintesc, a răspuns Shisei printre lacrimi.

Ceea ce l-a determinat pe Senjin s-o lovească. N-a vrut, sau cel puţin n-a avut de gând s-o facă, ceea ce pentru el era acelaşi lucru şi era pentru prima dată când o lovea, dar cu siguranţă nu şi ultima. Abia mai târziu, departe de ea, dincolo de marea Chinei de sud, a auzit el în răspunsul ei ecoul stării de confuzie în care se aflase Haha-san. Nu putea s-o pedepsească pe Haha-san, sau cel puţin nu încă, aşa că trebuia s-o pedepsească pe Shisei.

Shisei, sora lui geamănă; cealaltă jumătate a lui. Ea.

Senjin era bântuit de ea: o anumită feminitate difuză îi domina şi îi chinuia visele, cu atât mai cumplit cu cât în stare de trezie îşi impunea să nu se gândească la aşa ceva. La început a fost convins că această feminitate era esenţa slăbiciunii mamei pe care o ura atât de mult, o slăbiciune pe care o absorbise prin cordonul ombilical o dată cu seva vieţii. Totuşi, s-a gândit că poate această feminitate conţinea ceva specific pentru amândouă.

Nu avea nici o legătură cu Shisei. Şi totul era în legătură cu Shisei.

În pântecul mamei lor, Shisei absorbise tot ce avusese el. Şi asemeni unui partizan care caută înnebunit pe cel care a trădat, Senjin a început s-o suspecteze pe Shisei că ar fi moştenit slăbiciunea fatală a mamei lor. Asta pentru că nu suporta să se suspecteze pe el însuşi de un asemenea păcat, amintindu-şi ce-i spusese Haha-*san* despre *sensei: „Dacă ar fi murit, asta ar fi fost pentru el o mângâiere, fiindcă ar fi însemnat că darul lui era prea slab, iar el n-ar fi putut îndura niciodată gândul că era inferior celor din tagma lui.”* Senjin ştia prea bine că ea ar fi putut în acel context să se refere la el.

Era atât de preocupat să descopere orice semn de slăbiciune încât absorbise predilecţia mamei lui pentru slăbiciuni, la fel cum făcuseră doctorii cu Haha-*san* în căutarea infectării radioactive. Fiind ocupat cu aşa ceva, atenţia lui fusese aţintită în altă direcţie când încorporase în interiorul lui universul moral al Omului Fluviu. De fapt nici nu-şi dăduse seama că a făcut-o; nici un copil n-ar fi reuşit să ştie. Dar s-a întâmplat exact la fel, pentru că în final Senjin, curios şi dornic de a primi ca orice copil, a luat ce-i trebuia şi de unde a găsit, fără să se gândească la consecinţe.

Poate că toate astea erau o consecinţă a faptului că Senjin n-avea tată. E adevărat că şi Senjin şi Shisei semănau cu tatăl lor. Mama lor fusese o femeie cu o înfăţişare plăcută, dar nimic mai mult. Pe de altă parte, tatăl lor fusese un bărbat de o frumuseţe aproape nepământeană.

Lui Senjin nu-i mai rămăsese acum de la tatăl lui decât o fotografie cu marginile roase şi fărâmiţate, cu o cută drept în centrul imaginii şi cu colţul din stânga jos rupt. Totuşi fotografia era obiectul lui cel mai de preţ. Reprezenta un bărbat zvelt, atrăgător, îmbrăcat într-o uniformă impecabilă, a cărei tunică era atât de încărcată de decoraţii încât micul Senjin crezuse că era lucrată în întregime din metal.

Ce se întâmplase cu tatăl gemenilor? Nimeni nu ştia.

Fusese militar de carieră şi supravieţuise nenumăratelor bătălii ale „războiului” din Pacific, după cum numeau japonezii al doilea război mondial. Vitejia şi spiritul lui de conducător fuseseră mai presus de orice îndoială. A devenit deodată de negăsit pentru tribunalul american constituit imediat după încheierea conflictului armat pentru judecarea criminalilor de război, deci, mai mult ca sigur că avea prieteni suspuşi.

A început să zboare pe avioane, modele experimentale cu reacţii ale firmelor Mitsubishi şi Kodai, atrăgându-şi reputaţia unui om cu sânge rece, temerar şi plin de nerv. Faima aceasta de pilot de încercare aproape că a eclipsat faptele lui de glorie din timpul războiului. A zburat până la marginea atmosferei terestre, apropiindu-se de soare mai mult decât oricine altcineva în afară de Chuck Yeager. Apoi pe scena lumii au ţâşnit astronauţii americani şi totul s-a transformat în praf şi pulbere pentru el. Aviaţia devenise acum ceva banal.

Într-o zi, pur şi simplu a dispărut. Poate că, deşi atât de temerar în luptă, n-a putut suporta să fie eclipsat în timp de pace. Îşi trăise viaţa pe muchie de cuţit, purtând în fiecare clipă deasupra sa ameninţarea morţii, fără să se plângă vreodată, ba părând chiar mulţumit cu o astfel de viaţă. Poate că şi el la rândul lui îşi îndeplinise menirea, aceea de a lăsa însărcinată o femeie care să-i aducă pe lume urmaşii, după care considerase că nu mai era nevoie de el. Neamul său avea să dăinuiască.

Nimic mai neadevărat. Senjin şi Shisei aveau nevoie de el.

— Cascada, îl îndemnă Senjin pe Omul Fluviu.

— Da, spuse Shisei. Ce s-a întâmplat după cascadă?

Cascada. Pentru Omul Fluviu cascada însemna apocalipsul, amurgul zeilor, era în acelaşi timp şi sfârşitul şi începutul. La fel ca un punct de răscruce în timp, toate cărările duceau la cascadă şi toate plecau de la cascadă.

Mulţi ani gemenii au visat cascada ca şi când ea ar fi fost vie, o prezenţă suspendată în crepusculul camerei lor.

— Ucigaşul So-Peng era gata să se înece şi să piară şi el

în apele învolburate de la piciorul cascadei, dar l-a tras afară *Samseng*-ul Tik Po Tak, şeful tong-ului, spuse Omul Fluviu. Trupul lui Zhao-Hsia, împins în adânc de forţa voinţei lui So-Peng, n-a mai ieşit niciodată din ape, iar So-Peng i-a spus lui Tak: „*Tanjiani pe care l-am căutat amândoi e mort.*” Apoi cei doi ucigaşi s-au întors la Singapore, bucuroşi de fapta lor. Dar în săptămânile cât fuseseră plecaţi, acasă se schimbaseră toate. În lipsa lui Tik Po Tak un *samseng* rival dăduse o lovitură sângeroasă în Tărâmul Nopţii, în acea parte a Singaporelui unde îşi avea Tak sălaşul. Iar mama lui So-Peng dispăruse fără urmă. Îngrozită de ce făcuse, aruncând pe frate împotriva fratelui, se pare că fugise în pădurile dense de tek şi santal, departe, spre nord.

Acesta era sfârşitul poveştii, adică atât ştia Omul Fluviu. Gemenii însă, pur şi simplu vrăjiţi, încercau în fel şi chip să-l facă pe *sensei* să continue povestea. Şi deşi el le spunea întruna că povestea lui nu avea sfârşit, ei nu s-au mulţumit niciodată cu un răspuns atât de nebulos.

Iar în ceea ce-l privea pe Senjin, el vedea aici încă un motiv pentru care trebuia să plece spre Zhuji, fiind de acum convins că acolo, în China, i se va dezvălui deznodământul.

Shisei avea alte dorinţe. Când visa cascada, o vedea nu ca pe un noian de ape învârtejite de valuri clocotind înspumate, ci ca pe o pădure de feţe luminoase. Feţele acelea, toate tinere şi pline de frumuseţe, erau întoarse spre ea şi o priveau, dar nu iscodind-o, ci cu acel aer de adoraţie rezervat celebrităţilor sau stelelor de cinema. Totuşi, ea nu era nici una, nici alta. Dar ştia limpede – tot în vis, fireşte – că avea nevoie de această adoraţie a pădurii de feţe luminoase, aşa cum floarea are nevoie de lumina soarelui şi de apă ca să trăiască. Fără această adoraţie, pentru ea nu exista decât o nesfârşită beznă încărcată de spaime.

Dar ceea ce simţea Shisei nu era singurătate, aşa cum poate ar fi fost de presupus – în definitiv ea îl avea pe Senjin, totdeauna şi de-a pururea o parte a spiritului ei – ci teamă că nu va avea niciodată parte de destulă iubire.

Senjin o iubea; dar se mai afla şi altcineva care să o

iubească? Haha-*san* o dădăcise, o încălzise şi o hrănise la pieptul ei, îngrijindu-se plină de devotament de nevoile ei elementare. Dar asta era numai datorie; putea fi în acelaşi timp şi dragoste?

Shisei se gândea vag că viaţa lui Haha-*san* nu era de fapt o lungă, foarte lungă agonie şi că tocmai asta îi determina şi acţiunile, dar şi ceva mult mai important, care se afla dincolo de toate faptele ei de zi cu zi. Agonia lui Haha-*san* era ca un lucru însufleţit, ca un animal de casă dizgraţios sau ca pecetea unei desfigurări monstruoase, pe care Haha-*san* o purta în spate ca pe o cocoaşă, peste tot pe unde se ducea. Era ca şi când această agonie interioară ar fi fost propriul ei frate geamăn, entitatea de care era legată în cel mai intim mod şi care crease în interiorul ei un fel de monstru prizonier, un subiect care răspundea automat la ieşirile ei iraţionale de violenţă emoţională.

Violenţa aceasta, proiecţie a voinţei lui Haha-*san*, lua forme nenumărate. Pentru Shisei începea de obicei cu o mâncărime intensă în interiorul craniului, ca şi când ar fi început să-i mişune acolo un întreg cuib de păienjeni. Apoi o orbeau fulgere de lumină, astfel că la început, până să înveţe să anticipeze aceste porniri, cădea în genunchi, iar dacă starea asta o surprindea în toiul jocului, se împiedica de ceva şi cădea pe jos.

Dar aceste manifestări preliminare erau neînsemnate pe lângă ceea ce urma să vină: o zămislire din nou a ororilor văzute de Haha-*san* imediat după explozia de la Nagasaki, cu duhoarea de carne arsă, cu imaginile cadavrelor umflate şi carbonizate, cu ţipetele răniţilor, cu gustul înecăcios de cenuşă de oase umane amestecate cu gunoaie, toate acestea filtrate de psihicul tulburat al lui Haha-*san*, amplificate în dimensiune, denaturate, întreţesute cu propriile ei spaime, chinuri şi furii.

Aceste deversări haotice de violenţă psihică îl făceau pe Senjin să alerge afară, furios că mediul lui înconjurător a fost invadat. Aici îşi afla originea femeia-demon a lui, blândă şi seducătoare pe afară, arzând de o destructivă forţă malefică în interior. Pe ploaie şi pe zăpadă, Senjin o

blestema mereu pe Haha-s*an*, jurând ca într-o zi să se răzbune groaznic. Dar Shisei, paralizată parcă de asemenea izbucniri, nici nu se putea urni din casă. Îşi pierdea controlul, propria ei esenţă se contracta într-o sferă puternic comprimată, ca şi cum voinţa ei de a rezista era subminată de nevoia ei acută de a se supune în faţa a ceea ce credea ea că erau punctele definitorii ale vieţii ei împreună cu Haha-san şi cu *sensei.* Se făcea mică de tot în camera ei şi tremura de frică pe măsură ce fiecare din atacurile astea părea că porneşte inexorabil în căutarea ei. Strângea tare din ochi şi se ruga fierbinte ca totul să se termine mai repede. Trebuia să îndure chinurile acestea îngrozitoare până când furtuna începea să se domolească şi casa se întorcea la starea ei de normalitate, deşi întotdeauna auzea vasele din bucătărie continuând să vibreze pe rafturi şi mult timp după asta nimeni nu îndrăznea să se apropie de Haha-*san*, nici măcar *sensei.*

Treptat, Shisei s-a convins că aceste izbucniri, pustiitoare prin forţa şi imprevizibilitatea lor, erau rezultatul vreunui eşec sau păcat al ei că erau de fapt o dovadă de netăgăduit că într-un anumit fel, ea era nedemnă de a fi iubită. Dacă n-ar fi fost aşa, îşi spunea ea, asemenea lucruri nu s-ar fi întâmplat şi nu ar fi avut-o mereu drept ţintă tocmai pe ea.

Când Senjin era bolnav sau foarte obosit şi Haha-*san* îl trăgea la pieptul ei moale, el se simţea incapabil să mai respire, sufocându-se cu un mârâit fericit în căldura ei nesfârşită, în mirosul ei de lapte şi zahăr. În schimb Shisei, în braţele lui *Haha-san,* se desfăta în apropierea acelei inimi cu bătăi rare care o adormeau în câteva minute, indiferent cât de agitată ar fi fost. Această pasivitate inevitabilă o făcea pe Haha-san s-o îndrăgească şi mai mult, şi prin contrast, în ciuda propriei ei perseverenţei în faţa suferinţei, să se simtă foarte neliniştită de forfota agresivă a lui Senjin la pieptul ei. Datoria ei era să-i liniştească pe cei doi copii, iar când nu era în stare s-o facă, neliniştea ei începea din nou să şuiere prin casă ca o furtună.

În mijlocul acestor furtuni se născuse concepţia despre viaţă a lui Shisei: lupta înverşunată pentru a dobândi

seshinshugi, triumful puterii psihicului asupra trupului. Se simţea copleşită de teama că nu va avea niciodată parte de destulă iubire pentru a putea supravieţui şi faptul că era femeie, deci inferioară oricărui bărbat. Bărbat era fratele ei geamăn, Senjin, împotriva căruia era mereu şi constant asmuţită în timpul lecţiilor Omului Fluviu.

Noaptea, arătând cu degetul deasupra capului, *sensei* spunea:

— Priviţi acolo.

Ascultători, gemenii îşi întindeau gâturile încordându-se să privească cerul plin de stele.

— Acum voi vă uitaţi înainte în timp, spunea *sensei* şi totuşi, ce vedeţi voi se află în trecut. Acea lumină, ca toate luminiţele care vin de la stele, e veche de milioane de ani. Atât de mult i-a trebuit luminii ca să ajungă la noi pe planetă. Vă uitaţi spre înafară ca să vedeţi înăuntru. Asta e esenţa lui *Kshira,* limbajul întregului sunet-lumină. E opusul eternităţii, fiindcă *Kshira* nu-şi găseşte niciodată odihna. Primiţi în inimă cuvântul stelelor; el este esenţa a tot ce am să vă învăţ eu. Stelele se află neînchipuit de departe, în timp şi în spaţiu. Într-un fel, timpul şi spaţiul înseamnă acelaşi lucru. Trecutul şi al vostru şi al meu, se află într-un alt loc şi în alt timp. La fel e şi cu zilele. Omul are denumiri diferite pentru zile, dar *Kshira* ne spune că nu există decât o singură zi şi ziua aceea se întoarce şi se tot întoarce mereu şi poate fi stăpânită de cel puternic. Există o membrană în punctul *kokoro,* inima lucrurilor. Nu e nici o inimă care să bată dum-dum, dum-dum, cum bat inimile voastre sau a mea. E o putere care poate fi stăpânită prin mânuirea puterilor din interiorul nostru, prin ritual şi meditaţie. *Acţiuni* rituale şi *gândiri* meditative. Amândouă adună la un loc puterea, înmănunchind-o într-o rază concentrată care poate fi aţintită spre membrana *kokoro,* stăpânind-o.

Lumina licuricilor juca pe faţa Omului Fluviu, făcând-o să pară că-şi schimbă aspectul cu fiecare licăr.

— Ca exemplu... intonă el închizând ochii şi imprimându-şi pe faţă o expresie de totală relaxare şi linişte. Ca exemplu...

Gemenii, cu extraordinarul lor dar, reuşeau să simtă emanaţiile, aşa cum So-Peng simţise şi el forţa mamei lui. Cercuri concentrice de lumină care erau totuşi lipsite de luminozitate. Atmosfera deveni densă, apoasă. Stelele încă mai sclipeau, dar acum, gemenilor care priveau avizi li se păru că lumina venită de la ele se prefăcuse, dintr-o adevărată ploaie torenţială argintie, într-o burniţă opacă şi murdară.

Apoi, pe neaşteptate, stelele se stinseră şi se iscă un vânt umed şi rece şi începu să plouă subţire. După o clipă ploaia încetă, aşa cum pornise şi focul din vatră sfârâi şi trosni.

Omul Fluviu deschise ochii.

— Vedeţi ce poate face *Kshira,* spuse el şoptit.

— Ai făcut un nor, spuse Senjin.

— Acum noaptea e din nou senină, zise Shisei.

Omul Fluviu zâmbi.

— Nu eu am făcut norul. Aşa ceva e mai presus de puterea fiinţei omeneşti. Dar *Kshira* ne spune că există nori întotdeauna şi oriunde, chiar şi atunci când nu-i putem vedea cu ochii. Norii sunt parte componentă a firii, iar firea e în întregime un flux. Întotdeauna şi în orice loc. Norii se formează sau se risipesc mereu, dar rămân întotdeauna acolo. Şi la fel se întâmplă cu toate elementele naturii. Nu-i nevoie decât să aduni energia necesară, să o concentrezi asupra membranei *kokoro* şi să provoci o acţiune pentru a declanşa o reacţiune.

Omul Fluviu se ridică în picioare.

— Dar eu n-am folosit decât gândul pentru a genera energia, doar o singură cale şi v-am spus doar că există două.

Dispăru în beznă pentru a reveni după câteva clipe cu o hermelină[30].

Gemenii mai văzuseră hermeline de multe ori, în special

[30] Hermelină (*Mustela erminea*) - mic mamifer din familia *Mustelidae,* cu blăniţa cafenie vara şi albă iarna (cu excepţia vârfului cozii, care rămâne negru), foarte căutată şi foarte scumpă, [n. ed.]

vara, recunoscându-le imediat după blăniţa cafenie când se ascundeau speriate prin tufişuri. Acum, iarna, hermelină era acoperită cu o blăniţă lungă şi mătăsoasă, cu străluciri care încântau privirea. Se zvârcolea în braţele lui *sensei,* speriată de moarte şi se zbătu până când acesta, cu o strângere bruscă a degetelor, îi rupse gâtul. Apoi *sensei* scoase la iveală un cuţit mic şi se apucă s-o jupoaie, făcând-o cu o îndemânare de vânător, cu tăieturi lungi, parcă urmând liniile nevăzute ale unui desen trasat în prealabil, atât de stilizate încât până şi copiii se gândiră că *sensei* executa de fapt un ritual.

Pielea hermelinei se desprinse de carne în fâşii subţiri, pe care *sensei* le aşeză cu nesfârşită grijă, ca pe nişte petale ale unei flori însângerate. Senjin şi Shisei băgară de seamă că ţinea ochii aproape închişi, nu se mai vedeau din ei decât două linii subţiri ca nişte lame de cuţit, iar ei ştiau că asta însemna că *sensei* începuse din nou meditaţia. Focalizarea energiei. Acum cele două căi, acţiunea rituală şi gândirea meditativă, porneau să se împletească, iar gemenii începură să tremure simţind primele pale de vânt ale furtunii care venea să se abată peste vârfurile copacilor. Frunzele fremătară în aerul nopţii şi broaştele încetară să mai orăcăie, vârându-se speriate în ascunzişurile lor. Parcă pieriseră dintr-o dată şi gâzele nopţii, licuricii, greierii sau musculiţele care până atunci fuseseră pline de viaţă. Noaptea devenise dintr-o dată mai neagră, de parcă cineva nevăzut ar fi aruncat o pătură peste pajiştea cerului, împiedicând lumina stelelor să mai străbată până pe pământ. Vuietul fluviului din apropiere se amestecă învălmăşit cu vuietul vântului încărcat de umezeală şi întreaga lume păru că devenise deodată un flux.

În clipa următoare, deasupra capetelor lor bubui năprasnic un tunet cumplit, care păru cu vrea să scufunde întreaga lume. Nu văzură nici un fulger, dar tunetul continuă, scurt şi tăios, neînchipuit de pătrunzător. Suna atât de aproape de ei încât li se părea aproape palpabil.

Gemenii deveniră conştienţi de existenţa unei materii noi şi ciudate, un fel de ţesătură, poate însăşi membrana

kokoro pe care le-o descrisese Omul Fluviu, o membrană ale cărei vibraţii tainice, ca bătăile unei tobe, inundaseră toată valea fluviului.

Numai când ploaia torenţială începu să răpăie turbată, părând că vrea să distrugă tot ce întâlneşte în cale, Omul Fluviu deschise ochii şi le zâmbi.

— Puterea asta o aveţi şi voi, spuse el. Este puterea lui *Kshira,* Calea celor Două Căi.

Timpul trecea, iar Senjin visa din ce în ce mai pătimaş la Zhuji. Curând Haha-*san* începu să-i pregătească. Începu să-i înveţe limba aceea ciudată pe care o folosise de câte ori le îngânase cântece de leagăn când erau mici. Le destăinui acum că era limba oamenilor care se numeau *tanjianii.*

Senjin începea acum să înţeleagă scopul muncii lui grele, dar fascinante. Voia cu orice preţ să afle deznodământul poveştii celor doi fraţi, So-Peng şi Zhao-Hsia. Asta devenise pentru el o obsesie chinuitoare.

Învăţătura pe care o avuseseră de primit din partea Omului Fluviu o primiseră. Copii precoce sub toate aspectele, se înfruptaseră hulpavi din tot ce era de ştiut, dar Senjin avea să înţeleagă în curând că ceva nu era totuşi în regulă.

Presupusese automat că el era mai bun în orice privinţă decât orice alt băiat de vârsta lui. Însă înţelesese că nu era aşa şi simţea cum asta îl distrugea. Nu putea înţelege cum de putea fi atât de stăpân pe anumite lucruri şi totuşi atât de ignorant şi de stupid în alte privinţe. Apoi îi căzu în mână un volum de Joseph Joubert[31] şi găsi acolo calea potrivită pentru el, separatistul, deosebitul, unicul. Înţelese ce trebuia să facă pentru a trăi confortabil în societate, umăr la umăr cu oamenii obişnuiţi. *„Minţile cele mai luminate sunt acelea care-şi ascund valoarea, însuşindu-şi astfel masca mediocrităţi",* scria Joubert. Din clipa în care a înţeles sensul acestei fraze atât de neobişnuite, Senjin a hotărât că îşi va

[31] Joseph Joubert (1754-1824) – moralist francez, autor al unei cărţi intitulate *Cugetări, eseuri, maxime,* care s-a bucurat un timp de mare faimă. [n. ed.]

trăi viaţa după acest principiu.

Încetă să mai concureze în orice, dedicându-se mai mult analizei şi permiţându-şi uneori chiar să piardă, pentru a nu atrage prea mult atenţia asupra lui. Descoperi, spre surprinderea lui, că nu avea deloc dorinţa de a deveni în vreun fel căpetenie peste semenii lui, pur şi simplu pentru că aceştia nu-l interesau deloc. Mai degrabă se ocupa cu practicarea artelor marţiale, cu cititul, discuta pe teme filozofice cu *sensei* sau dezbătea idei despre moralitate cu Shisei.

Discutau de obicei noaptea târziu, când erau în pat şi când ori se strecura el în patul ei ori venea ea în al lui. Aşa era cel mai bine ca să poată sta la taifas cât voiau fără s-o deranjeze pe Haha-*san,* care le putea percepe emanaţiile psihice chiar şi în somn.

Cu timpul, gemenii ajunseră să înţeleagă căldura pe care şi-o împărtăşeau. Senjin descoperi că-i plăcea să se lipească de sora lui desfătându-se cu atingerea acelor locuri în care femeile, chiar şi una numai vână cum era sora lui, erau catifelate şi elastice.

Cât despre Shisei, ei îi plăcea să simtă apăsarea muşchilor lui tari. Nu exista nici o bucăţică prost configurată în tot trupul lui, iar ea visa de multe ori cum el o proteja cu trupul lui de pericole nedefinite. Şi de multe ori când adormeau în acest fel, visau amândoi acelaşi vis.

Dar căldura nu era numai fizică. Shisei se simţea cuprinsă înăuntrul ei de o stare stranie, ca şi când cineva i-ar fi masat şira spinării şi bulbul rahidian. Mult mai târziu avea să descopere, uluită, aceeaşi senzaţie stranie şi minunată inundând-o în clipele de extaz sexual.

În zona aceea caldă şi de formă nedefinită pe care o construiau cu energiile lor, gemenii vorbeau până noaptea târziu despre natura binelui şi a răului. Şi firile lor făceau ca la discuţie să participe doar spiritele lor. Şi-au creat propriile lor culori, generând lumină fără iluminare, căldura degajată de combinarea celor două motoare psihice ale lor.

Erau nişte zei care nu ştiau că sunt zei. Încă nu fuseseră atinşi de nimic hotărâtor, nici bun şi nici rău, aşa că se

puteau privi unul pe altul cu o rară formă de obiectivitate, dar aceste două concepte importante stăteau la pândă după fiecare colţ şi după uşa care li se deschidea încet spre maturitate.

Senjin era de părere că binele şi răul erau nişte noţiuni schimbătoare, definite în chip diferit de la individ la individ; pretindea că erau inevitabile pentru natura umană, pentru care constituiau un mijloc de penitenţă.

Pe de altă parte, Shisei credea că binele şi răul au fost şi vor fi de-a pururea principii neschimbătoare. Îi spunea fratelui ei pe un ton plin de pasiune că tocmai asta conferea omenirii caracterul ei muritor, ceea ce o deosebea de zei sau de Buddha, care puteau într-adevăr să perceapă binele şi răul ca pe nişte arcuri de lumină ce se curbau după voia lor.

— Suntem umiliţi de zei, de natură, chiar şi de animale, care sunt mai aproape de spirite şi de energia care guvernează universul decât vom putea fi noi vreodată, spuse Shisei.

— Dar nu asta ne-a învăţat *sensei,* că *Kshira* reprezintă totul? întrebă Senjin. Adică să învăţăm să manevrăm energia membranei *kokoro?*

— Tu vezi totul prin prisma posibilităţilor de a manevra. *Sensei* ne învaţă să înţelegem lumea noastră pe măsură ce ajungem să ne înţelegem pe noi înşine.

— Tot nu înţelegi, spuse Senjin. Toată înţelegerea asta nu e decât o iluzie, iar înţelegerea de sine e cea mai mare iluzie dintre toate. Şi ştii de ce? Pentru că noi nu vrem să ştim nimic despre viermii nevăzători care se zvârcolesc în bezna din inima spiritelor noastre.

— Nici nu-ţi dai seama ce mult greşeşti. *Spiritele frumoase sunt universale, deschise şi pregătite pentru orice,* spuse Shisei parafrazându-l pe Michel de Montaigne[32].

[32] Michel Eyquem de Montaigne (1533-1592) – strălucit scriitor şi filozof francez aparţinând perioadei târzii a umanismului, autor al unor *Eseuri* publicate între 1580 şi 1595, în care consacră eseul în forma cunoscută şi practicată până astăzi. [n. ed.]

Senjin izbucni în râs.

— Concluzie total eronată, spuse el. Noi nu trăim într-o lume frumoasă.

— Oare de ce vezi tu totul pe dos? întrebă ea.

La această întrebare Senjin nu mai avu răspuns. În schimb, se întinse şi o atinse pe Shisei.

După un timp fata oftă.

— E-atât de bine...

Iar Senjin trasă cu unghia o linie pe spatele ei, apăsând până îi dădu sângele.

— Şi asta? zise el. Asta cum e?

Doi ani mai târziu, pe când avea şaptesprezece ani, Senjin a dispărut. Desigur că Shisei ştia unde plecase: la Zhuji. Dar n-a spus nimănui, nici măcar lui Haha-*san*, care înnebunise de îngrijorare. Dacă ar fi aflat, Haha-*san* l-ar fi trimis pe Omul Fluviu să-l aducă înapoi.

Shisei simţea absenţa fratelui ei ca pe un tăiş de cuţit. Patul ei era rece şi însingurat, lipsit de inelele tari, metalice, ale aurei lui care o înconjura de obicei. Ciudat era totuşi că se simţea mai puţin inocentă o dată cu plecarea lui, ca şi când singurătatea reprezenta o punte pe care trebuia ea s-o parcurgă trecând de la naivitatea tinereţii la deziluzia maturităţii.

În viaţa gemenilor n-a existat niciodată perioada adolescenţei. Antrenamentul lor riguros de optsprezece ore pe zi, şapte zile pe săptămână, a forţat o anumită dezvoltare hormonală, izolându-i în acelaşi timp de tiparele normale de creştere ale contemporanilor lor. Lumea lor fusese o lume aparte, un tip straniu de paradis unde munca era fără sfârşit şi plină de ardoare. Şi totuşi, în alte privinţe, fuseseră răsfăţaţi ca nişte succesori ai împăratului.

Shisei resimţea neaşteptat de acut abandonarea ei de către Senjin, aşa cum pe Senjin îl rodea adânc faptul că fusese părăsit de mama lui. Lipsa mamei nu o făcea pe Shisei să se simtă părăsită. Ea nu se gândise niciodată cu adevărat la părinţii ei, sau când totuşi mintea i se oprise şi la subiectul acesta, se gândise la ei ca la o pereche dintr-un film oarecare. În definitiv ea o avea pe Haha-*san*, care era

Mama şi pe Omul Fluviu care era Tata.

Totuşi, plecarea lui Senjin a sfărâmat lumea de vise în care trăia Shisei, făcând-o totodată să înţeleagă cât mult începuse să se asemene cu Haha-*san*, închisă într-un mediu ermetic, hrănindu-se numai cu ceea ce se găsea în spiritul ei. Iar asta o tulbura adânc. Căutând *seshinshugi,* triumful spiritului în faţa fizicului, şi-a dat seama că o făcea tocmai din cauza propriei ei slăbiciuni, de care era dureros de conştientă. Oh, da. Avea *Kshira,* cu ajutorul căreia putea face multe lucruri, dar *Kshira* nu-i putea dărui forţa brută. Căci ştia că a fost şi avea să fie mereu dependentă de alţii. Ştia că avea nevoie să găsească *seshinshugi* şi în acelaşi timp să elimine riscul de a fi dominată.

În liniştea nopţii, singură în pat, îmbrăţişând o pernă, se gândea la Senjin, fratele ei, geamănul ei, înţelegând abia acum cât de mult depindea de el şi cât de mult îşi dorea să fie dominată de el. Şi în colţul ochiului îi tremura o lacrimă singuratică.

Dacă n-ar fi fost descrierea atât de amănunţită şi de precisă făcută de Omul Fluviu, fără îndoială că Senjin ar fi nimerit oriunde pe lumea asta, numai la Zhuji nu. Singurul Zhuji de care ştiau oamenii era un oraş cu multe manufacturi de mătase şi cu spuză de cooperative unde se ambala ceaiul verde marca *Fântâna Dragonului.* Iar Senjin era sigur că acel Zhuji pe care-l căuta el era un sătuc de munte aflat undeva în nord-vest.

În cele din urmă, după un drum lung şi greu, ferindu-se să întrebe pe cineva, ca să nu se dea de gol şi să fie denunţat de locuitorii terorizaţi serviciilor secrete comuniste, strecurându-se ca o umbră, păşind neobosit pe drumuri prăfuite, găsi sălaşul seminţiei *tanjiani* în miazănoapte, în provincia Henan, în munţii Taihang Shan, la şaptezeci de kilometri vest de *An Yang,* leagănul civilizaţiei chineze. Un loc unde până şi munţii pestriţi păreau cocârjaţi şi roşi de bătrâneţe. Zhuji, cioplit în inima muntelui, era plin de temple ce semănau toate între ele, risipite pe coastele munţilor ca nişte cristale de sare vărsate dintr-o solniţă.

Dar nu numai descrierea făcută de Omul Fluviu l-a călăuzit pe Senjin spre ţelul lui, ci mai ales Kshira. Putea să *vadă* Zhuji în trecutul lui, privind îndărăt peste spaţii şi vremuri care nu mai erau. Şi când ajunse la acest Zhuji ascuns în inima munţilor pestriţi din Taihang, nu găsi acolo nici proletarele salopete maoiste, nici greoaia şi sufocanta birocraţie comunistă, nici sloganuri roşii, nici afişe, nici făţărnicie, adică nimic din apanajul ineficientelor autorităţi numite de guvernul de la Pekin.

Dimpotrivă, Zhuji părea împietrit în timp. Acea Chină tristă din vremuri străvechi, bântuită de sărăcie, sau China modernă, dar cenuşie şi la fel de înfometată, amândouă ignorau existenţa micii aşezări Zhuji, care îşi ducea netulburată mai departe traiul ei de secole. O comunitate religioasă pentru care timpul se oprise în loc şi pe care spaţiul o ocrotea, nedeschizându-se în faţa celor nechemaţi. Ultimele două veacuri n-o atinseseră câtuşi de puţin cu mâinile lor mânjite de cărbune şi motorină.

Apropierea lui Senjin de tărâmul *tanjiani* a fost semnalată de inelele magice ale aurei lui. Întregul Zhuji aflase de sosirea lui încă de când paşii lui de oţel străbăteau fără să obosească potecile abrupte şi pline de colţi de stâncă ale munţilor Taihang Shan. Bătrânii *tanjiani* îl aşteptau deja pregătiţi în piaţa din mijlocul micii aşezări când Senjin intră venind dinspre răsărit. Îl întâmpinară salutându-l în limba pe care o învăţase de la Haha-san şi îl îmbrăţişară urându-i bun venit ca unui fiu de mult rătăcit, care se întoarce acum la sălaşul străbunilor săi.

Bătrânii ştiau de ce venise şi hotărâseră. În dimineaţa următoare, la sclipirea primelor semne ale soarelui ce rumenesc cerul spre răsărit, Senjin avea să-şi înceapă aspra călire a trupului şi mai ales a spiritului după sacra învăţătură *Tau-Tau.*

Bătrânul *tanjiani* desemnat să supravegheze instruirea lui Senjin se numea Mubao. Era un bărbat înalt, mlădios ca o salcie, având imprimate pe chip trăsăturile dure ale ţinuturilor vitrege din China de nord. Agerimea ochilor şi

mişcările săgetătoare ale capului îi amintea lui Senjin de un şoim.

Senjin fu condus în odaia bătrânului, o chilie minusculă cu pereţi de piatră acoperiţi cu funingine. Un foc ardea într-o vatră primitivă alcătuită din pietre, căci în această parte a anului era frig aici în Taihang Shan. Doar o fereastră mică fără geam, prin care Senjin putea vedea cerul înţesat de nori.

Mubao nu spuse nimic. Şi nici nu ridică privirea. Stătea la masa lui din bambus, cu privirea cufundată în hârtiile din faţa lui, de parcă nu se mai afla nimeni în încăpere cu el.

După un timp, neliniştit, Senjin se foi puţin. Într-o clipă Mubao fii în picioare, mişcându-se înainte ca Senjin să-şi dea seama ce se întâmplă. Instinctul îi porunci să-şi folosească darul natural şi îşi trimise aura metalică, întunecată, în întâmpinarea bătrânului.

Dar, spre stupoarea lui, descoperi că se găsea prizonier, înconjurat de un zid impenetrabil, nedefinit şi nemişcat, ca eternitatea sau moartea. În acel moment de imobilitate Mubao ajunse la el şi prinzându-l cu o mână puternică de gât, îl trase în celălalt colţ şi îl împinse cu capul spre foc.

Flăcările dansau în faţa ochilor lui Senjin şi căldura uscată şi fumul usturător ameninţau să-l sufoce. Simţi cum faţa i se încinge de dogoare şi imediat îi veni în nări miros de ceva ars, dar abia după câteva secunde îşi dădu seama că de fapt era vorba de sprâncenele lui care se pârleau.

În cele din urmă Mubao îi trase înapoi capul de deasupra focului, dar nu-şi slăbi strânsoarea paralizantă.

— Ai venit aici arogant şi ignorant, tună mânios Mubao, gata să-ţi foloseşti darul fără a ţine seama de nimic. Eşti egoist, înfumurat şi prea sigur pe tine, fără să ai nici un motiv. Ai ceva de zis în apărarea ta?

În clipa în care Mubao îi dădu drumul, Senjin avu tendinţa să-şi iasă din fire. Mânia se revărsă în el ca o substanţă fierbinte şi lăptoasă, dulce şi vâscoasă ca mierea. Pentru o clipă se gândi să încerce terenul trimiţându-şi spre bătrân inelele aurei şi folosind învăţătura primită de la Omul Fluviu ca să pedepsească umilinţa la care fusese supus.

Apoi, ca un animal ivit din adâncurile unei păduri nevăzute, instinctul de supravieţuire ţâşni cu violenţă şi Senjin se simţi copleşit de adevărul că dacă şi-ar fi folosit astfel darul, s-ar fi lovit cu siguranţă de acelaşi zid tulbure şi neîndurător, care l-ar fi izbit imediat, dezmembrându-l şi nimicindu-l.

În clipa următoare totul se schimbă. Orice gând de agresiune se risipi. Senjin îşi feri privirile şi lăsă fruntea în jos.

— Nu am cum să mă apăr în faţa adevărului, şopti el răguşit.

Fusese copleşit, dar nu de umilinţă, ci de lăcomie. Voia pentru el puterea uriaşă pe care iată că o stăpânea Mubao şi se jură în sinea lui că i-o va lua, oricâte sacrificii va trebui să facă.

— În cazul ăsta, intonă Mubao privindu-l cu ochii mijiţi, iată-ţi pedeapsa: te vei rade în cap şi vei rămâne aşa ras pentru a-ţi arăta în faţa tuturor natura ta bicisnică, până când ţi se va spune să-ţi laşi părul să crească. Vei munci şi vei dormi în bucătărie şi îi vei slugări pe ucenici. Te vei supune fără crâcnire poruncilor lor, indiferent cât de umilitoare ar fi ele şi te vei duce acolo unde ţi se va spune să te duci.

— Dar cum rămâne cu instruirea mea în *Tau-Tau?* întrebă Senjin.

— A şi început, zise Mubao.

„N-am să cedez în faţa umilinţelor”, îşi spunea întruna Senjin, strângând înnebunit din dinţi.

Şi au fost multe lucruri care pe altul l-ar fi făcut să cedeze. Ucenicii îl urau, doar era japonez. Îşi băteau joc de el, sărmanii chinezi cu minţile năclăite şi cu aurele lor slăbănoage. Senjin îi dispreţuiţi, dar îndeplinea fără murmur nenumăratele corvoade la care îl supuneau, încântaţi că le fusese dat pe mână veneticul ăsta. L-au pus să care gunoaie putregăite şi să împrăştie cu mâinile goale băligar peste plantele delicate din solarele bucătăriei. O dată chiar i-au poruncit să sape o nouă hazna şi când groapa a ajuns

destul de adâncă şi el trudea la fel de neobosit în adâncul ei, ucenicii s-au aliniat pe buza gropii şi s-au uşurat toţi în capul lui, făcând mare haz de isteţimea lor. Găsea mereu în pat câte o baligă proaspătă de bivol şi blidul lui era mai plin de gândaci şi viermi decât cu mâncare; înghiţea totul fără să clipească, făcându-se că le savurează gustul ca şi când ar fi fost cine ştie ce bucate alese.

Toate aceste umilinţe aveau ca scop să facă din el un om mai bun, dar n-au făcut-o. Senjin parcă nici nu voia să ştie de oglinda pe care i-o ţinea Mubao în faţă. Parcă ar fi fost un vampir mitic, o plăsmuire pe care oglinda n-o putea prinde în apele ei ca să-i arate propria lui înfăţişare.

Şi parcă n-ar fi avut nici umbră. Substanţa vieţii lui aici la Zhuji nu avea pentru el nici o însemnătate. Putea la fel de bine să se afle în temniţă sau în paradis, îi era absolut indiferent. Importante erau pentru el numai întrebările lui interioare, ticăind ca nişte bombe cu efect întârziat. Cât despre rest, Senjin era pur şi simplu un automat, sau mai bine zis un actor admirabil format, al cărui suprem triumf îl constituie tocmai iluzia pe care şi-o crea prin însăşi arta lui şi în care se simţea fericit să trăiască.

Iar asta îl păcăli până şi pe Mubao, cu tot talentul şi cu toată puterea lui. Ca toţi ceilalţi bătrâni *tanjiani,* Mubao era şi el încredinţat că umilinţa îi venea încet-încet de hac arogantului Senjin şi că asprimea pildelor constituia o lecţie importantă pe care el începuse s-o deprindă neaşteptat de repede şi de temeinic.

Greşeau cumplit şi le-ar fi fost cu neputinţă să înţeleagă monstruozitatea acestei greşeli. Poate că şederea lui Senjin aici însemna şi pentru ei o lecţie. O lecţie necesară. Propria lor aroganţă şi încrederea orbească în metodele lor înnobilate de scurgerea veacurilor îi făceau să-l trateze pe Senjin ca pe un ucenic de rând, laolaltă cu ceilalţi novici care se iniţiau în tainele sacre *Tau-Tau.* Dar Senjin nu avea nimic comun cu novicii născuţi în comunitatea lor. Bătrânii se obişnuiseră cu puterile lor, care îl uluiseră până şi pe Mao şi le considerau infailibile. Securitatea chineză era neputincioasă în faţa puterilor *tanjiani* şi nu reuşise

niciodată să pătrundă pe tărâmul lor. Cum ar fi putut ghici că un simplu băiat putea să se sustragă efectelor unor metode care nu dăduseră niciodată greş? Luaseră la sân un pui de viperă şi nu erau în stare să se observe pe ei înşişi.

Senjin dormea rareori mai mult de o oră-două pe noapte. Ziua era sclavul supus al ucenicilor de la bucătărie, care îl urau de moarte şi se străduiau să-l convingă de asta. Noaptea se dedica lui Mubao sau oricărui alt *tanjiani* bătrân care îl prelua în diferitele faze de instruire.

Omul Fluviu îl învăţase *Kshira,* una din formele lui *Tau-Tau,* dar aici *Kshira* era altceva decât ce ştia el. Senjin înţelese repede că disciplina, în ciuda celor mai bune intenţii, fusese alterată şi denaturată în timp prin neclaritatea şi ambiguitatea transmiterii orale şi prin nevoile obiective ale culturii japoneze. Care erau întrebările la care nu putuseră răspunde nici Haha-*san*, nici Omul Fluviu, întrebări care îl mânaseră să caute Zhuji şi pe *tanjiani*? Când sosise aici Senjin crezuse că le ştie, dar înţelesese repede că avea nevoie să afle mult mai multe lucruri. De ce sunt turbat de furie? se tot întreba el cu mâinile pline de băligar. De ce sunt atât de nemulţumit? se întreba mereu cu gura plină de gândaci. De ce sunt mânios? se întreba ghemuit în noapte, înlănţuit strâns în inelele metalice ale aurei lui ca o pasăre cu aripile legate.

Nici Mubao, nici vreun alt bătrân nu i-au răspuns când i-a întrebat despre experienţele trăite aici de Omul Fluviu. Senjin încercase în fel şi chip să-i facă să-i dezvăluie tainele acestea, însă fără succes. Până când i s-a oferit o ocazie cu totul neaşteptată.

Exista o interdicţie strictă ca băieţii să se întâlnească cu fetele în alte momente decât la masă, pe care de obicei o luau în comun. Totuşi, băieţii şi fetele reuşeau din când în când să se întâlnească pe furiş. Senjin nu reuşea deloc să priceapă dacă aceste întâlniri clandestine reuşeau să rămână neobservate de către bătrâni sau dacă aceştia le îngăduiau în mod deliberat să ascundă aceste întâlniri, pentru a se putea afla punctul până la care puteau merge cu făţărnicia. Nu cumva şi asta făcea parte din instruirea în

spiritul *Tau-Tau?*

Se afla aici şi o fată care părea foarte dezorientată, lăsând impresia că nu înţelegea nimic din tainele *Tau-Tau* şi că nu reuşea să se poarte aşa cum cereau bătrânii. Fireşte că, drept rezultat, era mereu bruftuluită şi ridiculizată aşa cum era şi Senjin.

Fata se numea Xu şi era nespus de frumoasă. Avea pielea de culoarea porţelanului şi chipul ei ca de păpuşă era de o desăvârşire aproape nepământeană. Lui Senjin i se păru de-a dreptul o ironie a destinului faptul că unei asemenea frumuseţi perfecte îi lipseau cu totul priceperea şi puterea de a pătrunde tainele învăţăturilor sacre. Senjin se simţea tulburat cumplit de apropierea ei, dar se minţea cu seninătate spunându-şi că el adora perfecţiunea, indiferent sub ce formă se prezenta. Se vedea adesea pe sine însuşi sub chipul unui sculptor, iar Xu era doar o mână de lut din care el urma să modeleze o capodoperă. Adevărul era că în această comunitate stranie Senjin nu putea suporta izolarea la care era supus. Şi totuşi nu putea admite nici măcar pentru el că această durere interioară îl împingea să caute pe cineva care să-i semene, cineva care să fie mereu admonestat şi batjocorit, cineva atât de izolat de cercul de iniţiaţi. Însă nevoia lui de companie l-a orbit în faţa slăbiciunilor ei, pe care, în alte circumstanţe, le-ar fi dispreţuit. Nu observă decât degradarea morală la care era supusă Xu şi văzu pe figura ei suferindă reflectarea propriei lui suferinţe.

La început a observat şi el ca şi toţi ceilalţi umilinţele la care era ea supusă şi bucuria celorlalţi de a o înjosi. El nu participa niciodată la aşa ceva, însă în curând tratamentul aplicat fetei deveni atât de dureros încât îl obligă să intervină. Nu mai era vorba de o simplă nerespectare a unei legi a *tanjian*'lor, care oricum nu însemna pentru el nimic, ci de încălcarea propriului lui cod interior, care începea să se manifeste din ce în ce mai ferm.

Senjin săpa de zor în adâncul gropii şi auzi gălăgie deasupra capului. Ridicând privirile, o văzu pe Xu batjocorită de câteva fete. Acestea începuseră ocărând-o,

apoi atmosfera se încinsese şi neîmpotrivirea victimei lor le întărâtase din ce în ce, făcându-le s-o împingă şi s-o îmbrâncească pe solul bolovănos până când Xu alunecă în haznaua la care tocmai săpa Senjin.

Acesta se opri din lucru. O văzu pe Xu muşcându-şi buza inferioară până când sub albul dinţilor ei mărunţi răsăriră câteva picături purpurii. Încerca disperată să nu plângă. Apoi se ghemui împingându-se cât mai în marginea gropii, într-o încercare la fel de disperată de a se ascunde de râsetele lor şi de bătaia lor de joc.

Fetele stăteau acum pe marginea haznalei, aplecate cu mâinile pe genunchi şi o copleşeau pe Xu cu ocările cele mai grele. Una încercă să o scuipe şi îl nimeri pe Senjin direct în obraz. Asta le făcu pe celelalte să râdă şi mai zgomotos.

— I-a uitaţi! strigară ele, e Băiat-căcat! Nu te-am văzut că sapi acolo, Băiat-căcat! Îţi faci cămară de provizii, foarte frumos!

Râdeau cu lacrimi.

Senjin se uită la Xu, care tremura şi privea compătimitoare la scuipatul care se prelingea pe obrazul lui. Văzu cum lacrimile pe care ea şi le reţinuse cu atâta vitejie îi alunecau acum pe faţă, învingând-o. Xu nu putuse plânge pentru ea, dar plângea acum pentru el.

Senjin închise ochii şi regăsi acel loc din interiorul lui unde-şi aveau sălaşul inelele metalice ale aurei sale. Loc nespus de depărtat în timp şi spaţiu şi totuşi atât de apropiat de locul unde se afla suspendată membrana *kokoro.* Acum Senjin declanşa valurile repetitive şi curând energia emisă începu să excite membrana, făcând-o să vibreze.

Îşi putu extinde substanţa apucând aura şi aruncând-o în spaţiu şi timp. O clipă mai târziu pământul zvâcni cum zvâcneşte un mistreţ când se înfige în spate o lance grea, bine ţintită, care nu-i mai lasă nici o scăpare.

Senjin auzi ţipete şi huruituri grele şi deschise ochii, observând printre pleoapele întredeschise că pământul se surpase sub grupul de fete, care zăceau acum într-un ghem

încâlcit venit grămadă în groapa haznalei lui. Ţipau şi plângeau îngrozite.

Începu să râdă şi aruncă lopata din mână.

— Ia uite, Xu, spuse el, munca mea de dimineaţă s-a terminat. Haznaua e gata.

Xu se apropie de el cu ochi mari. Senjin se ridică peste marginea gropii şi aplecându-se, o trase şi pe ea după el, apoi urmări plin de încântare cum Xu îşi ridică fusta, se lasă pe vine şi inaugurează haznaua, pe fundul căreia fetele urlau îngrozite.

Xu, cu demnitatea recuperată, îl luă de mână şi-l conduse fără o vorbă de-a lungul unei poteci întortocheate. Apoi părăsiră poteca şi porniră amândoi să coboare prudenţi panta cu grohotiş. Prin spatele unei perechi de bolovani uriaşi, ajunseră la un mic luminiş cu iarbă verde, închis din toate direcţiile. Un loc perfect izolat şi la adăpost de orice indiscreţii.

— De unde ştii locul ăsta? întrebă Senjin.

— Vin aici de câte ori vreau să fiu singură, când nu mai pot să suport batjocura lor.

— Nu mai trebuie să-ţi faci griji în privinţa lor.

— Oh, nimeni altcineva n-ar fi făcut asta pentru mine! spuse Xu roşind.

— Puteai s-o faci şi singură, remarcă Senjin. N-aveai nevoie de mine sau de altcineva.

— Oh, ba da, ba da, spuse iute Xu, luându-şi ochii de la el şi întorcându-se brusc. E atât de frumos aici! Aerul e atât de diferit aici, atât de dulce, ca mirosul de bebeluş, adăugă ea şi trase adânc aer în piept.

Senjin avea însă alte gânduri în cap. O privea întrebându-se cum ar fi putut el s-o schimbe şi s-o facă să atingă perfecţiunea. Apoi însă, un gând trist i se înfiripă în minte: dacă ar reuşi vreodată s-o transforme într-o capodoperă a lui, n-ar mai avea de ales şi ar trebui s-o distrugă. O apucă de încheietura mâinii.

— De ce m-ai adus aici?

— De ce? întrebă Xu părând nelămurită. Oh, pentru ca să împărţi toate astea cu mine.

— Să împart toate ce?

— Păi *astea,* repetă ea şi îşi aruncă roată braţele încercând să cuprindă tot ce se vedea în jur.

— Peticul ăsta de pământ şi piatră nu-i cu nimic diferit de alte locuri.

— Ba da, spuse Xu prinzându-i privirea. Ăsta-i altfel, e deosebit. Ca şi tine, adăugă ea şi luă mâinile într-ale ei. E deosebit pentru că *e al meu.*

Atunci, pentru prima dată, Senjin simţi darul ei. Se gândi că trebuia să fie foarte slab, deşi mult mai târziu, plecat de la Zhuji, va începe să creadă că poate ea ştiuse să-şi ascundă darul ei faţă de ceilalţi *tanjiani* şi avea să regrete că nu ajunsese s-o cunoască mai bine.

Dar atunci, pe moment, nu putu să simtă decât milă pentru aura atât de firavă care avea nevoie de spaţiul ăsta îngust şi izolat pentru a-şi face simţită prezenţa. Totuşi, era o aură frumoasă, o frumuseţe la fel de surprinzătoare precum cea a feţei ei, iar el o înconjură cu inelele lui puternice din oţel întunecat la culoare, astfel ca lumina lor să se reflecte în aura ei, iluminând-o şi mai bine. Şi văzu imediat că Xu avusese dreptate: locul acesta devenea frumos prin proiecţia voinţei ei.

— Se zice că vii din Asama, spuse Xu uitându-se în ochii lui. E adevărat?

— Da.

Senjin simţi tensiunea apărând în corpul ei şi se hotărî s-o lase să întrebe orice voia ea despre el.

— Cunoşti un *tanjiani* de acolo pe nume Aichi?

— Nu, răspunse el, dar îşi dădu instinctiv seama că făcuse o greşeală. Cum arată?

Xu î-l descrise pe Omul Fluviu.

— Îl ştiu, spuse Senjin. De mulţi ani e chiar tatăl meu.

— Tatăl tău! exclamă Xu.

Senjin îi explică în ce fel era Omul Fluviu fratele lui Haha-san şi cum fusese acesta primul lui *sensei.*

— Oh, atunci se explică, zise Xu. E clar de ce se tem bătrânii de tine.

— Mubao şi ceilalţi se tem de mine? întrebă neîncrezător

Senjin. Atunci de ce m-au acceptat între ei?

— Au fost nevoiţi să te accepte. Nu aveau de ales. Tu eşti *tanjiani, iar* ei nu te puteau refuza. Dar venind aşa cum ai venit tu, din partea lui Aichi, adică a omului care a încercat să fure smaraldele *tanjiani...*

— Stai! spuse Senjin tresărind. Credeam că cele şaisprezece smaralde au fost furate acum mulţi ani de o trădătoare pe nume Liang.

— La început au fost douăzeci şi patru de smaralde, spuse Xu. Opt încă se mai găsesc aici. Pe astea a încercat Aichi să le fure.

— Şi ce s-a întâmplat?

— A fost prins. Apoi a fost judecat, condamnat şi surghiunit. Acum văd că s-a întors la Asama şi a început să-ţi predea ţie propria lui versiune a învăţăturii *Tau-Tau.* Ceea ce ştii că e strict interzis.

— Dar asta nu l-a împiedicat s-o facă.

— Evident, spuse Xu.

Apoi ceva i se păru în neregulă lui Senjin.

— Legea asta la care te-ai referit, prin care bătrânii au fost obligaţi să mă primească... Eu n-am auzit de ea.

— Te asigur că există.

Ceva din ochii ei îl făcu pe Senjin să rămână neîncrezător.

— Dar asta nu e tot, zise el, stârnind doar puţin proiecţia voinţei lui.

— Nu, şopti Xu. Nu e tot. Legea îi atinge numai pe *tanjiani* descendenţi din prima linie.

Senjin rămase uluit.

— Vrei să spui că eu...

— Eşti descendent direct al lui Zhao-Hsia, martirul care...

— Care a fost înecat sub cascadă de către So-Peng!

— Da.

Soarele scălda faţa lui Xu. Ochii ei deveniseră lichizi, iar chipul îi prinsese străluciri de aur pur. Se desprinse din vrajă, înaintând până când se lipi de pieptul lui.

Senjin simţi un freamăt în bezna din interiorul său, în inelele metalice care constituiau proiecţia voinţei lui, care

încă mai încercuiau aura ei şi simţi un fel de expansiune care-l inundă cu o plăcere ascuţită.

Descoperise deja că se putea bucura de un fel straniu de atingeri cu sora lui, ceea ce pentru el, dacă nu şi pentru ea, era un joc al calităţilor, al puterilor şi al influenţelor. Cât de mult îi plăcuse să simtă voinţa lui Shisei dizolvându-se sub atacul violent al enormei lui aure, cercurile lui masive împresurându-le pe ale ei, până când plăcerea ei devenea atât de mare încât se revărsa în el! Însă ce se petrecea acum era cu totul altceva. I se întâmpla dinspre înăuntru spre afară, inelele lui fiind manevrate de inelele fetei, pe care le ţinea strâns împresurate, iar intensitatea era atât de mare încât pentru o clipă Senjin fu total dezorientat, plutind în timp şi în spaţiu. Era lipsit de control şi cedase toate mişcările în favoarea acestei alte voinţe care-l poseda acum cu totul, care făcea ca până şi întrebările ce-i arseseră spiritul să dispară sub un val de extaz care îl îneca.

Când se termină, Senjin se simţi atât de zdruncinat încât nici nu se putu ridica în picioare. Alunecă mai curând căzând de pe formele gingaşe ale trupului lui Xu, agăţându-se slăbit de gleznele ei. Închise ochii şi pentru o secundă fu total liniştit. Apoi, întrebările începură din nou să năvălească asupra lui, iar el fu din nou cel de dinainte.

Senjin şi Xu nu s-au mai întors niciodată în acel loc din Taihang Shan. Nici măcar n-au mai ajuns vreodată să fie împreună. Poate că ea ar fi vrut, dar Senjin nu i-a mai dat ocazia. O parte din el savura încă violul, căci nu găsea nici un alt cuvânt, cu toată plăcerea sălbatică pe care i-o oferise fata. Însă altă parte a personalităţii lui, mai profundă, mai dominantă, rămăsese atât de îngrozită de experienţa trăită prin cedarea propriului său control către o altă fiinţă, încât nu-i putea permite să repete experienţa.

La trei luni de la sosirea lui la Zhuji, Senjin înţelese că adevărul Omului Fluviu nu era *adevărul.* După încă trei ani descoperi că nici adevărul lui *Tau-Tau* nu era *adevărul.*

Apoi se gândi la Shisei, la care nu se mai gândise de mult. Îşi aminti de întrebarea ei: *„Oare de ce vezi tu totul pe dos?”* Atunci nu avusese nici un răspuns pentru ea, dar

bănuia că acum avea. Îi era nespus de dor s-o soarbă cu toate simţurile lui, cu aura lui atât de sensibil acordată şi să-i spună în timp ce fuziona cu ea: *„Văd totul pe dos pentru că ştiu că pe lumea asta nu există adevăr, ci doar mai multe adevăruri suprapuse. Fiecare om deţine propriul lui adevăr sau şi-l apropie pe-al altuia şi din cauza asta viaţa este întemeiată pe luptă.”*

La trei ani şi trei luni după ce Senjin şi-a început în Zhuji învăţătura în spiritul disciplinei *Tau-Tau,* bătrânii s-au apucat să zămislească stihurile. Era un ritual păstrat din neolitic care se desfăşura pe parcursul unei săptămâni de zile. O săptămână de repetări continue şi de incantaţii nesfârşite, timp în care Senjin văzu în ritualurile bătrânilor excitarea crescândă a membranei *kokoro,* acumularea de energie care-i sună în urechi ca un strigăt tăcut, până când somnul fu eliminat definitiv şi fiecare mişcare şi gest se canalizară către lovirea membranei *kokoro.*

La sfârşitul acestei săptămâni, bătrânii se adunară într-unui din templele de piatră aşezate sus de tot pe versantul muntelui. Aici, femeile aprinseră un foc mare pe care se apucară să-l vegheze permanent. Când i se îngădui să pătrundă în templu, Senjin văzu stelele prin deschizătura din plafon. Bătrânii lucrau cu îndârjire la cioplirea stihurilor sacre pe interiorul unor aşchii lungi de carapace de broască ţestoasă şi Senjin îşi aminti povestea auzită de la Omul Fluviu, în care So-Peng şi Zhao-Hsia, băieţi fiind, furaseră şi mâncaseră ouălele de broasă ţestoasă de pe plaja din Rantan Abang.

Mesajele sacre erau întrebări puse de bătrânii *tanjiani* cu privire la viitor. Când terminară de cioplit, ritualul de o săptămână culmină cu aruncarea aşchiilor în foc şi incantaţiile urcară spre cer într-un crescendo fierbinte, apoi se stinseră încet.

Atunci femeile fură puse să scoată aşchiile de carapace de broască ţestoasă din cenuşă şi bătrânii porniră să citească viitorul, după felul în care acestea crăpaseră de căldură,.

I se aduse şi lui Mubao carapacea, iar el îi făcu semn lui Senjin să vină la el şi după ce acesta se aşeză pe vine în faţa lui, bătrânul îi spuse:

— Acesta e viitorul tău.

Senjin privi cât putu mai atent la aşchia afumată, dar nu reuşi să desluşească altceva decât o reţea fină de crăpături intersectând semnele cioplite.

— Ce stă scris aici? întrebă el.

— O inundaţie, un torent, un urlet de tunet, o detonare de energie, intonă Mubao. Iar după potop, *xin.*

Prin *xin* se înţelegea miezul inimii lucrurilor. *Kokoro.*

Inima lui Senjin începu să bată din ce în ce mai repede.

— Asta mă aşteaptă pe mine?

Mubao dădu din cap.

— În parte, rosti el cu asprime şi degetul lui mare şi butucănos pipăi carapacea fisurată. Moartea e puternică. Vibraţia ei pătrunde ecourile tăcute pe care le auzim şi care ne călăuzesc. Moarte şi iar moarte.

Degetul lui Mubao se opri peste un punct de pe carapace.

— Trebuie să pleci de la noi, spuse el privindu-l pe Senjin în ochi. Timpul tău de stat împreună cu noi s-a încheiat.

Senjin descoperi că nu-i venea greu să părăsească Zhuji. De fapt, în ultimele săptămâni chiar începuse să se cam plictisească de lecţiile la care trebuia să se arate mai departe cuminte şi supus. Tot ce-l putuseră învăţa Mubao şi ceilalţi bătrâni învăţase. Acum inima lui, membrana *kokoro* a lui, doreau ca el să-i înveţe pe ei. Ei nu cunoşteau *Adevărul,* iar el, Senjin, îl cunoştea. Apoi, după ce stihurile fuseseră descifrate şi Mubao îşi rostise sentinţa, Senjin îşi dăduse seama că ei n-aveau cum să înţeleagă lucrul cel mai important: că *Adevărul* nu exista.

Nu că ceea ce învăţase el ar fi fost fals şi inutil. Departe de aşa ceva. Dar faptul că ambele forme ale lui *Tau-Tau* erau valabile şi se credea în ele din toată inima fără nici o reţinere, îi dezvăluia lui Senjin realitatea vieţii cu forţa unei lovituri de baros.

Nimic nu era adevărat. Nimic nu era sacru. Iar asta însemna că nu exista Lege. Astfel se întoarse Senjin în

Japonia, ajuns *dorokusai* la douăzeci de ani. Şi pentru a-şi satisface atât accepţiunea lui în legătură cu *Yin-Yang,* cât şi dorinţa şi nevoia lui de ironie, se angajă în poliţie şi ajunse să lucreze la poliţia metropolitană din Tokio.

Nu s-a întors în Asama, unde ştia că Haha-san şi Omul Fluviu îl aşteptau. Şi unde presupunea că îl aştepta şi Shisei.

Până la urmă s-a întâlnit cu ea, dar în Tokio, în strălucitorul Ginza, unde panouri uriaşe cu lumini şerpuitoare de neon făceau reclamă simbolurilor noii ere: SONY, MATSUSHITA, TOSHIBA, NEC sau CBS/SONY.

În mijlocul junglei electronice clipitoare i-au chemat pe fiecare spre celălalt inelele concentrice care-i înlănţuiseră când fuseseră copii, de acele inele uleioase, de oţel întunecat la culoare.

Regăsirea lor fu plină de bucurie, deşi nu se putea citi nimic pe feţele lor. Totul era interiorizat. Şi tot răul făcut fu reparat.

Sau cel puţin aşa credea Shisei.

Senjin se instală în apartamentul surorii lui gemene, aflat în cea mai distinsă zonă a oraşului, unde locuiau numai oameni cu averi imense. Era un apartament uriaş, plin cu mobilă europeană tapiţată cu materiale luxoase, albe ca spuma laptelui, încărcat de covoare şi gemând de bibelouri şi de tablouri scumpe. Senjin văzuse deja prin oraş nişte postere uriaşe cu chipul lui Shisei în prim plan. O văzu apoi şi la televiziune cântând în faţa unei mulţimi imense de tineri în delir.

— Sunt un *talento,* îi spuse Shisei. Sunt cel mai de succes *talento* din toată Japonia.

Senjin lipsise mult timp şi nu cunoştea termenul.

— Sunt un fel de stea a mediilor de informaţii, spuse Shisei. Cânt puţin, dansez puţin, sunt şi puţin animatoare, chiar dacă sunt diletantă. Dau concerte şi sunt pe punctul de a fi steaua unui serial pentru televiziune, apar în spoturi publicitare pentru toate marile companii. Fac totul şi orice. Sunt un model ţinut în atenţia publicului înfometat care mă analizează şi mă adoră din toate punctele de vedere.

— Treaba asta te face fericită? întrebă Senjin, acaparat complet de imaginea ei albastră-aurie mişcându-se în cadrul ecranului, mângâiată de camerele de luat vederi.

Era convins că regizorul trebuia să fi fost îndrăgostit de ea.

— *Toţi* sunt îndrăgostiţi de mine, spuse Shisei. Publicul, echipa de filmare, publiciştii, directorii executivi de corporaţii. Asta mă face foarte fericită... adăugă ea, dar deodată faţa i se întunecă. Pe cât de minunat e, pe atât de puţin ştiu că o să dureze. Un *talento* trebuie să fie tânără, proaspătă ca roua dimineţii, chiar virginală. Timpul e cel mai teribil duşman al meu.

— Dar cum s-a întâmplat de-ai ajuns aici? întrebă Senjin.

Fiecare dorea să afle în amănunt ce se întâmplase cu celălalt în decursul celor trei ani de când se despărţiseră. Într-un fel, din moment ce textura şi complexitatea energiilor care le emanau se schimbaseră, ei ştiau câte ceva unul despre celălalt. Dar nu era suficient, aveau nevoie şi de cuvinte. Se petrecea însă un lucru destul de ciudat: amândoi mai degrabă se sfiiau să-şi povestească firul vieţilor lor din ultimii trei ani, ca nişte însurăţei ajunşi la momentul adevărului: patul conjugal.

— Am avut dreptate când m-am gândit să mă duc la Zhuji, spuse Senjin. Localnicii ştiau ce s-a întâmplat acolo şi mi-au spus. Uite cum a fost: Tik Po Tak a fost atât de înfuriat de preluarea puterii în Tărâmul Nopţii de către rivalul lui, încât a aflat unde-şi satisfăcea acesta fanteziile sexuale şi a invadat bordelul cu puţin înainte de ivirea zorilor, l-a omorât pe individ cu propriile lui mâini, laolaltă cu gorilele şi cu iubitele lor, pe toţi în somn... Cel puţin aşa a crezut poliţia din Singapore, care încheiase o înţelegere cu Tak, dar măcelul acesta întrecuse orice măsură până şi pentru stomacurile lor lacome. Aşa că poliţia a pornit în urmărirea lui Tak cu toate resursele disponibile, plus rămăşiţele tong-ului rivalului ucis. Poate ştii că So-Peng avea un văr, Wan, care făcea curăţenie în birourile şefului poliţiei. La câteva zile după ce a început vânarea lui Tik Po Tak, nişte ziarişti au dat de un denunţ anonim şi au

descoperit amestecul tong-ului în activitatea poliţiei. Scandalul a zguduit întregul Singapore. Şeful poliţiei britanice desigur că a negat orice amestec în treburile departamentului lui. Însă informaţia fusese prea devastatoare, iar el a fost forţat să-şi concedieze două treimi din oameni. Aşa că Tik Po Tak în cele din urmă s-a întors în Tărâmul Nopţii şi şi-a văzut liniştit de treburi, ajungând mai puternic ca înainte. Numai că acum nu mai era singur. Îl avea pe So-Peng, care să-l călăuzească. Bătrânii *tanjiani* din Zhuji susţineau că So-Peng s-a aflat în spatele tuturor acestor întâmplări. El s-a gândit primul la o metodă de a intra în bordelul bine păzit, mituind gras pe bucătari, care au turnat cu nemiluita somnifere în vin. Tot So-Peng l-a pus pe vărul lui să distrugă documentele compromiţătoare de la poliţie şi tot el a depus cerere să fie numit în postul rămas vacant de adjunct al şefului poliţiei.

Senjin rămase câteva clipe pe gânduri, apoi urmă:

— A fost ceva ridicol, în definitiv So-Peng era doar un flăcău nu cu mult mai în vârstă decât sunt eu acum. Dar şeful poliţiei nu avea de ales, acum nu mai era vorba de restabilirea ordinii, ci de prestigiul administraţiei britanice. Iar forţa armată cu siguranţă că n-ar fi realizat nimic. Deja fusese chemat de două ori la guvernator, care îl ameninţase că-l demite din funcţie şi-l trimite înapoi în Anglia, în dizgraţie. Şi de fapt postul respectiv nici nu mai fusese solicitat de altcineva. Disperat, şeful poliţiei l-a numit pe So-Peng adjunct al său, în pofida faptului că So-Peng nu avea nici măcar experienţa unei singure zile de muncă în poliţie. Însă So-Peng avea darul lui extraordinar. Şi îl avea şi pe Tik Po Tak drept cel mai loial aliat. Planul lui s-a dovedit strălucit. Folosindu-se de poliţia singaporeză, a realizat el ce trebuia să realizeze Tak, măcinând toate tong-urile rivale ale lui Tak, care a devenit stăpân absolut al lumii interlope din Singapore. În nici o săptămână, în Tărâmul Nopţii era o disciplină de fier. În două săptămâni anchetatorilor le-a fost oferit pe tavă un suspect pentru crimele săvârşite la bordel. Un excesiv de ambiţios membru al unui tong rival. Probele împotriva lui au fost zdrobitoare, iar şeful poliţiei şi

guvernatorul au luat măsuri ca procesul şi execuţia să aibă loc cu maximum de publicitate. În felul acesta localnicilor alarmaţi li se oferea o garanţie că pot fi liniştiţi.

La o lună după ce So-Peng devenise un dregător atât de important în poliţia locală, viaţa din Singapore s-a întors la normal iar So-Peng, în vârstă de abia douăzeci de ani, a devenit cel mai cu vază om din întreaga colonie. Se folosise de darul lui natural pentru a ascunde uciderea fratelui lui vitreg, de care era chiar el răspunzător şi celelalte crime, de plănuirea cărora tot el se făcea răspunzător. Îl sfătuise între timp pe Tak să-şi retragă banii din afacerea cu macul pentru opiu şi să i-i dea lui. Cu banii aceştia a cumpărat hectare întregi de teren aflate în nordul Coloniei şi l-a angajat imediat pe H.N. Ridley, directorul Grădinii Botanice din Singapore, pe care îl întâlnise pentru prima oară la vânătoarea de tigri la care-l luase Tak.

So-Peng l-a pus pe Ridley la treabă să planteze arbori de Para de care era atât de îndrăgostit şi în cinci ani au întemeiat cea mai mare plantaţie de arbori de cauciuc din regiune. So-Peng şi-a lăsat slujba pentru a se putea ocupa numai de afacerea asta. L-a angajat pe băiatul cu faţa plată pe care-l întâlnise pe stradă în faţa casei lui şi cei doi au devenit curând prieteni apropiaţi ca fraţii. Le-a îngăduit fraţilor lui să vină şi să lucreze pentru el. Tatăl lor murise recent de dizenterie în Java. Despre mama lor nu aveau nici o veste, deşi So-Peng a cheltuit o grămadă de bani încercând s-o găsească.

Timpul a trecut şi pe când plantaţia se dezvolta, So-Peng, folosind tot banii murdari ai lui Tik Po Tak, a pornit o nouă afacere, ca de obicei în cel mai strategic moment, adică momentul cel mai dificil pentru vânzător.

A întâlnit o chinezoaică şi s-a căsătorit cu ea, iar aceasta, ca o maşină bine unsă, s-a apucat să-i pună în braţe în fiecare an câte un copil. Numai fetiţe. Şi se pare că So-Peng nu era deloc mulţumit nici de afaceri. Bătrânii *tanjiani* spuneau că nu se mai înţelegea prea bine cu Tak. Divergenţele s-au accentuat şi au devenit pricinile unei uri de nestins. Tak voia să iasă din afaceri şi So-Peng i-a luat-o

înainte, forţându-l s-o facă.

Într-o dimineaţă autorităţile au descoperit cadavrul umflat al lui Tik Po Tak plutind în apele golfului, dar investigaţiile s-au încheiat repede. So-Peng părăsise poliţia, dar legăturile cu succesorii lui nu le rupsese...

— Dar ce-mi poţi spune despre partea cea mai importantă a poveştii? întrebă Shisei. Cea despre smaraldele *tanjiani.*

— Ah, smaraldele *tanjiani,* spuse Senjin. Ei bine, *tanjiani* n-au stat cu mâinile în sân cât timp duşmanul lor îşi consolida puterea. După ce Zhao-Hsia nu s-a mai întors, ei au mai trimis şi pe alţii după smaralde. Şi-au dat seama că greşiseră presupunând că fiul trădătoarei Liang va reuşi să-şi convingă mama să înapoieze pietrele preţioase furate de la tatăl ei. Crezuseră că Zhao-Hsia îşi va putea convinge fratele vitreg să se întoarcă cu el la Zhuji pentru a continua învăţătura *Tau-Tau,* cum avea dreptul şi datoria. Dar încercarea lor de a ierta însemnase moartea lui Zhao-Shia. Totuşi, nu erau deloc dispuşi să uzeze de puterea lor. Şi Liang şi So-Peng erau *tanjiani.* Mai mult chiar, erau descendenţi din prima linie, iar legea cerea să rămână în viaţă, fără a li se face vreun rău. Aşa că bătrânii *tanjiani* şi-au trimis emisari pentru a o găsi pe Liang şi comoara ei. Toate eforturile au dat greş. N-au găsit-o nici pe ea şi nici smaraldele. So-Peng şi membrii familiei lui au fost puşi sub observaţie pentru a vedea dacă aveau sau nu pietrele, însă nici asta nu le-a furnizat vreun indiciu că le-ar avea. *Tanjiani* l-au supravegheat până şi pe prietenul cu faţa plată al lui So-Peng, care era de-acum supraveghetor pe o plantaţie de arbori de cauciuc. Au aflat de moartea soţiei lui So-Peng şi l-au observat cum a cunoscut o altă femeie, cum s-a căsătorit cu ea, cum ea a început să-i nască fii în timp ce fetele lui cădeau răpuse toate de-o molimă care făcea prăpăd în peninsula Malaya. *Tanjiani* şi-au continuat supravegherea lor tăcută, atenţi la orice semn în legătură cu smaraldele. Ce altceva puteau face? Zhao-Hsia spusese adevărul. Bunicul lui şi al lui So-Peng murea încet de o moarte agonizantă şi avea nevoie de puterea smaraldelor,

care puteau absorbi energia primită de la membrana *kokoro* şi s-o depoziteze. În miezul smaraldelor se afla forţa mileniilor, crescând în intensitate, sărind din faţetă în faţetă, de la un exemplar la altul, cu vibraţiile repetate propagându-se ca undele apelor unui lac.

Numărul nouă era semnificativ pentru că cele nouă smaralde formau o figură geometrică complexă tridimensională a cărei armonie unghiulară *multiplica* energia membranei *kokoro.* Pe de altă parte, orice număr mai mic de nouă dădea naştere la o altă figură, ale cărei unghiuri discordante atacau de fapt membrana, răpindu-i energia şi ameninţându-i în cele din urmă însăşi textura...

— Ce s-ar întâmpla dacă membrana *kokoro* s-ar destrăma? întrebă Shisei.

— Ar năvăli moartea, răspunse Senjin privind-o în ochi. Tonul ei ar putea pătrunde ecourile liniştii pe care le auzim şi care ne călăuzesc. Totul ar însemna numai moarte. *Moarte şi iar moarte.*

Shisei avea un iubit. Senjin fu zguduit de înţelegerea faptului cu viaţa nu stătuse în loc cât timp se aflase el la Zhuji. Fusese în permanenţă atât de absorbit de propria lui persoană încât acum îi era aproape cu neputinţă să admită că evenimentele nu voiseră să stea în loc fiindcă nu era el prezent ca să le dirijeze sau cel puţin să le influenţeze rezultatul.

Senjin n-a spus niciodată nimic împotriva iubitului lui Shisei. Nici n-ar fi avut de ce. Simţea însă cum inelele de oţel ale aurei lui se întunecau ca noaptea şi se zvârcoleau ca nişte vipere înnebunite de furie ori de câte ori Jeiji se afla prin preajmă.

Jeiji era student la drept în ultimul an la Todai, cea mai prestigioasă universitate din Japonia şi se număra printre primii zece studenţi din anul lui. Tatăl său fusese coleg de şcoală cu decanul facultăţii, iar mama lui se trăgea din aceeaşi regiune cu şeful celei mai prestigioase firme de avocatură din Tokio, care promisese deja să-l angajeze pe Jeiji îndată după absolvire. Shisei era îndrăgostită de el. Deci băiatul acesta avea tot ce-şi putea dori un tânăr de

seama lui ca să fie fericit. De fapt nu chiar tot, fiindcă îi lipsea tocmai ceea ce i-ar fi trebuit mai mult: aprobarea lui Senjin.

Jeiji o adora pe Shisei. Nici nu s-ar fi putut altfel, pe ea o adora toată lumea. Dar adoraţia pe care o simţea ea de la distanţă când se afla sub luminile puternice ale reflectoarelor era totuşi insuficientă. Trebuia reprodusă şi în detalii mult mai intime dacă voia să se convingă că există cu adevărat pe lumea asta.

Jeiji fusese obligat să ceară acest rol. Când ea l-a întâlnit pentru prima dată, el era devotat unui singur lucru: cariera lui. Apoi, în cel mai scurt timp, scopul lui în viaţă a devenit Shisei. Însă nici asta nu era de ajuns. Ea încă se mai vedea în aceeaşi ipostază exaltat-feciorelnică a copilăriei şi nu-şi putea imagina că încă mai avea în ea seminţele binelui şi ale răului, ca să nu mai vorbim de puterea disponibilă pentru a le mânui. Senjin desigur că ştia mai bine.

Senjin urmări cu interes studiat alunecarea lentă în jos a lui Jeiji. Era sigur că Shisei nu înţelegea cu totul efectul proiecţiei voinţei ei asupra unui om ca el. De fapt Senjin era convins că ea nici măcar nu-şi dădea seama că îşi curba aura de fiecare dată când Jeiji era atras şi mai adânc sub vraja ei.

Dezintegrarea lui Jeiji, completa dizolvare a esenţei eului lui, asta l-a încântat nespus pe Senjin, în special fiindcă vedea în acest tânăr o ameninţare, o întrerupere a continuităţii psihice dintre el şi sora lui. Faptul îi satisfăcu ascuţitul simţ al ironiei care îl îndemna să rămână pasiv şi s-o urmărească pe Shisei cum distruge fără să ştie. Pentru ea era un adevărat şoc când auzi că Jeiji fusese exmatriculat de la Todai pentru absenţe nemotivate, ba i se mai ceruse şi să înapoieze actele în baza cărora participa dezbaterile intensive.

Senjin observa cu satisfacţie cum ea îl sleia de puteri. Era robită plăcerilor şi indolentă ca o târfă. Îşi etala darul ei natural fără ca măcar să ştie că o face. Era la fel de inconştientă în privinţa asta cum fusese Haha-*san* în privinţa aspectului ei. Paralela era izbitoare şi Senjin, cu cât

se gândea mai mult, cu atât mai mult se convingea că era de datoria lui s-o salveze pe Shisei de ea însăşi.

Şi atunci îşi dădu seama că singura soluţie era să-l ucidă pe Jeiji. Sau nu, nu numai să-l ucidă, fiindcă numai asta n-ar fi folosit la nimic. Poate ar fi fost chiar o prostie. Trebuia s-o facă în aşa fel încât Shisei să se rupă de copilărie şi să deschidă ochii asupra realităţii pe care o reprezenta ea însăşi şi asupra rolului pe care avea să-l joace darul ei în toată viaţa care-i stătea înainte. În definitiv, îşi spunea Senjin, punându-se inconştient şi inevitabil în locul lui Haha-*san,* e de datoria mea să-i deschid ochii. Cine să aibă grijă de ea dacă nu eu?

Şi în tot acest timp Shisei nu s-a gândit nici la Jeiji, nici la Senjin. Furtuna cumplită ce sta să se dezlănţuie din cauza existenţei celor doi bărbaţi din viaţa ei era mai presus de orice putere omenească de a percepe.

Mintea ei era dominată de Haha-*san*. Haha-*san*, pe care ea încă o mai iubea şi spre care ar fi vrut să alerge şi să se urce în poala ei şi să-şi ascundă faţa între perniţele sânilor ei, să asculte acea bătaie surdă a inimii, să închidă ochii şi să adoarmă într-o linişte binecuvântată, ca în anii trecuţi fără întoarcere. Şi totuşi, ca o cortină ce cade peste scena unei săli de teatru, ieşirile de violenţă emoţională ale lui Haha-*san* o urmăreau peste tot, pulsând ca nişte inimi în bezna dormitorului ei, umplând ceea ce mai rămânea din noapte cu fragmente de enigmă, biciuind-o cu întrebări la care nu putea răspunde: Cu ce am dezamăgit-o? Cum aş fi putut s-o mulţumesc? Mă iubeşte? *Mă iubeşte?*

Şi de fiecare dată când o asalta câte o întrebare la care nu putea răspunde, îşi trimitea din reflex spiralele parfumat-sinuoase, încolăcindu-le şi mai strâns în jurul lui Jeiji.

Cu mult înainte ca Senjin să se hotărască să-l ucidă pe Jeiji, Shisei era deja pornită să-şi distrugă ea iubitul, cu toate că nu-şi dădea seama de asta. Dacă cineva i-ar fi spus ce era pe cale să facă, nu l-ar fi crezut. Nici chiar pe Senjin, admiţând că el ar fi fost atât de neghiob încât să-i atragă atenţia. Avea nevoie să-l distrugă pe Jeiji, care o dorea atât de intens, pentru a se salva pe ea însăşi de lanţul amintirii

lui Haha-*san,* care-i măcina inima. Însă nu-şi dădea seama de asta. Încă nu. Dar nu mai avea mult până să ajungă să înţeleagă.

Senjin era din ce în ce mai încredinţat că dacă moartea lui Jeiji era menită să servească unui scop, atunci trebuia să-i servească lui *Tau-Tau,* aşa că el, Senjin, avea să excite energia membranei *kokoro,* miezul inimii lucrurilor. Începu să pună la punct detaliile planului, conştient că Jeiji era din multe puncte de vedere sacrificiul perfect: chiar dacă trupeşte nu mai era virgin, era pur în multe alte privinţe. Adoraţia lui pentru Shisei era lipsită de orice interese. Când l-a întâlnit Shisei pentru prima dată, Jeiji era mai degrabă un tânăr arogant, la fel de sigur pe superioritatea lui faţă de alţii cum era de sigur de locul lui în societate. Spiralele sinuoase ale lui Shisei l-au desprins de aroganţa lui şi de tot artificialul pe care îl vădea în purtări, astfel încât acum ajunsese, ca o ironie a soartei, un om aproape virtuos.

Şi Jeiji avea să moară ca un mieluşel, cufundat până în ultima clipă în adoraţia pentru Shisei.

Nevăzut de cei doi, Senjin privi un timp tabloul mişcător din faţa lui, membrele harnice şi fesele bărbatului pompând laborios înainte şi înapoi. Apoi ieşi din colţul lui şi urcă peste ei în pat. Niciodată nu avea să uite privirea din ochii lui Shisei când i-a sucit brusc gâtul lui Jeiji, fracturându-i a treia şi a patra vertebră cervicală, într-un gest care îi aduse aminte de trosnetul puieţilor rupţi de furia vântului.

Shisei avea ochii palizi, ca de fiecare dată când făcea dragoste şi se uita fix în ochii lui Senjin, cu o expresie nedefinită. Şoc, neîncredere, oroare. Asta avea să-l facă mai târziu pe Senjin să-şi spună că greşise în alegerea momentului. Adevărul era că astfel dăduse dovadă de egoism, dorind totul doar pentru el şi vrând să curme o dată pentru totdeauna singurul lucru accesibil lui Jeiji şi interzis lui: dragostea trupească cu Shisei.

Asta simţea Senjin, prin fum şi gânduri învârtejite, în timp ce-l împingea pe Jeiji, cald încă, de pe Shisei şi se ridica deasupra ei în aşa fel încât umbra lui, căzând peste trupul

ei gol, să se lase în tainicele ei depresiuni, acolo unde trupului lui nu-i era îngăduit să pătrundă.

Shisei se acoperi ca în faţă unui străin, iar asta îl făcu pe Senjin să se simtă sfâşiat de durere, aducându-i în gură un gust coclit de fiere. O clipă îl fulgeră gândul să renunţe, să dea cu piciorul acestei şanse unice de a aduna putere în el şi de a o învăţa pe sora lui despre adevărata realitate în mijlocul căreia trăia fără să ştie, de a o forţa să se maturizeze.

Shisei îl scuipă în faţă, iar el o lovi. Apoi, pentru că ea începuse să-şi piardă controlul, îi legă mâinile la spate la un loc cu gleznele cu ajutorul unor fâşii rupte din pijamaua ei de mătase. Incantaţiile textelor străvechi porneau deja să vină spre el ca nişte ecouri. Începu să le rostească şi recitarea lor prefăcu aerul în întuneric, declanşând vibraţiile. Se munci ca să se pregătească şi pe el şi pe ea pentru ce avea să urmeze, în timp ce Shisei îl sfredelea cu ochii turbaţi de furie şi-l blestema, copleşindu-l cu cele mai grele ocări. Nu era la urma urmelor decât tot o recitare şi asta servea scopului lui, aşa că n-o mai lovi. În definitiv ea avea să înţeleagă în scurt timp ce-ar fi devenit dacă n-ar fi intervenit el.

Pe atunci el nu-şi confecţionase lamele forjate special, aşa că se folosi de un cuţit obişnuit, fabricaţie de serie: îngenunche în faţa cadavrului lui Jeiji şi se apucă potrivit ritualului să-l jupoaie de piele. Ochii lui Shisei aproape că săriră din orbite şi din gât începură să-i ţâşnească sunete nearticulate. Apoi vomită, fără să-şi poată lua ochii de la scena de groază care se desfăşura în faţa ei şi fără să poată rosti ceva coerent pentru a-l opri pe Senjin.

Acesta mersese deja prea departe. Chiar şi ea, aproape de *kokoro,* simţea reverberaţiile în timp ce energia membranei era excitată sărind de acolo spre inima lucrurilor, creând o nouă prezenţă în încăpere, prezenţă care era puterea şi mai mult decât puterea, ceva ce-i făcea pe ei să fie ceea ce erau şi ceea ce-i deosebea de cei din jurul lor.

Gâfâind după aer, Shisei se desprinse din legăturile ei şi

ca bântuită de friguri, cu muşchii scuturaţi de un spasm, se întinse peste patul însângerat şi se agăţă de Senjin.

Traversaseră graniţa care-i separa pe cei care ştiau de existenţa membranei *kokoro* de cei care o foloseau. Totuşi, asta nu era *Kshira;* şi nu era nici *Tau-Tau.* Era altceva, o creaţie proprie a lor.

În acea zi a anului 1980, un cutremur înspăimântător lovi Japonia, cu epicentrul la Tokio. Violentul spasm al pământului îi luă pe seismologi complet pe nepregătite.

Dincolo de ocean, în China, bătrânii *tanjiani* închişi în sanctuarul lor din Zhuji simţiră convulsiile la nivelul membranei *kokoro* şi se uitară unii la alţii.

Unul din ei, pe nume Mubao, fu zguduit de groază. Îşi aduse aminte de citirea stihurilor sacre şi de prezicerile descifrate din crăpăturile provocate de căldură în aşchiile de carapace de broască ţestoasă:

O inundaţie, un torent, un urlet de tunet, o detonare de energie. Iar după potop, moarte. Tonul ei străpunge ecourile tăcute pe care le auzim şi care ne călăuzesc. Moarte şi iar moarte.

Moarte şi iar moarte...

– Eric Van Lustbader –

CARTEA A TREIA

ÎNAINTE DE ZORI – AKEGATA

Cel ce nu se teme de nimic
E la fel de puternic ca şi cel
Care e temut de toţi.
Friedrich von Schiller[33]

TOKIO – WASHINGTON – WEST BAY BRIDGE – NEW YORK
VARA, ÎN PREZENT

Întorcându-se acasă, Nicholas se trezi pe un câmp de luptă. Casa şi curtea erau înconjurate de cercuri concentrice de agenţi de la politia metropolitană din Tokio. Nu-l recunoscu nimeni şi se văzu oprit la marginea ultimului baraj, unde agenţii, nehotărâţi, trimiseră după un şef care să poată lua o decizie.

Primul gând îi zbură la Justine şi inima îi îngheţă în piept.

— Poate cineva să-mi spună ce se întâmplă? întrebă el. Nu-i răspunse însă nimeni. Stăteau toţi şi se uitau la el cu ochi reci şi incolori. Pe măsură ce trecea timpul şi pe el îl ţineau aici, fără să-i dea voie măcar să se apropie casă, devenea tot mai agitat. Dumnezeule, oamenii ăştia nu voiau

[33] Johann Cristoph Friedrich von Schiller (1759-1805) – strălucit poet, dramaturg şi prozator german aparţinând curentului *Sturm und Drang,* una din cele mai de seamă personalităţi ale culturii universale din toate timpurile. [n. ed.]

să-i spună nici dacă Justine era bine sau nu!

Apoi o văzu pe Tomi într-un grup de poliţişti şi o strigă tare. Aceasta tocmai venea spre el şi când îl văzu grăbi pasul.

— Linnear-*san*?

— *Hai.* Pari surprinsă să mă vezi, detective.

— Nu surprinsă, ci curioasă. Arăţi altfel. Eşti schimbat.

Nicholas îşi plimbă dosul palmei peste obrazul ţepos.

— Da. Barba nerasă sau faţa arsură de vânt.

— Şi încă ceva, spuse Tomi uitându-se drept în ochii lui. E un moment fericit. Sosirea ta acum e cu siguranţă un semn ceresc. Avem teribilă nevoie de opinia ta.

Făcu un semn scurt spre oamenii care-l opreau pe Nicholas să treacă şi aceştia se dădură supuşi la o parte.

— Ce se-ntâmplă aici?

— Te conduc la Nangi-*san*, spuse Tomi. E în casă.

— Soţia mea? zise Nicholas cu sufletul la gură. E ceva cu ea? E bine? Ce s-a-ntâmplat?

Tomi se întoarse spre el.

— Numai rele. Dar nu te teme. Soţia ta e nevătămată.

— Atunci e şi ea în casă, cu Nangi-*san*?

Însă Tomi nu-i răspunse, era preocupată să-şi croiască drum prin mulţimea de poliţişti. Urcară treptele până în *engawa* şi intrară pe uşa încadrată de doi agenţi cu căşti pe cap, cu veste antiglonţ şi mitraliere.

— Ce-i asta? întrebă Nicholas arătând spre cei doi.

— E război, Linnear-san, spuse Tomi scoţându-şi pantofii. Război total.

Nicholas îşi aruncă cât colo bocancii de munte înnoroiţi şi zgâriaţi, lăsă jos rucsacul şi aruncă hanoracul pe care îl dezbrăcase de îndată ce coborâse de pe munte.

— Justine?

O uşă glisantă din hârtie de orez se deschise alunecând uşor şi Nangi apăru în prag.

— Nicholas! Slavă Domnului! Înseamnă că rugăciunile mele au fost ascultate!

— Nangi-*san*...

Nicholas se înclină, apoi schiţă un gest grăbit de

îmbrăţişare cu Nangi.

Tomi nu văzuse niciodată faţa lui Nangi-*san* căpătând o astfel de strălucire. Urmărind această întâlnire extraordinară, începu să înţeleagă legătura unică dintre aceşti doi bărbaţi: apropierea dintre tată şi fiu.

— Unde-i Justine? Unde-i soţia mea?

— Nu mai e aici, răspunse Nangi. A plecat acum opt ore spre America.

Nicholas observă privirea întunecată a prietenului său şi întrebă cu un ghimpe în inimă:

— De ce-a plecat tocmai acum? Ce s-a-ntâmplat aici? Tomi zice că suntem în stare de război total.

— Aşa şi e, spuse Nangi.

Se lăsă greu în bastonul lui cu cap de dragon şi Nicholas sesiză cât de ridată şi de obosită îi era faţa. Nangi făcu un gest spre el.

— Mai bine hai înăuntru, Nicholas. Umi e aici. Avem ceai şi fursecuri. Şi ceva mâncare. Intră şi ia-ţi din nou casa în primire. O să mâncăm, iar eu am să-ţi spun tot ce s-a întâmplat, cel puţin atât cât ştiu şi eu, adică destul de puţin...

De când se ştia, Shisei avusese o singură prietenă. Kiku era într-adevăr la fel de fragilă ca un boboc de floare de cireş, sau cel puţin aşa i s-a părut la început lui Shisei. Kiku urma cursurile unei şcoli pentru gheişe, iar Shisei o întâlnise la lecţia de dans. Asta se întâmplase în vremea când Senjin era plecat la Zhuji. Dansul era unul din elementele fundamentale ale *gei,* ale artei, de unde deriva şi termenul de *geisha,* gheişă, aşa că nu era deloc ciudat ca Shisei să întâlnească o gheişă studentă la clasa de dans.

Kiku avea un aer aparte care o deosebea net de toate celelalte fete, un fel de linişte interioară, de echilibru şi de pace sufletească, asemeni unei flori care se pregăteşte să-şi deschidă petalele sub mângâierea dulce a razelor soarelui, iar Shisei era foarte impresionată de acest echilibru. Kiku era cea mai bună elevă a clasei de dans. Asta din cauză că dansul era o reflectare a liniştii şi imobilităţii contemplative,

în aceeaşi măsură în care ştia să exprime agitaţia şi mişcarea. Aşa cum jocul umbrelor împodobeşte şi înviorează o cameră posomorâtă, pacea şi liniştea transfigurează paşii de dans şi le descătuşează fantezia.

Kiku era capabilă să rămână ore întregi în poziţia perfectă a gheişei, cu picioarele îndoite sub şolduri, doar schiţând mişcări delicate ale picioarelor, în realitate treceri subtile ale greutăţii de pe un picior pe altul, pentru a uşura tensiunea puternică pe care nemişcarea o acumula în muşchi, tendoane şi articulaţii. Shisei devenise o dansatoare acceptabilă, dar asta se datora nu instructorului ei, ci lui Kiku. Dezvăluindu-i taina nemişcării, Kiku o învăţase o lecţie importantă, care avea să se dovedească utilă tot restul vieţii ei. Pentru o gheişă, arta de a rămâne nemişcată era la fel de importantă ca aceea a mişcărilor. Asta avea să-i impresioneze pe impresarii lui Shisei şi în cele din urmă pe sponsorii ei, oameni cu mare greutate în conducerea principalelor conglomeratelor industriale ale Japoniei.

Shisei se gândea concentrată la Kiku şi la nemişcare când Douglas Howe pătrunse în cameră sfâşiind violent şi grosolan aura de linişte şi contemplaţie pe care reuşise cu atâta migală să şi-o urzească în jurul ei după telefonul primit de la Senjin, fratele ei geamăn. Conversaţia lor trunchiată, ca sângele împrăştiat în ape înţesate de rechini, tulburase elementele vieţii ei, periculoase, dar până acum controlate mulţumitor. Apele, din calme şi previzibile cum fuseseră, se agitaseră dintr-o dată, devenind tulburi, ameninţătoare, nesigure.

Iar Douglas Howe pătrunse cu brutalitate exact în această mare emoţională. Pe faţă i se citea triumful nedisimulat, iar ochii îi erau atât de plini de deliciul victoriei încât nu văzură lacrimile sclipind în colţul ochilor lui Shisei.

— Am venit de cum am auzit! Nu mi-a venit să cred! strigă el entuziasmat, cu faţa roşie de emoţie. E prea bine! Prea perfect! E cea mai perfectă chestie care putea ieşi!

Ţopăi câţiva paşi greoi într-un fel de dans dizgraţios, apoi o smulse cu putere pe Shisei de la locul ei şi o luă în braţe

strângând-o la piept tare ca un urs, gata să o sufoce.

— Implicat într-o crimă! mugi el plin de entuziasm. Ah, Shisei, scumpo, e prea bine, mai bine decât mi-aş fi putut imagina! Am orbecăit eu toată noaptea după potcoave de cai morţi, dar al dracului să fiu dacă n-a meritat cu vârf şi îndesat! răcni el învârtind-o în toate părţile. Acuma să-l văd pe bestia aia de Branding pe unde scoate cămaşa! Ah, că deşteaptă mai eşti, am zis eu! Asta ai plănuit tot timpul, nu-i aşa? Iisuse Hristoase, mă jur pe toţi sfinţii că cea mai norocoasă zi din viaţa mea a fost ziua în care ai trecut prima dată afurisitul ăla de prag al biroului meu! Dumnezeule mare, ce reuşită magnifică! Al dracului să fiu dacă nu-i aşa! ...

Shisei ştiuse întotdeauna că Howe e un porc, dar tratase relaţia cu el aşa cum proceda cu toate lucrurile neplăcute, aşa cum cineva pune un anumit dosar la păstrare într-un fişet ca să-l folosească la momentul potrivit, dacă va avea nevoie de el. Nu se gândise niciodată că obsesiile lui Howe legate de Branding şi cruzimea lui ar putea s-o afecteze în vreun fel.

Şi iată-l acum pe acelaşi Douglas Howe umflându-se în pene în faţa ei şi rânjind în extaz, ca o maimuţă care a dat de un bananier gemând de roade, într-un tablou care o umplu de dezgust şi de ruşine. Nu era nimic surprinzător în reacţia lui, dar Shisei se simţi cutremurată de repulsie şi îşi folosi furia ca un scut împotriva întorsăturii bruşte pe care o luase viaţa ei din cauza unui telefon. A unui simplu telefon. Senjin sosea. Avea nevoie de ea. Ce însemna asta? Venirea lui putea să-i pericliteze planurile? *Mai bine să nu gândesc aşa,* îşi zise ea, ştiind că riscă să-şi vadă curajul risipindu-i-se precum ceaţa sub razele soarelui unei dimineţi de vară...

Vară. Gândul lui Shisei înota din nou în trecut, la vara petrecută cu Kiku, care îşi dedicase toată energia pentru a se transforma într-o operă de artă. Dar nu asta o atrăsese cel mai mult pe Shisei spre ea. Exprimându-şi atât de timpuriu dorinţa de a deveni gheişă, Kiku nu numai că îmbrăţişa un fel de disciplină şi fidelitate faţă de simţul

datoriei, cu care şi Shisei se putea identifica, ci îşi expunea propria ei voinţă de fier în a-şi înfrunta părinţii şi dictatele societăţii, care decretau că la *tekirei,* vârsta oportună, fetele trebuiau măritate cu bărbatul potrivit. Forţa acestei sfidări a avut un enorm efect charismatic asupra lui Shisei, care se simţea în toate privinţele o intrusă într-o societate plină de prejudecăţi care-şi puneau decisiv amprenta asupra gândirii oamenilor.

Kiku alesese o cale extrem de dificilă pentru a se dedica artei, astfel că fiecare mişcare, fiecare amănunt din îmbrăcămintea ei, fiecare silabă pronunţată şi fiecare gest, toate să fie cizelate cu nesfârşită migală, ca faţetele unei pietre preţioase perfecte, iar asta a însemnat pentru Shisei atât de mult încât se gândise să aleagă independenţa în locul supunerii. Asta era încă o dovadă pentru ea în favoarea valabilităţii ideii de *seshinshugi,* triumful voinţei asupra fizicului, o filozofie pe care o îmbrăţişase de când avusese parte de ieşirile de violenţă emoţională ale lui Haha-*san*...

Iar acum, în faţa lui Howe, se simţea copleşită de grosolănia lui, care o sufoca aproape fizic.

— Am făcut pur şi simplu lucrul pe care m-ai angajat să-l fac, spuse ea cu modestia cuvenită. Aşa ai fi făcut şi tu dacă te-ai fi văzut obligat s-o faci. Sunt convinsă.

— Da, păpuşo, dar tu ai făcut-o cu atâta cap! exultă Howe.

— M-am inspirat de la tine, zise Shisei cu realism. Tu mi-ai oferii toate premizele pentru un lucru bine făcut...

...Shisei şi Kiku vorbeau adesea ore întregi despre lucruri care ţineau de ordinea interioară. Pentru Shisei ceasurile petrecute cu gingaşa Kiku ţineau locul comuniunii dintre ea şi Senjin.

Nimic nu e permanent în lumea asta tristă, îi spusese cândva Kiku. *Lumea de flori şi sălcii pe care am ales-o e făcută din iluzii şi asta mă face să cred că pentru mine au importanţă numai gustul şi stilul.*

Kiku a învăţat-o astfel pe Shisei să respecte *iki,* acea formă de eleganţă sută la sută japoneză, cel mai bine

exemplificată de cea mai rafinată gheişă iscusită şi modestă. Nemişcarea în mijlocul mişcării, liniştea în mijlocul zgomotului, umbra în mijlocul luminii. Toate metamorfozându-şi contrastele, nu numai scoţându-le în evidenţă ci şi creând ceva în plus, un întreg şi mai cuprinzător, o formă superioară de artă pentru a cărei dobândire ar fi fost nevoie de o viaţă de om.

Pe de altă parte Kiku, supusă disciplinei autoimpuse, era mereu singură. Tânjea după compania unui bărbat, care îi era necesară ca aerul. Shisei cu darul ei a fost cea care i-a deschis lui Kiku ochii asupra inepuizabilului arsenal de stratageme la care recurgeau bărbaţii pentru a-şi croi drum până între picioarele unei fete. Desigur că Kiku nu se gândea să calce strâmb; căci deşi era pur şi simplu o gheişă instruită, era obligată să-şi păstreze reputaţia neştirbită.

De la un timp celor două prietene începu să le fie din ce în ce mai limpede că dragostea, acea dragoste romantică despre care scriau toate poveştile, cântecele şi piesele de teatru, nu putea juca vreun rol în vieţile lor dacă ţineau să adere la *seshinshugi* şi la artă, adică tocmai cele două principii care le înflăcărau. Iar mai târziu, în liniştea unei după-amieze de vară, aveau să înţeleagă că cele două principii erau în realitate atât de fundamental diferite unul de celălalt...

— Mă bucur că eşti mulţumit, îi spuse Shisei lui Howe.

— Mulţumit? strigă el. Dumnezeule, sunt încântat, păpuşico, sunt în culmea fericirii! Mi-ai rezolvat toate problemele dintr-o dată! Amărâtul ăla de Brisling oricum era condamnat, adică s-a condamnat singur. N-a fost niciodată mulţumit cu ce i-am dat eu, totdeauna a vrut mai mult, mama lui de pramatie! Eu îl pregăteam să fie ca un fel de tampon pentru mine. N-aveam de gând să se afle că am vreo legătură cu investigaţiile pe care l-am pus să le facă în jurul tipilor ălora de la Institutul Johnson care lucrează la proiectul Hive.

— De ce aveai nevoie de investigaţii? întrebă Shisei.

Linişte şi nemişcare în membrana *kokoro* şi în inima ei.

Se zămislea acolo o folie de metal, amară, ca oglinda, o carapace strălucitoare a unei creaturi cu totul străine. Lumea, lumea ei, învârtindu-se pe axa clipei pe care o trăia.

— Tot n-ai văzut că eram în stare de orice ca să-l distrug definitiv pe Branding? Eu nu mă joc, cred că înţelegi! Chiar m-am depărtat de operaţiune, care e sută la sută copilul lui Brisling. N-am cum să fiu implicat. Dar tot n-a ieşit chiar cum trebuia să iasă. Ai avut dreptate, n-ar fi trebuit să încerc. Branding a mirosit ceva. Aşa însă e mult mai bine... Da, da, mult mai bine! Doi iepuri dintr-un foc, am scăpat de Branding şi de Brisling dintr-o singură lovitură!

Trase adânc aer în piept, se încruntă şi urmă serios:

— Cel mai bine ar fi să-i laşi baltă pe afurisiţii ăia de *verzi* pentru care lucrezi, Shisei. Îţi iroseşti acolo bunătate de inteligenţă, să mă ia toţi dracii dacă exagerez! Când au să fie gata toate cu nenorocitul ăla de proiect de lege pentru ACSAC... şi sunt sigur că-i la fel de mort cum e şi cariera politică a lui Branding... Când au să fie toate gata, vreau să-i laşi dracului şi să vii să lucrezi pentru mine.

Cât de uşor îi venea lui s-o ridice ceva mai sus de rangul de sclavă atunci când îi dădea mâna, se gândi Shisei. De fapt, nimic surprinzător la unul ca el...

— Aş putea folosi permanent talentele tale, continuă Howe. Mă poţi feri de pericole, ai să-mi păzeşti afacerile ca un buldog dresat cum trebuie. Ai să-i sperii de-o să-i apuce bâţâielile pe toţi care-ar încerca să facă pe nebunii cu mine!

Iar Shisei se gândi: *Cât de periculos e să faci afirmaţii. Poate că sunt norocoasă că am învăţat deja lecţia asta...*

...Şi mai era ceva care o atrăgea pe Shisei ca un magnet spre Kiku. Remarcase asta încă înainte de noaptea festivalului contemplării lunii, când întâlnise un samurai tânăr şi delicat ca o floare îngenuncheat pe salteaua tatami din sufrageria casei lui Kiku. Inima parcă încetase să-i mai bată, topindu-se şi prefăcându-se în ape de o nesfârşită limpezime în fata frumuseţii răpitoare a războinicului. Apoi o recunoscuse pe Kiku...

Kiku zâmbise cald când văzuse privirea din ochii prietenei

ei. *Şi asta e tot* gei, *o artă a gheişei,* îi spusese ea lui Shisei. Îşi întorsese apoi capul într-o parte şi-n alta, astfel ca lumina să-i cadă peste trăsăturile feţei puternic machiate. *Îţi place? Se zice că numai femeile pot să joace cu adevărat pe scenă roluri de bărbaţi, pentru că numai ele depun puritatea şi perfecţiunea unui erou. M-am descurcat bine?*

Se descurcase mai mult decât bine; o făcuse pe Shisei să se îndrăgostească de ea. Asta a fost o altă lecţie importantă pe care Shisei a învăţat-o de la Kiku: un singur lucru este mai important în viaţă decât artificiul, iar acesta este *kokoro,* inima tuturor lucrurilor. A controla artificiul până la a fi maestrul iluziei înseamnă a controla gândirea şi emoţia oamenilor. Pentru o femeie asta înseamnă culmea puterii, idealul căruia trebuie să-şi dedice întreaga viaţă. Iar efectul era cea mai deplină şi mai semnificativă manifestare a lui *seishinshungi,* triumful voinţei...

Cu un *iki* desăvârşit, astfel ca nici măcar unul ca el să nu se simtă ofensat dacă ar fi putut trece cu privirea dincolo de faţada atât de abil confecţionată de ea, Shisei spuse:

— Nu mă vrei, Howe. Nu mă vrei cu adevărat.

Îşi întoarse faţa de la el şi se duse să pregătească ceva de băut pentru amândoi. Avea nevoie de timp să se desprindă din vălmăşagul neîncetat al mişcărilor lui bruşte şi dezordonate, pentru a permite imobilităţii şi liniştii să se întrepătrundă din nou, să se acumuleze în colţurile întunecate ale psihicului ei şi să-i insufle putere, să-i spună pas cu pas ce avea nevoie să facă.

— Ce preferi? îl întrebă ea pe un ton indiferent. Scotch sau votcă?

— Ah! În seara asta alcool curat! mugi Howe întinzându-se după ea, s-o cuprindă din nou în braţe. Pot să beau votcă şi cât timp Branding stă la zdup, noi o să sărbătorim! O să bem până ne facem pulbere, acum chiar că nu mai am nici o grijă!

... Apoi Shisei înţelesese că darul ei înnăscut şi ajutorul pe care i-l putea da Kiku ar fi făcut din ea o gheişă

adevărată, poate cea mai mare gheişă din Japonia. Dar la ce bun? Puterea de care se putea folosi era prea limitată. Publicul ei avea să fie prea puţin numeros pentru a-i satisface setea de adulaţie. Scena unei gheişe era prea mică pentru setea ei de putere. Avea nevoie să-şi realizeze reprezentaţia vieţii ei la o scară mult mai mare.

Şi apoi desigur, mai era şi Senjin la care să se gândească. Întoarse bine lucrurile pe toate părţile şi ajunse repede la concluzia că el nu i-ar fi îngăduit niciodată să-şi dedice energiile unei asemenea profesiuni. El avea un plan mai mult decât măreţ şi ea făcea parte integrantă din planul acesta.

De câte ori nu-i repetase el*, „Shisei, nu pot face asta fără tine",* ca şi când cuvintele acelea şoptite în urechea ei delicată ar fi putut alina durerea pe care i-o provoca cu mănunchiul de ace înmuiate în cerneală cu care-i străpungea pielea ore şi ore la rând, zile, săptămâni, luni de zile la nesfârşit...

De emoţie, lui Howe îi tremurau mâinile şi vărsă pe cămaşă mai bine de jumătate din conţinutul paharului, aşa că Shisei trebui să-i umple altul. El îşi dădu iute jos cămaşa pătată şi cu pieptul gol, întinse mâna după pahar.

Tot bustul îi era acoperit cu păr, un păr negru şi creţ care îi invada spatele şi baza gâtului. Shisei, pentru care delicateţea cărnii era un ideal, se simţi năpădită de o greaţă violentă, care aproape că o făcu să vomite. Vederea acestui urangutan pocit care se fâţâia impudic în faţa ei îi aducea dintr-o dată aminte de hermelina de odinioară, căreia *sensei* îi rupsese gâtul înainte de a începe să-i jupoaie pielea în fâşii subţiri.

Nu-l mai văzuse niciodată gol pe Howe şi se întrebă de ce se expunea el în aşa fel în faţa ei. De avansuri nu putea fi vorba, fiindcă ştia sigur că pentru Douglas Howe plăcerea sexuală era dată numai de senzaţia de putere pe care i-o putea insufla posedarea partenerei. Apoi se gândi că poate recentul ei triumf asupra lui Branding îi conferea, cel puţin pentru puţin timp, o poziţie aparte, un fel de statut cu care

Howe să fi vrut pe moment să se împreuneze.

Silindu-se să zâmbească la vederea părului de pe trupul acela scârbos, Shisei se imagină înapoi pe scenă, scăldată în lumina arzătoare a reflectoarelor, înflăcărată de adoraţia tinerilor japonezi seduşi de frumuseţea şi de cochetăria ei, iar apoi, pe măsură ce reflectoarele de mare putere transformau amfiteatrul într-un bol de lumină clocotitoare, făcând să strălucească imensa mulţime fremătătoare a tinerilor cu braţele întinse şi cu privirile aprinse aţintite spre ea, spre *ea,* se văzu parcă sorbind lacomă din ei ardoarea lor inocentă…

Şi Shisei simţi cum inima îi era cuprinsă de ceva ce s-ar fi putut numi plăcere sau cel puţin amuzament la vederea purtărilor lui, văzând cum se topea şi cum se împăuna în acelaşi timp. Dar Howe era un individ atât de vulgar şi de vrednic de dispreţ încât triumful ei tainic devenea inutil, iar ea nu voia acum altceva decât să scape de el, să pună capăt cât mai repede posibil acestei şarade josnice pe care fusese obligată s-o joace şi de care se ruşina.

Howe îşi termină băutura, o trase pe Shisei spre el şi-şi îndesă faţa în a ei. Respiraţia îi puţea a alcool şi a măsele stricate. Shisei era ameţită de goliciunea lui şi slăbită de vulgaritatea lui de parcă aceste însuşiri constituiau un fel de radiaţie pe care o degaja el şi care începuse să-şi facă efectul asupra ei, aproape în acelaşi mod în care radiaţia atomică de la Nagasaki o afectase pe Haha-*san.*

Se desprinse uşor din îmbrăţişarea lui stângace şi-i spuse cu blândeţe în glas:

— De ce nu sărbătorim victoria după ce terminăm tot ce mai avem de făcut?

Howe se uită la ea cu ochi înceţoşaţi şi plini de uimire.

— Ce vrei să spui? Gata, s-a terminat. Branding e la răcoare.

— Dar încă nu e nimic dovedit şi nici n-are să fie până nu-mi termin toată treaba, îl contrazise încet Shisei şi zâmbi, gândindu-se la scena pe care a domnit până când a găsit-o Senjin. Vrei să termin ce-am început, nu-i aşa? Doar pentru asta mă plăteşti. Aşa cred că ar trebui, să nu mai poată să

scape, deznodământul să nu mai poată fi schimbat. Nu putem lăsa lucrul făcut numai pe jumătate. Vrei să-l pui la pământ cu totul, nu?

Iar Howe dădu energic din cap, declarându-se de acord, deşi n-ar fi putut spune prea bine cu ce ...

Într-o zi Shisei se dusese acasă la Kiku şi aflase că era plecată. De la clasa de dans lipsea de mai bine de o săptămână. Nu-i găsise nici părinţii sau surorile, iar familia care se mutase în locul lor n-avea nici o idee despre cine locuise acolo mai înainte. Ei veniseră abia cu trei zile în urmă şi găsiseră locuinţa liberă, foştii locatari plecaseră şi îşi luaseră tot. Era ca şi când Kiku şi familia ei n-ar fi existat niciodată, parcă ar fi fost pur şi simplu o plăsmuire a imaginaţiei lui Shisei. Aşa ceva ar fi fost cu neputinţă, dar putea găsi o explicaţie mai mulţumitoare? Instructorul de dans nu-i dăduse nici o atenţie când îl întrebase despre plecarea lui Kiku. O rugase pe Haha-san să facă nişte cercetări prin împrejurimi, însă repede aceasta îi spusese că nu putuse să afle nimic în legătură cu ce se întâmplase cu familia prietenei ei. Dar Shisei simţea că Haha-san o minte...

Palmele asudate ale lui Howe lăsară pete întunecate pe tejgheaua barului în clipa în care se precipită să-şi mai toarne un pahar. Tremura de fericire şi după câteva clipe începu să râdă.

— N-a ştiut gogo... gogomanul ăla de Branding cu... cine se pune când... te-am trimis să-l iei în primire... asta numai ca să vezi cât... cât poate fi... de... bou... spuse el printre sughiţuri împleticite de băutură.

Shisei continuă să-i zâmbească blând, cu acelaşi aer al unui *talento,* o icoană perfectă, de parcă viitorul ei, meticulos planificat de o forţă necunoscută, dar aspră şi neînduplecată, i-ar fi apărut ca reflectat într-o piscină cu apă limpede...

Cum minţise Haha-*san*? Nu numai că ştiuse încotro

plecase Kiku, ci de fapt chiar ea o făcuse să plece. De ce? Shisei avea să afle motivul abia peste mulţi ani, când era deja prea târziu, când era convinsă că viaţa ei suferise prea multe întorsături pentru ca înţelegerea acestui lucru să mai poată avea vreo importanţă.

Şi totuşi, împotriva a ceea ce credea ea, a avut importanţă.

Cum a mai plâns Shisei în liniştea şi singurătatea camerei ei când nimeni n-o putea vedea, când *sensei* nu putea s-o dojenească pentru slăbiciunea ei, când Haha-*san* nu era acolo s-o întrebe ce anume o chinuia şi s-o tragă la pieptul ei pufos ca s-o consoleze, când de fapt ea nu voia să fie consolată!

O voia doar pe Kiku!

Dacă, după cum presupusese mai târziu Shisei, Haha-*san* supravieţuise transmiţându-le lor slăbiciunile ei şi acuzaţiile şi învinuirile care i se aduceau şi pe care avea datoria morală să le repare sacrificând totul în acest scop, atunci cu siguranţă că avea nevoie să-i strângă periodic la piept pe amândoi. Căci viaţa omenească, deci chiar şi a lui Haha-*san*, trebuie să se ofilească şi să moară fără vreo emoţie, chiar dacă această emoţie ar fi mai violentă şi mai neîndurătoare decât ura.

Şi-atunci nu era de înţeles ca Haha-*san* să nu vrea să împartă cu alţii unica ei sursă de hrană? Căci exact asta se şi întâmplase. Când Haha-*san* n-a mai putut suporta ameninţarea legăturii care se înfiripase între Shisei şi Kiku, l-a trimis pe *sensei* s-o scape de primejdia asta. Nici o clipă nu se gândise la fericirea lui Shisei, aşa cum de fapt n-o făcuse niciodată. Pentru ea importantă era doar bunăstarea celor doi gemeni şi tocmai pentru asta se sacrificase crescându-i aşa cum i-ar fi crescut şi mama lor bună, dacă ar fi avut puterea şi curajul de a înfrunta moartea.

Fericirea nu intra în calculele ei, fiindcă de fapt Haha-*san* nici nu avea o idee prea clară despre aşa ceva. Poate că vreodată, în copilărie, avusese şi ea parte de vreun licăr din starea aceasta, dar îi fusese cu siguranţă retezat de explozia atomică de la Nagasaki. Astfel încât viaţa o

surprinsese pe Haha-*san* înainte ca ea să fie pregătită s-o accepte. Ar fi surprins-o oricum, sucindu-i personalitatea încă neformată şi legând-o la stâlpul de tortură al datoriei ei. Inima i se transformase într-un bulgăre de sticlă şi cu fiecare rafală dureroasă de aduceri aminte, se spărgea într-o infinitate de fragmente minuscule.

Fără îndoială că în momentul dispariţiei lui Kiku Shisei nu ştia nimic din toate acestea şi chiar dacă ar fi ştiut, tot nu i-ar fi fost de vreun folos. N-ar fi înţeles. Sau n-ar fi fost în stare să ierte egoismul lui Haha-*san,* deghizat sub masca iubirii de ceilalţi. Calea ei fusese deja definită. *Karma.* Shisei, ca şi Senjin înaintea ei, şi-a abandonat cuibul, sanctuarul, închisoarea, care constituise lumea ei efectivă din clipa în care venise pe lume. Haha-*san* şi *scrisei* au fost alungaţi din viaţa ei. Dar nu şi daţi uitării. Nu. Niciodată daţi uitării...

— Stai aici, îi spuse Shisei lui Howe, uitându-se la el. Îl aduc pe Michael să te ducă la maşină. Michael, şoferul tău.

Dar Howe clătina din cap cu încăpăţânare de om beat.

— De unde atâta Michael? Adio! ... E noap... tea lui liberă.

— Bine, dar nu poţi rămâne aici, spuse ea aplecându-se să-l ridice de pe podea. Te duc eu acasă.

— Dacă Justine s-a întors la West Bay Bridge, atunci trebuie să mă duc după ea, spuse Nicholas.

Împături bileţelul pe care i-l lăsase Justine în grabă. Ce îl exaspera era însă faptul că nu pomenea ce se întâmplase aici şi nici cum se simţea sau încotro plecase. Bileţelul suna ca şi când Justine nu s-ar fi aşteptat să-l mai vadă vreodată pe Nicholas.

Nangi schimbă câteva priviri cu Tomi.

— Până nu descoperim pe unde umblă *dorokusai*-ul, nu cred că e o idee prea bună, spuse Nangi.

Îi spusese deja lui Nicholas tot ce ştia: atacul virusului asupra computerelor companiei lui; suspiciunile lui Kusunda Ikusa şi ale lui Nami în privinţa lui Nicholas; ordinul dat de Ikusa pentru dizolvarea societăţii mixte *Sphynx* şi separarea

lui Sato International de Tomkin Industries; ideea lui de a coopta o altă companie pentru a salva societatea şi înţelegerea încheiată în legătură cu Nakano Industries, care abia se mai menţinea pe linia de plutire; semnarea actelor în birourile lui Nami; informaţia primită de la Pack Rat cu privire la Ikusa şi la Killan Oroshi, fiica preşedintelui firmei Nakano.

— De trei zile nu mai am nici o veste de la Pack Rat, zise Nangi. Nu reuşim să mai dăm de el.

— De Pack Rat crezi că-mi arde mie acuma? Încă nu mi-ai spus ce s-a întâmplat aici!

Nangi se ridică în picioare şi începu să gesticuleze agitat, apoi ieşi afară şi se îndreptă spre zona dintre copaci şi tufişuri, jalonată cu ţăruşi şi păzită de poliţişti în echipament de luptă de stradă. Probabil că-i înţepeniseră încheieturile, fiindcă şchiopăta mai pronunţat decât de obicei.

Îi arătă lui Nicholas pe pământ o pată întunecată, pe care cineva o conturaseră atent cu cretă albă, apoi îi făcu semn cu capul lui Tomi, care scoase un set de fotografii alb-negru.

— Cine-i ăsta? întrebă Nicholas luând fotografiile şi privindu-le intrigat.

— Se numea Han Kawado, spuse Nangi. Era unul din oamenii lui Pack Rat. Foarte bun. Eu i-am cerut lui Pack Rat s-o urmărească pe Justine şi Pack Rat l-a pus pe omul ăsta. Era un adevărat as în meseria lui...

— S-o urmărească! zise Nicholas ridicând brusc capul. S-o urmărească sau s-o păzească?

Nangi dădu din cap aprobator.

— Da, s-o urmărească şi s-o păzească. Eu personal nu credeam că Justine s-ar afla cu adevărat în vreun pericol, dar am considerat că ar fi mai bine să...

— La naiba, tot n-ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat aici?

— S-a întâmplat că a apărut *dorokusai*-ul, spuse Tomi. Asta s-a întâmplat. A fost aici cu soţia ta. Dar nu ştim cum s-au petrecut lucrurile, adăugă ea iute, nu ştim nimic afară de faptul că Han Kawado i-a văzut. Probabil că *dorokusai*-ul şi-a dat seama că e urmărit de Kawado. Alte amănunte nu

avem.

Nangi încuviinţă înclinând fruntea.

— Aşa e, cum spune Tomi. Şi rezultatul uite-l aici, adăugă el şi bătu cu un gest grăitor cu degetul în fotografii.

— Şi Justine?

— Nevătămată, spuse Tomi. Bineînţeles, în măsura în care se poate spune aşa ceva în asemenea împrejurări...

— Ce vrei să spui? aproape că ţipă Nicholas întorcându-se spre Nangi. Nu ţi-a dat telefon?

— Nu. Noi am aflat de plecarea ei din ţară doar când cei de la emigrări au informat-o pe Yazawa-*san*.

— Biroul de emigrări era alertat de ceva timp, de când ne-am dat seama că ar putea fi vorba de ceva serios, explică Tomi. Ba chiar foarte serios. Ameninţarea din partea ruşilor se pare că nu e deloc o vorbă goală şi am considerat că e bine să urmărim cât mai bine cu putinţă mişcările tale şi ale soţiei tale.

Nicholas îi înapoie setul de fotografii.

— Păi atunci asta e. Mă duc după ea. Trebuie să ştiu dacă e bine. Trebuie să fiu cu ea.

— Prietene, te înţeleg şi sunt alături de tine, dar trebuie să-ţi spun că nu sunt de acord cu asta, spuse Nangi. Ştii că Justine e în drum spre casa voastră din West Bay Bridge. Mai aşteaptă puţin, până ajunge şi rezolvi cu un simplu telefon. Gândeşte-te că e nevoie de tine aici. Aici se află *dorokusai*-ul. Aici se desfăşoară războiul. Cu siguranţă că prin Justine el încerca să ajungă la tine. Asta urmărea. Nu vezi un mare noroc în faptul că ea a ieşit din zona de război? Chiar vrei s-o aduci din nou aici? Fiindcă ştii şi tu bine că vrei să pleci după ea numai ca s-o aduci înapoi aici.

Să pleci după ea... De ce cuvintele astea i s-au înfipt în minte lui Nicholas atât de adânc? Oh, Iisuse!

Se desprinse de grupul lor şi se îndreptă cu paşi mari spre sala de antrenament. Împinse capacul la o parte, îngenunche şi zvârli încoace şi-ncolo saltelele tatami, sub privirile întrebătoare ale lui Tomi şi Nangi, care se luaseră după el şi acum se uitau intrigaţi la manevrele lui, din care nu înţelegeau nimic.

Strecură mâna dedesubt şi găsi cutia, dar... Când o deschise nu mai văzu nici un smarald înăuntru, ci doar perniţa din catifea albastră făcută franjuri.

— Doamne Dumnezeule! gemu Nicholas aruncând în jur priviri rătăcite. Deci asta a vrut! Smaraldele! Kansatsu a avut dreptate... Are nevoie de ele. Dar pentru ce?

Era limpede acum că *dorokusai*-ul o făcuse cumva pe Justine să-i arate locul unde era ascunsă cutia. Nicholas nici nu se gândea că Justine ar fi fost în vreun fel răspunzătoare: sărmana de ea, în faţa puterilor *dorokusai-ului* trebuie să fi fost cu totul neajutorată! Şi Nicholas mulţumi în sinea lui puterilor care vegheau asupra lui şi îi şoptiseră să împartă conţinutul cutiei. Măcar ştia că cele nouă smaralde rămase erau în siguranţă. În siguranţă? Sau nu cumva...? Cristoase sfinte! Cu o tresărire de spaimă îşi aduse aminte că Justine îl văzuse făcând pacheţelul. O fi văzut oare şi adresa? Dar chiar dacă nu văzuse, tot ar fi putut să intuiască cine era destinatarul. Căci ea ştia, chiar dacă nu ştia că ştie, cui îi trimisese el smaraldele să le păstreze...

Nicholas se ridică în picioare.

— Trebuie să plec, spuse el încercând să nu trădeze nimic din agitaţia care-l stăpânea. Trebuie s-o găsesc pe Justine.

— Nu sunt de acord, zise Nangi. Cel mai important lucru în momentul de faţă este să nu te expui niciunui pericol. Dacă mori, nu mai ai cum s-o protejezi nici pe Justine şi nici compania pe care ţi-a lăsat-o moştenire tatăl ei.

— Ce legătură are Tomkin Industries cu toate astea?

— Toate legăturile posibile, spuse Nangi. Tomkin Industries face parte din război. Este şi ea atacată în acelaşi timp cu Sato International, la fel de dur cum ai fost tu atacat de *dorokusai.*

Nicholas păru neîncrezător, aşa că Nangi continuă:

— Prietene, înainte de a lua vreo hotărâre, ascultă-mă bine. Poţi fi receptiv?

Nicholas încuviinţă dând din cap.

Tomi aruncă o privire spre uşă, neliniştită. Puteau fi auziţi foarte bine de destui din oamenii de pază, care umblau

agitaţi în toate părţile, cu sau fără treburi.

— Cred că ar fi mai bine să continuăm discuţia în altă parte, spuse ea încet.

În fundul casei, acolo unde gărzilor nu le era permis să intre, Umi şedea într-o cameră cu şase saltele tatami. Când intrară cei trei, se ridică şi dădu să plece, dar Nangi o opri.

— E nevoie de tine aici, se mulţumi el să-i spună, iar Umi se aşeză supusă la locul ei unde stătuse şi până atunci.

— Încă înainte de a-l întâlni tu pe *dorokusai,* îi spuse Nangi lui Nicholas după ce se aşezară toţi pe saltele, Umi a presimţit pericolul. A văzut o umbră întunecată formându-se dincolo de noapte. A simţit progresul rapid al vidului şi al unei forţe malefice atât de violente încât putea ameninţa stabilitatea lumii. A auzit vocea Femeii Păianjen din neamul amerindian Hopi. A simţit gheaţa venind.

— Cei din neamul Hopi cred că Femeia Păianjen îşi ridică glasul numai instigată de un rău nemăsurat. Potrivit mitului Hopi al creaţiei, înaintea lumii în care ne aflăm noi acum a mai existat o alta, pe care vocea Femeii Păianjen a preschimbat-o în gheaţă, ca să-i distrugă pe locuitorii ei. Erau purtătorii unor blesteme care nu puteau fi şterse altfel.

Tomi îl asculta fascinată.

— Ce înseamnă toate astea?

Umi îşi întoarse faţa frumoasă, fără urme de riduri, spre Tomi.

— Stăpânul Femeii Păianjen veghează şi se zvârcoleşte. Ameninţă urzeala vieţii. Îi pot auzi paşii, sună ca un dangăt de clopot.

— Umi îl simte pe *dorokusai,* spuse Nangi. L-a simţit şi în noaptea aceea şi îl simte şi acum. Vezi tu, Nicholas, toate miturile se întrepătrund ca ramurile unui copac bătrân şi încolăcit în toate părţile, care ţâşnesc dintr-o singură rădăcină. Am bănuit de atunci că există o legătură între atacul *dorokusai*-ului asupra ta şi atacul iminent al lui Nami asupra firmei Sato. Dacă tu erai *Shiro ninja,* atunci deveneai neajutorat, deci nefolositor în războiul ce urma să aibă loc între corporaţii. Am avut dreptate.

— Nami ne-a atacat pe noi, adică pe Sato şi pe *Sphynx,*

în lipsa ta. Nu cred să fie vorba de o coincidenţă. Ikusa m-a înghesuit într-un colţ şi mi-a întins o momeală: să preiau Nakano Industries aflată în derivă. Am fost sigur că-i pot fi pe plac lui Nami şi că te pot păstra în acelaşi timp ca partener. Dar cel mai rău m-au păcălit cu departamentul de cercetare şi dezvoltare de la Nakano, la care mi-era gândul de ani de zile. Am strecurat undeva în contractul de fuzionare o clauză obscură şi am zis că acum îi am la mână. Că am obţinut controlul asupra lui Nakano prin clauza asta, pe care îmi spuneam că fraierii n-au observat-o.

— Şi? întrebă Nicholas, mai mult din politeţe decât cu interes.

— Tocmai pe asta conta şi Ikusa. Ieri am vrut să uzez de clauza respective şi am constatat că mă alesesem într-adevăr cu Nakano, dar un Nakano din care a rămas doar o carcasă goală, fără nimic de valoare în ea. Departamentul cercetare şi dezvoltare a fost mutat în secret la o societate care controlează alte societăţi mai mici şi care deţine nişte rafinării demodate şi ruginite. Compania aceea nu face parte din consorţiul nostru. Nu-mi aparţine şi nici n-o să-mi aparţină. M-au dus ca pe ultimul fraier!

— Atunci întreaga afacere a fost aranjată, spuse Nicholas.

Nangi dădu din cap.

— Mă aflam în plin război şi habar n-aveam. Acum înţeleg de ce e amestecat Nami în viaţa lui Nakano Industries. N-a fost numai salvarea de la dezastru a unei companii în derivă care încorpora un departament mult prea preţios pentru a lăsa să se aleagă praful. Nami a folosit Nakano ca momeală ca să ne prindă pe noi în laţ, Nicholas-*san*.

— Dar acum eşti în posesia majorităţii acţiunilor lui Nakano, spuse Nicholas.

— Da, dar nu valorează nimic, spuse Nangi trist. De fapt nici atât. Nakano, după cum a plănuit Nami, lipsită de departamentul cercetare şi dezvoltare, va intra în roşu pe anul ăsta fiscal cu mai mult de patru sute de milioane de yeni. Dacă ne gândim şi la marea cantitate de acţiuni pe care a trebuit să le pun în circulaţie ca să pot cumpăra

toate drepturile alea de folosinţă fără valoare, treaba asta ameninţă întreaga structură a lui Sato International şi deoarece suntem atât de strâns legaţi şi a lui Tomkin Industries. Mă tem că dacă nu găsim rapid o soluţie am să fiu forţat să găsesc pe cineva care să gireze pentru mine.

— Vrei să spui Nami?

— Da. Pot pune pariu că Nami stă la pândă pregătit, abia aşteptând să ne sară în ajutor. Numai că nu va fi vorba de un ajutor, ci de o preluare totală de genul celei care s-a petrecut cu Nakano.

— Astea-s prostii, spuse Nicholas. Doar ştii bine că poţi avea acces la bunurile lui Tomkin Industries. Putem aranja un împrumut. Defineşte structura...

Dar Nangi scutura deja din cap.

— Nu crezi că Ikusa a luat deja în calcul şi posibilitatea asta? Există o reglementare a MITI[34] care interzice acceptarea de către companiile japoneze a unor împrumuturi de la firme sau bănci străine.

MITI era, alături de Nami, una dintre cele mai mari forţe în lumea afacerilor din Japonia, fiind de fapt cea care dicta politica economică internaţională a ţării.

— În cazul când companiile beneficiare de împrumuturi nu şi-ar respecta obligaţiile financiare, astfel de aranjamente ar duce la preluarea companiilor japoneze de către străini, ceea ce MITI refuză din capul locului să accepte, ca să nu mai vorbim de Nami. Dacă nu facem repede ceva ca să oprim hemoragia asta, amândouă companiile noastre sunt în pericol de a se vedea preluate. Abia pe urmă mi-am dat seama că exact ăsta a fost gândul lui Kusunda de la bun început. El voia cu tot dinadinsul să aibă secretul cipului *Sphynx T-PRAM.* Însă drepturile de proprietate asupra lui erau stricte şi nici măcar Nami nu ni l-ar fi putut lua. Aşa că Kusunda s-a hotărât să ne aducă la situaţia de a ne cumpăra cu totul. O dată ce ajunge să ne cumpere, intră automat şi în posesia secretului lui *T-PRAM,* mai spuse Nangi şi expiră adânc. Crede-mă, îmi pare

[34] MITI - *Ministry of International Trade and Industry,* „Ministerul Industriei şi Comerţului Internaţional", [n. ed.]

nespus de rău că am putut greşi atât de prosteşte, Nicholas-san.

— Istoria, spuse Nicholas, e folositoare numai când o foloseşti ca lecţie pentru prezent.

— *Hai.* Da.

Nangi se înclină adânc şi ceremonios. Îi era profund recunoscător lui Nicholas pentru înţelegerea pe care i-o arăta. Numai un adevărat japonez putea simţi ca prietenul său.

— Acum trebuie să fim preocupaţi de prezent, nu de altele, mai spuse Nicholas.

Nangi se înclină din nou şi dădu să răspundă, dar Tomi interveni, politicoasă şi categorică în acelaşi timp:

— Scuzaţi-mă, Nangi-san, dar eu zic că ar fi bine să ne gândim şi la *dorokusai.*

— Da, aşa este, spuse Nangi. *Dorokusai.* Acum ştim ceva mai multe despre el decât până să pleci tu, Nicholas.

Îi povesti cum fuseseră la *Calea de Mătase* şi ce descoperiseră acolo, legătura dintre crima cu viol din cazul Mariko şi doctorul Hanami, apoi lămuri cum ajunseseră la concluzia că *dorokusai*-ul îl şantajase pe chirurg.

— Ai dreptate, spuse Nicholas, apoi le povesti la rândul lui despre ce aflase el în legătură cu starea în care se afla, despre cum îi otrăvise de fapt *dorokusai*-ul creierul, sau cel puţin o anumită mică parte din el.

— Mai e ceva, spuse Nangi. Am aflat cine e acest blestemat de *dorokusai.* Este...

În acea clipă în cameră intră grăbit un poliţist. Era atât de agitat încât trecu peste eticheta strictă impusă de regulamente şi îi înmână scurt lui Tomi o bucăţică de hârtie. Aceasta o citi şi se făcu albă la faţă.

— Ce este, detective?

— S-a terminat, Nangi-*san,* spuse Tomi îngrozită.

— Despre cine vorbeşti? întrebă Nicholas.

— Despre *dorokusai.*

— Îl cheamă Senjin Omukae, completă Nangi şi e comandant de poliţia metropolitană. Cel puţin asta a fost până a întâlnit-o pe Justine. În dimineaţa asta nu s-a

prezentat la serviciu. S-a întâmplat ceva ce încă nu ştim...

— Înseamnă că *tanjiani* ăla e un *poliţist*? întrebă Nicholas făcând ochii mari.

— Da, răspunse Tomi. A fost şeful meu. Asta i-a uşurat falsificarea acelei informaţii cu privire la proiectul asasinării tale de către ruşi. Uite ce-am primit, adăugă ea fluturând hârtiuţa adusă de agent. Acum ştim unde s-a dus. A fost văzut urcând la bordul unui avion al companiei JAL, aproape de ora prânzului. S-a folosit de un paşaport fals. Cu abilitatea lui nici nu i-a fost greu.

— Şi încotro a plecat Omukae? întrebă Nangi.

— În Statele Unite, spuse ea pe un ton plin de disperare şi de furie neputincioasă. New York City.

Auzind-o, Nicholas strigă înnebunit de spaimă:

— Justine!

Ticălosul luă obiectul în mână şi se întrebă ce să facă cu el. Îl studie cu aceeaşi fascinaţie amestecată cu oroare cu care urmăreşti un scorpion care ţi se mişcă în palmă.

Nu-şi putea da seama ce ar fi putut reprezenta lucrul acela, pe care el îl dezgropase, e drept, dar nu dintr-un şantier arheologic, ci dintr-un morman de moloz din apartamentul de alături. Găsise acolo şi pete de sânge negru şi gros ca vinul vechi şi bucăţele dintr-o materie care putea fi os, deşi de asta nu putea fi sigur. El se ocupa cu calculatoarele, nu cu anatomia.

Îi venise ideea să arunce o privire în apartamentul acela în noaptea în care Killan trecuse pe la el, când auzise un puternic *vump,* un sunet vâscos, umed, chiar lângă zidul comun cu apartamentul de alături, ceva ce nu mai auzise niciodată şi care totuşi i se păruse ciudat de familiar. Ştia din auzite că apartamentul nu era locuit şi că în mod normal nimeni n-ar fi avut ce căuta acolo la o asemenea oră. Auzise că un *oyabun* din *Yakuza* cumpărase apartamentul pentru fiica lui şi comandase executarea unor lucrări importante, după care izbucniseră nişte neînţelegeri cu vânzătorul. Ticălosul n-ar fi putut spune mai multe, dar ştia sigur că de o bună bucată de vreme apartamentul stătea nelocuit şi

meşterii de la firma care începuse deja lucrările nu se mai arătaseră nici ei pe acolo.

Killan se aflase în dormitor, aşa că nu avusese cum să audă zgomotul, iar el îşi făcuse socoteala că n-avea nici un rost să-i pomenească de asta. Ce era să-i spună? Şi oricum, îi trebuia timp ca să se hotărască ce să facă, dacă într-adevăr voia să facă ceva. Dar ce naiba se putuse întâmpla acolo ca să scoată zgomotul acela ciudat, *vump!* De ziceai că era un pepene aruncat de la etaj, care s-a spart pe trotuar?

În dimineaţa asta Ticălosul avusese un vis urât şi se trezise speriat. Acum nu-şi mai amintea prea bine visul, ci numai sensul lui. *Vump!* Sunetul, căpătând greutate în visul lui, îl făcuse să se trezească brusc, lac de transpiraţie. Ei, fir-ar să fie! Aşa că, de cum plecase Killan, se hotărâse să vadă cu ochii lui cum stăteau lucrurile.

Uşa de la intrare era descuiată, aşadar de la primul pas dădea de ceva suspect. Ba chiar foarte suspect! Ticălosul se şi imagina detectiv lucrând la un caz important: o fată de o frumuseţe răpitoare, în rochie de moar negru, intrase în biroul lui fumând o ţigară şi îl angajase să-l urmărească pe individul care a încercat s-o ucidă. Iar el, acum, după ce îl urmărise pe tip până aici, pătrundea şi în bârlogul lui. Lăsaţi efectele de sunet, lăsaţi muzica, domnilor! Dar nu-l lăsaţi pe asasin.

Şipci şi bucăţi de lambriuri rupte erau împrăştiate pe podeaua de beton. Mănunchiuri întregi de fire zăceau dezmăţate peste mormanele de moloz, pornind de nicăieri şi ducând nicăieri. Cutii vechi de vopsea erau aruncate peste tot, toate aproape ruginite. Mirosea a praf de ipsos şi a încă ceva. Dacă tot era vorba de un film, îşi zise Ticălosul privind cu ochii întredeschişi prin întuneric, scena asta ar trebui trasă în alb-negru.

Numai că, lucru care nu se întâmplă niciodată eroilor din filmele de serie neagră, lui îi era o frică turbată. Inima îi bătea cu atâta putere încât îşi spuse că dacă trece cineva pe hol, prin dreptul uşii, le putea auzi. Şi chiar se duse înapoi, traversând micul apartament şi trase cu ochiul pe

lângă uşa întredeschisă de la intrare. În faţă i se căscă holul tăcut şi pustiu. Nimic. Nimeni. Nu se auzea nici măcar fâşâitul imperceptibil al liftului. Era singur cu gândurile lui, înspăimântat de propria lui imaginaţie. Aşa îmi trebuie dacă mi-am pierdut prea mult timp uitându-mă la filme idioate, îşi zise el.

Întors în apartamentul pustiu, se concentră asupra porţiunii din perete de unde credea că a auzit zgomotul acela vâscos, *vump!* Care îi hăituise visele noaptea trecută ca şi când ar fi fost o fiinţă, nu un sunet.

Mai întâi descoperi o pată întunecată la culoare de forma unei pânze de păianjen. În centrul ei, lambriul fusese strivit spre interior. Se aplecă să se uite mai de aproape. Pe aşchiile zimţate ale lambriului Ticălosul observă nişte particule ce păreau a fi fragmente fine de os, piele şi un fel de ţesut. Deci asta auzise: o luptă. Dar aici, într-un apartament părăsit? De ce? Şi cine?

Lângă perete zăceau îngrămădite tot felul de lucruri stricate şi fără îndoială că, dacă nu s-ar fi împiedicat de un colţ ascuţit al unei scânduri, Ticălosul n-ar fi dat de micul casetofon pe care Pack Rat îl ascunsese atât de bine într-o cutie goală de vopsea. Dar colţul numai aşchii îi zdreli zdravăn fluierul piciorului şi Ticălosul răsturnă fără voie cutia de vopsea ascunsă sub nişte ziare mototolite şi pătate, dând la iveală ceva ce nu s-ar fi aşteptat în ruptul capului să găsească: un casetofon miniatural, împreună cu microfonul ultrasensibil în formă de ventuză, folosit pentru a capta sunete prin pereţi. Prin peretele *meu,* îşi zise Ticălosul uitându-se la obiect. Apoi ascunse aparatul sub haină şi ieşi din apartament, cu aceleaşi precauţii.

Acum îşi spunea că trebuie să asculte banda, dar îi era frică. Şefii lui de la Nakano îi puseseră în vedere că firma lor dispunea de extraordinare condiţii de securitate şi că nu avea voie să ia acasă obiectul nepreţuit al muncii lui – MANTIS-ul – deoarece acolo nu mai putea fi protejat de sistemele de securitate de la Nakano. Uitându-se acum la microcasetofonul din faţa lui, Ticălosul se simţi cuprins de dorinţa năvalnică de a-l arunca şi de a uita de el. Era lucrul

cel mai chibzuit pe care l-ar fi putut face. În definitiv ceea ce avea el în palmă era cel mai probabil o acuzaţie asupra lui însuşi, o detaliere a nenumăratelor moduri în care el nesocotise în mod deliberat măsurile de securitate impuse şi pe care ar fi avut datoria să le respecte. Ce-ar zice şefii lui dacă ar afla de actele lui de insubordonare? Şi mai ales ce-ar face? Tipii ăştia erau, cel puţin în privinţa securităţii, de-a dreptul fanatici. Auzise de nenumărate ori formula asta: *Încălcări ale normelor de securitate nu sunt tolerate la Nakano.* Numai că el nu stătuse să-şi bată capul cu aiurelile astea, era prea absorbit de munca lui.

Da, se gândi Ticălosul, dominat dintr-o dată de un acut instinct de conservare, am să mă descotorosesc de chestia asta ca un criminal care distruge dovada crimei lui. Scurt! Dar cum naiba s-a făcut de-am reuşit eu să sar din rolul de detectiv la cel de criminal în doi timpi şi trei mişcări? se întrebă el copleşit de un sentiment de autodezgust. Se duse să arunce obiectul; cu cât mai repede cu atât mai bine. Acum îi părea chiar rău că fusese atât de curios şi asta îl făcuse să întârzie atât.

Şi totuşi, când să arunce blestematul de microcasetofon, nu fu în stare. Trebuia să ştie ce era pe banda aia. Rahat, îşi zise el în gând. Degetul îi coborî pe butonul de *play,* gata să apese, dar ezită. Dacă înregistrarea conţinea conversaţiile din apartamentul lui, atunci însemna că putea să mai fie încă ascultat.

Îndesă aparatul în buzunarul de la pantaloni şi ieşi în stradă pierzându-se în atmosfera poluată a oraşului. Se îndreptă spre parcul Ueno, apoi se răzgândi. Dacă apartamentul lui era ascultat şi supravegheat, probabil că şi el era urmărit. Nu ţinea să asculte banda în public. Atunci unde să se ducă?

N-avea nici cea mai vagă idee. De fapt intrase puţin în panică. Dintr-o dată se trezise parcă aruncat în faţa ţevii unei arme. Nişte oameni, n-avea idee cine, dar ştia că există, îl supravegheau şi îi înregistrau conversaţiile; din câte putea să deducă, îi urmăreau fiecare mişcare. De ce? Cu siguranţă că din cauza programului de virusare MANTIS.

Ticălosul ştia bine că nu voia nimic pentru el de pe urma programului respectiv. El era un geniu în domeniul computerelor şi în domeniul ăsta voia să lucreze. Începuse deja să se ocupe de faza următoare a programului. După spusele lui Shisei, creierul Hive era atât de rapid încât programul lui intern de securitate putea încă să-l copleşească pe MANTIS. Dar tranzistorii pe bază de laser compuşi din straturi de grosimi atomice şi nu din fosfură de indiu şi arseniură de galiu-aluminiu, ci din microstraturi de diamant monocristalin, cu o viteză atât de mare, puteau fi folosiţi şi pentru a transporta spiralele lui MANTIS cu mare rapiditate spre inima calculatorului. Ticălosul n-avea altceva de făcut decât să modifice programul lui de virusare pentru ca acesta să se acomodeze cipurilor cu laser ale creierului Hive.

Da, aşa ar fi fost, numai că acum era pus într-o situaţie nouă: în loc să-şi vadă de munca lui, era nevoit să tot privească temător înapoi peste umăr ca să vadă dacă nu cumva îl urmărea cineva. Se gândi la tot felul de scene din filmele pe care le văzuse şi apoi hotărî că era cazul să întreprindă ceva.

Îşi petrecu următoarele două ore întorcându-se mereu pe unde mai trecuse, intrând şi ieşind din magazine, grăbindu-se pe alei înguste unde putea să vadă cine era în faţa sau în spatele lui. Călători deopotrivă cu metroul şi cu autobuzele, urcând şi coborând din ele în ultima clipă posibilă, până când, în cele din urmă, fu sigur că nu se mai ţine nimeni după el, presupunând că totuşi cineva îl urmărise. Apoi, mai uitându-se o dată peste umăr, mai mult din reflex, se îndreptă cu paşi iuţi spre locuinţa lui Killan.

Nicholas îl rugă pe Nangi să meargă cu el la aeroport şi se împotrivi când Tomi se oferi să-i ducă ea cu maşina.

— E nevoie de tine aici, detective. Ştii ce îndatoriri ai.

Nicholas fusese de părere că era bine să ia legătura cu poliţia din New York şi să ceară ca Senjin să fie reţinut de cum coboară din avion pe aeroportul Kennedy. Tomi fusese de acord. Patronul clubului *Calea de Mătase* făcuse

mărturisiri complete şi acum aveau suficiente dovezi împotriva Senjin. Tomi îi dăduse lui Nicholas numele şi numărul de telefon al detectivului pe care îl contactase la New York.

Umi intră în cameră în timp ce Nicholas îşi arunca grăbit haine, paşaport, bani şi alte fleacuri într-o valiză.

— Nangi ar dori să discute cu tine multe, dar din motive personale n-o face, îi spuse ea. El e de şcoală veche în timp ce eu... Ei bine, eu înţeleg foarte bine şcoala veche şi o respect. Dar pot să văd dincolo de limitele ei. Înţelegi?

Nicholas se opri cu câteva cămăşi în mână.

— Eu sunt atent la tot ce spui tu, Umi. N-a fost totdeauna aşa?

Umi se apropie de el, îşi duse mâna la bărbia lui şi îi întoarse capul întâi spre stânga, apoi spre dreapta.

— Ce văd eu aici, Nicholas? Pari schimbat.

— Sunt *tanjiani,* spuse Nicholas.

— Nu asta te-a schimbat, îl asigură Umi. Tu ai fost născut *tanjiani,* moştenind-o pe mama ta.

Nicholas fu surprins de afirmaţia lui Umi.

— Ai ştiut? o întrebă el.

Umi dădu din cap că da.

— Şi Nangi? A ştiut şi el asta?

— Da. A ştiut şi el.

— Şi nu mi-aţi spus-o nici unul din voi?

— Nu ne-ai fi crezut, spuse ea zâmbind cu convingere. Nu de la noi trebuia să afli asta.

Nicholas zvârli cămăşile în valiză.

— Uneori, zise el, încă nici eu nu cred.

— Nu faptul că eşti *tanjiani* te-a făcut să te schimbi, reluă Umi uitându-se în ochii lui cu privirea cu care studia textele ei de mitologie, cu o concentrare misterioasă, de parcă ar fi vrut să absoarbă tot ce vedea.

— Sunt mai puternic acum, Umi. Mai puternic decât am fost vreodată ca simplu *ninja.*

Ochii lui Umi îl priviră neclintiţi.

— *Dorokusai*-ul e aproape, spuse ea. Mai aproape decât crezi sau decât poţi să-ţi imaginezi.

— Aici dă-mi voie se fiu de altă părere. E deja la jumătate de lume depărtare de mine, spuse Nicholas apucându-se din nou de împachetat. Mai am multe de făcut şi nu mai am timp.

— Fii atent. La început s-ar putea ca noile tale puteri să te orbească şi abia pe urmă ai să poţi înţelege că o astfel de putere poate constitui la fel de bine şi o slăbiciune. Mai ai încă multe de învăţat, Nicholas, adăugă Umi continuând să-l urmărească din priviri cum îşi făcea bagajele. N-are rost să vorbim de distanţe sau timp când e vorba de *dorokusai*, pentru că să te concentrezi asupra puterii minţii. Şi a iluziei. Căci *dorokusai* tocmai prin puterile astea îi stăpânesc pe ceilalţi.

— Am mai fost avertizat, zise Nicholas.

Terminase de împachetat. Trase fermoarul valizei şi o ridică.

— Nu lua prea uşor lucrurile astea, spuse Umi.

Pentru prima dată, Nicholas zâmbi.

— Crede-mă că nu iau nimic uşor. De asta l-am şi rugat pe Nangi să meargă cu mine la aeroport. Am o idee, dar e foarte periculoasă, nu numai pentru mine, ci şi pentru Nangi. Lui nu i-am spus-o, dar tu trebuie s-o ştii acum, înaintea lui.

— Eu am încredere în tine, Nicholas, spuse Umi. Şi Nangi are.

Era exact lucrul pe care avea Nicholas nevoie să-l audă şi îi fu recunoscător pentru asta.

— Aş vrea să faci ceva, Umi. S-ar putea să am nevoie de ceva ajutor la New York. După ce plec la aeroport, vreau să dai un telefon pentru mine. Nu de aici. Găseşte un telefon public. Ţine bine minte ce-ţi spun acum.

Îi dădu un număr din Manhattan.

— Lasă-l să sune cât poţi de mult şi nu închide, orice s-ar întâmpla, până la urmă tot o să răspundă cineva. Dacă auzi o voce de bărbat, îi spui aşa: *„Fii pregătit mâine.”* Exact aşa, fără să mai adaugi nimic, fără să-l întrebi dacă a înţeles şi alte lucruri de-astea. Dacă răspunde o femeie, spune-i că eşti o prietenă a lui Tik-Tik şi întreab-o când îl poţi găsi. Să-

ţi spună o oră precisă şi o calculezi după ora Japoniei. Spune-i că o să mai suni şi închide. Şi când vorbeşti cu el, spune-i doar atât, cum ţi-am spus eu: *Fii pregătit mâine.* Ai să faci asta pentru mine?

— *Hai,* zise Umi dând din cap.

Nicholas dădu să plece, dar în ultima clipă se întoarse.

— Şi Umi, ar mai fi ceva... Să nu ştie şi Nangi de chestia asta! N-o să facă altceva decât să se îngrijoreze.

Umi îl urmări cu ochii ei negri şi strălucind de inteligenţă. Lui Nicholas i se păru că vrea să-i spună ceva, apoi i se păru că s-a răzgândit. Fata se înclină cu mâinile împreunate.

— Mergi cu bine, Nicholas-*san*, spuse ea plină de respect ceremonios

— *Domo arigato,* Umi-*san*, răspunse Nicholas înclinându-se şi el la rândul lui. Îţi mulţumesc.

Justine stătea la fereastră în al treilea rând de fotolii în giganticul 747-SP. Se uita afară la norii pufoşi însă privirea ei era aţintită spre interior, în trecut.

Ce-şi mai amintea despre întâlnirea ei cu Senjin Omukae? Ar fi fost mai nimerit să se întrebe ce avea voie să-şi amintească. Influenţa lui *Tau-Tau* pe care Senjin o exercitase asupra ei îi mai sălăşluia încă undeva în creier, împiedicând-o să se gândească la el sau la ce îi poruncise el să facă.

În schimb, se gândea intens la sosirea ei în Japonia. Se simţea acum ca şi când timpul ei se comprimase atât de puternic încât avea senzaţia că locuia acolo de o viaţă, nu de patru ani. Citise mai demult o povestire despre calvarul unui puşcaş marin în războiul din Vietnam şi avea acum impresia că experienţa trăită de el se asemăna curios şi sinistru cu a ei. Vedea acum că şi ea simţea aceeaşi comprimare dezordonată a timpului şi era copleşită de aceeaşi lipsă de comunicare şi de aceeaşi senzaţie acută de invazie din partea unei culturi cu totul străine, pe care n-o putea înţelege şi de care nu se putea apropia. O destabilizare perfidă a vieţii de zi cu zi care ducea la distorsionarea năucitoare a realităţii.

Justine era convinsă că tocmai asta se întâmplase şi cu ea. Doar de asta zbura acum spre casă, nu? Toropită, închise ochii şi adormi aproape imediat.

Îl visă pe Senjin. Un tigru alb care o urmărea printr-o junglă deasă şi necuprinsă, străbătută de raze soare.

Dintre toate animalele pe care le văzuse la grădina zoologică în vremea copilăriei, Justine îndrăgise cel mai mult tigrii. Iar acum Senjin, tigrul alb, venea după ea, alergând în salturi printre tufele dese care-i împiedicau zborul şi reducând repede distanţa dintre ei. Apoi o ajunse şi deschise fălcile enorme...

Dar în loc s-o sfâşie, tigrul vorbi. Oare vorbesc tigrii? Justine nu mai ştia prea sigur. Poate că da, iar acesta vorbea cu vocea doctoriţei Honi.

— N-am să am o familie a mea. Sunt un singuratic. Am ales singurătatea...

Tigrul alb, cu ochii arzători aţintiţi asupra ei, ghemuit gata de atac, respirând ritmic, aşteptând răbdător ca un zeu...

Iar Justine se simţi copleşită de milă în inima ei pentru fiara aceasta uriaşă, atât de desăvârşită şi atât de tristă...

— Eşti groaznic de singur... Singur, plutind ca un nor deasupra pământului înţesat de fiinţe omeneşti. Cum de suporţi?

Coada tigrului alb se zbătea dum-dum, dum-dum, ca o inimă pe pământul negru.

— Când eram copil eram mereu singur. ... Adesea am plâns din cauza asta şi m-am simţit ruşinat de slăbiciunea mea. Cu vremea însă am învins...

— Slăbiciune? Oh, nu! Cred că e durerea din spatele ochilor tăi. Pe sufletul tău se află o cicatrice....

Şi Justine vru să întindă mâna şi să mângâie fiara, care îi zâmbi blând şi rosti cu o voce plină de afecţiune:

— Spiritul meu e pur. E lipsit de emoţii, prin urmare nu simte nevoia de mângâieri.

Dar Justine văzu dincolo de această decepţie şi învingându-şi teama, înaintă să mângâie fiara şi dădu să-i pună mâna pe cap. În clipa aceea tigrul începu parcă să se

desfacă şi de sub masca lui se ivi chipul lui Honi, care începu să-i spună ceva, un lucru pe care Justine îl ştia important, deşi nu reuşea să desluşească nici un cuvânt. Se încordă ca să audă mai bine, dar văzu că pe faţa lui Honi apăruseră deja fisuri şi Honi însăşi parcă începea să se spargă şi să dea la iveală o figură nouă, care o umplu de groază. Un bărbat a cărui prezenţă o înnebunea. *Îl cunosc eu pe omul ăsta? L-am mai văzut vreodată? Unde? Unde, unde l-am mai văzut, sfinte Dumnezeule, unde?*

Însă înainte de a avea şansa să tragă vreo concluzie, masca lui Honi se topi de parcă ar fi fost făcută din ceară şi ar fi fost ţinută prea aproape de flacăra privirii ei. Iar acum putea vedea adevărata identitate a plăsmuirii acesteia infernale, care îi fusese ascunsă cu atâta viclenie. Totul fusese iluzie, acum ştia bine. Totul în afară de asta. Abia acum văzu înfăţişarea urmăritorului ei şi îi îngheţă inima în piept. Era Senjin Omukae!

Simţi un urlet monstruos care se aduna în ea ca un torent şi se luptă din răsputeri să-i dea drumul, să se descătuşeze, dar nu reuşea să scoată un sunet şi efortul îi sfâşia gâtul cu dureri ascuţite ca nişte lame de cuţit. Încercă atunci să se dea înapoi, să se întoarcă şi să fugă, să se ascundă undeva, dar nu se putea clinti din loc. Ştia că va muri dacă nu se mişcă, dar rămânea mai departe împietrită şi tot trupul îi era stăpânit de o putere nevăzută împotriva căreia nu putea lupta...

Se trezi tremurând de groază şi scăpă un ţipăt slab şi răguşit. Apoi îşi dădu seama că nu fusese decât un vis.

— Ufff! răsuflă ea adânc, scuturându-se sub impulsul unui fior puternic, dar nespus de uşurată.

— Vă simţiţi bine?

— Poftim?’

— Tremuraţi, doamnă. Vă e cumva rău?

O voce micuţă şi plină de căldură. Era fetiţa din fotoliul de alături, care de când se urcaseră în avion nu-şi mai ridicase ochii dintr-o carte ce părea să fie nemaipomenit de captivantă.

— Vă e rău? o întrebă din nou fetiţa.

— Nu, nu, răspunse Justine silindu-se să zâmbească şi lăsându-şi uşor capul pe spate. Cred că am aţipit şi am visat urât.

— Mama zice că nu trebuie să-mi fie teamă de nimic din ce visez, spuse fetiţa. Dumneavoastră vă temeţi?

— Da, zise Justine, zâmbind puţin mai luminată la faţă. Presupun că da.

Fetiţa cotrobăi în săculeţul ei şi scoase o ciocolată.

— Luaţi un *Snickers,* spuse ea. Pe mine mă face întotdeauna să mă simt mai bine.

Justine simţi că-i vine să râdă, lucru la care nu s-ar fi aşteptat.

— Mulţumesc, spuse ea stăpânindu-se şi luă ciocolata, începând s-o despacheteze. Ştii, cred că ciocolata asta e groaznic de mare pentru o singură persoană. Ce-ai zice s-o împărţim?

— Grozav!

Şi Justine o urmări cum ronţăia ciocolata cu gura ei micuţă, cu o bucurie blândă şi descoperi că acest fapt îi făcea mai multă plăcere decât propria ei bucată.

— Cum te cheamă?

— Martha.

— Pe mine Justine, zâmbi ea. Mă bucur că ne-am cunoscut.

— Şi eu! spuse Martha lingându-şi buzele de ultimile resturi din glazura ciocolatei.

— Călătoreşti singură?

Martha făcu o grimasă de nemulţumire.

— Da. Mama e la New York şi tata la Tokio.

— Foarte mare distanţă între ei, observă Justine.

Fetiţa se întristă de-a binelea.

— Erau despărţiţi şi până să plece tata.

— Oh, spuse Justine simţindu-se de parcă ar fi nimerit din greşeală într-o încăpere unde nu avea ce căuta. Ei bine, cel puţin îi poţi vedea pe amândoi şi totodată poţi vedea şi Japonia.

— A, da! zise Martha şi se lumină la faţă. Îmi place Japonia. E o ţară grozavă! Mi-am făcut câţiva prieteni acolo.

Întotdeauna îmi pare rău când plec.

Însă figura fetiţei îi spunea Justinei că nu de prieteni îi părea ei rău că se despărţea.

— Vreau să vă arăt ceva, spuse Martha căutând din nou în săculeţul ei.

Dădu la iveală o coală de carton de desen strânsă sul cu un zgârci colorat, scoase zgârciul, desfăşură coala şi i-o întinse sfioasă lui Justine.

— Eu l-am făcut.

— Vai, dar e minunat! exclamă Justine.

Şi chiar şi era: o pictură reprezentând un peisaj de ţară japonez, rudimentar şi totuşi fascinant, plin de candoare prin trăsăturile de penel îndrăzneţe şi necomplicate. Fetiţa captase ceva din spiritul japonez pe care Justine nu fusese încă în stare să-l transpună în cuvinte. Ei Japonia îi apăruse totdeauna într-o lumină austeră şi străină, însă acum, transpusă prin ochii copilei, îşi dezvăluia o puritate care poate era mai aproape de adevăr.

— Am făcut unul la fel şi pentru tăticu, spuse Martha. A fost atât de mândru încât l-a atârnat la el în birou. Pe ăsta l-am făcut pentru mămica.

— Tăticu *are* de ce să fie mândru de tine, spuse Justine dându-i înapoi pictura şi ajutând-o să prindă la loc cu zgârciul cilindrul de carton. Eşti foarte talentată, îi adăugă ea.

— Vă mulţumesc, spuse Martha. Dar nu m-am muncit prea mult ca s-o fac.

— Uneori, lucrurile foarte grele sunt foarte uşor de realizat, spuse Justine gândindu-se la Nicholas şi la cât de mândră s-ar fi simţit ea de Martha dacă ar fi fost mama ei şi dacă ar fi primit de la ea o pictură ca aceasta. Cred că e minunată.

Martha se foi puţin în fotoliu şi puse pictura la loc în săculeţ.

— Ce citeşti? o întrebă Justine vrând să-i reţină în continuare atenţia. Cred că trebuie să fie ceva interesant. Nu ţi-ai luat ochii din carte de când am plecat.

— Oh, e o carte despre două fete, spuse Martha. Una din

ele nu are nici un prieten.

— E groaznic de trist, spuse cu seriozitate Justine.

— Da, dar şi mai tristă e situaţia celeilalte fete. Ea nu are familie. Cred că din toate lucrurile triste câte pot exista, ăsta e cel mai trist, nu-i aşa?

Şi se uită la fetiţa asta pistruiată, la ochii ei nevinovaţi, la îmbrăcămintea ei micuţă, ca de păpuşă, alb cu albastru, imitând cu atâta acurateţe vestimentaţia pentru adulţi şi simţi cum inima i se topeşte. Pentru prima dată în multe luni de zile îşi atinse pântecele fără vreun sentiment de vină, pierdere sau nelinişte.

Unul din voi e aici, îşi zise ea. Crescând în mine, fiind hrănit de mine. Iar când vei ieşi la lumină vei fi mic şi neajutorat şi doritor de dragoste. De dragoste! ...

Cuvintele Marthei îi răsunau în minte: *Cred că din toate lucrurile triste câte pot exista, ăsta e cel mai trist, nu-i aşa?*

— Da, spuse Justine cu seriozitate, prieteni poţi să-ţi faci oricând, aşa cum ţi-ai făcut tu prieteni în Japonia; aşa ca noi. Dar să nu ai o familie... ei bine, sunt sigură că e cel mai trist lucru dintre câte pot exista!

Ticălosul ascultă înregistrarea de pe micro-casetofon în timp ce o aştepta pe Killan Oroshi să se întoarcă acasă. Pentru el nu fusese nici o greutate să intre, fiindcă doar el proiectase mecanismul de închidere al uşii cu comandă digitală controlată de un calculator care înlocuia sistemul convenţional cu broască şi clanţă.

Acum poţi să pleci de acasă fără grijă că ai uitat cheile înăuntru, îi spusese el lui Killan când îi instalase noul sistem. *Şi să ştii că e şi mult mai sigur,* adăugase el. Cu excepţia cazurilor când voia el să intre, bineînţeles.

Alb ca varul la faţă, Ticălosul intră în bucătăria minusculă a lui Killan şi-şi turnă o porţie zdravănă de whisky Suntory, încercând să-şi dea seama ce era cu înregistrarea de pe casetă. Că veni vorba de incriminare, se gândi el. Nu era numai el cel incriminat. Mai era şi Kusunda Ikusa. Cristoase!

Ticălosul dădu paharul peste cap, apoi îşi turnă grăbit încă unul şi-l sorbi şi pe acesta ca pe apă chioară. Se

întoarse apoi la măsuţa neconvenţională din beton armat pe care stătea microcasetofonul ca o fiară plină de duşmănie, care abia aştepta să scape din lanţ şi să se repeadă la el. Îi dădu drumul şi ascultă din nou înregistrarea de la început.

Când Killan intră pe uşă îl găsi pe Ticălos ţinându-şi capul în palme şi uitându-se fix la fiara de pe măsuţă.

— Care mai e viaţa ta, Ticălosule? zise ea.

Era puţin surprinsă că-l găsea aici, dar nu se vedea. La urma urmei, era un lucru obişnuit pentru ei să apară pe neaşteptate unul în casa celuilalt.

— Ce naiba ai acolo?

— Trecutul nostru, spuse el fără să-şi ia ochii de la carcasa neagră de metal a casetofonului. Dacă nu cumva şi viitorul.

Şi îi dădu din nou drumul, să audă şi Killan. Aceasta nu spuse nimic până nu se termină înregistrarea. Pe faţa ei nu se putea citi nimic, parcă ar fi împietrit. Sau se concentra foarte adânc. Apoi sparse tăcerea.

— De unde ai făcut rost de drăcovenia asta?

— Nici nu ţi-a trecut prin cap că ai fost urmărită, nu-i aşa? o întrebă el ridicând privirile spre ea.

— Rahat, nu. Arătă cu degetul spre aparat. Al cui e?

Ticălosul ridică din umeri.

— Acuma e-al meu. L-am găsit în apartamentul de alături, unde nu s-a mutat nimeni.

Îi povesti despre zgomotul pe care-l auzise în timp ce era singur în încăpere, acel *vump!* Ca un pepene care se sparge pe trotuar când e aruncat de la etaj. Sau ca un cap de om care e zdrobit de perete, completă el. Îi spuse apoi ce găsise acolo, sânge şi resturi dintr-un corp omenesc rămase în gaura din zid.

— Numai o forţă extraordinară ar fi putut face aşa ceva, spuse

Killan.

— Mda. O forţă al dracului de mare, aprobă Ticălosul parcă văzând creierul lui Killan făcând ore suplimentare. Hei, zise el, la ce te gândeşti?

— Mă gândesc la ce s-o fi putut întâmpla acolo – şi la

cine-ar fi putut fi atât de puternic încât să sfărâme capul unui om şi să facă şi gaură în zid. Forţă brută, mai degrabă decât fineţe.

— Vrei să spui că ştii pe cineva care putea face aşa ceva?

— Poate, spuse ea gesticulând uşor. Mda. Te-ai gândit ce ai de gând să faci cu caseta asta?

— M-am gândit că ar fi bine s-o dau cuiva pe care-l cunosc, spuse Ticălosul.

— Da? Şi cam cui te gândeşti s-o dai?

Ticălosul ezită. Tocmai de clipa asta se temuse.

— Lui Tomi, rosti el nu fără greutate.

— Aaaa! strigă Killan cuprinsă brusc de indignare. Căţelei ăleia nenorocite? Asta în nici un caz! Am o idee mai bună.

— Zău? Mai bună pentru mine sau pentru tine?

— Uneori eşti prea cinic, zise Killan aşezându-se lângă el şi zâmbindu-i. Încă te mai îndoieşti de mine? După atâta timp? Orice am să fac eu are să fie numai spre binele nostru. Al amândurora, da? Pricepi?

— Nu ştiu ce să zic.

— Atunci de ce-ai venit aici, dacă nu ca să-mi ceri ajutorul?

— Aveam nevoie de un loc sigur unde să pot asculta caseta. S-ar putea ca apartamentul meu să fie şi acum ascultat.

Killan se uită la casetofon.

— Nu avem de unde să ne dăm seama dacă numai tu ai fost urmărit şi ascultat, spuse ea. Poate că cine a umblat cu jucăria asta era interesat de mine, la asta nu te-ai gândit? În alte circumstanţe presupun că aş fi revoltată. E ceva de-a dreptul pervers! Să mi se înregistreze actele sexuale, oh!

— Cerule! Va să zică tu crezi că şi apartamentul ăsta e ascultat? Şi cine naiba...

— N-am idee.

— Eu am fost foarte prudent.

Killan izbucni în râs.

— Sigur că da. Te cunosc eu. Ultimul detectiv.

Ticălosul se încruntă, cu ochii la micul duşman de pe masă.

— Deci, zise el în sfârşit, ce vrei să faci cu el?

— Să-l dau persoanei care-l doreşte cel mai mult.

— Şi despre cine-i vorba?

Ochii lui Killan începură să arunce scântei, iar pe buze îi apăru o umbră de zâmbet.

— Kusunda Ikusa, spuse ea.

Ticălosul sări în sus ca electrocutat.

— Întotdeauna am ştiut că eşti ţicnită, mârâi el furios, dar până acum n-am ştiut şi în ce hal...

— Calmează-te şi gândeşte-te puţin, îl domoli Killan. Pentru banda asta Ikusa e în stare să ne dea orice-i cerem. Şi de ce nu? Îţi dai seama că dacă relaţia lui cu mine ajunge să transpire, el e terminat, ca să nu mai punem la socoteală ce-ar fi dacă s-ar aduce dovezi şi despre manipularea firmei Nakano Industries pentru interese personale. Asta o să-l distrugă definitiv.

Ticălosul se ridică şi începu să păşească înainte şi înapoi prin faţa ei şi a bestiei sclipitoare de pe măsuţa de beton armat.

— Ştii, îmi aduc aminte că acum mulţi ani, când erai doar o puştoaică şi voiai să te joci cu noi pe stradă, unul din noi a vrut să te încerce să vadă dacă ai curaj să-ţi bagi mâna în foc. Noi ne gândeam că ai să fii laşă şi aşa o să scăpăm de tine.

Îi întoarse palma mâinii drepte cu faţa în sus şi pipăi cu degetul mare de-a lungul cicatricei care ieşea în relief.

— Tu ai plusat la cacialmaua noastră şi noi te-am lăsat să ni te alături. Te-am poreclit *Prieten Nedorit,* dar te-am acceptat. Numai că asta a fost atunci, iar acum e acum. Eram toţi aşa de tineri încât nu ştiam ce e bine şi ce e rău. Dar acuma ştim.

— Cum poţi să vorbeşti aşa? întrebă Killan privindu-l cu răutate drept în ochi. Sau eşti orb şi nu vezi cum te exploatează Ikusa, zevzecule? El e adevărata putere din spatele lui Nakano Industries, tatăl meu e istorie. Tu munceşti ca prostul şi ei te plătesc fix ca pe un ratat, iar capul răutăţilor e Kusunda. Tu ai creat MANTIS-ul, dar cu ce poţi dovedi asta? Cu nimic. Mai rău, pentru tine va fi *nimic,*

niciodată. De câte ori trebuie oare să-ţi reamintesc? Munceşti ca un câine pentru Kusunda. Şi pentru ce? Cine profită de pe urma creaţiilor *tale?* Cine *ar trebui* să profite de pe urma lor? Kusunda, care încasează mormane de bani? Vezi că eşti zevzec? Păi când îţi spun eu că eşti zevzec!

Killan îi aruncă Ticălosului o privire cinică.

— Şi în definitiv cicatricele astea-mi sunt dragi. Sunt o parte din mine – o parte *importantă,* ca o insignă sau ca o decoraţie. Ele dovedesc că *atunci* n-am dat înapoi; ele dovedesc că am fost la fel de bună ca oricare băiat de pe stradă, am fost la fel de tare şi mult mai al dracului de *deşteaptă.*

— Şi mai ţicnită.

Killan începu să râdă.

— Da, dar *am supravieţuit.* Aşa spune *Karma* mea, să supravieţuiesc. Am minte cât să-i înving pe *toţi,* Ticălosule! Zevzecule!

— Nu cât să-l învingi şi pe Kusunda Ikusa, zise Ticălosul dând din cap. El e altfel. Nu ţi-ai pus problema că Ikusa ar putea fi mult mai al dracului de deştept decât tine?

Killan scutură din cap.

— Îhî, încuviinţă ea rânjind cu răutate. Mi-am pus-o.

Apoi trăsăturile feţei i se îndulciră brusc. Îi zâmbi dulce, se desprinse de el cu o singură mişcare şi înşfăcă microcasetofonul.

— Ai încredere în mine, zise ea şi îl sărută fugar pe obraz. Ăsta-i biletul nostru către Tărâmul Făgăduinţei. Tot ce ne-am dorit noi vreodată.

Ticălosul se uită la măsuţa goală şi spuse imediat:

— Mie nu-mi lipseşte nimic.

Dar Killan plecase deja.

Poliţia veni să o caute pe Shisei. Politeţe, consideraţie, echilibru, nimic strident. Ea îi aştepta şi se duse cu ei fără să comenteze. Un inspector care se recomandă Albemarle, un ins cu rât de porc şi cu maniere de bădăran, în pofida dorinţei lui vizibile de a se purta politicos, începu să o chestioneze în legătură cu locurile pe unde umblase cu o

noapte în urmă. Shisei îi observa atentă ochii sfredelitori. Inspectorul *populа* un costum mototolit, ce nu i se potrivea deloc ca măsură, în felul în care alţi bărbaţi purtau halate, dar el era relaxat şi se simţea foarte la largul lui. Shisei, îmbrăcată într-o fustă neagră scurtă, cu o centură lată din pânză tot neagră şi bluză de un roşu incendiar, avu nevoie de ceva timp ca să se obişnuiască cu tipul.

Inspectorul mânca o chifteluţă cu sos în timp ce vorbea cu ea, dar Shisei avu impresia că totul era doar o stratagemă, pe care el, ca un bun actor, o folosea ca pe un mic efect de scenă. Se întrebă dacă Albemarle umbla cu artificiile astea ca s-o liniştească sau ca s-o prindă pe picior greşit.

Stăteau la o masă cu blatul de lemn acoperit de tot felul de zgârieturi, într-un birou anost zugrăvit într-un verde urât, oficial, de instituţie. O sticlă cu apă zăcea uitată într-un colţ, iar în colţul opus al camerei se găsea o plită electrică soioasă pe care se odihnea un ibric de cafea din sticlă de Jena, plin de zaţ. Ferestrele erau prevăzute cu grilaj din bare groase de fier.

Deşi inspectorul nu specificase concret, întrebările lui arătau că Branding o desemnase pe Shisei ca singurul lui alibi. Poliţia primise un telefon anonim în legătură cu cadavrul din maşina lui Branding. Nu se ştia nimic despre cel care sunase, tot ce puteau spune era că fusese o voce de bărbat. Chiar acum, spunea Albemarle, îl reţineau pe Branding ca suspect în asasinarea lui David Brisling. Rivalitatea dintre Branding şi Howe, patronul victimei, era cunoscută şi existau motive întemeiate pentru aceste suspiciuni, dar suspiciunile nu însemnau în nici un caz dovezi. Shisei înţelese că poliţia trebuia încă să stabilească motivul şi momentul favorabil crimei. De aceea o chestionau acum pe ea.

Desigur, adevărul nu aveau cum să-l descopere. Telefonul pe care-l dăduse de acasă în noaptea în care-l ucisese pe Brisling, fusese adresat unui grup care-i promisese sprijinul şi al cărui număr îl memorase când i se dăduse iniţial sarcina de a se infiltra în interiorul *afacerii*

Proiectul Hive. Le lăsase o copie a cheii maşinii lui Branding, pe care o făcuse ea în prealabil.

Şi în timp ce Shisei şi Branding se aflau la dineul de la Departamentul de Stat, tipii luaseră din parcare maşina senatorului, aruncaseră cadavrul lui Brisling în portbagaj şi o aduseseră înapoi. Avuseseră grijă să lase maşina lor în parcare în locul maşinii lui Branding, să nu ocupe nimeni locul în care fusese parcată iniţial, la începutul serii, fiindcă atunci Branding ar fi făcut scandal şi afacerea ar fi fost ratată.

Shisei răspunse la toate întrebările inspectorului Albemarle cât putu ea de cuprinzător, trecând însă peste faptul că-l găsise pe Brisling la ea în casă când se întorsese după poşetă. Îi spuse doar că îşi uitase poşeta, pentru că voia ca interlocutorul ei să vadă că e sinceră şi spune tot ce ştie. De asemenea, nu ştia cât de completă fusese declaraţia pe care o dăduse Branding şi n-avea nici un rost să-l facă pe inspector să sesizeze între spusele lor vreo discrepanţă care să-i dea de bănuit.

— Sunteţi prietenă bună cu senatorul Branding, spuse Albemarle după un timp, ştergându-şi buzele de sos.

— Am mers împreună la dineul de la Departamentul de Stat, spuse Shisei. Nu a fost prima dată când eram împreună după orele de program.

Albemarle îi aruncă o privire lungă, apoi rânji, dezvelindu-şi un rând de dinţi laţi.

— Admir gustul senatorului.

— Scuzaţi-mă, dar din ce punct de vedere sunteţi interesat de relaţia noastră, în afară de cel al unui obsedat sexual?

Albemarle izbucni în râs pentru a demonstra că avea un simţ al umorului incontestabil, dar deveni repede serios.

— Dumneavoastră sunteţi alibiul senatorului.

— Vreţi să insinuaţi că eu aş minţi ca să-l apăr fiindcă... fiindcă sunt iubita lui?

Detectivul ridică din umeri.

— N-ar fi pentru prima dată. Avem mereu cazuri de-astea.

— Da, dar alţi două sute cincizeci de oameni l-au văzut pe senatorul Branding la dineu.

— Numai că, potrivit declaraţiei dumneavoastră, se împotrivi inspectorul privindu-şi carneţelul cu notiţe, aţi ajuns împreună cu senatorul la Casa Albă aproximativ la orele douăzeci şi treizeci. Aşa aţi declarat, este?

— Da. Aşa am spus.

— Ei bine, doctorul zice că Brisling a fost *răcit* între şapte şi nouă seara. Până la opt jumătate, Branding avea tot timpul...

Shisei remarcă abilitatea cu care detectivul îi ascunsese informaţia asta. Era un bun profesionist.

— Am fost tot timpul împreună începând cu ora opt.

— Trebuie să fi durat... ia să vedem, cam cât? Să zicem trei minute pentru ca Brisling să fie omorât şi urcat în portbagaj, rosti tărăgănat Albemarle. Daţi-mi dumneavoastră cea mai bună sugestie. Ce a făcut Branding în celelalte patruzeci şi două de minute? Asta ne interesează.

Shisei înţelese că individul încearcă s-o momească. Ajunseseră la momentul crucial al interogatorului. Omul se săturase să se tot joace cu ea. Îşi scosese mănuşile şi sosise şi pentru ea momentul să facă la fel.

— Senatorul Branding nu l-a ucis pe David Brisling, spuse ea.

Albemarle ridică din sprâncene, singurul semn că Shisei îl surprinsese. Ochii lui se înfipseră insistenţi şi sfredelitori într-ai ei, încercând parcă să dibuiască vreo minciună în spatele lor.

— Bine, mă rog, dar cum puteţi afirma asta cu atâta siguranţă? întrebă el pe acelaşi ton tărăgănat.

— De ce să fi cărat el cadavrul lui Brisling în portbagajul maşinii lui toată noaptea? Doar nu e prost!

— Probabil că voia să-l arunce undeva, dar n-a avut timp s-o facă până să vină să vă ia.

— Păi parcă v-am auzit spunând că a avut la dispoziţie patruzeci şi două de minute. Nu?

Albemarle nu spuse nimic, dar se putea citi în ochii lui că

n-avea de gând să renunţe. Sau cel puţin nu încă.

E prea simplu; parcă totul ar fi fost o înscenare, voi Shisei să spună şi chiar ar fi spus-o dacă ar fi avut în faţă un detectiv cu o putere de discernământ mai mică decât a lui Albemarle. Dar trebuia să fie atentă să nu-l lase pe acesta s-o observe că face prea mult din munca lui.

Duse mâna la buzunar şi scoase o casetă audio.

— Aveţi pe ce să punem asta, s-o ascultăm?

Albemarle se uită îndelung la casetă, apoi la Shisei şi în sfârşit, ca şi când s-ar fi hotărât deodată, mârâi ceva, vârî mâna în sertarul mesei şi trase afară de acolo un casetofon. Rânji şi scoase din aparat caseta pe care înregistrase tot ce vorbiseră până atunci.

— N-am încredere în mâna mea, zise el. E al naibii de mult de când am terminat cursurile de steno.

Introduse caseta lui Shisei şi apăsă pe *play.*

— Amărâtul ăla de Brisling oricum era condamnat, adică s-a condamnat singur. N-a fost niciodată mulţumit cu ce i-am dat eu, totdeauna a vrut mai mult, mama lui de pramatie!

Albemarle opri caseta.

— Cine-i ăsta?

— Senatorul Douglas Howe.

— Aha, zise el dând din cap.

Shisei ajunsese să-i placă omul ăsta, chiar aşa bădăran cum era. Nu fusese nevoie să-i spună ea că Howe fusese şeful lui Brisling, ori că Howe şi cu Branding numai că nu se scuipau de câte ori se întâlneau. Ştia deja toate astea.

Degetul lui Albemarle înţepă din nou butonul *play.*

— Eu îl pregăteam să fie ca un tampon pentru mine, continuă vocea lui Howe, o voce imaterială, în faţa propriului lui consiliu de judecată. *N-aveam de gând să se afle că am vreo legătură cu investigaţiile pe care l-am pus să le facă în jurul tipilor ălora de la Institutul Johnson care lucrează la proiectil Hive.*

— De ce aveai nevoie de investigaţii? se auzi vocea lui Shisei.

— Tot n-ai văzut că eram în stare de orice ca să-l distrug

definitiv pe Branding? răsună cavernos vocea lui Howe. *Eu nu mă joc, cred că înţelegi! Chiar m-am depărtat de operaţiune, care e sută la sută copilul lui Brisling. N-am cum să fiu implicat. Dar tot n-a ieşit chiar cum trebuia să iasă. Ai avut dreptate, n-ar fi trebuit să încerc. Branding a mirosit ceva. Aşa însă e mult mai bine... Da, da, mult mai bine! Doi iepuri dintr-un foc, am scăpat de Branding şi de Brisling dintr-o singură lovitură!*

Albemarle opri casetofonul.

— Cum de-aţi făcut rost de asta?

— Am lucrat un timp pentru Howe, spuse ea. Nimic oficial. Mi-au plăcut banii lui, trebuie să admit. Însă chestia asta dintre el şi senatorul Branding a scăpat repede de sub control, până şi eu mi-am putut da seama. Am încercat să-l avertizez, să-l opresc, dar el pur şi simplu n-a vrut să asculte. Howe era obsedat de vrajba dintre ei. Nu se gândea decât la cum să-l distrugă pe Branding. Eu am ieşit din jocul ăsta înainte ca Howe să facă într-adevăr vreo prostie.

— Cum ar fi să-şi asasineze asistentul şi să încerce să arunce vina pe Branding, da...

Şi Albemarle îşi lovi buzele cu degetul arătător.

— Exact şi concret: ce anume aţi lucrat pentru Howe?

— Când interesele mele în domeniul protecţiei mediului înconjurător au coincis cu ale lui, ne-am unit resursele şi am ajutat promulgarea proiectelor de lege la Capitol Hill. Chestii din astea.

Albemarle dădu din cap.

— Continuaţi.

Shisei se aplecă peste masă şi pomi din nou casetofonul.

— Cel mai bine ar fi să-i laşi baltă pe afurisiţii ăia de verzi pentru care lucrezi, Shisei, se auzi din nou vocea lui Howe. *Îţi iroseşti acolo bunătate de inteligenţă, să mă ia toţi dracii dacă exagerez! Când au să fie gata toate cu nenorocitul ăla de proiect de lege pentru ACSAC... şi sunt sigur că-i la fel de mort cum e şi cariera politică a lui Branding... Când au să fie toate gata, vreau să-i laşi dracului şi să vii să lucrezi pentru mine... Aş putea folosi permanent talentele tale. Mă poţi feri de pericole, ai să-mi păzeşti afacerile ca un buldog dresat*

cum trebuie. Ai să-i sperii de-o să-i apuce bâţâielile pe top care-ar încerca să facă pe nebunii cu mine!

Înregistrarea se termină şi Albemarle opri casetofonul. Părea foarte gânditor.

— Ce-a vrut să spună cu asta?

— Howe mă vedea în aceeaşi lumină în care-l vedea şi pe Brisling. Noi doi nu eram decât nişte câini antrenaţi pentru a scoate castanele din foc pentru el. E un tip dezgustător.

— Nu. Chestia în legătură cu *ai să-i sperii de-o să-i apuce bâţâielile...* Asta ce vrea să spună?

Shisei ridică din umeri.

— Cunosc ceva arte marţiale şi lui Howe i-a plăcut asta. Îl făcea să se simtă mai în siguranţă de câte ori mă avea pe mine în preajmă.

Albemarle se încruntă din nou.

— Am să spun acum ceva care desigur nu trebuie să vă îngrijoreze sau să vă facă să credeţi că vă consider implicată, zise el privind-o cu ochii mijiţi.

— Implicată în ce?

Vocea ei sună absolut neutru. Ştia că de acum trebuia să fie mai prudentă ca niciodată. Parcă şi vedea paravanul de gheaţă pe care îl împingea Albemarle spre ea, aşteptând să fie ţintuită între el şi perete.

— Sunteţi atât de îndemânatică, puteţi inspira atâta teamă... Hm! Ce-aţi zice de ideea că dumneavoastră l-aţi mierlit pe Brisling pentru Howe?

Shisei se asigură ca ochii ei să nu se desprindă de ai lui, dar nu puse nici un strop de agresivitate în privire.

— Spuneţi-mi din nou cum a murit Brisling.

— Ceva gros şi colţuros i-a sfărâmat ceafa, spuse Albemarle, ca şi când ar fi descris caracteristicile unui nou autoturism. Ştiţi dumneavoastră, aşa cum spargi un ou de marginea tigăii.

— Mie-mi sună a crimă pasională, comisă într-un moment de furie, sau cel puţin cu o anumită nuanţă de ură premeditată, zise Shisei. Şi în definitiv eu n-aveam nici un motiv s-o fac.

— Parcă v-am auzit spunând că lucraţi pentru Howe şi că

vă plac banii câştigaţi suplimentar.

Shisei se pricepea de minune să-şi strecoare în glas câteva picături de venin.

— Când eram mai tânără, un anumit bărbat s-a folosit de mine. De fapt *folosită* nu e un termen bun. Mai degrabă aş zice *maltratată.* M-am jurat să nu las să mi se mai întâmple aşa ceva vreodată. Când mi-am dat seama că Howe se foloseşte de mine, am ieşit imediat din joc. Credeam că v-am mai spus asta!

Îşi permise să se relaxeze puţin.

— În orice caz, zise ea în continuare, dacă aş fi făcut-o eu, aş fi fost mai precaută.

— Adică?

— Cunoaşteţi câte ceva despre artele marţiale, inspectare?

— Am luat şi eu ceva lecţii de karate, acolo, ştiţi, pregătirea obişnuită pentru toţi poliţiştii.

— Dacă nu vă supăraţi că v-o spun, aşa ceva nu înseamnă arte marţiale. Dumneavoastră vă rezumaţi la spartul scândurilor cu mâna şi la imobilizarea infractorilor.

— Păi dacă asta e meseria mea...

— Nu însă şi a mea, inspectare. Adevăratele arte marţiale, aşa cum ar trebui ele să fie predate, sunt în proporţie de optzeci la sută de natură mentală. În orice caz, au un caracter de reacţie. Eu n-am fost niciodată antrenată pentru a fi agresor. Dacă David Brisling sau unul din răufăcătorii dumneavoastră de pe stradă ar fi venit la mine să mă atace, aş fi ştiut ce să fac pentru a mă proteja, dar cu siguranţă nu i-aş fi sfărâmat ceafa. N-aş fi avut de ce să fiu atât de dură.

Albemarle rămase tăcut o bună bucată de timp. Scoase o scobitoare şi începu s-o învârtă între buze. Apoi începu să bată darabana cu degetele pe casetofon.

— Va fi nevoie să reţin caseta. E o probă pe cinste, vă daţi seama, nu?

— Vă aparţine, spuse Shisei.

— Şi... când îl aducem pe Howe să-l luăm la întrebări, am să vă rog să veniţi şi dumneavoastră, să fiţi de faţă.

— Bun, zise ea punând o nouă inflexiune în glasul său. Nu mă deranjează deloc.

După ce trecu de Imigraţie şi de Vama aeroportului Kenndy din New York, Nicholas îşi auzi numele pronunţat în megafoane. Se duse la unul din telefoanele gratuite şi primi un număr de telefon, după care se îndreptă spre un şir de telefoane publice din oţel cromat, agăţate pe un perete înţesat de *graffitty*-uri. Se văzu nevoit să meargă până la capătul caruselului pentru bagaje ca să ajungă la unul dintre ele. Îşi schimbase yenii în dolari încă înainte de a pleca din Japonia, de pe aeroportul Narita. Formă numărul local pe care îl primise.

— Eu sunt, spuse o voce. Sunt la un telefon public de vizavi. Te văd. Nu te urmăreşte nimeni.

— Nu m-am gândit că situaţia ar putea fi aşa dificilă, zise Nicholas. Putem să ne întâlnim.

Apoi formă numărul pe care i-l dăduse Tomi. Detectivul Mei Branca de la poliţia criminală lucra în tura de noapte şi recepţionă imediat apelul lui.

— Veşti proaste, omule, spuse detectivul pe un ton scârbit. Am ajuns la fix la aterizarea avionului, dar nu l-am găsit pe şmecherul de care m-a rugat Tomi să am grijă. Nu-i vorbă, pe lista de pasageri era, am verificat. Am chestionat şi personalul de bord, dar nimeni nu şi-a putut aduce aminte de mutra lui. Avea loc rezervat, dar pe locul ăla a stat altcineva, dracu mai ştie cine, dar a stat altul, nu el. Asta-i tot ce-am putut face, omule, am lucrat foarte din scurt, dar oricum, individul n-a fost în avionul ăla.

Nicholas îi mulţumi lui Branca şi închise. Era tocmai pe punctul de a o suna pe Justine la casa lor din West Bay Bridge, când se răzgândi brusc. Dacă Senjin era acolo n-avea nici un rost să-i dea de ştire că sosise. Însă gândul că *dorokusai*-ul ar putea fi cu Justine în casa lor de pe plajă îl chinuia ca un cuţit înfipt în coaste.

Răbdare. Vine şi timpul tău, îşi zise el strângând din dinţi.

Se întoarse şi îl văzu pe Conny Tanaka venind spre el. Deci Umi îl anunţase să vină să se întâlnească amândoi la

aeroport.

Conny era fratele mai mare al lui Terry Tanaka. Locuise la Vancouver când Saigo sosise la New York în 1980 pentru a-l înfrunta pe Terry, pe care în final îl şi ucisese. După aceea, Conny plecase din Vancouver ca să pună din nou pe picioare şcoala de arte marţiale a fratelui său ucis, fără a se mai întoarce vreodată în British Columbia. Prefera aglomeraţia şi luminile din New York. Lui Conny îi plăcea să petreacă, e drept, dar treburile şi le lua foarte în serios

— Tik-Tik, spuse el lund valiza din mâna lui Nicholas. Am primit mesajul tău.

Numai Conny îi spunea lui Nicholas „Tik-Tik". Cândva îi spusese: *„Omule, eşti ca o bombă care ticăie fără pauză sub un înveliş extrem de rece. Nimeni n-are nici o şansă în faţa ta.*

Conny îl recunoscuse cu uşurinţă pe Nicholas, care îşi răsese barba la nouă mii de metri deasupra insulelor Hawaii.

— Ce mai e nou? întrebă Conny.

— Necazuri, spuse Nicholas pe când ieşeau din aerogară. O droaie de necazuri.

Era deja noapte şi lămpile cu sodiu scăldau totul într-un licăr albastru ireal. Parbrizele maşinilor căpătaseră halouri ceţoase, iar feţele oamenilor păreau fantomatice, golite de sânge.

Numai Conny arăta la fel. Scund, îndesat ca o gură de incendiu, cu umeri musculoşi şi braţe puternice şi cu şolduri înguste. Păşea ca un dansator, cu centrul de greutate foarte jos. Faţa lui pătrată, cu trăsături calme, atât de asemănătoare cu a lui Terry şi totuşi mult mai masivă, intimida adesea pe cei care nu-l cunoşteau. Totuşi Nicholas ştia că era în stare de gesturi de nesfârşită tandreţe pentru cei apropiaţi. Fusese ideea lui să cedeze o treime din încasările de la *dojo* familiei lui Eileen Okura, fata care fusese iubita lui Terry înainte ca Saigo s-o ucidă şi pe ea.

Începuse să plouă. Drumul de acces arăta murdar, presărat cu gunoaie îmbibate cu apă. Traversară drumul de acces ferindu-se de limuzine, taxiuri şi autobuze greoaie şi

ajunseră la maşina lui Conny, un Buick rablagit care aştepta cuminte în parcare.

— Am foarte multe de făcut şi nu-mi mai rămâne timp să mă ocup şi de tărăboanţa asta, zise Conny.

Aruncă valiza lui Nicholas pe bancheta din spate şi porni motorul.

— Ar cam fi cazul s-o luăm din loc, zise el.

În intimitatea interiorului maşinii, Nicholas se întoarse încet către Conny.

— Îmi pare bine să te revăd, Tanaka-*san*, spuse el oficial.

Conny înclină din cap.

— Mă onorezi, Linnear-*san*.

Exista o datorie pe care Conny nu avea cum s-o plătească vreodată lui Nicholas, care în trecut răzbunase moartea fratelui lui. Era ceva despre care nu se discuta între ei şi nici nu avea să se discute vreodată, însă datoria avea să rămână mereu acolo, cimentând hotarele prieteniei lor.

— Să începem cu începutul, spuse Nicholas. West Bay Bridge. Ştii unde.

Conny dădu din cap şi plăti omului care supraveghea parcarea, apoi porni şi pătrunse cu maşina în nesfârşitul şir de vehicule care rulau pe drumul de racord dintre aeroport şi autostradă.

— Toate sunt aşa cum le-ai lăsat. Se face curat săptămânal şi din două în două zile vine cineva să verifice dacă totul e în ordine.

— Şi maşina mea?

— Chiar eu o scot în fiecare weekend. E într-o formă grozavă. Duc dorul casei ăleia vechi. Ai avut inspiraţie să cumperi locuinţa în care locuiai cu chirie. Şi ai făcut-o exact la momentul potrivit, când preţul pieţei era scăzut. Astăzi greu mai poţi pune mâna pe o casă aşezată pe plajă. Doar dacă-ţi construieşti singur una din deşeuri. După care ai putea cere pe ea uşor două-trei milioane.

— Au!

Conny îi aruncă o privire mirată.

— Cum adică au! Omule? Ţi-ai pus vreodată problema

cam cât valorezi?

— Nu, răspunse Nicholas încruntându-se. Ca să-ţi spun drept, nici până azi nu m-am obişnuit cu avutul meu. Nu prea mă simt în apele mele aşa bogat cum sunt.

Conny încuviinţă dând din cap.

— Mda. Banii au şi ei o *karma* a lor. Ei bine, trebuie să te obişnuieşti să-i călăreşti ca pe un cal sălbatic.

— Îmi dau toată silinţa, spuse Nicholas în timp ce se îndreptau în viteză spre est pe autostrada Van Wyck.

Ştergătoarele de parbriz scoteau un sunet aproape muzical, creând un ritm paralel cu cel al motorului. De-abia după ce trecură de Patchogue, Nicholas vorbi din nou.

— O mulţime de veşti proaste... De fapt, toate sunt de aşa natură că nu vreau să ai de-a face în vreun fel cu ele. Cel mai bine mă poţi ajuta stând deoparte.

— Concret, cât de urâtă e treaba? întrebă Conny fără nici o inflexiune în glas.

— Mă aflu într-un tunel, spuse Nicholas şi sincer vorbind, nu ştiu dacă am să pot ieşi la capătul celălalt.

— Mda, cam urâtă, zise Conny, aruncându-i un zâmbet peste umăr. Atunci e grozav de bine că ai prieteni, omule.

— Ştiu.

— Dar să ştii, Nick, că prietenilor nu li se spune *nu te băga.* Prietenii nu stau deoparte când te pot ajuta să rămâi în viaţă.

— Conny...

— N-am de gând să te las să-mi legi mâinile la spate ca să stau doar să mă uit la tine cum mori.

Nu se rosti nici un cuvânt despre Terry Tanaka sau despre datoria lui Conny faţă de Nicholas. Nici nu era nevoie. Subiectul acesta rămânea viu în minţile celor doi bărbaţi, dar atât. Între japonezi nu se vorbea niciodată despre Giri. Toţi ştiau că aceasta exista dizolvată în aerul pe care îl respirau şi era, ca şi aerul, la fel de esenţială pentru viaţa lor.

— Bine, e-n regulă, zise Nicholas.

Şi rămase tăcut, singur cu gândurile lui până ajunseră aproape de destinaţie. Când ieşiră de pe autostrada

Montauk şi intrară în parcările din West Bay Bridge, Nicholas vorbi din nou.

— Pe aici ai zice că nu s-a schimbat nimic.

Conny apăsă pedala de frână. Farurile Buick-ului iluminară spaţii goale.

— Nu-i aici, omule, spuse el. Maşina ta nu-i aici.

— Asta-i un semn bun, zise Nicholas, făcându-şi socoteala că mai mult ca sigur o luase Justine. Doar lasă-mă în faţa casei.

— Pot să te aştept aici dacă vrei.

Nicholas ştia ce voise Conny să spună, adică să rămână pe aproape în caz că ar fi apărut ceva neprevăzut.

— Îmi vei fi mai de folos dacă te duci în oraş. Vreau să te rog să faci câteva lucruri pentru mine. Uită-te la chestia asta când ajungi acasă.

Şi îi întinse o casetă audio pe care o înregistrase în avion, învelită într-o hârtie. Conny luă caseta şi porni maşina, ieşind din parcare şi îndreptându-se spre Dune Road şi spre Atlantic. Era târziu şi linişte. Doar câţiva adolescenţi rezemaţi de maşinile lor, fumând liniştiţi. Orăşelul arăta paşnic, parcă desprins dintr-o poveste pentru copii, aşteptând ca ursuleţii de pluş să iasă în stradă şi să înceapă să danseze. Nicholas se gândi la Justine.

Îşi aduse aminte de Crăciunul pe care îl petrecuseră aici cu puţin înainte de a pleca în Japonia. Simţiseră nevoia să fie singuri, departe de oraş şi de orice aglomeraţie. Şi mai ales, în urma măcelului săvârşit de Saigo, departe de tot ce ajunsese să însemne el în ochii lor.

Cât de frumos fusese atunci oraşul, cu brazi de Crăciun înţesaţi de lumini multicolore pe toate străzile, cu un strat subţire de zăpadă căzută chiar în dimineaţa de Crăciun şi cu soarele strălucitor care răsărise pe urmă, cu plaja atât de rece şi de bântuită de vânturi încât nu fuseseră în stare să-şi facă obişnuita plimbare de dimineaţă şi rămăseseră retraşi în casă, sorbind încetişor din cănile aburinde cu vin fiert cu mirodenii făcut de Justine, în timp ce desfăceau cadourile. Ea îi dăruise un ceas, cel pe care îl purta şi acum la mână. El îi făcuse cadou un colier cu rubine cumpărat de

la Tiffany’s. Îşi aduse aminte cât timp îi luase ca să-l găsească şi cu câtă grijă îl alesese... Şi privirea din ochii ei când deschisese cutiuţa albastră...

Ce s-a întâmplat cu noi, cei de atunci? se întrebă Nicholas. Oare când ne-am rătăcit în interiorul propriilor noastre fiinţe? Oare când am încetat să mai fim un cuplu?

— Am ajuns, anunţă Conny.

Farurile Buickului luminară maşina lui Nicholas, un Corvette alb, model 1962, cu părţile concave laterale vopsite în roşu. Nicholas o recondiţionase complet la un an după ce o cumpărase şi reuşise să facă din ea o maşină nouă, care mergea ceas.

— Stai aşa, e cineva înăuntru, spuse Conny pe un ton îngrijorat şi Nicholas simţi cum toţi muşchii prietenului lui se încordează.

În casă luminile erau aprinse, dar Nicholas nu văzu pe nimeni mişcându-se prin camere.

— E-n regulă, spuse el, dându-se jos din maşină. Du-te înapoi acasă, Conny. Ai o mulţime de lucruri de făcut.

Conny dădu din cap, aşteptă până ce Nicholas îşi luă bagajul şi se îndepărtă câţiva paşi, apoi dădu maşina cu spatele ieşind de pe aleea cu pietriş.

Nicholas urcă treptele din faţa casei. În spatele lui, Atlanticul negru izbea nemilos plaja. Prin locurile astea iarna, oceanul şi furtunile furau mereu câte doi-trei metri din plajă până primăvara, când vânturile şi mareele deveneau mai favorabile. Era cu zece până la cincisprezece grade mai rece decât fusese la aeroport şi Nicholas nu putea decât să-i fie recunoscător răcorii care alungase căldura lipicioasă. Îi era foame şi simţea nevoia să facă un duş.

Ajuns în verandă, folosi cheia lui fără să sune la uşă. În ciuda a ceea ce-i spusese lui Conny, acţionă cu foarte mare prudenţă. N-avea cum să ştie unde era Senjin Omukae, *dorokusai*-ul şi nu ştia dacă acesta mai voia şi altceva în afară de restul smaraldelor lui So-Peng.

Dacă mori acum, dacă mori prea uşor, n-ai să înţelegi niciodată.

Ce voise să spună *dorokusai*-ul? Şi Nicholas îşi zise că se apropia de clipa când va afla răspunsul.

Trecu pragul şi auzi muzică venind de la aparatura stereo. Tracy Chapman interpreta *Fast Car,* una din melodiile preferate ale lui Justine. Ştia că ar fi trebuit să se relaxeze puţin, dar nu era în stare de aşa ceva.

Privi de jur împrejurul sufrageriei spaţioase, apoi a camerei de zi şi a bucătăriei. Spaţiile păreau prea mari, uriaşe chiar, după atâta timp petrecut în Japonia, unde totul părea să fie în miniatură, nişte minunate lumi minuscule, amplasate umăr la umăr, cot la cot, într-un tărâm unde de secole suprapopularea cronică constituise un mod de viaţă.

Uimitor, se păstrase încă marele acvariu şi trei exemplare de *voalul miresei* dantelaţi trecură cu un aer impunător prin faţa lui, în timp ce bătrânul şi mustăciosul drac-de-mare înota pe o parte, stârnind un curent uşor care agita algele în urma lui.

— Gus, bătrâne prieten, îi şopti Nicholas dracului-de-mare. Îmi pare bine să te revăd.

Lăsă jos bagajele şi trecu fără zgomot prin casă. Când în cele din urmă ajunse în dormitorul principal, găsi valiza Justinei desfăcută. Nu despachetase, însă câteva obiecte de îmbrăcăminte erau întinse pe pat. Se auzea duşul curgând. Câteva secunde mai târziu, zgomotul apei încetă.

Nicholas rămase acolo în semi-întuneric, în propria lui casă, ascultând cum soţia lui se mişca prin baie. Nu se clinti. Avea senzaţia că era un simplu străin aici şi asta îl întristă. N-avea un cămin ai lui, n-avea o familie. Singurul loc de care părea să fie legat era Japonia.

Înţelese deodată cât îl costase această legătură şi se întrebă dacă oare merita. Japonia era mediul lui natural, nu însă şi al Justinei. Până în clipa asta nu-şi dăduse seama ce mult se deosebeau unul de altul şi cât de importantă era deosebirea asta dintre ei. Stătea acum singur aici, în mijlocul tuturor lucrurilor care în mod normal ar fi trebuit să-i fie familiare şi să-l facă să se simtă bine, dar nu-i erau... Şi se puse în locul Justinei, văzând ceea ce văzuse şi ea în Japonia: înstrăinarea faţă de tot ce-ar fi trebuit să-i fie

familiar. Aproape că se întoarse să plece, dar rămase. Nu ştia ce să facă.

Apoi uşa se deschise şi apăru Justine, înveşmântată într-un abur parfumat. Era înfăşurată într-un cearceaf de baie, iar părul îi era strâns sub un prosop făcut turban. Când îl văzu se opri în loc parcă trăsnită.

— Oh, Dumnezeule, Nick!

Apoi se aruncă în braţele lui plângând în hohote, sărutându-l peste tot pe toată faţa şi îşi apăsă de el trupul ei cald şi umed. Nicholas îi simţi tremuratul muşchilor şi îi adulmecă aromele fine de săpun, şampon şi talc!

Cuprinzând-o cu toată puterea, încălzit de căldura degajată de ea, Nicholas simţi cât de mult o iubea, înţelegând acum că dragostea lui pentru ea nu murise niciodată. Acum ştia un singur lucru: că era din nou îmbibat de Justine, aşa cum fusese cu mulţi ani în urmă, când se întâlniseră pentru prima oară pe fâşia asta de plajă, la numai câteva zeci de metri de locul în care se aflau acum, cu picioarele ude, sfioşi şi neîncrezători, suspicioşi unul faţă de altul şi faţă de orice posibil incident care ar fi putut atât de sălbatic şi cu atâta îndărătnicie să apropie doi oameni lăsaţi fără răsuflare în voia sentimentelor lor nestăvilite. Acum nu ştia altceva decât că era din nou întreg şi îl cuprinse un fel de exaltare feroce, care îl făcu s-o strângă în braţe cu şi mai multă putere.

— Doamne Dumnezeule, cât te iubesc Justine!

Iar ea plângea în continuare.

— Nick, Nick, Nick, şopti ea ca şi când simpla pronunţare a numelui lui ar fi asigurat-o că era o realitate că el se întorsese la ea. Mi-a fost teamă că n-am să te mai văd niciodată. Am...

— De ce?

O împinse puţin de lângă el ca s-o poată privi în faţă. Voia să vadă, avea nevoie să vadă dacă Justine era bine.

— De unde ţi-a venit ideea că n-am să mă mai întorc?

— Nu! Nu... zise Justine scuturând din cap şi prosopul înfăşurat în jurul capului ca un turban îi căzu pe umeri, lăsându-i părul negru, umed şi încâlcit să se reverse ca o

împletitură chemătoare. Nu ştiu, Nick, nu ştiu. Cred că...

Şi atunci el îl văzu în ochii ei. Verdele ascuns şi de nepătruns în spatele cafeniului dominant, firişoarele roşii din irisul ochiului ei stâng, neclare şi îndepărtate, îi purtau pecetea. Văzu puterea *Tau-Tau* stând acolo la pândă ca un păianjen ghemuit pe pânza lui şi inima i se frânse. Trebui să se lupte cu el ca să-şi învingă teama, căci situaţia îi apărea atât de nouă încât îi lipsea încrederea în capacitatea lui de a şti dacă putea s-o elibereze, s-o elibereze definitiv, cum o eliberase şi din starea de hipnoză pe care i-o inoculase cândva Saigo.

— Cineva ţi-a spus-o, zise el. Cineva ţi-a băgat asta în cap.

Voia s-o şocheze pentru că ştia una şi bună: că nu putea să se lupte de unul singur cu *Tau-Tau* şi să-l exorcizeze, ci avea nevoie de ajutorul ei.

— Da... Justine părea rătăcită, ca şi când Nicholas ar fi trezit-o brusc dintr-un somn adânc. Îmi amintesc... ceva, bâigui ea şi îl privi în faţă. Ca un vis sau ca o pictură din fum, licăreşte, şi-şi schimbă permanent forma şi locul... se eschivează de câte ori încerc să-l privesc...

Nicholas văzu cum teama se furişează pe sub trăsăturile chipului ei, cum îi întunecă privirea înceţoşându-i firişoarele roşii ale irisului.

— Nick, ce se întâmplă cu mine? Mă simt... mă simt ca şi când aş trăi în două lumi separate. Mă simt... nu ştiu exact cum să spun, dar e ca şi când aş fi închisă într-un spaţiu strâmt şi lăsată în derivă. E o nebunie, nu?

— Nu-i o nebunie chiar atât de mare cât crezi, spuse Nicholas. De ce nu te îmbraci, iar eu între timp am să văd ce mâncare...

— Nu pleca de lângă mine, zise Justine întinzându-se după el. Te rog. Eu, Nick... acum că eşti aici nu mai vreau să rămân singură. Vreau doar să te privesc şi să te ating. Am... am senzaţia că a trecut atât de mult timp de când nu te-am mai văzut, ani de zile, nu săptămâni. Eu... şopti ea stins şi îşi luă capul în palme. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine, Nick...

— Îmbracă-te, iubito, o îndemnă Nicholas. O să răceşti dacă mai stai mult aşa.

Justine zâmbi şi îşi trase o pereche de jeans şi o bluză de bumbac cu guler pe gât.

— E mai bine aşa? încercă ea să zâmbească apropiindu-se de el. Nick, ce este? Ce s-a întâmplat?

Nicholas o cuprinse în braţe.

— Îţi aminteşti de Saigo? Ţi-aduci aminte ce ţi-a făcut, cum te-a hipnotizat?

Justine dădu afirmativ din cap.

— Cred că acum ţi s-a întâmplat ceva asemănător. Deşi nu-ţi aduci aminte cu claritate, *dorokusai*-ul care mă urmăreşte pe mine, a venit la noi acasă în Tokio şi a petrecut ceva timp cu tine.

Văzu nedumerirea din ochii ei.

— Nu-ţi aduci aminte de nimeni, de nici o figură nouă, vreun străin care s-a oprit la uşa ta?

— Nu, răspunse Justine. N-a fost decât un biciclist... dar nu-mi mai aduc aminte ce s-a întâmplat cu el.

— Ce biciclist?

— Am... Ei bine, aproape că l-am călcat cu maşina, aşa cred. Ieşeam din alee şi nu l-am văzut. Am avut noroc şi el la fel, l-am aruncat în tufele de cryptomeria din partea cealaltă a drumului, dar nu s-a lovit. A zis că n-are nimic, dar eu am insistat să vină cu mine să-l tratez cu un ceai, zise ea cu glas tremurător, aruncându-i lui Nicholas un zâmbet scurt şi chinuit. Am încercat şi eu să fiu mai japoneză gândindu-mă că refuzul lui nu era decât un mod de a-şi manifesta politeţea. Şi până la urmă a venit totuşi.

— Şi-apoi ce s-a întâmplat?

— Ce? Justine păru speriată. Oh, nu ştiu, zău. Se pare că nu pot să-mi aduc aminte. Presupun că a intrat cu mine în casă, a băut un ceai şi a plecat.

— Nu, Justine, asta nu-i tot ce s-a întâmplat, spuse Nicholas. Biciclistul era Senjin Omukae.

— Da. Aşa zicea că-l cheamă. Acum îmi amintesc.

— El e *dorokusai*-ul, Justine.

Nicholas o simţi cum începe din nou să tremure din tot

corpul.

— Oh, Nick, gemu ea cu ochii plini dintr-o dată de lacrimi. Ce s-a întâmplat, Nick? Ce mi-a făcut? Nu-mi pot aduce aminte...

— Ştiu exact ce a făcut, spuse Nicholas, am eu grijă de tot.

Spunea aşa mai mult ca să-i dea încredere, fiindcă toate erau şi pentru el o noutate. Nu avea cum să ştie dacă avea să reuşească sau nu. Îşi puse atunci întrebarea cât de multe ar fi putut sau ar fi trebuit să-i spună despre noua lui situaţie. Asta ar fi făcut-o oare să se simtă mai în siguranţă? Sau dacă ar fi aflat că şi el era *tanjiani,* asta i-ar fi adâncit teama? Nu ştia.

O conduse în sufragerie, unde era mai multă lumină şi mai mult spaţiu. Îi turnă un whisky şi i-l aduse.

— Dar ce mi-a făcut? insistă Justine.

— Vrea să ajungă la mine prin tine.

Justine luă o înghiţitură de whisky şi se scuturã.

— Poate că vrea să te ucid eu, cum a vrut şi Saigo.

— Mă îndoiesc, spuse Nicholas. Ăsta mă vrea doar pentru el. N-ar simţi nici o satisfacţie dacă aş fi ucis de altcineva.

Justine deschise ochii mari şi îl privi ţintă.

— Nick, îţi dai seama despre ce discutăm noi?

Nicholas înţelese acum că niciodată n-o iubise mai mult ca în clipa asta. O sărută apăsat pe buze simţindu-i-le moi şi deschise sub gura lui.

— Nu-ţi face griji, spuse el. Senjin a avut o dată şansa să mă ucidă, acolo, în cabinetul doctorului Hanami şi n-a făcut-o. Norocul meu, ghinionul lui. Un vechi proverb japonez sună cam aşa: *„Dacă nu reuşeşti să-ţi ucizi duşmanul, mai bine apucă-te să sapi două morminte.”*

Justine se prăbuşi în braţele lui.

— Oh, Dumnezeule. *Moarte şi iar moarte,* şopti ea lipindu-şi capul de pieptul lui. Nu există o altă cale? Oh, dar trebuie să existe, nu? rosti ea temătoare şi îşi ridică privirea spre el. N-am putea să fugim undeva, oriunde, nu-mi pasă unde, jur că nu, atâta timp cât...

Dar se opri văzându-i strălucirile din ochi.

— Nu, văd că asta-i singura cale acum. Din cauza vieţii tale, Nick, şi a modului în care trebuie să ţi-o trăieşti. În regulă atunci.

Îşi puse mâinile încet peste mâna lui, trase adânc aer în piept şi urmă liniştită:

— Accept orice ar fi să ne-aştepte, orice-ar trebui să se întâmple. *Karma.* Fiindcă te iubesc pe tine şi numai pe tine. Dar vreau să-ţi amintesc că orice s-ar întâmpla, viitorul nostru, sau o parte din el, e aici înăuntru, aşteptând să-i vină timpul, rosti ea calmă, apucându-i mâna şi aşezându-i-o pe pântecul ei. Promite-mi că nu vei face nimic care să pună în primejdie viitorul ăsta.

— Justine, vrei să spui că...

Dar el ştia deja, putuse afla datorită darului lui, aşa cum aflase şi Senjin, că e însărcinată. Dumnezeule, un copil!

— Eşti fericit?

— Da. Oh, da, şopti el sărutând-o. Când va fi?

— La primăvară, devreme.

— Un copil... un copil! spuse Nicholas cu mâna în continuare pe pântecul ei, mângâind-o cu mişcări încete..

— De data asta o să avem parte de copilul nostru, Nick, zise ea şi se lipi strâns de el. Ţi-o promit! Copilul ăsta o să trăiască, o să crească şi o să fie viitorul nostru... împreună.

Nicholas o ridică în braţe şi o duse pe canapea. Se aşezară întinşi îmbrăţişaţi, fiecare căutând ceea ce celălalt ţinuse ascuns în timpul ultimelor luni triste, din supărare, din frică, dar nu din indiferenţă, niciodată din indiferenţă.

Deasupra, în oraşul lor plutitor, peştii îşi unduiau aripioarele transparente săgetând liniştiţi printre plantele verticale, în timp ce Gus, dracul-de-mare, adormise sătul în nişa lui dintre două lonjeroane de plastic ale machetei unei epave.

Se încinseră amândoi în acelaşi foc mistuitor pe care-l simţiseră prima dată când făcuseră dragoste fremătând nebuneşte, ştiind foarte puţine unul despre celălalt, în afară de faptul că ardeau de nerăbdare să fie şi mai apropiaţi, să se contopească, să nu mai fie decât un trup...

Degetele ei începuseră deja să-i descheie cămaşa,

împingând-o spre în spate, peste umerii şi pieptul lui. Nicholas îi linse buzele, urechile şi după ce dădu la o parte gulerul colant, îşi cufundă faţa în scobitura gâtului ei.

— Te vreau.

Nicholas începu să-i ridice helanca, dar ea protestă gemând.

— Nu, nu, te vreau acum. În clipa asta.

Desfăcându-i cureaua, împinse toate hainele de pe el în jos, în timp ce el umbla la fermoarul jeans-ilor ei.

Justine nu avea nimic pe dedesubt, iar el o pătrunse aproape imediat ce ea îl trase deasupra ei, cuprinzându-l cu braţele şi cu coapsele. Apoi, Justine se împinse violent în el, o dată, de două ori, de trei ori.

— Oh! ţipă ea arcuindu-şi gâtul şi închizând ochii. A trecut atât de mult timp! ...

Coapsele ei se mişcau la unison cu ale lui şi Justine se înfierbântă şi mai tare, muşchii ei interiori îl frământau nebuneşte pe Nicholas, iar gura ei şoptea repetat:

— Da, da...

Intona aproape un cânt religios sau o rugăciune de mulţumire. Apoi coapsele ei scăpară nebuneşte de sub control, iar el nu mai putu face altceva decât să explodeze în ea, umplând-o cu tot ce era el şi umplându-se cu tot ce era ea, cu tot ce aveau acum şi-şi doriseră dintotdeauna.

Kusunda Ikusa se afla în grădina din partea de est a Palatului Imperial şi nu se afla acolo pentru a face *jogging.* Aceasta era singura parte a palatului deschisă publicului, o grădină plină de arbuşti florali tradiţionali şi pomi fructiferi, de clădiri ornamentale minuscule, la fel de bătrâne ca şi palatul. Din acest loc puteai avea o excelentă vedere nu numai a Palatului Imperial, ci şi a cărării circulare din jurul lui, pistă favorită de alergare a nenumăraţilor japonezi avizi de *jogging.* Asta, bineînţeles, cu condiţia de a se face că nu dau atenţie norilor de gaze de eşapament care se scurgeau încoace de dincolo de şanţul cu apă.

Tocmai trecuse de ora şase a unei dimineţi picturale scăldate în nuanţe de roz şi Ikusa distinse uşor prin ceaţa

sidefie silueta lui Masuto Ishii. Ishii era vicepreşedintele lui Sato International, un om-cheie în angrenajul operaţional şi poate şi strategic al lui Tanzan Nangi, aşa că, atunci când acesta îl sunase, Ikusa fusese imediat de acord să se întâlnească cu el.

Ikusa se apropie preocupat de individul mic de statură, dar nu era suspicios cum ar fi fost în alte circumstanţe. În mod obişnuit, oamenii lui Nangi erau recunoscuţi ca loiali într-o ţară recunoscută pentru loialitatea oamenilor ei. Însă afacerea Nakano, în special explozia bombei pe câre Ikusa o lăsase ascunsă în contract, scuturase din copac o mulţime de frunze. Pentru prima dată în istoria ei, Sato International avea probleme cu adevărat mari. Toţi ştiau de unde se trăgeau necazurile şi ce ar fi însemnat să încerce să scape de ele. Ikusa, atât de plin de secrete mai înainte, voise acum să le facă publice. Dorise să zguduie încrederea oamenilor în Nangi, ştiind că aceştia erau nerăbdători ca totul să se termine cât mai repede.

Aşa că, într-un fel, telefonul lui Masuto Ishii nu picase pe neaşteptate. Singura surpriză fusese că venise din partea cuiva atât de sus plasat în *keiretsu* Sato, a cuiva atât de apropiat lui Tanzan Nangi. Ikusa era înclinat să considere că asta era un semn bun. În cursul ultimelor zile, de când terminase cu omul care-i spionase pe el şi pe Killan, se simţea cuprins de exaltare. Se afla pe punctul de a obţine tot ce putuse să spere, tot ce-şi dorise vreodată în visurile lui cele mai nebuneşti. Gândul acesta îl făcu să simtă şi acum fiori de plăcere de-a lungul şirei spinării.

Cei doi bărbaţi rostiră cuvintele rituale de întâlnire exact sub primele raze ale soarelui, înconjuraţi de oraşul care se trezea şi îşi începură imediat plimbarea pe aleile circulare ale grădinii.

Ikusa simţi nervozitatea emanând în valuri dinspre interlocutorul lui. Deşi se familiarizase în ultimele luni cu personalul de conducere a lui Sato International, Ikusa citise dosarul lui Ishii de pe monitorul calculatorului lui chiar înainte de a porni încoace, ca să fie sigur că reţine fiecare detaliu.

Ishii lucra la Sato de douăzeci de ani şi în tot acest timp fusese vioara întâi în creşterea economică a firmei. Era micuţ de statură, slab, dar cu articulaţii de oţel, cu ochi ageri şi inteligenţi, măriţi de nişte ochelari cu lentile groase. Singurul lui viciu era jocul de cărţi, o metodă de pierdere a timpului liber specific japoneză şi groaznic de păgubitoare pentru binele patriei, cel puţin din punctul de vedere al lui Ikusa.

Ishii era un om tăcut şi liniştit, un excelent cap de familie, dar în nici un caz nu era un tip umil sau sfios. Circula şi o poveste despre el din timpul tulburărilor provocate de comuniştii republicani jos, la docuri, imediat după război, când el, tânăr de douăzeci de ani, îi crăpase capul unui lider comunist cu o rangă, strigând: *Cine vrea să-l răstoarne pe împărat, va trebui să mă ucidă pe mine mai întâi!* Apoi, în aceeaşi după-amiază, docherii se întorseseră la lucru.

— Ishii-*san*, sunt oarecum surprins că aţi vrut să mă întâlniţi, spuse Kusunda Ikusa în timp ce treceau pe lângă un strat de azalee în floare. Oare nu sunt eu considerat duşman de către unii?

Ishii răspunse tonului ironic cu o urmă de zâmbet.

— Termenul de duşman reprezintă de multe ori doar o chestiune de sens al cuvântului...

Iar Ikusa se gândi: *Adică o chestiune de convenienţă.* Dar nu spuse nimic, încrezător în faptul că-şi putea permite să-l lase pe Ishii să conducă el discuţia.

Ziua de-abia începuse şi deja se făcuse foarte cald. Ikusa îl vedea pe Ishii cum transpiră în costumul lui cenuşiu-închis. Gulerul cămăşii lui albe era deja umed.

Omuleţul nu-l dezamăgi pe Ikusa.

— Pot să vorbesc sincer, Daisa-*san*?

— Desigur. Facem parte din aceeaşi familie acum, spuse Ikusa radiind de bunăvoinţă. Nu există nici o deosebire între noi.

— Problema e chiar simplă. Adică, vreau să spun că e una necomplicată, preciză Ishii ştergându-şi cu batista sprâncenele transpirate. E o chestiune de bani.

Ah, îşi zise Ikusa, sesizând punctul prin care putea să

forţeze traversarea curentului. Îşi ascunse dezgustul pe care începuse să-l simtă pentru lipsa de caracter a lui Ishii.

— Dacă vă pot ajuta în vreun fel.

— Mă tem că sunt un pasionat inveterat al jocului de cărţi. Regret că trebuie s-o spun, dar de multe ori dorinţele mele depăşesc mijloacele de care dispun.

— Aţi încercat să vă înfrânaţi aceste dorinţe, Ishii-*san*?

— Oh, da, spuse omuleţul tamponându-şi din nou cu batista sprâncenele rare, pe care părea că nu şi le putea menţine uscate. Am încercat de multe ori, de multe ori, dar... Nangi-san a fost destul de amabil pentru a-mi plăti reabilitarea.

— Şi?

Ishii ridică trist din umeri şi urma cu glas plângăreţ

— Fac tot ce-mi stă în putinţă, dar nu pot să-mi domin dorinţele. Oricât de mult m-aş ţine de-o parte... o dată m-am abţinut un an, de exemplu, dar a trebuit să mă întorc la masa de joc, gemu el ridicând din nou din umeri. *Karma.*

— Da, nefericita *karma,* spuse Ikusa.

Dădu un colţ şi Ishii îl urmă supus ca un câine în lesă.

— Dar spuneţi-mi, de ce aţi venit tocmai la mine? Desigur că Nangi-san poate să vă acorde un împrumut. Presupun că a mai făcut-o şi în trecut.

— O dată sau de două ori, admise Ishii, cu o voce în care Ikusa reuşi să discearnă o notă acută de disperare. Sincer să vă spun, de data asta mi-a fost teamă să-l abordez. Recenta întorsătură a lucrurilor l-a prins pe picior greşit şi l-a enervat foarte tare. Totuşi, am avansat o întrebare timidă, dar Nangi-san m-a refuzat. Mi-a spus să-mi fie de învăţătură de minte. Înţeleg cât de neliniştit e în privinţa altor probleme pe care le are, dar consider că n-a fost drept cu mine. Ani de zile am fost un membru loial al familiei Sato. E viaţa mea. Iar acum el mi-a întors spatele, când am cel mai mult nevoie de ajutorul lui. E incorect.

— Ah, da, cel mai îndatoritor dintre patroni... începu Ikusa, dar lăsă cu intenţie ideea neterminată. Dar băncile, Ishii-*san*? Ele nu vă pot fi de nici un ajutor?

— Am nevoie de bani până la sfârşitul săptămânii, Ikusa-

san. Nici o bancă nu mi-ar acorda împrumutul într-un timp atât de scurt.

Trecură pe sub un prun umbros.

— Ce împrumut ar satisface datoria?

Ishii rosti o sumă şi Ikusa lăsă să treacă ceva timp, prefăcându-se că se gândeşte profund.

— Ei bine, cred că aţi procedat corect discutând chestiunea cu mine, Ishii-*san*. Sunt sigur că putem pune la punct un schimb de servicii.

— Oh, Ikusa-*san*? V-aş fi foarte recunoscător, foarte recunoscător, se bâlbâi Ishii, cumplit de emoţionat.

Ikusa îl privi cu coada ochiului, silindu-se să-şi ascundă scârba, ca şi când omuleţul şi-ar fi dat pantalonii jos ca să-şi facă nevoile printre azalee. Merseră o bucată de drum în tăcere. Ikusa îi urmări cu privirea pe sportivii amatori care-şi îmbibau plămânii cu monoxid de carbon. Oare ce beneficiu sperau ei să aducă sănătăţii lor în felul ăsta? se întrebă el.

— Apropo, spuse Ikusa spărgând tăcerea contemplativă, spuneţi-mi exact ce gândeşte Nangi-san? A pierdut inima lui Nakano şi nu poate să vândă carcasa fără valoare pe care a cumpărat-o cu atâta dragoste. Ce are de gând să facă?

— Ei bine, acum nu e vorba numai de el, spuse Ishii părând deodată alt om, o dată ce se simţea eliberat de povara datoriei. Nangi-*san* a pus la cale o nouă strategie împreună cu Linnear-*san*.

— Nicholas Linnear s-a întors? izbucni Ikusa, atât de surprins de această veste încât întrebarea îi ţâşnise de pe buze aproape necontrolată. Adică... Hm! Vreau să spun că am auzit... Hm! Nişte zvonuri cum că ar fi dispărut.

Ishii ridică din umeri.

— Nu ştiu nimic despre asta. Dar dacă aşa au stat lucrurile, ei bine, acum s-a întors.

Lua-l-ar toţi dracii de venetic scârbos! Cum de n-am ştiut de asta? se întrebă înciudat Ikusa. Şi unde mama dracului umblă dobitocul ăla de Senjin? Trebuia să se ocupe serios de Linnear. Dacă Linnear s-a întors, Senjin trebuia să mă informeze. De aici pot să iasă necazuri mari, mari de tot!

— Aveţi vreo idee despre ceea ce plănuiesc Nangi şi Linnear?

— Nimic precis, spuse Ishii. Ştiu doar că un număr de oficiali de la MITI au fost la ei ieri.

Asta e deja şi mai rău, îşi zise Ikusa. Nangi se aflase o vreme la cârma puternicului *Minister al Industriei şi al Comerţului International.* Deşi MITI şi Nami declaraseră că trebuie să acţioneze în esenţă pe aceeaşi linie, Ikusa ştia că puteau exista uneori şi divergenţe serioase. N-avea de unde să ştie cât de puternice rămăseseră legăturile lui Nangi cu fostul lui minister, dar nu avea obiceiul de a-şi subestima duşmanii. Nangi fusese în zilele lui bune un practicant teribil al *kanryodo,* arta birocraţiei. Era greu de spus ce sfori mai era el în stare să tragă acum, dar ar fi fost o mare prostie să se nu ţină seama de iscusinţa lui extraordinară.

— Ishii-*san*, spuse Ikusa. Dacă vă întâlniţi cu mine mâine tot aici la aceeaşi oră, voi avea asupra mea banii care vă trebuiesc.

Omuleţul se înclină.

— *Domo arigato,* Ikusa-san. Desigur că am să semnez o chitanţă prin care voi fi de acord cu orice procent de dobândă care vă va mulţumi.

— Oh, dar asta nu va fi necesar, spuse Ikusa profitând imediat de breşa făcută. E o chestiune de încredere între parteneri egali, adăugă el cu o anumită inflexiune în voce, echivalentul japonez al unei fluturări de mână. Şi în ceea ce priveşte dobânda, nu va exista nici un procent. Dar dacă... Hm! Dacă v-aş sugera, să zicem, o altă formă de plată?

Şi se uită la Ishii, care îl privea cu ochii larg deschişi.

— Orice, Ikusa-*san*. Vă sunt foarte recunoscător pentru înţelegerea şi generozitatea de care aţi dat dovadă.

— E o nimica toată, spuse Ikusa făcând ca răspunsul ritual să sune a compliment. Uitaţi ce aţi putea face pentru mine: când ne vom întâlni mâine, aş aprecia foarte mult dacă aş putea să aflu ce strategie s-a decis Nangi să aplice în continuare...

Cam în acelaşi timp, numai că în partea de est a oraşului Tokio, Tomi şi Nangi mergeau la pas de-a lungul docurilor asfaltate ude din Tsukiji, pe lângă înşiruirea de construcţii cu un singur etaj de pe malul fluviului Sumida, care şerpuia prin mijlocul oraşului. Tsukiji era cea mai mare piaţă *en gros*

de peşte din Tokio, unde se vindea zilnic peşte în valoare de peste douăsprezece milioane de dolari. Astăzi totuşi, la Tsukiji se mai găsea şi altceva în afară de peşte.

Uzând de legitimaţia ei, Tomi îşi croi drum pentru amândoi printre cordoanele de poliţişti aflaţi în jurul ambulanţei medicului legist. Girofarurile colorate scânteiau formând bălţi de lumină pe cheiurile lucioase. Muncitori în impermeabile negre şi cizme înalte, înarmaţi cu cângi puternice de oţel şi cu furtunuri pentru spălat şirurile de peşti aşezaţi pe asfalt ce străluceau în aburul dimineţii, stăteau adunaţi şi priveau discutând între ei.

Nangi păşea încet, sprijinindu-se greu în baston şi silindu-se să-şi ascundă frământarea interioară.

Torni se opri la marginea fluviului de culoarea indigoului, acolo unde oamenii din bărci se uitau fix la o formă alungită de vreo doi metri ce zăcea pe chei, acoperită cu o folie de plastic.

— L-au scos din Sumida acum nici trei sferturi de oră, îi spuse Tomi lui Nangi. Atunci m-au şi anunţat. A ieşit la suprafaţă şi s-a lovit de bordajul ambarcaţiunii de aici. Căpitanul s-a uitat în apă şi-apoi a alertat poliţia.

Tomi făcu un gest şi folia de plastic fu dată la o parte.

— Doamne Dumnezeule, suspină Nangi.

— El e? întrebă Tomi. Poţi să-l identifici cu siguranţă, Nangi-*san?*

— Da, zise Nangi înghiţind cu dificultate. Este Pack Rat.

Tomi dădu din cap mai mult pentru ea şi gesticulă preocupată.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar se vede de unde i s-au atârnat greutăţile, probabil nişte bare de fier. Aşa au făcut.

— Cine?

— *Yakuza.*

Nangi era aplecat peste cadavrul umflat al lui Pack Rat.

— Aici nu e vorba de *yakuza.*

— Păreţi sigur de asta.

— Şi chiar sunt, spuse Nangi. Pack Rat avea prea mulţi prieteni în *yakuza.*

— Unde există prieteni, cu siguranţă că trebuie să fie şi

duşmani, replică gânditoare Tomi. Asta-i legea junglei.

— Fără îndoială, zise Nangi. Dar priveşte aici... şi dincoace... Ia uită-te bine la rănile astea. A fost folosită o armă grea şi boantă. Se uită mai de aproape. Mi se pare că rănile astea au fost provocate de un *tetsubo.*

— *Tetsubo?* Dar asta nu-i o armă feudală? Dacă mai ţin eu bine minte ce am învăţat la şcoală la istorie, arma asta se folosea pentru spargerea armurilor luptătorilor şi pentru ruperea picioarelor cailor, zise Tomi apropiindu-se. N-am văzut niciodată una în acţiune.

— Ei bine, eu am văzut, spuse Nangi. De mult de tot. Un adevărat meci de *tetsubo* nu e deloc ceva frumos. Este nevoie de o mare îndemânare combinată cu forţă brută, ca să poţi mânui cu efect o bară din fier masiv cu ţinte boante la un capăt.

Nangi îşi lipi obrazul de capul de dragon al bastonului său.

— Sărmanul băiat, spuse el şoptit. E nevoie de o minte macabră ca să vrei să te foloseşti de aşa ceva, ştiind dinainte că vrei să provoci leziuni fatale. Meciurile de *tetsubo* se dispută invariabil până la moarte.

— Vrei să spui că încă mai există?

— Priveşti dovada lor chiar acum, spuse Nangi ridicându-se.

Îşi luă în tăcere rămas bun de la Pack Rat, cu o înclinare imperceptibilă a frunţii şi se îndepărtă împreună cu Tomi de echipa medico-legală, pentru a nu fi auziţi.

— Ce s-a găsit asupra cadavrului? întrebă el.

— Absolut nimic, spuse Tomi. Era dezbrăcat, cum e acum. Ori nu avea nimic pe el când l-au adus, ori l-au dezbrăcat la piele înainte de a-l arunca în fluviu. Eu optez pentru a doua variantă.

— De acord, spuse Nangi. Deşi Pack Rat era foarte precaut. Nu avea niciodată asupra lui altceva în afară de acte de identitate, false, bineînţeles şi ceva bani. Nimic altceva care l-ar fi putut da de gol, sau care ar fi putut sugera cu ce se ocupă.

— Când a apărut la suprafaţă n-au ştiut despre cine era

vorba, dar pe urmă ofiţerii care au preluat cazul m-au chemat pe mine, spuse Tomi. Îmi pare rău, Nangi-san.

— E trist, zise Nangi dând din cap. Şi un ghinion teribil pentru mine. Pack Rat era ochii şi urechile mele din interiorul strategiei lui Kusunda Ikusa. N-a reuşit să-mi dea decât nişte informaţii în linii mari despre ce a descoperit. Iar de la ultima noastră întâlnire sunt sigur că mai avea ceva noutăţi.

Dar poate că acum nu mai contează, se gândi el. Rezolvase enigma raidului lui Ikusa: pentru a câştiga controlul asupra lui Sato International şi a diviziei lui care producea *Sphynx*-ul *T-PRAM.*

Şi totuşi asta nu era decât o presupunere. Nangi tânjea după o confirmare venită din afară. Ah, dacă ar putea vorbi morţii, se gândi el deprimat. Ce secrete mi-ai dezvălui tu dacă ai putea vorbi, Pack Rat, prietene?

— Singurul lucru de un real interes pe care mi l-a menţionat, spuse Nangi, a fost ceva în legătură cu Killan Oroshi, fiica preşedintelui firmei Nakano. Zicea că ea ar avea o relaţie cu Ikusa. Asta ni s-a părut foarte ciudat şi am fost amândoi foarte surprinşi de descoperirea lui. Acum, Killan Oroshi ar putea fi singurul fir care ne-a mai rămas.

— Detectiv Yazawa!

Se întoarseră amândoi şi-l văzură pe unul din ofiţerii care se ocupau de caz, gesticulând frenetic către Tomi. Se îndreptară spre locul unde era depus cadavrul pe o targă pliantă înainte de a fi luat şi dus cu ambulanţa.

— Uitaţi ce am găsit, spuse ofiţerul. Pantoful stâng trebuie să i se fi smuls când a ieşit la suprafaţă. Uitaţi-vă la spaţiul dintre degetul mare şi celelalte degete.

Tomi şi Nangi se aplecară ca să se uite. Pack Rat, aşa cum îi era obiceiul, nu purta ciorapi. Piciorul lui era atât de umflat încât de-abia mai aducea a picior de om. Lipită cu bandă adezivă pe partea interioară a degetului mare, se afla o cheiţă de metal.

Tomi scoase un briceag şi tăie banda, apoi desprinse cu grijă cheia de pe pielea omului şi o depuse în palma lui Nangi.

— Acum, spuse ea, poate că mai avem un fir.

— Nici un moment nu poate fi mai potrivit ca prezentul, spuse inspectorul Albemarle. Ce-ar fi să-l găsim pe senatorul Howe chiar acum?

Shisei dădu din cap.

— Cum doriţi.

— Acesta e sergentul Johnson, spuse Albemarle, prezentându-i un negru uriaş care li se alăturase în drumul spre ieşire.

— Mi-l amintesc din sala unde m-aţi interogat, spuse Shisei.

— Sunteţi o persoană admirabilă, spuse Albemarle pe când coborau treptele secţiei de poliţie îndreptându-se spre o maşină fără însemnele specifice poliţiei locale şi invitând-o să urce.

Afară era o căldură lipicioasă care nu se dădea bătută în faţa brizei ce venea dinspre Chesapeake: o noapte tipică pentru capitala naţiunii.

— Şi totuşi, zise inspectorul, sunteţi sigură că veţi face faţă?

— Dacă vreţi să merg acolo, merg. E simplu ca bună ziua.

Albemarle se încruntă.

— Nimic nu e simplu ca bună ziua, zise el virând brusc şi ieşind cu maşina în stradă. Howe are o anumită reputaţie când e vorba de oamenii care-i pun beţe-n roate.

— Eu nu-i pun beţe-n roate, replică Shisei. Eu îl bag la apă.

Afirmaţia îi smulse un zâmbet lui Albemarle.

— Hai să v-o spun p-aia dreaptă. Aveţi tupeu, nu glumă. Nu-i aşa că are tupeu, Bobo?

— Al dracului să fiu dacă n-are, zise sergentul Johnson din locul lui de pe bancheta din spate.

Shisei avu impresia că sergentul privea fix în ceafa ei.

Albemarle continuă:

— Presupun că ştiţi că Howe are destulă zeamă-n el ca să vă distrugă cariera pentru ceea ce faceţi. Chiar, vă sperie ceva pe lumea asta?

Shisei îl privi prin întuneric.

Detectivul conducea cu viteză, dar prudent. În câteva minute trase maşina în faţa reşedinţei lui Howe de pe strada Şaisprezece, din districtul de vest.

— Locul ăsta ar trebui să fie muzeu, nu o nenorocită de casă particulară, mormăi Albemarle după ce să dădură toţi jos.

Ridică ochii şi văzură că la etajul al doilea luminile erau aprinse. Albemarle arătă cu degetul.

— Îmi imaginez că ştiţi drumul pe aici, nu-i aşa?

— Cunosc birourile de la parter, zise Shisei. Apartamentul personal al senatorului se află la etajul doi. Eu n-am fost niciodată acolo sus.

Albemarle se încruntă şi rămase încruntat şi când apăsă pe butonul soneriei. Aşteptară. Când văzu că nu răspunde nimeni, apăsă din nou pe buton, de data asta insistând mai mult. Nimic. Răsuci butonul clanţei şi uşa se deschise spre interior.

Imediat, Albemarle şi Johnson îşi scoaseră pistoalele.

— Pentru un paranoic cum e Howe, hotărât lucru, treaba asta s-ar putea să nu fie cuşer.

— Mai bine chem întăriri, spuse Johnson.

— Mţ! se împotrivi Albemarle. Tipu-i al nostru. În noaptea asta n-am chef să împart nimic cu nimeni. Dumneavoastră rămâneţi aici, adăugă el făcând un gest spre Shisei.

— Vreau să merg şi eu, stărui Shisei.

— E împotriva regulamentului, spuse Albemarle, aflat deja în casă. Sergentul Johnson îi aruncă fetei o căutătură urâtă, apoi îşi urmă şeful în interior.

Într-o clipă Shisei fu pe urmele lor.

Birourile de la parter erau cufundate în beznă. Îi văzu pe cei doi poliţişti găsind balustrada de la scara interioară curbată şi urcând încet treptele. Se strecură ca o umbră în spatele lor. Etajul întâi era şi el cufundat în beznă, dar acum puteau vedea mai bine în jurul lor din cauza luminii de sus, care se prelingea pe treptele scării spiralate.

— Capul la cutie, lunganule, îl auzi Shisei pe Albemarle şoptindu-i lui Johnson înainte de a începe să urce mai

departe.

Lumina inunda palierul etajului doi, venind prin uşa deschisă a unei încăperi care era fără îndoială biroul lui Douglas Howe. Rafturi pline de cărţi din podea până în tavan înconjurau o pereche de canapele de piele dispuse faţă-n faţă şi un scaun asortat, cu spetează înaltă. Într-un colţ se aflau un birou antic din lemn de nuc masiv şi un scaun pivotant tapiţat cu piele naturală. Pe pereţii de un verde intens erau atârnate o serie de picturi englezeşti cu scene de vânătoare. Încăperea era puternic luminată de câteva veioze aprinse. Un covor antic de Ispahan se afla în spatele uneia dintre canapele, dar era de-acum lipsit de orice valoare, fiindcă era pătat, peste limita la care mai putea fi recondiţionat, cu sânge şi creieri.

Senatorul Douglas Howe stătea pe jumătate aşezat sub un unghi anormal pe una din canapele. Picioarele îi erau caraghios încrucişate de la glezne, ca şi când s-ar fi aflat în repaus. Braţele îi erau depărtate, aruncate în lateral parcă sub impulsul unei reacţii bruşte. Un Magnum 357 zăcea puţin mai departe de raza de atingere a mâinii lui drepte. Din ceafa lui nu mai rămăsese nimic şi fragmente din spatele craniului se lipiseră sleite de cotoarele cărţilor de pe raftul aflat la un metru în spate.

— Isuse! fu tot ce spuse Albemarle. Nu vă mişcaţi! ordonă el aspru, întorcându-se spre Shisei. Şi sub nici un motiv nu atingeţi şi nu mişcaţi ceva.

Se duse până la birou şi folosi batista pentru a ridica receptorul telefonului. Formă numărul apăsând butoanele cu pixul lui Johnson. Nu trebuia să atingă nimic.

— Bobby? Sunt Phil, spuse el în receptor, recitând adresa. Ambulanţă, medic legist, tot tacâmul şi întăriri. Mda, zise el. Chiar senatorul Howe în persoană. Acuma n-o să mai candideze, aşa că pentru Dumnezeu, hai să nu facem valuri şi să nu ştie nimeni, că altfel ne trezim cu presa pe cap, clar? Pe cine numeşti ca să acopere treaba asta? E-n regulă. Bine. Mda, mda. Şi dă-i bătaie, deja au trecut cinci minute de când trebuia să fii aici.

Albemarle puse receptorul în furcă. O studie o clipă pe

Shisei doar ca să vadă dacă se conforma instrucţiunilor lui. Apoi se duse şi îngenunche lângă Johnson, care se uita atent la Howe. Se uită în jos la Magnum-ul 357, apoi la mâna dreaptă a senatorului.

— La ce vă uitaţi? întrebă Shisei.

— De obicei aceste arme nu sunt folosite prea des, dar oricum trebuie păstrate în bună stare, spuse Albemarle.

— Par să fie ceva urme de ulei de arme pe degetele victimei, spuse Johnson.

Albemarle se ridică şi se uită la Shisei.

— E crucial să stabilim asta, pentru că dacă Howe a apăsat pe trăgaci, e o sinucidere. Dacă i-a fost pus de altcineva în gură, atunci e omucidere. E o mare diferenţă, în special pentru mine.

— Dar nu şi pentru mine, spuse Shisei.

Johnson lătră un hohot de râs.

— Aveţi un simţ al umorului..., zise încruntat Albemarle.

— N-aveam de gând să fiu nostimă, spuse Shisei. Am făcut doar o constatare.

Cinci minute mai târziu auziră sirene şi zgomote de paşi la parter. Detectivi, poliţişti în uniformă, echipa de la serviciul medico-legal, un doctor cu o mutră cadaverică şi câţiva tipi de la judiciar, toţi năvăliră în cameră. Se apucară de lucru rapid şi eficient, făcând o mulţime de fotografii, luând de zor amprente, făcând măsurători şi luând declaraţii de la cei de faţă, adică Albemarle, Johnson şi Shisei. Găsiră destul de repede şi permisul de portarmă al lui Howe pentru Magnum-ul 357.

În cele din urmă medicul legist îi spuse lui Albemarle:

— Asta-i doar o investigaţie preliminară, făcută în grabă, Phil băiete, dar dacă ăsta nu e caz clar de sinucidere, sută la sută, atunci eu mă călugăresc, uită-te-ncoace la mine!

Shisei privea cu satisfacţie scena. Ştia că raportul final al doctorului nu avea să conţină nimic anormal şi cu siguranţă nimic care să indice o crimă.

Faptul că în urmă cu câteva ore îl dusese pe Howe acasă cu maşina, beat criţă, îl cărase până aici, la etajul al doilea şi îl turnase în fotoliu, apoi îi luase arma din sertarul

biroului, i-o pusese în mână, îi băgase ţeava în gură, îşi pusese degetul arătător peste al lui şi apăsase uşor, până ce detunătura armei spărsese liniştea nopţii... Toate acestea nu vor putea fi cunoscute de nimeni, niciodată... Numai ea singură avea să le ştie.

Se retrase într-un colţ ca să nu-i încurce pe poliţişti, aşteptându-l răbdătoare pe inspectorul Albemarle s-o ducă înapoi la secţie. Voia să fie acolo când îl eliberau pe Branding.

Aici treaba ei se terminase, dar mai avea de rezolvat problema eliberării lui. Şi simţi un fior fierbinte străbătându-i trupul.

Cook, oare ţi-ai pierdut încrederea în mine? ... Mă mai iubeşti, Cook, dragule?

Era deja nerăbdătoare să afle răspunsurile.

Senjin îi privea pe Nicholas şi pe Justine făcând dragoste, cu acel fel de invidie pe care o simte cineva pentru un om important a cărui dezinvoltură în relaţiile cu oamenii îl face să se afle în mod constant în centrul atenţiei. Probabil că tocmai din cauza invidiei se simţea Senjin îmboldit să-l ucidă pe Nicholas acum, pe loc, să-şi uite legământul şi să spulbere deplina răzbunare într-un mod care ar fi fost pe placul din ce în ce mai accentuatului său apetit pentru haos.

Se întâmplă însă ceva care îl împiedică să se lase pradă acestei slăbiciuni de moment. Întinzându-şi proiecţia voinţei, cum făcuse în cabinetul doctorului Hanami, întâlni nu acel psihic nesigur şi retras care-l făcuse să simtă atât de exaltat, ci un zid negru, nedefinit, dincolo de care simţurile lui nu puteau afla nimic. Inelele aurei lui atotputernice se izbeau de ceva dur, care le făcea să rămână neputincioase...

Ce se întâmplase? Senjin era sigur că îi distrusese de-a binelea lui Nicholas singura cale de salvare când îl ucisese în mod ritual pe Kyoki, bătrânul *tanjiani* care trăia în masivul Asama. Dar după Asama încotro se dusese Nicholas? Nu se întorsese imediat în Tokio, înfrânt, cum crezuse Senjin că va fi? Se dusese mai departe în Alpi? Şi

dacă da, de ce?

Se gândi totuşi că până la urmă răspunsurile la aceste întrebări n-aveau nici o importanţă. Acum nu trebuia să-l preocupe altceva decât acest lucru nou şi neaşteptat: Nicholas reuşise cumva să ajungă să înţeleagă că e *tanjiani.* Căci zidul acesta nedefinit care îi bloca orice încercare de a înlănţui aura slăbănoagă a duşmanului, asta n-o putea face decât un *tanjiani.* Senjin era sigur că nu avea cum să se înşele.

Asta însemna că Nicholas cunoştea *Tau-Tau.* Cum? Senjin cântări în adâncime lucrurile. De ce nu i s-a spus nimic? Şi din nou educaţia lui îi spuse că asta nu avea importanţă. Avea nevoie să evalueze din nou situaţia şi să elaboreze altă strategie, care să se vădească eficace.

Kshira, întregul organic sunet-lumină ne învaţă: *Yang,* principiul esenţial, Primul Fiu, incită la mişcare, lumina dă naştere focului, iar gândul dă naştere luminii; tunetul dă naştere sunetului, iar furia dă naştere tunetului. *Yin:* Mama, înţelegătoare, fluidă, pământul este locul unde se adună gândul, creuzetul în care se plăsmuieşte ideea.

Unul nu poate exista fără celălalt, aşa ne învaţă *Kshira.* Dar Senjin ştia mai bine, căci *Yin* îi dă lui *Yang* slăbiciune, aşa cum tot ea îi dă şi putere. O slăbiciune pe care Senjin o vedea ca fatală. Astfel îşi petrecuse el atât de mult timp pentru a se descotorosi de *Yin:* Mama înţelegătoare, cuminte, caldă, devotată.

Căutase să stopeze ordinea cosmică a lui *Yin* revărsându-se în *Yang,* să oprească fluxul etern al celor două forme de energie. Astfel devenise el *dorokusai,* cel ce avea să aducă pieirea stirpei *tanjiani.*

Uitându-se din înălţimea grinzilor, ca o bufniţă gata de pradă ascunsă între ramurile copacului, Senjin îşi impuse poziţia de repaus. Îi urmări pe Nicholas şi pe Justine cum dorm înlănţuiţi şi se gândi la el, aşa cum spusese Justine, un nor plutind peste pământul înţesat de oameni, rupt de bucuriile, grijile şi dorinţele celor pe care-i observa. *Kshira* îi permitea să vadă toate astea.

Trase adânc aer în piept. Moartea nu plutea în aer. Cel

puţin nu încă. Existau iaduri tainice, specifice, degradări ale vieţii, care trebuiau parcurse înainte ca el să permită Morţii să vină să-l ia pe Nicholas Linnear.

Dar aici exista o motivaţie şi nările lui Senjin se dilatară ca şi când ar fi putut s-o adulmece. El venise pentru smaraldele rămase, sperând ca Justine să fie în stare să-i spună unde se aflau. Dar acum, că apăruse Nicholas, Senjin întrezărea o altă cale, un atac puternic, atât o cale pentru el de a afla dacă smaraldele erau aici în casă, cât şi un iad în care Nicholas să fie împins, silit să-l parcurgă în drumul către moarte.

Cu nemişcarea morţilor, Senjin părăsi locul de pândă şi rămânând mereu în umbră, se apucă de treabă. Când termină, izvorî lumină acolo unde până atunci fusese întuneric. Şi izvorî căldură, o denaturare năprasnică a atmosferei care sugea acum cu lăcomie oxigenul dintre pereţii casei.

O clipă după ce plecă Senjin, Nicholas se trezi sărind în sus. Îl apucă tuşea, plămânii lui fiind deja plini cu fum. Flăcările lingeau podeaua, devorând întunericul nopţii.

La Tokio, Killan se afla împreună cu Ticălosul la un colţ de stradă dintr-o periferie mizeră. Dincolo de bulevardul întunecat şi puţin circulat, se putea vedea intrarea iluminată cu tuburi de neon a unui hotel mizer şi dubios, Kan.

— Kusunda a spus să vin singură, zise Killan pentru a patra sau a cincea oară, lăsându-se când pe un picior când pe celălalt, semn sigur că era nervoasă. Poate că n-ar fi trebuit să vii cu mine.

— Nici nu mi-a trecut prin cap să te las să vii de una singură, spuse Ticălosul, tot pentru a patra sau a cincea oară şi el. Crezi că o să ne dea ce vrem?

— Bineînţeles că da, zise Killan cu deplina convingere a oricărui revoluţionar, dar cu ochii jucându-i scormonitori spre traficul redus din ambele direcţii. Crezi că are de ales?

Ticălosul nu mai zise nimic, pipăindu-şi umflătura de sub impermeabilul de nylon.

Când Killan îi pusese înregistrarea, Kusunda Ikusa zâmbise cu un aer indulgent.

— De unde-aveţi asta? întrebase el.

— Nu contează, răspunsese autoritară Killan. Contează că o am, altceva nu. Pricepi?

— Natural.

Ochii lui Ikusa, pe jumătate ascunşi sub faldurile de grăsime, o priviseră cu o fixitate ca de reptilă.

— Şi nu vrei să afli ce vreau în schimb? întrebase Killan nerăbdătoare.

— Orice ai vrea tu în schimb, sunt convins că e de domeniul fantasticului, spusese Ikusa arborând acelaşi zâmbet de om fără nici o grijă pe lumea asta

— Vreau autoritate. Nu doar o slujbă de începător la Nakano, nu un rahat de slujbă în publicitate, ca să mă chinui să-i conving pe toţi cioflingarii să cumpere găinaţurile voastre nenorocite...

— Credeam că...

Brusc, Ikusa se oprise, rămânând cu fălcile încleştate. Zâmbetul de pe faţa lui grasă se risipise ca un abur.

— Ştii care e partea ta proastă, Ikusa? Tu nu mă vezi decât ca femeie, atât. Scoţi nişte grohăituri foarte delicate când e vorba să apreciezi iscusinţa mea la pat, sau mintea mea şi ambiţiile mele, dar mereu schimbi vorba, îmi pui întruna placa aia cu ce păcat că nu m-am născut bărbat. Tu chiar nu înţelegi cum mă faci să mă simt, cum mă faci să-mi fie ruşine? Nu, bineînţeles că nu. Cum ai putea să ai *tu* idee de aşa ceva? Ei bine, acum vreau să te ajut să înţelegi, pentru că am de gând să extrag din tine o sumă babană. Şi vreau şi o poziţie cu autoritate în interiorul lui Nakano.

— Cine se naşte revoluţionar, moare tot revoluţionar, spusese Kusunda. Ei bine, presupun că era inevitabil, dar trebuie să spun că m-ai dezamăgit, Killan, mai adăugase el ţuguindu-şi buzele îmbufnat. Pe de altă parte, abia acum te cunosc cu adevărat. Ca toţi revoluţionarii, tânjeşti după respectabilitatea pe care n-o s-o ai niciodată, prin definiţie. Pentru că o dată ce-o capeţi, eşti cooptată de cealaltă parte, a guvernanţilor şi devii parte integrantă a ei, iar

revoluţia s-a dus pe apa sâmbetei. Deci, ia-ţi slujba în primire. Oriunde vrei tu, la departamentul bunurilor de consum de exemplu. Ce funcţie crezi că ţi s-ar potrivi mai bine?

Şi făcuse cu mâna un gest scurt. Killan zâmbise şters, dar veninul pe care-l ţinuse atâta timp sub control ieşise până la urmă la suprafaţă.

— Crezi că mă cunoşti bine, dar te înşeli. Şi uite de ce: nu vreau o funcţie de doi bani la nenorocitul tău de departament fictiv de bunuri de consum, pe care-l ţii pe picioare doar ca paravan, ci într-o zonă în care lucrurile se-ntâmplă cu adevărat: la cercetare şi dezvoltare. Vreau o bucată din ceea ce se face cu MANTIS. Zece la sută din profit.

Killan avusese impresia că lui Ikusa i se scursese brusc tot sângele din cap. Nădăjduise cu patimă, cu ardoare, că el avea s-o întrebe consternat: „De *unde ai aflat tu de MANTIS?”* Însă el nu-i spusese decât o adresă şi o oră.

— Tu adu banda, continuase el, iar eu vin cu contractul gata de semnat pentru tine.

Fusese aşa de uşor! Nu cumva prea uşor?

— Şi dacă nu vine? întrebă îngrijorat Ticălosul.

— Ei aşi! Vine, cum să nu vină? zise Killan lăsându-se în continuare când pe un picior, când pe celălalt. E după el? Crezi că are de ales?

— Măcar să fi insistat să vedem contractul înainte de întâlnire, spuse Ticălosul. Negociam eu cu el toate chestiile astea.

— Glumeşti? Tu în treaba asta trebuie să rămâi invizibil. Nu vreau să ştie Kusunda cum am aflat eu despre MANTIS, ar fi de rău. Tu eşti şi puterea mea, dar şi partea mea slabă, aşa că ţine-te în umbră când apare el. Nu vreau să te recunoască.

Trecuseră două minute peste ora pe care o stabilise Ikusa pentru schimbul de documente. Un Mercedes negru dădu colţul şi se îndreptă spre ei. Ticălosul se retrase în umbră. Pe măsură ce maşina se apropia, se puteau vedea mai bine geamurile fumurii în spatele cărora nu se distingea

nimic.

Ajunsese la un bloc depărtare de ei.

— Iată-l, spuse Killan încrezătoare, încetând să se mai legene de pe un picior pe altul.

Mercedesul, ajuns acum foarte aproape de ei, acceleră brusc.

— Ăştia-s nebuni? ţipă Ticălosul.

Mercedesul tăie în viteză curba şi se năpusti direct spre ei.

— Dumnezeule din cer! şopti Killan ţintuită locului.

Ticălosul se repezi spre ea şi o înşfăcă violent de mijloc. În aceeaşi secundă, scoase de sub impermeabil pistolul gata pregătit, cu piedica trasă şi trase două gloanţe care perforară imediat parbrizul Mercedesului în două locuri. Apoi săriră amândoi într-o parte, încercând în ultima clipă să se ferească. Ticălosul, cu inima bătându-i ca în pragul unui atac de cord, îşi simţi umărul izbit cu putere de aripa maşinii care trecu pe lângă ei ca un fulger, apoi o trase cu putere pe Killan de jos şi o luară amândoi la fugă mâncând pământul.

Auziră în urma lor ceva ce sună a bufnitură grea şi înfundată de metal lovit, dar nu se opriră, nici măcar nu întoarseră privirile să vadă ce se întâmplase. Ajunseră în goană la maşina lor pe care o parcaseră, prudenţi, ceva mai la o parte, urcară şi porniră în scrâşnete ascuţite de pneuri, luând-o în viteză pe o stradă pustie. Ticălosul încă mai căsca gura avid după aer şi Killan începu să plângă de groază şi de uşurare că scăpase cu viaţă.

Fumul umpluse casa. Era atât de dens şi de înţepător încât Nicholas ştiu imediat că focul fusese pus intenţionat.

— Lasă-te jos! ţipă el în urechea Justinei. Jos! Jos!

Se aflau pe podeaua sufrageriei şi deja flăcările cuprinseseră toată casa, pocnind şi scoţând scântei. Nu se vedea nimic clar şi lui Nicholas îi trebui un răgaz ca să-şi amintească schema casei, în care nu mai fusese de ani de zile.

Existau foarte multe ferestre, prin care se putea ieşi uşor,

dar ca să ajungă la oricare din ele era foarte greu. Flăcările erau peste tot, iar ei se aflau în centrul unui spaţiu larg. Şi fumul reprezenta o ameninţare la fel de gravă: cu cât amânau mai mult, cu atât îşi înrăutăţeau situaţia.

Se uită în sus. Cei trei peşti *vălul-miresei,* parcă simţind pericolul, sau pur şi simplu simţind căldura, se adunaseră în centrul acvariului, dând agitaţi din aripioare. Gus, dracul-de-mare, traversa fundul nisipos de parcă ar fi căutat cu înfrigurare ceva anume.

O luă pe Justine de mână. Vedea teama din ochii ei, dar şi încrederea fără margini pe care o avea în el. Închise ochii şi se retrase în sinea lui, concentrându-se. Găsi *Getsumei no michi*, acel loc special unde putea vedea fără să-şi folosească ochii, unde strategiile ascunse îşi dezvăluiau secretele. Şi descoperi calea de ieşire.

— Să mergem! strigă el conducând-o în goană, trecând peste un fotoliu, apoi printr-o porţiune în flăcări.

Imediat, mirosul greţos de păr ars umplu aerul. Nicholas simţi prăbuşirea grinzii de lemn, devorată de focul neiertător. Nu avu nevoie s-o vadă venind. O împinse pe Justine spre bucătărie şi se mişcă şi el. Grinda grea, cuprinsă de flăcări, căzu pe lângă el, lovindu-l la braţul stâng. Pielea începu să-i ardă şi Justine scoase un strigăt şi acoperi cu mâinile ei locul ars.

Răsună o explozie şi Justine ţipă din nou, acoperindu-l pe Nicholas cu trupul ei. Fragmente de sticlă ţâşniră spre ei în clipa în care una dintre ferestrele de la bucătărie sări în ţăndări din cauza supraîncălzirii.

Fumul era acum şi mai des şi ameninţa să-i sufoce de-a binelea. Justine începu să tuşească, iar Nicholas o văzu cum leşină. O luă în braţe şi sări cu ea peste grinda aprinsă. Se întoarse cu spatele şi se repezi prin geamul uşii glisante care dădea în verandă. Noaptea explodă în mii de bucăţi şi aşchiile zburară ca grindina pe lângă ei. Când ajunseră pe plajă, Justine se îndoi din mijloc, scuipând şi căscând gura după aer. Nicholas respira rar şi adânc. *Prana.* Încetase să mai respire normal din clipa în care se trezise.

Mângâie părul Justinei şi o apucă de umeri. Tot părul de

pe mâna lui se arsese, altfel era nevătămat.

Auzea deja sirenele urlând. Vreun vecin trebuie să fi dat telefon la pompieri. Pe plajă alergau oameni, cu truse de prim ajutor şi pături şi aruncară repede una peste umerii lui Justine. Cineva se apucă să-i ungă braţul lui Nicholas cu o alifie calmantă. Mai mult de atât nu se mai putea face. Stăteau toţi şi se uitau cum ardea casa, care fusese construită din lemn bun, la fel ca toate casele din East End din Long Island şi flăcările o înghiţeau cu viteză ameţitoare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă cineva. Cum a luat foc?

— Nu ştiu, răspunse Nicholas. Dormeam amândoi, noroc că m-am trezit din cauza fumului... Mă sufocam. Dar nu ştiu...

Dar desigur că ştia. Simţea mirosul lui *Tau-Tau.* Senjin Omukae, *dorokusai*-ul, fusese aici; el pusese focul. De ce? Ca să-i ucidă? Într-o manieră atât de impersonală? Se îndoia. Atunci de ce? Reintră în *Getsumei no michi.* Permise minţii să alunece spre răspuns. Smaraldele! După modul cum avea să reacţioneze el după incendiu, Senjin putea şti dacă ascunsese celelalte smaralde în casă.

Justine tremura lângă el odihnindu-şi capul pe umărul lui. Nicholas o cuprinse în braţe.

— Oh, Nick, spuse ea în şoaptă. Nu-mi vine să cred. S-a dus totul.

Soseau maşinile pompierilor. Furtunurile fură imediat întinse şi cuplate la gurile de apă şi jeturile lor porniră dintr-o dată, din mai multe direcţii, asupra casei. Pompierii viermuiau în toate părţile, uzi până la piele. Se luptau vitejeşte, dar Nicholas observă că totul era în zadar. Focul devora în continuare casa, nepăsător la apa care curgea în valuri peste el. Se împrăştiase prea mult şi era practic scăpat de sub control.

— Feriţi! răcni un pompier când grinzile centrale ale acoperişului se prăbuşiră în interior, trimiţând spre cer limbi uriaşe de foc şi cascade de scântei, stârnind în mulţimea adunată un vuiet ca la patru iulie[35]. Staţi de-o parte! E

[35] Ziua de 4 iulie este sărbătoarea naţională a Statelor Unite ale Americii. [n. ed.]

periculos aici!

Nicholas, privind trist către o parte a trecutului lui, păstrător al atâtor amintiri, ştiu că Justine avea dreptate. Se dusese totul.

Detectivul Albemarle deschise uşa celulei şi se dădu un pas înapoi, cum scria la regulament.

— Sunteţi liber, domnule senator. Îmi cer scuze pentru situaţia neplăcută în care v-am pus. Toţi trebuie să ne facem meseria. Uneori meseria mea nu e deloc frumoasă şi ne pune în nişte situaţii nenorocite. Acuma e exact una din situaţiile alea. Încă o dată, domnule senator, scuzele mele.

Cotton Branding îl privi tăcut, parcă studiindu-l. Nu părea speriat, mai curând nedumerit de încurcătura asta, pe care se vedea bine că nu şi-o putea explica, dar pe care o considera o dovadă a tâmpeniei unora care ar fi fost cazul să se arate ceva mai deştepţi. Stătea drept, cu un aer parcă uşor dispreţuitor, cu smokingul pus peste umeri şi cu mânecile cămăşii suflecate. Cravata şi cureaua le avea îndesate în buzunarele pantalonilor. Îi fuseseră lăsate, împotriva regulamentelor, poate unde autoritatea considerase că nu era vorba de un arestat de rând sau că situaţia asta afurisită avea să se rezolve repede.

— Vreţi să fiţi amabil să-mi spuneţi ce mama dracului se întâmplă aici? întrebă el ieşind din celulă.

Shisei stătuse până acum în umbra coridorului, dar când îl văzu afară din celulă făcu un pas spre el şi se ivi în lumina lămpilor de neon. Albemarle o lăsase să se strecoare în secţie printr-o intrare dosnică, fiindcă prin faţă nici nu putea fi vorba: treptele şi toată strada erau luminate *a giorno* de reflectoarele carelor de televiziune instalate în grabă şi peste tot mişunau ziarişti şi reporteri care aşteptau arzând de nerăbdare veşti despre situaţia senatorului Branding.

— Howe e mort, Cook, zise Shisei. S-a împuşcat azi-noapte.

— Cum? Howe?

Albemarle confirmă dând din cap fără să scoată vreun

cuvânt, dar cu un aer plin de solemnitate.

— Se pare, continuă Shisei, că Howe era obsedat de succesul tău din ce în ce mai mare şi s-a decis să acţioneze mai drastic. S-a certat cu David Brisling şi nu se ştie cum s-a întâmplat de l-a omorât. Şi s-a gândit că n-ar strica să încerce să-ţi pună ţie în spinare omorul ăsta.

— Doamne sfinte!

— Pare să se potrivească totul foarte frumos, spuse Albemarle conducându-i cu gesturi de gazdă amabilă pe coridor. Aveţi doar câteva acte de semnat, domnule senator, apoi vă veţi putea recupera efectele personale. Dacă vreţi să vă sunaţi vreun prieten din presă de aici, sunteţi invitatul meu. Afară aşteaptă o armată de reporteri. Nu ştiu cum vreţi să procedaţi, dar dacă vreţi să ieşiţi de aici fără să treceţi printre ei îmi spuneţi mie şi vă scot eu fără nici o problemă.

Branding dădu din cap.

— Foarte amabil din partea dumitale, inspectore.

Încheiară formalităţile în micul birou al lui Albemarle.

— Nu arată a mare lucru bârlogul ăsta amărât, spuse inspectorul arătând stânjenit spre dezordinea din jur, dar măcar ştiu că e numai al meu.

— După ce-am stat în celula aia, zise Branding, bârlogul ăsta al dumitale mi se pare chiar ceva pe cinste!

Albemarle îi lăsă o clipă singuri, ducându-se să îndosarieze actele semnate şi să aducă obiectele senatorului.

Branding şi Shisei se priviră în ochi.

— Eşti exact aşa cum m-am gândit că eşti. Aici în celulă am avut timp s-o fac, spuse el. Cred că te-am urât groaznic.

— Asta înseamnă că acum nu mă mai urăşti? îl întrebă ea.

— Ce-ţi pasă? zise Branding cu amărăciune. Cred că m-ai luat drept cel mai mare prost.

— Chiar crezi asta?

— Oh, te rog. Nu nega. Ştiu eu ce ştiu.

Albemarle apăru pe neaşteptate în uşă şi Branding tăcu. Se lăsă o linişte stânjenitoare.

Inspectorul se uită când la unul, când la altul, preocupat.

— Vă certaţi, întrebă el aşezându-se pe un colţ al biroului lui. Văd că sunteţi cam nervoşi, dar... nu-i treaba mea, nu-i aşa?

Desfăcu plicul pe care-l adusese şi-i spuse lui Branding:

— Vedeţi dacă nu lipseşte ceva, da?

— Nu lipseşte nimic, spuse Branding scurt, luând portofelul, cheile, agenda şi câteva mărunţişuri pe care le avusese prin buzunare când fusese arestat.

— Semnaţi de primire, aici, zise Albemarle dând din cap ca şi când operaţiunile preliminare s-ar fi terminat. Iată ce vreau să vă spun, domnule senator. Luaţi-o cum vreţi. Vă priveşte, e dreptul dumneavoastră. Femeia asta are un curaj fantastic. Nu ştiu povestea voastră şi nici nu vreau s-o ştiu, nu e treaba mea. Poate-a curs prea multă apă pe sub pod, rânji el şi ridică din umeri. S-a luptat ca o leoaică să vă vadă eliberat. A ştiut că nu l-aţi ucis pe Brisling şi-a ţinut neapărat să intre în colimatorul meu pentru a vă dovedi nevinovăţia.

Învârti pe birou hârtia pe care o semnase Branding, tuşi scurt şi cu înţeles şi urmă:

— Toţi fiind egali, ar merita şi ea ceva. Cel puţin aşa ar trebui să stea lucrurile. Dar ce mă pricep eu, nu-i aşa?

Zâmbi cât putea el mai politicos şi se ridică de pe birou.

— Noapte bună, domnule senator şi mult noroc.

Dădu să iasă, dar în prag se întoarse.

— Simţiţi-vă ca acasă şi folosiţi-vă de biroul meu. Eu am de făcut nişte declaraţii mamelucilor ălora care se înghesuie afară, pe urmă vin să vă ajut să vă evaporaţi. Puteţi folosi telefonul dacă vreţi. Formaţi cifra nouă pentru fir de exterior. Cum vă spuneam, depinde de dumneavoastră, nu de mine. Manipularea presei e treaba dumneavoastră.

Rămaşi singuri, Branding şi Shisei se uitară mult timp unul la altul. Când văzu în cele din urmă că el n-avea nimic de spus, Shisei îşi luă poşeta şi se îndreptă tristă spre uşă.

— Stai puţin, spuse Branding. Nu pleca.

— Ai mai spus-o şi altă dată, zise Shisei şi uite în ce încurcătură ai intrat.

— Ce încurcătură?

Văzând că Shisei nu-i răspunde, Branding ridică receptorul telefonului lui Albemarle şi formă cifra nouă pentru ton de exterior. Răsfoi agenda şi sună la toţi prietenii lui din presă, acasă sau la serviciu. Îi prinse pe toţi, chiar şi pe aceia care se aflau deja afară, în faţa secţiei de poliţie, conectaţi prin intermediul telefoanelor mobile la birourile lor. Oamenii ca ei nu-şi luau niciodată vacanţă, erau ca nişte morfinomani, drogul lor erau informaţiile şi nu trăiau decât pentru ele.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, terminase.

— Ei bine, e gata, spuse el.

Îşi sună apoi secretara de presă ca să-i dea instrucţiuni.

— Am să ţin mâine o conferinţă de presă completă, îi spuse el. Nu, nu dimineaţă. Am făcut deja o declaraţie preliminară şi asta o să le dea de lucru un timp. Hai să rupem pisica aşa cum trebuie. Mda, aşa-i. La prima oră. Ocupă o pagină din agenda preşedintelui. Hai s-o facem în S Paisprezece...

Branding se referea la invidiata lui ascunzătoare din clădirea Capitoliului.

— Du înăuntru şi camerele de luat vederi. O facem foarte personal. Ştii tu. Au să iasă nişte fotografii absolut irezistibile. Şi nepreţuite. Îţi spun eu că au să curgă râuri de cerneală. Am de gând să transform chestia asta în ceva care să-mi aducă toate punctele posibile, plus ceva pe deasupra. Contez pe o priză la public cam cum a avut Reagan când a fost împuşcat şi a supravieţuit. Manevrele lui Howe ca să mă bage la apă au să facă din mine un erou. Mda... Exact! Şi auzi, Maureen? Vreau ca acest detectiv al poliţiei din Washington, Albemarle şi cum îl mai cheamă...

Scotoci grăbit prin hârtiile de pe birou.

— Da, Philip Albemarle, aşa îi zice... Îl vreau şi pe el la conferinţă. Nu, nu. Chiar acolo lângă mine. Umăr la umăr. Da. Ştii tu cum trebuie să fie. Presa o să ne înghită cu totul, o să ne ia drept fraţi, drept două spirite înrudite. Da. O.K., dă-i drumul şi spor la treabă. La revedere. Da, Maureen? Oh, mulţumesc.

Puse receptorul în furcă şi oftă adânc.

— Lungă noapte, ce zici? se întoarse el spre Shisei.

— Unde-i avocatul tău? îl întrebă Shisei.

— A fost aici când m-au luat la interogatoriu şi când m-au dus înapoi în celulă a plecat după un judecător care să semneze o ordonanţă de punere în libertate. Cred că încă-l mai caută, începu el deodată să râdă. Hai că-i bună, să vezi ce figură o să facă!

Se ridică şi se uită la Shisei.

— Vii sau nu?

Shisei nu se mişcă.

— Vreau să-ţi povestesc ce s-a întâmplat, zise ea.

Branding o privi mai atent.

— De ce oare simt că te pregăteşti să mă minţi?

— Mi-e scârbă de costumul Feraud pe care l-am purtat la dineu, spuse Shisei. După ce-ai plecat tu, i-am dat foc.

Branding nu răspunse, continuând s-o examineze atent şi întrebător. *De ce oare simt că te pregăteşti să mă minţi?*

Întrebarea nerostită din ochii lui devenea din ce în ce mai grea şi în cele din urmă Shisei îşi coborî privirile.

— Nu ştiu, zise ea cu cel mai stins glas pe care-l auzise Branding vreodată.

— Ei bine, spuse Branding, cel puţin e un început.

În dimineaţa asta Kusunda Ikusa nu avea timp de formalităţi. Se duse direct la Masuto Ishii şi îl abordă scurt:

— Am banii care vă trebuiesc.

Îi întinse omuleţului un plic gros. Gestul lui, oricât de stăpânit, trăda un dezgust pe care nu îl egala în intensitate decât strălucirea de pe faţa lui Ishii când deschise plicul; erau singuri în grădina din partea de est a Palatului Imperial, aşa că nu era nici o primejdie să stârnească prin prezenţa lor aici curiozitatea cuiva cunoscut.

— Vă mulţumesc, Ikusa-*san* mulţumesc.

Nu se mai oprea din plecăciuni.

— Lăsaţi asta, i-o reteză cu un aer dispreţuitor Ikusa. Ce aveţi pentru mine?

Nu mai avea nervii tari de ieri. Dar e drept că ieri

tâmpitul ăla de spion mai era încă pe fundul fluviului Sumida, iar el putea fi liniştit. Ce naiba se întâmplase de ieşise de acolo? Se întrebă el. Nu că poliţia ar fi putut găsi asupra lui ceva care să ducă cu gândul la vreo legătură între cadavru şi Ikusa, dar Ikusa, ca orice japonez, era îngrozitor de superstiţios. Şi ca orice om superstiţios, credea în semne. Şi semn mai rău ca ăsta nu se putea!

— Aţi avut dreptate, Ikusa-*san*, zise Ishii strecurând fericit plicul în buzunar. Vă pot spune că Nangi-*san* are de gând să facă o anumită mişcare împotriva dumneavoastră...

Începură să păşească agale, dând ocol grădinii. Era o dimineaţă strălucitoare, cu un soare ce evapora cu hărnicie ultimele picături de rouă ale nopţii.

— Face în prezent toate demersurile posibile pe lângă prietenii lui cei mai apropiaţi de la MITI.

— Ştiam eu! exclamă Ikusa triumfător.

Pe de o parte era demoralizat de faptul că şi după atâţia ani, Nangi tot mai reuşea să păstreze relaţii strânse cu cei de la MITI. Pe de altă parte, îi părea bine că urma să aibă loc o confruntare cu MITI. Şi dacă era să fie corect cu el însuşi, această confruntare o avea de mult timp în pregătire. Era perfect conştient de gelozia care îi rodea pe mulţi din înalţii demnitari de la MITI faţă de puterea lui Nami. Mai ales acum, de la preluarea puterii de către noul împărat, care făcuse cunoscut faptul că deciziile politice luate de Nami, chiar şi cele mai importante, purtau girul lui. Era un lucru teribil de supărător pentru MITI, care niciodată nu mai avusese parte de asemenea îndiguire a politicii sale economice.

Poate că sosise timpul ca Nami să pună capăt acestei rivalităţi. În definitiv, nici o corabie nu poate fi comandată de doi căpitani, iar o *corabie de stat* mai puţin ca oricare.

Atunci e în regulă, conchise Ikusa în sinea lui. Dacă asta vrea Nangi, atunci asta o să primească. Numai că eu sunt în avantaj, fiindcă am sondele mele bine înfipte în strategia lui.

— Concret: ce fel de operaţiune plănuieşte Nangi-*san*? întrebă

Ikusa.

— Părerea mea este că pune la cale o mişcare de natură financiară, spuse Ishii, căznindu-se să ţină pasul cu interlocutorul său, care păşea tot mai repede şi tot mai agitat. Judecând după oamenii pe care i-a adus...

Aici Ishii numi patru din cei mai importanţi demnitari din conducerea MITI.

— ... judecând după numele astea, nu e greu de dedus cam ce are de gând Nangi-*san*. Toţi au mare trecere la băncile centrale. Nangi are de gând să scoată firma la mal navigând pe spinarea lor.

— Şi? În schimb?

— În schimb... e o manevră pur şi simplu genială! Nu va fi nevoie să ipotecheze nici una din diviziile lui Sato International. Le-a promis altceva...

Ishii trase adânc aer în piept şi urmă abia şoptit:

— Nangi-*san* le-a promis capul dumneavoastră...

* * *

Cheia. Ce ştie să descuie cheia asta atât de meşteşugit ascunsă? Nangi n-avea nici cea mai vagă idee.

— Primul lucru care trebuie făcut e să căutăm prin apartamentul lui Pack Rat, spuse Tomi, mereu la fel de metodică.

— Ar fi o pierdere de timp, spuse Nangi răsucind la nesfârşit cheia în mână. Pack Rat nu-şi ţinea niciodată acasă lucrurile importante. Pentru el asta era o chestiune de securitate şi nu ştiu să-şi fi încălcat niciodată regulile autoimpuse.

— Totuşi, zise Tomi, ar fi absolut inadmisibil să considerăm că nu se potriveşte la nimic de acolo.

Şi totuşi, trei ore mai târziu era ea însăşi convinsă că nu se potrivea la nimic din apartamentul lui Pack Rat.

— Ptiu! Locul ăsta-i mai rău ca o cocină, zise Tomi uitându-se împrejur la groaznica învălmăşeală de lucruri din încăpere.

Ajunşi afară, continuă.

— N-am găsit nimic care să ne indice că Pack Rat a avut un seif personal la vreo bancă.

— N-a avut, o asigură Nangi. În domeniul lui de activitate, nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să încerce tocmai aşa ceva.

— Dar care *a fost* de fapt domeniul lui de activitate? Ce făcea?

Nangi zâmbi.

— Colecta informaţii, asta făcea. Şi în domeniul ăsta era cel mai bun din câţi am întâlnit eu.

— În regulă, zise Tomi. Cheia nu deschide nimic din apartamentul ăsta şi nici nu e de la vreun seif personal. Se leagă. Desigur, ţinând cont de ocupaţia lui, avea nevoie de acces douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru la ce considera el important. Aşadar nouă ce ne rămâne acum de făcut? Să cotrobăim pe la toate boxele de bagaje din gările şi autogările oraşului?

Şi Tomi scutură din cap.

— Nu, spuse Nangi. Cheia n-are număr, deci nu e de la o boxă publică.

— Atunci *ce* deschide?

Nangi rămase pe gânduri. Tomi tocmai spusese ceva care nu-i mai ieşea din cap. Ce? Apoi îşi aminti şi-i veni o idee.

— Haide, zise el. Mergem să jucăm *pachinko.*

Sala de *pachinko* „Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru” se afla în Ginza. Era un local de proastă calitate, zgomotos, plin de fum şi deschis într-adevăr, aşa cum promitea numele, zi şi noapte. Nangi cumpără o fisă de la casieră şi înaintă printre şirurile de aparate. Numără: al şaptelea rând, al şaselea aparat. Cel la care jucase Pack Rat întotdeauna.

Acum aparatul era manevrat cu îndemânare de expert de un puşti de vreo optsprezece ani cu o creastă înaltă de treizeci de centimetri de păr ţepos, gen Mohawk, colorată în culori de flamingo, trasată exact prin mijlocul craniului lui, complet ras în rest. Puştiul purta cizme cu pinteni, jeans negri cu ţinte metalice şi o jachetă de piele neagră, scurtă

până-n talie şi cu epoleţi tot de piele. De epoleţii aceştia îi atârnau lanţuri metalice care zdrăngăneau ritmic, acompaniindu-i mişcările energice cu care acţiona manetele nichelate care aruncau bilele în labirintele jocului de *pachinko.* Puştiul câştigă gras şi fu răsplătit cu o cascadă de fise.

— Ar putea s-o ţină aşa la nesfârşit, zise Nangi.

Tomi scoase legitimaţia şi o fâlfâi prin faţa ochilor băiatului.

— Hei! strigă el. Ce-nseamnă asta?

— Şterge-o până nu te-ncalţ, zise Tomi.

— Nu zău? rânji batjocoritor puştiul. Şi ca ce chestie?

— Părul tău cam tulbură pacea lumii, băiete, spuse Tomi jucându-se cu pistolul în aşa fel încât să nu fie văzută de alţii din sală.

Manevra avu efect şi băiatul se făcu imediat nevăzut.

— O.K., zise Tomi. Şi-acum?

— Vedem, spuse Nangi. Ia fisa asta şi distrează-te.

Tomi introduse fisa şi începu să joace. Între timp, Nangi se strecură în partea dreaptă a aparatului şi se aplecă, cercetând peretele de metal. Era acolo o uşiţă pe care Pack Rat o deschisese ca să-şi ia fise. Inima începu să-i bată mai repede. În treimea de sus a uşiţei se afla o broască micuţă.

— Ce faci acolo? îl întrebă Tomi.

— Când ne-am văzut ultima dată, Pack Rat a insistat să discutăm aici, nu în altă parte. Pe de o parte pentru că era mai în siguranţă, hărmălaia de aici face ca până şi cele mai afurisite dispozitive electronice de ascultare să nu prindă nimic. Şi pe de altă parte fiindcă aici era locul unde-i plăcea lui să se retragă când avea de găsit soluţii. Însă mi-a spus că întotdeauna juca numai la maşina asta. M-am tot întrebat de ce, până când a deschis uşiţa asta, unde-şi ţin proprietarii localului fisele.

— O scamatorie drăguţă, zise Tomi.

— Să sperăm că e ceva mai mult decât o simplă scamatorie.

Tomi spusese despre Pack Rat: *„Desigur, ţinând cont de ocupaţia lui, avea nevoie de acces douăzeci şi patru de ore*

din douăzeci şi patru la ce considera el important." Fraza asta îl trimisese pe Nangi cu gândul la sala de *pachinko* atât de dragă lui Pack Rat, deschisă toată ziua şi toată noaptea.

Murmurând o rugăciune, luă cheia şi o strecură în orificiu, încercând să o răsucească spre dreapta. Nimic. Cheia nu se clinti. Aproape descurajat, încercă într-o doară şi spre stânga.

Şi uşiţa se deschise basculându-se în faţă. Nangi băgă mâna în interior şi pipăi pereţii. Şi iată-l: lipit cu bandă adezivă de plafonul minusculei încăperi care primea fisele, un obiect mic şi tare. Nangi îl desprinse cu mişcări înfrigurate, îl scoase încet afară şi îl privi.

Un micro-casetofon...

— Bingo!

* * *

Nicholas gonea cu maşina spre vest, de-a lungul autostrăzii Long Island, cu peste o sută cincizeci de kilometri pe oră. Justine se ghemuise pe bancheta din dreapta, având încă pe umeri pătura împrumutată. Din când în când, uitându-se la ea, Nicholas o vedea tresărind în somn şi scâncind uşor. Se simţi înduioşat şi îi puse protector o mână pe şold.

Era patru şi jumătate dimineaţă şi cerul avea culoarea sidefului. Norii de la orizont, dinspre sud, păreau pătaţi într-un portocaliu palid.

Nicholas coborâse plafonul maşinii. Vântul îi făcea bine, răvăşindu-i părul şi scoţându-i din nări mirosul de foc.

Amândoi erau îmbrăcaţi în haine de împrumut; tot ce avuseseră se mistuise în flăcări. Din douăzeci în douăzeci de secunde Nicholas îşi arunca ochii la detectorul de radar ascuns sub parasolarul Jaguarului, deşi ştia că aparatul l-ar fi avertizat şi sonor dacă ar fi depistat o maşină a poliţiei aflată la pândă pentru a trage pe dreapta conducători auto grăbiţi ca şi el. Treaba asta îl obliga să se mai uite şi la altceva, nu numai la peisajul monoton al autostrăzii.

Parcurse drumul de la West Bay Bridge la New York într-o

oră şi cincisprezece minute. Pe când el tocmai încetinea, pregătindu-se să plătească taxa de la intrarea în tunelul Queens-Midtown, observă că Justine se trezise.

— Cât e ceasul? întrebă ea întinzându-se.

— Oricum tot devreme pentru tine ca să te trezeşti, spuse Nicholas pe când intrau în tunel. Culcă-te din nou.

Justine se frecă la ochi, apoi îl privi concentrată.

— Prea multe vise, spuse ea. Prea multe fantome care mă urmăresc. Nick, l-am visat pe Saigo. Şi de la o vreme se făcea că ia chipul tău...

Nicholas se înfioră gândindu-se la ce spusese Kansatsu-san: *toată viaţa tu ai evitat întunericul...*

— Da, dar omul ăsta, Senjin, nu e acelaşi lucru cu Saigo, zise Nicholas. Vreau să înţelegi ceva. Saigo a fost întruchiparea răului, e adevărat. Dar Senjin, *dorokusai*-ul, a depăşit orice limită a întruchipării răului. Sau a binelui. Pentru el conceptul de moralitate nu reprezintă nimic. Trăieşte, sau cel puţin crede că trăieşte, dincolo de astfel de consideraţii.

— Care-ar fi?

Ieşiră din Manhattan şi se îndreptară spre centru.

— Nu sunt sigur că ştiu, spuse el. Dar nici nu ştia dacă avea vreo importanţă. Important e acum ce gândeşte Senjin. Când am să ştiu asta am să-l cunosc şi pe el.

Se îndreptară spre Houston mergând pe Second Avenue, apoi o tăiară spre vest, ajungând pe Greene Street, în faţa unui şir de clădiri cu aspect industrial, care până în urmă cu cinci sau şase ani fuseseră fabrici ale unor producători de îmbrăcăminte şi de galanterie. De atunci, clădirile fuseseră transformate în blocuri de apartamente largi, dar cu dependinţe comune, trase parcă la şablon.

Nicholas o duse pe Justine până la o uşă metalică vopsită în verde marin. Pe verticala uşii se aflau trei încuietori Medeco, înconjurate cu plăci groase de bronz antispargere. Lângă uşă, sub un grilaj, se aflau nişte butoane de sonerie pentru intercomunicaţii. Sus, deasupra capetelor lor, Justine observă lentilele unei camere video.

Nicholas apăsă pe un buton sub care scria ceva destul de

greu de înţeles, „Con Tower”. Într-o clipă se auzi un bâzâit şi uşa se deschise singură. Şi după ce intrară, se închise tot singură în spatele lor. Nicholas şi Justine se treziră înconjuraţi în beznă. Trecu un minut, apoi altul. Nicholas nu se mişcă, iar Justine făcu şi ea la fel, ştiind că era mai bine să nu zică nimic. Îl simţea pe Nicholas relaxat lângă ea şi asta era destul ca s-o facă să fie liniştită.

Brusc, lumina se aprinse şi Justine clipi din ochi. Se văzu înconjurată de propriile lor imagini. Perspectiva halucinantă se schimbă numai după ce se deschise o uşă ascunsă perfect în panourile cu oglinzi. Nicholas o conduse dincolo.

Era un spaţiu mare, dar primitor, cu tavanul înalt ca al unei catedrale. Pereţii erau curbaţi, creând spaţii concave şi convexe, netradiţionale, misterioase chiar, care-i aminteau de dealurile şi văile trupului omenesc. Pe pereţi atârnau pânze enorme cu picturi moderne reprezentând voluptoase peisaje rustice, scăldate în soare, executate în maniera postimpresionistă. Spaţiul acesta era mobilat confortabil şi ici şi colo se vedeau antichităţi din pânză de bumbac cerată şi reproduceri de antichităţi, nici una din ele orientală. Peste tot erau împrăştiate antice obiecte japoneze lăcuite şi cutii pentru scris. Lângă un perete concav se afla o statuie în mărime naturală a unui actor Kabuki în travesti, cu tot cu perucă şi costum. În centrul camerei, un Buddha uriaş din lemn lăcuit şi poleit cu aur, stătea pe un soclu antic. Straniu totuşi, locul nu era o harababură, ci mai degrabă beneficia de o vrajă ascunsă, care-i dădea un aspect de întreg armonios şi primitor.

În mijlocul camerei stătea un japonez cu privire fioroasă. Justine simţi încordarea omului, care nu făcea nici un efort ca să şi-o ascundă.

— Ai ajuns repede, Tik-Tik, spuse japonezul. Prea repede.

Apoi Justine îl recunoscu.

— Conny? întrebă ea. Conny Tanaka?

— *Hai*! mârâi japonezul.

Apoi se înclină ceremonios, rămânând mai departe încruntat, dar Justine se repezi în braţele lui, ceea ce păru să-l ia pe nepregătite şi îl descumpăni.

Nicholas începu să râdă.

— Ar trebui să te uiţi într-o oglindă, de exemplu în una de dincolo şi să vezi ce faţă ai, Tanaka-*san*.

Conny mormăi nemulţumit.

— Locul ăsta e ceva nou, spuse Justine. E superb!

— Şi încă n-ai văzut nimic, zise Nicholas.

— Tik-Tik? zise Conny privind-o încruntat pe Justine. Să nu crezi că nu sunt fericit să te revăd.

O sărută şi el, apoi se întoarse spre Nicholas.

— Am citit mesajul tău, Tik-Tik. Sunt eu rapid, dar trebuie să mărturisesc că nu chiar atât de rapid. Ce cauţi aici, acum, când eu te aşteptam abia peste câteva zile?

— A trebuit să-mi schimb programul, zise Nicholas aşezându-se pe o excelentă reproducere a unei canapele stil Louis XIV. *Dorokusai*-ul ne-a incendiat casa azi-noapte.

Conny pronunţă un epitet în japoneză, un cuvânt scurt, lătrat, pe care Justine nu-l înţelese.

— Aduc ceaiul, zise el.

Justine se întoarse către Nicholas. Frica îi înceţoşase ochii şi o făcea să tremure.

— De ce nu mi-ai spus?

— N-avea nici un rost să-ţi spun înainte. N-ai fi făcut altceva decât să te înspăimânţi şi mai tare. Şi doar aveai nevoie să dormi.

— Dar, Nick, cum de-a ajuns să ştie unde mă duceam?

Justine părea că-l implora pe Nicholas să-i spună că totul era numai o minciună, sau cel puţin un coşmar din care în cele din urmă se va trezi.

— Mă tem că tu trebuie să-i fi spus, zise Nicholas, grijuliu.

Nu voia să-i dea de bănuit că *dorokusai*-ul reuşise cumva s-o facă să-l conducă la locul unde erau ascunse smaraldele lui So-Peng. Ştia că ea s-ar fi simţit groaznic de umilită.

— Oh, Dumnezeule, Nick! Ce altceva i-am mai spus? Nu-mi amintesc nimic!

— De unde să ştiu eu? zise el cu blândeţe.

Justine simţi cum i se prăbuşesc umerii şi o invadează o senzaţie de extenuare. Apoi Conny se întoarse cu o tavă cu ceşti de ceai şi ea simţi că încet, încet, începe să-şi revină.

Fiecare criză aduce cu sine propria sa ceremonie a ceaiului, îşi zise ea. Era ceva foarte civilizat, dar în acelaşi timp şi practic, căci în intervalul de timp în care se îndeplineau micile, dar importantele amănunte ale ceremoniei, spiritul se putea elibera de tulburare şi îşi putea regăsi calea pe care putea să ajungă la strategia victorioasă.

După ce se îndepliniră toate formalităţile, băură ceaiul şi Nicholas îi povesti lui Conny ce se întâmplase şi ce presupunea el că se întâmplase. Asta era partea pe care Justine o auzea acum pentru prima dată şi se scutură de parcă ar fi luat o înghiţitură de vin acru.

— Şi ce vrei să fac eu, Tik-Tik? întrebă la sfârşit Conny.

— Exact ce faci deja, spuse Nicholas uitându-se direct în ochii lui. Însă mai am nevoie de bani lichizi, cărţi de credit, permis de conducere, tot tacâmul. Firma poate să-mi aranjeze toate astea, dar mai am încă multe de făcut şi trebuie să le fac singur. Poţi să ai grijă de Justine cât sunt eu plecat?

— Nick! ţipă Justine înainte de răspunsul lui Conny. Vreau să rămân cu tine! Nu vreau să stau aici nefolositoare în timp ce tu...

Nicholas se apropie şi se aşeză lângă ea, luându-i mâna.

— Nu nefolositoare, spuse el pe un ton pe care ea îl ştia atât de bine şi la care de obicei se supunea fără o vorbă. Noi toţi de aici avem câte un rol de jucat. Şi e foarte important să-l jucăm şi bine.

Justine îl privi în ochi şi dădu din cap.

— Poate că l-ai lăsat în urmă pe tipul ăsta când ai venit încoace, spuse Conny. Eu nu mi-aş dori să te urmăresc prin oraş. Tu o dată ce te-ai pierdut, pierdut rămâi. Eviţi...

— O să mă găsească, Conny. Orice-aş face, va ajunge aici. E doar o chestiune de timp.

— Dar putem...

— Nu te gândi să evităm inevitabilul, zise Nicholas. Ar fi o risipă inutilă de energie, iar noi o să avem mare nevoie de ea cât de curând.

Se apropie şi mai mult de Justine, încercând să nu se lase

impresionat de privirea ei înspăimântată.

— Scopul nostru e să jucăm un joc. Jocul *nostru.* Nu e *de-a v-aţi ascunselea,* ci mai degrabă e un joc de cărţi în care iluzia are rolul principal, îi arătăm ticălosului un şapte de caro şi când ajunge destul de aproape ca să ni-l ia, o să vadă că de fapt e un as de pică.

— Cartea morţii, dădu Conny din cap. E un plan bun.

— Bine-ar fi să fie, spuse Nicholas. E singurul plan care ar putea avea sorţi de izbândă.

Conny puse ceştile goale pe tavă şi dispăru în spatele unui paravan antic japonez, cu bâtlani albi zburând deasupra unei mări strălucind în verde şi auriu.

Nicholas se întoarse spre Justine şi se uită mult timp în ochii ei. Apoi îi spuse:

— Mă întreb dacă poţi să-ţi dai seama cât de preţioasă eşti pentru mine.

— Nick, Nick, gemu Justine rezemându-şi capul de pieptul lui şi lăsând lacrimile fierbinţi să-i curgă pe obraji. Mi-e aşa de frică! Am senzaţia că de-abia te-am recuperat. Acum, că Senjin e atât de aproape, mi-e aşa de frică. Eu...

Nicholas îi acoperi blând gura cu palma.

— Gata, lasă. Stai liniştită. Calmează-te. Ai încredere.

Notă pentru mine, se auzi vocea lui Pack Rat din difuzorul microcasetofonului. Înregistrarea era datată, cum aveau să fie şi următoarele. *Referitor la: virus atacat computer Sato. Dat discheta cu înregistrare atac lui Mickey pentru analiză. Zis s-o sun peste patruzeci şi opt de ore...*

Notă pentru mine: sunat Mickey. Încă n-are nimic. Zis arhitectură virus e ceva ce n-a mai întâlnit. Veşti proaste. Veşti bune: e prinsă, fascinată de proiect. Vrea să-l penetreze pe bandit şi se lasă de orice altă activitate. Zis sun zilnic...

Notă pentru mine: sunat Mickey. Nimic...

Notă pentru mine: sunat Mickey. Nimic...

Notă pentru mine: Mickey zis virusul e un mutant. Din câte a reuşit să pună cap la cap până acum, se pare că virusul se *hrăneşte de fapt cu sistemul de securitate al*

programului parazitat, folosindu-l pe măsură ce se adaptează la el, pentru a-l penetra şi a ajunge la fişierele protejate...

Notă pentru mine: Mickey susţine că virusul nu e proiectat pentru a distruge sau pentru a zăpăci programele atacate. E un virus sfredel, gândit ca o cale de comunicaţie între fişierele protejate şi utilizatorul virusului. Mickey susţine chestia devine pur şi simplu o nebunie. E absorbită cu totul de proiectul ăsta; lucrează la el optsprezece ore pe zi...

Notă pentru mine: cred Mickey e aproape gata să penetreze virusul. Din datele de pe discheta pe care mi-a dat-o Nangi, Mickey e sigură că atacul asupra computer Sato a fost un test. E aproape sigură că virusul n-a fost încă definitivat. Zice ştie un tip – numai unul care ar fi putut concepe uluitorul supervirus, care se adaptează la diferitele programe care asigură securitatea. E un geniu recunoscut şi ghici ce mai zice? Lucrează în departamentul cercetare şi dezvoltare de la Nakano. Coincidenţă? Trebuie sunat Nangi cât mai repede posibil...

Banda se termină, dar camera se umplu de un soi de energie invizibilă, atotpătrunzătoare. Prima înregistrare data din ziua când Nangi se întâlnise pentru prima oară cu Pack Rat în jungla electronică din Akihabara; ultima înregistrare fusese făcută cu o zi înainte de dispariţia lui.

Nangi rămase cu privirea pierdută la micul aparat negru. Se afla împreună cu Tomi în biroul ei din sediul poliţiei. Tomi păşea înainte şi-napoi atât de agitată încât Nangi, în ciuda frământărilor pe care i le stârniseră dezvăluirile de pe banda casetofonului, ridică ochii şi o întrebă:

— Ce se-ntâmplă cu tine?

Tomi îl privi şi zâmbi trist.

— Nimic, spuse ea printre buzele strânse, doar că dacă Mickey asta are dreptate, cred că ştiu cine a creat supervirusul.

Nangi îşi îndreptă şi mai mult capul. Tomi încetă să se mai agite şi îşi puse mâinile în şold.

— Nu te uita aşa la mine. Ştiu până şi cum se numeşte

virusul: MANTIS. E un acronim pentru, ia să vedem: *Distrugător tactic, ne*-nu-ştiu-cum, *de circuite integrate.* Cred că e bine aşa. Şi după cum mi-a spus prietenul meu, e un virus adaptabil. Se foloseşte de fapt de programul de protecţie în spinarea căruia se urcă pentru a fi dus de el până-n inima computerului. Cuvântul ăsta *adaptabil,* m-a pus pe jar.

— Prietenul tău a creat MANTIS-ul?

Vocea lui şoptită o făcu să se înfioare. Dădu din cap.

— Îl cheamă Seji Kikoko, dar toţi îi spun Ticălosul. Lucrează pentru Nakano la departamentul cercetare şi dezvoltare. Îl cunosc de ani de zile. E un prieten vechi şi de încredere. Doar că... doar că nu pot să cred că ştie la ce e folosit programul lui!

— Trebuie să ştie, spuse Nangi privind-o fix. Virusul ăsta e atât de nou şi atât de radical, încât tipul e singurul care-i poate evalua rezultatele. Altcineva nu pricepe mare lucru din el.

Tomi îl aprobă dând din cap şi se prăbuşi greoaie într-un scaun, îşi trecu degetele prin păr. Era pur şi simplu răscolită.

— Trebuie să vorbesc cu el, să aflu...

— Încă nu, spuse Nangi.

Tomi îşi lăsă capul într-o parte şi îl privi pieziş.

— La ce te gândeşti?

— Mă gândesc că în clipa asta suntem prinşi până peste cap, zise Nangi. Ne aflăm în mijlocul unei conspiraţii mai mari decât mi-am putut imagina. Acum ştiu cum e să te afli în faţa unui colimator. Nicholas a avut dreptate. E unul dintre lucrurile pe care mi le-a spus în maşină, în drum spre aeroport. El şi cu mine suntem de luni de zile nişte ţinte vii. Astfel de operaţii au loc numai pe baza unor planificări îndelungate.

— Despre ce fel de operaţie e vorba?

Nangi îşi rezemă bărbia de mâinile care îi acopereau capul de dragon al bastonului.

— Încă nu sunt sigur de ramificaţiile pe care le presupune manevra asta, răspunse el încet. Şi nici măcar de

amploarea pe care o poate lua. E ceva similar cu afurisitul ăsta de virus sfredel. Sau la fel cu ce spunea experta în computere a lui Pack Rat: îi văd arhitectura, dar încă nu sunt sigur de scopul ei.

Se uită la ceas şi se ridică în picioare, băgând casetofonul în buzunar.

— Hai să mergem. E timpul să începem să culegem câte ceva din fructele propriei noastre operaţiuni.

Când Nangi şi Tomi ajunseră acasă Masuto Ishii, vicepreşedintele diviziei pentru operaţiuni, sosise deja şi îi aştepta. Umi pregătise ceaiul şi adusese dulciuri pentru Ishii, făcându-l să se simtă ca acasă în camera cu nouă saltele tatami care servea drept salon şi unde se desfăşurau în general formalităţile cerute de etichetă.

Un întreg perete era deschis către o *engawa* din lemn lăcuit care dădea într-o grădină interioară. Ishii, care îşi sorbea încet ceaiul privind afară la straturile de azalee şi bujori, sări iute în picioare şi se înclina adânc când Nangi intră în încăpere. Ishii şi Tomi nu se cunoşteau şi Nangi făcu ceremonios prezentările.

Umi apăru şi le servi şi lor ceaiul, apoi se aşeză lângă Nangi.

— Ce veşti îmi aduci, prietene? întrebă Nangi.

Ishii zâmbi şi scoase din mapa de lângă el o casetă video.

— Totul e aici, Nangi-san, spuse el oferindu-i caseta cu o plecăciune adâncă. Exact aşa cum aţi prevăzut.

Nangi se încruntă, luă caseta şi o introduse într-un VCR aşezai deasupra unui televizor extraplat. Aparatul se puse în funcţiune şi Nangi luă telecomanda, apăsând pe *play* de îndată ce-şi reluă locul lângă Umi.

— Priviţi cu atenţie, spuse el.

Mira color fu înlocuită de imagine. Tomi sesiză îndată că nu era vorba de o treabă făcută de un amator; era de la cap la coadă o operaţie de urmărire executată de un profesionist.

Imaginea deveni clară şi toţi recunoscură locul ca fiind grădina din partea de est a Palatului Imperial. În cadru apăru Ishii şi puţin timp după aceea apăru şi Kusunda Ikusa.

Şi ca toate înregistrările care se respectă şi aceasta avea înscrisă în partea de jos a cadrului, data, ora, minutele şi secundele, pentru a nu lăsa nici o îndoială în privinţa momentului când fusese făcută sau pentru a preîntâmpina speculaţiile legate de un posibil montaj făcut în scopuri frauduloase.

Cu un gest repezit, Ikusa împinse un plic către Ishii, care îl luă şi îl deschise în direcţia în care se aflase camera de luat vederi, iar aceasta, parcă acţionând după o regie dinainte pusă la punct, concentră prin transfocator imaginea asupra plicului. Tomi observă clar teancul gros de yeni.

Cei doi bărbaţi vorbiră un timp plimbându-se în jurul grădinii. Banda nu avea deloc sunet. În cele din urmă Ishii se despărţi de Ikusa. Înregistrarea îl prezenta în continuare pe Ishii până ce acesta se urcă în maşină, apoi maşina fu urmărită până în partea opusă a Tokio-ului. Înregistrarea nu se întrerupse deloc, urmărindu-l pe Ishii până la capăt. Drumul fusese parcurs fără nici o oprire.

Maşina în care era Ishii trase pe dreapta pe o stradă laterală şi rămase în aşteptare. Ishii se uită la ceas. În cadru apăru un bărbat de statură atletică şi cu mişcări de felină, care deschise uşa din spate şi urcă. Imaginea îl prinsese foarte clar: era Catch Hagawa, un binecunoscut bookmaker, implicat în câteva omoruri care rămăseseră până la urmă neclarificate. Catch Hagawa era un om cu relaţii foarte importante în *Yakuza* şi justiţia nu putuse face niciodată nimic împotriva lui. Dovezile şi martorii dispăreau ca prin farmec.

Hagawa vorbi puţin cu Ishii, care nu spuse nimic, ci doar îi înmână plicul. Era acelaşi plic pe care i-l dăduse Ikusa. Hagawa luă plicul şi numără banii de două ori, apoi dădu scurt din cap, vârî yenii la loc în plic şi-l ascunse în buzunarul din interior de la piept al hainei sale, apoi ieşi din maşină. Maşina se puse în mişcare ieşind din cadru. Aici înregistrarea se termină.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Tomi.

— Te-ai descurcat bine, Ishii-*san*, zise şi Nangi, cu o

înclinare adâncă spre vicepreşedintele lui.

Omuleţul răspunse şi el cu o plecăciune, dar parcă una şi mai adâncă.

— Vă mulţumesc, Nangi-*san*. Integritatea lui Sato International trebuie menţinută cu orice preţ. Orice atac asupra integrităţii corporaţiei este în realitate un atac personal la adresa fiecărui angajat loial. Mărturisesc că m-am simţit prea mic pentru încrederea cu care m-aţi onorat. Orice aş fi realizat eu, este cu totul nesemnificativ pe lângă ce aveţi dumneavoastră de făcut de acum înainte.

— Fiecare individ face parte integrantă din întreg, spuse Nangi vădit mulţumit de replica lui Ishii. Fiecare contribuţie, dacă e adusă cu inima curată, e la fel de importantă. Aşa gândim noi cei de la Sato International.

— Dar cum aţi pus chestiile astea la cale, Nangi-*san*?

Nangi se întoarse spre ea şi-i zâmbi.

— A fost ideea lui Nicholas. Cunoşti filozofia care se ascunde în spatele disciplinei aikido? Aikido e o artă a cercurilor concentrice. Ea foloseşte propriul elan al agresorului chiar împotriva lui, trăgându-l spre tine în loc să-l trimită într-o altă direcţie, de exemplu în lateral sau în afară.

— Şi? întrebă Tomi, încă nelămurită.

— În cazul nostru, am folosit aceeaşi filozofie. În loc să luptăm ca să parăm atacul lui Ikusa sau să ne retragem în faţa atacului pentru a contraataca, noi l-am atras mai aproape de noi şi am exploatat setea lui nestăvilită de putere şi dorinţa lui arzătoare de a ne vedea distruşi. I-am prezentat o situaţie de naufragiu şi a muşcat momeala ca un începător.

Apoi îi povesti despre primul contact dintre Ishii şi Ikusa.

— Trecutul lui Ishii a făcut ca povestea să sune pentru Ikusa nu numai logic şi plauzibil, ci şi irezistibil, deoarece în presupusa situaţie disperată în care se afla Ishii, Ikusa a văzut imediat un prilej de a-l folosi pe Ishii împotriva noastră. După cum am bănuit, Ikusa a vrut să-l folosească pe Ishii pentru a afla de la el ce strategie aveam noi de gând să abordăm. Ishii trebuia doar să-i fie recunoscător,

nu-i aşa? zâmbi cu indulgenţă Nangi. Acum avem pe bandă o dovadă vizuală că Kusunda Ikusa, acest etalon al moralităţii perfecte a lui Nami, achită printr-un intermediar o mare sumă de bani lui Catch Hagawa, cunoscut de o lume întreagă drept criminal.

— Dar nu aşa s-au petrecut lucrurile, remarcă Tomi. Iar Ikusa va spune şi el că nu e ce se pare.

— Da, va spune, dar nu destul de rapid, spuse Nangi. Vezi dumneata, detective, pe piedestalul înalt al moralei neştirbite pe care s-a cocoţat Ikusa nu e loc pentru eroare. În definitiv cum crezi că va explica el înregistrarea video? Orice cuvânt al lui va fi luat drept încercare de ascundere a adevărului. În cazul ăsta, de altfel ca mai întotdeauna, realitatea este irelevantă. Contează mai mult ce pricep oamenii din toate câte se întâmplă. Dovada faptei negative se află în faţa noastră, iar faptul că ea e doar o iluzie nu înseamnă nimic. Crede-mă, scandalul care va izbucni va fi real, cel puţin în ceea ce-l priveşte pe Kusunda Ikusa.

Shisei îl duse pe Branding la ea acasă: mai mult ca sigur că locuinţa lui era înconjurată de reporteri.

— Vreau să te am lângă mine, zise el solemn. După toate câte s-au întâmplat, nu vreau să mai am surprize.

— Cook, spuse ea, ştii că în Japonia există o şcoală în care se învaţă cum să minţi cu ochii?

Branding se uită la ea şi începu să se dezbrace.

— Am de gând să fac un duş, zise el. Mă simt de parcă tocmai am coborât din avion după un zbor din Hong Kong. Vreau să vii în baie cu mine.

— N-am să plec de-aici, Cook.

Branding era deja gol. Făcu o minge din îmbrăcămintea lui murdară.

— Nu ştiu unde să pun astea.

Shisei întinse braţele.

— Dă-mi-le mie. Mă ocup eu de ele.

Branding le aruncă pe pat.

— N-ai de gând să asculţi nimic din ce vreau eu să-ţi spun, nu? spuse ea fără să pună nimic deosebit în tonul ei,

nici durere şi cu siguranţă nici autocompătimire, dar tocmai acest fapt îl prinse pe Branding.

— Spuneai de şcoala japoneză, zise el intrând în baie.

— Pot să vin şi eu?

Branding o urmări cum începe să se dezbrace. Cine le-nvaţă pe femeile astea să se dezbrace aşa? se întrebă el. Cu siguranţă că nu mamele lor.

— M-am gândit că s-ar putea să-ţi fie frică de mine, spuse ea.

Branding dădu drumul la apă şi curând baia se umplu de abur. Se făcu neplăcut de cald. Păşi sub duş şi lăsă uşa deschisă. Shisei intră după el şi închise uşa în urma ei.

— Şi cum ziceai că e cu şcoala aia de spus poveşti cu ochii? zise Branding.

Apa fierbinte îi mângâia trupul, înmuind şi îndepărtând murdăria şi transpiraţia urât mirositoare provocată de spaimă. Doamne ce îngrozit fusese când văzuse cadavrul lui David Brisling în portbagajul maşinii lui. Dar şi mai tare îl cuprinsese spaima când se văzuse vârât la arest. „Nu pot fi un criminal, îşi zicea el fără contenire. N-am eu curajul ăsta!”

— Şcoala se află la ţară, spuse Shisei luând săpunul şi începând să-l săpunească pe Branding. Toate clădirile şcolii sunt construite în stilul unor castele elveţiene. Nu ştiu de ce, dar tot locul are un aer fantastic, de basm. Se numeşte *Kinsei no Kumo,* „Norul Auriu”. Toate comunităţile japoneze au nevoie de câte un slogan care să poată fi invocat la nevoie. Sloganul şcolii „Norul Auriu” este *Kiyoku Utsukushiku Kanzen.* Pur, Frumos, Perfect. La „Norul Auriu” existau numai eleve, dar profesorii erau numai bărbaţi. Presupun că-ţi zici că ne învăţau arta actoriei, dar să ştii că nu era vorba de actoria pe care o ştii tu. Îţi aduci aminte de *Kata,* regulile? Ei bine, tot ce făceam noi la „Norul Auriu” făceam urmând cu stricteţe *Kata.* Adică nu numai modul în care ne jucam rolurile, ci şi felul în care mâncam, ne spălam sau dormeam. Totul.

— Mai exact?

— Jucam numai roluri masculine. Existau mai multe

motive pentru asta. Ne puneau de exemplu să memorăm viaţa marelui actor Yoshisawa Ayame, al cărui concept de artă actoricească consta în exprimarea unui ideal. El susţinea că actriţele nu pot exprima pe scenă supremul ideal feminin deoarece s-ar baza automat pe farmecul feminin: buzele, şoldurile şi sânii. Asta ar distruge idealul. Numai un bărbat poate crea pe scenă femeia ideală.

— Dar asta-i o nebunie, spuse Branding.

— Crezi? surâse Shisei şi palmele ei săpunite începură să deseneze cercuri pe spatele lui Branding, ajungând din ce în ce mai sus. De ce? Nu înţelegi că nu poţi crea o expresie ideală decât dacă e complet artificială? Idealul nu e decât o iluzie sculptată cu măiestrie absolută de un artist.

Branding se întoarse cu faţa la ea.

— Atunci acelaşi lucru e valabil şi pentru femei? Numai ele pot exprima idealul masculin?

— Da.

— Dar tu eşti o femeie care joacă rolul unei femei.

— Eu sunt absolventă, spuse Shisei. Nu elevă. De fapt cele mai multe din colegele mele de la „Norul Auriu” se aflau acolo deoarece jucând în roluri masculine aveau posibilitatea să-şi piardă propria feminitate, să devină într-un anumit sens asexuate. Ştiau doar prea bine locul umil care le aştepta ca femei în societatea japoneză. „Norul Auriu” le permitea să se împotrivească destinului, cel puţin pentru un timp.

— Şi tu ce-ai căutat acolo?

— Pe atunci ştiam că vreau să devin un *talento*, o celebritate, răspunse ea. Îmi amintesc cum am urmărit căsătoriile celor mai faimoşi *talento.* Li se făcea o publicitate fără egal în Japonia. Nici măcar primului ministru nu i se aloca vreodată atâta spaţiu de emisie. Toţi idolii aceia erau adoraţi ca şi când ar fi avut în vine sângele familiei imperiale. Adoraţia aceasta a publicului a fost ca o adevărată scurgere de electricitate şi îmi aduc aminte cum mă gândeam că acei oameni perfecţi trebuie să fi păşit pur şi simplu în rai. Aveau tot, absolut tot. Mai bine zis tot ce-mi doream eu şi nu aveam.

Genele ei lungi erau grele de apă.

— Adevărul e că m-am dus la „Norul Auriu” ca să obţin un mijloc de control asupra celorlalţi, spuse ea, căci ştiam că fiind femeie, nu puteam să am vreodată parte de aşa ceva.

Branding privi apa curgând în cascadă peste trupul ferm al fetei. În micile încreţituri şi prin adâncituri, boabele de apă stăteau lipite de piele.

— Deci acolo ai învăţat să minţi cu ochii, spuse el. Tot instructorii de acolo te-au învăţat să-ţi înşeli inima?

— Cook, zise Shisei ridicând ochii spre el.

— Măcar dacă nu m-ai minţi, zise el atingând-o tulburat.

— De ce e adevărul atât de important pentru tine?

— Pentru că mi-am dedicat adevărului întreaga viaţă.

— Dar chiar viaţa în sine e o minciună!

— Ah, Shisei, sper că nu crezi ce spui!

— Ba da, Cook. Zău, cred! Şi tu ai crede dacă ai şti ce ştiu eu.

Branding o apucă deodată de umeri şi o trase lângă el până ce buzele lor aproape se atinseră. O privi adânc în ochi, în acei ochi care fuseseră învăţaţi să mintă la „Norul Auriu”.

— Cine eşti tu, Shisei? Eşti fata aceea încrezătoare în puterile ei care alunecă cu dibăcie prin mijlocul societăţii Washingtonului, jucându-şi jocul mai bine decât oricine altcineva? Sau eşti apărătoarea asiduă a mediului înconjurător, atât de minunată şi pură la suflet? Sau eşti pictura umană torturată, ţinută ca un animal la cheremul unui artist dement? Sau eşti fetiţa aspră trimisă la *„Norul Auriu”* ca să înveţe să-şi ascundă sexul pentru a atinge cine ştie ce ideal nebunesc? Ştii care din fiinţele astea eşti, Shisei? strigă Branding scuturând din cap. Eu nu cred că ştii. Eu cred că nu ai nici una dintre identităţile astea! Şi nu eşti nici măcar o combinaţie între ele. Cred că nici nu eşti cine eşti, pentru că undeva pe drum tu ţi-ai fi pierdut sensul eului tău. Ai fost învăţată să înşeli, nu e nici o îndoială în privinţa asta. Numai că până la urmă înşelată eşti chiar tu.

Shisei scoase un ţipăt scurt şi rupându-se din

îmbrăţişarea lui, i se prăbuşi la picioare. Capul îi căzu în piept, iar apa îi udă părul lipindu-i-l de obraji, răvăşindu-i-l ca pe o perdea peste faţă.

— Oh, Shisei, nu face asta, zise Branding îngenunchind lângă ea şi ridicând-o.

— Cook, şuieră printre dinţi Shisei, aproape tremurând, viaţa mea e o minciună pentru că adevărul e imposibil de privit în faţă.

— Numai acum e aşa cum spui, o asigură Branding. Dar trebuie să faci primul pas către acceptarea adevărului despre tine.

— Nu pot! Nu pot!

— Dacă ai putea să-mi spui adevărul despre tine, dacă ai vedea că eu îl accept, atunci ar fi un început.

— Nu! strigă Shisei agăţându-se de el. Cook, nu! Nu mă sili!

— Shisei, zise el strângând-o la piept, eu nu te pot sili în nici un fel să faci ceva ce nu vrei. Dar aş îndrăzni să spun că tu ai făcut-o deja în ceea ce mă priveşte.

Shisei închise ochii în timp ce inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Sunt obosită, Cook.

Branding opri apa.

Shisei îl şterse complet cu prosopul înainte să înceapă să se şteargă şi ea.

— Cred că ţi-ai lăsat nişte haine în şifonier, spuse ea.

Branding se duse în dormitor şi deschise uşa şifonierului. Înăuntru găsi halatul lui şi o pereche curată de chiloţi. La înălţimea capului observă o pată întunecată, care fusese ştearsă cu ceva, dar urmele din ţesutul lemnos erau încă vizibile. Se uită fix la porţiunea cu aşchii de lemn nevopsit, de parcă acestea ar fi fost vreun cor de voci acuzatoare. Cu ochii minţii revăzu cadavrul lui David Brisling din portbagajul maşinii sale, cu rana mortală de la ceafa. Albemarle scăpase de câteva ori, în timpul interogatoriului la care-l supusese, că rana era în formă de *V* şi că se găsiseră fragmente minuscule de lemn în carnea terciuită.

Ştiţi cumva ce ar fi cauzat tipul ăsta de rană, domnule

senator? O stinghie de lemn de dimensiuni să zicem patru pe opt? Care e părerea dumneavoastră? Atunci, Branding nu avusese nici o părere. Iar acum se întrebă dacă nu cumva în clipa asta era cazul să aibă vreuna.

Încă mai stătea pe gânduri când ieşi Shisei din baie, strângându-şi părul într-o coadă groasă. Când îl văzu pe Branding cum se uită, avu un moment de ezitare.

— Shisei, spuse Branding în şoaptă, tu ştii cine l-a ucis pe David Brisling?

— Douglas Howe.

— Aşa crede poliţia, spuse Branding.

Pe faţa fetei apăru o brazdă de lumină, dar Branding nu reuşi să desluşească ce se putea ascunde în spatele ei.

— Ce rost are să mă întrebi? Doar ştii dinainte că ţi-aş spune o minciună.

— Eu te rog să n-o faci. Dacă simţi într-adevăr ceva adevărat pentru mine în inima ta torturată şi plină de secrete, atunci ai să-mi spui adevărul.

— Cook, te iubesc.

Branding scutură din cap.

— Acum nu mai sunt sigur ce înseamnă asta.

Shisei rămase nemişcată, dar chiar şi de la distanţa la care se afla, Branding simţi cum o străbate un curent electric. Între ei apăru o tensiune, un fel de fâlfâit al aerului, care îl făcu să i se înmoaie genunchii. Ce spusese ea mai înainte? *M-am gândit că s-ar putea să-ţi fie frică de mine.* Dacă într-adevăr ea îl ucisese pe Brisling, atunci el avea de ce să se teamă de ea. Ce anume ar fi oprit-o să procedeze şi cu el la fel? Dar Branding nu avea nici o dovadă palpabilă şi nici nu avea să aibă vreodată. Din toate nu rămânea decât un punct întunecat, acuzator, pe uşa şifonierului ei şi imaginaţia lui hiperactivă care probabil că avea să se stingă cu timpul.

După un timp care le păru amândurora nesfârşit, Shisei rupse tăcerea.

— Ce-ai face dacă ţi-aş spune adevărul?

Branding scutură din cap.

— Tu trebuie să vrei să mi-l spui, să vrei să iei viaţa de la

început, fără să te gândeşti la ce aş zice sau aş face eu.

Ochii lui Shisei străluceau ca ambra supusă unui jet de lumină. Trase adânc aer în piept, luptându-se să găsească *prana,* echilibrul. Atmosfera din cameră păru să se clatine şi valuri mici, unduitoare de fluid se porniră concentric până când se loviră de pieptul lui Branding.

— Da, şopti ea. Ştiu.

Branding oftă puţin ca şi când şi-ar fi ţinut un timp respiraţia. Se întoarse cu spatele şi începu alene să-şi pregătească patul.

Shisei se apropie de el.

— Asta e tot ce-ai avut să mă-ntrebi? Nu vrei să ştii mai mult?

Branding se ridică şi o privi în faţă.

— Deja ştiu mai mult.

Apăru din nou acea tensiune care îl făcea ca transpiraţia să i se adune la subţiori şi să i se prelingă de-a lungul şirei spinării.

— Vreau să ştii ceva, Shisei. Te iubesc. Dar nu sunt sigur pe cine iubesc. E asta iluzia perfectă – una dintre multele pe care le-ai pregătit pentru mine? Sau eşti chiar tu, tu cea adevărată, ascunsă undeva în adânc, cu toate slăbiciunile şi defectele tale?

Ochii lui nu-i dădeau nici un moment de răgaz.

— Am nevoie de ajutorul tău ca să aflu. Sunt deja foarte familiarizat cu iluzia. Acum am nevoie să-mi petrec ceva timp cu adevărata Shisei. Spune-mi. Vrei să mă ajuţi?

Shisei plângea.

— Nu-mi vine să cred că mai eşti încă aici. Nu-mi vine să cred că nu te-ai dus cu maşina în altă parte. De ce-ai rămas aici? Nu înţeleg. Cu cât afli lucruri mai monstruoase despre mine, cu atât mai apropiat îmi pari. E oare posibil? Oh, cerule! ...

Branding vru să se ducă la ea, s-o ia în braţe, dar ezită simţind că dacă s-ar fi mişcat acum, ar fi făcut o greşeală. Îşi aduse aminte de o vacanţă petrecută în vest când discutase cu un cowboy care tocmai înfrânsese un cal sălbatic. Cowboy-ul îi spusese că animalul se arătase a fi cel

mai periculos exact în momentele dinaintea capitulării, atunci când acceptase zăbala, hamurile şi greutatea fiinţei omeneşti din spinarea lui. *Exact în momentul ăla poţi fi rănit mai rău,* explicase el mai departe. *Căci atunci te relaxezi crezând că ţi-ai terminat treaba şi că eşti în siguranţă. Să-ţi spun eu, omule, tocmai atunci e mai sigur că te-alegi cu gâtul rupt.*

Un instinct similar îi spunea acum lui Branding că se afla exact în acel punct cu Shisei. Nu se relaxa, în schimb o privi cu inima frântă cum plânge cu râuri de lacrimi.

— Adevărul e... începu Shisei, dar se opri imediat.

Branding nu zise nimic. Ea se reculese puţin şi începu din nou:

— Adevărul e că îmi place spectacolul. Totdeauna mi-a plăcut. Dar şi mai mult îmi place să joc pentru că atunci mă simt iubită, simt dragostea colectivă a publicului meu.

Se opri din nou şi până să reia ideea trecu atât de mult timp încât Branding fu sigur că altceva nu mai putea scoate de la ea, cel puţin acum.

— Fratele meu, zise în sfârşit ea cu glas gâtuit, zicea că actoria îmi va aduce moartea.

— N-am ştiut că ai un frate.

— Un frate geamăn, spuse ea cu un zâmbet vag. Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine, Cook. Multe lucruri pe care acum aş vrea să nu fiu nevoită să ţi le spun.

— De ce? Te temi că am să te părăsesc după ce le aflu?

Shisei trase adânc aer în piept şi-l slobozi apoi iute, aproape cu un şuierat.

— Cook, nimeni nu te-a iubit vreodată aşa cum te iubesc eu. Şi nimeni nu o va face, căci nimeni nu poate să te iubească aşa cum pot eu. Şi orice s-ar întâmpla, cel puţin asta nu se va schimba. Îţi jur că îţi spun adevărul.

— Da, ştiu.

— Aş vrea să te pot crede.

— De ce? Eu nu te-am minţit niciodată, zise Branding întinzând mâna spre ea. Vezi acum cât de tare te-ai încâlcit în lanţul propriilor tale înşelătorii?

Shisei se lăsă grea pe marginea patului, ca şi când şi-ar fi

pierdut deodată până şi puterea de a sta în picioare.

— Oh, Dumnezeule, ce vrei de la mine? Nu înţelegi că adevărul mă va distruge?

— Nu. N-are să te distrugă, Shisei. Asta e doar o iluzie pe care o foloseşti ca să te autosugestionezi şi să te înspăimânţi singură. Eu nu vreau decât să ieşi din groapa în care trăieşti de Dumnezeu ştie câţi ani. Eu îţi ofer viaţa şi numai viaţa.

— Am jucat pentru tine şi rolul de sirenă şi pe cel de Iuda, spuse Shisei tremurând. Iar acum tu îmi ceri să abandonez masca, să renunţ la rolurile mele pe care le-am plămădit cu atâta dragoste, să exist doar ca mine însămi. Nu ştiu dacă pot face asta.

— Bine înţeles că nu ştii. Pentru că tu eşti o străină chiar şi pentru tine. Oare nu toţi oamenii, când au de ales, aleg cunoscutul în detrimentul necunoscutului?

— Dar eu nu sunt fiinţă omenească! strigă pur şi simplu Shisei, îngrozită şi în acelaşi timp cu durere în inimă că Branding reuşise în cele din urmă s-o facă să se destăinuie, adică să facă ceea ce ea se jurase cândva să n-o facă niciodată. Eu şi fratele meu suntem altfel decât toată omenirea. Suntem *tanjiani.* Posedăm un dar natural al minţii. Noi vedem şi ştim lucruri... putem face lucruri pe care alţii nu le pot face.

Branding, uluit, se mişcă parcă cu paşi grei de somnambul spre locul în care Shisei se ghemuise în colţul patului.

— Adică eşti mediu.

Shisei râse amar.

— Dacă o iei la modul grosolan. Eu nu sunt ca iluzionişti de salon care pot spune ziua de naştere a unui străin doar dacă ţin în mână vreun obiect al acestuia. Nu, nu sunt aşa. Darul nostru e cu mult mai puternic.

A Branding se aşeză lângă ea. Simţea durerea ei ca şi când ar fi fost a lui. Îi zâmbi încurajator.

— Asta e secretul tău, groaznica dezvăluire despre care credeai că mă va face să te urăsc?

— Nu, şuieră Shisei, apoi se întoarse cu spatele la el. Oh,

Dumnezeule, ajută-mă...

Se înfiora adânc, apoi zise:

— Nu. Secretul meu este fratele meu. Legătura mea cu el. Fratele meu a fost acela care m-a ţinut prizonieră şi s-a simţit obligat să creeze pe spatele meu personajul principal care i-a bântuit visele în tinereţe... El, nu artistul dement, Zasso... care e doar o invenţie. Fratele meu geamăn e cel cu care am avut intimităţi pe care n-ai să poţi vreodată nici măcar să ţi le imaginezi. Fratele meu geamăn e cel care mă iubeşte de moarte, care nu-mi va da drumul şi care i-a ucis pe toţi aceia care au căutat să mă iubească aşa cum mă iubeşte el. Fratele meu geamăn, care e ocrotitorul meu, iubitul meu fantomatic, cealaltă jumătate a mea, întunecată, râu prevestitoare, duhnind a moarte...

Branding o privi cum stătea întinsă de-a curmezişul patului şi văzu păianjenul uriaş mişcându-se, respirând când respira şi ea, trăind o dată cu ea şi pentru prima dată înţelese proporţiile suferinţei ei, natura închisorii fără ziduri în care era ea încarcerată.

Dădu s-o atingă.

— Shisei...

— Stai, spuse ea. Mai am. Fratele meu m-a sunat ieri. E aici în America. În New York City. S-a întâmplat ceva. Mă cheamă.

— Dar nu trebuie să te duci.

— Ba da, Cook! tresări ea şi se răsuci pe spate. Dacă ştii câte ceva despre mine, atunci ştii că trebuie să mă duc. *Kata,* regula. *Giri,* datoria. Acestea sunt încă singurele elemente definitorii ale vieţii mele. Fără ele eu nu sunt nimic.

Se ridică. Ochii îi străluceau rugători, dar nu cereau compătimire, fiindcă nu-i stătea în caracter aşa ceva, ci altceva, mai curând înţelegere. *Cook, nu te comporta ca un occidental acum. Încearcă să gândeşti ca un oriental. Acceptă. Şi fii răbdător.*

Întinse braţele.

— Ia-mă în braţe, Cook. Mi-e frică.

— De fratele tău? o întrebă el luând-o în braţe.

— Da, şopti ea. Însă acum mi-e la fel de frică de mine.

— Cred că ăsta-i un semn bun.

Branding adulmecă umezeala părului ei şi aroma slabă de mosc a pielii ei. Avu o senzaţie la fel de îmbătătoare ca atunci când te afunzi într-un câmp cu flori sălbatice. O strânse la piept simţind în sfârşit că s-a apropiat de sufletul ei, de acel locşor sfâşiat şi torturat al ei pe care ea părea că-l dispreţuieşte şi pe care el îşi dădea seama acum că-l iubeşte mai mult decât orice pe lume.

— Cook, spuse ea încet, scuturându-se sub impulsul unui fior. Trebuie să mă duc. Dimineaţă. La prima oră.

— A să-i spui despre mine?

— N-o să fie nevoie, zise ea trist. Ştie deja.

Branding simţi acel fior ciudat alunecându-i pe şira spinării, de parcă păianjenul lui Shisei s-ar fi aflat acum pe spatele lui.

— Ce-o să se întâmple?

— Nu ştiu. Darul meu nu-mi permite să văd în viitor. Nu pot decât să simt cât de puternică e iubirea ta, atât. E ca o durere care străluceşte în inima mea.

Începură să se legene împreună, ca doi copii îmbrăţişaţi în urma unui dezastru.

— Nu pot să vin cu tine, Shisei, spuse Branding. Nu pot să fug de presă. Iar azi după-amiază am de susţinut în Senat proiectul de lege pentru ACSAC. Eu îl patronez şi trebuie neapărat să fiu acolo. Înţelegi? *Kata. Giri.*

— Da, Cook. Înţeleg.

— Dar tot am să fiu lângă tine.

O sărută pe gât uşor, cu atâta gingăşie încât Shisei începu să plângă din nou.

Îşi înfipse unghiile în spatele lui.

— Oh, Cook, cât de mult te iubesc!

Când Tomi se întoarse în biroul ei după nişte notiţe, i se spuse că era aşteptată de cineva. Îşi aminti cum în urmă cu o lună la fel o aşteptase cineva, iar atunci îl întâlnise pentru prima dată pe Tanzan Nangi. Pe Tanzan Nangi, pe care acum avea impresia că-l cunoştea din copilărie...

Acum însă, apropiindu-se de masă, îl recunoscu pe bărbatul care stătea cuminte şi sfios într-un colţ. Făcu un ocol, umplu două ceşti cu ceai şi le aduse la birou.

— Bună, Ticălosule, spuse ea întinzându-i una dintre ceşti. Ce naiba mai faci?

Însă îşi putea da singură răspunsul văzându-i ochii duşi în fundul capului şi privirea înspăimântată.

— *Domo,* Tomi-*san*, spuse Ticălosul. Mulţumesc.

Luă recunoscător ceaiul şi îl bău cu sorbituri scurte şi repezi.

— Dacă mai vrei, ştii de unde să iei, spuse ea.

— Mulţumesc, zise el şi se înclină foarte oficial de data asta, atât de diferit de maniera lui obişnuită.

De obicei, Ticălosul iradia bună dispoziţie şi era numai zâmbet demn de un Billy Idol cu trăsături japoneze, care ridică vesel şi obraznic nasul, sfidând ţanţoş pe toată lumea. Însă acum era greu de recunoscut. Ceva se întâmplase şi Tomi ştia ce anume, dar voia să-l audă pe el vorbind.

Îl urmări cum se duce să-şi mai ia ceai şi inventarie în gând schimbările vizibile.

— Trebuie să recunosc că sunt surprinsă că ai venit aşa, de unul singur, îi spuse ea când el se întoarse.

— Cum adică de unul singur? Trebuia să mai vin cu cineva?

— Unde-i Killan?

Speriat, Ticălosul tresări atât de tare încât vărsă pe el ceaşca plină de ceai fierbinte.

— Care Killan? bâigui el roşu ca racul, scuturându-se cu mişcări nesigure. De unde ai mai scos-o şi pe asta?

Tomi îi întinse câteva şerveţele de hârtie.

— Te-ai ars?

— Nu, nu prea rău, spuse Ticălosul.

— Nu vorbeam despre ceai.

Ticălosul rămase cu mâna ridicată şi ochii lor se întâlniră.

— De ce nu e şi Killan aici cu tine? îl întrebă ea cu blândeţe, dar cuvintele sunau de parcă ar fi avut o potcoavă de oţel ascunsă în mănuşă.

— Killan? De ce-ar fi? întrebă Ticălosul, predându-se.

— Pentru că e băgată-n treaba asta laolaltă cu tine.

— Care treabă?

— Termină cu prostiile astea! se răsti Tomi cu un glas care-i îngheţă Ticălosului ceaşca de ceai la doi centimetri de gură. Ai venit aici după ajutor. Până şi un orb poate vedea că ai necazuri. Aşa că hai să economisim timp. Ştiu despre MANTIS şi despre ce poate face el, pentru că în timp ce tu ai fost băiat rău, eu am lucrat cu Tanzan Nangi. Îl cunoşti? Ar fi fost cazul. Ţi-ai încercat virusul pe sistemul lui informaţional. Te-ai băgat într-un mare rahat, Seji. Eu te cunosc, prietene. Ştiu de ce eşti capabil şi de ce n-ar fi trebuit niciodată să te apuci. Aşa am ajuns să-mi dau seama că într-un fel e şi Killan Oroshi implicată. Eram foarte apropiaţi cândva. Cei trei muşchetari, îţi aduci aminte? Vânam toate cinematografele, hoinăream în neştire prin Ginza, îndopându-ne cu bere şi pizza...

Ticălosul îşi drese glasul.

— Ce mai trece vremea, făcu el visător.

— Mie-mi spui, frate? îi râse Tomi în nas, punându-şi palmele pe birou. Gata. Punem punct. Ai venit la mine după ajutor. Eu pot să ţi-l dau, dar numai dacă eşti cinstit cu mine. Adevărul şi numai adevărul, aşa să te-ajute John Wayne.

Gluma ei readuse o geană de zâmbet pe buzele Ticălosului, dar îndată faţa i se umbri la loc de griji.

— Trebuie să înţelegi. Killan e prietena mea. Am, ca să zic aşa, obligaţia să...

— Nu-i datorăm nimic, Seji. Uită-te la ea. E o maestră a şmecheriilor de toate felurile.

— Doar voi două aţi...

— Lasă-ne pe noi două, i-o reteză Tomi, acum e vorba de tine. De ce n-ai venit la mine mai înainte?

— Killan zicea că să nu vin.

— Killan! exclamă Tomi încercând să-şi păstreze controlul. Eu sunt prietenul tău, Seji. Eu te-aş fi ajutat. Am să te ajut şi acum dacă îmi dai şansa.

Ticălosul îşi desprinse de privirea ei, nemaisuportând să

vadă expresia ei acuzatoare. Puse ceaiul de-o parte şi îşi îngropă faţa în palme.

— Tomi-s*an,* azi-noapte am fost la un pas să fim ucişi. Am... Am găsit o casetă, nişte urechi electronice şi un echipament de supraveghere într-un apartament abandonat de lângă al meu. Tipul, nu ştiu ce s-a întâmplat cu el, mă spiona pe mine, dar în acelaşi timp şi pe Killan şi pe Kusunda Ikusa. Pe bandă sunt o grămadă de murdării în legătură cu individul ăsta. Lui Killan i-a venit ideea să-i vândă caseta lui Ikusa cu un preţ frumos. Mi-a zis că poate să-l manevreze fără probleme. Dar în schimb el şi-a trimis maşina după noi azi-noapte şi aproape că ne-a strivit sub roţi. Închipuieşte-ţi că porcăria aia s-a urcat după noi pe trotuar! Dacă nu i-aş fi trimis câteva gloanţe prin parbriz, acuma eu şi Killan eram reci!

— Ia stai puţin, spuse Tomi. Cum ai zis? Că...

Îi bătea inima atât de tare încât abia mai putea gândi coerent. Era oare cu putinţă ca banda găsită de Ticălos să fi aparţinut lui Pack Rat? Nangi îi spusese că acesta îl urmărea pe Ikusa. Dar dacă era aşa, cum ajunsese Pack Rat să-l spioneze pe Ticălosul? Ce legătură avea el cu Ikusa? Apoi totul i se înfăţişă în minte nespus de clar: Killan Oroshi. Cum de nu se gândise până atunci?

Ridică receptorul telefonului de pe biroul ei şi formă un număr interior.

— Am nevoie de o echipă de la medico-legal, spuse ea, adăugând adresa Ticălosului şi numărul apartamentului. Vedeţi că alături e un apartament abandonat. Îl pieptănaţi de sus până jos. Ai grijă, e prioritatea numărul unu. Şi urgent! Vreau rezultatele de la laborator în douăzeci şi patru de ore.

Formă alt număr şi vorbi cu ofiţerul de serviciu. Vreun accident mai ciudat de maşină în ultimele douăzeci şi patru de ore? Mda, un Mercedes negru intrase într-un şir de prăvălii amărâte de la periferie. Amândoi pasagerii muriseră. Ciudat era că se găsiseră urme de gloanţe în parbriz. Victimele fuseseră identificate? Da, Tsebuko Musabaki şi Kiyoku Bukazumo. Cine mai erau şi ăştia?

Figurau pe calculator?

— Da, răspunse ofiţerul şi am aflat nişte chestii care ne obligă să pasăm cazul la criminalistică. Adică ţie. Amândoi erau ucigaşi plătiţi de *yakuza.*

Tomi mulţumi şi puse jos receptorul, rămânând pe gânduri. Se uită la Ticălos.

— Ai dreptate. Kusunda Ikusa a încercat să vă ucidă cu ajutorul a doi ucigaşi plătiţi. Exact din clipa asta te iau sub protecţia noastră. Unde-i Killan?

— Păi...

Tomi îşi apucă geanta şi ieşi din spatele biroului ei.

— Hai, lasă prostiile, că nu-ţi face nimeni nimic. Treaba voastră, să vă fie de bine. Dar ar fi un lucru cu cap să-mi spui chiar acum, isteţule, fiindcă mâine s-ar putea să fie prea târziu.

Tomi veni spre el şi întinse mâna.

— Dă-mi mie jucăria aia simpatică.

Şi Ticălosul îi puse supus în palmă micro-casetofonul pe care îl găsise în apartamentul abandonat.

Oriunde s-ar fi uitat, Kusunda Ikusa nu vedea decât propria lui imagine, multiplicată parcă într-o mulţime de oglinzi. La televizor se văzu înmânându-i lui Masuto Ishii un plic plin cu yeni, apoi îl văzu pe Ishii transmiţând mai departe plicul lui Catch Hagawa. Închise televizorul şi dădu drumul la radio... pe toate posturile numai comentarii pe marginea scandalului. Kusunda Ikusa, unul din oamenii cei mai grei de la Nami, lucrează cu *Yakuza.* Dacă punea mâna pe vreun ziar, prima pagină era plină de fotografii reproduse după blestemata aia de casetă video.

Se uită toţi la mine ca la un criminal, îşi zise Ikusa. Prins şi ferecat într-o cuşcă unde vin proştii să se zgâiască la mine, să se încrunte şi să plescăie din limbă.

Telefonul începuse să zbârnâie imediat după primele ştiri. Lui Ikusa îi îngheţase sângele în vine. Nu era nevoie să ridice ca să ştie cine-l căuta. Nami. Nami voia să se asigure că vinovatul îşi va lua exact pedeapsa meritată. Avusese impertinenţa să târască numele lui Nami într-un scandal, iar

pentru aşa ceva nu exista iertare. Legăturile lui atât de strânse cu Nami, care până acum o oră făceau din el unul dintre cei mai puternici bărbaţi din Japonia şi de care el fusese atât de mândru, tocmai legăturile acestea ameninţau acum să-l sugrume.

Dar aşa ceva nu putea să se întâmple. El avea calea lui şi trebuia s-o urmeze.

Afară ploua torenţial, dar Ikusa ieşi nepăsător, spunându-şi că ploaia pica bine, îl ajuta să se strecoare neobservat. Ieşi pe uşa de serviciu şi o luă pe jos până la staţia de metrou, unde coborî în adânc. Tot drumul fu frământat de natura efemeră a puterii. Cât timp se simţise el invulnerabil? Nu ştia să spună. Când ajungi atât de aproape de statutul unui zeu, timpul încetează să mai existe. Curios lucru. Timpul şi puterea trebuie că sunt legate printr-o ecuaţie misterioasă, îşi zise el posomorât. O ecuaţie pe care nici măcar Albert Einstein n-a putut s-o descopere.

Dar mai era ceva care trebuia luat în considerare. Puterea e incredibil de reală când o ai, aproape palpabilă şi fabulos de ireală când n-o ai. Sau când ai pierdut-o. Ikusa, ocupând cu trupul lui imens două locuri în trenul care săgeta pe sub pământ, se gândi că puterea trebuie să fie doar o iluzie şi că trebuie să existe doar în minţile oamenilor, din moment ce putea fi acordată şi retrasă cu atâta uşurinţă. În realitate, îşi spuse el după ce coborâse din metrou şi urca scările, singura putere adevărată a omului se rezuma la a putea aduce semenilor lui moartea.

Deasupra, cerul era negru. Ploaia răpăia în rafale peste câmpia de umbrele deschise şi pe plaja de asfalt, cu un fel de voioşie parcă plină de răutate, sfidându-l cu neobrăzare. Pe el, pe Kusunda Ikusa!

Un oraş de oi, îşi zise el, o ţară de oi... Toate se mişcă într-o singură direcţie, cu un singur scop. Mergea printre ceilalţi oameni, dar nu se mai simţea ca fiind unul din ei, nu se mai simţea mândru de unitatea dintre ei şi el. Fusese rupt din rădăcini şi lăsat să plutească în derivă, ca un balon fără funie şi ancoră, plutind aiurea spre înălţime, un nimic la cheremul vânturilor invizibile.

Se opri în faţa unui sanctuar şi sună clopoţelul. Apoi invocă protecţia zeilor Shinto, despre care se spunea că ar sălăşlui peste tot. Dar nu simţi nimic; era rupt până şi de aceste elemente, era un mort umblând printre vii.

Caseta aceea blestemată, o uneltire atât de mârşavă şi de vicleană, îl deposedase brutal pe Ikusa de *tatemae,* de imaginea lui publică a onoarei şi virtuţii. De *tatemae,* care era vitală pentru el şi pentru Narai. Acum era lipsit de locul în sânul comunităţii, era lipsit de viaţă. Un mort viu.

Pe când îşi croia brutal drum prin mulţimea deasă, dând oamenii la o parte din calea lui cu umerii, ca pe nişte pachete, îşi aduse aminte de un cântec auzit cu ceva timp în urmă, într-unui din cele mai populare filme despre *yakuza,* cântec care i se păru că se potrivea cel mai bine cu situaţia lui de acum:

Trupul meu pluteşte hoinărind
Dar în lumina palidă de-acasă
O pot vedea pe mama şi-apoi dispare-n fum.

Începu să plângă, aşa cum plâng de obicei japonezii la vremea bobocilor florilor de cireş, când frumuseţea şi tristeţea se rezumă la fragilitatea unui boboc translucid, plesnind atât de repede la viaţă şi căzând apoi atât de curând de pe ram.

Ce repede zboară timpul, se gândi Ikusa. Cât de brusc dispare puterea! Ce repede se sfârşeşte viaţa!

Trecu pe lângă reflexia lui distorsionată într-o fereastră şiroind de ploaie şi fu îngrozit văzând că obrajii îi şiroiau de lacrimi. El, marele Kusunda Ikusa, plângea. Nu mai plânsese din copilărie, când fusese învins pentru prima dată într-o competiţie de arte marţiale. Cu siguranţă că nu se mai gândise la acasă de mulţi ani. Nu avusese timp şi trebuia să recunoască, nici nu avea înclinaţii pentru aşa ceva. Pe măsură ce crescuse infuzia de putere în el, transformându-l într-un alt om, trecutul îi devenise o perioadă din viaţă tot mai neînsemnată. Curios însă, acum acesta rămăsese singurul lucru la care se mai putea gândi.

Ajunse în districtul Asakusa şi se opri în faţa unei clădiri de beton armat, un anonim hotel ieftin. Intră la fel de preocupat şi ajunse la etaj, o luă pe culoarul murdar şi se îndreptă direct spre o cameră pe care o ştia dinainte. Nu mai stătu să bată la uşă sau să încerce dacă e încuiată sau nu. O simplă mişcare din umăr şi uşa zbură din balamale.

— V-am urmărit pe tine şi pe nemernicul de Kikoko, mârâi Ikusa spre silueta care se retrăsese în semiîntuneric. Dar până la urmă n-a avut prea mare importanţă. Ştiam eu c-ai să te ascunzi aici ca un animal în întuneric.

— M-am gândit că aici am să fiu în siguranţă, spuse Killan Oroshi.

— Când e vorba de mine nu poţi fi nicăieri în siguranţă, zise Ikusa înaintând spre ea. S-ar fi cuvenit să ştii asta până acum.

— Dar caseta nu mai e la mine. I-am dat-o lui Seji şi el a dus-o la poliţie.

— Nu-mi pasă. Acum nu mai pot da înapoi.

Se apropie încet de ea, imens ca un munte în spaţiul îngust. Killan se foi în umbră şi ridică braţul spre el.

— Stai pe loc! Am un pistol!

— Un pistol n-o să mă poată opri, Killan. Nu poţi face nimic care să mă împiedice. Am să fac exact ce mi-am pus în gând să fac şi nu ştiu cine m-ar putea opri.

Vocea lui suna aproape blând, dar avea în ea o siguranţă şi o hotărâre care o făcură pe Killan să simtă fiorii morţii străbătând-o din cap până-n picioare.

Ţinea braţul întins spre el şi Ikusa văzu în obscuritate sclipirea palidă a oţelului.

— Vorbesc serios! zise ea.

— Şi eu.

Ploaia zgâria fereastra ca o fiinţă vie care caută cu disperare să pătrundă înăuntru. Obloanele din aluminiu zdrăngăneau lovindu-se de tocul ferestrei şi lăsau să se strecoare în cameră scânteieri palide de lumină, ca nişte fulgere miniaturale.

— Stai pe loc! strigă Killan. Mă faci să-mi pierd cumpătul!

Trase cocoşul armei, cu un sunet metalic al cărui ecou

sună lugubru în încăpere.

— Ştiu că l-ai ucis pe omul care ne spiona. L-ai făcut terci, dar cu mine n-ai să faci la fel. Nici măcar n-ai să te apropii de mine.

— Nu trebuia să încerci să mă şantajezi, Killan. Asta a fost greşeala ta. Aveam de gând să plătesc, cedând miorlăielilor tale revoluţionare numai ca să mă folosesc de mintea ta extraordinară. M-am gândit că te-aş putea canaliza spre o direcţie convenţională. Asta a fost greşeala mea.

— Greşeala ta a fost că ai încercat să te foloseşti de mine, zise Killan pe un ton plin de dispreţ. Altceva tu nici nu ştii să faci. Te foloseşti de oameni. Ei, ai văzut cum e când se folosesc alţii de tine? Te-ai folosit de tatăl meu, i-ai luat compania de sub nas, compania creată cu atâta muncă de bunicul meu şi de tata. I-ai distrus viaţa, l-ai târât în noroi, dar ai zâmbit tot timpul ca un prunc nevinovat.

Ikusa se încruntă.

— Taică-tău? Credeam că-l urăşti. Sau şi chestia asta era tot o minciună?

— Erai prea prins, prea ocupat cu propria ta persoană pentru a vedea că te uram mai mult decât aş fi putut vreodată să-l urăsc pe tata, zise Killan râzând. Ştii, nemernicule, că de fapt mi-ai făcut un bine? M-ai făcut să-l văd pe tata într-o lumină cu totul nouă. Mi-ai dat ocazia să-i văd însuşirile, să înţeleg ce înseamnă compania pentru el. Am fost martoră la înfrângerea şi la supărarea lui şi aşa am ajuns în cele din urmă să-l iubesc.

— O consolare cam palidă pentru moartea ta, spuse Ikusa.

— Cineva are să moară, e drept, dar nu eu, fiindcă…

Nu mai reuşi să termine. Iute ca un fulger, Ikusa se repezi spre ea, dar Killan apăsă pe trăgaci şi uriaşul fu aruncat o jumătate de pas înapoi. Se clătină puţin, dar înaintă din nou. Killan trase a doua oară, dar simţi cum ceva din mâna lui stângă îi loveşte umărul şi îi străbate tot braţul cu o durere ascuţită. Scoase un ţipăt de spaimă şi se îngrozi de-a binelea când văzu sângele mustind din belşug prin ţesătura

groasă a hainelor.

Şi Ikusa sângera. Primise un glonţ în piept şi altul în şold, dar nu lua în seamă durerea, rămânând ferm pe calea pe care şi-o impusese. Şi tocmai Killan îl adusese pe marginea acestui trist abis. Despuiat de puterea lui, de prestigiul lui, de indispensabila *tatemae,* înţelesese că adevărata şi singura lui greşeală fusese relaţia lui cu ea. Încrederea nemăsurată în propria lui persoană se manifestase cel mai elocvent în zâmbetul ei batjocoritor, în îmbrăţişarea ei pasionată şi mincinoasă, în mâna ei întinsă înşelător. Şi cu aroganţa lui obişnuită se gândise că putea să încalece biruitor pe spinarea dragonului. Dar acum ştia lucrul pe care ar fi trebuit să-l înţeleagă de atunci: că dragonul era o putere mult prea mare pentru a se lăsa încălecat de un muritor. Şi acum ştia: dacă nu putea încăleca pe dragon, cel puţin îl putea distruge. Măcar atâta putere tot îi mai rămăsese.

Îşi încleştă degetele în jurul gâtului ei, dar ea îl lovi peste faţă cu ţeava pistolului. Sângele ţâşni, orbindu-l. Dar el n-avea nevoie de ochi pentru a termina ceea ce începuse.

Ikusa strânse tare. Ţipătul de durere al lui Killan fii înecat o dată cu aerul căruia i se interzicea să-i iasă din plămâni. O văzu cum se zbate ca o păpuşă de cârpă, cu muşchii zvârcolindu-i-se spasmodic, parcă guvernaţi de o viată a lor. Killan deschise gura, apoi o închise brusc, scrâşnind din dinţi.

Încet, încet, ca un balon, aşa cum fusese şi Ikusa, Killan se dezumflă, aerul părăsindu-i trupul.

Ikusa se simţea greu ca plumbul. Prin urechi i se rostogolea un tunet care vuia înspăimântător. Sângele i se prefăcuse într-un nămol gros, iar pulsul îi bubuia asurzitor în spatele urechilor ca un baros imens care cade rar şi năprasnic pe nicovala lumii, zguduind din temelii tot ce există. Văzu înceţoşat cum lui Killan îi tremură mâinile şi cum ochii pierduţi pe faţa ei albă ca varul îl privesc fix şi sticlos... Şi atunci dori ca ea să moară, simţind că doreşte moartea ei mai mult decât îşi dorise vreodată ceva. Văzu ţeava armei îndreptându-se din nou spre el. Degeaba,

căţeaua nu mai avea putere să apese pe trăgaci. Şi îi râse în faţă, domol şi fericit.

Killan mârâi, cu tot trupul biciuit de o infuzie violentă de adrenalină. Nu mai vedea bine şi era aproape paralizată. Dar faţa aceea, faţa lui zâmbitoare, sfidătoare, batjocoritoare, îi umplu creierul cu valuri de foc. Nu-i va da bucuria asta! Nu va muri!

Mâinile îi tremurau sleite de puteri şi era clar că nu putea să ţintească... să ţintească bine... Dar degetul i se încordă cu ură şi apăsă pe trăgaci...

Explozia răsună de data asta asurzitor. Pistolul pe care i-l dăduse Ticălosul se smuci din mâna ei şi ea fu aruncată violent înapoi. Încercă să strige, dar nu fu în stare să scoată nici un sunet, de parcă ar fi trăit un coşmar.

Căzuse în genunchi. Partea dreaptă îi era complet amorţită şi se simţea udă, ca şi când ar fi făcut pe ea. Peste tot era numai sânge, iar în faţa ei se afla un uriaş trunchi de copac privind fără vedere în tavan cu ochi negri şi ficşi.

Apoi Killan simţi prin valuri de ceaţă grea că în cameră pluteşte o prezenţă tăioasă, ca şi când o uriaşă lamă de cuţit ar fi căpătat deodată puterea de a se face auzită. Apoi nişte figuri... Ticălosul... Tomi Yazawa...

Şi în clipa aceea Killan, sufocată de durere şi groază, înţelese că senzaţia de ascuţit şi tăios venea de fapt din ea însăşi. Încercă să-şi înfrâneze simţământul acesta înspăimântător, dar îşi pierdu orice control.

* * *

Focul încă stăpânea în mintea lui Senjin: flăcări lungi şi negre, trosnind, purificând cu puterea lor sacră aerul infestat. În imaginaţia lui flăcările ardeau mai îndelung, dar ardeau ele şi mai strălucitor? Nu. Era încredinţat că nu. Mai trebuia ceva.

Era ziua lui de naştere. Împlinea douăzeci şi nouă de ani, dar nu mai exista decât o singură fiinţă care să marcheze această dată: Shisei. O căutase la telefon şi îi lăsase un mesaj în robot, însă fără să-şi dea numele. Shisei era deja în

întârziere. Ar fi trebuit să-l întâmpine la West Bay Bridge. De ce n-a fost acolo? Fusese atât de sigur că o va vedea, că va pune mâna pe carnea ei, că îşi vor străpunge reciproc gândurile şi că vor fuziona aşa cum o făcuseră de atâtea ori şi atât de stăruitor. Şi cu atât de mult timp în urmă...

Era mistuit de dorinţa de a privi tatuajul pe care i-l făcuse pe spate, zăcând lângă ea cu gândurile întrepătrunse cu ale ei, împărţindu-le cum numai ei doi puteau să o facă. Împărţind un cadou de aniversare.

Senjin nu-şi serbase niciodată ziua de naştere; nu avusese parte de mese festive în familie sau de compania prietenilor şi nu primise niciodată vreun cadou sau măcar o felicitare care să deosebească ziua lui de celelalte zile din calendar. Când ajunsese să înţeleagă că oamenii fac daruri sau le primesc cu ocazia zilelor de naştere, se afla deja la maturitate. Fusese uimit de acest obicei şi ajunsese repede să îl urască pentru că îl făcea să devină melancolic. Simţea instinctiv că un asemenea lucru trebuia să fi fost o slăbiciune înfiptă în sufletul lui de Haha-*san*, o slăbiciune primejdioasă împotriva căreia trebuia să lupte.

Dar azi Senjin se gândea că în sfârşit putea să-şi permită să-şi ofere un dar de ziua lui. Acum era începutul sfârşitului, străbătea ultimii paşi pe drumul pe care fusese născut să păşească. *Sensei* îl instruise pentru acest moment, deşi nu avusese cum să bănuiască ce avea să fie în viitor. Mintea lui fusese lipsită de orizontul şi de scopul minţii lui Senjin. O fi fost Omul Fluviu un adevărat *tanjiani,* o fi fost şi el înzestrat cu darul lor natural, dar nu fusese *dorokusai* şi nici măcar nu bănuise ce ar fi însemnat asta.

Duse mâna la buzunar şi strânse grijuliu între degete pacheţelul de hârtie. Smaraldele. Erau acolo, aşteptând, puterea lor îi pulsa binefăcătoare în palmă şi îi strecura în vine fiorii unei fericiri până acum necunoscute. Erau şase. Un număr rău, un număr primejdios şi aducător de moarte. Ştia ce riscă purtându-le la el. Cu timpul ele aveau să zămislească Scorpionul, una din configuraţiile distrugerii. Numai puterea uriaşă a unui *dorokusai* putea face ca pericolul acesta să poată fi ţinut la respect.

Şi tot nu era destul. Avea nevoie să adune laolaltă toate smaraldele, să realizeze configuraţia celor nouă. Numai atunci putea considera destinul împlinit cu adevărat. Ultima verigă a Eternităţii. Iar el, invincibil, nemuritor, va străbate cu paşi de oţel întreaga lume şi o va face să se supună îngrozită voinţei lui neîndurătoare.

Acum, studiind fabrica transformată de pe Greene Street, cu uşa ei vopsită în verde-marin, Senjin ştiu că se afla foarte aproape de ultimele pietre magice.

De fapt pentru asta venise. Pentru asta şi pentru a-l arunca pe Nicholas Linnear într-o serie nesfârşită de infernuri înainte de a-l ucide. Duşmanul nu trebuia să moară prea repede. Ah, ce păcat că nu-l putea ucide decât o dată!

Însă în clipa asta gândul lui Senjin se păstra doar în parte în direcţia lui Nicholas, concentrându-şi puterile către Justine. Era convins că aceasta avea să-i dezvăluie locul unde barbarul ţinea ascunse smaraldele. Avea nevoie de numai zece minute petrecute cu ea pentru a-i smulge taina din adâncurile minţii. Iar apoi, după ce va fi terminat cu ea, o va ţintui ca pe o insectă de perete.

Ascuns în umbră, Senjin stătea nemişcat şi neauzit. Îl văzu pe proprietarul apartamentului, un japonez îndesat, pe nume Conny Tanaka, un individ cu înfăţişare de luptător de *sumo* şi cu o mutră fioroasă, care pe oricare altul l-ar fi băgat în sperieţi. Tanaka ieşi pe uşa din faţă, o luă la dreapta, urcă pe Houston Street unde opri un taxi şi se urcă în el.

Peste nici zece minute se ivi şi Nicholas Linnear. Ieşi pe uşa verde, coborî cu paşi uşori treptele şi se o luă pe jos spre sud. Senjin rămase o clipă descumpănit. Se gândi că ar fi fost bine să ştie încotro se ducea Nicholas, însă clădirea şi mai ales femeia ascunsă între zidurile ei constituiau o ţintă mult mai ispititoare. În urmă cu două zile, Senjin îl văzuse pe Nicholas intrând pe intrarea principală a turnului societăţii Tomkin Industries, pentru ca mai târziu să-l vadă intrând în *dojo*-ul lui Tanaka.

Senjin ştia de legăturile lui Nicholas cu şcoala de arte marţiale, aşa cum ştia şi de celelalte locuri pe unde umbla

Nicholas prin New York. Calculatorul de la sediul poliţiei metropolitane din Tokio fusese foarte eficient şi datele care îi lipsiseră din memorie putuseră fi aflate prin schimbul curent de informaţii dintre serviciile secrete.

Urmărindu-l pe Tanaka, Senjin ajunsese până la acest bloc de locuinţe, pe care Nicholas şi Justine îl foloseau ca bază. Oare tot aici se aflau şi smaraldele? Trecuseră trei zile de la sosirea lui Nicholas şi a Justinei în Manhattan şi sosise momentul pasului hotărâtor şi ultim. Senjin stătea la pândă. Îşi luase o cameră într-un hotel din centrul oraşului, dar nu stătuse de fapt nici o clipă acolo. Apucase să-i dea lui Shisei adresa când planurile lui se schimbaseră brusc. Focul fusese pus şi flăcările sacre arseseră violent, cu limbi înalte şi purificatoare. În West Bay Bridge nu mai rămăsese nimic din ce aparţinuse lui Nicholas. Şi nu mai rămăsese nimic nici pentru Senjin. Se încredinţase că smaraldele nu erau acolo.

Nu-şi mai dezlipea ochii de uşa vopsită în verde-marin. Tanaka ieşise, Nicholas ieşise şi el. Aşadar Justine era încă înăuntru, pentru că înainte cu două ore îi văzuse pe toţi trei intrând. Alte ieşiri clădirea nu avea, verificase chiar el în amănunţime.

Acum nu mai avea importanţă dacă Justine era singură sau păzită, căci Senjin ştia bine că putea ajunge la ea. Avea să curgă sânge, n-ar fi putut spune cât, dar la urma urmei nici asta nu mai avea acum vreo importanţă.

Îşi păstră locul de pândă până ce Nicholas dispăru de tot din raza vederii lui. Se uită la ceas.

Unde eşti, Shisei, surioară? De ce n-ai venit?

Strada nu era aglomerată, cel puţin în comparaţie cu străzile din Tokio. O dubă cu sigla firmei Con Edison era parcată la jumătatea distanţei dintre cele două blocuri, goală şi cu uşile din spate larg deschise. Trei muncitori în salopete coborâră unul după altul într-o gură de canal, trăgând după ei capătul unui cablu înfăşurat pe o bobină uriaşă de metal.

Era aproape ora două după-amiază şi Senjin avusese destul timp la dispoziţie pentru a se familiariza cu toate clădirile din cartier şi pentru o scurtă incursiune într-un

magazin de produse industriale din zonă. Acum trebuia să treacă la fapte.

Mai aşteptă câteva clipe, apoi ieşi din umbră şi traversă strada cu pasul unui om fără nici o treabă. Auzea din gura de canal vocile muncitorilor care înjurau de mama focului şi înţelese că unul din ei trebuia să iasă din nou la suprafaţă, să meşterească ceva la bobina de metal, care se blocase. Nu mai era timp de pierdut. Se urcă repede în dubă şi apăru o clipă mai târziu îmbrăcat într-o salopetă de rezervă, apoi se îndreptă hotărât spre clădirea de lângă blocul în care locuia Tanaka şi forţă broasca uşii de la intrare. Ar fi putut suna la oricare dintre cele şase butoane de sonerie şi să se prezinte ca lucrător la firma Con Edison, de la întreţinere, dar nu voia să rişte ca vreun locatar prea bănuitor să-i ceară legitimaţia.

Ajunse în interior şi urcă într-un lift uriaş şi prăfuit, pentru mărfuri, apăsând pe butonul ultimului etaj unde coborî. O luă repede pe coridorul care ducea la o uşă metalică ce dădea pe terasă. Pe uşă era lipit un semn care avertiza:

ATENŢIUNE! UŞĂ NUMAI PENTRU CAZ DE EXTREMĂ URGENŢĂ!
NU DESCHIDEŢI!
UŞĂ PREVĂZUTĂ CU SISTEM DE ALARMA!

Senjin îngenunche şi localiză punctul pe unde firul intra în cutia metalică amplasată pe bara care traversa uşa. Făcu o buclă şi prinse doi crocodili pe două secţiuni ale firului, apoi tăie firul original şi deschise uşa atât cât îi permitea bucla firului ataşat. Bucla rămasă nu era vizibilă decât pentru cineva prevenit. Perfect!

Pe acoperiş totul fierbea de căldură. Smoala de la izolaţie era moale, aproape lipicioasă şi Senjin avu grijă să meargă numai prin locurile umbrite, călcând numai pe unde smoala nu apucase să se înmoaie prea tare.

Alături începea acoperişul clădirii lui Tanaka. Senjin examină locul de parcă ar fi fost teritoriul inamic în vreme de război. Ochii lui parcurseră fiecare formă, fiecare pată de

culoare, fiecare unghi, lungimea fiecărei umbre. Smoala arăta aici altfel decât cea de pe acoperişul de pe care venea, fiind presărată cu pietriş cenuşiu. În mijlocul acoperişului se afla un luminator mare, mult ridicat faţă de nivelul plafonului şi alcătuit din ochiuri mici de geam prinse în rame de lemn. Bănui că sistemul de alarmă era amplasat şi în jurul luminatorului. Când fu deplin satisfăcut se căţără pe zidul din cărămidă şi teracotă şi trecu dincolo, pătrunzând în *zona roşie.*

Dar nu apucă să facă decât un pas şi îngheţă. Ochii lui descoperiseră ceva la marginea perimetrului vizual. Mişcă încet capul, încercând să prindă fulgerarea de lumină în centrul vederii, dar aceasta dispăru. Se mişcă din nou, pentru a putea surprinde încă o dată imaginea.

Şi fulgerarea apăru din nou, ca o rază de soare care loveşte o pânză de păianjen. Şi era ceva care nici nu se deosebea prea mult de firul unei pânze de păianjen...

Îngenunche şi rămase nemişcat. La nici zece centimetri în faţa lui se afla un filament care fusese cu dibăcie întins la înălţimea gambei. Firul mergea peste tot în jurul perimetrului terasei. Un singur pas şi ar fi declanşat alarma.

Era clar, trebuia să calce peste firul întins. Însă era o soluţie atât de previzibilă încât Senjin ezită. Din lac în puţ, sau din laţ în adevărata capcană, îşi zise el. Întoarse capul în toate direcţiile, încercând să descopere ce altceva îl mai aştepta.

Şi atunci îi văzu. Ochii electronici fuseseră inteligent ascunşi, dar el descoperi unul, apoi pe celălalt. Se aflau la înălţimea taliei şi cineva care ar fi păşit în picioare peste firul întins, felicitându-se pentru isteţimea lui, ar fi intrat direct în raza lor invizibilă. Şi pe aceştia nu-i putea scoate din funcţiune. Creierul lor era undeva în casă şi rămânea inaccesibil.

Rămas îngenuncheat, măsură atent înălţimea la care se afla firul şi dădu din cap. Scoase din buzunar un colac de funie specială pentru asemenea operaţiuni, o funie din păr de femeie, cu un cârlig de oţel la unul din capete. Foarte solidă, foarte compactă şi aproape fără greutate şi, mai

ales, nu se agăţa de suprafeţele mai aspre, lucru care în împrejurări ca aceasta s-ar fi putut dovedi hotărâtor.

Mai scoase apoi din buzunar un obiect care la prima vedere semăna cu o simplă tijă metalică. Senjin făcu o mişcare bruscă din încheietura mâinii şi tija se lungi, ascultătoare: era formată din mai multe tije montate cu mare fineţe una în interiorul celeilalte, după principiul telescopului. La capăt se ivi ceva ce semăna cu ghearele unui vultur, o *shinobi kumade,* gheară pentru căţărat.

Senjin prinse de gheara asta capătul cu cârlig al funiei şi le strecură pe amândouă, cu infinite precauţii, pe sub firul întins. Gheara duse cârligul până la capătul îndepărtat al unei guri de aerisire unde, printr-o smucitură puternică şi într-un anumit unghi al funiei, cârligul se prinse zdravăn, înfigându-se adânc în materialul moale. Până aici totul reuşise perfect. La fel de sigur pe el, Senjin se întinse pe spate şi îşi duse încet, prin lateral, braţele pe deasupra capului, în prelungirea corpului, apucând funia. Apoi, dând mână peste mână, începu să se tragă peste smoala acoperită cu pietriş, atent ca nu cumva vreun reflex nefericit să-l facă să ridice genunchii şi să se împingă şi cu călcâiele, declanşând alarma şi ratând totul.

Capul şi umerii îi trecură pe sub fir. Urma pieptul, care se afla exact la înălţimea firului şi ameninţa să-l atingă. Trebuia să câştige câţiva milimetri, ca să fie sigur. Expiră profund, silindu-se să-şi golească plămânii de aer. Pieptul i se lăsă şi Senjin se trase mai departe până trecu dincolo cu tot corpul. Continuă să se tragă aşa, mână peste mână, până ce fu sigur că a trecut cu totul de raza ochiului electronic. Apoi se ridică în genunchi şi trase *shinobi kumade* spre el. Eliberă cârligul din gura de aerisire, înfăşură cu grijă funia făcând-o ghem şi o puse în buzunar.

Se duse apoi să arunce o privire mai de aproape la luminator.

Era şi acesta conectat la sistemul de alarmă, nu era nici un dubiu. La fereastră era montat un dispozitiv sensibil la greutate care ar fi declanşat alarma la orice greutate mai mare ca aceea a unui porumbel.

Declanşatorul se afla la vedere, dar Senjin nu se simţi deloc încântat, ci dimpotrivă, se hotărî să cerceteze totul cu cea mai mare prudenţă. Nu se putea încrede în lucruri atât de evidente, mai ales judecând după modul în care acoperişul fusese pregătit împotriva musafirilor nepoftiţi. Era limpede că aici lucraseră profesionişti de cea mai înaltă clasă, care ştiau să întindă capcanele cele mai perfide ce se puteau închipui. O alarmă prea la vedere şi prea uşor de dezamorsat trebuia să fie de fapt un truc care să-l facă pe intrus să se trădeze în timpul dezamorsării şi să fie reperat de alt sistem, mult mai bine ascuns. Se întrebă ce alte declanşatoare mai pândeau în umbră, acolo unde el nu le putea vedea.

Stătu o clipă să se concentreze şi apoi se apucă din nou de treabă, trecând la dezamorsarea declanşatorului. Îl îngheţă cu ajutorul unui mic tub cu freon, apoi pulverizâ peste el o spumă cu întărire rapidă, asemănătoare cu spuma pentru izolaţii folosită în industria navală. Tăie apoi firul în toate cele patru colţuri. Aici, sus, era o linişte nefirească, aproape mormântală. Zgomotele oraşului erau înăbuşite şi străbăteau zidurile doar intermitent: o sirenă de ambulanţă, un lătrat de câine, un claxon scurt de automobil urmat de scrâşnetul unor pneuri pe asfalt. Senjin era un nor care plutea peste pământul înţesat de lume. Un nor care nu aducea ploaia binefăcătoare, ci moartea.

Se urcă deasupra luminatorului şi se întinse pe burtă, răsfirându-şi precaut mâinile şi picioarele. Apoi îşi încordă toate puterile şi le trimise în vârfurile degetelor, în văz şi în auz, căutând punctele slabe ale vechiului luminator. Şi găsi imediat unul. Chiar acolo, în mijloc. Scoase un cuţit subţire cu lamă lungă şi îi strecură lama între îmbinările ramei de la centru. Lemnul uscat cedă lesne, iar el plimbă lama în sus şi în jos de-a lungul spaţiului. Lemnul se despică şi Senjin se rostogoli, îndepărtându-se de zona slăbită.

Repetă operaţia şi în partea cealaltă. Aici lemnul se dovedi ceva mai solid, dar nu îndestul cât să poată însemna o opreliştе serioasă. Luminatorul ar fi trebuit înlocuit de mulţi ani. Senjin se dădu puţin la o parte şi ridică uşor

bucata desfăcută, prudent, doar atât cât să se poată strecura în jos. Petrecu gheara pe după buza luminatorului şi îşi dădu drumul în jos, lăsându-se să alunece pe tija telescopică.

Imediat ce trecu de gâtul luminatorului, se opri, cercetând din nou. Simţurile lui căutară în adâncime şi găsiră o placă termosensibilă. Orice fiinţă cu sânge cald care trecea prin dreptul ei ar fi declanşat alarma. Sprayul cu freon se dovedea aici inutil, răceala prea mare ar fi dus la acelaşi rezultat. Trebuia altceva. Senjin scoase o bucată de bandă metalică şi acoperi placa, atent să nu-şi apropie prea mult degetele de ea. Metalul benzii era neutru din punct de vedere termic, dar împiedica placa să înregistreze temperatura corpului lui în timp ce trecea prin dreptul ei. Acum îşi putu da drumul nestânjenit mai departe pe tija metalică, ajungând jos fără nici o greutate.

Nimerise într-un loc ce părea să fie un pod de casă foarte rar folosit. După cât se putea vedea, podul acesta adăpostise mai demult ceva maşinării, dar acum părea folosit doar pentru depozitarea vechiturilor.

Găsi scara care ducea în jos. Ascultă atent la uşa închisă, dar nu auzi nici o mişcare. Apoi o deschise doar atât cât să se strecoare dincolo şi o închise atent în urma lui.

Trecuse de toate opreliştile şi se afla în interiorul fortăreţei duşmanului său.

Şi atât de aproape de Justine!

— Nu ştiu de ce te-am lăsat să mă aduci aici, spuse Nangi.

Până şi aici, în interiorul bisericii Sfânta Theresa, se auzeau tunetele furtunii de afară.

— Nu simt nimic cât timp mă aflu aici. Nimic.

Ploaia răpăia ca grindina în ferestrele cu vitralii, făcând ca imaginea Fecioarei Maria să pară că tremură de atâta suferinţă.

— Şşşşt! şopti Umi. Tulburi slujba.

— Ce legătură are slujba cu mine? întrebă Nangi. Eu sunt doar un înstrăinat, un orfan în casa lui Dumnezeu.

— Nu eşti un orfan, zise Umi, lipită cu căldură de el. Tu eşti pur şi simplu orb.

— Ce ştii tu despre Dumnezeu? Tu studiezi miturile Asiei, iar Dumnezeu nu are nimic de a face cu miturile astea. Sunt concepute pentru alte religii, ale zeilor păgâni.

— Ca Buddha?

Nangi sesiză că era luat peste picior, dar nu-i păsă. Umi avea tot dreptul să fie cinică în privinţa religiei lui şi el se gândi cu tristeţe că nu era un bun catolic, altfel credinţa lui i-ar fi dat de mult răspunsurile, chiar în momentele de îndoială şi nesiguranţă. Sau mai ales în asemenea momente.

— Nu amesteca metaforele, zise el scurt. Buddha nu e un zeu. E un ideal.

— Sau un mit, spuse Umi. Ca Iisus, fiul lui Dumnezeu.

— Şi atunci despre Femeia Păianjen a ta, care-şi ţese de secole pânza peste indienii Hopi, ce mai zici? Şi ea e tot un mit? Parcă tu credeai în ea, aşa te-am auzit.

— Eu cred în ce e real. Nu numai în ce pot vedea cu ochii sau pot atinge cu mâinile, ci mai ales în ceea ce poate absorbi mintea mea, extinzându-se în cosmos. Există o serie de adevăruri eterne, dragul meu. Există un ceas cosmic care măsoară nu trecerea timpului, pentru că timpul este pur şi simplu o iluzie omenească, ci echilibrul permanent schimbător dintre ordine şi haos, zise ea cu blândeţe şi îl prinse de mână. În final trebuie ca noi toţi să ne hotărâm de partea căreia dintre cele două ne vom plasa? Odată decizia luată, vom fi capabili să-l privim pe Dumnezeu în ochi. Şi când vom recunoaşte imaginea pe care o s-o vedem reflectată acolo, vom fi capabili să înţelegem semnificaţia propriei noastre existenţe.

— Vrei să spui că noi suntem doar nişte reflexii ale Lui? întrebă nedumerit Nangi.

Umi îi strânse din nou mâna.

— Scapi din vedere esenţialul. Noi suntem nişte manifestări ale ordinii şi haosului; agenţi, într-un anumit sens foarte direct. În rest, totul e o iluzie care ne împiedică să vedem şi să înţelegem adevărul. Dragul meu, dacă

există Dumnezeu, el este cel care trăieşte în noi.

Nangi îşi fricţionă piciorul, care îl durea din cauza vremii umede. Se simţea mai calm în sinea lui, ca întotdeauna când stătea de vorbă cu Umi. Ea avea acest dar pe care nu-l aveau mulţi oameni, de a dărui celor din jurul ei liniştea şi împăcarea sufletească. În cele din urmă Nangi înclină fruntea şi începu să se roage.

După ce termină, spuse:

— Aş vrea să ştiu unde se află Nicholas în clipa asta. Dacă aş şti, aş fi mai liniştit.

— Eu am vorbit cu el despre locul unde trebuie să se ducă, spuse Umi. Mi-a cerut foarte insistent să nu-ţi spun. Zicea că n-ai face decât să te îngrijorezi mai rău.

— Păi sunt deja îngrijorat cât se poate de rău, spuse Nangi uitându-se la ea. Din ce în ce mai rău.

— Mi-a dat un număr de telefon. E acolo un bărbat care-i zice lui Nicholas Tik-Tik.

— Da, ştiu, e Conny Tanaka. Nicholas mi-a povestit despre el.

— Cred că ar trebui să rosteşti o rugăciune pentru Nicholas.

— Rugăciunile mele îl includ mereu şi pe el, zise Nangi. E fiul pe care nu l-am avut niciodată, e moştenirea mea. E mereu în gândurile mele şi e legat de mine ca şi când ar fi trup din trupul meu.

— Atunci roagă-te din nou pentru el, Nangi-*san*. Roagă-te să trăiască mai mult decât tine, rosti ea cu o voce care rămase parcă suspendată în aer ca un fum. *Dorokusai-ul* vine după el. Acesta e sfârşitul, aşa cum a fost prezis. Dar înainte de sfârşit va fi moarte. Numai moarte şi iar moarte.

Moarte şi iar moarte...

Senjin reuşise să pătrundă fără să-l simtă nimeni în interiorul locuinţei lui Conny Tanaka. Respira în valuri, când şi cum, dând frâu liber minţii lui să lucreze, darul lui şi-ar fi înzecit puterile. Cu puterile acestea cercetă Senjin întreaga casă fără măcar să se mişte de la locul lui din capul scării care cobora din pod.

O găsi pe Justine. Senjin îşi mişcă inelele de oţel ale aurei lui şi căută febril mai departe. Nu mai era nimeni în casă, de asta se încredinţă repede, dar se auzea o voce.

Vocea lui Nicholas Linnear!

Lăsând să-i alunece ceva negru şi greu în palma dreaptă, Senjin urmă vocea, hotărât să descopere sursa, aşa cum drumeţul uscat de sete caută izvorul dătător de puteri.

Îşi îndoi degetele în interiorul unei *nekoda,* o mănuşă de război din piele groasă de bivol, care fusese cu secole în urmă folosită de războinicii *ninja.* Era îmbrăcată în ghimpi scurţi şi ascuţiţi de oţel, o armă atât de dură şi de rezistentă încât, folosită de un luptător iscusit, putea opri chiar şi o lovitură de sabie.

Coborî treptele.

Acum spiritul e în tine, spiritul decăderii. Spiritul tău supus judecăţii Cerului se cufundă în pământ. E greu de dorinţa gravitaţiei. Zidurile eternităţii se ridică eliberate din chingile timpului. Vocile luminii s-au făcut auzite. Mâinile sunetului se odihnesc pe trupul tău. Iată judecata Cerului: te înlănţuiesc cu lanţuri de fier.

Glasul lui Nicholas intona această litanie la nesfârşit, ca şi cum ar fi fost o rugăciune sau un descântec. Senjin îngheţă. E aici, se gândi el, iar eu nu pot să-l găsesc. Nicholas invocă *kokoro,* inima puterilor *tanjiani şi* îndreaptă magia *Tau-Tau* împotriva mea. Care-i strategia lui?

Acum spiritul e în tine, spiritul decăderii...

Senjin lăsă la o parte întrebările la care nu putea găsi încă răspuns şi se concentră asupra Justinei.

...greu de dorinţa gravitaţiei.

La etajul întâi o găsi.

Justine dormea pe canapea, într-o încăpere nu prea mare. Şi totuşi era înconjurată de umbre pe care Senjin nu le putea desluşi ca să le înfrunte şi să le spargă. Umbre colorate de glasul lui Nicholas:

Vocile luminii s-au făcut auzite.

Senjin, el însuşi o umbră, se afla la buza izvorului şi ajunsese aici mergând împotriva curentului, cât putuse el mai bine. Dar găsea altceva decât se aşteptase. Draperii

grele acopereau ferestrele de la podea până-n tavan. Podeaua era din parchet în locul de scânduri. În apropierea tavanului, cornişele străpungeau umbrele ivindu-se din colţuri ca nişte lumini sinistre. Covoare persane groase, negre-maronii, îmbrăcau parchetul perfid. Două scaune poleite stăteau faţă în faţă ca într-o conversaţie tăcută. Boxele negre cu difuzoare mari erau aproape invizibil amplasate în două colţuri ale încăperii. Din ele se revărsa vocea lui Nicholas, ca o cascadă apropiată de izvoarele unui fluviu.

Mâinile sunetului se odihnesc pe trupul tău.

Înseamnă că de fapt el nu-i aici, se gândi Senjin. A lăsat litania asta în *Akshara,* limbajul eternităţii, să fie gardianul ei cât timp e el plecat. Făcu un pas spre Justine care încă dormea şi fu străfulgerat de o întrebare: *Dar de ce o lăsase nesupravegheată?*

Şi se opri atât de aproape de ea încât îi văzu pieptul mişcându-se în ritmul respiraţiei lente şi uniforme. Într-adevăr, doarme, îşi zise el. Dar nu poate să fie aşa, singură, nepăzită.

Iată judecata Cerului...

Apoi îşi aduse aminte de toate capcanele extraordinar de perfide şi de abile pe care întâlnise pe acoperiş şi-şi zise că asta explica totul. Duşmanul era convins că *ea* e păzită de sistemele acestea. Că nimeni nu va putea ajunge la ea, nici măcar el, Senjin...

...te înlănţuiesc cu lanţuri de fier.

Justine deschise ochii. Se uită la Senjin şi se ridică.

— Te cunosc, zise ea.

... spiritul e în tine, spiritul decăderii.

— De ce ai venit după mine până aici, în America?

— Nu-ţi aduci aminte de mine, zise Senjin înaintând spre ea ca un spectru. M-ai visat, m-ai extras din propria ta durere, singurătate şi dorinţă.

— Să pluteşti, spuse Justine, ca un nor peste pământul înţesat de oameni.

Senjin o atinse şi ea se înfioră.

Spiritul tău supus judecăţii Cerului se cufundă în pământ.

— Vocea asta, spuse Senjin punându-şi mâna pe Justine. Poţi s-o atingi?

— Nu aud decât vocea ta... şi a mea, spuse ea.

Zidurile eternităţii se ridică eliberate din chingile timpului.

Senjin o lăsă o clipă, se duse până în spatele fiecărei boxe şi smulse cablurile din pereţi.

Vocile luminii s-au făcut auzite. Mâinile sunetului se odihnesc pe trupul tău.

Dar glasul lui Nicholas nu se stinse; părea să emane din pereţi, din tavan şi din podea, părând că sălăşluieşte în toată încăperea.

— Ce-i asta? Ce văd pe faţa ta? întrebă Justine.

Senjin puse din nou mâna pe ea şi rosti aproape şoptit, cu nesfârşită blândeţe:

— Unde sunt smaraldele pe care le-a ascuns soţul tău?

Justine răspunse încet, ca de departe:

— Sunt puse într-o cutie.

— Şi ce-a făcut cu cutia, Justine? A îngropat-o undeva? insistă şoptit Senjin, scurtând distanţa dintre ei de la o lungime de braţ la un lat de palmă.

— Nu. A trimis-o... cu poşta...

— Unde?

Justine se încruntă.

— Nu ştiu. Eu...

— Gândeşte-te!

Justine tresări la auzul tonului lui shimbat brusc.

Acum spiritul e în tine...

— Ba ştii, Justine! şuieră ameninţător Senjin.

— Da, spuse ea, cred că ştiu. Soţul meu are un prieten... vechi, un prieten de încredere. Lewis... Croacker. Lew trăieşte în Marco Island, în Florida. Are... o ambarcaţiune de pescuit. El...

Senjin se răsuci atât de brusc încât vertebrele gâtului îi trosniră. Sunetul acela!

Zidurile eternităţii se ridică eliberate din chingile timpului.

Zgomote deasupra. Cineva era la etajul de sus. Deci

intrarea lui în clădire fusese descoperită.

Senjin închise ochii Justinei cu degete şi o întinse înapoi pe canapea. Traversă repede camera şi trase într-o parte, pe rând, ambele draperii, să facă lumină. Dar în spatele lor nu era nici o fereastră, doar nişte picturi în ulei reprezentând peisaje rustice franceze.

Se întoarse, ajunse la uşă şi trecu dincolo în umbra holului, însă nu putu desluşi nimic clar, doar o putere ostilă, ca un perete negru, nedefinit. Nicholas!

Se întoarse şi o luă la fugă pe trepte.

Şi se cufundă în beznă. Rămase nemişcat, cu simţurile cercetând febril de jur împrejur, în cercuri din ce în ce mai largi. Nu mai dădu atenţie sunetelor pe care numai el le putea detecta, ale paşilor de deasupra. Nicholas se apropia, dar pentru Senjin lucrul cel mai important era acum să poată defini configuraţia locului în care se afla. Îşi dorise cu patimă acest final, această inevitabilă confruntare cu Nicholas, dar voia s-o facă pe un teritoriu care să fie în cel mai rău caz neutru.

Găsi întrerupătorul şi-l apăsă. Imediat fu înconjurat de propria lui imagine, care îl năpădea din toate părţile, în zeci şi zeci de exemplare. Apoi i se alătură şi imaginea lui Nicholas.

Acum spiritul e în tine, spiritul decăderii.

Erau cinci Nicholas, ba şase. Sau era doar imaginea lui Nicholas? Nu exista decât o singură cale pentru a afla.

Spiritul tău supus judecăţi Cerului se cufundă în pământ.

Senjin se încordă. Încheietura lui zvâcni o dată, de două ori, de trei ori. Sticla se sfărâmă pe măsură ce lamă după lamă ţâşnea din vârfurile degetelor lui şi se înfigea în pieptul lui Nicholas. Şi înţelese: lovea în imaginea lui Nicholas. Lovea în umbra lui ireală, fără substanţă. Lovea în nişte oglinzi.

Vocile luminii s-au făcut auzite.

Numai un Nicholas. Numai un Senjin.

— Iată-mă, spuse Nicholas, alt Nicholas decât cel care intona constant incantaţia, invocând vibraţia membranei *kokoro,* inima lucrurilor, câmpul de energie al *tanjian*ilor*,*

care poate fi strunit prin acţiuni rituale şi meditaţie. Ăsta e ceea ce vrei, zise el.

Senjin se năpusti asupra duşmanului său şi se izbi într-o oglindă. O mie de puncte de lumină se revărsară în cascadă peste el, o pulbere de sunete şi de imagini. Apoi simţi cum era luat şi răsucit. Alte mâini erau puse pe el; atingerea unui *tanjiani.*

Mâinile sunetului se odihnesc pe trupul tău.

Acum înţelegea strategia lui Nicholas. Nu dăduse atenţie incantaţiei şi asta putea fi spre propria lui pieire! Invocarea membranei *kokoro* n-ar fi trebuit trecută cu vederea. Asta nu trebuia să se întâmple niciodată. Recitarea înregistrată îl amorţise. O luase drept o capcană nevrednică de a fi luată în seamă. În definitiv el avea ce avea cu Nicholas Linnear, nu cu vocea înregistrată a lui Nicholas.

Şi totuşi vocea avusese aceeaşi putere ca şi când cuvintele ar fi fost rostite direct de Nicholas. Membrana *kokoro* răspunsese la auzul incantaţiei repetate şi la cuvinte de rugăciune. Asta realizase Nicholas cu banda lui, chiar atunci când Senjin era pe punctul de a obţine ce voia: locul unde se ascundeau celelalte smaralde.

Iată judecata Cerului...

Senjin îşi strecură iute piciorul stâng între gleznele lui Nicholas şi luă poziţia de atac numită *Şarpele.* Din poziţia asta, lovi cu *Norul înălţător,* o lovitură aplicată de obicei din genunchi, în care toată forţa se centralizează în partea de jos a spatelui, acea zonă opusă faţă de *ilara,* faţă de locul din partea inferioară a abdomenului unde rezidă toată forţa şi energia.

Norul înălţător, aplicat aşa din picioare, împotriva tuturor canoanelor, îl surprinse pe Nicholas. Senjin simţi fracţiunea de secundă de ezitare a adversarului şi lovi cu coatele, cu oasele încheieturilor mâinilor, cu dosul palmelor.

Nicholas se clătină şi Senjin, luând din nou iniţiativa, atacă cu *Porumbelul Rănit,* aplicând lovituri percutante asupra meridianelor nervilor braţelor lui Nicholas. Nu era intenţia lui de a-l ucide repede pe Nicholas, deşi era pe deplin încrezător că putea s-o facă dacă asta ar fi vrut. Însă

obiectivul lui era altul: să-i ofere lui Nicholas o moarte lentă, survenită pas cu pas, mai întâi mutilarea şi uciderea celor mai buni prieteni, apoi a soţiei şi doar la sfârşit a lui...

Apoi, după două lovituri fulgerătoare, iniţiativa trecu de cealaltă parte. Nicholas străpunse atacul lui Senjin cu *Vântul încrucişat,* o prăbuşire care-l rupse de atacul percutant al lui Senjin şi-l făcu să pătrundă în interiorul apărării acestuia.

Senjin răspunse urmându-l pe Nicholas la podea şi continuând atacul început, astfel încât să nu-i dea nici un moment de răgaz. Însă exact la asta se aştepta şi Nicholas şi era pregătit. *Gardul Dublu* folosea o postură *Yin* care dădea duşmanului impresia de slăbiciune, dar care însemna în realitate pregătirea pentru lansarea unui atac necruţător.

Nicholas lăsă mâinile în jos, iar Senjin urmă traiectoria lor, învăţat fiind, ca orice adevărat *tanjiani,* să urmărească mişcarea mâinilor şi nu cea a umerilor, răsucirile capului sau privirea ochilor, care puteau fi toate menite să înşele. Căci de acolo unde se aflau mâinile avea să vină următorul atac.

Mâinile lor se atinseră, declanşând instantaneu o ploaie de scântei de energie. Mâinile lui Nicholas le acoperiră pe ale lui Senjin, dar acesta şi le smuci dispreţuitor şi scârbit în lateral, lăsându-şi pieptul neprotejat pentru o fracţiune de secundă. Suficient pentru ca mâinile lui Nicholas să se depărteze şi să lovească scurt, cu podurile palmelor, locul rămas descoperit.

Senjin se dezechilibra şi se dădu ameţit în spate. Capul lui lovi peretele acolo unde se aflase ultima oglindă şi o aşchie tăioasă şi zimţată de sticlă îi spintecă urechea stângă. Smuci capul într-o parte, dar Nicholas îi mai dădu rapid două lovituri împunse în stern, izbindu-l din nou cu spatele în aşchia de sticlă, care i se înfipse încă o dată în carne.

Nicholas îl lovi iarăşi, dar Senjin îşi revenise din surpriză şi era în stare să nu se mai lase moleşit de durere. Şi totuşi, în cap îi fulgerau acum pulberi luminoase şi respiraţia începuse brusc să i se îngreuneze. Avea neapărat nevoie să

câştige timp ca să-şi lase durerea să i se domolească şi sângerarea să înceteze, iar el să-şi poată aduce din nou raţiunea la spiritul lui *Tau-Tau,* cel dătător de nesfârşite puteri.

Se răsuci în aşa fel încât umărul lui stâng să fie îndreptat spre Nicholas şi în clipa în care acesta atacă umărul, Senjin ridică fulgerător braţul, făcându-l pe Nicholas să-şi bage singur mâinile în ochi. În aceeaşi clipă îl izbi cu genunchiul drept în abdomen.

Nicholas căzu în genunchi, iar Senjin sări peste el şi fugi în sus pe în trepte înapoi spre locul unde zăcea Justine, înlănţuită în vraja lui *Tau-Tau*. Ea era scutul lui, puterea lui împotriva lui Nicholas.

... te înlănţuiesc cu lanţuri de fier.

* * *

— Vreau să vorbesc cu individul ăsta numit Ticălosul, zise Nangi. El este cheia, deşi mă îndoiesc că are idee de aşa ceva.

Tomi dădu din cap a încuviinţare şi îl conduse pe Nangi în sala pentru interogatorii. Trecuseră deja trei zile de când Kusunda Ikusa o atacase pe Killan Oroshi în camera de hotel, însă Tomi nu avea de gând să rişte viaţa prietenului ei. Chiar dacă Ikusa mort, nimeni nu ştia câţi oameni erau implicaţi în treaba asta. De asemenea, Nangi se aflase în negocieri nonstop cu Nami, într-un monumental război psihologic decisiv în legătură cu soarta celor două firme: Sato International şi Tomkin Industries.

— Vei găsi aici tot ce ai nevoie, îi spuse ea lui Nangi, apoi se duse după Ticălos.

În capul ei încă mai dansau imaginile cu Killan Oroshi şi Kusunda Ikusa. În clipa în care dăduse buzna în camera aceea, primul ei gând fusese la siguranţa prietenului ei. N-ar fi trebuit sub nici o formă să-i permită Ticălosului să vină cu ea. Dorinţele lui erau de-a dreptul neînsemnate în condiţiile unui asemenea pericol. Dar el se simţea responsabil de soarta lui Killan şi până la urmă Tomi se

văzuse nevoită să cedeze. Killan refuzase să meargă cu el ca să predea banda şi să mărturisească.

Sărmana Killan! Imaginea chipului ei golit de sânge şi amintirea ţipetelor ei o chinuiau încă pe Tomi. Era timpul să-i spună Ticălosului ce se întâmplase cu ea.

Ticălosul era alb la faţă şi părea încordat. Când o văzu, tresări şi zise agitat:

— E moartă, nu-i aşa? Până la urmă Ikusa a ajuns la ea, nu?

— Cu siguranţă că a încercat, spuse Tomi făcând semn cu capul gardianului să deschidă uşa celulei.

Ticălosul ieşi afară pe coridorul plin de ecouri.

— Vrei să spui că trăieşte? Killan trăieşte? insistă el clipind din cauza luminii tari de neon.

— Da. Trăieşte, deşteptule!

Uşa celulei se trânti în spatele lui şi el sări în sus, speriat. Apoi râse, scurt şi nervos. Arăta groaznic, ca un drogat sau ca un condamnat la moarte căruia tocmai i s-a citit sentinţa.

— Când te afli aici să ştii că perspectiva ţi se modifică al naibii de repede, spuse el pe când porneau pe coridor. Ştiu că m-ai băgat aici ca să mă protejezi, dar după câte-am făcut, aş putea să mă cred vârât aici înăuntru pe bune. Ce-o să se întâmple cu mine, Tomi? întrebă el la fel de agitat, înghiţind greu în sec.

— Depinde. Deocamdată stai liniştit: Nu ştiu ce legi ai încălcat, dacă chiar ai încălcat vreuna, aşa că n-ai motive să...

— Din punct de vedere moral...

— Asta e cu totul altă problemă, îl întrerupse ea. Poliţia nu e împuternicită să facă arestări pe motive morale.

Ticălosul trase adânc aer în piept şi îşi trecu o mână prin părul platinat şi ţepos.

— Ce-ai vrut să spui prin *depinde?*

— E un om aici care vrea să stea de vorbă cu tine. Îl cheamă Tanzan Nangi. Ştiu că ai auzit de el, adăugă ea repede, cu o mică grimasă.

Desigur că Ticălosul auzise de Tanzan Nangi. Doar computerele de la firma lui, Sato International, fuseseră

primele atacate de virusul MANTIS proiectat de chiar de el.

— Cred că în cele din urmă Nangi-san va fi cel care-ţi va hotărî soarta.

Ticălosul gemu şi lăsă capul în jos.

Când Tomi şi prietenul ei intrară în sala pentru interogatorii, Nangi opri casetofonul şi se întoarse să-l vadă pe acest extraordinar Seji Kikoko zis Ticălosul.

— Tocmai am terminat de ascultat caseta, spuse el.

Se întoarse cu spatele, împinse la o parte casetofonul şi trase spre el o tavă lăcuită pe care se aflau un ceainic, trei ceşti de porţelan şi un pămătuf. Ridică pămătuful şi continuă.

— Am preparat ceai verde. M-am gândit că poate o să vă fie sete. Să te afli în închisoare, indiferent pentru ce motiv, e o experienţă urâtă.

Şi mâinile lui începură să se mişte cu dexteritate transformând apa şi frunzele de ceai într-o spumă verde-pal, răsucind fiecare ceaşcă în acelaşi timp.

Împinse una spre Ticălos.

— Haideţi, Kikoko-*san*, zise el amabil. Luaţi loc. Beţi. Relaxaţi-vă. Avem multe de discutat, dumneavoastră şi cu mine.

Shisei primi de la portăreasa hotelului biletul în care Senjin o informa că îşi rezervase o cameră acolo.

Shisei, surioară, unde eşti? Unde-ai fost? Te aştept. Am nevoie de tine...

Ca ameţită, Shisei îşi zise totuşi că trebuia să se ascundă ca să poată citi biletul, aşa că se încuie în toaleta publică a hotelului, citi cele câteva rânduri, memoră adresa, apoi mototoli hârtiuţa, o aruncă în vasul WC-ului şi trase apa.

Apoi, timp de trei zile, rămase în camera rezervată de fratele ei geamăn. Trei zile zăcu în pat ca bolnavă, uitându-se în tavan sau stând pe marginea patului şi strângând în poală aşternuturile mototolite, ascultând vocile estompate de pereţi, simţind în permanenţă prezenţa nevăzută a celorlalţi locatari ai hotelului, aflaţi dincolo de pereţii

camerei ei.

Din când în când îşi amintea de mâncare, suna serviciul de cameră şi comanda hamburgeri, cartofi pai şi Coca-Cola. Apoi vomita invariabil la douăzeci de minute după ce se îndopa cu mâncărurile astea nedigerabile. Iar ameţeala ce urma stărilor ei de rău îi era singura alinare, căci numai atunci, simţind durerea care-i fulgera viscerele, reuşea să-şi dea seama că încă se mai afla în viaţă.

Rămase zăcând în pat şi tremurând cu pătura trasă până sus sub bărbie, sau stând pe marginea patului cu aşternutul strâns în poală, cu pumnii albi de încleştare. Ascultând.

Uşi trântite, voci ridicate, târşâitul nepăsător al picioarelor îngrijitoarei jamaicane care trecea mereu şi pe lângă uşa camerei unde Shisei zăcea sau şedea sau îngenunchea, cu fruntea lipită de vasul rece de porţelan, având agăţată afară pe clanţa uşii tăbliţa cu ROG NU DERANJAŢI, care o ţinea la distanţă pe îngrijitoare.

Shisei asculta voci ridicate discutând în contradictoriu, conversaţii banale, copii plângând sau râzând. Spectacole stupide de televiziune, seriale de aventuri ziua, concursuri TV noaptea; iar mai târziu, în beznă, auzea gâfâieli şi gemete, muzica ritmată a perechilor de trupuri umane, împerechindu-se la câţiva paşi, dincolo de pereţi, de graniţele închisorii ei, de iadul ei, unde aştepta nerăbdătoare şi plină de febre mistuitoare ca lupta din necuprinsul spiritului ei să se încheie, câştigată fie de o parte, fie de alta.

Shisei, surioară, unde eşti? Unde-ai fost? Te aştept. Am nevoie de tine...

Giri. Datoria intrase în război cu dorinţa de independenţă din interiorul ei. Senjin avea nevoie de ea. Iar ea nu ezitase niciodată să răspundă la chemarea lui. Însă de data asta era altceva, căci atunci când va ajunge faţă în faţă cu el, Senjin va afla imediat totul despre dragostea ei pentru Cotton Branding, fără ca ea să-i spună o vorbă. Iar el va căuta să distrugă dragostea ei, ucigându-l pe Branding şi supunându-

l înfricoşătorului ritual la care îl supusese şi pe Jeiji...

Se ridică şi se duse la baie. Erau acolo două oglinzi, una înaltă, fixată pe spatele uşii şi cealaltă, o simplă oglindă de machiaj montată deasupra chiuvetei duble. Deschizând uşa sub un anumit unghi, reuşi să aibă cele două oglinzi faţă în faţă. Se aşeză între ele şi se privi, fascinată din nou de giganticul tatuaj de pe spate.

Păianjenul lui Senjin! Coşmarul şi salvarea lui. Se spunea că Femeia-demon din mitul japonez avea un astfel de păianjen pe spate. Femeia-demon care era întruparea unicei spaime a lui Senjin. Materializând păianjenul, Senjin reuşise să stingă ameninţarea Femeii Păianjen şi în acelaşi timp să se lege implacabil de sora lui. Senjin îi spusese odată, în timpul uneia din fuziunile lor, că potrivit poveştii, Femeia-demon fusese cândva nevasta unui pescar. Pescarul şi tatăl lui duceau o viaţă prosperă. Aveau un vas mare de pescuit şi un echipaj de pescari iscusiţi şi curajoşi. Datoria soţiei lui era să se trezească în fiecare dimineaţă, cu mult înainte de a se crăpa de ziuă şi să plece pe la casele pescarilor, trezindu-i ca să fie gata să pornească cu vasul în larg. Uneori, vara, cu lumina lunii dansând pe suprafaţa apei, femeii îi era chiar plăcut să simtă mângâierea răcoroasă a nopţii şi să se imagineze pentru scurt timp o sirenă odihnindu-se pe stânci. Dar mai tot timpul îi era frică să meargă pe întuneric de-a lungul plajei, fără să audă nici o răsuflare de om şi nici o mişcare, în afară de foşnetul vântului printre pinii piperniciţi şi răsuciţi în toate părţile. Iar când venea iarna, dârdâia de frig în gerul cumplit dinspre ziuă. Tot ea trebuia să le adune pe nevestele pescarilor şi să meargă cu ele la ţărm când se întorceau bărbaţii, ca să ajute toate la descărcat, la sortat şi la căratul peştelui la piaţă cu spinarea, cum se obişnuia în acele vremuri străvechi. Iar dacă se întâmpla ca vreun membru al echipajului să se îmbolnăvească sau să lipsească, tot ea trebuia să găsească alt pescar, la fel de priceput, care să vină să muncească în locul lui.

Când era vreme rea, se întâmpla ca femeia să mai întârzie cu drumurile acestea ale ei. Ploaia îngreuna din cale

afară mersul pe potecile pe care avea ea cale şi le făcea înşelătoare. Avea de fiecare dată de străbătut o bună bucată de drum pe coastele abrupte ale unei stânci golaşi. Lichenii creşteau pe pietre ca puful de pe capul unui prunc nou născut şi deveneau alunecoşi din cauza ploii sau a gheţii. Iar femeia pescarului, în nerăbdarea ei de a-şi duce la bun sfârşit sarcina, cădea de multe ori şi se zgâria până la sânge.

Şi-atunci, rămânea pe pietre câtva timp, ameţită şi fulgerată de dureri. Apoi îşi mai revenea puţin şi gândul că va întârzia o înspăimânta atât de tare încât sărmana femeie începea să plângă în timp ce se aduna de jos şi pleca mai departe împleticindu-se prin noapte, cu lacrimi amare pe obrajii chinuiţi. Ştia ce o aştepta. Bătăi crunte, bărbatul şi socrul ei nu se zgârceau deloc când era vorba de aşa ceva. Ţipau furioşi că vrea să-i ducă de râpă. Era chiar tâmpită de-a binelea, sau o puturoasă care trăia fără ruşine pe spinarea lor, fără să fie bună de nimic? Însă ea nu se plângea niciodată şi nici nu se gândea că viaţa ei ar fi putut arăta altfel. *Giri.* Viaţa ei era pecetluită de supunere. Fără *giri* ea nu era nimic. Ar fi putut la fel de bine să se fi născut animal sălbatic, femelă orbecăind în calduri prin tufişuri. Mereu îşi zicea că trebuia să fie recunoscătoare pentru *giri,* căci calitatea ei de făptură omenească şedea tocmai în supunerea ei în faţa simţului datoriei. *Karma.*

Într-o noapte bărbatul ei a trezit-o în pumni. Era foarte supărat fiindcă ea dormise prea mult şi întârziase. Afară era furtună. Ploaia biciuia obloanele de la ferestre şi vântul le zgâlţâia furios în toate părţile. Nevasta pescarului a căzut în genunchi şi l-a rugat cu lacrimi în ochi pe bărbatul ei să nu iasă cu barca în larg pe o asemenea furtună îngrozitoare.

— Ce, acuma eşti şi pescar, să mă înveţi pe mine ce să fac, muiere nebună? a răcnit furios bărbatul. Avem nevoie de banii pe care o să-i luăm pe peşte! Cum vrei să trăim altfel? Sau ne dai tu de mâncare la toţi, putoare ce eşti? Nu-ţi vine să te dezlipeşti de culcuşul tău cald, vrei să-i laşi numai pe alţii să muncească! Mişcă-te!

Femeia a ieşit împleticindu-se afară, în furtună, alergând

spre casa primului pescar, îngrozită că era deja în întârziere. Trecuse cam pe la jumătate din case, când, tremurând udă până la piele, a văzut pe stânci o umbră omenească.

Inima a început să-i bată cumplit, parcă gata să-i sară din piept şi primul ei gând a fost să se întoarcă din drum. Dar *giri* a împiedicat-o. Ce-ar fi zis bărbatul ei şi socrul ei dacă ea s-ar fi întors fără să fi trecut pe la toate casele?

Dar n-a avut nici curajul s-o meargă spre umbra aceea, ci a luat-o pe altă potecă, mai lungă, care se abătea de la linia ţărmului. Umbra s-a luat după ea şi a urmat-o în pădure. Femeia, simţind prezenţa străinului, a mărit pasul. Apoi, înspăimântată, a început să alerge. S-a împiedicat de o rădăcină şi a căzut în noroi. A dat să se ridice, însă urmăritorul se prăbuşise deja peste ea. Avea o statură ca de uriaş şi gluga i-a căzut de pe cap, femeia a văzut o faţă bărboasă, fioroasă, ca de monstru apăsat de un blestem cumplit. A încercat să ţipe, dar bărbatul a lovit-o greu, cu dosul palmei, apoi cu pumnul. Apoi i-a sfâşiat hainele şi a siluit-o chiar acolo, în noroiul stropit cu sângele ei. Vântul trosnea printre copaci, parcă blestemând, iar ploaia îi trimitea femeii în ochi ace ascuţite ca nişte pedepse. Se simţea ca înconjurată de o haită de lupi. Peste tot în jurul ei auzea mârâieli furioase, fornăituri şi simţea un miros iute şi necunoscut. Şi era ceva în trupul ei, ceva care o izbea mereu, fără încetare, aşa cum valurile mării lovesc cu îndârjire stânca ţărmului. În cele din urmă şi-a pierdut cunoştinţa.

Când s-a trezit, nu ştia cât timp trecuse. S-a târât afară din pădure, străpunsă în toate părţile de dureri ascuţite. Şi-a ridicat capul, abia mai putând să şi-l ţină pe umeri şi a văzut ca prin ceaţă marea sugându-se spre larg şi venind pe urmă înapoi.

S-a prăbuşit pe pietrele pe care le bătuse de atâtea şi atâtea ori cu piciorul, de ajunsese să le ştie acum bucată cu bucată, iar fulgerele i-au luminat faţa stâlcită, plină de vânătăi şi trupul gol. Ţinea gura deschisă şi gâfâia din adânc, ca un peşte aruncat pe uscat. Sângele i se scursese

din ea prin multe locuri şi se prelingea pe pietre şi intra în licheni, care nu lăsau să fie spălat de ploaie.

În timpul acesta pescarul şi tatăl lui priponeau bine barca, să nu fie smulsă de la ţărm de furtună. Pescarii veniseră la treabă, dar ei îi trimiseseră acasă, căci pe o vreme ca aceea nu se putea ieşi în larg, aşa că tatăl şi fiul erau numai ei pe tot ţărmul.

Aproape că terminaseră treaba când au văzut apropiindu-se de ei o fiinţă ciudată, ce aducea a făptură omenească înveşmântată în alb de sus până jos. Dar pe măsură ce se apropia, au văzut cu mare mirare că era o femeie goală. Pielea ei avea culoarea zăpezii şi pe trup nu avea nici un fir de păr, nici măcar în josul pântecelui. Pletele ei negre îi flutura sălbatic pe umeri şi pe spate, ca o viermuială de şerpi şi ochii îi scăpărau ca nişte cărbuni imenşi, demonici. Când a ajuns în faţa lor, femeia s-a întors cu spatele spre ei şi atunci cei doi, încremeniţi de groază, au văzut că pe spinarea ei se afla un păianjen uriaş. Până să-şi vină ei în fire, păianjenul s-a trezit la viaţă, a coborât din spinarea femeii-demon şi s-a îndreptat spre cei doi. Era înspăimântător de mare, aproape cât un om. S-a aruncat asupra lor şi i-a devorat într-o clipă pe amândoi.

Pe urmă, sătul, monstrul s-a întors la femeia care îl aştepta şi s-a urcat la loc în spatele ei. Iar femeia s-a întors pe călcâie şi cu puterea a zece bărbaţi, a rupt parâmele şi le-a desfăcut din legăturile lor, împingând vasul de la ţărm. Furtuna a dus repede barca spre colţii negri şi ascuţiţi ai stâncilor care mărgineau plaja, spărgând-o ca pe o coajă de nucă şi ducând-o la fund, în timp ce vântul urla mai furios şi mai îngheţat ca niciodată printre pinii piperniciţi. Şi pe când valurile se închideau zbătându-se furioase peste barca pescarilor, Femeia-demon cu ochii ca jăraticul s-a prefăcut într-un abur care s-a risipit ca şi cum n-ar fi fost.

Dimineaţă, la răsăritul soarelui, nu mai rămăsese nimic. Doar o ceaţă palidă care se agăţa de lichenii de pe stâncile golaşe şi se încăpăţâna să dăinuiască...

Shisei, zăcând în pat, uitându-se la vocile din întuneric de

dincolo de pereţi, ascultând fără voia ei la străinii care locuiau acolo, ascultându-şi bătăile inimii, dum-dum, dum-dum, îşi trimise înainte puterile spiritului şi se simţi imaterială ca o ceaţă. Precum ceaţa de pe stânci, din dimineaţa cu care se încheia povestea Femeii-Demon.

Aici, în iad, în purgatoriu, încetase să mai existe. Nu se mai păstrau decât vocile din întuneric, străinii care se mişcau, care vorbeau, se iubeau, urau, râdeau şi plângeau dincolo de pereţii camerei ei întunecate, fantome luminoase pe care ea le observa cu pasivitate şi care în inerţia propriei ei lupte interioare, trăiau în locul ei.

Shisei, surioară, unde eşti? Unde-ai fost? Te aştept. Am nevoie de tine...

Giri.

Iar păianjenul Femeii-demon rodea din carnea ei. Carnea lui Senjin. Nu era aşa? Nu asta o învăţase el când îl omorâse pe Jeiji, iubitul ei, în acel ritual *Tau-Tau* care invoca membrana *kokoro!* Ritualul care lor doi le sporea neînchipuit de mult puterea?

Am făcut asta pentru tine, Shisei. Te iubesc. Am nevoie de tine. Noi doi vom fi pentru totdeauna împreună.

Dar oare Senjin, ucigându-l pe Jeiji, nu-i ucisese totodată şi viaţa ei viitoare?

Giri.

Femeia-Demon.

Shisei se ridică în picioare, lăsând ca aşternutul să-i cadă la picioare. Vocile de dincolo de pereţi încetară dintr-o dată.

Şi în clipa aceea păianjenul se mişcă.

Când Senjin se întoarse în camera cu picturi în ulei în loc de ferestre, Justine nu mai era acolo. Canapeaua zăcea goală în mijlocul camerei, parcă bătându-şi joc de el, iar firele difuzoarelor atârnau ca nişte şerpi cu limbi de cupru pe covoarele persane.

Senjin se ţinea cu mâna de cap, simţind fierbinţeala sângelui care i se scurgea din rană şi bătăile accelerate ale

inimii. Se duse la canapea şi se întinse. Simţea parfumul Justinei şi ultimele rămăşiţe ale căldurii corpului ei. Se deschise şi îngădui miresmelor şi căldurii să-i pătrundă în trup, să-l hrănească aşa cum îl hrănise de atâtea ori susurul sufletului fiecărei femei ucise. Ca şi sufletul lui Mariko. Dar numai atât nu era de ajuns. Poate că dacă Justine ar fi fost aici, susurul vieţii ei l-ar fi susţinut pentru confruntarea din final, cea mare, cu Nicholas Linnear. Poate.

Acum trebuia să invoce membrana *kokoro.* Trebuia să înceapă meditaţia, dar nu se mai simţea în stare să execute ritualul care ar fi dat incantaţiei lui puteri nemăsurate.

Dar nu se putea da bătut. Niciodată nu se dăduse bătut şi acum cu atât mai puţin. Se concentra asupra membranei *kokoro* şi începu. Într-o clipă, inima lui îşi rări bătăile. Îşi reglă curgerea fluidului cerebral, eliberându-şi mintea de durere. În câteva clipe sângele încetă să-i mai curgă din rană. Începuse deja să se formeze o crustă.

O dată vindecat, Senjin începu să-şi adune puterile şi să călăuzească spre el energiile pe care le aducea membrana *kokoro,* centrul şi esenţa tuturor lucrurilor.

Încă nu terminase să-şi adune forţele când deschise brusc ochii.

În faţa lui, dreaptă şi palidă, stătea Shisei.

Giri.

* * *

Conny Tanaka se lăsă pe vine şi văzu bucăţi din el reflectate din nou şi din nou într-o spuză nesfârşită de cioburi de oglindă. Şi pete cafenii printre ele.

— Îi văd sângele, spuse el. Deci asta se întâmplă când şaptele de caro se transformă în as de pică.

— N-a fost destul, zise Nicholas rezemat cu spatele de peretele de la intrare. Îl durea tot corpul, însă bătălia psihică fusese mult mai rea decât cea fizică. Justine e teafără?

Conny dădu din cap.

— Am scos-o din cameră. E-n regulă.

— Dar el a scos de la ea mai mult decât m-am gândit eu, spuse Nicholas cu amărăciune. L-am lăsat prea mult timp cu ea. A fost un risc teribil, dar a trebuit să-l expun incantaţiilor de pe bandă. Eu am avut nevoie de timp şi el mi l-a răpit.

— Se pare că asta l-a slăbit totuşi, zise Conny. Exact aşa cum am bănuit.

— Dar acum ştie unde se află ultimele dintre smaraldele lui So-Peng, şopti Nicholas şi dădu capul pe spate, lipindu-l de perete. Acum nu-l mai pot lăsa să iasă de-aici.

Conny se uită la el şi la miile de reflexii împrăştiate ca stelele în jurul lui.

— Eu aş fi crezut că nici până acum n-aveai intenţia s-o faci, spuse el cu blândeţe.

— Ai dreptate, desigur, zise Nicholas dând din cap. Doar că nu voiam să fiu nevoit să ajung aici dacă ar fi existat o cât de mică şansă să se întâmple altfel. Acum însă ştiu că trebuie să-l ucid eu. *Ucide sau vei fi ucis.*

— Cât de rău eşti lovit?

— O, nici o grijă, am să supravieţuiesc, nu te teme. Cel puţin pentru moment.

Se uită în sus la casa scării. Locuinţa era cufundată într-o linişte nefirească.

— Mă întreb ce face el acolo sus.

Dar Nicholas simţea deja reverberaţiile întunecate ale membranei *kokoro* care se aduna, chemată încoace de puterea duşmanului său şi înţelese că era condamnat. Avea atât de puţină experienţă în privinţa membranei *tanjiani,* încât nu mai încăpea nici o îndoială că Senjin îl va învinge. Pentru Nicholas, era un teren ucigător şi ştiuse dintotdeauna că trebuie să se ţină departe de el cu orice preţ. Doar dacă...? S-ar putea să existe şi o altă cale?

— E-n regulă, spuse Conny Tanaka frecându-şi palmele, ca omul care e arde de nerăbdare să se apuce de treabă. Care-i planul B?

Nicholas se uită la prietenul lui şi-i aruncă un zâmbet vag.

— Păi nu e. Nu mai am idei. Nemernicul ăsta n-are de gând să renunţe, iar eu nu cred că pot să-l opresc.

— Ai nevoie să te odihneşti, zise Conny.

— Dacă ajunge la mine, o să am tot timpul din lume să mă odihnesc.

Conny se apropie şi-i dădu lui Nicholas puţin ceai rece.

— S-a petrecut ceva în timp ce vă înfruntaţi voi doi, spuse Conny. Am primit un telefon de la prietenul tău, Tanzan Nangi. A avut o groază de lucruri să-mi spună.

Conny îi mai turnă şi-l privi mulţumit pe Nicholas cum soarbe din ceaşcă. N-avea nici un rost să-i spună despre ierburile pe care le fiersese împreună cu ceaiul. Ierburi care să-i dea putere, încetinindu-i în acelaşi timp metabolismul şi facilitându-i meditaţia şi găsirea unei căi noi. Curând va simţi efectele lor.

— Mai întâi de toate, Kusunda Ikusa e mort. S-a găsit şi banda pe care Pack Rat a înregistrat-o cu Ikusa, Killan Oroshi şi geniul ăsta, unul căruia i se spune Ticălosul. Se pare că Ticălosul ăsta a creat un supervirus al naibii de perfecţionat, un program care se suie în cârca programelor de protecţie, apoi intră în miezul softului şi acţionează ca o cârtiţă, preluând şi transmiţând informaţii protejate şi secrete către cel care l-a lansat.

— Ştiu că tu şi cu Nangi v-aţi gândit că Nami a vrut să intre în posesia lui Sato International datorită cipului Sphinx *T-PRAM.* Dar pentru ei ăsta era doar sosul. Ei voiau de fapt să poată pătrunde în interiorul proiectului Hive. Sato International şi Tomkin Industries tocmai au semnat un acord cu *Hyrotech-inc* pentru producerea unor anumite componente pentru proiectul american Hive. Ei bine, după cum spune Ticălosul, imediat ce Nami preia controlul asupra lui Sato International, strecoară supervirusul MANTIS al Ticălosului în componentele proiectului. E exact ca o bombă cu ceas, stă inactiv până primeşte un semnal electronic aparent nevinovat. MANTIS se va trezi atunci la viaţă şi va săpa în miezul computerului Hive, după care va începe transmiterea datelor cheie către Nami.

Nicholas se uită fix la prietenul lui.

— Doamne Dumnezeule! Proiectul Hive urmează să fie instalat în toate sectoarele guvernului Statelor Unite:

Pentagon, Consiliul National pentru Securitate, CIA, Departamentul de Stat, FBI, tot ce vrei. Asta înseamnă că Nami va avea acces la toate datele secrete pe care le deţin toate organismele astea! Cristoase sfinte!

Conny dădu aprobator din cap.

— Curăţel, nu? Şi fiindcă vorbeam de cea mai sofisticată cârtiţă: scurgerea asta de informaţii nu are cum să fie descoperită. Statele Unite nu vor mai fi în siguranţă nici o secundă.

Conny bău şi el puţin ceai.

— Şi-acuma ţine-te bine, fiindcă urmează adevărata bombă: Nami a angajat doi oameni care să-i ajute să ducă schema la bun sfârşit. Unul din ei e acum aici, sus şi probabil că-mi umple canapeaua de sânge. Sarcina lui a fost să te desfiinţeze pe tine ca să nu poţi să mai joci vreun rol în toată treaba asta. Indivizilor de la Nami le era al naibii de frică de tine. Cealaltă persoană, lucrând la celălalt capăt al firului, e sora geamănă a ticălosului ăstuia. O cheamă Shisei. A fost trimisă aici ca să intre cum o şti pe sub pielea senatorului care păstoreşte proiectul Hive în Senat, ca să fie siguri că are să fie validat de Congres. E unul, Branding şi tipa l-a legat la gard ceva ce nu s-a mai pomenit.

Nicholas dădu aprobator din cap, cu o privire gânditoare.

— Dacă-i aşa, se explică multe. De fapt aproape tot. Rămâne neclar de ce nu m-a ucis Senjin când a avut ocazia, când m-am ciocnit cu el pentru prima dată. Dacă Nami l-a angajat ca să mă lichideze, a avut şansa asta. De ce nu şi-a fructificat-o?

Dacă mori acum, dacă mori prea uşor, n-ai să înţelegi niciodată.

Asta îi spusese Senjin în biroul doctorului Hanami. Să înţeleagă ce? Nu ştia. Îi era clar un singur lucru: Senjin îi purta o ură de moarte. Dar de ce? El era sigur că nu-l cunoştea şi nici nu se mai întâlniseră vreodată înainte.

Nicholas se hotărî să caute mai adânc în miezul misterului şi se cufundă în *Getsumei no michi.* Se gândi la strategia lui Senjin: *Shiro ninja,* uciderea doctorului Hanami, chirurgul pe care îl constrânsese să-i permită să intre în sala

de operaţie când se lucra la tumoarea lui, uciderea doctorului Muku, un psihiatru care fără îndoială că ar fi descoperit ce făcuse Senjin acelei minuscule părţi a creierului lui, uciderea lui Kyoki, înţeleptul *tanjiani* care l-ar fi putut ajuta pe el.

Nici unul dintre elementele astea nu se potrivea cu un adevărat *ninja* independent şi integru, dreptate şi credinţă, virtute şi putere. Aci era pornirea oarbă a unui om mânat de o ură de moarte, o strategie a răzbunării celei mai sălbatice împotriva unei fiinţe omeneşti care nu-i făcuse nici un rău.

Nicholas mulţumi plin de recunoştinţă norocului care-l îndreptase spre Kansatsu. Era pur şi simplu o *karma* întâmplătoare faptul că Senjin nu ştiuse despre fratele lui Kyoki care trăia sus în Alpi, în sânul Războinicului Negru.

Dar strategia lui Senjin mai era legată şi de smaraldele magice ale lui So-Peng. Să fie tocmai smaraldele acestea legătura dintre ei? se întreba Nicholas. Cât de mult îşi dorea acum să ştie mai multe despre bunicul lui...

Simţi pe umăr mâna lui Conny şi deschise ochii.

— Nick, ţi-e bine? Pentru o clipă am avut impresia că nu mai respiri...

— Vine cineva, spuse Nicholas ridicându-se.

Conny ridică privirea spre casa scării.

— Nu de acolo, zise Nicholas îndreptându-se spre uşa de la intrare.

O deschise şi se trezi faţă-n faţă cu un chip de o frumuseţe desăvârşită, cum nu crezuse vreodată că poate exista aievea. Puterile lui aflaseră cine era.

— Bun venit, Shisei. Eu sunt Nicholas Linnear, spuse el. Dar presupun că tu mă ştii deja.

Shisei îl privi în faţă.

— Îmi eşti de aşa de mult timp duşman! spuse ea. Credeam că inima mea o să înceteze să bată când am să te întâlnesc.

Vorbeau amândoi în japoneză, îndemnaţi de un instinct tainic care le şoptea că e nevoie de o comunicare deplină.

— Intră, zise Nicholas fără să se întoarcă cu spatele la ea.

Continuă să stea întors numai cu faţa şi îi făcu cunoştinţă

cu Conny peste umăr.

Acesta trase o înjurătură de maidan.

— Ştii cine e căţeaua asta, Nick? Atunci de ce-o laşi să intre?

— Nu cred că aş fi putut să n-o las să intre, zise Nicholas fără să-şi ia ochii din ochii ei. Conny, vezi că nu mai avem ceai. Ia du-te tu şi vezi cum...

Rămaşi singuri, Nicholas spuse:

— Acum eşti încredinţată că ai privit Meduza în faţă şi încă mai eşti în viaţă, da?

Nici unul din ei nu se oprise încă din mişcare. Se urmăreau mergând încet în cerc, sfărâmând sub tălpi cioburile de oglindă şi imaginea chipurilor lor, preluată şi reflectată de scânteile miilor de frânturi.

— Împrejurările s-au schimbat, spuse Shisei. N-am venit aici ca să te distrug sau ca-mi ajut fratele.

— Atunci de ce-ai venit? întrebă Nicholas domol.

— Ca să mă salvez pe mine.

Intre ei era acum ceva mai mult decât un schimb de cuvinte pur şi simplu. O dată cu cuvintele, propoziţiile, scurtele pauze, tăcerea, aurele lor se întâlniră în centrul încăperii, formând un fel de vârtej benefic. Un vârtej atât de puternic încât Conny, care se întoarcea cu ceaiul, ameţi şi aproape că scăpă tava pe jos.

— Stai de-o parte, Conny. Lasă ceaiul şi să nu te întorci aici până nu se termină totul.

— Dar bine, Nick...

— Fă cum te rog eu, prietene. Nu vreau ca Justine să rămână singură tocmai acum.

— E un prieten bun, spuse Shisei după ce plecă Conny. Te invidiez.

— Aş fi vrut să avem timp să ne cunoaştem mai bine.

— E păcat, fu Shisei de aceeaşi părere. Dar nu avem timp decât pentru a încheia un fel de acord. Aud ecourile membranei *kokoro* şi reverberaţiile ei sunt mai puternice ca oricând. Mai e foarte puţin şi fratele meu va dobândi întreaga putere după care tânjeşte.

— A furat şase din smaraldele mele.

— Când o să le aibă pe toate, spuse Shisei, atunci va fi cu adevărat invincibil. Va crea configuraţia celor nouă. Puterea lui va fi mai presus de orice închipuire omenească. Pământul se va cutremura. Senjin va fi una cu Nemărginirea şi va păşi alături de zei. Asta şi-a dorit întotdeauna.

Shisei se mişca necontenit, trupul îi era la fel de agitat ca şi psihicul. Nicholas îşi spuse că probabil ea nu avea încredere în el. Sau poate în ea însăşi.

— Dar smaraldele astea au mai fost furate, continuă Shisei. Mai întâi le-a furat So-Peng...

— Bunicul meu n-a furat nimic în toată viaţa lui.

— Poate nu. Sau poate da. Adevărul acum nu mai contează. Contează ceea ce e în mintea fratelui meu. El şi cu mine suntem descendenţi ai lui Zhao-Hsia, omul pe care So-Peng l-a înecat la piciorul cascadei din muntele Gunung Muntahak, acum o sută de ani.

— Mă trezesc atacat de un trecut pe care nu-l cunosc.

— Pe fratele meu l-a luat ostatic acelaşi trecut.

— Te aştepţi să-mi fie milă de el? Să mă înduioşez?

— Nu. Dar e esenţial să înţelegi. Cred că nu va fi de ajuns să-l întâlneşti în *Tau-Tau.* Şi-a creat propriul lui sistem de magie cu care nici chiar eu nu sunt familiarizată decât în mică parte.

— Şi pe tine te înspăimântă ca şi pe mine? o întrebă Nicholas simţind imediat pulsul întunecat, o unduire în proiecţia voinţei ei şi ştiu că Senjin o înspăimânta într-adevăr pe sora lui. Cum poţi să-l iubeşti pe cel de care te temi atât de mult?

— Nu pot să mă abţin, şopti ea aproape izbucnind în lacrimi. E fratele meu geamăn. Carnea lui e şi carnea mea.

— Dar mintea lui nu e şi mintea ta!

— Suntem ca două felinare de cristal, arzând în noapte, spuse Shisei. Suntem unul şi acelaşi şi totuşi suntem atât de diferiţi. Asta n-am înţeles pe de-a întregul decât astăzi.

— Oh, eu cred că ai înţeles-o cu mult înainte. Numai că ţi-a trebuit foarte mult timp ca să accepţi.

Shisei şi Nicholas continuară să rămână închişi în interiorul cercului pe care îl parcurgeau. *Yin* şi *Yang,*

întuneric şi lumină, bărbat şi femeie, moale şi tare, însă acum contururile deveneau din ce în ce mai neclare.

— Poţi să-mi spui de ce ucide? întrebă Nicholas. Chiar îl încântă asta aşa mult?

— Crima e pentru el un alt mijloc de a-şi apropia sfârşitul. Când ucide o face în modul ritual în care a fost învăţat. Reiterarea constantă a incantaţiilor meditative, acţiunea rituală. De aceea îşi jupoaie victimele. Acţiunea se combină cu incantaţia pentru a afecta la maximum membrana *kokoro.* Astfel îşi extrage el puterea care creşte necontenit.

Nicholas se cutremură.

— Trebuie să fie oprit, Shisei, spuse al. Altă cale nu e.

— Ştiu. Tocmai de asta sunt eu aici.

— Eu sunt un novice în *Tau-Tau,* zise Nicholas. Fără ajutorul tău, fratele tău mă va învinge cu siguranţă.

— Ştiu şi asta.

Shisei se opri şi se întoarse cu spatele la el. Îşi deschise bluza şi o lăsă să-i cadă în talie. Nu avea nimic pe dedesubt şi Nicholas se cutremură la vederea păianjenului uriaş, care părea viu.

— Asta sunt eu, spuse ea. Asta mi-a făcut fratele meu. E singurul lucru care îl înspăimântă. Femeia-demon.

Nicholas se duse la tava pe care o lăsase Conny şi aduse ceai pentru amândoi. Se aşezară cu picioarele încrucişate faţă în faţă şi băură rămânând tăcuţi câteva clipe, marcând parcă o nouă fază a legăturii dintre ei.

Nicholas lăsă jos ceaşca goală.

— Atunci trebuie să mergi cu mine să-l întâlnim pe Senjin.

— Nu. Asta e treaba ta şi numai a ta. Eu acum nu mă mai pot gândi numai la mine. Am pe cineva mult mai important pe care trebuie să-l protejez.

Nicholas nu întrebă cine ar putea fi persoana. Nu avea de ce. Simţise şi o avea deja localizată în proiecţia voinţei ei: era Cotton Branding.

— Trebuie să-ţi spun, zise el, că Nami e terminat. Kusunda Ikusa e mort. Virusul MANTIS nu mai e controlat de Nami.

Nicholas simţi cum în Shisei coboară o uşurare ce nu putea fi exprimată în cuvinte.

— Vino încoace, spuse ea.

Când Nicholas ajunse foarte aproape de ea, Shisei deschise geanta cu care venise şi scoase de acolo trusa ei de machiaj. Repede şi cu mişcări sigure, se apucă să-l machieze pe Nicholas. Avea în minte imaginea Femeii-demon care mergea de-a lungul plajei bătute de furtuni în căutarea răzbunării nu numai împotriva bărbaţilor ei, ci a tuturor bărbaţilor, care în josnicia lor o trataseră ca şi când ea n-ar fi fost altceva decât un animal. Şi o dată cu asta îi mai revenea în gând şi chipul unicei ei prietene, Kiku, aşa cum fusese ea în acea noapte a festivalului Privirii Lunii, când devenise samurai şi când ea se îndrăgostise de idealul masculin în care se transformase Kiku.

După ce termină îi spuse lui Nicholas:

— Arăţi minunat; arăţi înspăimântător. Dar părul tău nu e în regulă.

— Aşteaptă aici, zise Nicholas, apoi dispăru pentru nici jumătate de minut.

Se întoarse îmbrăcat în costumul de actor Kabuki al lui Conny, ţinând în mână o perucă foarte bogată. Se aşează din nou în faţa lui Shisei, care îi puse peruca pe cap şi o aranjă în tot felul de poziţii, până se declară în sfârşit satisfăcută. După ce termină, luă o oglindă din geantă şi i-o puse lui Nicholas în faţă, să se vadă.

— E perfect, zise el uluit. Unde ai învăţat să faci asta?

— Ştii ce înseamnă *„Norul Auriu”?*

— *Kiyoku Utsukushiku Kanzen,* recită Nicholas. Da, îl ştiu, adăugă el uitându-se atent la imaginea din oglindă. Într-adevăr, m-ai făcut Pur, Frumos, Perfect.

Tonuri rostogolitoare, parcă emise de un clopot agăţat la gâtul unui pelerin rătăcitor care se apropia, veneau spre ei într-un crescendo ameninţător.

— Vine, spuse tulburat Nicholas. Trebuie să mă duc.

— Acum ştii de ce se teme, spuse Shisei.

Dar ea încă nu-l trădase cu totul pe Senjin, cealaltă jumătate a ei, partea întunecată a ei, inima ei, stăpânul ei,

moartea ei... Şi era perfect conştientă de asta. Nu întreprindea nimic, dar ştia în schimb că venirea ei aici nu fusese inutilă. Nu era felul ei să stea deoparte şi să privească. Zilele şi nopţile petrecute în camera de hotel o învăţaseră ce să facă.

Când Nicholas se întoarse să plece, Shisei îl opri cu gândul.

— Mai e un lucru, spuse ea bătând o dată din palme. Trebuie să-ţi dau ceva. Ceva în plus, fiindcă el e deja prea puternic.

Scoase din deget inelul cu smarald pe care i-l dăruise Senjin în ziua în care îl ucisese pe Jeiji, iubitul ei.

— E un inel *tanjiani,* spuse ea. E singurul lucru pe care mi l-a dat vreodată fratele meu. Mi l-a dăruit de ziua noastră, dar inelul n-a rămas niciodată al meu. Am bănuit asta încă de atunci. Acum o ştiu cu siguranţă.

Nicholas luă inelul cu piatra licărind în montura de platină şi în aceeaşi, clipă simţi ceea ce simţea şi Shisei: puterea Femeii-demon.

Întorcându-se graţios ca o femeie, Nicholas ieşi din cameră şi începu să urce treptele.

Se ducea să privească în faţă moartea.

Energiile membranei *kokoro* se revărsau vibrând peste Senjin, îmbăindu-l aşa cum o mamă îşi îmbăiază pruncul şi strecurându-i în trup şi în spirit puteri uriaşe. În acelaşi timp simţi şi o altă prezenţă în *kokoro,* centrul tuturor lucrurilor şi se extinse aproape nepăsător, simţindu-se deja zeu, exercitând acea putere cerească până când cealaltă prezenţă pieri.

Ştia că fusese Nicholas Linnear, care se retrăsese când el îşi extinsese inelele de oţel ale voinţei lui pentru a îmbrăţişa *kokoro.* Acum, că reuşise să-i taie lui Nicholas accesul la energia centrală a lui *Tau-Tau,* era sigur pe victoria lui.

Se ridică în picioare. Reverberaţiile membranei *kokoro* îi sunau clocotitoare în minte şi în trup, făcându-l să vibreze. Nici chiar bătrânii *tanjiani* din Zhuji nu pot mulge membrana *kokoro* aşa cum pot eu, îşi zise Senjin. Lor le e frică să

încerce, le e teamă ca nu cumva presiunea prea mare exercitată asupra membranei să nu ducă la ruperea ei, provocând astfel un haos fără limite pe lumea asta. Eu însă nu mă tem. Eu mă folosesc de membrana *kokoro* aşa cum cred eu de cuviinţă.

Extinse gândul pentru a o cuprinde pe Shisei, aşa cum făcuse şi cu membrana *kokoro,* astfel ca ea să se poată alătura euforiei victoriei lui. O voia aici, o chemase să i se alăture, pentru că acum sosise momentul să-i ceară înapoi darul pe care i-l făcuse: smaraldul *tanjiani* pe care el îl montase într-un inel pentru ea.

Shisei îl avusese în pază fără ca măcar s-o ştie. Când îl furase el, cu puţin înainte de a pleca din Zhuji, ştiuse că nu trebuia să-l păstreze la el. Cel puţin o vreme. Bătrânii *tanjiani* s-ar fi folosit de puterea lor pentru a da de urma pietrei dacă aceasta s-ar fi aflat asupra lui. Însă Shisei nu fusese niciodată la Zhuji, nu învăţase niciodată *Tau-Tau* şi puterile bătrânilor *tanjiani* nu se impregnaseră în spiritul ei. Deci pe ea nu aveau cum s-o găsească.

Senjin simţea prezenţa ei, dar avea nevoie să fie aproape de ea, să fuzioneze cu ea pentru ultima dată înainte ca ea să-i dea smaraldul *tanjiani.* Sau cumva Nicholas o împiedica să ajungă la el?

Ieşi din camera cu picturi în ulei în loc de ferestre. Vârfurile degetelor lui scoteau vârtejuri de scântei albastre pe care numai el le putea vedea: puterea membranei *kokoro.*

Se opri în capul scării. Auzi un foşnet uşor de paşi şi îşi trimise gândul înainte, simţind doar un perete fin, nedefinit. Da, era Nicholas Linnear. Însă Shisei era mai aproape. O simţea. Simţea apropierea smaraldului care avea să-i întregească puterile şi să-l facă invincibil. Şi Senjin începu să coboare treptele zâmbind.

Lumina alunecă în sus spre el, indirect, dar crescând în intensitate. Amintindu-şi de trucul cu oglinzile, Senjin se pregăti. Lumina era singurul aliat al lui Nicholas Linnear şi el era hotărât să-l lipsească de aliatul acesta şi înainte de a-i lua viaţa, să-l trimită de-a dura în beznă.

– Eric Van Lustbader –

Lumina strălucea pe scara interioară curbată, scăldând-o aşa cum cu câteva clipe în urmă se scăldase şi Senjin în energia membranei *kokoro.* Pe această scenă îngustă urcă actorul transformat în actriţă, bărbatul prefăcut în femeie, *Yang* devenit *Yin* de o desăvârşită puritate: lumina prefăcută în întuneric.

Senjin ajunsese la clipa triumfului lui suprem, la clipa pe care o dorise, la care visase şi pe care o savurase de atâţia ani, la clipa când îl va elibera pe Zhao-Hsia de infamia înfrângerii, când, adunând laolaltă smaraldele *tanjiani* furate şi ucigându-l pe ultimul urmaş al trădătorului So-Peng, avea să redea onoarea familiei lui...

Şi, în clipa aceasta unică, pregătindu-se să guste victoria care avea să-l treacă în rândul zeilor, Senjin se trezi pe neaşteptate faţă în faţă cu cel mai înspăimântător coşmar al vieţii lui.

Femeia-demon!

Femeia-demon, care se desprinse pe neaşteptate din lumina vicleană, înveşmântată în lumină, pătând lumina pe măsură ce se apropia: ochi negri, fioroşi şi materni, plini de chemări de dragoste şi scăpărând răzbunători... Spectrul lui Haha-*san* înainta spre el fără milă, purtând puteri întunecate pe care nu le cunoştea şi pe care nu mai avea cum să le înfrunte...

Senjin ţipă înnebunit, prinzându-şi tâmplele în palme. Asta nu mai era o piesă de teatru la care să-şi ducă victima, nu era o scenă iluminată strălucitor, unde el să poată să observe fascinat imaginea Femeii-demon, vie şi nevătămată în spaţiul strâmt al teatrului, vrăjit într-atât încât să creadă în fantasme.

Nu! Făptura din faţa lui, care îl ţintuia cu privirile ei ucigătoare, era reală. Era Femeia-demon, izvorâtă din ceaţa ţărmului, Femeia-demon care venise în sfârşit să-l ia.

Şocul dură probabil numai o secundă. Dar fu de ajuns pentru a-i permite lui Nicholas să dea primul asalt, un orbitor atac al unor energii pure, folosind Akshara, limbajul Eternităţii, pe care îl deprinsese de la *sensei*-ul său *tanjiani,* Kansatsu.

Akshara e centrul universului, îi spusese Kansatsu. *E o liniște atât de cuprinzătoare, atât de completă în adâncul ei, încât conține întregul univers. Când te exprimi prin Akshara, de fapt nici nu ai nevoie de un limbaj. Căci Akshara există din vremuri mult mai vechi decât nevoia unui limbaj pentru comunicare. A te folosi de Akshara înseamnă a fi una cu forța universală.*

Senjin se prăbuşi pe spate pe trepte, cu mintea sfâşiată de asaltul lui Akshara şi paralizat de imaginea Femeii-demon. Dar nu era distrus definitiv.

Aşa cum simţise Shisei, Senjin ajunsese deja prea puternic. Iar Nicholas înţelese că aşteptase prea mult, că îi dăduse lui Senjin prea mult timp ca să adune forţele membranei *kokoro,* că acum până şi Akshara se arăta neputincioasă pentru a-l opri.

Senjin se izbi de peretele casei scării şi căzu câteva trepte mai jos. Dar acum mintea lui îşi revenise din şocul iniţial şi el îşi desfăcu voinţa ca pe fălcile de oţel ale unei menghine, înconjurând zidul fin, nedefinit, exercitând mai multă şi mai multă presiune asupra lui, presând spre interior, provocând durere, până când, cu un tunet asurzitor de liniște, zidul se prăbuşi.

Iar Senjin pătrunse în interiorul ultimei linii de apărare a lui Nicholas, în mintea lui Nicholas, unde energia membranei *kokoro* năvăli revărsându-se ca un ocean descătuşat, sfâşiind şi pustiind puterile barbarului.

Sfârşitul se apropia, mai rapid decât şi-ar fi putut imagina Nicholas. Se prăbuşi în genunchi ca retezat. Costumul i se sfâşie, peruca bogată îi căzu de pe cap.

Nu putea să respire. Nu putea să se mişte. Gândirea îi era interzisă de presiunea uriaşă pe care o exercita Senjin asupra lui. Peste lumea lui începu să se lase bezna.

Însă se mai afla acolo un sâmbure de lumină care ardea în întuneric: o flacără de cristal, forţa pură primită de la Shisei...

Acum vino la mine, surioara mea, geamăna mea, iubirea mea... Acum a sosit clipa când am nevoie de tine...

Inelele negre de oţel ale voinţei lui ţâşniră sinuoase în

afară, izbind cumplit zidul neted al psihicului lui Nicholas, să-l prefacă în cioburi ca ale oglinzilor înşelătoare în care se multiplicau la infinit chipurile ...

Dar acum zidul din faţa lui nu mai era nedefinit. Zidul nu mai era Nicholas! Era o imensă suprafaţă curbată care licărea limpede sub impulsul puterilor primite de la sora geamănă a lui Senjin. Shisei se ridică să-l întâmpine şi când Senjin întinse braţele spre ea, se trezi lovit de un vârtej orbitor de ceaţă şi răzbunare.

Shisei!

Degetele lui Nicholas parcă erau turnate în plumb când duse mâna la buzunar. Durerea îl strângea ca într-un cleşte. Îşi simţi inima bătându-i nebuneşte în piept, gata să plesnească.

Apoi puterile smaraldului *tanjiani* pe care i-l dăduse Shisei ajunseră în palma lui, în vârful degetelor lui. Extrase ultima fărâmă a voinţei lui.

Şi simţi cum o putere nevăzută îl trăgea cu furie spre Senjin, mai repede şi mai repede, ca şi când doi magneţi neînchipuit de puternici erau pe punctul de a se alipi.

Se atinseră...

În interiorul luminii de foc care dansa în mintea lui Senjin apăru o concavitate neagră, care devora lumina. Şi el înţelese. Era sfârşitul. Era moartea. O văzu nespus de limpede, ca şi când ar fi privit în el însuşi din afara lui şi înţelese, cu o disperare care-i zgudui spiritul, că fusese părăsit, trădat de făptura pe care chiar el o zămislise. Singura lui iubire. Supremul lui coşmar.

Femeia-demon: Shisei...

Smaraldele. Erau şase. Un număr rău, un număr primejdios şi aducător de moarte. Ajunseseră să zămislească Scorpionul, cea mai violentă din configuraţiile distrugerii...

Puterea *dorokusai*-ului fusese învinsă.

Şi puterile pietrei ţâşniră ucigătoare, căci în clipa în care veni în contact cu pieptul lui Senjin, piatra despică piele, muşchi, viscere şi oase.

Sângele explodă violent împroşcându-l pe Nicholas,

ţâşnind pe trepte şi pe pereţi. Corpul lui Senjin se curbă ca un arc. Ochii îi ieşiră din orbite, gura i se deschise mută. Apoi toată lumina şi viaţa ieşiră din el de parcă scânteia ar fi fost stinsă de o mână divină.

Shisei ţipă dintr-o dată înnebunită şi se întoarse pe călcâie. Se clătină, gata să se prăbuşească şi se sprijini de umerii lui Conny Tanaka. Simţi fulgerul rece şi scormonitor al morţii fratelui ei geamăn cum simte pământul pieirea soarelui în timpul unei eclipse.

Icni o dată violent. Se simţi frântă şi sfâşiată în toate direcţiile, ca şi când i s-ar fi scos toate măruntaiele, ca şi când bisturiul crud al unui chirurg ar fi extirpat cu sălbăticie, într-o secundă, ceea ce fusese o parte din ea încă dinainte de a veni în lumină.

Beznă. Frigul absolut al unei nopţi fără geană de lumină şi fără sfârşit. Apoi, aşa cum pământul îngheţat al iernii se lasă străpuns de prima mlădiţă firavă, lumina şi căldura apărură din nou.

O inimă bătând dum-dum, dum-dum... O singură inimă în loc de două. Linişte, acolo unde umbre apăsătoare se zvârcoliseră în întuneric. Calm, acolo unde ecourile metalice sunaseră furibund, sfâşiindu-i spiritul. Shisei inspiră. În sfârşit, era eliberată. Inelele negre, metalice, ale voinţei lui Senjin, care o ţinuseră înlănţuită atâta timp, pieriseră. În urma lor nu mai rămăsese nimic.

— Te simţi bine? o întrebă Conny.

— Da, reuşi ea să articuleze. Acuma, da.

În aceeaşi clipă, Nicholas se simţi descătuşat de durerea care îi măcina toată fiinţa. Carcasa însângerată a lui Senjin Omukae, cumplitul *dorokusai,* zăcea împrăştiată pe trepte, sărmană şi neînsemnată precum cenuşa rămasă de pe urma unui foc stins. Reverberaţiile întunecate încetară.

Ecouri din ce în ce mai stinse, apoi tăcere.

Membrana *Kokoro,* centrul tuturor lucrurilor, se odihnea...

– Eric Van Lustbader –

INSULA MARCO POLO – TOKIO – WASHINGTON
VARA – TOAMNA, ÎN PREZENT

Prin soarele strălucitor din sudul Floridei, Nicholas şi Justine se îndreptau în maşina decapotabilă închiriată spre insula Marco Polo.

Lew Croacker şi Alix i-ar fi întâmpinat la aeroportul Fort Myers, însă se aflau la pescuit în larg cu un grup de turişti dornici de senzaţii complete.

Nicholas coti pe Collier Boulevard, îndreptându-se spre docul unde era de obicei amarată ambarcaţiunea lui Lew. Trecură pe lângă locuinţele luxoase înconjurate de vegetaţie tropicală, multe din ele având propriile lor accese pentru ambarcaţiuni şi pe lângă vile ceva mai modeste, pentru mai multe familii, aşezate exact pe plaja scăldată de valurile calde şi blânde ale golfului Mexic.

Trase maşina în spaţiul de parcare şi opri motorul. Un timp rămaseră amândoi nemişcaţi, ascultând doar vântul foşnind printre palmieri şi ţipetele pescăruşilor, sau privind şirurile şerpuitoare de pelicani care brăzdau valurile cu străluciri de diamant, în căutarea peştilor.

— Justine, spuse Nicholas. Iartă-mă. Când au început toate astea te-am închis în afara mea. Încercam să mă conving că fac un gest nobil, că astfel te pot proteja de ceea ce mi se întâmpla mie...

O luă de mână, într-o pornire de gingăşie.

— Dar adevărul e că eu te-am îndepărtat cu mult înainte. Am fost atât de fericit că eram din nou în Japonia, încât pur şi simplu nici nu mi-a trecut prin cap că tu ai putea să simţi altfel. Sau că tu *trebuia* să simţi altfel. Tu nu cunoşteai limba, obiceiurile ţi-erau străine, existau puţine şanse să-ţi poţi face prieteni de acelaşi sex şi cât de cât de aceeaşi vârstă... Şi ce era mai important de fapt, îţi era foarte dor de casă.

— Nick...

— Nu, lasă-mă să termin.

Privi cum briza sărată răvăşea părul Justinei şi îi biciuia

faţa.

— Ironia soartei a făcut ca eu să te regăsesc din nou prin intermediul lui Senjin, care m-a ajutat şi să înţeleg esenţa înstrăinării noastre. Însă atunci te-am trădat din nou. Te-am folosit drept capcană pentru Senjin, ca să-i anihilez puterea care-i creştea cu fiecare oră. Te-am pus în primejdie. A fost totuşi un risc calculat, trebuie să admit, căci te-am plasat în mijlocul unei scene create chiar de mine. Dar...

Justine îi puse mâna la gură împiedicându-l să mai vorbească. Soarele sclipea în ochii ei, dându-le reflexe verzi, sclipitoare şi pline de viaţă. Firişoarele roşii ale irisului ochiului ei stâng păreau adevărate săgeţi de foc.

— Nick, tu trebuie să ştii cât de mult te iubesc. Cuvintele nu înseamnă nimic, dar tu poţi să vezi în interiorul meu, acum ştiu şi eu asta, după câte s-au întâmplat în ultimele zile. Tu poţi să simţi ce simt eu pentru tine.

Justine îi luă mâna, i-o duse la gură şi i-o sărută.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că mi-ai spus ce s-a întâmplat şi că nu a fost vorba de ce mă temeam eu. Nick, eu de mult am crezut că mă urăşti pentru că m-ai considerat vinovată de moartea fiicei noastre.

— Justine, cum ai putut...

— Taci acum. Lasă-mă să spun ce am de spus. Mi-a fost teamă de asta din cauza propriei mele vinovăţii şi pe măsură ce ne depărtam tot mai mult unul de altul, ideea asta a ajuns pentru mine o adevărată obsesie. Tu n-ai ştiut niciodată, pentru că eu n-am putut să admit nici măcar pentru mine că am fost îngrozită să am un copil. Iar apoi, când a murit fiica noastră, am avut sentimentul că într-un fel, tocmai teama mea de a avea copii a ucis-o.

Îşi dădu la o parte o şuviţă de păr care-i căzuse în ochi.

— Cât despre Senjin, tu ai făcut exact ce trebuia să faci. Nu tu m-ai implicat, Senjin a făcut-o. Tu doar ai reacţionat în singurul mod în care puteai s-o faci. Nimeni altul n-ar fi putut să-l oprească, sunt sigură de asta.

Îl sărută apăsat pe buze.

— Acum s-a sfârşit. În mine trăieşte o viaţă nouă. Copilul nostru, Nick. Iar eu nu mă mai tem. Îl vreau la fel de mult

cum te vreau pe tine. Şi foarte curând am să am nevoie de voi amândoi şi ştiu că va fi un sentiment minunat.

Îşi odihni capul pe umărul lui şi simţi forţa braţelor cu care o îmbrăţişa el.

— Cât de mult te iubesc, îi şopti ea.

Ambarcaţiunea lui Croacker tocmai trecea de capul digului şi intra în radă. Cei doi o văzură mai întâi pe Alix ducându-şi mâna streaşină la ochi, încercând să-i zărească. Îi făcură amândoi semn cu mâinile, iar Alix îi văzu şi le zâmbi făcându-le şi ea semne entuziaste.

Zece minute mai târziu, vasul era amarat la docul lui. Alix o luă la fugă pe chei pentru a-i îmbrăţişa mai repede pe Nicholas şi pe Justine. Lew Croacker îşi ajuta clienţii să descarce prada, un superb peşte-spadă de un albastru iridescent.

Părea schimbat, era bronzat şi se arăta într-o formă excelentă. Soarele constant al Floridei îi pusese în priviri o notă deosebită care îi care îi dădea un aer pirateresc, iar părul lui era mai lung decât pe vremea când era detectiv în politia New York-ează.

— Hei, Nick!

— Lew!

Îşi strânseră mâinile şi se îmbrăţişară.

Mai târziu, aflaţi la bordul lui *Captain Sumo,* Lew spuse:

— Suntem la câteva mile în larg. Ce-ai zice să încercăm să pescuim un peşte-spadă? Azi e o zi pe cinste pentru ei.

Nicholas scutură din cap.

— Mulţumesc, dar aş prefera mai degrabă să mă relaxez în alt mod. M-am cam săturat de ucis.

Croacker îi aruncă o privire piezişă.

— Doar nu cumva ai devenit vreun amărât de vegetarian acolo, în Japonia!

Nicholas izbucni în râs.

— Iisuse, Lew, ce bine-mi pare să te revăd!

— Mda. Ei bine, la un moment dat am crezut că n-o să ne mai vedem niciodată.

— Prietenii sunt prea importanţi pentru a ne îngădui să-i pierdem, răspunse Nicholas.

— Hei, bătrâne, vrei să vezi ceva? Ia fii atent aici...

Şi Croacker se aplecă peste peretele unui răcitor mare aflat pe punte şi scoase la iveală două cutii de bere care se acoperiră imediat de brumă. Îi aruncă una lui Nicholas, apoi o ridică pe cealaltă cu mâna stângă.

Titan, grafit, policarbonat prostetic cu care chirurgii de la spitalul Todai altoiseră ciotul încheieturii mâinii lui stângi, toate la un loc arătau a carcasă exotică sau a instrument de ridicat. La început o ţinuse ascunsă sub o mănuşă, dar curând după aceea i s-a părut o prostie, mai ales în căldura tropicală care nu ierta asemenea gesturi de cochetărie.

— Ia uită-te acuma!

Şi palma stângă a lui Croacker strânse. Se auzi un sunet ca o explozie şi un şuvoi de spumă de bere ţâşni în sus, căzând apoi peste ei şi udându-i. Apoi palma se deschise şi cutia turtită căzu pe punte.

Lew Croacker începu să râdă cu poftă văzând figura uluită a lui Nicholas.

— Poate că o chestie ca asta nici chiar tu nu poţi să faci, zise el bine dispus.

În cabină, la cârmă, Alix îi spuse Justinei:

— Uită-te la ei. Ca doi puştani. E atât de bine că sunteţi din nou cu noi aici, Justine. Cât timp puteţi rămâne?

— Nu destul de mult, zise Justine uitându-se nostalgic la cei doi.

* * *

Killan se trezi o dată cu amurgul care se strecura prin fereastra deschisă. Un lichid transparent picura printr-un tub într-o venă de la încheietura mâinii. Văzu o siluetă ghemuită în scaunul de lângă patul ei. Nu-i putea desluşi deloc faţa, dar recunoscu mâinile bătrâne şi noduroase când lumina căzu blândă pe ele. Degetele strâmbe îşi pierduseră din dexteritatea lor obişnuită, dar se mişcau totuşi repede şi cu destulă îndemânare, împăturind hârtia de orez când pe faţă, când pe spate. În scurt timp, degetele acelea ridicară la vedere un căluţ cabrat, întorcând uşor

capul, Killan văzu o adevărată paradă de animale *origami,* aliniate pe pervazul ferestrei, făcute cu atâta dragoste de bunica.

— Mi-e sete, reuşi ea să îngăime cu o voce răguşită şi uscată. Bunica se ridică şi veni cu o ceaşcă de porţelan pe care i-o puse pe buzele pârjolite de febră. Ceai bun ca în copilărie, blând, parfumat. Bău cu înghiţituri mari.

Apoi închise ochii şi adormi la loc.

Când se trezi din nou, lumina zilei pătrundea prin fereastră. Bunica stătea în acelaşi loc şi degetele ei trebăluiau de zor. Acum pe pervaz se afla o întreagă armată de animale.

Apoi Killan simţi mişcare lângă ea şi întoarse încet capul. Tatăl ei.

— Mi-e sete, spuse ea cu aceeaşi voce răguşită şi uscată. Bunica se ridică, dar Ken Oroshi făcu un gest scurt:

— Îi aduc eu.

Îi dădu ceai şi Killan îl bău pe tot.

— Îmi aduc aminte când erai micuţă şi îţi dădeam să bei la fel ca acum, ceai rece. Ce febră făceai! Mama ta era mereu înnebunită de îngrijorare.

Puse ceaşca pe masă.

— Doctorii mi-au dat voie să-ţi spun că eşti aici de o săptămână, spuse el de îndată ce ea termină de băut. Mi-au spus că atunci când te vei trezi s-ar putea să fii puţin dezorientată.

Ochii lui căutau febrili privirea ochilor ei, care abia se vedeau pe faţa ei umflată şi plină de vânătăi.

— Poliţia mi-a povestit totul.

Nu totul, îşi zise Killan în gând şi închise ochii.

— Da, mi-au spus că ţi-au administrat o groază de sedative.

— Nu ştiu, zise ea cu aceeaşi voce uscată şi răguşită. Nu simt nimic.

I se păru că desluşeşte în glasul tatălui o undă de nelinişte şi asta o miră. Trebuie să fie din cauza companiei, se gândi ea. S-o fi schimbat oare ceva, acum, când Kusunda Ikusa e mort? Oricum, Nakano tot distrusă rămâne.

— Presupun că atunci e bine, cel puţin pentru moment, spuse Ken Oroshi. Îmi imaginez că te întrebi ce e cu vocea ta. Ţi-au fost atinse câteva coarde vocale.

— E-n regulă, zise ea. Începe să-mi placă cum sună.

Ken Oroshi îşi drese vocea şi Killan se întrebă ce avea de spus atât de important. El totdeauna voise ceva de la ea când îi vorbise, chiar şi atunci când o făcuse doar ca s-o asmuţă împotriva *periculoşilor* ei prieteni revoluţionari.

— Ştii, în ultima vreme am înţeles că pe tine nu te-am tratat niciodată la fel cum i-am tratat pe fraţii tăi. Ei bine, tu eşti fiica mea. Am gândit întotdeauna că aşa e normal să fie. Femeile îşi au locul lor în societate, fără îndoială un loc important, dar nu acelaşi cu locul ocupat de bărbaţi. Teoria asta mi-a fost foarte clară...

Îşi drese din nou vocea, cam încurcat şi se lăsă de pe un picior pe altul, ca şi când deodată ar fi fost incomodat de prezenţa ei.

— Cum mi se pare că prezintă o anumită importanţă pentru tine, vreau să-ţi spun că situaţia mea a ajuns să se clarifice în sens pozitiv. Tanzan Nangi, care a cumpărat Nakano, a făcut presiuni asupra lui Nami. De când cu scandalul cu Ikusa, poziţia lui Nami s-a deteriorat ireparabil. Împăratul a dezavuat politica lor; şi-a luat definitiv mâna de pe ei. Aşa că Nami n-a avut de ales decât să anuleze contractul încheiat cu Nangi. Drept urmare, Nangi a cumpărat *toată* Nakano Industries, inclusiv departamentul de cercetare şi dezvoltare. Mi-a cerut să fiu preşedinte la Nakano. Desigur că eu va trebui să-i fiu subaltern, dar m-a asigurat că am să pot avea o mare autonomie în decizii. Voi putea să angajez personalul pe care-l voi vrea, de exemplu. Compania e ca şi a mea, din nou, după ani de zile.

Lui Killan i se păru că deosebeşte o undă nouă în tonul tatălui ei. Era cumva umilinţă? se întrebă ea.

— Şi... pentru că vorbeam de angajări... continuă Ken Oroshi. Când ai să te faci mai bine, aş vrea să vii la mine la Nakano şi să arunci o privire. De fapt am să-ţi arăt chiar eu totul. O să fim în noul nostru sediu atunci, în clădirea Shinjuku Suiryu, unde se află Sato International. Iar

departamentul de cercetare şi dezvoltare va primi propriul lui etaj... am să ţi-l arăt şi pe acela. După care, poate o să mergem să luăm masa împreună, să mai stăm şi noi de vorbă. Mi-ar face plăcere, Killan.

Killan se uită lung în ochii tatălui ei şi dădu din cap fără să spună nimic.

După plecarea lui Ken Oroshi, închise din nou ochii. Auzi mişcare lângă ea şi îi deschise pentru a vedea un minunat ursuleţ panda *origami* aşezat pe aşternut. Îl luă în mână şi zâmbi. Trecuse mult timp de când nu mai zâmbise şi muşchii ei faciali răspundeau ciudat unor solicitări pe care le uitaseră de atâta vreme.

— Când poliţia a stat de vorbă cu tatăl tău, spuse bunica ei, i-au pus să asculte o bandă. Cred că ştii despre ce e vorba. Ce a auzit i-a deschis ochii. A fost zguduit de ce ai făcut tu, dar cred că în acelaşi timp a fost şi mândru de tine. Pentru prima dată a înţeles ce vrei tu. Şi poate că şi pentru tine a fost tot pentru prima dată.

Killan înţelese acum nota pe care o simţise în tonul tatălui ei. Nu fusese umilinţă la pomenirea numelui lui Nangi, ci respect faţă de ea, fiica lui.

— În orice caz, spuse bunica ei, tu l-ai trezit iar la viaţă. Iar acum, aşa cum e corect şi normal, el vrea să-ţi întoarcă favorul.

Killan rămase tăcută un timp. În cele din urmă, se foi puţin, ca în somn.

— Bunico, nu vrei să-mi faci maimuţe? Totdeauna mi-au plăcut maimuţele.

— Da, spuse bătrâna şi ridică de pe pervaz o familie de trei maimuţe *origami.* Le puse pe pieptul nepoatei ei. Ştiu.

Pentru Nicholas, întoarcerea acasă în iubita lui Japonie fu un prilej de amărăciune. Recunoaşterea faptului că de-acum înainte el şi Justine nu aveau să mai locuiască permanent aici îl apăsa ca o greutate insuportabilă. Nu că i-ar fi părut rău de decizia asta, cu care fuseseră amândoi de acord în insula Marco. Trebuia ca în Japonia amândoi să fie fericiţi, altfel relaţia dintre ei ar fi avut din nou de suferit. Cât

despre Nicholas, el era hotărât să se mulţumească cu călătorii la Tokio la fiecare câteva luni.

Nangi, Tomi şi Umi veniseră şi ei să-i întâmpine pe aeroportul Narita şi Nicholas îi văzu tocmai când ieşea cu Justine din vamă. Nangi era cam tras la faţă, dar părea plin de energie şi optimism.

Umi îl luă de-o parte pe Nicholas.

— Gheaţa a început să se topească, spuse ea în stilul ei enigmatic şi încărcat de metafore. Mă bucur că te-ai întors printre noi, dar simt că mai ai încă multe de învăţat.

În maşină, Nangi vorbi tot drumul despre integrarea lui Nakano Industries în cadrul concernului Sato International, despre ce trebuia făcut pentru ca departamentul de cercetare şi dezvoltare să impulsioneze veniturile şi profiturile în anii următori.

La această cascadă de veşti bune, Nicholas de-abia dacă răspundea monosilabic. De fapt, privind peisajul de afară, părea mai curând dezinteresat şi detaşat cu totul de ceea ce auzea.

— Nick, ce se-ntâmplă? îl întrebă blând Justine.

Umi, cu ochii închişi, părea pierdută într-o rugă sau într-o stare meditativă, iar Nangi şi Tomi vorbeau încet între ei.

— Ce te frământă? îl mai întrebă ea.

— Tot nu ştiu destule lucruri despre bunicul meu. Sora lui Senjin mi-a spus că ea consideră că So-Peng a fost un tâlhar şi un ucigaş şi că mama lui a furat smaraldele *tanjiani* de la bătrânii din Zhuji şi că i le-a dat lui. Vreau să ştiu adevărul.

— Dar cine-a mai rămas ca să ţi-l spună? Nimeni.

Nicholas, cu ochii înceţoşaţi, scutură din cap.

— Cineva totuşi ştie adevărul, Justine.

Cineva ştia totuşi adevărul. Acolo, sus, în Hodaka.

Cele cincisprezece zile de vară adevărată începuseră pe culmile masivului Hodaka din Alpii japonezi. Negrul adânc se preschimbase în subtile nuanţe de cenuşiu, iar formaţiunile de rocă păreau mai blânde şi mai îngăduitoare. Zăpada îşi pierduse crusta sfărâmicioasă şi ici-colo, forme de viaţă erau trezite de razele soarelui, picurând în lacrimi de apă îngheţată.

La trei zile după ce aterizase împreună cu Justine în Japonia, Nicholas îşi croia drum de-a lungul ultimei porţiuni a potecii abrupte care ducea la sălaşul lui Kansatsu.

— Am mai fost de multe ori aici? întrebă Nicholas când mentorul lui deschise uşa întâmpinându-l.

— Nu, spuse Kansatsu zâmbind. O asemenea întâlnire nu poate avea loc decât o singură dată. Intră, adăugă el retrăgându-se în obscuritatea casei lui.

După ce pregătiră şi băură ceaiul, Kansatsu deschise discuţia.

— Adevărul e că nu am de unde să ştiu dacă te voi mai revedea vreodată.

— Darul tău nu-ţi poate spune aşa ceva?

— De data asta nu. Când e vorba de tine, eu nu pot vedea viitorul.

Kansatsu făcu o pauză, apoi rosti rar:

— Deci Senjin nu mai e.

Nicholas tresări.

— Ştii cum îl cheamă?

— L-am *ştiut* pe el, Nicholas. A fost unul dintre discipolii mei. Aşa am aflat eu de anvergura pericolului care l-a reprezentat el şi m-am temut. Apoi însă ai venit tu aici la mine pentru prima dată, bătând drumul ăsta plin de primejdii de pe Hodaka, lungindu-ţi gâtul pentru a-l întrezări pe duşmanul tău suprem, Războinicul Negru, şi-atunci am simţit că există o speranţă.

— Dacă ai ştiut că Senjin e atât de periculos, atunci de ce l-ai instruit? De ce l-ai primit? întrebă Nicholas.

— De fapt nu l-am instruit, răspunse Kansatsu privindu-l cu nişte ochi în care Nicholas nu putea citi nimic. Am folosit cuvântul *discipol* pur şi simplu din convenienţă. Senjin a venit aici ca să mă testeze pe mine, la fel cum l-a testat şi pe fratele meu Kyoki, înaintea mea. Eu am prevăzut moartea lui Kyoki şi ştiam cum trebuie să procedez cu acest *dorokusai.* Când a venit aici, era deja mult mai puternic decât mine. Mintea lui zămislise o altă disciplină, pe care el o numea *Kshira,* limbajul întregului sunet-lumină, o disciplină mult mai puternică decât *Tau-Tau.* Am făcut ce-

am putut. I-am făcut pe plac. Asta a fost tot ce am putut să reuşesc cu el: am ascuns în mine cunoştinţele mele despre viitor şi antipatia faţă de el. Acesta e motivul pentru care, după ani de zile, după ce te-a făcut pe tine *Shiro ninja,* l-a ucis pe Kyoki şi nu pe mine. Kyoki a făcut greşeala să-l ameninţe pe Senjin. Pe de altă parte, Senjin nu m-a considerat duşman; n-a crezut că eu am să te ajut pe tine, chiar dacă tu mi-ai fi dat de urmă. Dimpotrivă, l-am făcut să creadă că el învaţă de la mine, pe toată perioada cât a stat aici.

Ceva se mişcă în camera plină de mirosul emanat de beţişoarele aromate aprinse şi pluti pe lângă umărul lui Nicholas, făcându-l să tresară. Scuturã din cap.

— Ai ştiut că într-o bună zi Senjin îţi va ucide fratele şi totuşi n-ai făcut nimic ca să-l opreşti?

— Nu-i adevărat, zise Kansatsu. Dimpotrivă, am făcut tot ce-am putut. Te-am creat pe tine.

— Pe mine? Cum aş fi putut eu să-l opresc pe Senjin şi tu nu?

— Pentru că, dragul meu Nicholas, tu eşti alesul. Ultimul bărbat urmaş al lui So-Peng. Tu eşti păstrătorul smaraldelor *tanjiani.*

— Deci atunci e-adevărat.

Kansatsu aprobă dând din cap.

— Pe cât se poate de adevărat.

— Vreau să vorbesc cu tine despre bunicul meu So-Peng, zise Nicholas. A fost el criminal şi escroc aşa cum l-a considerat Senjin?

— E chiar atât de important de ştiut?

— Da. Pentru mine, da.

Kansatsu oftă şi se ridică în picioare.

— Hai să continuăm discuţia afară, în Hodaka.

Ieşiră afară şi traversară o pantă lungă şi blândă a unui umăr de munte înzăpezit.

— Adevărul, spuse Kansatsu. Acolo jos, arătă el cu degetul spre pântecele civilizaţiei, acolo jos nu există adevăr. Dar desigur că asta ai descoperit-o şi tu singur. De fapt e şi motivul pentru care ai venit aici sus.

Păşeau domol prin zăpadă şi lăsau în spatele lor urmele topite ale paşilor lor, făcând un zgomot care de-abia dacă putea fi auzit, chiar şi în liniştea deplină care-i înconjura.

— Dar trebuie să te avertizez, Nicholas, că adevărul pe care-l afli poate de multe ori să fie primejdios. Adesea e mai bine să întorci spatele, să pleci şi să nu te mai uiţi niciodată înapoi.

— Vreau să ştiu, spuse Nicholas. Trebuie să ştiu.

— Da, rosti încet Kansatsu. Bineînţeles că vrei.

Vocea lui avea o notă ciudată, parcă ar fi fost trist că fără să vrea trebuia să accepte inevitabilul.

Traversară umărul înzăpezit şi dădură ocol unei creste stâncoase negre, în serpentină, de pe care zăpada fusese spulberată de vânturile nepotolite. Dedesubt se căsca o prăpastie de o mie cinci sute de metri, întreruptă doar din loc în loc de câţiva colţi ascuţiţi de stâncă. Deasupra, faţada netedă a neîmblânzitului Războinic Negru împungea cerul purpuriu-albăstrui.

Kansatsu îşi aruncă privirea spre undeva la mijlocul distanţei, spre un peisaj pe care numai el îl putea vedea.

— E-adevărat, începu el, că străbunica ta, mama lui So-Peng, a fugit din Zhuji cu smaraldele mistice ale bătrânilor *tanjiani.* A luat cu ea şaisprezece din ele. Smaraldele acelea erau dreptul ei căpătat prin naştere; îi fuseseră lăsate prin testament din clipa în care apăruse pe lume scâncind. Desigur că *tanjiani* mai aveau şi alte smaralde, însă ei le-au irosit puterile celor rămase, suprasolicitând membrana *kokoro* în ambiţia lor de a trimite emisari şi pe alte tărâmuri. Şi a venit apoi o vreme când au avut nevoie să-şi ia smaraldele înapoi. Pentru a-şi realiza dorinţa, au născocit o poveste şi au băgat-o în capul unui tânăr *tanjiani* pe nume Zhao-Hsia. Acesta era un băiat talentat, dar uşor influenţabil, mai ales într-o împrejurare ca asta. De aceea l-au ales bătrânii pe el. L-au trimis la Singapore pentru a aduce înapoi smaraldele şi pe So-Peng, despre care auziseră ei că era un *tanjiani* câtuşi de puţin instruit. Mama lui So-Peng a prins de veste şi temându-se de ceea ce era mai rău, i-a destăinuit lui So-Peng atât cât a avut curaj să-i

spună despre moştenirea lui. Restul l-a făcut So-Peng. L-a căutat pe Zhao-Hsia. S-au luptat. Şi So-Peng a învins. Dar plătind un preţ mare. Până să moară, Zhao-Hsia i-a spus că ei doi erau fraţi vitregi şi că se născuseră amândoi din acelaşi pântece.

Nicolas dădu să întrebe ceva, dar se stăpâni şi nu-l întrerupse.

— În lunile care au urmat, ştiind că el şi mama lui urmau să fie supravegheaţi, So-Peng a dat smaraldele în grija lui Desaru, omul al cărui câine îl salvase el la vânătoarea de tigri la care îl luase Tik Po Tak. Nimeni nu ştia de existenţa acestui om sau de relaţia lui cu So-Peng. Şi aşa cum se temuse So-Peng, bătrânii *tanjiani* au trimis şi alţi emisari să-l spiona şi să încerce să pună mâna pe smaralde. Au dat cu toţii greş, reuşind în schimb, prin prefăcătorie şi înşelătorie, să le ucidă pe toate surorile lui So-Peng, acele vlăstare ale căror sex urma să asigure continuitatea darului natural *tanjiani* în familia lui. So-Peng nu s-a putut opune; el era singur, pe când *tanjiani* erau mulţi şi puternici. Dar prietenul lui de sânge, Tik Po Tak, n-a gândit la fel şi a căutat răzbunare împotriva spionilor *tanjiani* şi a fost el însuşi ucis de către aceştia. Numai după ce a murit şi a doua nevastă a lui So-Peng, după ce el a jurat să nu-şi mai ia niciodată altă soţie şi după ce ei s-au asigurat că el nu va mai avea niciodată o fiică, de-abia atunci spionii *tanjiani* s-au hotărât să-l lase în pace şi s-au dus înapoi la Zhuji, în China. Dar So-Peng era o vulpe şireată şi i-a păcălit pe toţi. A descoperit o tânără orfană şi a recunoscut în ea darul *tanjiani.* A luat-o la el, a hrănit-o, a educat-o şi a iubit-o mai mult decât îşi iubise vreodată propriile fiice. Această copilă a fost mama ta, Cheong. Şi prin ea, So-Peng şi-a asigurat continuitatea darului lui.

— Atunci înseamnă că tot ce a crezut Senjin a fost fals.

— Da.

Dacă mori acum, dacă mori prea uşor, n-ai să înţelegi niciodată.

Dar de fapt Senjin nu înţelesese niciodată, îşi zise Nicholas.

— Şi ura lui sălbatică împotriva mea n-a avut nici rost...

Kansatsu se opri la marginea prăpastiei. Ochii i se deschiseră mari şi lumina, reflectându-se în ei, le dădu străluciri ireale.

— Oh, nu. N-aş spune că n-a avut nici un rost, Nicholas. Te-a adus pe tine la mine.

Kansatsu zâmbi şi Nicholas simţi din nou acea mişcare ciudată lângă umărul lui, ca şi când ar mai fi existat cineva alături de ei.

— Şi te-a adus nu numai pe tine, ci şi smaraldele *tanjian*ilor.

— Ce vrei să spui?

Lui Nicholas nu-i venea să creadă. În cele din urmă privi direct în faţă prezenţa de la umărul lui: adevărul primejdios.

— Smaraldele pe care le ai tu sunt ultimele care au mai rămas, spuse Kansatsu. Cel ce le posedă păstrează Eternitatea în mâna lui.

Nicholas se gândi din nou la avertismentul pe care i-l dăduse Umi înainte ca el să plece spre New York. *Dorokusai-ul e aproape. Mai aproape decât crezi sau decât poţi să-ţi imaginezi. ...concentrarea trebuie să fie aţintită asupra puterii minţii. Şi a iluziei.*

Nicholas se dădu un pas înapoi.

— Asta n-o să-ţi ajute cu nimic, zise Kansatsu.

— Te-ai folosit de Senjin ca să ajungi la mine; apoi te-ai folosit de mine ca să-l ucizi pe el. El a fost singurul care ar fi avut şansa să ia smaraldele de la mine.

— Ţi-am spus că singurul adevăr e aici şi e primejdios.

— N-ai fost întotdeauna aşa, spuse Nicholas. Nu întotdeauna ai manevrat oameni şi vieţi şi nu întotdeauna ai ucis prin mijlocitori. Am crezut că eşti incoruptibil.

— Corupţia e un lucru straniu, zise Kansatsu. Pare o imposibilitate până în momentul în care întâlneşti irezistibilul. Atunci îţi spui că nu e nimic şi te laşi învins de ispită.

— Dumnezeule, o spui de parcă te-ai hotărî să calci legământul de castitate!

— Ei bine, e o analogie precisă, nu crezi? Eu m-am

înstrăinat de calea luminată de Akshara. Dar gândeşte-te numai la recompensă. Acum voi avea absolut totul!

— Nu, zise Nicholas ridicând pumnul. Aşa cum ai spus, decizia ai luat-o deja. Aceea de a nu avea nimic.

Şi Nicholas deschise pumnul, rămânând încremenit. În palmă străluceau nouă smaralde.

— Nu!

Cuvântul acesta fusese mai mult decât un strigăt. În acea unică silabă se regăsea mişcarea mareei care preschimbă albul în negru, lumina în întuneric, virtutea în dezmăţ, Calea în laţ.

Iar laţul deveni prăpastie.

Un murmur umplu văzduhul, scântei şi pocnituri ivite ca dintr-un foc de lemne sau dintr-un fulger agitară liniştea.

Smaraldele din mâna lui Nicholas începură să se mişte şi se treziră la viaţă. Erau nouă: configuraţia mistică atât de venerată şi de adulată de *tanjiani,* încă de la începutul timpurilor.

Smaraldele formară un model complex, tridimensional, închipuind un vârtej haotic şi furios care se ridică şuierător în aerul masivului Hodaka, năpustindu-se asupra bătrânului Kansatsu. Îl izbi în faţă atât de tare încât trăsăturile chipului lui dispărură. Preţ de o clipă Nicholas văzu faţetele incandescente ca o spuză de stele, împlântate în carnea feţei lui Kansatsu şi nimicind-o. Apoi se răspândi un miros violent de carne arsă, venind parcă de la un rug funerar păgân.

Un ţipăt prelung şi cumplit, ca de pasăre de pradă lovită de moarte, urmat de ecoul care pătrunse prin toate cotloanele canioanelor uriaşe acoperite cu zăpadă ale masivului Hodaka şi Kansatsu fu aruncat înapoi parcă de reculul unui tun. Zbură peste creasta înzăpezită a stâncii şi se pierdu în vârtejul vânturilor, o pată neagră pe cerul albastru.

Făcându-se din ce în ce mai mic, pierzându-se cu totul în nemărginire...

Cu inima bătându-i dureros în piept, Nicholas înghiţi hulpav curenţii de aer. Îl stăpânea un sentiment violent şi contradictoriu: pe de o parte teama de a-şi înfrunta mentorul, pe care îl considera aproape una cu tatăl lui, chiar dacă numai din punct de vedere spiritual; teama de a înfrunta secole de putere misterioasă, de minciună şi iluzie;

spaima că are în posesia lui mijloacele pentru distrugerea acelei puteri; pe de altă parte, Calea nu putea fi înfruntată sau părăsită.

Nicholas era într-adevăr Alesul. Păstrătorul smaraldelor *tanjiani.* Îşi îndeplinise destinul.

— *Acum* s-a sfârşit totul, zise el încet.

Nu mai era nimeni de faţă, dar el ştia că vorbea cu bunicul lui.

Apoi se întoarse şi începu să coboare în tăcere muntele. Şi nu se uită niciodată înapoi la fantomaticul Războinic Negru, ostil şi nepăsător.

Care acum rămăsese doar o simplă stâncă.

Toamna refuza să coboare peste Washington. Frunzişul cireşilor şi al platanilor, atât de bogat în mijlocul verii, atârna flasc şi imobil în căldura sufocantă. Fluviul Potomac părea gelatinos şi moale sub pătura umidităţii copleşitoare a lui octombrie.

Proiectul de lege al lui Cotton Branding pentru ASCRA trecu prin ambele camere cu majoritate covârşitoare şi reprezentanţii ambelor partide fură întru totul de acord că proiectul Hive să fie instalat ca singur sistem informatic guvernamental, într-un termen nu mai îndepărtat de doi ani.

Popularitatea lui Branding ajunse să se întindă cu iuţeala fulgerului de la coasta de est la cea de vest, iar el nu precupeţea nici un efort pentru a profita la maximum de timpul de antenă care i se oferea cu din ce în ce mai mare generozitate. Apăruse în emisiunile *Meet the Press* şi *Face the Nation.* Agenţia CNN transmisese un reportaj amplu despre persoana lui, iar în emisiunea *Firing Line,* Branding fusese de-a dreptul excepţional.

Se căsători cu Shisei în cadrul unei ceremonii publice desfăşurate în faţa memorialului Lincoln. Locul în sine a stârnit o adevărată febră a interpretărilor. Ce-l făcuse oare pe un senator de New York să se căsătorească tocmai în capitala naţiunii şi într-un loc atât de încărcat de simboluri, dacă nu un motiv politic?

Spaţiile de emisie acordate acestui eveniment de mediile de informaţii au fost realmente fără precedent, Branding constituind subiectul principal al fiecărei emisiuni de ştiri TV. Corturile viu colorate şi pline de oameni cu zâmbetul pe buze răsunau de muzică pop şi de pocnete de dopuri de sticle de şampanie. Revistele *Forbes* şi *Fortune* se băteau pentru drepturile asupra unui interviu în exclusivitate cu Branding. *Newsweek* i-a prezentat pe Branding şi pe Shisei pe copertă sub titlul *Cuplul de aur.* Revista *People* îi afişa pe copertă pe cei doi sărutându-se la sfârşitul ceremoniei de nuntă. Numărul respectiv punea o întrebare plină de tâlc: *Noua Administraţie?* În aceeaşi săptămână, pe coperta lui *Time* apărea ceva asemănător: *Noua Regalitate Globală.*

Shisei a depus oficial cerere pentru acordarea cetăţeniei americane şi o lună mai târziu, datorită şi prietenilor lui Branding aflaţi exact acolo unde trebuia, a depus jurământul laolaltă cu alţi vreo zece imigranţi de diverse alte naţionalităţi. Ceremonia, care a beneficiat şi ea de aceeaşi atenţie nemaipomenită din partea mediilor de informaţii, a mişcat-o pe Shisei mai mult decât şi-ar fi putut imagina.

În octombrie devenise deja evident faptul că Branding dispunea de un mandat covârşitor din partea partidului său. Părea deja mai mult decât posibil ca după alegerile prezidenţiale care aveau să aibă loc peste doi ani, tocmai lui să-i revină misiunea de a manevra terminalul computerului Hive instalat în Biroul Oval al Casei Albe.

În după-amiaza aceea, într-o duminică în care Branding şi Shisei erau în sfârşit singuri, tocmai făcuseră dragoste şi acum se odihneau, răpuşi de oboseala dulce care venea să-i răsplătească după truda lor. Fusese o zi lungă şi plictisitoare şi fierbinţeala de afară li se strecurase pe sub piele, chinuindu-i până când se îmbrăţişaseră, dormiseră şi apoi se îmbrăţişaseră din nou.

Shisei se ridică în sfârşit şi lipăi grăbită spre baie. Dincolo de uşa deschisă se afla camera pe care o transformaseră în birou. Când ieşi, se opri puţin în pragul uşii deschise şi văzu ledul roşu strălucind pe carcasa computerului ei. Tocmai se

transmitea un mesaj prin intermediul modemului.

Curioasă, Shisei se duse la calculator şi tastă codul pentru a permite afişarea mesajului pe ecran.

Se aşeză pe scaun, pătrunsă de aceeaşi oboseală dulce care i se răspândise în tot corpul şi deodată se simţi fulgerată, de parcă o mână de gheaţă s-ar fi apucat să-i răsucească măruntaiele.

Căci acolo, înflorind pe ecran, apărea arhitectura inconfundabilă a virusului MANTIS. Însă aceasta era o versiune nouă, mai rapidă, cu elemente adăugate, care transportau informaţiile într-un şuvoi necontenit.

Într-o clipă, ultima linie transmisă apăru pe ecran şi începu să pulseze.

MANTIS PERFECŢIONAT.
IMPLEMENTARE IMEDIATĂ.

Shisei şterse repede ecranul.

Dar noul MANTIS era deja înmagazinat în memoria calculatorului ei, ca un lichid ucigător sau ca un duh pecetluit într-o sticlă şi aşteptând acolo, răbdător ca un zeu, să fie lăsat să iasă.

– Eric Van Lustbader –

ERIC V. LUSTBADER

Autorul romanelor NINJA și INIMA DRAGONULUI

NINJA ALB

Cu volumul de față, **NINJA ALB**, se încheie trilogia lui Lustbader.

Primele două romane, **NINJA** și **INIMA DRAGONULUI**, editate tot de „Elit comentator", au cunoscut un mare suces, dovedind că interesul publicului pentru literatura de bună calitate, de orice factură, va fi maxim.

EDITURA ELIT